

Tìm Kiếm Thiên Đường

Contents

Tìm Kiếm Thiên Đường	1
1. Chương 1: Phần Mở Đầu	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	34
6. Chương 6	49
7. Chương 7	67
8. Chương 8	85
9. Chương 9	106
10. Chương 10	129
11. Chương 11	154
12. Chương 12	176
13. Chương 13	202
14. Chương 14	228
15. Chương 15	245
16. Chương 16	267
17. Chương 17	291

Tìm Kiếm Thiên Đường

Giới thiệu

Dịch: Lovely (me) Thể loại: yaoi, romance, hiện đại Tình trạng: Hoàn Rating: M Bạn sẽ làm gì nếu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-kiem-thien-duong>

1. Chương 1: Phần Mở Đầu

Armand Riesel của tập đoàn khách sạn Riesel đứng nhìn chàng trai tóc vàng bước xuống cầu thang chính của ngôi biệt thự. Anh ta không thực sự giận dữ, không một chút nào. Chàng trai dừng lại nơi chân cầu thang, đặt ngón tay sơn đỏ lên môi dưới trước khi ngược cặp mắt xanh nhìn anh.

“ Anh vẫn còn giận sao?” một chân mày cong tuyệt đẹp nhướng lên theo câu hỏi.

“ Không, Val, tôi không giận ” Armand nhìn thẳng vào cặp mắt xanh. “ Chỉ hoàn toàn thất vọng thôi”

“Uhm, em xin lỗi “ Val nói, vẫn gõ gõ ngón tay lên môi dưới. “Nhưng anh quá vô lý, Armand, anh muốn điều mà em không thể trao”

“ Tôi không thấy vô lý gì khi đòi hỏi người yêu của mình chung thủy”. Armand khoanh tay trước ngực. nói

“Anh đã không gần em hàng tháng trời, em cô đơn lắm.” Val đáp lại và quay lưng đi vào phòng khách.

“ Đó là bởi vì cậu ngủ mỗi ngày với mọi thằng trong thành phố này.” Armand rút lên cổ găng kiểm chế . Anh thấy Val dừng lại, quay mặt về phía anh.

“ Em thích được thương yêu vuốt ve , Armand. Anh biết điều đó khi chúng ta quen nhau.”

“Hừ”

“Ngoài ra, anh còn muốn sở hữu người khác, anh muốn một ai có thể điều khiển được.” - Val nhún vai - ” Anh muốn một người hoàn toàn phụ thuộc vào anh và em thì không thể”

“ Cậu đã nói với tôi cậu muốn một người có thể chăm sóc cậu, tặng những món quà , quần áo đẹp và trang sức.”

Nghe Armand nói thế, chàng trai nở nụ cười trên đôi môi tuyệt đẹp.

“ Em đã nói thế, nhưng em không nghĩ phải dùng tự do của mình để đổi lại.” Val vừa nói vừa bước về phía anh.

“ Cậu không cần phải từ bỏ tự do của mình, Val ạ. Tất cả tôi yêu cầu là sự chung thủy.”

“ Em xin lỗi, nhưng em phải dọn hành lý đây “- Val nhặt lấy túi xách trên bàn ,bước lên cầu thang.

“ Thu dọn hành lý là sao? “ Armand la lên khiến chàng trai dừng bước.

“ Anh biết đấy, cưng ạ, thu dọn đồ đạc và quần áo của em”- Val mỉm cười.

“ Tôi không nghĩ thế, cậu sẽ ra đi giống như lúc cậu mới đến.” Anh lớn tiếng, tâm trạng tức giận như muốn nổ tung.

“ Cái gì! Anh không đùa chứ.” Val hốt hoảng kêu lên, bấu môi hờn dỗi .

“Ồ, tôi nghiêm túc đấy.” Armand lấy tay vò tóc, cố tránh nhìn giọt nước mắt chực trào ra trên khuôn mặt cậu. Nhìn thấy cậu gục xuống,mặt tái đi, anh cảm thấy quyết định mình lung lay. ” Thôi được rồi, Cậu có thể lấy thứ nào cậu mang theo được, và tôi sẽ cho cậu tám séc 50,000 USD . Những thứ còn lại tôi sẽ đốt hết.”

“ Em nghĩ thế cũng công bằng” Val chấp nận sự đền bù đó ,biết rõ mình không thể đòi hỏi hơn .

“Ừ” Armand nhìn theo Val bước lên cầu thang. Anh đi vào văn phòng mình và viết tám chi phiếu cũng như chắt chắt tất cả thẻ tín dụng, tài khoản ngân hàng mà anh đặt dưới tên Val sẽ bị hủy bỏ. Ngồi dựa vào ghế dài, anh thầm trách số phận không may mắn trong tình yêu.

“Armand” Giọng mượt mà của Val vang lên ngay cửa. Armand nhìn chàng trai. Vẫn dáng vẻ cao ,mái tóc vàng dài, bộ quần áo thời trang hoàn toàn hợp với thân hình,người thích trang điểm và làm móng tay mỗi 2 tuần, đang tiến lại phía anh.-“ Muốn làm nó lần cuối không?”

“ Không” Armand đáp ngay, tay đẩy tấm séc về phía cậu ta. Khi anh nhìn lên , anh bắt gặp cái bủ môi hờn dỗi trên đôi môi đẹp mà bất cứ đàn ông nào cũng muốn chết để được.

“ Thôi nào, cưng.” Val nói.

“ Chỉ có chúa mới biết cậu đã mắc bệnh gì Val ạ”. Armand lắc đầu.

“Anh biết là em luôn quan hệ tình dục an toàn mà” Val với tay lấy tấm séc.

“ Dĩ nhiên rồi. Đó là lý do tại sao 2 lần kiểm tra gần đây cậu có kết quả dương tính với lậu và herpes ? “- Armand lắc đầu.

“ Anh vẫn còn để ý đến các xét nghiệm ấy à, Chúng chỉ là do vô ý thôi mà.”

“ Cậu nói xem , tôi về nhà thấy cậu trên giường với không chỉ một mà hai thằng đàn ông là vô ý sao?” Armand hỏi, thấy Val không câu trả lời. “ Cậu may mắn là tôi đã không xé áo cậu ra và mặc cho cậu bộ đồ lần đầu tôi gặp cậu, và đá cậu trở lại cái câu lạc bộ đó.”

Anh chờ xem Val sẽ nói những gì, nhưng cặp mắt xanh ấy vẫn nhìn anh. Anh ghét cái nhìn như thế, nó làm anh nhớ lại đã từng thích như thế nào thân hình ấy quấn lấy anh. Lắc đầu nhẹ, anh chống tay lên bàn.

“ Nhìn lại mình đi Val. Cậu giờ như một cô gái diêm dúa, không giống như lần đầu tôi gặp.” Armand nhìn lại thân hình đã được chỉnh trang kỹ.- “Hãy lấy đồ và đi đi”

Armand quay ghế nhìn ra cửa để không phải thấy người mình từng yêu. Mắt anh cứ nhìn bãi cỏ được cắt tía bên ngoài đến khi anh thấy một chiếc xe dừng lại tại lối xe đi. Một chiếc Mercedes. Một người đàn ông bước xuống và lấy hành lý của Val đưa vào xe. Sau đó họ vào xe và ra đi.

Quay trở lại bàn làm việc, anh nhắc điện thoại gọi cho người quản gia. Khi cúp máy, anh ngã ra ghế nhắm mắt lại, có thể anh đã đòi hỏi quá nhiều chăng. Có thể đúng là anh muốn một người không thể rời xa anh, một người hoàn toàn lệ thuộc vào anh. Không, không phải, điều anh mong muốn chỉ là một người yêu chung thủy, đó là tất cả.

“ Vâng, Armand ?” Một người phụ nữ lớn tuổi bước vô hỏi.

“ Margaret, đi hãy dọn dẹp phòng khách và phòng của Val nhé , và tôi muốn tất cả những gì của Val bỏ lại được đốt hết.”

“ Vâng ”, Margaret gật đầu nói nhỏ nhẹ. “ Còn phòng của anh thì sao?”

“ Ô, tôi xin lỗi. “ Armand đã quên mất chuyện này. “ Tôi muốn giường tôi được đốt luôn và thay một cái mới.”

“ Vâng” Bà rời phòng. Anh đứng nhìn ra cửa sổ, thở dài. Anh đã phải thu xếp công việc , trở về nhà để cố gắng lần cuối hàn gắn với người yêu không chung thủy của mình, chỉ để thấy 3 người họ trên giường anh. Nghiến răng giận dữ, anh quay lại mở máy tính lên và xóa tất cả dự định cùng làm với Val tối nay.

.....

“ Xin chào buổi tối, ngài Riesel” Người tài xế chào, mở cửa cho anh.

“ Chào buổi tối. chú Gates.” Armand bước vô xe, anh mỉm cười với người đàn ông đối diện

“ Chào buổi tối, Adam.”

“Chào buổi tối” Adam trả lời. Xe bắt đầu di chuyển. Anh đợi đến khi Armand ổn định mới thông báo.-“ Một vài nhà đầu tư đã rút khỏi dự án Grand Hotel, họ nói có vài địa điểm ở đó không thuận lợi.”

“Bọn họ chỉ là một lũ ngu dốt.” Armand lắc đầu nói. Đây là những gì anh đang cần đây, đầu tiên là người yêu bỏ đi, giờ thì dự án khách sạn của anh gặp rắc rối.

“ Thôi nào Armand, chỉ cần gửi cho họ những dữ liệu định giá, họ sẽ hiểu mà”

“ Vậy hãy gửi cho họ bản kế hoạch, từ khi nào họ tin tin tưởng ta về sự phát triển khu vực trong 2 năm tới vậy?” Armand nhìn người đàn ông.

“ Từ khi cậu mua mảnh đất đó với giá quá rẻ. Họ đã quan tâm.” Adam đưa mắt nhìn ông chủ của mình , người đang quay mặt ra cửa sổ. Anh có thể thấy tối nay có điều gì đó không ổn ở người đàn ông này.

“ Cậu đã hủy hết thể tín dụng và tài khoản của Val chưa? “ Armand quay lại nhìn Adam.

“ Vâng, tôi làm xong rồi, hôm qua. “ Adam trả lời, khi họ dừng xe trước một khách sạn của anh.

“ Vậy , chuyện gì xảy ra với cái khách sạn này?” Armand hỏi, vừa bước xuống khỏi xe. Ngược nhìn khách sạn, anh không thể nhớ rằng anh đã đến đây lúc trước.

“ Cái cuối cùng trong danh sách tài sản của bố cậu. Tôi nghĩ cậu có thể thích kiểm tra nó.” Adam trả lời, đưa hồ sơ cho anh.

“Ủ, cũng chút chút thôi ” Armand cầm lấy hồ sơ và bước vào khách sạn. Anh ngẩng nhìn khắp khu tiền sảnh, nó sáng mập mờ, kiểu trang trí đã quá date 20 năm. Anh quay lại khi một phụ nữ đang tiến tới chỗ mình.

“ Ôi trời ơi, cậu giống cha cậu quá” Bà ta dừng trước họ.

“ Vâng” Armand trả lời, đảo mắt khắp gian phòng một lần nữa, anh hỏi :” Thế có bao nhiêu phòng không sử dụng? “

“ Tất cả” Bà trả lời, hơi ngạc nhiên.

“ 300 phòng, đúng không?” Armand kiểm tra lại con số. Thấy đúng như thế, anh kiểm tiếp thu nhập trong năm nay. “ Thu nhập quá thấp”

“ Ah, vâng. Hãy nhìn toàn khu vực và cách trang trí thì điều đó có thể giải thích” Bà trả lời.

“ Tôi muốn xem một số phòng, và bể bơi.” Armand thấy bà gật đầu.

“Lối này” Bà cẩn thận nhẹ và dẫn đường đến cầu thang lên lầu 2. Armand mỉm cười theo sau. Dừng lại ngay bậc thang trên cùng, bà đi lại một cánh cửa và mở nó ra –“ Đây là phòng tốt nhất của chúng tôi “

“ Tôi thấy rõ điều đó” Armand bước vào trong. Một căn phòng nhỏ với một ghế sofa, một ghế dựa, 1 tv , ở góc nhà là một quầy bar nhỏ. Tiếp tục thăm thất vọng , anh đến một cánh cửa khác dẫn vô căn phòng có 1 giường cỡ lớn, 2 bàn nhỏ đầu giường, 1 ghế, 1 tủ quần áo. “Hum”

“ Điều đó có nghĩa gì thế ? “ Người đàn bà hỏi nhỏ Adam khi Armand mở cửa phòng tắm.

“ Nó có nghĩa anh ấy không ấn tượng căn phòng.”Adam nở nụ cười yếu ớt.

“ Ồ”

“ Được rồi, tôi muốn xem hồ bơi” Armand lắc đầu, bà tính nói gì nhưng im lặng. “Lối này”. Armand theo sau, anh đã quyết định xong, Anh sẽ san bằng khách sạn này. Thật vô ích khi tồn lưu nó. Họ rời thang máy đến khu hồ bơi. Armand nhìn khắp nơi.

“Well” anh ta không ấn tượng lắm. Hồ bơi chỉ cao 5 feet, một vòi nước nóng và những dòng chỉ dẫn trên nó. Lắc đầu, anh chuẩn bị đưa ra lời quyết định thì một thứ đập vào mắt anh. Đi đến nhìn lên tấm bảng. nó ghi ‘ Được thiết kế cho Rebecca xinh đẹp của tôi.’

“ Adam”

“ Vâng ?” Adam hỏi, biết Armand sẽ phá bỏ khách sạn, anh ta nhìn người phụ nữ đang buồn bã.

“ Hãy tu sửa lại nó” . Armand nói rồi quay ra khỏi hồ bơi. Adam ngạc nhiên nhìn anh vài giây trước khi quay sang người phụ nữ cũng đang ngạc nhiên không tin chuyện mới xảy ra.

“ Tôi sẽ cho nhân viên thiết kế liên lạc với bà” Adam nói với người phụ nữ rồi đi theo ông chủ mình. Anh không bắt kịp Armand cho đến khi cả hai ra tới xe. Bước vào xe, anh nhìn người đàn ông ngồi đối diện với mình đang quay mặt ra cửa sổ. “ Armand ?”

“ Khách sạn đó là quà cưới của mẹ tôi.” Armand trả lời, nhìn Adam rồi lại quay ra ngoài cửa. Adam im lặng, nhưng anh đã biết tại sao Armand không phá hủy nó, trở lại hồ sơ trên tay, anh bắt đầu tìm đội thiết kế giỏi nhất cho khách sạn.

“Anni Price thì sao?” Adam hỏi, thấy Armand lắc đầu không. “Terrance Bleecheouse ?”

“Thế còn Gayle Rodgers?” Armand hỏi.

“Cô ta đã rời thành phố.”

“ Bao lâu rồi? “ Anh hỏi, mắt vẫn nhìn người qua lại trên đường.

“ Không biết, nhưng tôi sẽ tìm ra.” -Adam trả lời, giật mình thấy Armand ngẩng đầu hét lên.

“ Gates, dừng xe lại.” Chiếc xe trắng gấp một đường dài. Ra khỏi xe, Armand đi lui lại con hẻm nhỏ nơi anh thấy vài người đàn ông đang đánh đập 1 cô gái nhỏ. “ Hey !”

“ Cái gì ?” Một người đàn ông lên tiếng, nhìn Armand.

“Chết tiệt, ta ra khỏi đây thôi.” Một người khác nói, họ thả cô gái ra và bỏ chạy. Armand tiến lại đỡ cô gái dậy.

“ Cô không sao chứ? “ Armand quỳ xuống .

“ Không sao” Giọng nói vang lên làm Armand tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra không phải là 1 cô gái mà là 1 cậu bé.

“ Đây này” Armand đưa cho cậu chiếc khăn tay, cậu lấy nó và chùi vết rách trên khoe miệng.

“ Armand?” Adam la to khi anh tới đầu hẻm.

“ Tôi ở ngay đây Adam.” Armand nói, mắt vẫn nhìn cậu bé.

“ Chuyện gì thế? “ Adam hỏi

“ Không có gì ”. Armand chạm lên vai cậu bé chỉ thấy cậu đẩy tay anh ra. “ Thôi nào, tôi sẽ đưa cậu về nhà.”

“ Ha” - cậu bé mỉm cười - “ Cảm ơn, nhưng tôi đã ở nhà.”

“Sao?” Armand không hiểu, anh đứng yên nhìn, cậu bé cũng thế.

“ Tôi sống ở con hẻm này.” Cậu bé trả lời, tay chỉ con hẻm dơ dáy sau lưng. Armand nhìn xuống mái tóc đỏ dơ hầy, và khắp người cậu.

“ Thôi được, tôi có lời đề nghị với cậu” Armand nói, miệng cười toe toét. Anh thấy cậu giật mình, nhìn Adam rồi nhìn anh .

“ Đề nghị gì?” Cậu hỏi, bước lùi một bước đề phòng.

“ Đi với tôi và tìm hiểu xem.” Armand bước ra khỏi hẻm, dừng lại và nhìn cậu. “ Có vẻ như cậu không có nơi nào để đi.”

“ Được thôi “ . Cậu bé đáp, chậm chậm theo họ ra khỏi hẻm. Mắt cậu nhìn chiếc limo đang đậu trên đường. Gates đứng tại xe chờ đợi , khi họ đến, ông mở cửa. Adam vô đầu tiên trong khi Armand dừng lại chờ cậu.

“ Về khách sạn chứ thưa ngài?” Gates hỏi, Armand gật đầu . Ngồi đối diện với cậu bé, anh nhìn khắp khuôn mặt cậu trong ánh sáng mờ mờ trong xe. Rượu người về phía trước, anh mở tủ lạnh, lấy ra 1 chai nước rồi đưa cho cậu.

“ Cảm ơn” Cậu cầm lấy, ngồi nhìn người đàn ông trước mặt. Sau đó cậu nhìn sang Adam. Xe vẫn chạy im lặng đến khi nó dừng trước một khách sạn lớn , mắt cậu mở to đầy ngạc nhiên .

“ Ra nào” Armand nói. Cậu gật đầu bước ra khỏi xe, im lặng theo anh vào khách sạn, xuyên qua tiền sảnh khổng lồ, đến thang máy. Cậu hơi bồn chồn khi họ lên tầng cao nhất. Họ rời thang máy và cậu mừng khi thấy nó là 1 văn phòng. Thoải mái người một chút lại, cậu theo 2 người đàn ông đến văn phòng to ấy.

“ Cậu ngồi đi”

“ Armand”. Adam nói, e dè nhìn cậu bé nhưng anh ta dừng lại khi thấy cái nhìn của Armand, gật đầu nhẹ, anh đứng ngay cửa.

“ Tên cậu là gì?” Armand hỏi.

“ Destin. Destin Rarry.” Cậu ngược lên.

“ Được rồi.” Armand nói, ngồi xuống ghế của mình “ Cậu có hứng thú với lời đề nghị của tôi không?”

“ Có thể”. Destin trả lời, thấy người đàn ông đang ngắm cậu vài phút.

“ Tôi muốn cậu trở thành người yêu tôi” Armand đề nghị thảng vào vấn đề, gặp về shock trên gương mặt cậu bé. Anh nghe Adam lầm rầm gì đó, nhưng mắt anh vẫn nhìn Destin.

2. Chương 2

“Tôi không đồng tính,” Destin lúng túng, không biết phải nói gì.

“Tôi biết.”

“Vậy tại sao?” Destin hỏi, nhìn về phía Adam đang đứng tại cửa.

“Đơn giản, Cậu không có nhà, không có việc làm và từ phía tôi nhận thấy cậu cũng không có tiền.”

“Cho nên?” Destin nhìn lại anh. “ Điều đó không có nghĩa tôi sẽ ngủ với anh vì tiền.”

“ Còn nhiều thứ hơn tiền nữa,” Armand nói. “ Tôi sẽ cho cậu nơi để ở, thức ăn để ăn, quần áo để mặc.”

“Đổi lại là tình dục?” cậu không thấy điểm khác biệt gì ở đây.

“Đúng.” Armand quay lại Adam. “Sao anh không đi lấy ít đồ ăn nhỉ?”

“Được thôi ” Adam quay lưng rời khỏi phòng, anh có thể thấy vẻ lo lắng trên mặt cậu bé.

“Cậu mấy tuổi?” Armand hỏi.

“18.” Destin lo lắng, trông có vẻ cậu muốn thoát khỏi đây.

“Cậu ở trên đường phố bao lâu rồi?”

“6 tháng.”

“ Hãy suy nghĩ lời đề nghị của tôi, Destin. Nếu cậu quyết định không muốn lời đề nghị, tôi vẫn sẽ giúp cậu tiền nhà và một công việc trong khách sạn của tôi.”

“Ồ.” Destin không biết trả lời sao nữa. Nó không giống như mọi ngày cậu được nhặt và đề nghị làm bạn tình của ai đó. Cậu im lặng đến khi Adam trở về với nhiều đĩa thức ăn, nhìn chúng cậu chảy nước miếng bởi 2 ngày nay cậu chẳng ăn gì. Cậu nhìn Adam đặt đồ ăn xuống bàn

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Adam nói, Armand gật đầu và đứng dậy theo sau.

“Cứ tự nhiên ăn đi nhé,” anh bước tới khu vực tiếp tân mắt nhìn Adam.

“Tôi nghĩ đây là ý kiến tệ” Adam nhìn anh.

“Nó là ý kiến tuyệt vời đó chứ,” Armand mỉm cười. “Cậu ta không có nơi nào để đi và cậu ta rất đẹp.”

“Đó không phải là điểm chính, Armand, anh không biết tý gì về cậu bé và nó bảo nó không phải gay.”

“Nghe này, nếu cậu ta chấp nhận lời đề nghị và kết quả kiểm tra sạch sẽ,đó sẽ là điều tốt. Tôi không phải lo lắng cậu ta chạy theo gã trai khác như Val đã làm.”

“Val là tên khốn, Armand. Kể chỉ chạy theo đồng tiền.” Adam lắc đầu đáp. Anh ta thấy vẻ chán ghét trên khuôn mặt Armand. Anh cảm thấy tệ khi nói ra điều đó nhưng một cách thành thật, đó là những gì anh nghĩ về tên ngu ấy , người mà Armand đã trót trối tìm mình vào.

“Sẽ không sao đâu,” Armand đáp, cuối cùng Adam cũng gật đầu. Quay trở lại, họ thấy cậu bé ngược lên, đỏ mặt.

“Xin lỗi.” Destin nói khẽ, nhắm mắt lại khi cậu nuốt.

“Anh có thể về, Adam,” Armand nhìn Adam gật đầu chào rồi khỏi phòng. anh ngồi xuống ghế và nhìn cậu bé. Anh có thể nhận ra mình đang làm cậu căng thẳng khi nhìn cậu. Thở dài, anh quay ra nhìn cửa sổ.

“Umh...thưa ngài...?”

“Tên là Armand Riesel.”

“Riesel giống như tên của những khách sạn Riesel?” Destin hỏi lại, anh gật đầu. “Và nếu tôi chấp nhận lời đề nghị, tôi có phải quan hệ với anh ngay không?”

“Không.” Armand trả lời, nhìn mặt cậu bé ửng đỏ. “Cậu sẽ đến bác sĩ kiểm tra toàn bộ. Nếu các kết quả đều âm tính, cậu mới bắt đầu lời đề nghị.”

“Anh sẽ không bắt tôi mặc những quần áo quá đản chứ?” Destin hỏi, nhận thấy quá trễ điều đó. Cậu nghe tiếng cười nhỏ từ anh.

“Không, cậu có thể chọn đồ cho cậu. Sau đó cậu sẽ về nhà tôi và ta bắt đầu từ đó, nếu cậu đồng ý.”

“Có vẻ như tôi không có lời đề nghị nào khác,” Destin lẩm nhẩm, nhìn lên thấy Armand đang quan sát mình. “Có thời gian thử việc không, anh có thể không thích tôi bên anh. Và tôi cũng chưa từng quan hệ với ai trước đây.”

“Tôi nghĩ chỉ là tìm hiểu nhau thôi.” Armand thấy cậu thư giãn một chút. “Và nó không hoàn toàn chỉ có tình dục, Destin ạ.”

“Nó không ư?” Destin hỏi, nhận lại một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt Armand.

“Không, Cậu sẽ đồng hành với tôi trên những chuyến du lịch, những buổi tiệc trang trọng, tôi đi nghỉ mát 1 lần 1 năm.”. cậu bé bị thu hút theo lời nói và đang đấu tranh với bản thân, cuối cùng, cậu nhún vai - “Okay.”

“Tuyệt vời,” Armand đứng dậy. “Theo tôi nào.”

“Vâng.” Destin hơi ngập ngừng. Nhưng cậu có thể làm gì được đây, 6 tháng trên vĩa hè đã chỉ cho cậu cuộc sống tàn bạo như thế nào. Cậu rất sợ, và hiện tại cậu lại trao cuộc đời mình cho người đàn ông xa lạ. Cậu nhìn anh, thấy anh cao thật, cậu chỉ tới ngang ngực anh.

“Ta tới rồi.” Armand nói, thấy cậu bé nhìn mình với cặp mắt màu xanh bạc thú vị.

“Tới rồi? Đây là đâu ông Riesel?” Destin hỏi, nhìn anh mở cửa 1 căn phòng, bước vô Destin không khỏi ngạc nhiên, Nó to khiếp.

“Phòng nghỉ riêng của tôi, cậu có thể tắm và ngủ ở đây tối nay.” Anh trông cậu bé có vẻ sắp khóc, anh tự hỏi tại sao

“Cám ơn,” Destin trả lời có vẻ sợ và mệt mỏi.

“Tôi sẽ để cậu ở đây, nếu cậu có vấn đề gì hãy gọi tiếp tân, họ sẽ liên lạc với tôi”.

“Vâng, cảm ơn anh lần nữa.” anh chào cậu và rời khỏi phòng. Destin đứng nhìn ra cửa gần cả tiếng. Đầu óc cậu đang lặp lại những gì mới diễn ra. Cậu trở thành người tình của một gã đàn ông nào đó. Nuốt nước miếng chậm chậm, cậu quan sát khắp phòng, ít ra cậu có chỗ để tắm và ngủ.

.....

Adam gõ cửa lúc 8g sáng, đợi một vài phút trước khi bước vào. Anh sững lại, thằng nhóc đó không bỏ trốn chứ? đi lại phía phòng ngủ, anh thấy mái tóc đỏ ló ra đồng chân mềm ở ghế sofa. Đi lại gần, anh kéo nhẹ tấm chăn.

“Ah...” Destin hét lên, bật dậy khỏi ghế.

“Đừng thét thét, không có chuyện gì đâu,” Adam nói, nhìn cậu gật đầu. Anh phải thừa nhận cậu tắm rửa sạch sẽ nhưng vẫn còn vương vẩn nét đường phố.

“Tôi xin lỗi, Anh làm tôi giật mình.”

“Sao cậu lại ngủ trên ghế sofa?” Adam hỏi, thấy cậu bé kéo chăn sát người thêm.

“Tôi không muốn làm dơ giường.” Destin đáp nhẹ nhàng.

“Ồ không sao, chúng ta cần thức dậy tắm rửa và ra ngoài.”

“Vâng,” Destin rời khỏi ghế sofa và đi vào phòng tắm. Nghe tiếng cửa đóng, Adam kéo chăn và xếp lại. Vài phút sau Destin xuất hiện trong cái quần jean dơ cũ và cái áo buổi tối. “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đến gặp bác sĩ,” Adam dẫn đường đi. Anh ngạc nhiên khi thấy cậu ít nói, nhưng tối hôm qua cậu cũng thế. Bước vào chiếc limo đậu trước khách sạn, Adam tiếp tục quan sát cậu bé. Anh tự hỏi Armand thấy gì ở cậu nhi? Có phải cái thân hình mảnh khảnh hay đôi mắt? Cũng có thể do cậu không có ai để chạy theo.

“Sao anh lại nhìn tôi như thế?” Destin hỏi.

“Cậu hoàn toàn khác với những người yêu trước đây của Armand.” Adam trả lời làm cậu đỏ mặt lên. Anh ngạc nhiên khi Destin không hỏi tại sao? Nhún vai, anh ngó ra ngoài cửa sổ.

.....

Họ bước vào văn phòng bác sĩ, cô y tá ngược lên. Cô mỉm cười hỏi “Destin Rarry?”

“Tôi đây,” Destin trả lời, cô mỉm cười và đưa giấy viết cho cậu. “Xin điền vào đây bác sĩ sẽ gặp anh ngay,”

Ngồi xuống, Destin nhìn vào giấy, vài chỗ đã điền sẵn. Cậu bắt đầu điền tiếp, dòng đầu là số thẻ bảo hiểm, kế là nhóm máu A, ngày sinh 12/4... Bao nhiêu bạn tình đã quan hệ? Cậu dừng lại, nhìn Adam thấy Adam đang cười. Destin thấy đỏ mặt khi trả lời các câu hỏi trong giấy. Cậu thấy Armand là người cẩn thận trong vấn đề này. Dù vậy, trả lời chúng cũng rất ngại. Khi hoàn tất khai báo xong, cậu đặt lại trên bàn.

“Anh ghi xong rồi chứ?” cô y tá xuất hiện

“Vâng, xong rồi” Destin đưa giấy cho cô.

“Xin mời theo lối này,” Cô y tá quay đi, Destin nhìn lại Adam thấy anh vẫn ngồi yên. Yên chí ít ra mình cũng đi gặp bác sĩ một mình, cậu theo cô y tá. Ngồi xuống chiếc ghế cô chỉ, cậu vén tay áo lên. Việc đầu tiên cô làm là đo huyết áp, kế đến đo chiều cao, cân nặng. Cậu hơi nhẹ cân, nhưng điều đó không ngạc nhiên khi cậu sống trên đường phố mấy tháng qua.

“Nào, bây giờ thì lấy máu.”

“Với cây kim à?” Destin hỏi, thấy cô nhìn cậu nghiêm túc.

“Dĩ nhiên rồi,” cô trả lời, mỉm cười lấy dây quấn quanh cánh tay cậu, vô khuẩn chỗ chích, Destin lập tức quay đi nơi khác. Nhắm mắt lại, cậu cầu nguyện cho nó đừng quá lâu.

” Xong rồi”

“Xong rồi sao?” Cậu quay lại, thấy cô đang chăm bông gòn lên chỗ chích, cậu gập tay lại

“Anh trông có vẻ không khỏe, hãy ngồi nghỉ ở đây một chút,” Cô nói rồi bước đi. Lấy một hơi sâu, Destin nhắm mắt lại vài phút. Cậu mở mắt khi nghe tiếng cô y tá bước vào. “Anh đứng được chứ?”

“Vâng, được.” Cậu đi theo cô.

“Được rồi, anh hãy lấy nước tiểu trong cái lọ này,” Cô nói, dẫn cậu vào một buồng nhỏ, đưa cậu một cái lọ và ra ngoài đợi. Khi cậu ra, cô cầm cái lọ, viết tên trên đó và đặt nó vào khay, sau đó dẫn cậu ra phòng khám, còn mình thì ngồi xuống một trong các bàn nhỏ ở đó.

“Anh cần cởi hết quần áo ra,” Cô nói, tay ghi nhanh những ghi chú, rồi đứng dậy.

“Ý cô là cởi hết ư?” Cậu hỏi lại, thấy cô mỉm cười.

“Vâng,” Cô đi về phía cậu, lấy ra một cái áo dài tới gối. “Khi bác sĩ đến, anh chỉ mặc cái này thôi.”

“Cám...cám ơn.” Destin nói nhìn cô rời khỏi. Thay y phục xong, Destin ngồi đợi. Cậu cố gắng không bồn chồn quá mức, nhưng cậu đang rất hồi hộp, cậu không thích bác sĩ. Nghe tiếng gõ cửa, cậu thấy bác sĩ bước vào. Đó là 1 người đàn ông lớn tuổi, tóc muối tiêu với nụ cười thân thiện.

“Chào Destin, tôi là bác sĩ Baker.” Ông đi vòng qua bàn, ngồi xuống ghế và bắt đầu đọc bệnh án mà cô y tá đã đưa, sau đó ông nhìn cậu bé “Thoải mái nào, không có gì đáng sợ đâu.”

“Vâng.” Destin mỉm cười yếu ớt khi bác sĩ đứng lên. Ông bắt đầu kiểm tra : tim, phổi, hạch, tai, mắt...v.v...Khi sắp xong, cô y tá bước vào đem theo một xấp kết quả xét nghiệm.

“Ồ, tốt lắm, cô có kết quả rồi à!” Bác sĩ Baker nói, tháo găng tay ra và cầm xấp kết quả đọc. Mắt ông nhìn khắp một lượt rồi nhìn lại Destin. “Kết quả y tế ở trại trẻ mồ côi rất tốt, cậu chỉ cần chích ngừa một mũi nữa thôi.”

“Vâng.” Destin trả lời, bác sĩ bắt đầu dọn dẹp dụng cụ.

“Hãy mặc quần áo vào, cô Kim sẽ chỉ cho cậu phòng làm việc của tôi.” Dr. Baker nói.

“Vâng,”

Destin đợi cho bác sĩ và cô y tá rời khỏi phòng, cậu thay đồ lại. Cậu thắc mắc sao họ có thể có được hồ sơ y tế ở trại trẻ mồ côi của cậu, Cậu chỉ mới ở đây khoảng một giờ mà? Armand sẽ phản ứng ra sao nếu biết cậu từng sống trong trại trẻ mồ côi 6 năm qua?

Cô y tá trở lại, kéo vai áo cậu lên và tiêm phòng một mũi. “Có vẻ nó bớt đau hơn lúc lấy máu nhỉ.”

“Hả?” Destin hỏi, nhìn cô dán băng keo cá nhân lên chỗ chích. Cậu mãi lo suy nghĩ nên không để ý mình bị tiêm.

“Không có gì, anh đi theo tôi nào.” Cô dẫn cậu đến 1 căn phòng, dừng lại, gõ cửa nhẹ rồi mở ra. Destin có thể thấy Adam đang ngồi trước bác sĩ, và ông đang gọi điện thoại cho ai đó. Đi vào, cậu ngồi xuống kế Adam.

“Dĩ nhiên, thưa ngài Riesel,” Bác sĩ nói. “Vâng, vâng, tôi chắc cậu ta sẽ vui mừng khi hay tin, cảm ơn ngài, tạm biệt.” Bác sĩ cúp máy, quay lại họ. “Destin, Chúc mừng cậu, cậu là một chàng trai 18 tuổi hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Mọi kết quả đều âm tính hết sao?” Adam hỏi, bác sĩ gật đầu.

“Thậm chí kết quả xét nghiệm thuốc nghiện cũng âm tính, và cậu ta cũng được tiêm chủng ngừa rồi.” Bác sĩ nói với Adam.

Destin hơi nhột, cảm thấy giống như vật thí nghiệm khi họ nói về sức khỏe mình. “Xong rồi, tôi có cần lên lịch khám định kỳ 6 tháng cho cậu ta không?”

“Vâng, bác sĩ, cảm ơn ông, tạm biệt,” Adam trả lời và đứng dậy, Destin cũng đứng lên cảm ơn bác sĩ rồi theo Adam ra ngoài. Khi ngồi yên trong xe, cậu thở nhẹ một tiếng, bắt gặp Adam lại nhìn mình.

“Gi thế?” cuối cùng, cậu hỏi.

“Tôi ngạc nhiên thôi,” Adam trả lời, thấy cậu nhướn mày lên

“Rằng tôi không bị bệnh gì?” Destin thấy Adam mỉm cười.

“Ừ.” Adam trả lời thành thật.

“Giờ thì sao nữa?” Destin hỏi, nhìn người đàn ông đối diện, cậu cảm nhận 1 sự chú ý trên khuôn mặt Adam. “Bây giờ anh hãy nói tôi sẽ có thời gian để trả tiền lại chứ?”

“Chỉ khi nào cậu muốn,” Adam trả lời, cảm thấy mình thích cậu bé này. Hầu như tất cả người tình của Armand đều tham tiền, Nhưng anh không thấy điều đó ở cậu bé. Anh thấy cậu không trả lời lại. “Chắc cậu đói rồi, ta tìm nơi nào để ăn đi.”

“Tôi không đói, cảm ơn.” cậu trả lời, quay ra nhìn ngoài trời. “ Tôi không quen ăn mỗi ngày và tôi không nghĩ dạ dày mình có thể nhét được thức ăn.”

“Được thôi,” Adam cảm thấy tệ cho cậu bé. Chiếc limo dừng lại trước 1 cửa hàng sang trọng dành riêng cho người giàu, bước ra xe, Adam dẫn cậu vào trong shop trước con mắt ngạc nhiên của Destin. Anh dừng lại nhìn cậu bé, Destin vẫn tròn mắt nhìn cửa hàng. “Destin?”

“Gi?” cậu giựt mình.

“Cậu cần sắm vài bộ quần áo,” Adam nói, thấy cậu bé nhìn anh.

“Thật sao?” Destin hỏi, Adam gật đầu

“Cậu không nên đi vòng quanh với bộ đồ này trên người.” Adam chỉ bộ quần áo cũ Destin đang mặc. Anh thấy cậu gật nhẹ rồi chậm chậm đi dạo quanh cửa hàng. Lắc đầu, anh theo sau, ngạc nhiên lần nữa khi thấy cậu chỉ chọn 1 quần jean và 1 áo sơ mi.

“Xong rồi,” Destin nói, quay lại Adam. Cậu thấy Adam nhướng mày nhìn cậu .

“Đó chưa đủ,” Adam trả lời, thấy cậu bé nhìn xuống đất. Thấy Destin bối rối, anh nắm tay áo cậu kéo lại phòng thay đồ.

“Này,” Destin kêu, Adam quay lại nhìn cậu.

“Tôi không rảnh cả ngày,” Adam trả lời, lấy một số thứ trên đường đi. Anh dừng trước cửa phòng thay đồ, mở cửa và đưa quần trong (một trong số thứ anh vợ lấy trên đường đi) cho Destin. Đẩy cậu vào thay đồ, anh kiểm tra giờ, gần trưa họ sẽ mua sắm xong, vẫn còn phải cắt tóc cho Destin.

“Destin?”

“Vâng?” Cậu bé trả lời, nhìn ra màn cửa nhỏ. Cậu nhận cái túi Adam đưa.

“Bỏ bộ đồ cũ của cậu vô đây.” Anh nói, cậu bé làm theo.

“Ngài Sharp?” Một phụ nữ hỏi, Adam quay lại cô.

“Vâng?” .

“ Tôi là thợ may, ngài nói cần một bộ lễ phục ?” Anh gật đầu. Họ quay lại khi Destin bước ra phòng thay đồ. Trông cậu hơi căng thẳng.

“Đẹp lắm,” Adam nói, thích cái áo sơmi cậu chọn. Nó màu nâu với màu đồng đỏ xéo qua . “Đến đây và đứng lên này.”

“Tại sao?” Destin hỏi, nhìn người phụ nữ một lần nữa.

“Đo may lễ phục,” Adam nói, cậu bé đến đứng trên một bục gỗ nhỏ , cậu yên lặng nhìn người phụ nữ đo ni.

“Xong, ngài cần bao nhiêu bộ?” cô hỏi Adam.

“2 bộ, 1 đen, 1 xanh.” Anh trả lời, cô gật đầu quay đi. Quay lại, anh nhìn Destin từ trên xuống dưới. Quần jean đen hơi rộng nhưng không có vớ và giày. Lắc đầu, lăm bầm vài câu, anh đi 1 vòng, đến khi quay lại vài phút sau, anh mang theo một đồng vớ và một đôi giày.

“Tôi có giày rồi mà,” Destin nói, thấy cái nhìn khó chịu trên khuôn mặt Adam. “Tôi xin lỗi, Tôi không cố ý gây rắc rối.”

“Không sao,” Adam trả lời thấy cậu nhìn lên anh, Adam giơ giày ra, cậu bé lấy mang vớ và giày vào.

“Nó rộng quá” Destin nói, thấy anh chau mày

“Thật sao?” Anh cúi xuống xem. Nó hơi rộng 1 tý. Lấy đôi giày lại, anh đi lựa đôi khác, ngạc nhiên thấy cậu bé theo sau.

“Thế cho tiện hơn,” Cậu nhún vai nói. Khi họ đến khu trưng giày, Adam chọn cho cậu một đôi màu đen, 1 đôi đi làm , 1 đôi thể thao.

“Tôi chưa bao giờ có nhiều giấy như thế.”

Adam gần như sặc khi nghe cậu nói thế . “Thật hả?”

“Anh không sao chứ?” Destin hỏi. “Àh vâng, không có nhu cầu,”

Họ im lặng đi đến khu cắt tóc. Adam nói cậu cần cắt tóc ngắn và làm móng tay . Adam đỏ mặt vì cười khi nghe cậu nói làm móng tay chỉ dành cho phụ nữ và gay. Cậu cần phải học suy nghĩ trước khi mở miệng nói.

“Ta tới rồi,” Adam mở cửa cho cậu. Bước vào, Destin quan sát căn tiệm.Nó rất đẹp, có mùi của tiệm cắt tóc, nước hoa và dầu thơm.

“Xem nào, xem người đẹp nào đây.” Một người đàn ông nói, vừa tiến đến chỗ họ. Destin nhìn quanh tự hỏi anh ta đang nói ai “Ồ, và khiêm tốn nữa chứ.”

“Serge,” Adam nói, thấy anh ta quay lại nhìn anh cười.

“Thôi nào, đâu phải ngày nào cũng có người đẹp thuần chủng bước vào tiệm đâu ” Serge nói, nhìn cậu bé lần nữa, thấy vẻ mặt bối rối của cậu. Với tay dẫn cậu lại ghế. Destin tròn mắt nắm tay Adam cố gắng tránh xa người lạ

“Không sao đâu,” Adam nói, gỡ tay cậu ra. Destin theo Serge ngồi xuống ghế . Anh phủ tấm che lên người cậu, sau đó ngồi ghế ra. “Đừng sợ, cưng ạ,” Serge nói, thấy cậu bé tròn mắt. “Anh hứa không làm mạnh đâu.”

“Adam?” Destin nhìn Adam

“Gi?” Adam hỏi, kéo tay che điện thoại . Anh thấy vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt Destin. “Không sao đâu Destin, ổn thôi.”

“Okay.” Cậu trả lời và nhắm mắt thư giãn. Cậu im lặng khi Serge gội đầu.

“Cậu có sở thích nào không?” Serge hỏi.

“Không.” Destin trả lời. Cậu nhìn Serge lấy ra cây lược, nhìn cậu trong gương một lúc lâu rồi mỉm cười toe toét. Anh bắt đầu cắt chỗ này chỗ kia. Sau cả tiếng đồng hồ, anh quay cậu nhìn vô gương .Anh vẫn để mái tóc đỏ của Destin rũ xuống chấm vai, phần còn lại ôm quanh khuôn mặt cậu.

“Tuyệt vời.” Serge nói, quay Destin về phía Adam.

“Tuyệt,” Adam nói khi Serge kéo tấm choàng ra khỏi người cậu. “Cám ơn Serge.”

“Cám ơn anh,” Destin bước xuống theo sau Adam. “Giờ thì sao nữa?”

“Ăn trưa,” Adam trả lời, kiểm tra đồng hồ. “Armand sẽ không gặp chúng ta, anh ấy có vài chuyện ở khách sạn, anh ấy sẽ gặp cậu tại nhà.”

“Nhà?” Destin dừng lại hỏi. Cậu thấy Adam quay lại.

“Ừ, nhà, Cậu biết sẽ sống chung với anh ấy phải không ?” Adam hỏi, cậu bé gật đầu bước vô xe.Họ ăn trưa tại 1 nhà hàng nhỏ, và sau đó Adam dẫn cậu về nhà Armand. Mắt cậu mở to khi trông thấy tòa biệt thự.

“Xin chào mừng.” Một người phụ nữ nói, bà đứng từ bậc thềm khi Adam dẫn Destin vào

“Margaret đây là Destin.” Adam giới thiệu, thấy bà mỉm cười chào cậu.

“Chào Destin,” Bà bắt tay cậu. “Cám ơn Adam.”

“Không có chi.” Adam nói, bước trở ra xe. Destin nhìn xe chạy đi rồi quay lại Margaret.

“Đừng căng thẳng, vào nhà đi,” Bà dẫn cậu bé vào. “Cậu có muốn tôi chỉ phòng cho cậu không?”

“Àh vâng,” Destin nói, cởi giày ra và đi theo. Mắt cậu tròn xoe vừa đi vừa quan sát tòa nhà. Cậu gần như xem tông vào bà khi bị dừng lại đột ngột trước căn phòng, nơi có vài người đang mang đồ vào.

“Phòng cậu kế bên phòng Armand.” Bà hướng dẫn cậu. “Cái cửa đó dẫn sang phòng cậu ấy.”

“Vâng.” Destin nhìn bà bước ra.

XXXXX

Armand mở cửa , dừng lại khi thấy một đôi giày nhỏ gần cửa ra vào. Cỡ chân cậu ta nhỏ đến thế sao? Armand tự hỏi. Lắc đầu anh vào văn phòng trước khi ra ngoài tìm Destin và Margaret. Vô nhà bếp, anh ngạc nhiên khi thấy cậu bé đang ngồi ở bàn đặt giữa phòng cắt cà rốt và cười giỡn với Margaret.

“Chào mừng cậu Armand,” Margaret nói.

Armand không bình luận gì khi Destin quay lại nhìn anh, anh không thể rời mắt khỏi cậu bé.

“Anh mới về,” Destin nói nhỏ nhẹ

“Chào,” Armand cuối cùng cũng mở miệng và bước vô bếp hôn má Magarette sau đó ngồi kế Destin. “Cậu đã xem phòng mình chưa?”

“Rồi, nhưng tôi không quen nên xuống dưới này giúp dì Gates.” Cậu trả lời, anh gật đầu.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong, hai người ngồi vào bàn đi.” Bà nói . Destin chậm rãi đặt dao xuống. Cậu theo Armand thấy mình vào 1 căn phòng ăn khổng lồ với ghế và bàn đủ 50 người. Armand ngồi ở đầu và chỉ ghế kế bên trái mình cho Destin, cậu ngồi xuống, hai tay đặt trên người, mắt nhìn lên mặt bàn.

“Anh có một ngày vui vẻ chứ?” Destin hỏi.

“Vâng, cảm ơn cậu,còn cậu thì sao?” Armand hỏi, với tay sờ nhẹ nhúm tóc của cậu , anh thấy cậu ngước lên.

“Nó rất thú vị,” Destin trả lời. Họ lại rơi vào im lặng, chỉ đến khi Margaret mang thức ăn ra...., họ lại ăn im lặng . Destin khó nuốt được, cậu quá căng thẳng. cậu không biết điều gì đang chờ đợi mình, cậu quá mệt khi bị dắt đi cả ngày hôm nay.

“Tráng miệng chứ?” Armand hỏi, Destin ngước lên nhìn anh.

“Không, cảm ơn anh.” Destin trả lời, thấy anh dựa vào ghế

“Cậu biết đó, cậu không cần phải căng thẳng thế đâu, tôi không cần đâu.” Armand chọc làm cậu bé đỏ mặt.

“ Tôi chỉ không chắc hiện giờ anh đang muốn gì ở tôi ” Destin trả lời, nhìn thấy vẻ thú vị trên gương mặt Armand.

“ Giờ là thời gian thử nghiệm, đúng không? Cơ hội để tìm hiểu lẫn nhau,” Armand nói. “Mà trông cậu rất đẹp đấy.”

“Cảm ơn,” Destin vui xuống, thấy mình đỏ mặt lần nữa. “Adam đã mua rất nhiều thứ cho tôi.”

“ Không nhiều lắm đâu,” Armand nói, anh đã rất ngạc nhiên khi nhìn tấm chi phiếu thanh toán, nó thấp hơn cả anh mong. Và anh nhận thấy Destin không khó tính như những người tình trước của anh. Thấy cậu trai căng thẳng bối rối dưới cái nhìn của mình, anh càng thích cậu bé thêm.

“Anh mong gì ở tôi?” Destin hỏi, nhìn anh.

“Tôi muốn cậu chung thủy với tôi, nếu cậu tiến thêm bước nữa,” Armand trả lời, nhìn mặt cậu né đỏ tiếp.

“ Còn anh thì sao? Anh có phải chung thủy với tôi không? “ Destin thì thầm,khi tình huống hiện giờ chuyển trong tay cậu. Cậu nhận thấy mình không biết tí gì về người đàn ông này . “Làm sao tôi biết anh sẽ không có ai khác?”

“Dĩ nhiên tôi cũng sẽ chung thủy với cậu,” Armand nói, nhìn cậu bé tiếp tục cúi đầu . “Tôi cũng đi khám bác sĩ sáng nay, kết quả cũng hoàn toàn sạch, cậu có muốn xem không?”

“Không, điều gì xảy ra nếu tôi không chung thủy với anh? ” Destin hỏi. “Nếu.....”

“Tôi sẽ đá cậu đi với những gì cậu có lúc tôi gặp cậu, trở lại con hẻm ấy.” Armand trả lời, nhìn cậu gật đầu lên xuống. Anh tiếp tục quan sát cậu bé trong khi cậu tiếp tục quan sát mặt bàn.

“Sao anh lại nhìn tôi thế?” cuối cùng Destin hỏi mà không ngước lên, gương mặt và 2 tai cậu đang nóng như lửa.

“Không lý do gì cả,” Armand nói, với tay nắm lấy cậu lần nữa. “Cậu mệt rồi phải không? .”

“Vâng,” Destin không muốn nói cậu ngủ rất ít đêm qua và sáng nay mua sắm vòng vòng đã làm cậu đuối sức.

“Sao cậu không lên phòng nghỉ đi?” Armand đứng dậy. Anh rời phòng với cậu theo sau. Lên hết cầu thang, Destin che tay ngáp .

“Nếu cậu bị lạc ở đây, hãy gọi số 0, đó là số nhà bếp ,Margaret thường có mặt ở đó.”

“Okay,” Cậu nhìn lên quan sát anh. Armand cao lớn, mái tóc đen dày ngắn, đôi mắt màu nâu sâu , anh rất đẹp trai , và từ những thứ Destin thấy, anh rất rất giàu. Nhưng điều đó không ảnh hưởng gì tới Destin. Dù ai có giàu đến đâu nếu Destin thấy không thích thì cả đồng tiền cũng không giữ nổi cậu lại.

“Cậu đang suy nghĩ gì thế?” Armand hỏi khi thấy cậu chăm chú nhìn anh.

“Hả?” cậu cười bối rối. “Xin lỗi.”

“Không sao,” Armand dừng trước cửa phòng Destin, mở cửa anh để cậu vào trước.

“Wow họ thu xếp hết mọi thứ,” Destin nói, nhìn khắp phòng.

“Tốt lắm,” Armand nói, thấy Adam làm rất tốt trong việc dọn phòng cho Destin. Trang trí, màu sắc rất đẹp “Cậu thích nó không?”

“Tôi rất thích.” Cậu cười với Armand.

“Tốt, vậy cậu nghỉ đi nhé.” Armand tiến tới Destin, nắm 2 vai cậu, cúi xuống hôn nhẹ lên môi. Anh mỉm cười khi cậu bối rối. “Àh, giờ cậu ở đây, đó là đặc quyền của tôi.”

“Ồ,” Destin nói, nhìn anh bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. cậu đợi một vài phút sau đó cởi quần áo ra chỉ chừa lại quần lót.

“Destin?” Armand nói, tiếng vọng từ cánh cửa thông giữa 2 phòng khiến cậu giật mình.

“Gì thế?” cậu quay lại anh.

“ Bắt đầu từ thứ hai cậu sẽ có gia sư , cậu cần học thêm nữa .” Armand vừa nói vừa nhìn thân hình hơi xanh của cậu.

“Okay,” Cậu nhìn Armand gật đầu, anh mỉm cười rồi biến mất sau cánh cửa.Lắc nhẹ đầu Destin đi lại cái bàn sát tường, trên đó có một máy vi tính, 1 quyển sổ, 1 lá thư. Cái máy rất đẹp cậu chưa bao giờ có.

Cầm lá thư lên , trong đó chỉ cho cậu quyển sổ để viết nhật ký, nó là quyển sổ riêng không ai đọc được. Mở tủ ra, Destin thấy cây viết , cậu ngồi xuống suy nghĩ xem nên viết những gì. Tâm trí cậu cứ vẩn vơ về nụ hôn hồi nãy.

‘Ngày đầu tiên tôi làm người yêu Armand,’ Destin viết. ‘Bắt đầu là gặp bác sĩ, đó là 1 người tốt, sau đó đi shopping, cũng tạm tạm, nhưng Adam(không biết chắc anh ta là ai) đã mua rất nhiều thứ . Mình đã đến nhà Armand, nó không phải ngôi nhà mà là tòa biệt thự.’

Destin dừng bút, mắt nhìn về bức tường trước mặt, cậu không chắc nên viết gì. Nói thật, hiện giờ cậu chỉ suy nghĩ về người đàn ông đang làm ồn bên phòng kế bên,

‘Anh ấy đã hôn mình, Mình không biết tại sao nhưng anh ấy nói đó là đặc quyền. Nó không tệ lắm, chỉ hơi lạ .’

Đóng quyển sổ lại, Destin vươn mình đi lại giường ngủ, cậu cuộn tròn trên giường khép mắt lại và từ từ rơi vào giấc ngủ.

3. Chương 3

Destin đắm mình trong sự ấm áp êm dịu. Có gì đó đụng trúng mũi cậu, cậu trở mình vùi đầu vào gối mềm mại đang nằm. Điều gì đó không đúng, bệ bệ tông nên cứng mới phải. Và nó phải có mùi hôi như rác chứ không phải mùi xà phòng thơm như vậy. Trở mình lại, cậu kéo chăn sát vào người.

“Destin?” Armand kêu, thấy cậu bé bật dậy mở to mắt. Họ xém đụng đầu nhau. Armand chú ý thấy cậu có vẻ bối rối và như chưa hiểu mình đang ở đâu.

“Tôi xin lỗi,” Cậu nói, nhìn Armand đang ngồi trên giường sát cậu.

“Đến giờ dậy rồi.” Armand đứng lên. “Bữa sáng sẽ trong 15 phút nữa.”

“Vâng.” Cậu nhìn anh rời khỏi phòng. Vươn mình, cậu nhìn đồng hồ sát tường 6h 45p, còn quá sớm. Đứng dậy, cậu đi vào phòng tắm. Cởi bỏ quần áo, cậu đứng vào vòi nước nóng. Thật tốt khi được tắm dưới vòi nước nóng. Tiếng thở khoan khoái thoát ra. Ra khỏi nhà tắm, cậu lau đầu, quần khăn quanh người, súc miệng, rồi đi lại tú quần áo. Giật mình khi nhìn thấy 7:03, mặc vội quần áo, cậu chạy nhanh ra khỏi phòng, mong mình không bị lạc.

“Ah, vậy cậu cũng tìm được đường tới đây à! ” Armand hỏi thấy cậu chạy vào phòng ăn, anh quay trở lại tờ báo trên tay. Ngồi xuống vị trí tối hôm qua nhẹ nhàng, nhìn Armand tiếp tục đọc báo, Destin tự nhủ “Sao người đàn ông này kêu mình dậy sớm chỉ để xem anh ta đọc báo và làm lơ mình?”

“Chào buổi sáng, Destin.” Margaret vào phòng mang theo 2 đĩa thức ăn. Đặt đĩa xuống, bà cúi lại gần hôn Destin nụ hôn của người mẹ chào con buổi sáng

“Chào buổi sáng, Di Gates.” Nhìn bà đi ra, cậu nhìn lại đĩa thức ăn trên bàn biết mình không thể ăn hết từng ấy đồ ăn.

“Di ấy cố vỗ béo cậu đấy,” Armand nói.

“Ồ.” Cậu bắt đầu gấp miếng thịt heo.

“Hôm nay là thứ sáu, cậu sẽ có nguyên ngày rảnh.” Armand bắt đầu ăn. Destin gật đầu tiếp tục ăn.

“Anh ở nhà chứ?” cậu hỏi anh.

“Không, tôi còn công việc, họp và nhiều thứ khác.” Armand dừng lại vài giây nhìn cậu bé. Lấy khăn chùi miệng anh đứng lên.

“Tôi phải đi đây, cậu cứ nghỉ ngơi và dạo xung quanh nhé.”

“Vâng,” Cậu nhìn lên khi thấy anh lại gần mình cúi xuống, mắt cậu vẫn mở khi môi Armand nhẹ nhàng hôn môi cậu. Nụ hôn lần này dài hơn lần trước. Cậu vẫn nhìn khi Armand thẳng người lại. “Hẹn gặp cậu tối nay nhé.”

“Chào anh,” Destin trả lời quay lại đĩa của mình. Nhìn lên, cậu thấy Magarette đang đứng ở cửa, cậu đỏ mặt.

“Không sao đâu cưng,” Bà đi vào thu dọn đĩa của Armand rồi đi ra.

“Di Gates?” Destin kêu nhỏ.

“Gì cưng?” Bà quay lại

“Cháu có thể ăn tiếp trong nhà bếp được không?” cậu hỏi một cách hy vọng, thấy bà cười gật đầu, cậu đứng dậy thu dọn đĩa theo sau ba vào nhà bếp, ngồi trên bàn ăn và tiếp tục ăn.

“Đồ ăn không ngon sao?” Bà hỏi, cậu ngược lên - “Cháu xin lỗi, chỉ là cháu không đói. Nhưng đồ ăn rất ngon ạ.” Cậu trả lời, thấy bà gật đầu thu dọn đĩa của mình.

“Tốt thôi, cậu cần thời gian tập cho bao tử mình hoạt động nhiều hơn nữa.” Bà cười.

“Cậu có muốn tôi gọi tài xế không?”

“Không cần ạ. Cháu có thể giúp dì không?.”

“Cái gì?” bà quay lại. “Giúp tôi?”

“Dạ,” Destin trả lời, lấy đĩa trên tay bà và đi lại bồn rửa chén.

“Thật sự cậu không cần làm thế đâu.” Bà mỉm cười.

“Không có gì đâu dì, cháu chỉ muốn giúp thôi.” Cậu nhún nước, rồi cho vào máy rửa chén, tiếp tục làm những cái khác.

“Cậu rất khác với những người yêu trước đây của Armand,” Bà di chuyển quanh bếp, vừa đi vừa nói

“Cháu cũng nghe nói thế.” Cậu nhún vai, cậu không để ý người khác so sánh mình. Nếu sống ở đây tốt đẹp cậu sẽ ở lâu.

Khi họ dọn dẹp xong nhà bếp, Destin quay lại phòng và không biết làm gì nữa.

10 phút sau, cậu quay trở lại nhà bếp, không thấy Margaret đâu, cậu đi ra ngoài hiên, đến hồ bơi kế bên hiên. Mỉm cười cậu vượt qua hồ bơi tiến đến bụi cây phía trước. Cậu giật mình khi 1 người đàn ông nhòm dậy, cậu thét lên.

“Ồ tôi xin lỗi, cậu chắc là Destin,” Người đàn ông già hỏi, kéo cái mũ xuống.

“Vâng,” Destin ngồi xuống bậc thang dẫn ra khu vườn.

“Tôi tên José, tôi là người làm vườn.” Ông giới thiệu mình rồi đội nón trở lại. “Sao cậu không ra hồ bơi tắm nắng?”

“Không, chán lắm.” Destin trả lời nhìn xuống khu vườn. “Một mình bác chăm sóc khu vườn này à?”

“Tôi có vài người giúp đỡ,” José trả lời, giọng hơi căng thẳng.

“Có ai giúp bác hôm nay không?” Destin hỏi, thấy ông lắc đầu. Ông bắt đầu dọn dụng cụ và đứng dậy.

“Thỉnh thoảng thôi,” Người làm vườn nói

“Cháu giúp bác nhé?” Destin hỏi, thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt ông. Ông tính mở miệng nói nhưng lại thôi, rồi tính nói, nhưng thôi. “Đi mà bác?”

“Được thôi,” José nói, thấy cậu cười rồi nhảy xuống bậc thềm, lấy vài dụng cụ rồi theo ông. Cậu cũng để ý thấy người làm vườn nhìn mình rất lạ. Ít ra ông cũng không nhận xét cậu khác những người yêu trước đây của Armand.

.....

“Vậy anh để cậu ta ở nhà?” Adam hỏi, nhìn Armand ngồi đối diện bàn làm việc.

“Tôi không thể dẫn cậu ta đi khắp nơi được” Armand trả lời, chống cằm lên tay nhìn Adam. “Cậu ghen à?”

“Không, Tôi không muốn làm chị giữ trẻ hôm nay.” Adam nói, nhìn nụ cười toe toét trên khuôn mặt Armand.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì chính anh là người tình nguyện dẫn cậu ta đi vòng vòng ngày hôm qua.” Armand cười.

“Đó bởi vì anh quá bận, và cậu bé hơi hoảng hốt khi gặp anh, tôi nghĩ nếu là tôi thì cậu bé đỡ căng thẳng hơn ”

“Um hum,” Armand cười thêm.

“Dù vậy, thành thật mà nói,” Adam tiếp. “Tôi không hiểu anh thấy gì ở cậu nhóc này,” - Adam giơ tay lên khi Armand định nói. - “Tôi biết cậu ta rất đẹp và có vẻ đáng yêu nhưng cậu ta còn nhỏ quá.”

“Và anh sợ tôi làm tổn thương cậu bé?” Armand hỏi, không muốn nói cho Adam biết anh cũng e ngại điều đó. “Phụ nữ cỡ size như cậu ta đều có thể làm chuyện ấy với đàn ông cỡ size tôi mà.”

“Và nó diễn ra như thế nào?” Adam hỏi, cười nham hiểm.

“Đó là... không phải chuyện của anh.” Armand trả lời.

“Dĩ nhiên rồi,” Adam đứng dậy. Armand cũng đứng lên theo, họ cùng rời khách sạn, vào xe và đi tới cuộc họp tiếp theo.

“Anh làm thế nào tìm ra Gayle Rogers vậy?” Armand hỏi.

“Cô ấy sắp về trong 2 tuần nữa,” Adam trả lời, nhìn ông chủ mình gật đầu. “Anh muốn đợi không?”

“Đợi chứ, cô ấy là người tôi cần trong vụ này.” Armand trả lời, mắt nhìn Adam lần nữa. “Có gì sai à?”

“Tôi đang nghĩ đến chuyện hủy chuyến du lịch” Adam thở nhẹ. Anh có thể thấy Armand đang chờ lời giải thích nhưng anh không chắc mình có. “Hãy nhìn vị trí của tôi xem.”

“Anh là vị phó giám đốc 31 tuổi, với một người vợ tuyệt vời và 2 đứa con xinh xắn.” Armand nói thấy Adam mỉm cười. “Thôi nào, anh là người mà trong khách sạn ai cũng nghe theo cả.”

“Đó là bởi vì họ nể sợ anh thôi,” Adam nói trong khi chiếc limo dừng lại và Gates mở cửa xe. Bước ra khỏi xe Armand nhìn tòa văn phòng của mình mà thở dài ngao ngán, anh ghét những buổi họp

—XXXXX

Armand thở dài bước vào nhà bếp, anh nhìn khắp nơi chỉ thấy Margaret, anh đi tới hôn lên má bà “Destin đang trong phòng cậu ấy à?”

“Tôi không biết.” bà trả lời

“Tôi sẽ đi kiểm tra,” Armand rời nhà bếp hướng lên phòng Destin, mở cửa anh thấy phòng trống không. Anh kiểm tra phòng anh, nghĩ là cậu bé có thể tò mò nhưng cũng không có ai. Xuống phòng làm việc cũng không có. Anh trở lại nhà bếp. “Lần cuối cô thấy Destin là khi nào?”

“Mới sau ăn sáng xong, cậu ấy còn giúp tôi dọn dẹp nữa mà.” Bà trả lời thấy cậu bước tới bàn ăn.

“Cậu ấy không về ăn trưa sao?” Armand hỏi.

“Không, nhưng tôi không nghĩ cậu ấy sẽ ăn trưa.” Bà trả lời. “Khi cậu ấy không quen ăn 3 bữa 1 ngày, tôi nghĩ cậu bé sẽ ở trong phòng hoặc chơi ngoài hồ bơi chứ.”

“Vậy sao,” Armand tự hỏi có khi nào cậu bỏ đi không? Nhưng nếu cậu đi thì phải đem theo đồ luôn chứ. Trong phòng không mất gì cả, và đôi giày Destin mang ngày trước vẫn ở cửa ra vào. Anh nhìn lên thấy Margaret mỉm cười buồn bã, bà quay lại chuẩn bị bữa tối.

Armand ngồi yên, biết mình vẫn còn nhiều chuyện để làm nhưng hiện tại anh không còn lòng dạ nào nữa. Anh luôn kém may mắn trong tình cảm. Nhưng anh thực sự mong Destin chỉ ra ngoài chơi đâu đó vài ngày. Anh gật đầu cảm ơn Margaret khi bà đặt tách trà trước mặt anh. Dựa lưng ra sau, anh nhìn ánh sáng từ từ tối dần trên bãi cỏ.

“Armand,” Margaret gọi, anh ngược lên. “Có thể, cậu còn việc để làm?”

“Đi đang cố đuổi khéo tôi đấy à?” Anh mỉm cười yếu ớt

“À không, trông cậu hơi thất vọng thôi,” bà trả lời.

“Xin lỗi, chỉ là... tại sao cậu ấy lại bỏ đi?” Armand hỏi, nhìn lại bãi cỏ.

“Nhưng có thể cậu bé chưa đi đâu,” Margaret nói. “Nhà này rộng lớn mà, cậu ta có thể ở đâu đó.”

“Ô chúa ơi,” Armand nói, mắt mở to khi nghĩ Destin có thể đang lạc đâu đây trong nhà anh. Anh vội đi ra nhà bếp thì bất chợt 1 tiếng động vang lên. Quay lại anh thấy Destin vào bếp từ hiên nhà. Cậu bé dừng lại, nhìn anh cười mắc cỡ.

“Chào anh,” Destin thấy vẻ lo lắng của Armand và Margaret.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Armand hỏi, tay chỉ vào bộ quần áo dơ hầy và những vết cắt trên mặt và tay cậu

“Tôi bị cháy nắng, quên đem theo nón, và ở ngoài nắng suốt.” Destin trả lời đi vào nhà bếp.

“Không phải điều đó, cậu rất dơ và có nhiều vết trầy xước.”

“Ồ, tôi đang giúp José ngoài vườn, và tìm thấy 1 vườn hoa hồng lâu năm ở sân sau tòa nhà.” Destin dừng lại nhìn Armand. “Tôi phụ giúp José không sao chứ?”

“Không sao, nếu cậu thích.”

“Tuyệt, tôi rất thích ở ngoài trời. Tôi đi tắm đây.”

“Ừ,” Armand nhìn cậu rời nhà bếp.

“Thấy không, cậu lo hão thôi.” Margaret nói, nhìn Armand gạt đầu rời nhà bếp. Anh thở phào khi Destin vẫn ở đây. Vào văn phòng, anh ngồi lại bàn, anh biết mình phải làm việc nhưng trong đầu anh đang nghĩ chuyện khác.

XXXXX

Destin đứng dưới vòi nước nóng, rửa sạch bụi bẩn của ngày làm việc hôm nay. Cầm đầu gội đầu lên, đổ ra tay và chà lên tóc. Nhắm mắt lại cậu ngửa người ra cho nước chảy xuống ngực, và đưa đầu vào để gội xả bông. “Ow...Ủi....” Destin nhảy dựng lên khi cửa phòng tắm bật mở. Mắt cậu mở to khi thấy Armand đang nhìn thân hình ướt sũng của cậu. “Anh muốn làm tôi đau tim à?”

“Không, tôi nghe cậu kêu đau.” Armand nói, Destin tắt nước và lấy khăn quấn quanh người. “Chuyện gì thế?”

“Tôi vấp rễ cây, ngã vô bụi gai hồng lớn trúng vô ngực.” Cậu trả lời, thấy không thoải mái lắm khi Armand đứng chắn trước cửa.

“Thôi ra đây tôi xem nào,” Armand nói, quay lưng lại.

“Được thôi,” Destin bước ra khỏi buồng tắm đi về phía bể rửa mặt, nơi có một tủ nhỏ dài, cậu ngồi lên đó. Cậu nhìn Armand mở thùng thuốc, lấy thuốc, bông băng ra. Anh quay lại cậu bé, nhìn những vết xước trước ngực.

“Nó chắc đau lắm,” Armand nói, thoa thuốc mỡ tiết trùng lên tay, anh nắm nhẹ vai cậu và bắt đầu thoa lên vết xước

“Cậu đang nhìn đấy.”

“Xin lỗi,” Destin ngoảnh chỗ khác.

“Không sao,” Armand đi rửa tay, chùi tay vào chiếc khăn, anh nhìn lại vết xước, nó kéo dài từ giữa bụng lên tới vai cậu. Anh dọn dẹp y cù lại.

Destin quyết định khi Armand đang dọn dẹp đồ, cậu ra ngoài, mặc đồ vô. Mặc xong, cậu quay lại thấy Armand trước cửa phòng tắm. “Sao anh ở đây, bộ tôi làm gì sai sao?”

“Không, tôi tìm cho cậu nón và thuốc chống nắng.” Armand chỉ cái nón và chai nước trên bàn.

“Ồ,” Destin tiếp tục nhìn anh đi lại trong phòng.

“Cuối tuần này chúng ta sẽ đi mua vài quần short,” Armand nói. “Tôi không nhớ là có quần short hay đồ mùa hè trong danh sách mua đồ lúc trước?”

“Không, chỉ quần dài và áo sơmi thôi và vài bộ lễ phục.”

“Ừ,” Armand quay lại cậu. “Chuẩn bị ăn tối nhé?”

“Vâng,” Destin theo anh ra khỏi phòng. Họ im lặng đi tới phòng ăn, Destin ngồi xuống, cậu nhận thấy đây là lần đầu tiên trong ngày cậu không biết phải làm gì.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ nghỉ cuối tuần cùng nhau, Tôi không có gì để làm trong tuần này cả.”

“Tốt thôi,” Destin hỏi. “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi trông bao nhiêu tuổi?” Armand hỏi lại, cậu bé nhún vai. Anh mỉm cười khi biết Destin có hứng thú về anh. “Tôi 26 tuổi.”

“Adam bao nhiêu?” Destin thấy Armand nhướn mày lên.

“30, sao thế ?” Destin nhún vai lần nữa.

“Anh ấy dường như quá nghiêm túc với người trẻ tuổi.”

“Cậu không thích Adam à ?”

“Tôi cũng thích anh ấy. Anh ấy giúp tôi nhiều trong việc chọn đồ ngày hôm qua.”

Câu chuyện tạm ngưng lại khi Margaret mang thức ăn vào. Destin nhìn đĩa của mình thấy nó không ứ hự như hồi sáng. Cậu nhìn lên thấy bà mang đến ly sữa, cậu cảm ơn, rồi bà đi vô

“Thế cậu muốn thời gian thử nghiệm kéo dài bao lâu ?” Armand hỏi sau khi dùng xong tráng miệng Anh thấy cậu nhún vai.

“Tôi không biết, 1 tháng nhé?” Destin ngược lên.

“Được, 1 tháng.” Armand mỉm cười khi cậu đứng lên dọn bàn. “Cậu biết đó, cậu không cần làm thế.”

“Tôi biết, nhưng Di Gates quá nhiều việc rồi.” Destin cầm thêm đĩa của anh rồi biến vào bếp. Đợi 1 vài phút Armand đi theo . Anh thấy cậu đang rửa chén, trông cậu rất vui vẻ hạnh phúc.

“Xem phim nhé?” Armand hỏi, Destin nhìn lại.

“Loại nào?” Destin đưa Margaret đĩa cuối cùng. Lau khô tay cậu thấy anh vẫn đang nhìn cậu. “Ngài Riesel?”

“Ah..tôi không biết nữa. Sao chúng ta không tìm nhỉ?” Armand nói, dẫn cậu vào căn phòng hoàn toàn mới.

“Wow,” Destin tròn mắt khi thấy hàng đồng đĩa phim trên các kệ sách hàng trăm cái.

“Chọn đi,”

“Phải cả tối tôi mới chọn xong, hay là anh chọn dùm nhé.”

“Gọi tôi là Armand thôi.” Đi lại kệ phim, anh chọn một vài cuốn rồi dẫn cậu ngồi xuống ghế nệm dài.

“Tôi sẽ lấy bắp rang và soda.” Cậu bé rời phòng. Armand ngồi xuống đợi cậu, tự nhủ cậu khác nhiều so với những người trước đây quá . Lấy xong đồ ăn, Destin quay lại ngồi xuống bên anh. “Xong cả chứ?”

“Vâng,”

Bộ phim thứ nhất rất hay, nhưng Destin chợt nhận ra mình đã không xem phim nào từ năm 12 tuổi.... Đến cuốn phim thứ 3. Armand tình nguyện lấy thêm bắp rang và soda. Vào nhà bếp thấy Margaret nhìn anh. “2 người có vẻ thân nhau rồi nhỉ.”

“Vâng” Sau khi lấy đồ xong, anh nói –” Tôi phải ra đây, tôi không nghĩ mình sẽ chịu đựng được 1 tháng.”

“1 tháng?”

“Cậu ta muốn thử sống chung 1 tháng xem chúng tôi có hợp nhau không. Nhưng tôi nói di hay, sống chung với cậu ta 1 tháng là cả sự thử thách ý chí của tôi.”

“Từ từ nào Armand, hãy làm những gì cậu giỏi nhất ấy.” Margaret gợi ý

“Tôi giỏi nhất trong việc gì nhỉ?” Armand hỏi lại, bà mỉm cười lắc đầu quay đi. Trở về phòng thấy Destin đang cuộn tròn mình trong góc ghế, anh ngồi xuống, đặt tô bắp giữa 2 người. Armand nhìn cậu, quên mất bộ phim. Anh thấy Destin ngáp và thụt sâu vô ghế. Nghĩ cậu không ăn nữa, anh để tô bắp lên bàn. Anh di chuyển không chắc làm sao để Destin kết thúc bằng cách dựa vào người anh khi anh ngồi sát lại.

“Armand?” Destin nói nhẹ, mắt mở to nhìn anh.

“Cậu nên đi ngủ thôi, trễ rồi.” Armand nói nhưng miệng cách miệng Destin vài cm. Mặc dù anh bảo cậu đi ngủ nhưng anh không muốn xa cậu bé. Anh đang đấu tranh với bản thân, anh muốn kéo cậu vào lòng và cướp đoạt cậu, Nhưng anh cũng biết mình phải từ từ với cậu... Hay là cứ giữ chặt cậu trên giường đến khi nào thỏa mãn ?

“Armand?” Destin gọi lần nữa, nỗi sợ kèm theo trong lời nói. Destin không dám cử động khi anh tiến sát lại hôn cậu, nụ hôn lần này khác hẳn. Nó kết thúc nhanh như nó bắt đầu Armand ngồi ngay ngắn lại.

“Đi đi,” anh nói nhẹ nhàng, cậu chạy trốn ngay ra khỏi phòng. Ngả người ra sau, anh vò đầu thở dài. Anh đã lười cuốn, mất cả tự chủ nhưng nỗi sợ trong giọng nói Destin đã ngăn anh lại. Tiến tới quá nhanh sẽ làm Destin trốn mất khỏi cuộc đời anh, anh không muốn thế. Tắt tivi, anh ngồi yên nhìn màn hình đen trước mặt. Anh phải làm sao đây? Chưa bao giờ trong đời anh lại bị thu hút bởi một ai như thế.

XXXXX

Nghe tiếng động Destin thành linh bật dậy, đầu đụng phải vật gì đấy làm cậu kêu “ow”. Nằm xuống lại, mắt cậu mở to nhìn căn phòng tối - “Cậu cần học bỏ tính đề phòng ấy đi”

“Tôi đã sống 6 tháng trên đường phố, tôi được học phải luôn cảnh giác” -Destin nói, đẩy tay Armand ra khỏi tóc mình.

“Xin lỗi,” Armand nói. “Tôi không tính làm cậu giật mình.”

“Anh đã bao giờ thử kêu “Này, thức dậy “Chưa?” Destin hơi nhướn mình lên nhìn đồng hồ xem mấy giờ. 1 Tiếng than thoát ra từ cậu, mới có 5 giờ sáng, anh ta không định kêu mình thức dậy sớm thế chứ và hôm nay là thứ bảy mà. “Anh không định kêu tôi dậy để đi đâu đó chứ?”

“Không, tôi có công chuyện bận rồi, tôi đến để nói cho cậu hay.” Armand nói

“Anh có thể ghi ra giấy mà,” Destin lầm bầm trở mình, cậu dừng lại khi cảm giác tay Armand đụng mình.

“Hey,” Armand gọi, cậu quay lại, anh chạm mặt cậu. Tay anh nhẹ nhàng sờ làn da mịn, cúi xuống anh hôn lên môi. Anh hôn sâu thêm, từ từ thưởng thức hương vị của cậu trước khi thả ra. “Ta sẽ gặp lại sau nhé.”

“Okay,” Destin nói rồi lăn mình ngủ tiếp, cậu nghe tiếng khép cửa sau lưng. Đầu óc cậu tái diễn cảnh mới xảy ra nhưng cơn buồn ngủ cuốn tới che lấp, cậu rơi vào giấc ngủ. Một lúc sau, Destin mở mắt nhớ lại chuyện xảy ra, ngồi dậy cậu nhìn đồng hồ thấy đã 9 giờ. Đã lỡ bữa sáng nhưng cậu không quan tâm. Mặt cậu bắt đầu rất vì bị cháy nắng, thân thể mỏi nhừ vì làm vườn suốt ngày hôm qua. Ra khỏi giường cậu thay đồ và đi xuống bếp.

“Chào buổi sáng Destin,” Margaret chào, thấy cậu cười mệt mỏi. “Cháu không sao chứ?”

“Cháu không sao, chỉ hơi đau thôi,” Destin đáp lại không thấy cái nhìn kỳ lạ của bà,

“Đau à ?” bà hỏi lại

“Vâng, do làm vườn hôm qua đấy, và bị cháy nắng nữa, hơi rát ạ.” Destin trả lời. Bà đặt xuống cho cậu ly cafe. Gật đầu cảm ơn, cậu từ từ uống.

“Đi có thuốc chống nắng này, cháu bôi thử xem,” Bà rời bếp đi lấy thuốc. Destin ngồi lại, nhìn ra ngoài hiên thấy trời đang mưa. Cậu ít ra có lý do để ở trong nhà rồi, ngồi một mình cậu tự hỏi khi nào Armand về nhà. “Đây nè cháu.”

“Cảm ơn đi,” Destin cảm ơn tay cầm chai thuốc. Uống cafe xong, cậu quay về phòng, thoa thuốc rồi nằm nghỉ. Thời tiết như thế càng làm cậu oải thêm, cả ngày cuối tuần cậu chỉ nằm ngủ và xem tivi.

XXXXX

“Armand có gọi về không đi ?” nghe Destin hỏi Margaret nhìn lên.

“Không chừng ạ, chưa gọi về,” Margaret trả lời, thấy hơi tội cậu bé. Trời mưa cả ngày và chuyện khách sạn giữ chân Armand nguyên ngày. “Nhưng dĩ chắc cậu ta sẽ về nhà hôm nay.”

“Vâng ạ,” Destin bước lại gần hiên nhà, chuẩn bị bước ra ngoài thì nghe bà phản đối

“Trời đang mưa đấy cậu bé .” – Destin mỉm cười

“Mấy giờ thì gia sư tới ?” cậu cười hỏi, nhưng vừa nghe tiếng chuông cửa vang lên , Destin theo bà ra mở cửa. Trước nhà là 1 người đàn ông khoảng 40 tuổi, đeo mắt kiếng .

“Chào ông Terrance,” Margaret để ông vào.

“Chào bà, thế... tôi nghe nói anh ta lại có người mới phải không?” Người tên Terrance hỏi, giọng hơi khó chịu.

“Vâng, đây là Destin. Destin, đây là giáo sư Terrance gia sư mới của cháu” Margaret giới thiệu Destin. Hắn ta nhìn cậu rồi im lặng như đang cân nhắc điều gì.

“Hum, Tôi đang mong đợi người nào cao hơn .” hắn nói rồi đi lại gần Destin nâng cằm cậu lên, nhận xét . “Cũng thú vị đấy.”

“ Tôi biết, tôi giống những người yêu khác của anh ta , phải không?” Destin hơi bực, thấy hắn cười .

“Không, cậu không giống .” Terrance nói. “Nhưng đó là điều tốt, đúng không?”

“Tất nhiên rồi,” Destin đồng ý và đi theo hắn vào thư viện . Ngồi xuống cái bàn lớn giữa phòng, Destin chờ đợi bài học đầu tiên .

“Um, cũng không tệ lắm.” Terrance nhận kết sau khi xem qua các bài kiểm tra trình độ cậu . “Dù cậu không tốt nghiệp trung học nhưng chúng ta có thể sửa chữa nó. Và sau đó chúng ta sẽ học thứ gì đó như quản lý kinh doanh chẳng hạn ?”

“Tôi xin hỏi,” Destin nói . “Armand có bắt buộc tôi học gì không?”

“Không,” hắn nhìn cậu, lấy trong cặp táp ra 1 quyển sách đặt nó lên bàn “Sao chúng ta không bắt đầu với quyển này nhỉ?”

“Được thôi,” Destin mở sách , lấy vở ra và bắt đầu ghi chép.

Cameron Terrance quan sát cái đầu đỏ với khuôn mặt bị cháy nắng đang chăm chú làm bài. Người cuối cùng hắn dạy là Val và phải nói thật, 1 tháng dạy Val là 1 tháng địa ngục. Không phải Val là người khó chịu...chỉ là ...Val làm như mình biết tất cả. Hắn cười khi nhớ lại lời VAL kể về đêm động phòng đầu tiên của mình đến sáng hôm sau cậu không thể đi được.

“Thầy có muốn dùng café không?” Destin hỏi làm hắn giật mình.

“Coffee? À vâng, dùng chứ.”

“Okay, tôi sẽ quay lại ngay,” Destin đứng dậy rời thư viện. Đi xuống đại sảnh vào nhà bếp, cậu thấy Margaret đang đọc tạp chí “Chào dì.”

“Cháu học xong rồi à?” bà hỏi.

“Chưa ạ, cháu chỉ xuống lấy café thôi,” Bà gật đầu rồi đi rót café vào 1 bình thon lớn cổ dài và 2 tách đưa cho cậu. “Cảm ơn dì Gates.”

“Không có gì đâu cưng,”

Destin trở lại thư viện , đặt thức uống lên 1 bên bàn ,cậu thấy Terrance nhướng mày.

“Gì thế ? Thầy đừng nói là tôi không được uống café nhé ?” Destin vừa nói vừa ngồi xuống ghế.

“Không tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Tôi nghĩ cậu cứ việc dùng “

“Cảm ơn thầy,” Destin quay trở lại bài học. Cũng không còn nhiều bài tập, cậu hy vọng khi mình vừa hoàn tất xong thì Armand về. Khi gần xong, Terrance nói :

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ làm tiếp bài này vào tuần tới, có lẽ phải thêm 1 giờ học mỗi ngày nữa chúng ta mới hoàn tất chương trình trung học.”

“Vâng,” Destin trả lời, cậu nhìn ra cửa khi nghe tiếng gõ, Armand đứng tại đó.

“Chào Destin, chào Cameron.” Armand đi vào phòng.

“Chào ngài Riesel.” Terrance đáp. “Tôi đang lên lịch học cho Destin.”

“Vâng tôi có nghe thấy,” Anh nói, ngồi xuống ghế đối diện họ

“Vây nếu không có gì thay đổi, chúng ta dừng tại đây nhé. Destin hẹn gặp cậu ngày mai, chào ngài Riesel.”

“Tạm biệt thầy,” Destin chào nhìn người đàn ông rời khỏi phòng, từ từ cậu quay lại nhìn anh “Trông anh mệt mỗi quá.”

“Ừ, tôi đã không ngủ gì kể từ thứ sáu” Armand đáp. “Thế, ngày đầu đi học sao ?”

“Cũng ổn.” Destin trả lời, bắt đầu dọn bàn ngay ngắn “Anh có đói không, tôi sẽ kêu dì Gates làm chút gì rồi mang lên cho anh.”

“Ý kiến hay đó,” Armand đứng dậy, tiến lại cậu, anh hôn má 1 cái rồi đi ra ngoài. Lắc đầu nhẹ, Destin mang đồ uống qua nhà bếp.

“Armand về rồi à?” Margaret hỏi, cậu gật đầu . “Dì sẽ làm chút gì đó cho cậu ấy.”

“Cháu sẽ mang lên cho.” Destin ngồi nhìn bà làm sandwich. Cầm đĩa sandwich, thêm ly nước , Destin bước đến phòng Armand , dừng bên ngoài cậu gõ cửa cửa nhẹ

“Vào đi.” Armand gọi. Bước vào, Destin đến giường anh cố gắng không tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn căn phòng . Nó lớn gấp 2 lần phòng cậu , một giường lớn trên bệ “Cảm ơn nhé.”

“Không có chi .” Destin dậm bước đi ra.

“Hãy ở lại !” Armand nói, tay vỗ vỗ lên giường cạnh bên anh . Gật đầu Destin ngồi xuống giường “Kể cho tôi nghe ngày hôm nay của cậu đi.”

“Um,” Destin đỏ mặt . “ phần lớn thời gian tôi ngủ hoặc ở cùng dì Gates vì trời mưa cả ngày.”

“Ừ, trời mưa suốt,” Armand đáp

“Còn anh, anh giải quyết mọi chuyện xong hết chưa?” cậu hỏi anh.

“Ừ cũng xong rồi,” Anh trả lời, hai người lại rơi vào im lặng

“Anh nên ngủ đi,” Destin đề nghị, tay lấy đĩa thức ăn trống.

“Ừ, vậy gặp lại cậu bữa tối nhé.” Aramnd đáp, nhìn cậu đi ra, mỉm cười anh nằm xuống , trong đầu vạch lên kế hoạch làm sao để Destin tự nguyện đến với anh, cơn ngủ từ từ đến .

4. Chương 4

Destin ngẩng đầu lên, Terrance đã ra về, và cậu vẫn còn bài tập chưa làm xong. Nhai nhai đầu bút,Cậu nhớ về khoảng thời gian sống tại đây. Cậu gặp Armand được 1 tuần rồi, nhưng cậu vẫn chưa biết nhiều về anh . Dĩ nhiên thôi, Armand là người bạn rợn mả.

Đóng tập vở lại, cậu đi ra nhà bếp. Dừng lại, cậu nhớ Magaret đã đi chợ và José nói với cậu đội làm vườn đang làm việc ngoài sân, cậu không muốn ra đó .Quay lại cậu lên phòng mình, tiếp tục đọc sách. Đang đọc, Destin cảm giác có ai đang nhìn cậu, ngược lên cậu thấy Armand và đồ gì đó đang cầm trên tay. Họ nhìn nhau vài giây trước khi Armand tiến vô ngồi trên giường cậu

“Cái gì thế?” Destin hỏi

“Giày đi biển và quần short,” Armand đáp đặt đồ xuống giường “Tôi nghĩ cậu sẽ thích nghỉ cuối tuần trên du thuyền của tôi.”

“Tuyệt quá, tôi chưa bao giờ đi thuyền cả.” Destin nói, đặt sách xuống và đi lại giường, cậu mở đồ ra ngắm.

“Đúng cỡ cậu chứ?” Armand hỏi, cậu gật đầu. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi vào chiều thứ sáu.”

“Okay.” Destin đồng ý, lấy giày đem lại tủ đồ cất.

“Destin?” Armand hỏi thấy cậu bé nhìn qua vai. “Tên giữa của cậu là gì? Nó không ghi trên hồ sơ.”

“Um,” Destin nhìn xuống đôi giày. Hãy nói dối anh ấy - 1 ý nghĩ xuyên qua. Nhưng cậu nhận thấy không cần thiết phải giấu. “Là E, không được cười nhé.”

“Chỉ 1 chữ E?” Armand hỏi, thấy cậu hơi cứng người.

“Vâng, mẹ tôi nghĩ như thế dễ thương. Mẹ giống như một cô bé với những mơ mộng lớn”

“Bà bao nhiêu tuổi rồi?” Armand hỏi, đi đến gần cậu.

“Khi mẹ sanh ra tôi hay khi chết?” Cậu nhắm mắt lại, cảm thấy Armand đang vòng tay ôm vai cậu.

“Khi bà sanh ra cậu?”

“15,” Destin nói, nắm cánh tay Armand. “27 tuổi mẹ chết.”

“Tôi xin lỗi,” Armand thì thầm, cậu quay lại vùi mặt vào ngực anh, hai tay ôm vòng ra sau lưng

“Không sao đâu,” Destin nói. “Mẹ đã có nhiều giấc mơ.”

Armand tiếp tục ôm cậu an ủi, dù cậu không khóc nhưng anh biết cậu sắp khóc, anh có thể hiểu tại sao Destin giấu tên giữa đi, anh tự hỏi sẽ ra sao khi một đứa bé nuôi dưỡng 1 đứa bé

“Lớn lên bên mẹ,” Destin kể. “Như sống chung với em bé, dù mẹ bao nhiêu tuổi mẹ luôn cư xử như cô gái 15. Đừng hiểu lầm tôi nhé, tính tình bà tốt lắm.”

“Ừ?”

“Mẹ yêu tôi trọn đời,” Destin tiếp. “Không ngày nào mẹ không nói yêu tôi, rằng thiên thần đã mang tôi đến cho mẹ. rằng tôi là cuộc sống của mẹ.”

“Hay lắm,” Armand nói.

“Anh nghĩ có tức cười không?” Destin nhìn lên anh. “Khi tôi 10 tuổi, tôi thường phải đánh thức mẹ dậy đi làm và bà hay nhăn nhó không muốn đi.”

“Nhưng bà yêu cậu lắm,” Armand nói

“Thỉnh thoảng thôi,” Destin lại dựa vào ngực anh. “Chỉ Tình yêu không thì chưa đủ.”

“Xin lỗi,” Margaret lên tiếng ngay tại cửa. “Bữa ăn tối đã chuẩn bị xong.”

“Cám ơn Margaret,” Armand đáp, bà gật đầu rời phòng.

“Tôi đi rửa mặt đây,” Destin rời anh đi vào phòng tắm. Armand vò vò tóc ra khỏi phòng. Xuống nhà bếp anh thấy Margaret nhìn anh quan tâm.

“Cậu ấy không sao chứ?” bà hỏi.

“Vâng, tôi nghĩ không sao, tôi không biết cậu ấy thực sự nhớ mẹ đến thế”

“Bà chết lúc mấy tuổi?” Margaret hỏi, Armand ngồi xuống.

“Lúc cậu ấy 12 tuổi, họ gửi cậu vào trại mồ côi, cậu sống ở đó suốt đến năm 18 tuổi, tôi nghĩ thế” Armand đứng dậy theo Margaret vào phòng ăn, thấy Destin đã vào chỗ, hai tay để trên đùi. Anh ngồi xuống im lặng nhìn Margaret phục vụ.

“Anh luôn ăn ở đây sao?” Destin gợi chuyện, mắt nhìn vô đĩa của mình.

“Có lẽ,” Armand nhìn quanh phòng. “Khi tôi ở nhà, và Val...”

“Val?” Destin nhìn anh. Cậu thấy anh không thực sự muốn trả lời “Ồ, anh ta là người tình cũ của anh.”

“Ừ,” Armand nói. “ Chúng tôi ăn ở đây, cậu ấy thích phòng này, khi tôi một mình tôi thường ăn ngay bàn làm việc luôn.”

“Ồ.” Destin bắt đầu gấp thịt lên. Cậu ghét căn phòng này, nó làm cậu rợn người, nó quá tối và những bức tranh trên tường làm cậu suy nghĩ về bản thân .

“Phòng này làm cậu căng thẳng sao?” Armand nhìn thấy Destin nhún vai

“Một chút thôi, và bữa ăn nữa, tôi không biết cách ăn đúng”

“Thoải mái đi, cậu không cần gây ấn tượng với tôi.” Họ tiếp tục im lặng ăn “Vậy, cậu vẫn còn giúp Jose làm vườn chứ ?”

“Thỉnh thoảng,” Destin trả lời. “Ông nhờ tôi một số thứ, tôi đã bắt đầu cắt tỉa vườn hồng rồi đấy.”

“Vườn hồng nào?” Armand hỏi, nhớ lại vườn hồng “Ngực cậu sao rồi?”

“Không sao, vườn hồng ở sau tòa nhà ấy,” Cậu nói. “Tôi được phép chứ?”

“Dĩ nhiên, nhưng cậu cẩn thận nhé.” Armand đáp, thấy Destin chuẩn bị đứng dậy, anh nắm tay giữ cậu ngồi xuống . Destin hơi ngạc nhiên “Chúng ta thực sự chưa có cơ hội hiểu nhau.”

“Ồ.” Destin hiểu. Margaret vào phòng dọn dẹp bàn

“Các cậu dùng tráng miệng chứ?” bà nhìn Destin hỏi.

“Không , cháu cảm ơn.” Destin trả lời nhìn Armand cũng lắc đầu không ăn. Margaret gạt đầu im lặng ra ngoài. Destin ngồi im lặng chờ Armand hỏi tiếp. Đợi một lúc lâu cậu thấy hơi ngột ngạt.

“Ta đi dạo nhé?” Armand đề nghị.

“ Tôi còn nhiều việc phải làm, thầy Terrance đang cho bài thực hành trước khi kiểm tra thứ sáu này .” Destin nói khi anh đứng dậy . Cậu muốn rời khỏi phòng , cậu không muốn đi dạo cùng Armand, nhất là chỉ hai người trong đêm.

“Cậu có cần tôi giúp gì không ?” Armand hỏi .

“Không, thực sự không, cảm ơn anh .” Destin đáp , Armand vẫn nhìn cậu. “Tôi có thể đi được chưa ?”

“Được chứ,”

“Vậy chúc ngủ ngon ” Destin tạm biệt quay lưng rời phòng .Cậu đi lên cầu thang mà không hiểu tại sao mình lại thành linh sợ khi ở bên Armand. Có lẽ vì cậu đã để anh an ủi hồi nãy.

Về tới phòng Destin ngồi vào bàn lấy sách hướng dẫn ra, cầm viết lên cậu bắt đầu trả lời các câu hỏi. Hai câu đầu thì dễ nhưng các câu sau rất khó. Dù tham khảo sách nhưng gần nửa số câu cậu để trắng. Chán nản, cậu bỏ viết xuống . Cậu có thể để đến ngày mai và chịu nghe thầy mắng hoặc là cậu qua đề nghị Armand giúp đỡ.

Đứng dậy cậu gom sách vở qua phòng anh. Đứng trước cửa, cậu phân vân không biết có nên gõ hay thôi . Hít 1 hơi dài, cậu gõ nhẹ và đợi . Vài phút sau nghe anh mời vào, mở cửa cậu ló đầu vào.

“Tôi có thể...” Destin ngập ngừng , cậu không muốn anh nghĩ mình ngu ngốc cần giúp đỡ .

“Vô đi Destin, Tôi không nghe cậu nói gì” Armand ngồi trên giường nói, xung quanh là giấy tờ bừa bộn.

“Um... anh đang bận hả, tôi xin lỗi” Destin nói, tính quay ra.

“Khoan đã, cậu cần giúp gì sao?”

“Vâng,” Destin nghe anh cười.

“Vô đi nào, lại đây ngồi,” Armand chỉ xuống giường, cậu leo lên ngồi kế anh “Được rồi, chỗ nào vậy?”

“ Một vài câu hỏi tôi không hiểu” Destin nói hơi khó khăn. Cậu không thể không liên tưởng đến những chuyện Armand làm trên giường .Mặt cậu đỏ lên.

“Cho tôi xem nào,” Armand nói, thấy cậu ngẩng lên.

“ Gì ? ” cậu hỏi, anh cười :

“Chỉ cho tôi câu nào cậu không biết ấy,” Armand cúi gần cậu hơn. Destin mở sách ra một cách khó khăn.

“Câu này,” cậu chỉ vô bài thơ rồi đến câu hỏi bên dưới.

“Nghĩa chính của bài thơ là sự thôi thúc chúng ta. ” Armand chỉ vô bài thơ. “Đây và đây,”

“Ồ,” Destin đánh dấu câu trả lời. cậu mỉm cười chỉ câu hỏi kế. “Tôi không hiểu câu này.”

Armand đọc đi đọc lại 2 lần, nhìn cậu chăm chú chờ đợi, anh hỏi “Câu này có vấn đề gì ?”

“Không có gì,” Destin nói. “Chỉ là tôi không thấy sai chỗ nào cả.”

“Đúng vậy, không sai đâu cả,” Armand đồng ý, Destin mỉm cười qua câu khác. Cậu tiếp tục tự làm những câu còn lại. Gần như hoàn tất xong bài báo cáo, cậu lên nhìn anh làm việc.

“Tôi có thể giúp được gì không?” Destin hỏi

“Không cần đâu, tôi sắp xong rồi.” Armand trả lời, anh xấp xếp lại giấy tờ, cắt vô cặp và bỏ vào ngăn bàn. Sau đó anh quay qua cậu bé.

“Anh lớn lên ở đây à?” Destin mở lời.

“Ừ, ông nội tôi xây tòa nhà này.” Armand trả lời . “Như là món quà tặng bà tôi.”

“Ngọt ngào thật,” Destin nhìn anh. “Họ đã qua đời?”

“Ừ, ba mẹ tôi cũng thế, mẹ tôi mất khi sinh tôi , bố tôi chết lúc tôi 18 tuổi.”

“Vậy anh sống ở đây một mình với bố anh sao?”.

“Không, còn có chị tôi nữa, còn Margaret, chú Gates, và José tôi nghĩ thế, nhưng chú ấy hơi sống khép kín “

“Anh có 1 người chị ?” Destin hỏi thấy anh mỉm cười.

“Ừ, chị lớn hơn tôi 4 tuổi.” Armand nói, nhìn Destin nằm sấp chống cằm nghe anh kể. “Thậm chí dù chị ấy có ở đây, tôi vẫn thấy cô đơn.”

“Tôi có thể tưởng tượng ra,” Destin nhỏ nhẹ đáp.

“Tôi biết tôi nên ngừng than thở, khi mà tôi có tất cả những gì mình muốn.”

“Không sao đâu,” Destin đáp,Armand nhướng mày thắc mắc. “Anh biết đấy, tiền bạc không thể mua được hạnh phúc. Chúng tôi không có nhiều tiền nhưng nhà tôi sống rất vui vẻ.”

“Cậu lớn lên mà không cô đơn sao?” Armand ngạc nhiên.

“Chỉ thỉnh thoảng thôi vì tôi không có nhiều bạn và mọi người không hiểu mẹ tôi. Mỗi khi tôi dẫn bạn về , mẹ cũng muốn chơi chung.” Destin nói.

“Tôi có thể hiểu nó khó khăn như thế nào.”

“Vâng, sau một vài lần như thế, những đứa trẻ trong trường bắt đầu chọc tôi, nên tôi không chơi với chúng nữa.”

“Điều đó buồn lắm.” Armand nói, ít nhất anh còn có chị vỗ đầu an ủi . Còn Destin.... Với tay ra, anh nhẹ nhàng sờ tóc cậu, mái tóc dài đỏ mượt.. “Lại đây nào.”

“Không.” Destin lúng túng. “Tôi...um...cái này...anh thấy đấy...”

“Cậu không sợ tôi đó chứ?” Armand tiến lại gần thấy cậu đỏ mặt lên

“Không.” Destin xấu hổ lấy tay che mặt. “Chỉ là tôi nghĩ tới chuyện anh làm trên giường này thôi.”

“Làm gì?” Armand không hiểu muốn nghe kỹ lại điều cậu vừa thủ thỉ , với tay , anh kéo cậu ngồi dậy . “ Tôi không làm gì trên giường này cả ngoại trừ ngủ thôi”

“Thật chứ?” Destin hỏi, không biết sao mình lại quan tâm điều đó thế .

“ Anh chưa bao giờ mang người tình lên giường này cả,” Armand vừa nói vừa cúi xuống hôn Destin.(đổi cách xưng hô rồi kìa ^^)

“Nhưng...” Destin bị ngắt lời khi Armand đặt môi anh lên môi cậu. Chúa ơi, cậu không thể giải thích chuyện gì xảy ra trong người mỗi lần anh hôn cậu.

“Không có đâu.” Armand nói, vẫn hôn cậu. “Val không thích căn phòng này, nó quá nam tính, nên anh chưa bao giờ để cậu ấy vào đây.” Trước khi Destin kịp đáp lại, anh đã hôn say đắm, vòng 1 tay ra sau gáy anh luồn tay vào tóc cậu, đưa lưỡi dọc theo môi dưới của cậu.

“A...Armand,” Destin thở nặng nhọc đẩy ra, Armand để cậu đi mặc dù anh muốn ôm trọn thân hình nhỏ bé ấy lần nữa.

“Anh biết,” Armand thở nhẹ, ngón cái mân mê môi cậu. “Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.” Destin tạm biệt , thu dọn đồ đạc và chạy ra khỏi phòng. Dừng bước trước lối đi, cậu quay lại nhìn anh nói. “Tôi rất thích căn phòng này, nó giống tính cách anh .”

“Cám ơn,” Armand mỉm cười, cậu đóng cửa lại. Vẫn mỉm cười, anh cởi quần áo ra, leo lên giường tắt đèn ngủ.

////////////////////

Destin thức dậy nhìn đồng hồ thấy mới 3:12 sáng. Cậu không thể ngủ, tâm trí cậu cứ nghĩ về người đàn ông phòng kế bên. Cậu tưởng nụ hôn tối qua là mơ, nhưng hình như không phải thế .Trở mình qua lại, cậu gác tay xuống gối. Cậu thích Armand, và càng thích anh hơn thích khi anh đồng ý cho cậu thời gian tìm hiểu 1 tháng . Khi thật.. . cậu mới ở đây có 1 tuần mà cậu đã xiêu lòng rồi sao .

Khép mắt lại cố ngủ. Cậu biết bài kiểm tra hôm nay rất quan trọng. dù không quan trọng như cái hôm thứ sáu. Còn một điều nữa, Armand đang cố gắng chắc chắn lấy bằng tốt nghiệp cho cậu, vì biết nó rất cần thiết để tìm 1 việc làm . Mọi thứ anh làm khiến cậu thích anh thêm . Nhưng cậu sẵn sàng trao thân mình cho người khác chưa?

“Hey Destin đến giờ dậy rồi,” Destin giật mình nghe tiếng gọi, ngồi bật dậy . Mắt cậu thấy Armand đầu tiên, sau đó là ánh nắng chói rục nơi cửa sổ, vội nhắm mắt lại . “Em không sao chứ ?”

“Um không sao, chỉ ngủ không đủ giấc thôi,” Destin trả lời cười với anh. “Anh biết đó, lo lắng cho bài kiểm tra sắp tới .”

“Ừ, vậy gặp lại em dưới nhà nhé.” Anh quay ra đóng cửa lại. Dụi dụi mắt, cậu xuống giường vào phòng tắm. 20p sau, Destin bước xuống phòng ăn, thấy không có ai ở đó, cậu bước tiếp vào nhà bếp , Armand đang ngồi ăn sáng tại bàn .Cậu cười, ngồi xuống ghế, thích thú khi nghĩ Armand quan tâm lời nhận xét của cậu về căn phòng ăn buổi tối hôm qua.

“Cám ơn anh nhé,” Destin nhìn Armand .

Anh gật đầu không nói gì, cúi xuống đọc báo tiếp . Margaret bước lại với đĩa ăn sáng trên tay.

“Cám ơn dì.”

“Ừ,” Bà cười quay đi. Destin nhìn đồ ăn trên bàn không thích ăn lắm, rồi liếc nhìn Armand lúc này đang bị tờ báo che khuất .

“Ăn đi , em cần nhiều năng lượng cho ngày hôm nay đấy.” Tiếng Armand vọng sau tờ báo.

“Vâng,” Destin bắt đầu ăn. Một lúc sau ,Armand cuộn tờ báo để bên cạnh, cầm ly café lên.

“ Đừng lo lắng, em sẽ làm bài tốt mà. ” Armand trấn an rồi đứng dậy.

“Em tiến anh nhé” Destin hơi ngượng miệng khi xưng hô thế . Vẫn cầm đĩa thức ăn trên tay, cậu theo anh ra cửa.

“Thế, em tính làm gì sau buổi kiểm tra?” Armand nhìn cậu hỏi.

“Không có gì cả, có lẽ em sẽ tìm Jose và phụ cắt tỉa vườn hồng.”

“Ồ,” Armand mở cửa ra ngoài nhà, “Vây chúc một ngày tốt đẹp nhé.”

“Anh cũng thế,” Destin chào tạm biệt, Armand cúi xuống hôn cậu. Anh cảm thấy cậu vòng tay ôm lưng anh đáp lại.

“Bye nhé.”

“Bye.” Armand bước xuống thềm. Vào xe anh thấy Adam đang cười mỉm. “Chào buổi sáng Adam.”

“Có vẻ sáng nay trời đẹp nhỉ” Adam chọc. “Hình như 2 người tiến triển tốt.”

“Chúng tôi đang cố gắng hòa hợp nhau,” Armand nói, xe bắt đầu chạy.

“Sáng nay anh có buổi họp cổ đông, sau đó ăn trưa với Jennet Smith.” Adam kiểm tra lịch làm việc.

“Jennet Smith?” Armand hỏi, không nhớ cô là ai.

“Vâng, cô ấy là người đại diện cho khách sạn Westlake anh đã gặp hôm thứ tư rồi đấy.” Adam nhắc lại.

“Được rồi.” Armand gật đầu, anh thực sự không muốn ăn trưa cùng cô chút nào.

XXXXX

“Cậu làm tốt lắm.” Terrance nhận xét và trả lại kết quả kiểm tra. “Tôi nghĩ cậu sẽ làm tốt bài thi ngày mai ở trường đại học”

“Trường đại học?” Destin không tin vô tai mình.

“Tôi chỉ là một gia sư, tôi không thể cho cậu một bài thi thật sự, đó là việc của trường.” Ông nói, thu xếp đồ đạc lại. “Cậu trông có vẻ mệt rồi đấy, hãy nghỉ ngơi cả ngày hôm nay đi.”

“Cám ơn,” Destin tiễn ông ra cửa.

“À, nếu ngày mai cậu qua được, chúng ta sẽ bắt đầu bài học về kinh doanh hoặc là môn nào cậu hứng thú. Tôi sẽ đem tài liệu cho cậu tham khảo vào thứ hai.”

Cậu gật đầu cảm ơn, sau đó đóng cửa lại đi vào nhà bếp.

“Kết quả sao cưng?” Margaret hỏi.

“Kết quả rất tốt ạ,” Destin đưa cho bà xem tờ kiểm tra. Cầm lấy quả táo, cậu đi ra ngoài hiên “Cháu ra ngoài chơi nhé?”

“Đợi đã,” Margaret bỏ bài thi xuống, lại tú lấy vật gì đó trao cho Destin.

“1 cái đồng hồ?” cậu nhìn bà hỏi.

“Tôi mua nó đấy, có vẻ cậu hợp với nó,” bà nói, nhìn cậu đeo vào

“Cám ơn dì,” Destin cảm ơn bà

“Thôi đi đi, nhớ về nhà lúc 5 giờ chiều nhé?” Bà dặn dò. Cậu ra ngoài vườn tìm Jose.

“Chào chú,” Destin ngồi xuống kế bên người làm vườn.

“Chào Destin,” José nhìn cậu bé. “Cậu nên đội nón đi.”

“Cháu thoa kem chống nắng rồi.” Destin mỉm cười, tiếp tục ăn táo. “Cháu chỉ phụ chút xíu thôi, mai thi rồi, cháu còn nhiều việc phải ôn.”

“Okay,” José nói, tay cầm cuốc lên, “Bác làm không xa vườn hồng lắm, nếu có chuyện gì cháu cứ kêu nhé?”

“Vâng ạ,” Destin đứng dậy theo ông đi một đoạn, sau đó cậu rẽ vào một vườn cây nhỏ, có 1 một hồ con con cạnh bên vườn hồng. Cậu dừng lại vẫy tay chào ông rồi đi sâu vào.

Cậu đứng nhìn hồ nước và cây xanh. Đây là nơi cậu thích nhất trong khu nhà của Armand. Vâng, đây và vườn hồng. Cậu cúi xuống mang bao tay và bắt đầu nhổ cỏ. Đang làm việc, nghe tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu lên thấy 1 trong những người làm vườn của Armand đứng trước lối đi.

“Chào anh,” Destin đi về phía anh ta.

“Tôi tìm thấy quyển sách này, hy vọng nó giúp được cậu.” người ấy nói

“Cám ơn anh “. Đó là sách dạy trồng hoa hồng. “Cuốn này sẽ giúp ích rất nhiều.”

“Không có chi,” Anh ta gật đầu chào rồi bỏ đi. Destin nhìn theo.

Còn anh ta vừa đi vừa thắc mắc về cậu bé. Anh là con của ông Jose ,đã có vợ và 2 đứa con. Anh thấy cậu cũng không có gì đặc biệt, mà tên cậu là gì nhỉ (anh thường không nhớ tên người khác và cậu bé này anh chỉ mới gặp có 2 lần)

Còn Destin, cậu ngồi xuống và bắt đầu đọc sách. Cuốn sách này đã có người từng xem. Trên bìa sách có vài dòng ghi chú, và cậu nhận ra đó chính là người tạo khu vườn này. Ngả người ra sau tìm chỗ dựa cho thoải mái, cậu bắt đầu đọc sách. Cậu có thể chắc chắn tác giả dòng chữ này là phụ nữ vì cách trình bày, ghi chú rất nữ tính.

Mãi mê đọc, Destin không để ý thời gian. Mắt cậu từ từ nhắm lại. Đến khi giật mình thức dậy thì trời đã tối. Có gì đó mềm và ướt nhỏ trúng má cậu, cậu nghe tiếng ai gọi mình xa xa, cậu quá mệt không thể đáp lại cũng như không quan tâm thứ trên má là gì.

Destin giật mình khi thấy cái gì đó nắm tóc cậu, cậu thét lên, ngồi dậy nhìn bóng đêm, cậu giơ tay ra nhưng không thể thấy tay mình. Giật tóc mạnh lần nữa, cậu mất đà ngã vào bụi hồng, đau quá cậu la lên, một bàn tay nắm lấy cậu.

“Đừng thét nữa .” Armand la, thấy cậu sụm người xuống.

“Xin..xin lỗi, tóc em bị dính ,” Cậu ấp úng

“Anh biết,” Armand trả lời, cầm đèn pin rọi chỗ tóc bị mắc vào bụi hồng. “Anh tìm em gần 3 tiếng đồng hồ rồi đấy.”

“Em xin lỗi,” Destin nói, Armand gỡ tóc cậu xong thì đỡ cậu ngồi dậy. “Sách của em.”

“Đây,” Armand đưa sách cho cậu. “Chúa ơi, em lạnh quá.”

“Em không sao,” Destin trấn an, thấy Armand cởi áo khoác khoác cho cậu. “Em xin lỗi, em ngủ quên.”

“ Anh biết, chỉ có em mới có thể ngủ quên ở đây “ Armand đáp, cùng cậu về nhà. Khi gần đến hồ bơi, dưới ánh đèn Destin mới nhận thấy gương mặt giận dữ của Armand. Họ im lặng bước tới hiên nhà, Magarett đang chờ tại đó với vẻ lo lắng muốn khóc.

“Dì cứ tưởng cháu xảy ra chuyện gì rồi,” Bà ôm cậu . Cậu muốn xin lỗi nhưng bị ôm chặt quá không nói nổi. “Dì dặn không được trễ quá 5 giờ mà.”

“Cháu xin lỗi,” Cậu cuối cùng cũng mở miệng khi bà thả ra. “Cháu ngủ quên ở vườn hồng.”

“Thôi nào, ta vào thôi” Armand xua họ vào nhà bếp, Magaret pha cho cậu ly cacao nóng.

“Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng,” Destin hối lỗi.

“Chúng tôi rất vui vì em không sao.” Armand đáp

“José biết em ở đâu, sao anh không hỏi bác ấy?” Destin hỏi, nhớ lại Armand nói đã tìm cậu gần 3 giờ

“Anh có hỏi,” Armand nói khi Magaret đặt ly cacao nóng xuống cho cậu. “Bác ấy nói khi bác ấy vào không tìm thấy em , bác ấy có gọi. em đã nói chỉ dạo chút ít rồi về nhà nên bác tưởng em về rồi.”

“Xin lỗi,” Destin cúi xuống tay sờ sờ quyển sách. Cậu lén nhìn lên thấy Armand hết còn giận như hồi nãy.

“Ăn đi cưng,” Margaret đặt đĩa soup và ổ bánh mì xuống

“Đưa anh quyển sách, Destin.” Armand nói, cậu chậm chậm đưa sách cho anh. Armand đặt sách xuống bàn, rồi ra lệnh. “ăn đi.”

“Adam có gọi đấy,” Margaret nhìn anh. “Cậu ấy nói đã hoàn tất chuyện 2 người dự định làm, cậu không cần về khách sạn nữa” .

“Cám ơn , Margaret. Chúc dì ngủ ngon,” Armand chào bà, bà gật đầu đi về phòng mình.

“Em xin lỗi,” Destin xin lỗi lần nữa.

“Ngừng nói xin lỗi đi, đừng đọc đồ ăn nữa, ăn nhanh đi.”

“Xin...” Destin cúi mặt xuống. Armand tiếp tục nhìn cậu. Khi Margaret gọi , cậu đang họp, tìm cậu như muốn ngừng lại. Bà nói trong nước mắt rằng José thấy cậu bé ở vườn hồng, nhưng khi ông quay lại lúc 4g30p ông không thấy cậu ở đó nữa, nên khi Armand về nhà lúc 7g, việc đầu tiên là anh đi tìm cậu bé. Nếu anh tin lời Jose nói mà bỏ qua vườn hồng, có thể anh đã không tìm thấy cậu cho đến tận sáng hôm sau.

“Em có biết Margaret đã lo lắng cho em như thế nào không?” Anh hỏi khi thấy cậu ăn xong .

“Em không cố ý làm dì ấy lo lắng,” Destin nói. “Em bắt đầu đọc sách sau đó thì ngủ quên mất”

“Sách này à?” Armand chỉ quyển sách trên bàn . Mở nó ra xem , anh nhìn những trang giấy cũ, hơi nhăn.

“Vâng, con trai bác José đưa nó cho em, anh ấy tìm thấy nó trong đồng dụng cụ làm vườn cũ.” Destin với tay muốn lấy lại sách. Cậu im lặng nhìn anh chờ anh phản ứng, nhưng anh chỉ tiếp tục nhìn cậu.

Armand không biết phản ứng sao nữa, anh đã rất lo lắng. Không nghi ngờ gì cả, khi anh tìm thấy cậu ngủ trong vườn, anh an tâm lại. Dù sống trong nhà này , không có gì làm cậu tổn thương nhưng việc lo sợ nếu không tìm ra cậu làm anh nhận ra cậu có ý nghĩ với anh đến nhường nào.

“Alo ?” Armand trả lời điện thoại, mắt vẫn dán vô cặp mắt xanh bạc đối diện. “Vâng, chúng tôi đã tìm thấy cậu bé, không sao cả.”

“Em xin lỗi,” Destin nói khi Armand cúp máy . “Em xin lỗi đã làm phiền anh”

“Không sao ,” Armand nhìn lại quyển sách, Chân mày anh nhướng lên khi đọc dòng chữ viết tay trên bìa sách. Destin đứng dậy rửa đĩa của mình. Sau đó lại gần anh. Đứng lên, anh nắm tay cậu , tay kia cầm quyển sách dắt cậu ra khỏi bếp .

Vào văn phòng, anh đẩy cậu ngồi xuống ghế rồi tiến tới kệ sách. Tìm dọc theo kệ, anh lôi ra 1 cuốn sách và đưa nó cho cậu. Đó là quyển sách về hoa hồng. Anh nhìn Destin mở sách ra, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cùng nét chữ ghi chú như sách của cậu.

“Bà nội của tôi, bà là người thiết kế khu vườn này,” Armand nói, quay trở lại giá sách kéo ra thêm một số cuốn .

“Tuyệt quá,” Destin nhìn chồng sách Armand đưa. Cậu giở tiếp 1 cuốn, chợt 1 bức ảnh rơi ra. Nhặt bức ảnh lên, cậu thấy trong ảnh một người đàn ông đứng kế một người phụ nữ bế em bé cười giữa vườn hồng. “Armand?”

“Ông bà và ba tôi đấy.” Armand trả lời .

Destin đứng dậy tiến lại vòng tay ôm anh. “Cám ơn anh,” Destin thì thầm

“Không có chi,” Armand cúi xuống hôn cậu. Nâng cằm cậu lên , Armand đưa lưỡi hôn dọc theo môi dưới, khi cậu tỉnh nói anh đẩy lưỡi vô trong thưởng thức cái ẩm áp trong miệng cậu . “Um,” Destin tạo 1 tiếng kêu, tay nắm chặt áo anh. Cậu chưa bao giờ bị hôn như thế.... Một lúc sau, Armand buông cậu ra, hai má cậu nóng hổi, anh cười thỏa mãn.

“Đến giờ đi ngủ rồi,” Armand nhìn vô đôi mắt đang mở to. “Ngủ ngon Destin.”

“Ngủ ngon.” Destin chúc lại, nhặt đồng sách lên rời phòng . Khi tới phòng, cậu bớt căng thẳng, anh không đi theo cậu. Vô phòng mở nhật ký ra, cậu ghi lại sự kiện xảy ra trong ngày, ghi chép xong cậu lên giường ngủ.

XXXXX

Destin chạy nhanh vào nhà, vượt qua đại sảnh, cậu vào bếp. Cậu đã qua được kỳ thi và giờ cậu muốn ăn mừng. Margaret quay lại nhìn, miệng cười toe toét cậu khoe. “Cháu qua rồi.”

“Dì biết cháu sẽ làm được mà,” Margaret ôm chúc mừng.

“Cám ơn dì, mấy giờ thì Armand về ăn trưa?”

“Cậu ấy có gọi.” bà nói. “Rất tiếc cậu ấy không thể về nhà, có thể tối nay hoặc sáng mai mới về.”

“Ồ,” Destin thất vọng ngồi xuống bàn chống tay lên cằm. Armand đã nói hôm nay họ sẽ ăn trưa sau đó lên du thuyền. Nhưng giờ chắc không được rồi.

“Đừng buồn cưng ạ,” Bà an ủi, đặt đĩa sandwich xuống bàn cậu. Cậu ăn, nhưng vẫn hy vọng Armand sẽ đột ngột quay về và hai người cùng đi. Dừng cơm trưa xong, Destin ngồi tại bàn ăn không biết làm gì vì cậu đã hoàn tất hết công việc chiều nay.

Nghe tiếng ai bước vào, cậu quay lại, hy vọng đó là Armand, nhưng chỉ thấy Adam đứng tại cửa nhà bếp. Cậu có thể nhận ra anh không vui khi ở đây. “Chào Adam.”

“Destin.” Adam đi vào. “Armand nhờ tôi đưa cậu đi mua sắm.”

“Mua sắm?”

“Quần áo mùa hè, và vài thứ linh tinh khác. Nhanh nào, tôi không rảnh cả ngày đâu.”

“Tôi phải ở nhà học bài.” Destin từ chối bước ra cửa. Cậu la oai oái khi Adam nắm cổ áo phía sau lôi cậu ra xe.

“Chúng tôi sẽ về trước bữa tối.” Adam chào tạm biệt Margaret ở cửa

“Thôi nào, anh bỏ tay ra.” Destin phản đối, nhưng không làm lại Adam, dù anh không cao hơn Armand nhưng dư sức cao hơn cậu

“Đừng nhăn nhó nữa, đi thôi.” Adam mở cửa xe, gắt đầu ra hiệu tài xế, họ lái đi. Anh thấy Destin khoanh tay trước ngực giận dữ.

“Gì thế? Bộ cậu muốn ngủ trưa ngoài vườn sao?” Adam cười chọc, khoái trí khi thấy Destin ngạc nhiên sao anh biết chuyện hôm qua. Anh thấy hơi tội nghiệp cậu khi cậu đỏ mặt xấu hổ.

Destin cúi mặt hỏi. “Vậy anh cũng biết chuyện đó nữa hả?”

“Ừ, tôi có gọi Armand hỏi có tìm thấy cậu chưa.” Adam nghiêm túc lại “Tôi mừng là cậu không sao.”

“Cám ơn,” Destin trả lời nhẹ nhàng.

“Tôi nghe nói Armand và cậu tính đi du thuyền cuối tuần này?” Adam hỏi. “Vâng,” Destin đáp. “Armand có mua cho tôi 2 quần ngắn và giày.”

“Tối rồi,” Adam nói khi xe ngừng lại, họ đi vào cửa hàng. Destin nhìn quanh không biết nên mua gì

“Tốn tiền quá” Destin lắc đầu thấy Adam cầm 1 cái mũ đội lên đầu cậu. “Tôi có mũ rồi.”

“Armand nói cậu cần gì đó để bảo vệ tai” Adam thay một mũ khác. Tìm thấy mũ ưng ý, anh đặt nó vào túi lớn.

“Đủ rồi Adam, tôi chỉ ở quanh quần trong nhà không cần mua nhiều thứ đâu.” Destin nói, thấy Adam nhìn cậu.

“Sao tôi luôn đi mua sắm cùng anh nhỉ?” Destin thắc mắc

“Bởi vì tôi biết Armand muốn gì.” Adam đáp. “Và tôi chắc chắn sẽ sắm những thứ cậu cần.”

“Vậy mà tôi cứ nghĩ mình khá thu hút chứ,” Destin chọc, bước qua anh. Lắc đầu cười Adam theo sau. Anh nhận thấy đi shopping với Destin cũng thú vị đó chứ, nó tốt hơn ngồi trong buổi họp. Khi họ ra khỏi cửa hàng, Destin chợt nói. “Hãy kể tôi nghe về Val”

“Val?” Adam ngạc nhiên sao cậu biết.

“ Tôi biết anh ấy là ai, tôi chỉ tò mò anh ấy như thế nào thôi.” Destin nhớ lại lúc Armand nhắc tới Val

“À...,” Adam suy nghĩ biết Destin muốn hiểu về Val nhưng không tiện hỏi Armand “Chúng ta sẽ đi dạo . Anh đón chúng tôi tại công viên nhé.”

“Vâng thưa ngài.” Người tài xế gật đầu chào họ.

“Val vừa bị đuổi khỏi chỗ ở khi Armand gặp cậu ấy lần đầu” Adam kể. “Armand vào thăm người bạn cũ làm việc trong 1 câu lạc bộ, anh ta gặp Val ở đó .”

“Anh ta đẹp chứ ?” Destin hỏi không hiểu tại sao mình lại quan tâm điều đó, dù hiện giờ điều cậu muốn biết Val đã làm gì tổn thương Armand.

“Đẹp, theo cách nhìn của cậu ấy. Họ hẹn hò một thời gian sau đó Armand đề nghị cậu ấy dọn về sống chung.” Adam nhớ lại ngày ấy. “Nhưng thời gian sống chung là thời gian tình cảm họ không tốt đẹp như xưa . Val thích xài tiền Armand . Cậu ấy thích những bữa tiệc hoang phí và tán tỉnh.”

“ Armand chắc buồn lắm.” Destin nhận xét

“Không đâu, Armand có thể tha thứ tất cả, nhưng có 1 điều anh không bao giờ chấp nhận .” Adam nói khi họ vừa sắp đi tới công viên, xe hơi đang đậu chờ tại đó.

“Điều gì thế?” Destin hỏi.

“Sự phản bội .” Adam trả lời, dừng lại nhìn thẳng vào cậu “Nếu sau này cậu ghét Armand, và quyết định rời khỏi cậu ấy, điều duy nhất tôi yêu cầu là đừng tổn thương lòng tin cậu ấy, đừng khiến cậu ấy đau lòng.”

“Tôi không muốn tổn thương anh ấy,” Destin khẳng định, anh chỉ gật đầu. họ im lặng vào xe. Trên đường về, Destin tổng hợp những thông tin cậu nghe được từ Adam , dì Margaret, bác Jose. Cậu thấy Armand thường chỉ hẹn hò với những người cao, học thức tốt, đẹp và sành điệu .Thở dài, nhìn lại mình cậu tự hỏi anh thấy gì ở cậu nhí, sao lại chọn cậu.

Armand đứng trước cửa phòng Destin nhìn cậu đang ngon giấc . Anh đã làm việc đến 3 giờ sáng để dành thời gian đi du thuyền cùng cậu .Anh kiểm tra đồng hồ thấy 9 giờ sáng. Mỉm cười anh đánh thức Destin

“Hey Destin, dậy đi.”

Cậu bé lồm bồm gì đó rồi lặn qua kéo chăn trùm đầu. Armand cười, tiến đến giường , ngồi xuống bên cạnh, anh kéo chăn xuống , lộ ra tấm lưng trần mượt mà và mái tóc đỏ . Tay chạm nhẹ dọc theo lưng cậu, anh ngạc nhiên khi thấy sự khác biệt về kích thước hai người .

“Này em nghĩ anh nên thử gọi trước chứ ,” Destin nói, cố kéo chăn lên.

“Anh làm rồi, nó không tác dụng.” Tay Armand dừng lại bên lưng dưới, cúi xuống kề môi sát tai cậu “ Nếu em không dậy chúng ta sẽ không đến kịp bến tàu trước buổi trưa đâu.”

“Thật chứ?” Destin quay qua nhìn anh.

“Ừ,” Armand ngồi lại ngay ngắn.Anh thấy Destin đang vui mừng vì vẫn có thể đi du thuyền . “Anh sẽ gặp em ở nhà bếp, nhớ để hành lý dưới chân cầu thang nhé.”

“Vâng.” Destin ngồi dậy khi Armand rời phòng. Tắm gội nhanh chóng, cậu mặc quần short và áo thun, thu dọn hành lý , cậu chạy nhanh xuống cầu thang để đồ tại đây, cậu vào nhà bếp với nụ cười rạng rỡ.

“ Chào buổi sáng sweetie,” Margaret chào

“Chào buổi sáng dì Maggie,” Destin đáp, cắn vội miếng bánh

“Maggie?” Armand hỏi, nhìn ra khỏi tờ báo.

“Destin quyết định nếu tôi gọi cậu ấy sweetie, cậu ấy sẽ gọi tôi là Maggie,” Margaret giải đáp, tay châm cà phê cho 2 người

“Em hy vọng gọi thế sẽ làm dì ấy ngại không kêu em như vậy nữa, dì ấy rất thích gọi em thế ?” Destin cười, ngồi xuống kế Armand. Bữa ăn tiếp tục trong khi Magaret làm hộp đồ ăn trưa cho họ.

“Chúng tôi sẽ về nhà cỡ sáng chủ nhật.” Armand nói khi họ đứng lên rời khỏi phòng, họ vẫy tay chào bà tại cửa rồi ra xe. Destin hăm hở mong chờ đến bến tàu.

Khi họ đến nơi, cậu mở to mắt ngắm chiếc thuyền. Nó to khủng khiếp, không tin mình có cơ hội du lịch trên đó. Armand nắm tay cậu dắt lên tàu. Lên tàu, anh giới thiệu 4 thủy thủ với cậu, họ chỉ cậu về phòng mình.

“Wow,” Destin nhận xét, bỏ hành lý xuống giường.

“Anh mừng khi thấy em thích thế,” Armand nói , bước ra hành lang đến căn phòng khác, Destin liền theo sau. Anh đặt túi xuống giường, quay lại hỏi cậu “Muốn đi xem mọi người hạ thủy không?”

“Muốn chứ.” Destin hớn hở theo anh ra trước mũi tàu. Tay Armand nắm thanh chắn , họ nhìn thuyền rời bến. Armand không dấu nụ cười khi anh ngắm Destin, tóc cậu bay bay trong gió, anh muốn đưa tay ra luồn vào trong ấy. Khi tàu khuất bến, chỉ còn biển xung quanh, gió thổi lạnh hơn làm Destin run nhẹ. Anh đứng sát lại cậu, choàng tay qua ôm người cậu, ngón tay họ đan xen nhau

“Thú vị thật,” Destin nói, nắm chặt tay anh, thả lỏng người dựa anh. Cậu ngược lên nhìn nói “Cám ơn anh đã dẫn em theo.”

“Đó là vinh dự của anh, Destin ạ.” Armand đề nghị. “Ta đi dạo một vòng nhé?”

“Thật chứ?”

Armand gật đầu dẫn cậu bé tham quan du thuyền . Họ dừng trước phòng điều khiển, Destin rất hứng thú với hệ thống nút. “Cái này hay thật.”

“Ừ,” Armand dẫn cậu sang phòng khác. “Đi nào đến giờ ăn trưa rồi.”

“Vâng,” Destin theo anh xuống khoang bếp, họ vào bàn lấy đồ ăn ra

“Thế chúng ta tính đi đâu?”

“Đó là sự ngạc nhiên,” Armand mỉm cười

“Um, một gợi ý nhỏ nhé?” Destin đề nghị, anh lắc đầu. Destin tiếp tục ăn, cậu nghĩ nếu không khai thác được thông tin từ Armand, cậu có thể hỏi thủy thủ đoàn. Nhìn lên anh, cậu nhận thấy anh có vẻ mệt mỏi .

“Sao thế?” Armand hỏi, thấy cậu nhìn mình

“Anh trông có vẻ mệt, thậm chí còn mệt hơn ngày thứ hai vừa rồi.” Destin trả lời.

“Anh tối qua không ngủ để hoàn thành hết công việc, hôm nay mới rảnh dẫn em đi chơi,” Armand nói, chống cằm nhìn Destin, anh thấy sự quan tâm trong mắt cậu bé

“Em xin lỗi, vì lỡ ngủ quên trong vườn khiến anh bị kêu về nhà.” Destin áy náy vì mình mà anh bận rộn để làm bù cho ngày hôm đó.

“Không có gì đâu, chuyện này không liên quan tới em.”

Ăn trưa xong, Anh ngồi nhìn cậu dọn dẹp .

“Anh nên đi nghỉ đi,” Destin khuyên

“Em sẽ không cô đơn khi anh đi ngủ chứ ?” Armand chọc thấy Destin ngẩng đầu lên

“Em có thể tự giải trí một mình được,” Destin quay lại rửa đĩa cuối cùng. “Em có mang theo sách, em sẽ ngồi đọc và ngắm cảnh.”

“VẬY anh đi đây.”

“Vâng,” Destin đáp, cậu lau khô tay đi về phòng mình, Armand vẫn theo sau cậu vô phòng, cậu mở túi lấy sách ra “Thật tình em không sao mà.”

“Được rồi,” Armand đi ra về phòng anh. Lắc đầu, Destin lên boong tàu bắt đầu gỡ sách ra xem mô tả cách làm vườn, thiết kế phong cảnh, những bông hồng lạ..v..v.

“Hey,” Destin nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên cậu gặp một thủy thủ.

“Hey,” cậu chào

“Tôi nghĩ cậu thích nghe nhạc nên tôi đem máy cho cậu đây.” Anh ta nói, đặt máy lên bàn.

“Cám ơn anh” Destin đáp. “Anh tên Ben phải không?”

“Vâng,” Ben trả lời lại, nhìn khắp boong tàu không thấy Armand đâu

“Mời anh ngồi,” họ cùng ngồi nghe nhạc, đến bài cậu thích, cậu vặn to lên.

.....

Armand mở mắt ra, thấy mình đã ngủ lâu hơn dự định, sóng biển nhẹ nhàng đã ru anh 1 giấc ngon. Ngồi dậy, mặc quần jean và áo thun, anh đi lên khoang chính gặp thuyền trưởng.

“Ah chào buổi tối ngài Riesel.” Thuyền trưởng tiến lại gần anh.

“Chào anh” Armand đáp lại, anh nhìn ra khung cửa lớn, chợt nghe tiếng nhạc và tiếng cười của 2 cậu bé. Anh lên boong xem

“Destin rất thân thiện,” Thuyền trưởng nhận xét, anh gật đầu nhìn họ

“Đó là đầu bếp phải không?” Armand chỉ Ben.

“Tanya không thể đi nên tôi mang Ben theo. Cậu ấy đang học làm đầu bếp, cậu ấy nấu ăn rất ngon.”

“Vâng à” . Anh lại nghe tiếng Destin cười, nhìn lại thấy họ đang chơi bài

“Đã lâu lắm rồi anh không đi thuyền nhỉ ,” Thuyền trưởng hỏi chuyện

“Vâng, cậu ta cũng chưa đi lần nào nên tôi nghĩ sẽ vui lắm.” Armand đáp, rời khỏi chỗ ấy, anh quay vô trong đến quầy rượu lấy chai rượu vang và 2 cái ly, anh bước lên boong. Dừng lại sau lưng Ben, thấy Destin ngược lên mỉm cười.

“Anh ngủ ngon chứ?” Destin hỏi, Ben quay lại .

“Ừ.” Armand thấy Ben đứng dậy.

“Tôi đi chuẩn bị bữa tối .” Cậu chào anh

“Bye,” Destin chào, quay lại nhìn anh. Armand ngồi xuống cuối ghế, rót rượu ra mời cậu . “Cám ơn.”

Armand cũng rót cho mình 1 ly, xong anh đặt chai lên bàn. Với tay kéo Destin ngồi xuống trước anh, quàng tay ngang eo cậu.

“Anh muốn em uống cái này à?” Destin hỏi, thư giãn bên anh.

“Ừ,”

Destin uống 1 ngụm, mặt cậu nhăn lại

“Cần nhấp nhiều ngụm mới quen.”

“Okay.” Destin uống thêm 1 ngụm nhỏ. Thở dài nhẹ, họ ngắm bầu trời “Wow nhìn trời xem, nó chuyển sang màu vàng đỏ đẹp quá.”

“Ừ đẹp lắm.” Armand cười.

“Rượu ngon lắm,” Destin nói, uống thêm ngụm nữa. “Anh nói đúng đó, giờ thì nó không tệ lắm”.

“Ừ.” Armand thấy cậu đặt ly trống xuống, họ im lặng ngắm hoàng hôn trên biển. Một lúc sau không thấy Destin nói gì, anh hỏi “Destin?”

Armand nhìn xuống, cậu đã ngủ từ lâu, anh cười, có lẽ không nên cho cậu uống rượu. Ôm cậu vào lòng, anh nghĩ đã nhiều năm rồi mình không ngắm hoàng hôn như thế này

“Thưa ngài?” Ben hỏi

“Gì thế?”

“Bữa tối sẽ chuẩn bị xong trong vòng một tiếng nữa.” Ben nói, anh gật đầu, mắt anh nhìn xuống cậu bé đang ngủ. Destin hơi nhích nhẹ người, miệng thì thầm điều gì đó. Cậu quay đầu dựa sát cổ anh, hít vào, một nụ cười hiện ra trên môi cậu. Mùi giống Armand quá. Cậu với tay kéo tấm chăn lên gần cằm mình hơn. Cảm thấy ai đó kéo chăn sát người cậu, cậu vội mở mắt ra. Tay vẫn nắm áo anh, cậu tự hỏi mình dựa vào ngực Armand ngủ bao lâu rồi.

“Em xin lỗi.”

“Đừng ngại.” Armand cười, cậu ngồi lên nhìn trời. “Em lỡ mất hoàng hôn rồi”

“Không sao đâu,” Armand an ủi, tay chạm má, từ từ kéo đầu cậu lại gần. Anh dừng trước mặt vài cm, mắt anh khóa chặt cặp mắt xanh phía trước. Môi anh phủ lấy môi Destin, cảm giác cậu từ từ thả lỏng người. Nụ hôn tiến sâu hơn, tay còn lại tìm ra sau lưng kéo cậu sát vô, vẫn tay ấy di chuyển xuống phía dưới, anh luồn vào trong áo cảm nhận sự mềm mại của làn da. Cứ sờ nhẹ một cách chậm chậm để tránh gây giật mình cậu bé, Armand đưa tay ra phía trước vòng quanh ngực cậu, chạm nhẹ 2 núm vú. Destin thở nhanh hơn, người run run, đầu ngửa ra sau cho môi anh rộng đường tìm kiếm.

“Armand,” Destin kêu nhẹ, tay cậu xiết chặt anh.

“Shush,” Armand đáp khẽ, luồn tay vào tóc cậu, môi di chuyển từ cằm đến cổ. Anh cảm thấy cậu rùng mình, hai núm vú cứng lên. “Em nhạy cảm quá.”

“Armand.” Destin thì thào, nhắm mắt cảm nhận môi anh di chuyển lần nữa. Lần này, nó áp xuống vai, một tay kéo áo cậu lên. “Anh tự hỏi...,” Armand thì thầm, chạm môi lên ngực cậu cảm nhận cậu nẩy người lên, anh tiếp tục hôn. Destin run nhẹ, mắt mở to chưa bao giờ cậu xúc động như thế này.

“Tôi xin lỗi?” Ben lớn tiếng, Armand nhìn cậu. “Bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Được rồi,” Armand quay lại nhìn Destin, người vẫn đang mở to mắt nhìn anh “Em không sao chứ?”

“Em ổn.” Destin mỉm cười nhỏ, không thể giấu sự thẹn thùng trên mặt. Với tay ôm Armand rồi buông vội ra, cậu đi thẳng vào phòng ăn. Lắc đầu Armand theo sau. Họ ngồi xuống bàn cho Ben phục vụ.

“Đồ ăn ngon lắm.” Destin nhận xét, anh gật đầu hưởng ứng.

“Thế anh có nói cho em biết sẽ đi đâu không?” Destin hỏi.

“Không.” Armand cười. “Em hãy đợi đi.”

“Được thôi” Destin cầm rượu lên hớp 1 ngụm. Bữa ăn rất ngon, ăn xong họ trở lên trên ngắm sao.

“Em đang lạnh kìa,” Armand nói, thấy cậu nhìn anh cười

“Không sao.” Destin đáp, ngồi xuống ghế dài lúc này “Không khí ở đây rất tốt.”

“Ừ” Armand ngồi xuống, Destin nằm dài trên ghế, đầu đặt lên đùi anh.

“Em không sao chứ?”

“Hum, vâng.” Destin trả lời. “Em đang ngắm sao.”

“Ừm,” Armand sờ tóc cậu. Chẳng bao lâu sau, Destin rơi vào giấc ngủ. Mỉm cười, anh lấy chăn đắp cho cậu. Anh nhìn ra biển đêm, thở dài, khung cảnh rất tuyệt nhưng nếu Destin thức thì tuyệt hơn.

XXXXX

Destin mở mắt, rúc sâu vào hơi ấm kề bên, giật mình khi cảm thấy 1 vòng tay ôm cậu. Cậu ngồi bật dậy, thấy mình không còn trên boong tàu. “Destin nằm xuống đi.” Armand nói, tay kéo cậu nằm lại.

“Em nên về phòng mình,” Destin lúng túng.

“Không sao đâu, anh không làm gì em cả, chỉ ôm em thôi,” Armand cười, cậu thư giãn ra.

“Em xin lỗi, em ngủ quên bên anh nữa.” Destin thì thầm, Armand cười tiếp.

“Không sao.” Anh xích người lại ôm cậu chặt hơn, hai người thỏa mãn nhắm mắt ngủ tiếp.....

“Armand, dậy nào.” Destin lay anh. “Dậy nào, em muốn xem mặt trời mọc .”

“Vậy thì đi đi,” Armand mở mắt.

“Em muốn xem cùng anh.” Destin kéo tay anh. Cậu thét nhẹ khi anh kéo mạnh cậu nằm dưới anh.

“Được rồi, cho anh 1 nụ hôn, anh sẽ đi với em.” Armand nhìn xuống cậu.

“Okay.” Destin trả lời, vòng tay qua cổ , hôn anh. Chỉ một nụ hôn nhẹ trên môi Armand. Đẩy anh trở ra, cậu nhìn vào mắt Armand

“Cám ơn ,” Armand nói, nhẹ nhàng ngồi dậy.

“Em sẽ đợi anh trên boong.” Destin bước ra. Thay xong quần áo, anh đi theo, ghé qua phòng Destin lấy áo khoác vì biết cậu không mang theo. Lên boong tàu, thấy Destin đứng cùng Ben, anh đưa áo khoác cho cậu.

“Cám ơn anh,” Destin mặc vào. “Em không biết ở đây lạnh đến thế.”

“Đó là do lần đầu em đi biển đấy.” Armand nhìn Destin và Ben.

“Xem kìa,” Destin chỉ tay về vùng chân trời đang bắt đầu ửng đỏ. Armand mãi ngắm cậu đang say sưa ngắm mặt trời , mà quên cả buổi bình minh.

“Tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng .” Ben nói, Armand gật đầu mắt vẫn không rời Destin.

“Sao anh cứ nhìn em thế?” Destin hỏi, 2 má cậu đỏ lên.

“Vì em ngây thơ quá,” Armand ôm cậu. Anh nghe cậu bé cười, hai người cứ đứng như thế nhìn trời. Một lát sau, thuyền cập vào 1 bến cảng.

“Ta đang ở đâu thế?” Destin hỏi.

“Cảng Mystic .” Armand mỉm cười. “Anh nghĩ em sẽ thích nó.”

“Tuyệt quá “ Destin bỏ tay vô túi khoác.

“Vậy ta đi nào.” Armand dẫn đường xuống bến tàu. Họ đi dạo, tham quan bảo tàng, mua vài tấm thiệp làm kỷ niệm, sau đó đi dọc bãi biển. Destin hơi buồn khi trở về nhưng ngày nghỉ cuối tuần này thật tuyệt .

5. Chương 5

Destin lặn mình, mở mắt thấy 6g30 sáng. Cậu ngồi dậy, vươn mình, đi vào nhà tắm. Cậu vẫn còn mệt sau chuyến đi cuối tuần, thật sự, khi họ quay về nhà thì trời đã tối. Sau khi tắm xong, cậu tắt nước, bước ra ngoài.

“Em dậy sớm thế,” Armand hỏi , đứng tại cửa phòng tắm. Hoảng hốt, cậu vợ vội khăn tắm choàng qua người.

“Anh đừng xuất hiện bất thành linh như thế chứ.” Destin nói, tay quần khăn ngang hông, cố tránh cái nhìn của anh. Cậu thấy xấu hổ quá.

“Em không sao chứ, Destin?” Armand quan tâm tiến lại gần, cậu lùi xa 1 bước.

“Không sao.” Destin nhìn anh, cố giữ khoảng cách an toàn, cậu vòng qua anh chạy vào phòng tìm đồ mặc. Khi thay đồ, lưng cậu quay về anh

“Destin?” Armand hỏi, thấy cậu ngừng mặc đồ, người cứng lại.

“Vâng?” Destin hỏi nhỏ.

“Có phải hôm qua anh tiến tới quá nhanh? Anh làm em sợ sao?” Armand muốn nắm tay cậu.

“Không, chỉ là....um..chỉ là....” Destin im lặng , không biết diễn tả ra sao.

“Vậy nó là gì?” Armand hỏi, chạm vào 1 bên vai trần của cậu.

“Không có gì, em chỉ lo lắng cho buổi học hôm nay với giáo sư Terrance thôi,” Destin liếc nhanh qua vai nhìn anh rồi quay lại với cái áo đang cài nút dở dang. Nắm cái áo, cậu không tin nổi mình đang nói dối Armand, nhưng cậu cũng không hiểu sao cơ thể mình lại phản ứng như thế khi anh gần cậu.

“Em chắc chứ?” Armand vòng ra trước mặt đối diện với Destin “Mặt em đỏ lắm, em bị sốt sao?”

“Không, em khỏe mà.” Destin cố tỏ vẻ không căng thẳng trước Armand . Cậu vội mặc đồ xong, nhìn lên anh. “Ta đi nào?”

“Ừ”

Họ cùng nhau đi ra. Anh cố nín cười, anh không có mù mà không để ý thấy phản ứng của Destin từ lúc ở phòng tắm đi ra . Mắt anh quan sát lưng cậu khi cậu xuống cầu thang. Đến cuối chân cầu thang, anh ôm vai cậu “Em thật sự không sao chứ, nếu mệt, anh có thể hoãn buổi học hôm nay với Terrance.”

“Không , em không sao.” Destin trả lời, họ đi vào nhà bếp.

“Chào buổi sáng,” Margaret mỉm cười chào hai người. Bà rất vui khi thấy sự thay đổi của Destin trong quan hệ với Armand. Đặt ly cafe xuống cho họ, bà ra chỗ khác.

“Cám ơn Maggie,” Destin nói, chống tay lên cằm nhìn Armand đọc báo, tay mân mê ly coffee

“Sao em nhìn anh thế?” Armand hỏi

“Không có gì” Destin lắc đầu, tay khẽ chạm chạm lên môi suy nghĩ sao hôm nay có gì đó khác biệt trong ánh mắt Armand mà cậu không thấy trước giờ.

“Anh phải đi đây,” Armand thành linh đứng dậy.

“Em tiễn anh nhé.” Destin bật dậy theo

“Không cần đâu,” Armand từ chối làm cậu rất ngạc nhiên. “Em cứ ăn đi, Terrance sẽ đến ngay đây”

Sau đó Armand bỏ đi ngay. Ra đến xe, anh mỉm cười chào chú Gates, người tài xế, rồi vào xe. Anh dựa người vô ghế, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Không cách gì Destin có thể biết cậu trông quyến rũ như thế nào .

.....

“Buổi sáng đẹp chứ, Armand.” Adam chào Armand khi xe tới khách sạn. Anh hơi cau mày khi Armand không chào lại. “Hay là không ? ”

“Xin lỗi, chào cậu .” Armand đáp lại, họ cùng đi vào đại sảnh.

“Thôi nào, hôm qua anh khoe có một ngày cuối tuần tuyệt vời mà” . Adam nói, theo ông chủ mình vượt đại sảnh vào thang máy.

“Đó đúng là một ngày tuyệt vời “ Armand nhấn nút thang máy . “Nhưng tôi đã hứa cho cậu ta một tháng làm quen, giờ tôi không chắc mình giữ được lời hứa đó không.”

“Chắc là không rồi.” Adam phán liền, thấy anh nhìn mình sắc bén “Nếu tôi nhớ không lầm, thì kế hoạch của anh là làm cho cậu bé tự tiễn tới anh.”

“Thật vậy, và nếu cậu ta không xác nhận lúc trước đã từng có 1 bạn tình, tôi có thể nói cậu ta vẫn còn trinh. Armand nói, nghe tiếng sắc từ Adam, anh quay lại thấy Adam đang ôm bụng cười

“Tôi không nghĩ chuyện này có gì đáng cười thế.”

“Nhưng...” Adam tính nói thì thang máy mở cửa, họ bước ra tránh cái nhìn kỳ lạ của cô thư ký. Adam suýt đụng mũi vào cửa khi Armand đóng sầm cửa không cho vào, điều này càng khiến anh cười dữ thêm.

“Ngài Sharp.” Cô thư ký ngạc nhiên hỏi Adam.

“Không sao đâu cô Stacy.” Adam nói, mở cửa bước vào trong. Anh dừng lại khi thấy Armand xụ mặt xuống.

“Tôi xin lỗi Armand, nhưng trong 15 năm tôi quen biết anh, tôi chưa bao giờ thấy anh bẻ tắc trong tình dục như vậy và cậu bé chỉ mới sống với anh có 2 tuần.”

“Bởi vì cách cậu ấy phản ứng trong ngày hôm qua...” Armand nói nhỏ, quay ghế nhìn ra cửa sổ.

“Cách cậu ấy phản ứng?” Adam cười mỉm nham hiểm, ngồi xuống 1 cái ghế gần đó.

“Anh biết đó, nếu anh không phải là bạn thân của tôi thì tôi đã đá địch anh ra rồi.” Armand nói, không buồn nhìn Adam. Anh nhắm mắt lắc đầu khi Adam cười dữ nữa.

“À, anh biết đấy, anh có thể tự thủ d...” Adam chưa kịp chọc hết câu thì vội né quyển sách đang bay tới. Armand”

“Xin lỗi,” Armand quay lại dựa ghế.

“Không sao,” Adam trả lời, giờ mới để ý thấy Armand không chỉ bẻ tắc mà còn đang sợ gì đó...có thể đang lo cậu bé sẽ sợ hãi bỏ đi. Chân mày Adam nhướng lên khi nhận ra Armand đã quá gần bó cậu bé. Anh nhớ đối với những người tình trước Armand cũng chưa thể hiện sự gần bó như thế. Cậu bé này mới mẻ quá. “Tôi có nên lo lắng không?”

“Hum?” Armand nhìn anh hỏi.

“Tôi có nên lo lắng không?” Adam lặp lại.

“Không,” Armand lắc đầu, nhặt hồ sơ lên, anh bắt đầu làm việc. Sao tên đó không biết khi nào thì dừng lại, khi nào thì bớt phàn nàn nhỉ?

Destin ngẩng đầu khỏi bài tập mà Terrance giao cho. Cậu thấy Magaret đang nhìn mình chờ đợi. Cậu nhận ra mình không nghe bà hỏi gì nên không biết trả lời sao.

“Cháu xin lỗi,”

Bà mỉm cười “Không sao đâu, dì chỉ muốn biết cháu có ăn tối không vì Armand sẽ về trễ.” Bà lặp lại câu hỏi. Destin nhìn đồng hồ rồi nhìn lại bà lần nữa mà không nhận thấy mình đã ngồi đợi Armand cả ngày để cùng ăn.

“Vâng, dì ăn cùng cháu nhé, cháu không thích ăn một mình?”

“Dĩ nhiên rồi” Bà mỉm cười, cậu gấp sách lại cùng bà đi vào nhà bếp.

“Kể cho cháu nghe về chồng dì đi.” Destin gợi chuyện

“Tại sao?” Bà vừa hỏi vừa trở chảo trên bếp.

“Bởi vì bác ấy không nói nhiều và cháu tò mò về bác ấy.” Destin ngồi chống cằm. “Cháu nghĩ cháu nên biết về cả nhà khi cháu sống tại đây.”

“Ừ, tốt lắm,” Margaret nói. “Ông ấy rất trầm lặng, ông ấy lái xe cho gia đình Armand đã 30 năm nay.”

“Hai người có con không?” Destin hỏi.

“Hai đứa, 1 trai, 1 gái, thằng con trai 20 tuổi còn chị nó thì 22. Dan làm việc trong một khách sạn của Armand ở Nevada, còn Sandy thì đang học đại học”

“Ồ,” Destin gật đầu. “Dì ở đây bao lâu rồi?”

“Cả đời. Ba mẹ đi làm việc cho ông bà của Armand. Khi đi còn nhỏ, ba đi bị chết trong tai nạn xe hơi cùng với ông bà Armand.”

“Cháu rất tiếc.” Destin hỏi hận vì gọi chuyện đau lòng bà.

“Còn cháu thì sao ?” Bà hỏi, thấy 1 thoáng sợ sệt hiện ra trên khuôn mặt cậu. Bà tự hỏi có điều gì bất ổn sao? “Destin cháu không sao chứ?”

“Cháu không biết ông bà mình là ai, không biết họ còn sống hay đã chết.” Destin nói. Họ ngồi ăn trong im lặng.

XXXXX

Destin mở mắt ra nhìn trời tối, ngó đồng hồ thấy đã 2 giờ khuya . Cậu tự hỏi cái gì đánh thức cậu dậy ? Cảm thấy giường mình lún sâu xuống cậu lăn mình qua nhìn người đàn ông mà đầu cậu đang gối đầu lên cánh tay anh.

“Armand?” cậu hỏi nhỏ

“Anh xin lỗi đã lỡ buổi tối với em” Armand nói, tay sờ mặt cậu

“Không sao ,” Destin nắm cánh tay Armand. Cậu thấy anh cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi mình. Cậu thả lỏng người dưới cuộc tấn công của những nụ hôn . Tay cậu tìm lên mặt và tóc anh.

“Destin.” Armand nói, nắm tay cậu lên hôn . Anh mỉm cười khi nghe tiếng thở giạt mình của cậu bé , anh ngậm ngón tay đeo nhẫn mút nhẹ nhẹ. Destin giật tay lại cố kéo ra khỏi miệng anh. Cậu không tin nổi điều anh đang làm . Thấy không có khả năng lấy tay ra, cậu áp ứng tính nói thì môi anh đã nghiền nát môi cậu. Lưỡi anh tiến sâu vào trong khám phá nó. Khi Armand buông cậu ra, Destin cố gắng thở .

“Anh chỉ vào để nói chúc ngủ ngon,” Armand cười mỉm.

“Okay,” Destin thở lại bình thường. Cậu nhận thêm một nụ hôn trên trán nữa trước khi anh rời đi. Destin nhắm mắt ngủ tiếp, môi vẫn còn phản phát hương vị nụ hôn ban này.

Armand tháo cà vạt , ngồi xuống giường . Anh chỉ muốn ghé qua phòng Destin xem cậu ngủ chưa và tặng cậu một nụ hôn ngắn. Nhưng không ngờ khi Destin sờ mặt anh, anh gần như mất tự chủ. Vuốt mặt mấy cái, anh cởi quần áo rồi lên giường nằm và thở dài. Chắc phải cần điều gì đó chặn ngang mối quan hệ hai người nếu không chắc anh nổ tung quá.

Khi Armand thức dậy thì trời đã sáng , nằm sấp lại, anh vẫn còn cảm thấy vị ngọt của cậu bé trên môi dù tối qua anh đánh răng mấy lần . Thở một hơi dài điều chỉnh lại cơ thể, anh nghe tiếng gõ cửa

“Yeah?” anh gọi ra, mặt vẫn vui vào gối.

“Armand anh không sao chứ ? Maggie đã chuẩn bị bữa sáng rồi .” Destin bước vào, mắt cậu nhìn người đàn ông trên giường . Cậu lo anh bị bệnh, dừng lại cạnh giường, cậu chạm vào anh .

“Đừng.” Armand nói làm cậu bé sững sốt. “Anh xin lỗi, em nói với Margaret anh sẽ xuống ngay?”

“Vâng.” Destin đáp, mắt nhìn cái lưng rúm rắng trên giường lần nữa , cậu quay ra. Vào nhà bếp, cậu ngồi xuống bàn.

“Armand nói anh ấy sẽ xuống ngay .”

“Cậu ấy vẫn còn trên giường sao?” Margaret hỏi

“Yeah,” Destin gật đầu , đem đĩa của mình bỏ vào máy rửa chén rồi cậu nhìn ra ngoài sân . Cậu vẫn nhìn thế cho đến khi Armand vào.

“Chào buổi sáng ” Armand chào tay giở báo ra xem, và uống tách café Margaret đưa , anh nhìn nơi Destin đang đứng.

“Đi đang nghĩ ,Armand, có thể Destin thích đi mua sắm hôm nay với đi?” Margaret thấy Destin quay lại.

“Nếu cậu ấy thích,” Armand trả lời, “ có thể đi sau khi học xong.”

“Destin?” Margaret hỏi, cậu gật đầu đồng ý: “Vâng ạ,”

Armand đặt tách cà phê xuống rồi đi ra ngoài “Anh đi làm đây, gặp lại em sau nhé” .

Anh ngạc nhiên khi thấy Destin lại gần mình.

“Anh không sao chứ?” Destin hỏi.

“Không , sao vậy .”

“ Anh thường thức sớm hơn em. Nhưng hôm nay em lo lắm”

“Anh không sao, chỉ hơi mệt thôi.” Armand cúi xuống hôn nhẹ cậu “Anh sẽ cố gắng về sớm .”

“Okay,” Destin nhìn Armand đi ra ngoài, dừng lại nói chuyện gì đó với Terrance trước khi vào xe đi làm .
Destin quay lại chào gia sư của mình.

“Chào buổi sáng” Terrance đáp lại. Họ cùng vào thư viện bắt đầu cho buổi học hôm nay .

Tôi có lên danh sách những quyển cậu cần xem đây.”

“Cám ơn thầy,” Destin lấy danh sách, nhìn vào nó. “ Chút nữa Dì Gates sẽ giúp em mua sắm những cuốn này”

“Tốt, cậu tiến bộ rất nhanh, tôi không nghĩ cậu tiến xa đến như thế”

“Thật chứ?” Destin mừng hỏi. “Em đã học rất nhiều không dám làm gì cả.”

“Armand giữ cậu ở đây luôn sao?” Terrance hỏi, nhìn cậu bé.

Destin nhún vai không chắc lắm, Armand chưa bao giờ nói cậu không thể ra ngoài , và Adam đã một lần dẫn cậu đi mua sắm. VÀ dĩ nhiên có cả ngày cuối tuần trên du thuyền nữa.

“Em có ra ngoài vườn làm việc, em chưa bao giờ hỏi về vấn đề này cả.”

“Ồ,” Terrance mỉm cười nhẹ nhàng. “Không sao, cậu biết đấy, cậu không phải là tù nhân ở đây, Armand không thể cấm cậu đi ra ngoài .”

“ Em biết em không phải là tù nhân ở đây, và anh ấy cũng chưa bao giờ cấm cản em.” Destin phật ý, nhìn ông giận dữ

“Tôi xin lỗi, tôi không cố tình nói thế ” Terrance vội nói, cậu gật đầu cúi xuống làm bài tiếp. Một nụ cười hiểm trên gương mặt hắn, hắn biết mình đã gieo rắc thành công cái ý nghĩ thứ hai đối lập với những lời nói thật tâm của Armand vào đầu cậu bé. Điều này sẽ khiến cậu hoài nghi những hành động Armand dành cho mình.

XXXXX

Margaret nhìn lên khi Destin đi vô bếp, bà kiểm tra đồng hồ thấy vẫn còn quá sớm . “Cháu học xong rồi à?”

“Vâng.” Destin ngồi đối diện bà.

“Dì cũng làm xong công việc rồi.” Margaret nói, nhìn cậu một vài phút, không biết điều gì đang làm phiền lòng cậu, bà đứng dậy lấy túi xách và chìa khóa xe.

“Dì ơi, cháu cần mua vài cuốn sách, cháu có cần báo cho Armand biết không?” Destin hỏi, tay giờ ra tờ danh sách.

“Chúng ta có thể tự mua lấy, cháu có cần gấp không?” bà nhìn xuống cậu

“Thật sự không ạ, mỗi lần cháu chỉ đọc một cuốn thôi.” Destin mỉm cười, gấp tờ danh sách lại bỏ vào túi quần mình. Họ rời nhà, vào xe hơi, Destin im lặng xuống cả chặng đường đến nhà sách.

“Chúng ta dừng tại đây trước, ta đi mua sách nào.” Bà dẫn cậu vào. Destin bắt đầu tìm kiếm các quyển sách trong danh mục. Còn Margaret thì đi xem những quầy khác. Destin không thể quên những lời Terrance

ám chỉ Armand giữ cậu như tù nhân. Mà Armand cũng chưa bao giờ cấm cậu rời khỏi căn nhà ấy. Và dĩ Maggie cũng không thể hiện sự lo sợ cậu trốn đi. Thở dài, cậu tiếp tục tìm sách.

“Destin?” Margaret gọi.

“Dạ ?” He đóng sách lại, đi lại bà.

“Cháu xong chưa, gần 2 giờ rồi.” Bà cầm dùm những cuốn trên tay cậu.

“Xong rồi ạ.” Cậu nói, thấy bà nhìn xuống chồng sách , cậu biết trong đó có hai cuốn không có trong danh sách nhưng Margaret không nói gì. Tính tiền xong, họ đi vào cửa hàng thực phẩm . Destin im lặng nhìn xuống đất.

“Nói cho dì biết cháu đang buồn chuyện gì đi cưng .” Margaret lo lắng hỏi

“Cháu không phải là tù nhân, phải không .” Destin nói khẽ, nhìn lên người đàn bà cao trước mặt

“Dĩ nhiên là không rồi,” Margaret ngạc nhiên. “Ai cho cháu cái ý tưởng kỳ cục này vậy?”

“Terrance yêu cầu cháu thử hỏi Armand có để cháu tự do ra ngoài không ,” Destin nói, nhìn ra những gian hàng. “Cháu không biết có hiểu lắm gì chỗ này không, dù sao cháu cũng không có bà con nào để đi thăm.”

“Ừ, chắc là sự hiểu lầm thôi.” Margaret trấn an, họ tiếp tục đi mua sắm. Bà nhận ra bà rất thích đi mua sắm cùng cậu. Cậu rất thẳng thắn nhận xét cái gì bà nên mua cái gì không cần. Khi họ về nhà, Destin giúp bà cất đồ sau đó cậu lên phòng mình đọc sách.

.....

Armand kiểm tra đồng hồ khi bước xuống xe, mới quá 5 giờ chiều.Cậu nhìn người lái xe, “ Bác cùng đi Margaret ăn tối chung với Destin và tôi nhé, chúng ta có thể ăn ngoài hiên.”

“Vâng thưa cậu Riesel.” Ông Gates gật đầu mỉm cười lái xe vào gara. Armand vào văn phòng cất cặp rồi đi vào nhà bếp.

“Đi mà đi ?” Armand dừng lại khi nghe tiếng Destin

“Không được đâu nhóc ,” Margaret cười to.

“Nhưng cháu hứa sẽ không nói cho anh ấy biết ,” Destin năn nỉ bà. Armand chau mày tự hỏi Destin đang đề nghị chuyện gì mà không nói cho anh biết. “Đi mà Maggie?”

“Rồi, rồi “ Margaret đầu hàng, Armand ngó vào thấy 2 người đang đứng kế bồn rửa chén nhìn ra cửa sổ. “Đi đồng ý.”

“Cám ơn dì “ Destin ôm bà . “Và một bông hồng tặng cho người phụ nữ đẹp nhất nơi này.”

“Tôi là người phụ nữ duy nhất ở đây, cậu bé dẻo miệng ạ.” Margaret mỉm cười tay nhận bông hồng từ cậu bé, bà quay lại gặp Armand. “Cậu mới về.”

“Ồ anh về rồi à “ Destin vui mừng chạy đến bên anh. “Thay đồ đi, em muốn cho anh xem cái này”

“Cái gì thế?” Armand tò mò nhìn cậu, anh thấy hôm nay bộ đồ cậu lạ quá. Cái áo không có tay, dây kéo phía trước bỏ vô quần.

“Anh thay bộ nào đơn giản ấy, mình đi ra vườn ”

“Ừ,” Armand chuẩn bị quay ra, anh nhìn bà “Ồ Margaret,đi và chú Gates sẽ ăn tối cùng chúng tôi tối nay nhé?”

“Hay lắm, ta dọn ngoài hiên nhé?” Anh gật đầu bước đi . Ngay khi anh ra khỏi, bà nhìn Destin.

“Đi có nghĩ là anh ấy nghe thấy không?” Destin hỏi, bà nhún vai không biết, Destin mỉm cười ra cửa chờ Armand. Cậu không phải chờ lâu, anh bước xuống với quần jean áo thun tay ngắn. Armand chưa kịp hỏi gì đã bị cậu lôi ra ngoài vườn, anh im lặng dõi theo, mắt nhìn cặp chân trần trơn mượt của cậu. Họ đi ra xa tòa biệt thự đến một nơi mà anh không nhận ra dù vẫn trong khu đất nhà anh. Destin dừng lại, ra hiệu

cho anh cùng quỳ xuống “im lặng nhé.” Anh thấy cậu bé nằm sấp luôn, quan sát chăm chú cái ao nhỏ trước mặt. Anh nhìn theo không thấy gì lạ ngoài 1 con vịt đang bơi lội và nước.

“Nhìn kìa,” Destin thì thầm, tay chỉ cô vịt đang đi lên bờ.

“Chỉ là 1 con vịt thôi, Destin.” Armand cười.

“Đợi đến khi nó đi ấy,” Destin nói làm anh cũng chăm chú nhìn theo. Cô vịt đi đến 1 cái tổ có 3 con vịt con trong đó “Chúng dễ thương không?”

“Ừ,” Armand đáp, dù mắt anh hiện giờ chỉ nhìn Destin. Anh sẽ không bao giờ quên vẻ mặt ngây thơ này. Càng nhìn nó anh càng xao xuyến. Giơ tay ra, anh nắm tay cậu khiến cậu chú ý đến anh. Anh cúi xuống chạm trán vào mặt mình vào cổ Destin. “Em thơm mùi tự nhiên quá.”

“Armand.” Destin nói, cảm thấy tay anh đang kéo khóa áo cậu xuống. Nhắm mắt lại cậu cảm nhận bàn tay đang vuốt ve ngực mình. Armand hôn lên cổ cậu, tay kia luồn ra sau gáy ngửa đầu cậu ra cho vùng cổ lộ thêm, lưỡi anh khám phá vùng da ấy.

Armand di chuyển tay mình xuống bụng cậu bé, môi mình chọc ghẹo môi cậu. Tay anh cứ đi xuống tiếp mở khóa quần tìm kiếm vùng nhạy cảm bên dưới, Destin cong người lên.

“Armand.” Cậu bé rên rỉ khi lưỡi anh đi xuống nâng niu 2 ngực, người cậu hòa nhịp cùng tay anh, nhưng rồi cậu chợt tỉnh ra :

“Khoan đã Armand.... dừng lại...không phải ở đây, không phải trên đất dơ này.”

“Anh xin lỗi.” Armand thì thầm, bỏ tay anh ra, anh ôm cậu vào lòng. “Anh không muốn làm em sợ.”

“Anh không làm em sợ,” Destin nói, dựa đầu vào ngực anh. “Em chỉ không muốn lần đầu của mình ở nơi dơ này.”

“Ồ,” Armand nhận ra, anh ôm chặt cậu thêm.

“Và em chưa sẵn sàng lắm” Destin thú nhận, cậu ngồi dậy quay lưng lại. “Em xin lỗi, em...”

“Không sao đâu,” Armand thành linh đứng dậy, anh ôm cậu theo, tay anh vuốt nhẹ tóc cậu. “Cám ơn em.”

“Vì điều gì ?” Destin hỏi, đẩy anh ra để nhìn vào mắt.

“Vì đã chỉ anh xem những chú vịt,” Armand nói, tay sờ mặt cậu và nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ ửng.

“Em có thể xin anh một máy quay phim không?” Destin hỏi, thấy anh nhướn mày lên.

“Được chứ “ Armand cười, đây là món đồ đầu tiên cậu bé xin anh. Với tay kéo khóa áo cậu lên lại, anh nói “ “Chúng ta về thôi, Margaret chắc đã chuẩn bị xong bữa tối ”

“Vâng” . Họ cùng nhau đi về. Armand cố nhìn khắp vườn xem cái gì làm cậu say mê thế. Khi đến trước hiên nhà, chồng dì Margaret đã ở đó, trông ông trẻ hơn khi bỏ bộ quần áo tài xế. Destin ngồi xuống bàn, tay chống cằm.

“Cậu ấy thường làm thế sao ?” Gates hỏi Armand.

“Vâng,” Armand trả lời nhìn bác Gates rồi nhìn lại Destin.

“Margaret kể cậu ấy thường nghĩ gì nói đó ” Gates nhận xét bằng cái giọng đều đều như lúc mình lái xe.

“Tôi cũng thấy thế.” Armand đồng ý, Destin nhìn hai người.

“Rốt cuộc cậu ấy sẽ nói chứ ?” Gates hỏi lại thấy Destin cúi đầu đỏ mặt.

“VẬY Destin, em đang nghĩ gì thế ?” Armand chọc làm cậu liếc nhìn anh sau đó lại cúi xuống nhìn 2 bàn tay. Mặt cậu đỏ bừng từ tai xuống cổ.

“Em.. um...” Destin ấp úng không muốn cho họ biết tự này giờ cậu không chú ý mẫu đối thoại giữa hai người, tâm trí cậu cứ nghĩ về chuyện xảy ra lúc này.

“Không sao đâu,” Armand nói, vừa lúc Margaret dọn thức ăn lên bàn. Bà ngồi xuống giữa Destin và Gates, mắt bà quét một lượt.

“Có chuyện gì thế?” Bà hỏi

“Không có gì ạ,” Destin cười. “Đàn vịt con đang lớn dần và chúng bắt đầu mất lông tơ.”

“Chúng dễ thương lắm” Margaret đáp, thấy Destin đỏ mặt, bà nhìn Armand. Cả buổi ăn tối diễn ra trong im lặng. Sau bữa ăn một hồi lâu, Destin gõ cửa văn phòng Armand

“Gì thế?” anh nhìn lên khỏi đồng hồ kế hoạch trên bàn, thấy Destin ló đầu vào

“Anh có từ điển nào không? Trong thư viện không có.”

Armand gật đầu, Destin đi vào lấy “Anh sẽ làm việc muộn à?”

“Ừ, anh phải hoàn tất mấy bản kế hoạch này.”

“Vây, chúc anh ngủ ngon nhé.” Destin tính quay đi thì Armand gọi.

“Đến đây nào “ . Cậu từ từ tiến đến anh, không biết chắc Armand muốn gì.

“Lại gần hơn nữa.”

“Được rồi ” Destin nói, tiến gần hơn. Armand với tay vuốt má cậu bé, hôn một nụ hôn ngắn rồi bỏ ra. “Ngủ ngon”

Destin gật đầu trở về phòng mình. Ngồi xuống cậu mở từ điển ra bắt đầu học bài. Khi học xong cậu leo lên giường, cậu lại nghĩ về anh và sự thay đổi tình cảm của mình. Cậu đã sẵn sàng để bước tiếp 1 bước trong mối quan hệ 2 người chưa? cậu đã tìm thấy vị cứu tinh rất kiên nhẫn của mình hay là chỉ kiên nhẫn trong 1 tháng thử thách này? đặt tay dưới đầu, cậu nhắm mắt lại, cảm thấy mình rất mệt. Ngáp dài một cái, cậu đi vào giấc ngủ, nhưng trước khi ngủ, cậu lại nhớ về lời đồng ý mua máy quay phim cho mình của Armand. Điều đó có nghĩa là 1 chuyến đi mua sắm nữa với Adam?

XXXXX

Armand nhìn Adam đang vào văn phòng. Adam đặt một cái lồng chim xuống bàn rồi nhìn anh chờ đợi. Anh biết Adam đang chờ sự đồng ý của mình nhưng thật sự anh đang cố nén cười.

“Anh đang đùa, đúng không?” Armand cuối cùng nói, Adam nheo mắt lại. “Okay, Anh không đùa, nhưng thành thật mà nói, Adam sao anh có thể để chị ấy sai anh như thế?”

“Bởi vì chỉ có cái chết mới chia lìa chúng tôi, và nếu tôi không tìm một nơi ở cho cái này thì...” Anh chỉ tay vào cái lồng. “Cái chết sẽ đến sớm để chia lìa chúng tôi.”

Armand cười sặc sụa, vợ Adam đã bảo anh phải giải quyết vấn đề này trước khi họ rời thành phố đi du lịch vào tuần tới. Armand cố gắng nín cười khi Adam nhăn mặt lại.

“Tôi không biết chỗ nào cả.”

“Nhưng anh có Destin, và vậ ấy rất yêu thú vật.” Adam nói với giọng nài nỉ.

“Bao giờ anh đi?” Armand hỏi, ngừng cười lại

“Thứ hai, nhưng cô ấy muốn cuối tuần này thu dọn hành lý. Và cô ấy muốn con chim được đem ra khỏi nhà để lũ trẻ không khóc đòi khi khởi hành. Adam chỉ tay vào con vịt đang kêu lú lo trong lồng.

“Được rồi, tôi sẽ hỏi cậu ấy.” Armand nói, thấy anh mỉm cười. Nhắc điện thoại lên, anh gọi về nhà. “Margaret có Destin ở đó không?”

“Có, cậu ấy đang học, để tôi đi gọi,”

“Hello?” giọng Destin vang lên.

“Destin, Adam nhờ chúng ta chăm sóc dùm con vịt của anh ấy trong lúc đi vắng, cậu đồng ý không?” Armand hỏi, chỉ nghe tiếng thở đều đều bên đầu kia điện thoại, anh chờ vài phút.

“Em nghĩ không sao,” Destin nhỏ nhẹ nói.

“Okay, anh sẽ sớm mang nó về nhà,” anh đáp

“Vây thôi nhé, bye,”

“Bye,” Armand cúp máy “Có ai trông nhà dùm anh chưa ?.”

“Có rồi,” Adam cầm cái lồng và rời khỏi phòng. Quay trở lại công việc Armand lướt qua bản kế hoạch mới nhất về 1 khách sạn ở California. Anh tự hỏi Destin có muốn đi California tắm biển không ?

XXXXX

Armand trở về nhà muộn hơn anh mong đợi, nhưng vẫn còn sớm cho bữa tối. ít nhất anh có thể ăn tối cùng Destin và hồi hân ngày làm việc hôm nay của cậu ấy. Bước vào nhà, anh nghe tiếng Magaret đang nói chuyện với ai trong bếp, anh vô xem thì thấy bà đang nói chuyện với con kết trong khi tay thì chùi kính cửa ngoài hiên.

“Hey,” Armand chào làm bà giật mình.

“Hello.” Bà mỉm cười.

“Destin đâu, ở ngoài sân à? ” Armand hỏi, mắt nhìn con vệt

“Không, cậu ấy đang dọn phòng. “

Nghe thế anh bỏ đi lên phòng cậu. Anh thấy cậu đang chùi giá sách, tất cả quyển sách cậu để trên giường .

“Em biết mình có người quét dọn mà,” Armand nói.

“Nhưng em thích tự làm hơn,” Destin nhìn anh, Armand đi vào ngồi xuống giường. Anh quan sát cậu, Destin đang nhón chân lau kệ sách. “Hôm nay anh về sớm thế.”

“Đó là lợi thế khi làm giám đốc đấy,” Armand nhặt 1 quyển sách lên xem, có cái gì rơi ra, anh cúi xuống nhặt nó. Destin quay lại.

“Đừng, để em nhặt cho.” Destin tính nhặt thì Armand đã nhanh tay hơn.

“Không sao, anh lụm được rồi.” Armand nhìn vào bức ảnh, trong ảnh là một cậu bé cỡ 13 tuổi (nhìn vào anh biết là ai ngay) và 2 bé gái nhưng anh không biết 2 cô bé là ai. Anh nhìn lên thấy Destin đang tròn mắt kinh dị nhìn anh “Destin?”

“Họ là em gái của em” Destin khẽ đáp“ . Annabelle là đứa bên phải, 4 tuổi, và Ashley là đứa bên trái , 3 tuổi.”

“Vây hiện giờ chúng 9 và 10 tuổi ?” Armand nhớ lại hồ sơ điều tra về gia đình Destin, nhưng không có thông tin nào nói cậu có anh chị em cả “Chúng đâu rồi ?”

“Không biết, tụi nó được nhận nuôi 1 tháng sau khi vào trại mồ côi.” Destin quay lại kệ sách “Không ai muốn nhận nuôi một thằng bé 12 tuổi với thái độ xấu cả.”

“Anh xin lỗi , Destin, anh sẽ tìm chúng cho em.”

“Đừng !” Destin quay lại. Cậu thấy Armand ngạc nhiên, cậu tránh ánh mắt anh. Hai em gái luôn là nỗi lo lắng trong lòng Destin . Người quản lý trại trẻ mồ côi không cho cậu biết ai đã nhận nuôi họ, cũng như gia đình đó có tốt không? Bà chỉ nói cậu không được ai nhận nuôi “ Anh có thể chỉ điều tra xem chúng đang sống ở đâu, gia đình đó có tốt không, chúng có hạnh phúc không thôi nhé?”

“Dĩ nhiên rồi,” Armand nhìn vào lưng cậu, anh đã biết chút ít về mẹ Destin và giờ có thêm manh mối về 2 em gái.

“Tại sao?” Destin hỏi

“Bởi vì đó là quyền được biết của em.” Armand trả lời, nghe tiếng cười nhỏ.

“Không, tại sao mẹ không yêu tụi em nhiều, đủ để sống với tụi em ?” Destin bật khóc . “Khi ba chết, mẹ đã không muốn sống nữa, bà nói với em đó là sự lãng mạn được đi theo người mình yêu cho đến chết.”

“Anh không biết ,” Armand đứng dậy lại gần ôm cậu.

“Em yêu bà lắm,” Tay Destin choàng qua eo anh. “Em yêu mẹ nhiều lắm nhưng bà vẫn ra đi”

“Anh rất tiếc ,” Armand ôm chặt thêm, nghe tiếng nức nở của cậu , và cũng nhanh như cắt, Destin vùng ra, quay lại xếp sách lên kệ . “Destin?”

“Em sẽ không khóc cho bà ấy,” Destin nói, “Em sẽ không khóc cho người phụ nữ đã quá trẻ con mà từ bỏ trách nhiệm chăm sóc cho 3 đứa con mình.”

“Destin,” Armand với tay ra liền bị cậu gạt lấy. Anh nhìn cậu lui xa ra một bên phòng, anh không muốn bỏ đi, nhưng có gì đó báo anh biết cậu cần ở một mình “Anh xuống dưới nhà đây, anh sẽ gọi em khi bữa tối .”

“Được rồi,” Destin đáp, vẫn lo dọn dẹp. Armand đi ra đến cửa, anh dừng lại nhìn tấm ảnh trên tay . Có quá nhiều đau khổ trong cậu bé mà không thể xóa bỏ được. Về phòng mình anh mở hồ sơ của Destin ra xem. Mẹ Destin tên là Rosalie Rarry nhưng không thấy tên bố hay những họ hàng khác . Cậu cũng có giấy khai sinh nhưng đều do mẹ đứng tên . Anh mở xem tiếp nhưng không thấy ghi chú gì về mẹ cậu và Destin đã nói mẹ cậu ấy qua đời rồi .

“Armand?” Margaret nói nơi cửa ra vào.

“Vâng?”.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong,” bà báo.

“Tôi sẽ đi gọi Destin,” Armand đứng dậy .

“Cậu ấy đã vào bếp rồi.” Margaret nói.

Họ cùng vào , anh thấy Destin đang ngồi hút sáo với chú chim .

“Cháu đói rồi,” Destin nói khi họ vừa vào, Armand ngồi xuống bàn ăn nhìn cậu

“Việc học ra sao rồi?” Armand hỏi, cậu mỉm cười.

“Vẫn tốt đẹp dù hơi chán vì không có việc gì làm sau buổi học. Em đã cắt tỉa vườn hồng gần như khôi phục nó về tình trạng ban đầu , như khi bà anh còn sống ấy. ...Thế dự án mới của anh như thế nào rồi ?”

“Cũng tốt đẹp” Armand trả lời, nhận thấy sự thay đổi lớn trong thái độ của cậu. “Em không có nhiều bài tập sao?”

“Không , Terrance cho rất ít , em hầu như đã làm xong, bây giờ chỉ tìm thứ gì để đọc thôi”. Destin thấy anh gạt đầu. “Anh có nhiều việc trong dự án mới của công ty không?”

“Ừ, Có, anh đã mang chúng về nhà làm.”

Họ lại rơi vào im lặng .Khi họ dùng bữa xong, Margaret đặt một ổ bánh xuống trước mặt Armand, Destin nhìn chăm chú, anh ngạc nhiên hỏi “Cái gì đây?”

“Bánh tạc đấy,” Margaret nháy mắt với Destin. Armand nhìn họ vài phút rồi lấy dao cắt một miếng ăn thử .

“Ngon lắm” Anh khen, Margaret mỉm cười vỗ lên vai Destin

“Destin làm nó đấy” Bà thông báo rồi quay đi.

“Em làm nó sao?” Armand hỏi, cậu nhìn lên.

“Vâng, và trước khi anh tính khen thì em nói cho anh biết, đây là món duy nhất em biết làm” Destin trả lời “Mẹ rất thích ăn và bà chỉ em cách làm đấy.”

“Ừ, nó rất ngon” Armand khen , thấy cậu bé lại cúi đầu xuống. Destin cười , cậu thấy 1 niềm hạnh phúc tràn khắp ngực. Ít nhất cậu có thể làm vui lòng 1 người . Sau bữa ăn, Armand về văn phòng, còn Destin phụ Margaret dọn dẹp sau đó cậu cũng về phòng ngủ.

.....

“Margaret?” Destin hỏi, thấy bà vẫn đứng tại bếp lò, trời trễ lắm rồi, đáng lẽ giờ này bà phải về căn hộ của mình chứ.(vẫn nằm trong khuôn viên biệt thự) .

“Chào cháu, dì đang pha trà cho Armand.” Bà mỉm cười nhìn cậu đang mặc bộ pyjamas mà xanh lợt. “Sau đó dì sẽ về xem tivi.”

“Cháu đem đi cho,” bà mỉm cười đưa tách trà cho cậu “Ngủ ngon nhé.”

“Dì cũng ngủ ngon”

Destin chào bà rồi đi về phía văn phòng làm việc. Cậu gõ cửa nhẹ, nghe tiếng Armand mời vào.Cậu mỉm cười bước vào, đặt ly trà xuống.

“Cám ơn em.” Armand nhìn lên

“Không có chi” Destin nói, tiến ra phía sau lưng anh ngó xem anh đang làm gì. Cậu xem vài phút trong khi Armand uống trà. Khi anh đặt ly xuống, cậu tính đi ra thì Armand nắm tay kéo cậu ngồi vào lòng mình.

“Destin,” Armand nhẹ nhàng hôn cậu. Tay luồn vô tóc cậu bé, anh cắn nhẹ môi dưới. Ngả đầu cậu ra, anh đặt những nụ hôn nhỏ lên cổ , trong khi tay còn lại anh mở nút áo Destin “Armand,” Destin kêu nhỏ khi anh hôn xuống ngực cậu . Một tiếng rên khẽ thoát ra khi miệng Armand khám phá 2 núm vú . Destin tính ngăn lại thì Armand giữ tay cậu đưa cao lên. Môi anh cứ tiến về phía dưới. “Em có vị ngọt như mặt trời ấy

.” Armand thì thầm, tay di chuyển kéo quần cậu xuống , Anh đặt cậu lên bàn . Một nụ cười nở ra khi anh ngắm nhìn thân hình cậu.

“Armand.” Destin thấy mình bị trần trụi dưới cái nhìn của anh.

“Shush,” Armand nói, cúi xuống hôn lên “Chỗ ấy “ . Anh nghe cậu rên lên , tay Destin nắm chặt cạnh bàn. “Uhhh...” Destin nhắm mắt cảm nhận sự dâng trào trong mình khi Armand đẩy nhanh tốc độ, một tay anh đưa xuống nắm lấy phía sau cậu .Destin lên tới đỉnh cảm xúc, cậu thở mạnh, mồ hôi túa đầy cả người. Armand nhìn lên cậu thấy nước rơi ra từ 2 bên khóe mắt. Anh hoảng hốt, anh không muốn làm cậu khóc, chỉ muốn cho cậu sự khoái lạc. Anh lau nước mắt cho cậu

“ Anh xin lỗi, làm ơn đừng khóc, anh không muốn làm tổn thương em.” Armand thì thầm .

“Anh không làm tổn thương em” Destin trả lời không biết tại sao mình khóc. Nó giống như một sự giải thoát nổi bức bối trong lòng . Vẫn nằm trên bàn Armand, cậu nhìn lên trần nhà “Kinh nghiệm tình dục đầu tiên của em rất khác với lần này.”

“Ồ,” Armand nói, hướng lên chống khuỷu tay cạnh cậu bé “Chỉ khi em chắc chắn em không sao, anh không muốn làm em đau vì anh sẽ không dừng lại “

“Em không bao giờ kêu anh dừng lại,” Destin nói khi Armand hôn cậu, cậu vòng tay quanh cổ anh cho nụ hôn tiến sâu hơn . Khi Armand bỏ ra , cậu ngồi dậy mặc đồ lại. Destin tính bước xuống bàn thì Armand ngăn lại “Gì thế?”

“Cám ơn em,” Armand nói, tay anh sờ nhẹ môi cậu, anh hôn thêm một lần nữa rồi chợt ngưng lại khi nghe tiếng gõ cửa. Anh ngạc nhiên khi thấy Adam bước vào.

“Tôi hy vọng không làm gián đoạn chuyện gì, tôi đã cố gọi.” Adam cười tay chỉ vào điện thoại

“Em đi đây “ Destin nói rồi cậu đi ra.

“Được rồi Adam, anh muốn gì ?” Armand nhướn mày hỏi

“Gayle Rogers có gọi bảo cô ấy sẽ về thành phố thứ bảy này, và sẽ gặp anh tại khách sạn, cô ấy cần biết rõ ngay tối nay anh có chịu không hoặc là tới tuần sau nữa cô ấy mới về” Adam nói. “Cô ấy chỉ cho tôi hạn tới 10 giờ.”

“Dĩ nhiên là đồng ý rồi” Armand đáp. “Anh biết đó, Destin muốn ra ngoài, cậu ấy có thể đi với chúng ta tới buổi họp hôm thứ bảy.”

“Vâng, cũng được.” Adam cầm điện thoại gọi trong khi Armand ra ngoài sảnh kêu Destin xuống. Khi Adam gọi điện thoại xong và ngồi trước bàn, Destin cũng ngồi xuống ghế kế anh. Armand ngồi về chỗ cũ.

“Destin tại anh có một cuộc họp với nhà thiết kế nội thất vào thứ bảy này, em có muốn đi cùng không vì em đang chọn lớp quản lý kinh doanh.” Armand nói “Đây sẽ là kinh nghiệm tốt cho em, em sẽ thấy cách cô ấy làm việc.”

“Được ạ” Destin nói, mắt liếc Adam. Nếu người đàn ông này vào sớm hơn, anh ta có thể thấy mình và Armand đang.....Destin đỏ mặt lên. Cậu phải ngừng nghĩ về nó.

“Tốt, vậy quyết định thế đi.” Armand đáp.

“Okay,” Destin đứng dậy. “Chúng ta xong chưa, em mệt rồi.”

“Rồi, chúc em ngủ ngon.” Armand chào.

“Ngủ ngon Destin,” Adam chào, cậu bé rời phòng. Khi cánh cửa đóng lại, Adam quay qua nhìn Armand. “Mọi thứ ổn chứ?”

“Rất tốt,” Armand nói, quyết định không làm phiền Adam tìm hai em gái của Destin cho đến khi anh đi du lịch về.

“Okay, vậy tôi về đây” Adam đứng lên, Armand tiễn anh ra ngoài. “Tôi thực sự xin lỗi nếu đã cắt ngang chuyện gì”

“Anh không có cắt ngang chuyện gì đâu, đừng lo lắng.” Armand nhìn xe Adam chạy đi rồi bước vô nhà.

XXXXX

Destin cuộn mình lại cố không nhớ về cảm giác cái miệng Armand trên người mình. Cậu có thể biết mình đang đỏ mặt lên dù chỉ đang ở 1 mình. Cậu cố nhắm mắt ngủ dù biết mình sẽ không ngủ nổi khi những hình ảnh ấy cứ hiện lên trong đầu.

Đang ngủ lơ mơ thì cậu giật mình dậy vì 1 tiếng động vang lên. 6g30p sáng, cậu khó mà ngủ lại được. Nằm sấp xuống cậu lấy gối che đầu thì cửa mở ra. Armand bước vô ngồi xuống bên giường cậu.

“Em dậy rồi” Tiếng Destin vọng dưới gối

“Anh biết, và em gần như thức cả đêm,” Armand trả lời, anh thấy đầu cậu ngẩng lên khỏi gối, 2 mắt thâm quầng. “Anh xin lỗi.”

“Không phải lỗi tại anh,” Destin đáp. “Tối qua Em nhớ mẹ và hai em gái của mình thôi”

“Ồ,” Armand nói. “Vậy em cố ngủ tiếp đi, anh sẽ hủy buổi học hôm nay.”

“Đừng,” Destin ngồi dậy. “Đừng lo, em không sao mà.”

“Được rồi,” Armand đứng lên rời phòng. “Anh gặp em dưới nhà nhé.”

“Okay,” Destin tắm rửa, rồi đi xuống lầu vào bếp, cậu cầm tách café Margaret đưa, cảm ơn bà, cậu ngồi xuống bàn ăn sáng.

“Em ổn thiệt chứ?” Armand hỏi, cậu mỉm cười yếu ớt.

“Em ổn mà,” Destin trả lời, cậu bỏ bữa ăn sáng vì dạ dày hơi buồn nôn, cậu thấy Armand tiến về mình.

“Anh hôn em được không?” Destin gạt đầu. Nụ hôn rất ngắn vì Armand chỉ chạm nhẹ má cậu.” Anh gặp lại em sau nhé.”

“Okay,” Destin trả lời, nhìn anh đi ra, cậu quay lại thấy Margaret đang lo lắng cho mình, cậu nói. “Cháu vào thư viện đây, cảm ơn tách café của dì.”

Destin đi vào thư viện, mở sách ra, chuẩn bị làm bài. Nhưng cậu chỉ ngồi nhìn bài, dù cậu không thật sự thấy trước mặt nhưng cái cảnh ngày trước 1 cậu bé 12 tuổi năn nỉ mẹ mình đừng bỏ rơi con cứ hiện ra. Bà không đau ốm gì cả, ít nhất là lúc đầu thì không.

“Chào buổi sáng,” Mr. Terrance bước vô thư viện.

“Chào buổi sáng,” Destin giật mình nhìn lên thấy Terrance đặt 1 đồng sách xuống bàn. Họ bắt đầu bài học Destin cố chú ý nhưng đầu cậu chỉ quanh quẩn về những điều khi nãy.

“Chuyện gì thế ?” Terrance hỏi, nâng cằm Destin lên. “ Có phải tên già Armand giữ cậu suốt đêm không?”

“Đừng đụng tôi,” Destin gạt tay đi. Cậu đứng dậy, mắt mở to ngạc nhiên nhìn gia sư của mình “Bài học kết thúc hôm nay.”

“Không ngạc nhiên gì khi không ai cần cậu cả,” hấn nói to lên, chạm vào nỗi đau của cậu. Destin quay ra đi thẳng vào nhà bếp . Cậu dừng tại cửa thấy Margaret đang nói chuyện với Adam và bác Gates, mắt cậu nhìn bà.

“Destin?” bà lo lắng hỏi.

“Tại sao bà ấy không cần cháu? Tại sao cháu luôn bị bỏ rơi?” cậu khóc, không chờ câu trả lời cậu chạy ra khỏi phòng. Khóa cửa phòng mình lại, cậu đi đến cánh cửa thông với phòng Armand , cậu khóa nó lại luôn.

“Destin!” Margaret gõ cửa, cậu có thể nghe thấy sự lo lắng trong giọng bà nhưng hiện giờ cậu chỉ muốn một mình.

“Cháu không sao. Maggie, cháu chỉ cần ngủ thôi.” Cậu gọi ra. “Cháu xin lỗi, hãy xin lỗi với Terrance dùm cháu, cháu sẽ gặp ông ấy vào thứ hai.”

“Cháu chắc chứ?” bà hỏi.

“Dạ.” cậu thay đồ rồi nằm xuống giường nhưng không cách nào ngủ được. Cậu đứng dậy đi qua phòng Armand lấy cái gối của anh rồi về phòng mình, cậu nằm xuống ôm gối , cuối cùng cậu rơi vào giấc ngủ.

.....

“ Mọi người nghĩ xem ta có nên gọi cho Armand và kêu anh ta về nhà không?” Margaret hỏi ADam và chồng mình.

“ Tôi gọi rồi, anh ta bảo chừng nào dì nói chuyện xong với Destin thì gọi cho anh ấy “ Adam nhìn bà “ Armand bảo Destin không ngủ được tối qua, và thậm chí Terrance kể khi hỏi thăm Destin có chuyện gì không ổn sao, cậu bé đã tấn công anh ta.”

“ Ý cậu bé là gì khi ám chỉ bị bỏ rơi ?” Gates nói .

“Em không biết, chỉ biết bố mẹ cậu bé đều đã qua đời.” Margaret cầm điện thoại lên liên lạc vào văn phòng Armand . “Chào cậu, tôi đây.”

“Chuyện gì xảy ra với cậu bé vậy?” Armand lo lắng

“Cậu bé quá mệt và ngủ rồi,” bà hy vọng đó là sự thật.

“Dì có chắc là tôi không cần về nhà chứ?” Armand hỏi.

“Vâng, nếu có gì thay đổi tôi sẽ gọi cho cậu.” Margaret cúp máy, quay trở lại 2 người, bà xua họ ra ngoài và chuẩn bị soup cho Destin khi cậu thức dậy .

XXXXX

Armand bước lên cầu thang về phòng mình thay đồ ra. Ngày mai anh có buổi họp với Gayle lúc 10 giờ .Anh rất mệt mỏi. Khi Adam trở về văn phòng kể cho anh nghe thêm vài chi tiết mới về Destin, ah rất muốn chạy nhanh về nhà, anh muốn biết chuyện gì tác động tới tính tình cậu gần đây. Ngồi xuống giường, anh để ý

thấy gối của mình biến mất. Lắc đầu anh tranh luận xem có nên đi thăm xem cậu ngủ hay chưa, cuối cùng chịu thua trước nhu cầu muốn gặp cậu, anh bước lại cửa thông với 2 phòng. Anh thấy nó không khóa. Mở cửa nhẹ nhàng, anh tìm cậu bé, thấy cậu đang ôm gối anh ngủ rất bình yên. Quay trở lại vô phòng, anh tắt đèn leo lên giường. Ít nhất cậu cũng đang ngủ, và nếu sáng mai mọi chuyện ổn, anh sẽ dẫn cậu theo cuộc họp với mình. Có lẽ cậu bé cần ra ngoài để thay đổi không khí. Lăn mình qua 1 bên, anh lên danh sách những người sẽ lái xe cho Destin. Khi Armand thức dậy vào sáng hôm sau, anh vẫn còn mệt nhưng có nhiều chuyện cần làm. Vào nhà tắm đứng dưới vòi nước nóng, anh không ngừng ngáp. Tắm xong anh cạo râu rồi thay đồ, thay xong anh lại gõ cửa phòng Destin, nghe tiếng cậu bé trả lời, anh mở cửa vào, và cố gắng nín cười.

“Có chuyện gì sao?” Destin hỏi, nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc.

“Có.” Armand nói thấy Destin ngạc nhiên. Trong khi bộ vest rất vừa người Destin, cậu trông như đang giả trang vậy. Nó không phù hợp với cậu tí nào “Nó không hợp với em.”

“Bộ vest á?” Destin hỏi lại, Armand đi đến tủ đồ lục tìm quần áo khác cho cậu.

“Thôi nào, cởi bộ đó ra đi.” Armand nói, vẩn đảo bới trong tủ đồ. Cuối cùng, anh tìm được cái quần ưng ý, anh thấy ra cho cậu rồi quay lại tìm tiếp cái áo, khi tìm xong anh quay ra ngó cái quần mình chọn cho cậu. Destin đang mặc quần vải da bó sát người.

“Ngưng nhìn em như thế đi,” Destin nói nhỏ xấu hổ làm Armand phì cười.

“Xin lỗi,” Anh đưa cậu cái áo. Mặc áo vô xong, Destin đứng giang tay ra chờ anh nhận xét. “Đẹp hơn rồi đấy.”

“Vậy ta đi thôi”

Họ vào nhà bếp, Margaret cũng vừa chuẩn bị xong bữa sáng.

“Chào hai người,” bà tặng nụ hôn lên từng người rồi dọn thức ăn ra.

“Adam sẽ đến đây sớm,” Armand thông báo.

“Em tưởng anh ấy đã đi du lịch rồi chứ?”

“Thứ hai lận, và anh ấy muốn kiểm tra xem con chim khỏe không trước khi đi.” Armand trả lời nhìn Destin đang chơi với con vẹt. 10 phút sau thì Adam tới

“Chào cả nhà,” Adam chào, tay nhận tách café từ Margaret. Anh hướng sự chú ý của mình về Destin thấy cậu trông đã ổn hơn so với hôm qua.

“Ta đi thôi chứ?” Armand nói khi hai người dùng điểm tâm xong, họ đứng dậy ra ngoài xe.

“Gayle nói cô ấy sẽ không gặp ai ngoại trừ cậu,” Adam dẫn giải “Cô ấy cũng biết dự án Grand Hotel được chuẩn bị sớm cho cô ấy.”

“Ừ,” Armand đáp.

“Gayle hỏi ta có thể để cô ta tự quyết định đội ngũ nhân sự riêng cho mình không,” Adam nhìn Armand

“Cô ấy sẽ được toàn quyền.” Armand cười.

“Đây không phải lần đầu tiên cô ấy làm việc này, ngoài ra dự án Grand Hotel cũng khá đơn giản.”

“Ừ, chỉ khi anh nói đơn giản với cô ấy thôi.” Adam cười nhỏ. “Vậy còn Destin, cậu học hành như thế nào rồi?”

“Cũng tốt ạ” Destin trả lời, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Adam gật đầu không hỏi tiếp vì thấy cậu không chú tâm lắm. Khi xe tới khách sạn, mọi người xuống xe, họ im lặng đi vào đại sảnh nơi có hai phụ nữ đang chờ tại đó.

“Gayle, rất vui lại được gặp cô.” Armand đi đến bắt tay một trong hai người

“Armand,” cô mỉm cười chào, mắt nhìn Destin.

“Chào bà Smith,” Armand bắt tay người kế bên “ Cả hai người đều biết Adam, còn đây là Destin, và cậu ấy cũng tham dự cuộc họp với chúng ta.”

“Destin, rất vui được biết cậu.” Gayle đến chào cậu

“Chào cô ,” cậu bắt tay Gayle sau đó đến bà Smiths. Gayle vào khu vực ghế ngồi, khi mọi người đã yên vị, cô mở hồ sơ ra và bắt đầu nói.

“Well tôi đã xem qua hết mọi thứ và theo ý kiến của tôi,Armand , đây sẽ là 1 vụ kinh doanh lớn . Tôi đang nghĩ sẽ chia đôi các căn phòng ra và thiết kế lại chúng cho xứng đáng ”

“Được ” Armand gật đầu, nhìn vô giấy tờ cô đưa cho anh xem.

“ Tôi biết giá cả khá cao, nhưng chúng ta sẽ làm cho mọi thứ vào đúng quỹ đạo và nhà bếp cần sửa chữa nâng cấp hoàn toàn.” Gayle nói mắt nhìn thấy Destin đang ngắm nghía khuôn viên đại sảnh Khách sạn.

“Đồng ý.” Armand đáp.

“ Tôi cũng nghĩ ta cần tu sửa lại phong cảnh bên ngoài , tôi sẽ liên hệ với những người tôi biết và thông báo anh sau.” Cô thấy Destin đứng dậy và đi dạo xung quanh. “Cậu ấy dễ thương nhưng hình như hơi lơ đãng.”

“Nhìn cậu ấy như thế chứ không phải vậy đâu,” Armand nói. “Cô có thể cho cậu ấy theo sau học hỏi không ? Destin đang học môn quản lý kinh doanh. Tôi sẽ trả tiền công thêm .”

“Được thôi, và không cần trả tiền công đâu,” Gayle đồng ý nhìn Destin lúc này đang đi lại gần một bồn hoa giả ở trung tâm đại sảnh . “ Nhưng đợi tôi làm xong bản kế hoạch đã, anh có thể gửi cậu ấy đến văn phòng tôi sau thứ ba.”

“Chắc chắn rồi,” Armand gọi to . “Destin?”

“ Thứ ba được ạ.” Destin nói mà không biểu lộ gì cho thấy mình lắng nghe cuộc nói chuyện từ nãy giờ.

“Có muốn đi dạo 1 vòng không, Destin, trong lúc Armand xem lại giấy tờ?” Gayle hỏi cậu bé.

“Vâng ạ ” Destin theo cô đi dọc hành lang nhỏ dẫn ra khu vực hồ bơi. Cô chú ý thấy cậu bé cố ý tránh xa nước. Cậu đi vòng quanh ngắm nhìn những bức tranh và bức tường nhỏ tạo ra từ nước giữa hồ bơi.

“Cậu nghĩ sao về chúng ?” cô hỏi, cậu nhún vai không rõ lắm.

“Nó hỗn tạp quá,” Destin quay lại nhìn cô. “quá nhiều màu sắc làm khó đập vô mắt người xem.”

“Ừ,” cô trả lời, cậu tiếp tục đến xem một bức tranh hoa treo trên tường. Đi đến kế bên cậu, Gayle nhìn tranh rồi nhận xét “Bức này đẹp quá.”

“Vâng” Destin cười nói. “Thiên nhiên luôn biết cách phối màu .”

“Hum, vậy là cậu rất thích thiết kế ?” cô hỏi

“Em không biết, em chưa bao giờ nghĩ đến cả. Armand thì luôn cố gắng đảm bảo em có cơ hội tự thể hiện mình”

“Thế bản thân cậu muốn làm gì ?”

“Em không biết, em chưa nghĩ về điều đó. Dù vậy, em thích làm việc ngoài trời nên chắc em sẽ tìm một công việc có thể để em làm bên ngoài. Armand có 1 vườn hồng rất đẹp, chị nên thỉnh thoảng đến xem đi, và một ao nhỏ với đàn vịt nữa .”

“Nghe có vẻ hay đấy” cô mỉm cười thấy sự hồn nhiên của cậu. “Em sống chung với anh ta phải không?”

“Um hum. .. em là người của anh.. um...”

“Ừ, chị cũng nhận ra ”

“ Thế...sao chị lại đồng ý cho em theo sau học hỏi ? Chị không dùng em để được thân thiết hơn với Armand chứ ?” Destin nói, mắt nhìn ra ngoài cửa kính.

“Ồ, không có đâu, chỉ là em có vẻ rất hứng thú với khách sạn này” cô nói, cậu quay lại nhìn cô cười nhẹ

“Thật sao, em tưởng em hơi lơ đãng chứ ? “Họ vừa đi về đại sảnh vừa trò chuyện, cậu cười to hơn “ Thành thật mà nói, hôm nay em hơi lơ là một chút. Có điều gì đó ở khách sạn này khiến người ta muốn giữ nó lại.”

“Giống như nó là đặc biệt, đúng không?” cô hỏi lại, cậu gật đầu.

“Thế nó có thể hoạt động lại được không?”

“Nó sẽ hoạt động lại vào một ngày gần đây .” Họ vào tới đại sảnh thấy Armand đang đứng chờ.

“Ngay khi cô đưa bản kế hoạch chi tiết đến văn phòng tôi, chúng ta sẽ bắt tay thực hiện ngay .” Armand nói trong khi Destin vẫn đi tiếp ra ngoài khách sạn, cậu nói vọng vô.“Em đợi ở bên ngoài nhé “

“Tôi thích cậu bé,” Gayle nhận xét. “Cậu ấy khá ngây thơ.”

“Vâng .” Armand mỉm cười, chào tạm biệt Gayle rồi ra xe. Adam cũng chào tạm biệt , anh bước theo vô xe theo

“Anh có về khách sạn chính không, Armand?” Adam hỏi

“Không, tôi sẽ dẫn Destin đi mua máy quay phim .” Armand nói, Adam gật đầu . Họ chở anh tới khách sạn rồi Armand chỉ bác Gates lái xe đến shop. “Em vui chứ?”

“Vâng ạ,” Destin nhìn anh. “Em xin lỗi, hôm qua vì mệt quá nên mới xử sự như thế.” Destin cúi mặt xuống. “Và chuyện về mẹ là 1 sự khó chấp nhận với em.”

“Hãy tâm sự với anh khi em cần , nhé.” Armand nhỏ nhẹ.

“Vâng ạ.”

Khi xe tới nơi, Gates mở cửa cho hai người . Cậu nhìn lên bảng hiệu cửa hàng rồi nắm tay Armand cùng đi vào trong . Khoảng 1 tiếng sau, họ tìm được máy quay phim ưng ý, cùng sách hướng dẫn , 1 máy in và các chương trình cần thiết cho máy vi tính của cậu .

6. Chương 6

Destin nhìn lên khi điện thoại reo , cậu đang làm bài . Magaret trả lời nó rồi nhìn về cậu, cúp máy. “ Có chuyện gì đó xảy ra, Mr. Terrance sẽ không đến dạy hôm nay, nhưng ông ấy dặn phải hoàn tất cái chương mà cậu đang học đây “

“Vâng ạ,” Destin cậu tiếp tục làm bài, công việc diễn ra thuận lợi chẳng mấy chốc cậu đã làm xong. “Maggie?”

“Hum?”

“Cháu có thể chụp hình đi từ ngoài hiên không? ” Destin hỏi

“Well, cháu cứ chụp đi.” Bà mỉm cười.

“Cám ơn đi,” Cậu tính về phòng lấy máy chụp hình thì thấy ông Gates bước vào nhà.

“Destin cậu không học hôm nay sao ?” Ông tiến tới hôn lên má vợ mình.

“Mr. Terrance đã hủy buổi học hôm nay”

“Vậy thì được rồi, cậu Armand dặn tôi chở cậu tới khách sạn sau giờ học , khi nào cậu có thể đi được ?

“Cháu xong ngay đây.”

“Okay,” Ông quay lại với vợ mình, nhìn thấy những bông hồng tươi nơi cửa sổ, ông hỏi vợ. “Ai cứ gửi bông hồng tới thế?”

“Destin đã chăm sóc vườn hồng sau nhà, cậu ấy hái chúng lên chưng đó.”

Vài phút sau, Destin đã thu xếp đồ đạc mình xong và chuẩn bị đi, cậu bước ra xe tính mở cửa thì bị Gates ngăn lại. Ông mở cửa xe cho cậu. “Để tôi phục vụ, cậu cứ im lặng bước vào thôi “ Destin mỉm cười nhẹ. Xe họ lái đi mà không có một lời nói, Destin nhận thấy ông Gates là người ít nói .

“Chúng ta đi đâu thế ?” Destin hỏi khi xe họ dừng trước khách sạn Armand

“Đến văn phòng cậu ấy, trên tầng cao nhất.” Gates nói, Destin gật đầu cảm ơn.

.....

Cậu bé đi vào khách sạn, không thể tin được khi đại sảnh đông đúc bận rộn thế này. Vượt qua đám đông, cậu bước tới thang máy.

“Xin lỗi, cậu trai trẻ kia ?” Một người đàn ông nắm lấy cánh tay Destin.

“Hey bỏ tôi ra.” Destin nói, cố giằng tay ra khỏi anh ta.

“Tôi xin lỗi nhưng cậu không phải là khách ở đây . Tôi không thể để cậu đi lung tung tự do được.” Anh ta kéo mạnh tay Destin hơn.

“Tôi đến đây để gặp Armand vì thế hãy bỏ tay anh ra.” Destin hét lên nhìn thẳng mặt anh. Cậu nhìn bộ đồng phục khách sạn của anh, biết anh là người làm việc ở đây, trên đồng phục có bảng tên ghi là Nick .

“Armand?” Nick cười chế nhạo.

“Vâng, anh biết anh ấy là ai mà, Armand Riesel.” Destin châm chọc lại cố giằng tay lại “Giờ thì bỏ tay ra đi.”

“Nghe này cậu nhóc, cậu có thể lê thân đến bất cứ nơi nào bên ngoài nếu cậu muốn, nhưng ngài Riesel không thích bị làm phiền.” Nick nói, kéo cậu ra ngoài cửa khách sạn.

“Được thôi, Armand đang đợi tôi nếu tôi không có mặt anh sẽ chịu hết trách nhiệm đó.” Destin nhún vai nói, giọng của cậu làm Nick tin rằng cậu không quan tâm .

“Được rồi, tôi sẽ dẫn cậu lên, nhưng nếu cậu nói láo thì ...” Nick không nói hết câu, anh dẫn Destin lên thang máy. Khi họ tới nơi, Nick đến ngay bàn tiếp tân hỏi “Ngài Riesel có đang đợi ai không?”

“Trên lịch không có hẹn ai cả.” cô thư ký trả lời nhìn hai người.

“Tôi biết là cậu nói láo mà.” Nick rút lên giận dữ.

“Tôi không nói láo,” Destin nói, quay lại

nhìn người phụ nữ “Armand đã bảo tôi tới”

“Tôi xin lỗi, nhưng ngài Riesel đang họp và không thể làm phiền” cô trả lời.

“Đi nào thằng nhóc.” Nick nắm cánh tay Destin lần nữa lôi đi . Cậu vùng vẫy, miệng chửi thề cả Armand và Gates. Một tiếng la thoát ra khi Nick vịn tay cậu ra sau đẩy vô thang máy.

“Bỏ ra, đau quá.” Destin thét lên.

“Bỏ tay ra khỏi người cậu ấy, Nicolas.”

Armand ra lệnh, anh đứng ngay cửa văn phòng. Nick lập tức bỏ tay . Cả hai người quay lại nhìn Armand . Bước lại gần anh, Destin ngó mắt lên nhìn anh .

“Anh kêu em tới đây và nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.” Destin nói to giận dữ, tay khoanh trước ngực.

“Em không sao chứ ?” Armand hỏi, nắm tay cậu bé

“Em không sao.” Destin trả lời, Armand nhún mày nhìn Nick. “Vào văn phòng tôi ngay.” Anh ra lệnh, người đàn ông gật đầu vội đi vào trong. Quay trở lại Destin anh vòng tay qua cậu giữ chặt, rồi cùng đi vào văn phòng , anh ngồi xuống ghế giám đốc của mình còn Destin thì đứng bên cạnh .

“Bây giờ hãy kể tôi nghe tại sao khi tôi vừa bước ra thì thấy anh đang vịn tay Destin ra sau lưng?”

“Tôi xin lỗi thưa ngài, tôi không biết cậu ta được ngài hẹn tới.” Nick nói

“Dù như vậy anh cũng không nên đụng vào cậu ấy, không phải cậu bé đã nói tại sao mình có mặt ở đây ?”

“Vâng thưa ngài, cậu ấy có nói tới để gặp ngài” Nick cúi mặt xuống. Anh ta có thể nhìn thấy ,qua cách Armand giữ cậu bé bên mình như vậy , anh ta đang gặp rắc rối to có thể khiến anh mất cả việc làm

“Và anh không tin lời cậu bé ? tại sao ? Có phải bởi vì cậu ta ăn mặc như một đứa trẻ bình thường ? ” Armand hỏi, mắt nhìn Destin.

“Thưa ngài, cậu bé nhìn không quen mặt trong khách sạn này, và tôi không tin khi cậu ta nói có quen biết ngài.” Nick nói, mắt nhìn Destin ,người đang nhìn vào Armand.

“Điều duy nhất tôi biết là tôi thấy cậu động tay vào người Destin” Armand bắt đầu ra quyết định.

“Đừng, Armand, làm ơn .” Destin vội nói . “Đừng sa thải anh ta.”

“Destin,” Armand ngó lên cậu. Anh có thể thấy Destin đang lo sợ mình sẽ sa thải người đàn ông này, thậm chí sau khi bị hấn đối xử thô bạo như thế . “ Được rồi, vì em đã năn nỉ xin tha nên lần này, Nick, tôi bỏ qua cho anh . Nếu anh còn động tay vào người nào khác trong khách sạn này dù họ có là khách hay không, tôi sẽ đuổi việc anh.”

“Vâng, thưa ngài.” Nick mừng rỡ.

“Anh có thể đi.” Armand nói, người đàn ông gật đầu rồi rời văn phòng. Anh quay lại quan sát Destin lúc này đang dạo quanh văn phòng chiêm ngưỡng nó.

“Anh thực sự làm em hết hồn đó.” Destin cuối cùng cũng lên tiếng khi cậu dừng trước bàn Armand . Anh nhướng mắt ngạc nhiên “Em đã nghĩ anh sẽ sa thải anh ấy.”

“Ừ, anh đã tính làm như thế .” Armand nhìn cậu. “Hắn ta đã làm em đau, Destin, điều này anh không thể tha thứ được , anh ta may mắn là vẫn còn giữ được việc làm .”

“Ồ...em xin lỗi đã gây ra rắc rối.”

“Không phải lỗi của em, lẽ ra anh phải cử người dẫn em lên đây. Mà em có mặt sớm hơn dự định, có chuyện gì sao ?” Armand hỏi

“Không có gì, Terrance đã hủy buổi dạy hôm nay nên em hoàn tất sớm bài tập và em ở đây” Destin ngồi xuống ghế đối diện bàn anh . Armand đẩy một xấp giấy gì đó về phía cậu. Destin cầm lên “Cái gì vậy anh ?”

“Thẻ tín dụng và thẻ ra vào phòng riêng của anh. Em có thể tùy ý sử dụng chúng.” Armand nói

“Em không biết nói gì , anh không cần phải làm thế.”

“Đến đây nào,” Armand kêu cậu lại gần mình. Khi Destin vòng qua bàn làm việc, anh với tay kéo cậu ngồi xuống lòng mình “Anh có thứ này tặng em.”

“Cái gì thế?” Destin hỏi khi Armand tháo chiếc nhẫn trong tay phải mình ra đeo vào cho cậu .

“Đây là biểu tượng của khách sạn anh, nếu em đeo nó, sẽ không ai dám quấy rầy em vì họ biết họ sẽ phải đối mặt với anh.”

Armand nhìn cậu đang quan sát cái nhẫn trên tay .“Okay”

“À, và còn một chuyện nữa,” Armand nhướng người nhấn vào 1 phím trên điện thoại “Cô Tate?”

“Vâng thưa ngài ?” cô trả lời.

“ Benson có ở đó không ?” Armand hỏi, tay vén một nhánh tóc của Destin qua trán

“Có thưa ngài, tôi sẽ mời ông ấy vào?”

“Cô làm đi” Armand tắt điện thoại. Vài giây sau, một người đàn ông bước vào , anh ta trẻ, dáng người cao, tóc đen, mắt xanh . Destin cảm thấy hơi rợn trong người khi nhìn anh ta. Dù anh ta không cao bằng

Armand nhưng anh ta cho mọi người cảm giác tốt nhất đừng dây dưa vào. “Destin đây là Michael Benson, anh ta sẽ là vệ sĩ và người lái xe cho em.”

“Thế Adam thì sao?” Destin hỏi, cậu vẫn còn ngồi trong lòng Armand .

“Adam là phó giám đốc của anh và thật sự không có thời gian rảnh để giữ em , ngoài ra anh cần anh ấy ở đây quản lý công ty .” Armand cười nói

“Ồ.” Destin gật đầu, chú ý Michael. Ra khỏi lòng Armand , cậu tiến lại chào anh .

“Hello.”

“Chào cậu Rarry.” Michael cất giọng lịch sự.

“Um chỉ cần gọi là Destin thôi.” Cậu mỉm cười, Michael nhìn Armand chờ sự cho phép.

“ Tôi không sao cả ” Armand đưa 1 tờ giấy cho Michael. “Đây là lịch làm việc của cậu ấy tuần này”

“Em cũng có lịch làm việc sao?” Destin hỏi

“Ừ, và anh mong em sẽ làm theo nó.”

“Được thôi, em nghĩ em sẽ thích nghi chúng.” Destin cầm lấy lịch làm việc lên xem. Nhìn vào nó cậu thấy sau mỗi buổi học cậu sẽ ở cùng Gayle gần như cả buổi chiều.

“Anh tin em sẽ cố gắng,” Armand nói.

“Gayle rất thích khi làm việc cùng em, cô ấy nói em có tiềm năng.”

“Em cũng vậy.” Destin đáp

“Anh biết nó giành hết thời gian em muốn làm việc mình thích, nhưng chịu khó chút nhé?” Armand nhún nhủ làm cậu mỉm cười.

“Vì anh thôi, còn gì nữa không ? “ cậu đưa lại tờ giấy cho Micheal

“Không, Michael anh có thể đi được rồi, Destin sẽ ra ngay”

“Vâng thưa ngài.” Michael rời khỏi văn phòng. Destin mỉm cười, cậu đi vòng quanh bàn đến bên Armand, cậu ngả người vào hai tay anh đang giang ra chờ sẵn .

“Armand.” Destin gọi nhỏ khi anh hôn cậu, nụ hôn rất ngắn trước khi anh dứt ra, ngón tay anh mân mê đôi môi cậu.

“Em đi đi, anh còn nhiều việc phải giải quyết .” Armand thấy cậu gật đầu đứng lên.

“Hẹn gặp anh tối nay.” Destin quay lưng bước ra. Michael đang đứng trước cửa , họ chào cô thư ký rồi đi ra thang máy . Trong lúc chờ đợi. Destin hỏi chuyện “Anh làm việc cho Armand bao lâu rồi ?”

“Khoảng một vài năm.”

“Em có thể gọi anh là Mike không?” Destin hỏi thấy anh nhìn lại cậu.

“Nếu cậu muốn, nhưng tôi thích được gọi là Michael hơn.” Cậu gật đầu

“Vậy thì gọi Michael.” Destin trả lời, họ bước ra thang máy. Destin dừng lại không biết đi đâu, cầu chờ anh chỉ đi lối nào . Theo sau Michael cậu băng qua đại sảnh, một tiếng rên thoát ra khi thấy Nick hướng về phía 2 người

“Tôi xin phép, thưa cậu,” Nick lên tiếng, 2 người dừng lại. “Tôi xin lỗi vì hành động thô bạo của mình và cảm ơn cậu đã giúp tôi không bị mất việc.”

“Hey đừng lo lắng về nó nữa,” Destin nhún vai. “Nó chỉ là sự hiểu lầm thôi.”

“Cảm ơn cậu lần nữa.” rồi anh ta ra đi, Destin quay trở lại Michael thấy anh đang nhìn mình chăm chăm.

“Gì thế?” Destin hỏi

“Không có gì.” Michael vội nói rồi dẫn đường ra xe. Michael mở cửa sau của một chiếc ô tô màu đen đắt tiền cho Destin bước vào còn anh vòng ra cửa tài xế . “Chúng ta đi đâu?”

“Thế trên lịch ghi gì?” Destin hỏi, nhìn anh qua kính chiếu hậu.

“Không có gì cho ngày hôm nay .” Michael trả lời

“Vậy thì về nhà, em có vài người bạn đang đợi .” Destin nói rồi ngấm đường phố, xe chạy đi trong im lặng . Khi tới nhà, cậu xuống xe đi thẳng vô, cậu ngạc nhiên khi thấy Michael vẫn đi theo sau cậu.

“Mừng cháu đã về.” Margaret chào khi Destin bước vô bếp.

“Chào dì Maggie.” Destin tiến tới cầm lấy máy quay phim của mình, cậu tính đi ra vườn qua cửa sau . Margaret nắm lấy tay Destin.

“Sao trông cưng vui vẻ thế . Con trai chúng ta ra ngoài và kết hôn khi không có mặt chúng ta .” Maggie cười chọc Destin.

“Chúng lớn nhanh quá.” Gates hưởng ứng.

“Mr. Benson, rất vui được gặp anh.” Margaret chào anh.

“Chào ông Gates, chào bà Gates.” Anh nhìn họ hơi bối rối, vì lúc đầu Destin nói cậu có bạn đang chờ ở nhà, nhưng anh chỉ thấy có ông bà Gates.

“Hey, dì có cần thứ này không ?” Destin hỏi, tay chỉ vào túi bánh mì của bữa tối .Margaret lắc đầu .

“Ồ khoan đã, tôi có cái này cho cậu.” Bác Gates đứng dậy rời nhà bếp vài phút, khi ông quay trở lại, ông mang theo một túi nhỏ màu nâu, ông đưa nó cho Destin.

“Cám ơn bác.” Destin đưa 2 thứ đó cho Michael, rồi nắm tay vợ chồng bác Gates dẫn ra ngoài vườn.

“Chúng ta đi đâu thế?” bác Gates hỏi

“Cháu muốn chụp vài tấm hình cho cả nhà .” Destin dẫn họ vào vườn hồng . Tay đón trái táo Margaret đem theo cho .

“Được rồi cưng, cháu muốn chúng ta làm gì tiếp nữa?” Margaret hỏi

“Hãy đến bên vôi nước , cháu mới làm hôm qua đấy .” Cậu trả lời, tay chỉ 1 bệ phun nước khổng lồ ba chân. Cắn một miếng táo, cậu nâng máy chụp hình lên. Sau 10 phút, Bác gates thấy đã chụp đủ, ông cáo từ trở về khách sạn. “Cám ơn bác.”

“Cậu luôn được chào đón nhóc ạ,” Gates nói, ông và Margaret trở vô nhà. Destin quay lại Michael người vẫn đang giữ túi xách dùm cậu, cậu đón lấy túi cảm ơn anh rồi tiến về ao nước .

“Bạn cậu không đến sao ?” Michael hỏi thấy cậu nhìn lên anh

“Không , tôi có bạn ở ao rồi .” Destin nói khẽ rồi nhón chân đi nhẹ tới trước ao, cậu quỳ xuống mở túi xách bày hết đồ cần dùng ra.

Michael dựa vào 1 cái cây gần đó ngắm cậu xem làm gì. Anh thấy cậu rải những vụn bánh mì ra , một cô vịt vẫy đuôi tiến về phía cậu. Nó ăn những gì cậu cho, rồi 3 chú vịt con xuất hiện theo mẹ mình.

“Hey đây này,” Destin nhẹ nhàng sờ vào con vịt nhỏ nhất. Khi cho hết bánh mì, cậu lấy camera chụp hình đàn vịt và cái tổ của chúng. Chụp xong Destin ngồi đây: “Cậu thích mấy con vịt lắm à?”

“Chưa bao giờ nghĩ về nó cả .” Destin tháo giày ra , sau đó đến quần short của mình. Bỏ chúng qua một bên , cậu bước xuống ao . “Hey bộ cậu tính.....”

“Nó không làm tôi đau đâu.” Destin thận trọng đi dọc theo bờ ao, cúi mình xuống, camera của cậu đang quay hình một 1 cóc lớn màu nâu . Cậu theo con cóc một hồi sau đó cậu ngồi xuống nước ngắm nhìn mặt ao trong xanh.

“Cậu tính ngồi dưới bùn bao lâu vậy ?” Michael hỏi “Mùi cậu đở hết rồi kìa”

“Vâng, tôi nghĩ mình nên đi về tắm thôi.” Destin đứng dậy, thu dọn đồ đạc lại rồi cùng Michael trở về nhà. Michael khá ngạc nhiên khi thấy Armand đang đứng trước hiên, trong một thoáng anh nghĩ người đàn ông này sắp sửa nổi cơn tam bành.

“Nón của em đâu?” Armand hỏi, mắt nhìn bộ dạng nhếch nhác của cậu.

“Ở trong phòng em.” Destin trả lời, bước lên bậc thềm đến bên Armand

“Em chơi ở đâu mà dính đầy bùn thế này?” Armand mỉm cười với cậu

“Em đã thấy một con cóc.” Destin cười lại, ngó xuống hai chân dơ hầy của mình

“Cháu không mang nó về nhà đó chứ?”

Margaret hỏi.

“Không ạ, Maggie, cháu sẽ đi tắm và thay đồ ngay”

“Không được vào với cái chân dơ này” Armand nói, tính ẳm cậu quăng xuống hồ bơi

“Đừng mà,” Destin thụt lùi lại. “Em sẽ đi vào nhà bằng lối khác.”

“Destin,” Armand chỉ kịp gọi theo vì cậu đã ù chạy khỏi hiên. Anh đành giữ vai Michael khi anh ta tính đi theo Destin “Đừng lo lắng, cậu ấy không sao đâu.”

Một lúc sau, Destin trở vô nhà bếp, thấy không có ai ở đó, cậu vợ lấy trái chuối ăn rồi bển bên lồng chim. Cậu gõ nhẹ vào lồng, miệng huyết sáo gọi con chim thấy nó bay về phía mình. Destin chọc tay vô lồng tính nựng chú vẹt thì bị mổ 1 phát đau điếng. “Ow...Hư à nghen.” Con chim nghiêng đầu nhìn cậu. Destin mỉm cười lấy miếng bánh quy cho nó ăn thì Michael đi vào dừng lại tại cửa nhà bếp.

”Anh vẫn còn ở đây à ?” Destin hỏi

“Armand phải về khách sạn có chuyện gấp, anh ấy muốn tôi luôn túc trực bên cậu để cậu có cần gì thì tôi sẽ giúp.” Michael trả lời.

“Ồ, anh uống soda không?” Destin vừa mở tủ lạnh vừa nói, thấy anh gật đầu, cậu lôi ra 2 lon soda đặt lên bàn. “Em không tính đi đâu cả.”

“Ồ.” Michael gật đầu.

“Em sẽ đi kiểm tra mấy cây hồng, anh muốn theo không?”

“Tất nhiên rồi.” Michael theo cậu ra ngoài lần nữa.

“Anh lập gia đình chưa?” Destin bắt chuyện khi hai người đi vào vườn.

“Rồi, thế cậu làm gì trong thời gian rảnh rồi?”

“Rất nhiều việc.” Destin vừa nói vừa kiểm tra cây hồng cậu muốn nhân giống. Michael đứng gần đó im lặng xem cậu làm việc. “Em rất thích làm việc ngoài trời.”

“Tôi thấy rõ điều đó.” Michael đồng tình, qua những sự việc vừa rồi anh thấy rõ Destin rất thích thiên nhiên. Anh nhìn Destin di chuyển đến những cây khác, miệng cậu lú lo kể về chim chóc...Một lúc sau, Destin quay trở lại với 6 cành hồng tuyệt đẹp trên tay.

“Đây, tặng cho vợ anh.” Destin đưa cho Michael 4 nhánh.

“Cám ơn.” Michael ngỡ ngàng, nhìn cậu suốt cả đường về. Khi họ vào nhà bếp, Margaret đang đứng kế lò bếp.

“Maggie, nhìn xem cháu tìm được gì nè.” Đưa cho bà xem 2 nhánh hồng.

“2 màu mới sao?” Margaret cầm lấy chúng. “Thế sẽ còn thêm bao nhiêu màu nữa đây?”

“Cháu không biết. Bà Elizabeth đã bỏ ra 60 năm để nhân giống chúng.” Destin nhún vai. “Dì có cần giúp gì không?”

“Không nhiều đâu cưng ạ.” Margaret nói, Destin gật đầu rồi quay qua thấy Michael vẫn đang đứng trước cửa.

“Anh tính ở lại đây bao lâu ?” Destin hỏi, tay giúp Margaret dọn bàn ăn

“Chờng nào cậu còn cần tôi.” Michael trả lời làm Destin sững lại.

“Um, em không có đi đâu cả, em sẽ ăn tối sau đó về phòng đọc sách, anh có muốn ăn tối cùng không ?”

“Không, thực sự tôi nghĩ nếu cậu không cần tôi nữa thì tôi sẽ về nhà.” Michael đáp.

“Okay, chào anh nhé .” Destin tiếp tục dọn bàn ăn.

“Chào cậu .” Michael rời nhà bếp . Destin nhìn qua Margaret “Chỉ có dì và cháu ăn tối nay sao?”

“Armand có chuyện phải rời thành phố rồi, anh ấy nói sẽ về trễ lắm.” Bà dọn đồ ăn ra, hai người im lặng ăn.

“Tối nay dì tính làm gì ?” Destin nhìn bà hỏi

“Dì sẽ xem tivi, cháu có muốn xem chung không?”

“Vâng ạ.” Destin mỉm cười. Ăn xong, họ cùng dọn dẹp rồi Destin theo bà về căn hộ riêng của mình, hai người cùng xem phim.

XXXXX

Gates bước vào nhà mình, thấy vợ và một người nằm cuộn tròn trên ghế sofa, “Anh có nên bế cậu bé về phòng không?”

“Cậu ấy không thích ở một mình trong căn biệt thự” Margaret nói

“Ừ, mà Armand trở về rồi.” Gates báo, Margaret lay nhẹ vai Destin, cậu lằm bằm trong miệng rồi giật mình ngồi dậy .

“Chào bác.” Destin dụi mắt chào ông Gates

“Chào cháu, Armand đang ở hồ bơi đấy, cậu ấy muốn bơi một chút trước khi đi ngủ” .

Destin gật đầu đứng lên. “Okay chúc hai bác ngủ ngon và cảm ơn dì nhé Maggie.” Cậu chào ôm bà rồi đi ra hồ bơi. Cậu thấy anh đang lướt đi trên nước. Destin hơi lùi lại khi Armand bơi đến bên bờ hồ gần chỗ cậu đứng .

“Hey, nhảy xuống nào.” Armand cười tay ngoắc cậu

“Um thôi, em không mặc đồ bơi.” Destin lui lại thêm 1 bước, Armand nhúng mình chồm lên mặt bờ , anh tiến đến bên cậu . Destin quét qua cơ thể rám nắng vạm vỡ của anh trước khi mắt cậu gặp mắt anh.

“Lại ngồi với anh và kể anh nghe ngày hôm nay của em đi.” Armand nắm tay Destin dẫn đến 1 ghế dài trên bờ hồ .Anh kéo Destin ngồi xuống, đối diện với mình.

“Em không làm gì ngoài chụp ảnh và chăm sóc bông hồng .” Destin nói nhỏ, mắt cúi nhìn hai tay mình “Còn anh thì sao?”

“Chỉ làm việc thôi.” Armand đáp, tay anh nâng cằm Destin lên để cậu nhìn thẳng mắt anh. Anh nhẹ nhàng hôn môi cậu, nụ hôn tiến sâu dần khi 1 tay anh vòng qua eo cậu, tay còn lại tìm đến sau gáy kéo người Destin sát vào .

“Armand.” Destin gọi nhỏ khi môi Armand di chuyển xuống cổ, và hai tay anh luồn dưới áo cởi nó ra bỏ xuống đất. Anh trượt 1 tay về lưng cậu, một tay ra sau cổ kéo cậu sát vào thêm và hôn say đắm lên cổ , lên vai cậu. Armand thì thầm “Em thơm quá” . Anh nghe tiếng rên nhẹ khẽ thoát ra, Destin quàng tay qua người anh, anh dựa người cậu vào ghế . Một tay anh tiến ra sau nâng niu phần cơ thể ấy.

“Armand.” Destin xiết chặt thân thể nóng và ẩm ướt của anh.

“Không sao đâu cưng.” Armand nhỏ nhẹ nói, môi tìm về môi Destin hôn say đắm. Tay anh vẫn tiếp tục khám phá phía sau đến nơi cửa mình cậu, anh đưa một ngón vào cảm thấy nó xiết chặt. Mắt cậu mở lớn ngạc nhiên, Armand sờ nhẹ nhàng ngón cái lên môi cậu trấn an . “Anh sẽ không làm em đau đâu”

“Em biết.” Destin nói nhỏ sau đó nhắm mắt lại . Cậu mở mắt ra khi cảm thấy tay Armand đang tháo bỏ quần cậu, tay anh trượt dài trên đôi chân thon thả

“Chúa ơi, em đẹp quá.” Armand xúc động hôn dọc theo thân thể cậu tạo nên những tiếng rên rỉ trên môi Destin. Anh âu yếm say đắm “Chỗ ấy” còn tay mình thì quần quít trên ngực Destin. Không chịu nổi Destin trút hết lên người anh. Mắt cậu mở to hốt hoảng “Em xin lỗi” Destin lúng túng nói .

“Không sao.” Anh an ủi rồi hôn cậu cuồng nhiệt . Tay anh lại tìm về chỗ vào phía sau, chợt nghe cậu rên đau lên, anh vội bỏ tay ra . Anh ngả đầu lên vai cậu, rửa thắm trong miệng, hít sâu một hơi rồi nói :”Đi, đi về phòng đi.”

“Armand, em...” Destin ấp úng

“Làm ơn đi Destin, hãy đi về phòng ngay.” Armand bóp chặt hai tay lại, cố ngăn mình không kéo cậu lại mà chiếm đoạt cho thỏa thích. Destin không hiểu tại sao, cậu im lặng một vài giây rồi gom đồ bỏ chạy. Còn lại mình, Armand nhào xuống nước, cố dập nguội lửa lòng trong mình.

Về tới phòng ,Destin mặc đồ vô, người vẫn còn run lên vì những chuyện mới xảy ra. Cậu đã làm sai chuyện gì sao? Hay là Armand nhận ra mình không có kinh nghiệm ? mà thật sự mình đã không chuẩn bị tinh thần trước cảm giác tay anh chạm vào .Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Armand vẫn còn bơi dưới hồ

XXXXX

Destin đi lặng lẽ vào thư viện, một tay cầm sách tay còn lại cầm café, ngậm trên miệng cậu là miếng bánh mì phết mứt dâu . Nghe tiếng cửa đóng mạnh, cậu quay lại thấy gia sư mình dừng lại , mắt mở to nhìn mình, sau đó ông cười dữ dội . Đặt sách xuống, Destin lấy tay cầm miếng bánh mì.

“Tôi không thấy gì mắc cười cả .” Destin nhìn ông nói.

“Cậu sẽ mắc cười như tôi nếu cậu biết trông cậu đáng yêu thế nào “ Mr. Terrance vừa cười vừa đi lại bàn học. Destin nộp bài tập cho ông sửa. Trong lúc chờ đợi cậu nhâm nhi miếng bánh, vừa nghĩ ngợi : hôm qua Armand bơi bao lâu nhỉ? Cậu mãi ngẩn nhìn anh bơi mà quên cả thời gian, đến khi anh lên bờ thì cậu giật mình nhận thấy anh không đứng vững nữa. Lòng cậu đau đớn khi biết mình là nguyên nhân khiến Armand kiệt sức như thế, mà mình thì không thể giúp gì cho anh.

“Destin?”Terrance gọi lần thứ ba trước khi cậu tỉnh người nhìn ông.

“Tôi xin lỗi, thầy gọi có chuyện gì ?” Destin hỏi lại, từ từ cảnh giác một số chuyện. Đầu tiên là vị gia sư của mình đã di chuyển đến sát bên cậu và tay ông đang đặt lên đùi cậu. Thứ hai là ông ấy đang cầm gì đó quơ quơ qua lại trước mặt cậu.

“Tôi nghe nói cậu đang theo học hỏi Gayle Rogers?” Terrance bỏ tay ra khi biết cậu đã chú ý.

“Vâng.” Destin nhận lấy quyển sổ tay ông đưa .

“Tốt, hãy giữ lấy cái này và ghi chú vào nó những gì cậu làm được và kinh nghiệm cậu thu được” cậu bé gật đầu . “VẬy thì bây giờ ta dừng quyển sách ở đây nhé ”

“Okay.” Destin đáp, nhận thấy Terrance sẽ cho mình nghỉ sớm hôm nay

“Tôi ghét phải nghỉ sớm, nhưng hôm nay tôi có việc bận phải đi “ ông đứng dậy thấy Destin cũng đứng lên theo . Cậu tiễn ông ra cửa, khi hai người ra ngoài, cậu ngạc nhiên thấy Michael đang tiến về phía họ.

“Chào buổi sáng Destin.” Michael dừng trước cậu bé

“Chào anh,” Destin đáp lại. “Mr. Terrance đây là Michael, anh ta là người lái xe cho tôi.”

“Rất vui được gặp anh,” Terrance bắt tay chào. “Nhưng tôi phải đi ngay.”

“Tạm biệt thầy .” Destin quay lại Michael, người đang nhìn theo vị gia sư “Thế hôm nay trên lịch ta làm gì vậy?”

“Khi cậu học xong , tôi sẽ chở cậu đến chỗ cô Rogers.” Michael theo Destin vào nhà.

“Ah, vậy ta đến công viên nhé.” Destin mừng rỡ, cậu chạy vào thư viện gom những thứ mình cần rồi chạy vô nhà bếp, nơi có Margaret đang lờm cậu.

“Chuyện gì với dì ta thế ?” Michael hỏi nhỏ

“Dì ấy giận vì sáng nay tôi chỉ ăn toàn bánh mì.” Destin đi đến bàn ăn lấy camera.

“Cháu cần phải ăn nhiều vào.” Người phụ nữ nói, tay cầm trái táo và 1 trái lê lắc lắc cho cậu cậu chú ý.

“Dì cố gắng vỗ béo cháu à.” Destin nhìn mấy trái cây

“Làm như nó dễ xảy ra lắm, nhìn lại cháu kìa ,chỉ có da và xương.” Bà vẫn đưa 2 trái cây ra chờ đợi. Cậu hết nhìn qua táo rồi đến lê

“Trái lê nhé?” Destin hỏi thấy bà cười chiến thắng , bà gật đầu dúi vào tay cậu . Destin bỏ nó vào túi rồi đi ra ngoài, miệng lầm bầm về việc mình không đói nhưng không thể từ chối quả lê.

“Cậu không sao chứ?” Michael mở cửa xe cho Destin

“Tốt mà .” cậu bé bước vào xe. Chuyến đi diễn ra trong im lặng, đến công viên, Destin chỉ chỗ đậu xe cho anh rồi làm lơ khi Michael nhấn mạnh phải đến Gayle’s studio.

“Hãy nói cho tôi biết,” Michael bắt chuyện khi họ đang đi trên lối đi của công viên và đang ăn kem. “Cậu sống với ngài Riesel bao lâu rồi?”

“Sắp 1 tháng rồi .” Destin nhìn anh cười.

“Ồ, cậu sẽ không đến bên tôi và nói tôi hay dù tôi ở cạnh 1 người đàn ông, tôi cũng không biết ham muốn là gì chứ? ” Michael hỏi, thấy Destin đỏ mặt. “Đó là những gì Val đã nói tôi nghe trước khi cậu ấy cố gắng nhảy xổ vào tôi.”

“Um...” Destin nói, mắt nhìn vào que kem. “Anh tốt bụng, cao to, đẹp trai , nhưng tôi không nghĩ về anh theo cách đó, cho nên , không.”

“Tốt lắm , mặc dù tôi không biết mình có xúc phạm cậu không . Chỉ muốn xác nhận rõ thôi.”

“Vâng” Destin mỉm cười, cậu bước lên 1 cây cầu bắc ngang qua 1 con sông nhỏ . Dừng trên cầu, Destin ăn hết cây kem, rồi cậu cầm máy camera lên, nhìn toàn cảnh công viên, cậu thấy 1 bé gái đang chạy giỡn bắt bướm, cậu chụp liền mấy pô . Nhìn xuống dòng sông có đôi thiên nga đang bơi lội , cậu chụp tiếp vài tấm.

“Thế , cậu luôn cố gắng làm lạc đề tài lịch làm việc sao ?” Michael hỏi làm Destin hạ máy quay xuống.

“ Tôi sẽ làm theo lịch ấy chứ ,nếu tôi không theo, Armand sẽ nghĩ có chuyện gì xảy ra .” Destin bỏ đi, Michael không biết nói thế nào đành đi theo cậu đến dải đất dọc bờ sông. Anh thấy cậu di chuyển xuống sông tính lội nước

“Không được xuống nước chơi.” Michael thở dài, thỉnh linh thấy mình giống chị giữ trẻ “Ba mẹ cậu không cho cậu ra ngoài chơi nhiều , phải không?”

Người Destin chợt đông cứng lại và vẻ mặt không vui lắm. Anh biết anh đã lỡ nói sai chuyện gì đó về ba mẹ cậu. Anh im lặng nhìn Destin , cậu bé nhìn anh rồi lặng lẽ đi trở về xe. Michael nhìn theo cậu vài phút rồi chạy tới bắt kịp cậu, anh chú ý khi họ ra xe, Destin ngồi im lặng trên băng ghế trước. Bước vào, anh thấy 1 khuôn mặt sắc lạnh đã thay thế vẻ mặt vui vẻ dễ thương mọi ngày . Không nói thêm lời nào , Michael lái xe chở cậu đến văn phòng Gayle . Khi xe dừng lại, trước khi anh kịp mở cửa xe cho cậu, Destin đã bước ra . Anh theo sau cậu biết cậu đang làm lơ anh hoặc là đang rất giận dữ.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì cho hai vị.” người phụ nữ sau bàn tiếp tân hỏi khi Destin đặt tay lên bàn.

“Cô Rogers đang chờ tôi.” Cậu nói, người phụ nữ nhìn lên tay cậu rồi mỉm cười vui vẻ.

“Vâng, dĩ nhiên rồi, ngài Rarry, mời đi lối này.” Cô đứng dậy dẫn cậu ra chỗ thang máy. “Đi lên tầng 20, đó là văn phòng cô ấy, tôi sẽ báo cô ấy hay là cậu đang đến”

“Cám ơn.” Destin bước vào thang máy với Michael. Chuyến đi lên cũng im lặng, Michael không biết làm sao phá vỡ sự bế tắc này. Thang máy mở ra một văn phòng lớn trước mặt.

“Destin.” Gayle mỉm cười tiến về cậu

“Wow,” Destin tròn mắt bước qua cô đi thẳng đến cửa sổ to dùng bằng kính trong suốt trước mặt. “Cửa sổ có mở không vậy ?”

“Không.” Gayle quay lại theo cậu. “Bạn cậu là ai thế?”

“Đó là Michael,” Destin ngó qua vai mình. “Anh ta là chị giữ trẻ của em .”

“Tôi hiểu.” Gayle mỉm cười, chỉ vào máy quay phim “Và camera này làm gì thế?”

“Em muốn chụp vườn hồng và mọi thứ trong nhà Armand .” Destin quay lại, chú ý hoàn toàn vào cô.

“Ừ, lại đây và xem bản kế hoạch này.” Cô gọi Destin lại, bày giấy tờ trên bàn.

“Chuyện gì xảy ra với gian phòng ngoài?” Destin nhìn lên cô và hỏi.

“Chúng tôi sẽ phá nó làm thành một phòng khác.” Gayle nói, thấy cậu bé lắc đầu phản đối.

“Thật tiếc khi chị bỏ nó. Đó sẽ là nơi rất tuyệt để ngồi nghỉ ăn điểm tâm hay đọc báo.”

“ Nhưng mọi thứ trong đó đã chết , không chỉ cây cối mà cả chậu hoa cũng phải sửa sang lại .” Gayle tỏ ra không đồng tình với cậu, cô cố giảng giải nhưng không thuyết phục nổi cậu, cuối cùng cô chịu thua. “Được rồi, chúng ta sẽ không phá hủy nó”

“Cám ơn chị.” Destin mỉm cười, di chuyển ra khỏi bàn.

“Không có gì. À, có một nhóm người sẽ đến họp chung đây.” Gayle thông báo trong khi Destin đang dạo quanh văn phòng cô để ngắm trang và cây cối. “Hai người có muốn uống gì không?”

“Em không uống ạ.” Destin trả lời, Gayle quay sang Michael thấy anh cũng lắc đầu không uống .Destin hỏi cô. “Thế bao giờ cuộc họp bắt đầu?”

“Khoảng 15’ nữa. Tôi có chuyện phải làm, hãy tự nhiên như ở nhà nhé, tôi sẽ quay lại trong vài phút.”

“Okay.” Destin đáp, rồi cậu nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh. “Thật là thú vị.”

“Ừ, cậu có thể thấy cả thành phố.” Michael nói trong khi Destin đứng dựa tay vào cửa kính, cậu giơ máy chụp hình chụp thành phố nhiều tám liên.Một lát sau cậu dừng lại khi nghe tiếng chân người bước vô phòng.

“Mời các anh ngồi.” Gayle mời mọi người an tọa, cô thấy Destin đang đứng sát cửa sổ lưng quay về phía mọi người.

“Cô gái ấy là ai vậy?” Một trong số họ hỏi, mắt quét qua người Destin.

“Đây là Destin Rarry.” Gayle giới thiệu, người đàn ông đó xụ mặt lại. “Destin đến tham gia với chúng tôi nào.”

“Hum “ cậu bé hơi bối rối, tay vẫn giữ máy chụp hình.

“Thế đây tên điểm bé nhỏ của Armand à.”Hắn nói làm Michael đứng lên ngay nhưng anh dừng lại khi nghe Destin cười nhỏ. Cậu không bỏ camera ra khỏi mặt khi cậu quay lại , mắt nhìn mọi người qua ống kính và chụp liên mấy tấm.

“Tôi xin lỗi, tôi không biết tên anh ?” cậu hỏi người mới lên tiếng.

“Dale Shoes.” Hắn trả lời, thấy camera đang chĩa vô hắn , hắn tự hỏi sao tên tóc đỏ này có thể bình tĩnh thế .

“Ngài Shoes, tôi ghét phải nói điều này nhưng tôi không phải tên đ*** của Armand .” Destin chụp cái gương mặt ngạc nhiên của hắn.

“Thôi nào, Armand mua cho cậu mọi thứ và đổi lại cậu ngủ với anh ta ” Dale nói thấy Destin lại cười lần nữa sau ống kính.

“Nếu tôi cưới anh ta thì không vấn đề gì phải không?” Destin hỏi.

“Đó thì khác hẳn.” Dale nói

“Tôi nghĩ anh đang ghen.” Destin phán 1 câu chắc nịch.

“Ghen với cậu á ? tôi không nghĩ thế.” Dale vừa dứt lời thì thấy camera bỏ xuống khỏi gương mặt Destin. Hắn sững sờ trước khuôn mặt trẻ tuyệt đẹp ấy vài giây rồi vội giật mình khi bắt gặp cặp mắt màu xanh bạc nghiêm nghị.

“Không phải ghen với tôi,” Destin nhún vai nói, cậu rất mệt mỗi khi mọi người luôn vội kết luận về cậu, và Armand không làm gì xấu ngoài cho cậu tình bạn và sự tôn trọng. “Mà ghen với Armand.”

“Tôi nghi ngờ về điều đó.” Dale thấy cậu băng qua phòng đến chỗ họ

“Ồ rất đơn giản, anh biết đó , anh ghen vì Armand là một người đồng tính nhưng lại cực kỳ thành công hơn anh. Anh nghĩ thế là không công bằng” Destin nhìn qua 3 người còn lại. “Và hơn nữa, thật sự anh đã nghĩ tôi là con gái khi mới bước vào.”

“Cậu không có căn cứ.” Dale chối, Destin khoanh tay trước ngực, bộc lộ bàn tay phải ra . Dale nhìn chiếc nhẫn trên tay cậu bé , hắn biết Destin cũng nhận ra điều đó.

“Tôi nói không đúng sao?” Destin hỏi mà không đợi sự trả lời của hắn.

“Được rồi, chúng ta làm việc thôi?” Gayle hòa giải. Một nụ cười nở nhẹ trên môi cô khi cuộc họp bắt đầu.

XXXXX

“Được rồi, để đó đi .” Armand quát lớn người thư ký, cô sợ hãi để hồ sơ lên bàn rồi đi nhanh ra ngoài.

“Chàng trai, cậu đang quạu chuyện gì thế .” Giọng Adam vang lên ở đầu dây điện thoại bên kia.

“Im đi, anh muốn gì?” Armand hỏi la lớn vào phone.

“Tôi chỉ muốn biết mọi chuyện vẫn ổn cả thôi . Mà nói tôi nghe, sao anh lại nạt cô thư ký thế?”

“Không phải việc của anh” Armand nói, nghe tiếng cười khùng khục từ bên kia.

“Vậy là chuyện về Destin nữa à?” Adam hỏi nghe Armand thở dài mệt mỏi. “Vẫn là vụ bé tắc quan hệ ấy sao?”

“Tôi không biết làm sao bây giờ,” Armand nói, có vẻ đang tâm sự với chính mình hơn là với Adam. “Cuối cùng tôi sẽ làm tổn thương cậu bé, tôi biết điều đó, có lẽ tôi nên tìm người nào khác để giải tỏa bớt ham muốn này .”

“Cứ như anh làm được điều đó vậy,” Adam nói nghe Armand khịt mũi khinh khi. “ Tôi không muốn nói tới từ M lần nữa (Masturbation) nhưng đó là cách mà anh cần làm bây giờ, hoặc là anh đi bước cuối cùng và chiếm hữu cậu bé. ”

“Tôi đã cố, tôi hôm qua, ở hồ bơi.” Armand nói.

“Và cậu bé đã từ chối anh?” Adam hỏi, giọng thình lình lo lắng

“Không,” Armand đáp, không chắc có nên kể hết sự thật cho Adam nghe không. “Chỉ là.. cậu ấy còn nhỏ quá”

“Cậu ấy chỉ thua anh có 8 tuổi thôi, và chắc anh không cần tôi nhắc lại cho anh nhớ lúc bằng tuổi cậu bé anh đã làm gì chứ ?” Adam hỏi ,nghe Armand cười. “Vậy thì nói tôi nghe chuyện gì xảy ra ở hồ bơi đi?”

“Tôi không muốn.” Armand dựa người vào ghế. Anh nghe im lặng từ đầu dây bên kia, cuối cùng anh nhắm mắt thở dài “Chỉ là, chuyện ấy diễn ra rất tốt và cậu ấy cũng chấp nhận nó dễ dàng.”

“Và điều đó làm anh thất vọng?” Adam hỏi.

“Không” Armand không chắc phải giải thích như thế nào, cuối cùng anh cố hết sức mà nói . “Tôi sợ tôi quá mạnh bạo mà làm tổn thương cậu ấy.”

“Thế anh đã làm gì?” Adam hỏi tiếp, Armand lại thở dài.

“Tôi kêu cậu bé về phòng mình,” Armand trả lời. “Sau đó tôi bơi đến khi mình kiệt sức.”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài ?” Cô thư ký Tate lên tiếng tại cửa văn phòng, thấy Armand nhìn cô “Bác sĩ có gọi , ông ấy quên dặn Michael loại thuốc mỡ Destin cần để thoa lên vết may của cậu ấy.”

“Vết chỉ may ?” cả Armand và Adam nói cùng lúc. Người phụ nữ đi đến đưa anh toa thuốc, “Tôi sẽ gọi anh sau, Adam.”

“Ừ” Adam đáp khi điện thoại cúp máy.

“Hủy hết mọi cuộc hẹn cho tôi .” Armand đứng dậy đi nhanh ra cửa . Anh thậm chí cũng không nói gì với Gates khi bước vào xe.

“Về nhà sao, thưa cậu?” Gates hỏi nhìn vẻ mặt giận dữ của Armand . Armand gật đầu bước vô xe, không khí chuyển đi im lặng đáng sợ.

Armand bước nhanh mỗi lần 2 bậc trên bậc thềm, đẩy cửa ra anh đi thẳng vào nhà bếp. Anh dừng lại, 3 người quay ra ngạc nhiên khi gặp anh.

“Armand.” Destin chào , tay vẫn đặt trên túi chườm nước đá đang đắp trên 1 bên đầu cậu

“Văn phòng tôi, ngay.” Armand hét lên ra lệnh cho cả Destin và Michael. Anh nhìn họ vội vã đứng lên đi thẳng vào văn phòng, anh theo sau đóng cửa lại , ngồi xuống ghế của mình , anh nói “Bỏ tay ra cho anh xem .”

“Armand.” Destin tính phản đối thì gặp cái lườm của anh, Cậu bỏ túi nước đá ra . Ngay phía trên mắt trái là một đường cắt nhỏ với mười mũi khâu và 3 miếng băng gạc , xung quanh nhiều vết xước và bầm nhẹ.

“Giải thích đi.” Armand nhìn Michael.

“Em chơi đá banh với đội làm vườn” Destin lên tiếng khiến tia nhìn giận dữ của Armand lại hướng về cậu

“Tôi đã giao phó sự an toàn cậu bé cho anh .” Armand quay lại Michael.

“Thưa ngài, tôi rất xin lỗi, tôi đã không có mặt ở ngoài khi cậu ấy quyết định chơi bóng với các nhân viên.” Michael nói. “Tôi chỉ vừa đến khi sự việc xảy ra”

“Tại sao tôi không được thông báo ?” Armand hỏi.

“Bởi vì em đã xin họ đừng làm phiền anh ” Destin tiến lại gần bàn Armand. “Và đừng trách Michael, thậm chí nếu anh ấy có mặt ở đó em vẫn cứ chơi bóng .”

“Trước đây, Anh đã nói rõ nếu em bị thương gì thì phải báo cho anh ngay” Armand nhìn cậu. “Và Michael, anh rất tiếc , nhưng anh ta phải nghỉ việc thôi .”

“Đừng.” Destin bước vội qua bàn làm việc.

“Em không thay đổi quyết định của anh được đâu.” Armand nói, quay ghế lại khi cậu thu nhỏ khoảng cách 2 người. Anh ngạc nhiên khi Destin ngồi lên hai chân và vòng tay quanh cổ anh. “Làm ơn đi mà” Destin thủ thỉ. “Em có thể giữ anh ấy lại không, em hứa sẽ dắt anh ấy đi dạo, cho anh ấy ăn và tắm mỗi ngày?”

“Destin,” Armand gọi, Destin hơi đẩy người trở ra để ngược lên anh.

“Làm ơn nhé...é...?” Cậu năn nỉ rồi vươn người ra phía trước hôn Armand 1 nụ hôn rất nhanh nhưng cũng đủ làm anh xiêu lòng.

“Michael có thể ở lại,” Armand nói, mắt không rời khỏi Destin. “Michael ,anh có thể đi, ta sẽ nói chuyện sau”

“Vâng thưa ngài.” Michael đứng lên rời khỏi phòng. Một nụ cười nở trên mặt Armand khi anh vòng tay qua eo cậu bé. Một tay anh giơ lên sờ nhẹ vết thương Destin.

“Làm sao chơi đá banh lại bị thương thế này” Armand hỏi, ngửa đầu Destin ra để hôn lên cổ cậu bé.

“Em vấp phải một bức tượng ở ngoài sân.” Destin đáp, nhắm mắt cảm nhận nụ hôn .

“Và anh thấy em biết học những mảnh lời dụ dỗ rất nhanh đó .” Armand nói làm Destin bật ra nhìn anh ngạc nhiên không hiểu.

“Well, anh dùng cơ thể em để đạt điều anh muốn nên em nghĩ làm thế cũng công bằng.” Destin trả lời , Armand cười thú vị . Anh thấy cậu bé đỏ mặt khi mắt cậu ngó xuống người anh.

“Có đau lắm không?” Armand vuốt nhẹ tóc Destin để xem vết thương rõ thêm

“Giờ thì không, bác sĩ đã cho em thuốc giảm đau.” Destin trả lời, cầm túi nước đá đưa lên mặt. “Anh sẽ ở đây hay phải về công ty?”

“Anh không chắc nữa.” Armand thừa nhận. Từ lúc Adam đi du lịch, anh thực sự không kiểm soát hết mọi chuyện .” Anh sẽ gọi cô Tate để xem cô ấy nói gì.”

“Ồ,” Destin đáp, dựa phần đầu không bị thương vào vai Armand. Cậu cảm thấy tốt hơn khi có vòng tay Armand bên mình

“Công việc với Gayle như thế nào?” Armand hỏi.

“Rất thú vị ạ, kế hoạch rất tốt ”

Armand im lặng, anh từ từ cảm nhận cơ thể trên người mình bắt đầu nặng dần, anh mỉm cười. Anh nghĩ bác sĩ đã cho thuốc giảm đau kèm tác dụng gây ngủ cho cậu bé. Lắc đầu, anh đứng lên, ẵm cậu trên tay nhẹ nhàng đi về phòng Destin.

XXXXX

Destin vào nhà bếp vào sáng hôm sau, cái đầu đang giết cậu, những vết may đang xiết chặt lại hơn. Cậu ngồi xuống bàn ăn đối diện với Armand với tờ báo trên tay. “Chào buổi sáng.”

“Chào em, tối qua em ngủ ngon không ? ” Armand nhìn qua tờ báo đang đọc.

“Ngủ ngon, em nghĩ thế.” Cậu cảm ơn Margaret khi bà đặt bữa sáng xuống bàn. Uống ly nước trái cây cùng với mấy viên thuốc giảm đau xong, cậu bắt đầu ăn

“Anh phải đi đây.” Armand đứng dậy, liếc nhìn Destin thấy câu dường như sắp ngủ gục trên bàn “Anh sẽ gặp em tối nay, ok?”

“Vâng.” Destin nhìn lên mỉm cười. Khi Armand rời khỏi, cậu quay lại bữa sáng , cậu không muốn ăn nữa, Margaret ngồi xuống đối diện với cậu.

“Cháu chắc cháu không sao chứ ? “ bà quan tâm hỏi.

“Vâng, khi thuốc giảm đau có tác dụng cháu sẽ ổn thôi.” Destin mỉm cười yếu ớt. “ Và nhân tiện, chúc mừng sinh nhật dì “

“Cảm ơn cháu.”

“Thề dì dự tính làm gì tối nay?” Destin hỏi khi cậu nhai nhai miếng bánh mì.

“Không biết nữa, Stu nói anh ấy đã lo mọi thứ , dì chỉ cần chuẩn bị trước lúc 7 giờ thôi”

“Ồ.” Destin nhìn đồng hồ. “Mr. Terrance sắp tới rồi.”

“Cháu chắc cháu học được hôm nay chứ?” Bà hỏi khi cậu cầm đĩa ăn sáng đem đi rửa, bà giặt lấy rồi xua cậu ra ngoài . Trên đường ngang qua thư viện, cậu nghe tiếng gõ cửa, cậu chạy lại mở thì thấy Terrance đã đến.

“Chào buổi sáng, Destin.” Ông bước vào

“Chào buổi sáng.” Destin chào ông rồi đi vào thư viện, cậu ngồi xuống bàn và đưa bài tập cho ông xem, bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của ông “Gì thế?”

“Xảy ra chuyện gì ?” Mr. Terrance chỉ lên vết thương trên mặt Destin

“Tôi chơi đá banh và bị vấp té.” Destin nói, ông gật đầu

“Thế ngày đầu tiên của cậu với cô Rogers thế nào ?”

“Chán lắm, toàn là họp với các nhà thầu và bàn kế hoạch”

“Tôi hiểu” Mr. Terrance gật đầu, vừa đọc bài làm của cậu. “Cậu có biết sẽ theo cô ta bao lâu trong vụ làm ăn này không?”

“Đến khi nó xong, tôi nghĩ thế , tôi đang mong đợi cuộc đấu thầu bắt đầu “

“Được rồi.” Ông nhìn cậu bé lần nữa . Với tay ra, ông đặt 1 tay lên vai Destin khi ông đưa 1 quyển sách cho cậu . “Tôi đang nghĩ cậu hơi yếu môn toán nên chúng ta sẽ học chung .”

“Okay.” Destin gật đầu, mở sách ra. Cậu thực sự không thích môn này, nhưng không thể bỏ qua nó, cậu tự hỏi Armand có giỏi toán không ? Bài giảng bị đánh bại khi thuốc giảm đau bắt đầu có tác dụng, chúng làm Destin khá buồn ngủ

“Destin?” Terrance hơi sát vào người cậu, tay chỉ vào vấn đề họ đang giải quyết “Cậu có lắng nghe không?”

“Thực sự không chú ý lắm.” Destin trả lời, nhích người xa ra ông “Và nó không dễ hiểu lắm.”

“Nó sẽ nếu cậu chú ý nghe.” Mr. Terrance lấy viết chì trên tay Destin sửa vào lỗi sai.

“Ồ.” Destin gật đầu, giờ nó đã dễ hiểu hơn

“Thôi, chúng ta kết thúc bài học ở đây,cậu cố làm xong các bài tập hôm nay, lần sau ta sẽ sửa chúng.”

“Vâng ạ.” Destin đáp, nhìn thầy mình xếp đồ đi về. Cậu cố ngồi lại làm cho xong bài tập nhưng không cách nào kết thúc được, lắc đầu cậu vô nhà bếp, hy vọng Margaret có pha sẵn cafe

“Chào Destin.” Michael chào cậu, anh đang ngồi nói chuyện với Margaret.

“Chào,” Destin đi lại chỗ pha café, đổ đầy 1 cốc, cậu lại ngồi với Michael. “Kế hoạch hôm nay là gì?”

“Cậu đến gặp cô Rogers lúc 1h, và thử quần áo lúc 6 h.”

“Thử quần áo vì cái gì ?” Destin hỏi, hai tay cầm cái cốc cafe

“Tôi không biết.” Michael đáp

“Đầu cháu sao rồi?” Margaret hỏi cậu

“Vẫn còn đau ạ, nhưng cháu chịu được”

“Dì biết.”

“Cháu sẽ lên nằm nghỉ một chút “ Destin đứng dậy rời bếp.

Armand rời mắt khỏi bản kế hoạch để nhìn Gayle , người đang ngồi đối diện bàn anh . Anh không biết anh có nên cười vì những gì Destin nói với Dale Shoes ngày khôm qua không . Anh có thể thấy Gayle đang chờ anh đồng ý bản kế hoạch.

“Armand?” Gayle hỏi

“Chúng rất tốt.” anh ký vào tờ giấy .”Được rồi chứ. Còn gì thế ?”

“Tôi đang tìm hiểu xem cái gì khiến anh thay đổi .” Cô tựa người vào ghế tiếp tục nhìn anh. “Cậu ta thu hút anh điểm nào ?”

“Destin?” Armand hỏi lại, cô gật đầu. “Lúc đầu, cậu ấy bị đánh tôi tới cứu, tôi cứ nghĩ cậu ấy là con gái.”

“Ồ, thế rồi anh nhặt cậu bé lên và đem về nhà?” cô mỉm cười

“Đúng thế.” Anh trả lời làm cô không cười nữa.

“Tôi chỉ nói đùa thôi.” Gayle nói.

“Tôi thì không.” Armand đứng lên đi lại bàn làm việc “Tôi thấy mình không thể bỏ cậu bé lại đó, rồi tôi biết cậu vô gia cư, và trước khi tôi nhận thức lại, chúng tôi đã thành 1 cặp.”

“Ồ. Cậu ấy có một ảnh hưởng nhất định với anh” Gayle nhận xét, cô cũng đứng lên thu gom giấy tờ .

“Thật sao?” Armand quay lại nhìn cô lần nữa.

“Ừ.” Cô bước ra khỏi văn phòng ,mỉm cười với cô thư ký, cô thẳng tới thang máy. Cô luôn thích Armand không chỉ vì anh dễ dãi trong công việc , anh ấy còn là 1 người biết quan tâm người khác . Chỉ một điều duy nhất cô khó chịu ở Armand là sự tin tưởng anh ấy đặt không xứng đáng với tình yêu nhận được, vì thế những người yêu trước đều ra đi.

Trở về văn phòng cô kiểm tra đồng hồ thấy mới qua 1 h , đậu xe vào bãi, cô lên văn phòng thì thấy Destin đã ngồi chờ mình “ Xin lỗi tôi về trễ “

“Không sao.”

“Armand đã phê chuẩn bản kế hoạch, tuần tới chúng ta sẽ tổ chức đấu thầu, còn tuần này ta sẽ khảo sát hết 1 lượt khách sạn xem còn thứ nào giá trị có thể giữ lại không.”

“Okay.”

“Tôi có nghe về vụ tai nạn của cậu.” Gayle nhìn miếng băng lớn trên đầu Destin.

“Ồ.” Destin ngồi xuống ghế đối diện bàn cô

“Cậu chắc mình làm việc được hôm nay chứ?”

Cô hỏi thấy Cậu bé gật đầu , mắt cô quay sang Michael, người từ nãy giờ đứng im lặng phía sau khá xa “Còn anh thì sao?”

“Chắc rồi.” anh trả lời, cô mỉm cười .“Okay vậy ta đi nào ” .

Cả ba rời văn phòng , họ xuống đến khu vực tiếp tân thì thấy có 4 người đang đứng đó. “Ồi tốt quá,mọi người đều có mặt ở đây . Stacy , tôi sẽ đến khách sạn cả ngày hôm nay”

“Okay.” Cô thư ký trả lời, cả nhóm đi ra ngoài.

“Destin,” Michael gọi, cậu bé nhìn lên anh . “Tôi muốn cảm ơn cậu ngày hôm qua đã xin giúp tôi.”

“Tôi bị thương không phải lỗi do anh, và Armand chỉ giận thôi , ngoài ra tôi cũng thích anh lắm .” Destin mỉm cười nói, Michael cũng cười theo rồi anh quay lại chú ý lối đi . Xe dừng tại bãi đỗ vắng hoe trước khách sạn , anh mở cửa xe cho Destin rồi cả nhóm đi vào trong.

“Được rồi mọi người, đây là những việc ta sẽ làm ngày hôm nay” Gayle thông báo “ Tất cả các phòng đều trống, ta sẽ tháo bỏ tất cả đồ vải lạnh ra. Chúng ta sẽ làm theo nhóm. Destin làm với Anna, Ben với Betty, Sarah và ted. Michael với tôi, tôi cần 1 người thật khỏe “

Họ gật đồng ý, rồi quay lại khi thấy bà Jennet Smith xuất hiện ơ đại sảnh với nụ cười trên mặt. “Nơi này khá yên tĩnh đó”

“Đừng lo lắng, chúng tôi sắp tạo nhiều tiếng ồn đây.” Gayle nói. “Bà Smith sẽ chỉ cho các bạn chỗ làm.”

“Vâng, mời đi theo lối này.” Bà dẫn đường cho cả nhóm.

“Anh không sao chứ Michael?” Gayle hỏi anh ấy khi thấy Michael nhìn theo Destin đang rời phòng

“Tôi chỉ quan tâm Destin mà thôi.” Sau đó anh quay lại đi theo cô.

XXXXX

Destin nhìn xuống cái giường cậu đang tháo ra ra. Cậu nhận thấy Gayle còn hơn cả một nhà thiết kế nội thất, công ty của cô làm tất cả, từ việc tháo bỏ ban đầu đến việc thay thế những bức tranh cuối cùng. Cậu nhìn người phụ nữ làm chung tổ với mình.

“Chị làm chung với Gayle bao lâu rồi ?” Destin hỏi, tay thấy tấm ra giường vào thùng rác.

“Khoảng 4 năm.” Chị trả lời, thấy cái gối vào 1 đồng . Họ đang tháo đồ vải lanh ở tầng 3 khách sạn.” Thế còn cậu? ”.

“Hôm nay là ngày thứ hai, tôi không thực sự làm cho cô ấy. Nó giống như một sự giúp đỡ dành cho chủ khách sạn , nên tôi ở đây”

“Ồ tôi hiểu.” Anna nói, nhìn cậu qua vai.

“Đó có nghĩa là gì ?” Destin hỏi, kéo mạnh ra giường bỏ vào thùng rác, cậu chờ chị giải thích.

“Chúng tôi nghe đồn ngài Riesel đã yêu cầu cho người yêu ông ấy tham gia dự án này , chúng tôi chỉ không biết nó có thật hay không .” Anna thấy hai má cậu bé ửng đỏ lên “Tôi nghĩ đó là 1 sự hiểu lầm, tôi thấy cậu khác hoàn toàn với những gì người ta đồn đãi.”

“Ồ.” Destin đáp, cậu đi vào nhà tắm lấy những cái khăn trên giá xuống.

“Hey đừng lo nghĩ về nó , Destin.” Anna nói. “ Cậu là một cậu bé tốt và cậu làm việc rất chăm chỉ “

“Thanks.” Destin cảm ơn chị. Họ làm việc xong phòng đó rồi di chuyển sang phòng khác. Khi làm được khoảng 2/3 tầng 3, Destin dừng lại uống thuốc.

“Chuyện gì xảy ra với cậu thế?” Anna hỏi khi Destin tháo miếng băng kiểm tra vết chỉ .

“Chơi đá banh.” Destin nói, cậu rên khẽ. Chết tiệt, nó bắt đầu ngứa , và khoảng 2 tuần nữa cậu mới tháo chỉ ra. Trở lại công việc cậu thấy chị lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

“Ah, phòng cuối cùng.” Anna reo lên khi mở cửa phòng. Họ đang làm việc thì nghe tiếng gọi ngoài cửa

“Destin? “

Ló đầu ra ngoài phòng tắm , Destin thấy Michael đứng đó.

“Vâng?”

“Đi nào, chúng ta trễ buổi thử quần áo rồi . Tôi đã nói với Gayle, Armand đang đợi ở nhà .

“Okay.” Destin trả lời, nhìn lại Anna.

“Đừng lo, ta cũng sắp xong rồi.”

“Cảm ơn chị.” Cậu theo Michael ra ngoài. “Anh ta có giận không?”

“Anh ấy nói cậu đừng lo về buổi thử quần áo, anh ấy sẽ dời sang ngày khác.” Michael nói khi họ rời đại sảnh ra bãi giữ xe. Lên xe Destin muốn ngủ ngay, cậu mệt vì công việc hôm nay .Nhưng không, khi xe về tới nhà, cậu đi thẳng vào nhà bếp thấy Margaret đang diện đồ rất đẹp.

“Wow, di đẹp quá.” Destin khen bà nức nở làm bà đỏ cả mặt

“Và Cháu trong có vẻ mệt mỏi quá” bà nói

“Gayle bắt em làm nhiều lắm sao?” Armand mỉm cười hỏi cậu. Destin chỉ gật đầu khi cậu ngồi vào ghế , gục đầu lên tay cậu nhắm mắt ngủ. Cậu chỉ tỉnh nhắm mắt vài phút thôi .

“Destin?”

“Hum?” Destin mở mắt nhìn Armand

“Ăn đi em .” Armand nói, cậu ngồi dậy

“Mọi người đâu rồi?” Destin hỏi, tay bắt đầu cảm muốn lên

“Đi hết rồi, trong lúc em ngủ.” Armand cười. “Ăn đi rồi chúng ta sẽ xem vài bộ phim, tối nay chỉ có 2 chúng ta thôi.”

“Okay.” Destin đáp, họ im lặng ăn. Khi ăn xong, Destin dọn dẹp đĩa cho vào máy rửa chén rồi theo anh ra ngoài phòng khách .Họ ngồi xuống 1 cái ghế sofa khổng lồ, Destin cầm remote mở tivi lên. Armand sắp xếp những gối dựa cho thoải mái, rồi anh đặt Destin xuống vị trí anh muốn “Anh xong chưa?”

“Um hum,” Armand trả lời, kéo cậu bé sát vào người mình , họ cùng xem phim. Destin dựa lưng vào người anh , cậu nhích mình qua lại để đặt đầu lên cánh tay Armand “Thoải mái chưa?”

“Vâng.” Destin cười, cảm nhận tay Armand ôm chặt lấy mình. Sau đó cậu cuốn mình theo bộ phim cho đến khi mắt cậu nặng dần.

“Em luôn ngủ trên người anh, bộ anh chán đến thế sao?” Armand hỏi, miệng anh day nhẹ nhẹ lên tai Destin. Anh thấy người Destin run run lên.

“Không, bên anh rất dễ chịu nên em hay buồn ngủ .” Destin trả lời, cậu nghiêng cổ cho anh hôn lên nó. Destin trở mình đối diện với Armand, đôi mắt vẫn còn buồn ngủ nhìn vào mắt Armand . Vòng tay quanh cổ, cậu hôn lên môi anh, cậu chỉ cho hai môi chạm vào nhau rồi lại tách ra . “Anh làm em cảm nhận sự an toàn và ấm áp.”

“À” Armand gật đầu, chỉ cần những lời nói chân tình ấy Destin đã cuốn hút Armand vào mình. Anh hôn cậu say đắm. Hai người quấn quýt bên nhau quên cả bộ phim đang chiếu . Destin khó khăn lắm mới đẩy người anh lên để hỏi “...Anh muốn em...um..muốn làm em...”

“Ừ.” Armand đáp, tìm remote tắt tivi, căn phòng trở nên yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng lửa kêu tí tách tại lò sưởi. Anh nhìn xuống khuôn mặt ửng đỏ của Destin , mỉm cười “Và anh chỉ mới bắt đầu thôi.”

Nhiều tiếng rên thoát ra khỏi Destin khi Armand khám phá cơ thể cậu. Từng ngọn sóng tình yêu cuốn trôi hai người đến đỉnh khoái lạc. “Armand?”

“Hum?” Armand hỏi, miệng anh vẫn di chuyển trên cơ thể cậu.

“Nó có đau không?” Destin nhìn vào mắt anh hỏi . “Khi chúng ta tiến tới bước cuối cùng, nó sẽ không đau chứ?”

“Em có đau khi anh dùng tay không?” giọng Armand còn hơn cả tiếng thì thầm .

“Một chút thôi .” Destin trả lời, bỗng thấy Armand nhấc người lên khỏi cậu. Cậu muốn phản đối, muốn kéo anh lại để anh tiếp tục những gì mình đang làm , nhưng hai tay đang bị Armand nắm giữ “Không sao đâu, em đã sẵn sàng .”

Armand lăm bầm gì đó trong miệng khi mặt anh vùi vào cổ Destin . Trong những phút vừa qua anh đã quên mất Destin hoàn toàn ngây thơ trước chuyện này. Chửi rủa thêm vài câu nữa, anh muốn hét lên cho hả tức trong lòng. Một hồi sau, anh hít sâu vào rồi nói : “ Em chưa sẵn sàng đâu”

“Không, em đã chuẩn bị rồi .” Destin nói, giọng hơi khó chịu.

“Chưa đâu, nhưng em sẽ thôi.” Armand nói, trước khi Destin kịp hỏi lại ý anh là gì, miệng Armand đã chiếm lấy cậu lần nữa. Nụ hôn lần này khác hẳn, lưỡi anh chọc ghẹo lưỡi cậu, nó dụ dỗ cho cậu xâm nhập miệng anh để từ đó anh quấn lấy. Không chỉ lưỡi mà toàn thân Armand đều hành động, lần này anh quyết chuẩn bị cho cậu thật kỹ. Từng tiếng rên thoát ra dồn dập, Destin không chịu nổi sự tra tấn ngọt ngào này.

“Ồ chúa ơi, dừng lại!” Destin thở mạnh. Cậu muốn thoát khỏi cảm giác mà anh đang tạo nên trong cậu .

“Thư giãn nào.”

“Em không thể.” Destin nói, mọi thứ cơ trong người cậu như căng lên.

“Dĩ nhiên là em có thể, hãy thư giãn và cảm nhận .” Armand thì thầm lên tai cậu.

“Okay.”

“Ngoan lắm.” Armand lại tiếp tục cho cậu quen dần sự đụng chạm

“Armand không.. đừng thêm nữa...!” Destin bấu chặt lưng anh. Cậu cảm thấy anh dừng lại, cậu kêu lên “Đừng.. đừng dừng lại.. làm ơn...”

“Thế em muốn anh tiếp tục hay dừng lại?” Armand cười nham hiểm

“Làm ơn...” Destin lắc đầu mình. Cậu cũng không biết mình muốn gì nữa, có gì đó trong người cậu đang nứt gãy . Cậu không nhận ra mình thì thầm tiếng “Làm ơn” cho đến khi miệng Armand khóa chặt miệng cậu.

“Em muốn gì nào?” Armand hỏi nhỏ vào tai Destin

“Em...em không biết ..em cần..cần...,” Destin cong người lên khi tay anh tiếp tục công việc. Cậu cào chặt vào lưng anh. Armand nghiêng răng hít thở mùi cơ thể cậu. Nó không còn mùi thơm hoa hồng như lúc đầu mà bây giờ là mùi mồ hôi ngọt ngào của da thịt. Nếu Destin như thế này lúc chưa có kinh nghiệm, anh có thể tưởng tượng cậu bé sẽ ra sao khi họ làm tình thực sự ! Anh muốn chiếm lấy Destin ngay nhưng anh muốn 1 từ chấp nhận từ miệng cậu trước.

“Anh đang cố giết em đấy.” Destin nói khẽ, nước mắt ứa ra.

“Đừng.” Armand hôn lên dòng chảy ấy trước khi nút nhẹ cổ cậu “Chỉ cần em nói em muốn gì.”

“Em không biết nữa.” Destin sờ mặt anh “Em cần anh gần hơn , em muốn cảm nhận anh.”

“Destin.” Armand nói khi tay cậu chuẩn bị cởi áo anh. Một tiếng động vang lên, tiếng chuông điện thoại di động, Armand làm ngơ cho nó reo một hồi thì ngừng, nhưng điện thoại trong văn phòng anh vang lên . “Chết tiệt.”

“Gì thế?” Destin thì thầm hỏi.

“Đợi chút nhé, không có gì đâu.” Armand cầm điện thoại trên bàn lên kiểm tra số gọi. Anh rửa thầm tiếp, đó là số của bảo vệ công ty. Anh nhìn lại cặp mắt xanh bạc đang tràn trề đam mê chờ đợi mình, anh nói “Anh phải gọi cho họ xem chuyện gì đã xảy ra “

“Okay.”

“Chuyện gì thế?” Armand gọi điện thoại hỏi , giọng anh hơi không ổn định như bình thường. Mắt anh nhắm lại , người đàn ông đầu dây bên kia đã phá hủy buổi tối nay của anh .” Tệ như thế nào?” Anh im lặng lắng nghe. Tắt máy, anh đặt điện thoại xuống bàn.

“Armand?” Destin hỏi khi nghe anh chửi rửa thêm lần nữa.

“Anh xin lỗi, Destin.” Armand nói khi tụt xuống thấp người cậu bé. Destin tính hỏi tại sao thì miệng Armand đã phủ kín cậu. Anh hoàn tất công việc mình làm để cậu đạt đến đỉnh điểm , Destin nắm chặt lấy bộ da lột ghe . Khi xong, cậu rã rời mệt mỏi, lấy hơi dài sau một lúc cậu hỏi

“ Chuyện gì xảy ra thế anh ?”

Armand bế cậu lên, quán một tấm chăn vào người Destin.“Khách sạn ở Las vegas của anh bị cháy .” Armand ôm cậu vào lòng “Anh phải bay đến đó nhưng anh không muốn rời xa em ”

“Ồ.” Destin vòng tay qua cổ anh. “Em rất tiếc.”

“Cám ơn em.” Armand ôm cậu, anh rất muốn đem Destin lên lầu và bỏ mặc cả thế giới sau lưng, nhưng anh không thể . “Em sẽ không sau khi ở đây một mình đến khi 2 vợ chồng chú Gates trở về chứ?”

“Vâng ạ.” Destin đáp , cậu ghét ở một mình, nhưng ít ra ở đây cậu được an toàn . Armand đặt cậu bé sang một bên, anh đứng dậy . “Anh đi thu xếp hành lý đây.” Armand rời khỏi phòng. Ngồi một mình trong vài phút, Destin mặc lại quần áo rồi theo sau Armand, cậu vào phòng anh thấy anh đang xếp đồ vào vali.

“Em có thể ngủ ở phòng anh không?” Destin hỏi, Armand nhìn qua vai mình

“Dĩ nhiên được chứ, em vào đây.” Destin đi lại trèo lên giường anh, kéo chăn lên, cậu tiếp tục quan sát anh đến khi Armand đóng vali lại, anh đến ngồi bên cậu “Anh sẽ gọi sao ,nhé?”

“Okay.”

Armand cúi xuống hôn nhẹ lên trán Destin rồi anh đứng dậy nhặt hành lý lên và rời phòng . Destin nhìn căn phòng trống , cậu nghĩ tới hai bác Gates không có ở nhà cũng như Michael không có mặt ở đây . Cậu lẩn mình qua vùi mặt vào gối Armand tự hỏi ai sẽ chở anh ra phi trường

7. Chương 7

“Destin?” Margaret gọi, bà lay nhẹ vai cậu, Destin âm ừ trong miệng gì đấy rồi ngủ tiếp

“Destin, đến giờ dậy rồi.”

“Chưa mà.” Destin chậm chạp thức dậy, cậu kéo chăn ra nhìn Margaret “Mấy giờ rồi dì?”

“Gia sư đang chờ cháu dưới nhà đó.” Bà nói làm Destin bắt ngờ bật dậy, cậu tỉnh hẳn người.

“Dì nói đùa cháu Mr Terrance đợi chút nhé, cháu xuống liền?” Destin đi thẳng vào nhà tắm. Sau khi tắm xong, cậu xuống nhà bếp thấy Gates và Michael đang trò chuyện

“Chào buổi sáng.” Cậu chào Gates và Michael.

“Chào cậu .” họ đồng trả lời lại. Destin đón lấy ly café của mình uống 1 hơi.

“Cháu có biết hôm qua mấy giờ thì Armand bị gọi đi không ? ” Gates hỏi thấy Destin nhìn mình, mặt đỏ cả lên “Cháu không biết.” rồi cậu hái 1 quả chuối , ăn xong cậu vào thư viện, Mr. Terrance đã ở đó.

“Chào buổi sáng.” Ông nhìn cậu đi vào bàn ngồi xuống “Tôi thấy cậu không tiến triển mấy trong môn toán.”

“Tôi xin lỗi.” Destin đáp, mắt nhìn ông

“Thôi, không có gì, chúng ta học đi?” Mr. Terrance nói, Destin cầm viết lên và bắt đầu bài học hôm trước. Cameron im lặng ngồi ngắm Destin, trong thời gian ngắn cùng làm việc với cậu bé, ông thấy cậu rất chăm chỉ . Mắt ông dừng lại tại cổ Destin, mỉm cười với những dấu bầm hiện diện trên đây. Ông tự hỏi , cảm giác sẽ ra sao khi cặp chân dài ấy quấn quanh hông mình. Ông cười nham nhở hơn khi tưởng tượng mình sờ chạm vào làn da mềm mại của cậu bé. Nhưng hiện giờ ông chưa thể làm điều mình muốn được, ít nhất phải đợi đến khi Armand bắt đầu bỏ lơ Destin, và sau đó cậu bé sẽ tự đến với ông.

“Sao thầy lại nhìn tôi cười như thế?” Destin thắc mắc hỏi

“Ồ tôi chỉ đang ngưỡng mộ công việc của Armand thôi.” Mr. Terrance đáp thấy cậu bé nghech mặt không hiểu . Ông chỉ tay lên cổ Destin, cậu đỏ mặt ra, vội kéo cổ áo lên cao hơn. Hoàn tất xong bài tập, cậu đưa nó cho ông sửa. Destin im lặng chờ ông kiểm tra bài. Sáng nay cậu vội quá nên không để ý những cái dấu ấy. Kiểm tra đồng hồ cậu thấy đã gần trưa, liếc nhìn Terrance thấy ông đã xem gần xong .

“Tốt lắm.” Mr. Terrance nhận xét. “Hãy làm tiếp bài kế, chúng ta sẽ sửa nó vào ngày mai ?”

“Yep.” Destin đứng dậy tiễn ông ra ngoài. Cậu vào nhà bếp, mọi người vẫn ở đó “Chúng ta đi thôi, Gayle nói các nhà thầu sẽ đến hôm nay”

“Lúc nào tôi cũng sẵn sàng.” Michael đáp

“Em sẽ gặp anh ngoài xe.” Destin trả lời, cậu rời phòng ăn lên phòng mình. Cậu lấy máy quay phim, Quyển sách đang đọc dở, mang giấy đi làm vào và rời khỏi phòng . Ra đến xe, michael đang chờ sẵn.

XXXXX

Destin đặt camera xuống bàn, cậu cắm dây nối và máy vi tính. Trên màn hình máy có một mail mới đến, cậu mở ra xem , đó là thư của Armand ,Cậu mỉm cười.

Destin hơi thất vọng vì Armand sẽ không trở về sớm ,khách sạn bị thiệt hại khá nghiêm trọng, nhưng rất may là không ai bị thương. Armand phải ở lại cho đến khi bên bảo hiểm hoàn thành việc xem xét . Đóng mail lại, cậu bắt đầu download những bức hình từ máy camera qua máy vi tính, cậu muốn in chúng ra. Trong lúc chờ máy in xong, Destin nằm trên giường và viết nhật ký . Hôm nay không hứng thú lắm, cả ngày cậu toàn đi xem nhà thầu đánh dấu những bức tường họ sẽ phá hủy, tối thì về nhà ngắm những chú vịt ,vườn hồng, rồi ăn cơm tối và đi ngủ. Đóng nhật ký lại, cậu nhìn ra bức tường mà nhớ đến Armand. Khi máy in xong, Destin ngắm nghía các bức ảnh cậu chụp, sau đó cậu lên giường tắt đèn đi ngủ

XXXXX

Armand nhìn người đàn ông đối diện mình, anh muốn lườm chăm chăm vào ông ta nhưng không thể , ngoài ra nhìn như thế cũng không khiến nhân viên bảo hiểm này làm nhanh hơn. Anh thấy ông ta quay lại nhìn mình mỉm cười yếu ớt “à, Khách sạn ngài đã trải qua cuộc kiểm tra vào năm ngoái và nó cũng không cũ kỹ gì, chúng ta sẽ đợi kết quả điều tra của bên cứu hỏa nói gì “

“Được thôi. Mr. Richards tôi có cần phải ở lại Las Vegas cho đến khi nguyên nhân vụ cháy được tìm ra không?”

“Không, ngài Riesel. Chúng tôi sẽ liên lạc với ngài ngay khi tìm ra nguyên nhân , tôi biết ngài đang vội trở về với bữa tiệc lớn tối nay.”

“Đúng thế,” Armand trả lời, biết đó không phải là lý do duy nhất của mình “Ông có đến dự không Richards?”

“Không , không phải lần này , vợ tôi và tôi sẽ đi xem cháu gái thi nhảy lần đầu” Mr. Richards nói với sự tự hào.

“Sẽ rất thú vị cho cả ông và vợ.” Armand nói thấy ông cười

“Ồ vâng, Kate bé nhỏ của chúng tôi là một vũ công khá hay đấy.” Ông nói khi chiếc limo chở họ dừng lại, vài giây sau cánh cửa mở ra. “Tôi sẽ gọi cho văn phòng ngài trong vài ngày.”

“Được rồi, cảm ơn ông Mr. Richards.” Armand chào tạm biệt ông. Khi cửa xe đóng lại, anh nhắc điện thoại lên quay số “Michael?”

“Vâng thưa ngài?” Tiếng người đàn ông vang lên.

“Tôi muốn anh dẫn Destin đến Vogue Fashions, tôi sẽ gọi Taylor để anh ấy biết anh đang tới, và sau đó tôi muốn anh dẫn cậu bé đến khách sạn của tôi, còn hành lý Gates sẽ chuyển đi, okay ?”

“Vâng .” Michael đáp, điện thoại tắt máy, Anh nhìn lại cái đầu đỏ đang đi phía trước , cậu bé đứng nhìn qua cửa kính tiệm bán thú nuôi. “Hey Armand gọi đấy.”

“Vậy sao?” Destin hỏi, quay khỏi những chú cún con trong cửa kính để nhìn anh

“Ừ, giờ ta đi đến Vogue Fashions.” Michael thẳng tới chỗ đậu xe.

“Ồ thôi nào, chỉ cách 2 dãy nhà, chúng ta đi bộ đi .” Destin đi tiếp trước khi Michael kịp nói gì . Lắc đầu bó tay, anh theo sau cậu . “Thế hôm nay chúng ta đi mua sắm gì vậy?”

“Không biết, Armand gọi cho ai đó tên là Taylor để nói anh ta biết cậu cần những gì ”. Michael để ý thấy 2 má Destin hơi ửng hồng mỗi khi nhắc đến tên Armand, nó đã diễn ra từ sáng thứ năm đến giờ . “Cậu không sao chứ?”

“Không, sao thế ?” Destin hỏi , dường như hơi hứng thú vào cây kem bất thành hình

“À, vì mỗi lần nhắc đến tên Armand là cậu đỏ cả lên” Michael nói trong khi Destin tống 1 thìa kem đầy ứ vào miệng mình “Tôi thấy hơi lạ, cậu đã là người yêu của anh ấy 1 tháng rồi”

“Em không phải.” Destin nói nhỏ rút miệng ra.

“Không phải gì?” Michael hỏi khi họ dừng trên 1 con đường vắng người.

“Người yêu anh ấy.” Destin thì thầm, mắt cậu nhìn xuống ly kem.

“Ồ.” Michael trả lời, không chắc tại sao Destin lại nói với mình chuyện này.

“Em .. um,” mắt Destin nhìn xuống giày Michaels ; cậu không biết nên diễn tả như thế nào ý của mình “Well ... thật ra là chưa phải...nhưng..umm..em gần như là...umm ”

“Destin?” Michael gọi, cậu bé ngược lên nhìn.

“Nói thật với anh nhé, Michael , lý do em kể anh nghe chuyện này vì chỉ có Armand, Adam, và vợ chồng bác Gates biết. Và vì em thích anh nên em nghĩ anh cũng nên biết để trong trường hợp...” Destin nói nhanh

“Trong trường hợp gì ?” Michael hỏi

“Nếu mọi thứ không diễn ra tốt đẹp giữa em và Armand.”

“Okay.” Michael gật đầu, anh nhìn Destin ngó quanh mình để chắc chắn không ai lắng nghe câu chuyện.

“Armand đã cứu em khỏi bị đánh thê thảm bởi 1 nhóm côn đồ lúc em lang thang vô gia cư , anh ấy đề nghị cho em 1 ngôi nhà và mọi thứ em cần đổi lại em phải trao thân cho anh ấy .” Destin cúi xuống lần nữa.

“Ồ.” Michael không biết nên nói gì đây.

“VÀ vì em chưa từng bao giờ với...” Destin dừng lại, hít sâu một hơi và tranh thủ lén nhìn mặt Michael. “...với 1 người đàn ông, anh ấy cho em 1 tháng để làm quen với nhau và để em quyết định có nên đi tiếp bước nữa không .”

“Tôi hiểu .”

“Em biết bây giờ anh nghĩ em không ra gì vì đã bán mình ...” Destin dừng lại vì Michael đã ngăn cậu. “Không, tôi không đánh giá xấu cậu đâu. Tôi chưa bao giờ bị vô gia cư nhưng tôi không chỉ trích cậu vì cậu đã biết nắm lấy cơ hội cho mình . Ngoài ra cậu tạo ảnh hưởng tốt lên Armand.”

“Em ư?” Destin hỏi, nhớ lại Margaret cũng nhận xét như thế với Gates.

“Vâng,” Michael đáp. “ giống như chuyện cậu làm hôm thứ 3, những người tôi biết , không ai dám chống lại quyết định của Armand.”

“Ồ.” Destin đỏ mặt khi nhớ lại tối hôm ấy . Bước vào shop quần áo, Destin nhìn khắp lượt các bộ đồ trang trọng rồi ngó lại Michael.

“Tôi có thể giúp được gì các vị?” 1 người đàn ông tiến về phía họ.

“Vâng,” Michael đáp. “Ngài Riesel gửi chúng tôi đến đây vài thứ cho Destin.”

“Ah, mời đi lối này.” Họ đi theo người ấy. Anh ta lấy vài bộ trên giá áo rồi so nó với Destin

“À, cái này thì quá dài và size 6 thì rộng quá,” anh ta nhận xét

“Xin lỗi ” Destin nói

“Đừng lo lắng về nó, cưng ạ. Anh có cái này sẽ rất hợp với em.” Anh ta quay đi, vài phút sau xuất hiện lại với 1 bộ quần áo với màu đen và trắng là chủ đạo. Anh đưa nó cho cậu bé rồi xua cậu vào phòng thay đồ, “Thử đi, nó vừa đây.”

“Okay ” Destin biến mất sau tấm màn

“Cậu bé đẹp quá.” Người đàn ông nhìn nói với Michael.

“Ừ .”

“Um, nó hơi dài.” Destin bước ra, cái áo màu đen dài tới nửa đùi cậu.

“Không, nó hoàn toàn vừa vặn đó .” anh ta đáp.

“Um...” Destin dừng lại, thấy anh ta nhìn mình.

“Anh tên Taylor, Armand nói em cần một vài bộ đồ cho hoạt động cuối tuần này. Anh ta nhấn mạnh em cần 1 bộ thật sang trọng cho tối nay. Và cái này thật tuyệt vời »

“Okay.” Destin trở vô thay đồ ra. Mang nó ra ngoài, cậu than thầm khi Taylor đem đến vài bộ nữa cho cậu thay. Nhưng cậu vẫn mỉm cười thử hết những bộ anh đưa.

“Cung ạ, chúc tối nay vui vẻ nhé” Taylor tiễn họ ra cửa.

“Cám ơn anh, Taylor.” Destin nói, tay thì mang nhiều túi bụi như những cái Michael đang mang. Bước xuống đường, cậu lại dừng bên tủ kính cửa hàng thú nuôi.

“Đừng nghĩ đến chúng, nhóc ạ. Tôi biết Armand không thích thú vật đâu”

“Ồ.” Destin hơi thất vọng, tiếp tục đi đến xe, họ cho những túi đồ vào cốp sau. “Bây giờ chúng ta về nhà à?”

“Không, chúng ta sẽ thẳng tới khách sạn” Michael đáp.

“Nhưng em chưa chuẩn bị hành lý gì cả.” Destin đáp khi Michael lái xe tới khách sạn Armand

“Armand đã lo mọi thứ rồi, dù anh ấy không nói gì nhưng tôi biết anh ta sẽ gặp cậu ở khách sạn.”

“Em hy vọng thế.” Destin nói nhỏ khi Michael đậu xe vào bãi đỗ. Họ cầm những túi xách và đi vào trong. Lần này, Destin để ý khi họ băng qua đại sảnh đông đúc, có vài người nhìn theo cậu nhưng không ai ra chặn lại

.

“Cậu không cần card chứ ?” Michael hỏi khi họ đi vào thang máy.

“Em có 1 cái .” Thang máy dừng lại dẫn ra 1 phòng lớn với cánh cửa đôi .

Destin rút 1 tấm Card Armand đã cho mình vào trong, cửa mở ra.

“Dường như không có ai ở đây.” Michael theo sau Destin vào phòng ngủ, thấy cậu bé treo bộ trang phục cậu sẽ mặc tối nay lên giá áo. Lấy những túi đồ mới mua, cậu gỡ ra cất.

“Hey có ai ở trong không?” họ nghe tiếng ai gọi. Bước ra, Destin ngạc nhiên khi thấy Adam đang đứng đó cười.

“Hello Adam.” Destin chào “Không phải 1 tuần nữa anh mới về sao?.”

“Ừ, chuyến du lịch tẻ lắm, mưa thì suốt ngày và vì vụ cháy nên tôi được gọi về” Anh gật đầu chào Michael.

“Armand sẽ trở về trong vòng vài giờ nữa nên cậu chuẩn bị đi.”

“Bây giờ sao?” Destin hỏi, bước tới sofa ngồi xuống .

“Cậu cần chuẩn bị trước 7 giờ .” Adam ngồi xuống kế bên cậu bé “Mặt cậu sao rồi?”

“Đỡ hơn trước.” Destin để anh mở miếng băng ra xem.

“Ồ tôi đã mang hành lý tới cho cậu , Margaret sắp xếp đó.”

“Chúng ta sẽ ở trong bao lâu?”

“Chỉ đến tối chủ nhật thôi .” Adam cười toe toét “Armand muốn thay đổi không khí, nghĩ nó sẽ giúp vài thứ trôi chảy hơn.”

“Giúp vài thứ trôi chảy hơn ?” Destin không hiểu lắm, và anh còn cười như thế nữa.

“Ừ cậu biết đấy, giúp cậu thư giãn ra.” Adam nói, thấy Destin thay đổi ít nhất là 6 màu đỏ khác nhau trên mặt. Anh cười lớn khi Destin đi tới cầm lấy hành lý rồi chạy thẳng vào phòng ngủ đóng sầm cửa lại. Michael hơi giật mình, Adam trấn an . “Đừng lo lắng, chỉ là cậu bé hơi căng thẳng thôi.”

“Ồ.” Michael đáp nhìn theo cánh cửa trước khi quay lại Adam, người đang tự rót 1 ly rượu cho mình.

“Anh uống không?” Adam mời

“Không cảm ơn.” Michael trả lời, Adam gật đầu rồi đi đến cánh cửa phòng Destin gõ nhẹ.

“Gì nữa ?” Destin vọng ra

“Đi ra đây và kể tôi nghe về tuần này của cậu đi .” Adam chọc. “Làm sao cổ cậu bị nhiều vết bầm thế?”

“Tôi ghét anh.” Destin hét lên trước khi họ nghe tiếng vật gì đó đụng trúng cửa phòng, điều này càng khiến Adam cười dữ hơn.

“Không, cậu không ghét tôi đâu.” Adam nắm lấy chốt cửa.

“Anh mà mở cánh cửa đó. Adam, tôi thề tôi sẽ không là người duy nhất bị mấy mũi khâu đâu.” Destin nói, giọng hơi nghèn nghẹn.

“Mình đã làm hơi quá.” Adam quyết định mình để cậu bé một mình 1 lúc trước khi giúp cậu thay đồ.

“Tại sao anh lại tới đón cậu ấy?” Michael hỏi, chuẩn bị sẵn sàng phòng thủ cho cậu bé . Anh không quan hệ nhiều với Adam chỉ biết anh ấy là cánh tay phải của Armand

“Bởi vì tôi phải giải quyết công chuyện với một Armand bị bế tắc trong 3 tuần , và trong 2 ngày nay anh ấy đã bớt chút ít , dễ dàng làm việc hơn” Adam ngồi xuống ghế sofa. “Và bây giờ có vẻ Destin cũng bị tình trạng giống như Armand.”

Họ ngồi im lặng trong phòng chờ cậu bé ra , nửa giờ sau, Michael đi tìm gì đó để đọc còn Adam thì xem báo. Nhìn đồng hồ, Adam đứng dậy gõ cửa phòng Destin để phòng trường hợp cậu ngủ quên, Anh nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm.

XXXXX

Destin đứng dưới vòi nước, mặt cậu vẫn còn đỏ vì những gì Adam vừa nói . Cậu sẽ nói chuyện với Armand về việc kể hay không kể cho Adam nghe chuyện của họ. Cẩn rằng lại, cậu cố gắng không nghĩ về đêm thứ tư vì mỗi lần cậu nghĩ đến nó ,cơ thể cậu đều phản ứng lên. VẬ cậu không biết làm sao cho dễ chịu hơn. Tắt vòi nước, cậu quấn khăn tắm quanh mình kiểm tra đồng hồ thấy đã 6 h, cậu lau khô người rồi đi ra.

“Cậu tính tránh mặt tôi cả đời à?” Adam đứng tại cửa phòng, anh nghĩ đã cho cậu đủ thời gian để bình tĩnh lại . Destin im lặng làm lơ anh, lau khô tóc

“Adam.” Cuối cùng Destin nói, mắt không rời khỏi gương . “Tại sao anh ấy dừng lại ? Tại sao anh ấy nhìn em cả nửa thời gian và trông như anh ấy đang sợ gì đó?”

“À.” Adam thận trọng suy nghĩ từ trả lời. “Anh ấy sợ làm tổn thương cậu, sợ mình đi quá nhanh làm cậu đau và bỏ đi.”

“Nhưng em bảo anh ấy em đã sẵn sàng mà anh ấy vẫn cứ tránh .” Destin nói. “Anh ấy muốn gì ở em trước khi bước tiếp bước kế?”

“Nếu cậu thực sự muốn tiến thêm nữa, Destin,” Adam nói giọng nghiêm túc, Destin quay lại nhìn anh. “Tất cả cậu cần làm là yêu cầu Armand .”

“Yêu cầu anh ấy?” Destin bước tính quay trở lại phòng tắm

“Yêu cầu anh ấy làm tình với cậu.” Adam nói nhỏ nhẹ ngay khi Destin tính bước đi, anh biết cậu sắp xấu hổ lần nữa. Lời anh nói làm cậu dừng lại

“Cám ơn anh Adam, đúng như anh biết, em không ghét anh.”

Destin tiếp tục ra ngoài phòng khách. Cậu mới vừa ra thì cửa phòng bật mở và Armand xuất hiện, Anh dừng lại im lặng nhìn cậu hồi lâu.

“Well, Hai người tính đứng đó nhìn nhau bao lâu thế?” Adam hỏi.

“Mừng anh trở về, Armand.” Destin cuối cùng lên tiếng, cậu tiến đến ôm anh

“Cám ơn em.” Armand ôm cậu, rồi anh đưa tay sờ lên mặt để xem vết thương ra sao.

“Nó ổn mà anh.” Destin nhìn vào cặp mắt màu nâu sẫm lắng.

“Anh biết.” Armand hôn nhanh lên môi Destin, anh sợ nếu mình giữ lại lâu quá anh sẽ xé nát bộ áo đất tiền trên người cậu . “Anh đi chuẩn bị nhé.”

“Okay, em sẽ đi dạo shop lưu niệm của khách sạn.” Destin nhìn anh gật đầu khi anh đi vào phòng ngủ

“Ồ Michael,” Armand dừng lại. “Anh có thể nghỉ cả ngày cuối tuần này.”

“Vâng thưa ngài .” Michael theo Destin ra khỏi phòng. Họ cùng vào thang máy xuống đại sảnh. “Tôi nghĩ tôi sẽ gặp lại cậu thứ hai nhé”

“Vâng.” Destin chào tạm biệt rồi cậu rẽ vào shop bán đồ lưu niệm, cậu gật đầu chào người phụ nữ đứng sau quầy, dừng lại khi thấy cô ta trông quen quen. Nhún vai, cậu tiếp tục xem hàng.

“Hey.” Cậu nghe người phụ nữ ấy lên tiếng. Cậu nhìn lên thấy Armand đã vào trong shop tiến thẳng đến bên cô ta.

“Angelica.” Anh ôm hôn cô.

“Thế , Adam nói với chị , em đã đá anh chàng bắt chước Madonna ấy rồi sao ?” Angelica nói.

“Vâng, em đã ném Val ra ngoài rồi.” Armand nhìn chị.

“Adam cũng nói với chị em đang có 1 người mới khá đặc biệt, một cậu nhỏ bé? Anh ấy kể cậu bé thích ra ngoài trời và thậm chí còn làm chung với Gayle? Dĩ nhiên là chị biết anh ấy đang đùa”

“À, ” Armand quay lại, Destin đang đi về phía anh. “Anh ấy nói thật đấy.”

“Gì ?” Angelica ngó theo tầm nhìn của Armand , cậu bé mới vừa vô shop xem hàng đi về phía họ. Cậu dừng lại, kể bên Armand.

“Angie, đây là Destin.” Armand nhìn chị. “Destin đây là chị anh, Angelica Sharp.”

“Chào chị.” Destin mỉm cười chào.

“Ôi chúa ơi, , Adam không đùa khi nói cậu bé rất đáng yêu . Và nhìn bộ đồ cậu đang mặc xem. Àh chị biết cậu ấy sẽ cực kỳ dễ thương trong bộ quần áo Nhật Bản mà Adam đã mua về cách đây mấy năm.”

“Angie.” Armand nói khi chị nắm 2 tay Destin

“Em phải để chị dẫn cậu bé đi shopping.”

“Cậu ấy không phải là búp bê.” Armand cười, thấy chị mình phụng phịu. “Và nếu chị muốn ăn mặc cho ai đó thì hãy chọn chồng chị ấy .”

“Adam sẽ không để chị làm đâu.” Angelica nhìn lên Armand.

“Đó là vì anh luôn mặc đồ hợp rồi ,” Adam lên tiếng từ cửa ra vào. “VÀ thấy chưa, anh không đùa khi nói với em, em trai em đã trở thành 1 người tốt hơn.”

“Được rồi 2 người, đủ rồi.” Armand đặt tay mình lên 2 vai Destin khi cậu bé đã đang đứng quay lưng vào anh , anh quay cậu bé đi ra cửa . “2 người đừng để trễ giờ đấy.”

“Chắc chắn rồi.” Adam nói với theo. Armand nhìn xuống Destin, người im lặng tự lúc đi vào thang máy đến giờ.

“Sao thế em?” Armand hỏi, cậu ngược lên

“Anh không nói với em Adam là anh rể anh, hay là chị anh làm trong khách sạn.”

“Em không hỏi mà, và chị anh không làm trong khách sạn anh. Chị là chủ của những shop quà trong các khách sạn .”

“Ồ.”

“Em buồn sao?” Armand hỏi

“Không.” Destin đáp khi Armand dẫn cậu vào phòng khiêu vũ mắt cậu nhìn mọi người trong phòng “Armand?”

“Hum?” Armand nhìn xuống.

“Em không quen trong tình huống này.” Armand mỉm cười. Anh dẫn cậu bé đến 1 nhóm người phía trước.

“Em sẽ làm tốt thôi.” Armand trấn an.

“Armand anh đây rồi. ” Một trong số họ lên tiếng, cả nhóm quay lại nhìn. Mắt họ lập tức nghĩa vào Destin, người đang đứng nép sau lưng anh “Và cuối cùng chúng ta cũng được gặp Destin?”

“Vâng,” Armand đáp. “Destin đây là hội đồng giám đốc, Tom, Andrew, Sam và Mick.”

“Xin chào.” Destin lịch sự chào.

“ Armand , anh trở về khi nào thế ? ” Tom hỏi

“Cách đây khoảng 1 giờ.” Armand trả lời rồi gật đầu chào họ, khi anh quay đi, Destin theo cùng . Anh đi chuyển quanh phòng giới thiệu Destin với các bạn làm ăn.

“Armand?” Destin khều nhẹ tay anh.

“Gì thế?” Armand dừng lại hỏi.

“Chân em đang giết em đây này. Em có thể ngồi nghỉ không? Và em đói nữa, em chưa ăn gì từ trưa đến giờ.”

“Được chứ, anh xin lỗi.” Armand dẫn cậu đến bàn của Adam và Angelica. Cuộc nói chuyện trong bữa ăn tiếp tục về những đề tài kinh doanh. Tom , Andrew và vợ họ cũng gia nhập. Khi bữa ăn trắng miệng được dọn ra, Destin thấy chị của Armand đang nhìn cậu.

“Sao chị không về thăm nhà?” Cậu hỏi thăm chị

“Chị đang ở California để xây dựng một shop bán quà mới nên lũ trẻ và chị phải đến đó trong 3 tuần qua. Sau đó bọn chị và anh Adam đi du lịch, chuyến du lịch thật kinh khủng ! Thế còn em,em sống với cậu ấy như thế nào?”

“Tốt ạ, em nghĩ thế.” Destin trả lời, cậu dùng trắng miệng trong khi mắt cậu liếc nhìn nơi Armand đang nói chuyện với Gayle. Cầm ly rượu lên cậu hớp 1 tý rồi nhìn lại chị Armand. Cậu thấy họ rất giống nhau, cả hình dáng khuôn mặt và cặp mắt nâu sâu lắng.

“Sao thế ?” chị hỏi.

“Chị và Armand giống nhau quá.”

“Ừ dễ nhận ra là hai chị em nhỉ .” Chị nói thấy Destin cúi mặt xuống. “Có điều gì không ổn sao?”

“Không, chỉ là em trông không giống với các em gái mình” Cậu nhún vai đáp

“Ồ,Adam không cho chị hay là em có em gái.”

“ Anh ấy có thể chưa biết . Armand cũng chỉ mới biết cách đây có 1 tuần thôi.”

“Chị hiểu ,” Chị đứng lên xin lỗi đi chút chuyện, Destin nhìn chị đi , cậu ngồi ở bàn một mình , Uống hết ly rượu cậu lại nhìn về phía Armand

“Ồ, tôi không mong đợi thấy anh ta bỏ cậu lại một mình thế này” Dale Shoes nói, ngồi xuống cái ghế mà Angelica vừa mới bỏ trống. Destin nhìn lên khi Dale đặt 1 ly rượu khác xuống trước mặt Destin

“Không phải là anh ấy không thấy tôi.” Destin nhìn người đàn ông nói. “Anh chuẩn bị phá vỡ những bức tường chưa ?”

“Ừ tôi sắp rồi. Gayle có báo là công ty thiết kế phong cảnh sẽ bắt đầu làm ngoài trời vào tuần sau không?”

“Vâng chị ấy có dặn, nhưng vẫn còn sớm mà , mặc dù tôi đang mong xem mọi người làm việc như thế nào “

“Tôi thật lòng muốn có cậu trong đội làm việc của tôi.” Dale nói

“Tôi không nghĩ mình sẽ làm tốt trong công việc phá hủy hay xây dựng.” Destin thấy Armand đang nhìn họ, cậu mỉm cười.

“Cậu không thử thì làm sao biết.” Dale đáp, anh ta cũng nhìn lên thấy Armand đang nhìn họ

“Khách sạn này có phòng khách lộ thiên không?” Destin hỏi, Dale hơi ngạc nhiên

“Không, nhưng các cánh cửa đều mở ra ban công .” anh trả lời khi đứng dậy, chào tạm biệt Destin anh ta đi chỗ khác. Destin thở dài cầm ly rượu mà Dale vừa đưa, cậu đứng lên đi ra ban công. Thở dài lần nữa, cậu dựa người vào thanh ngang , nhìn ra ngoài trời tối . Cậu có thể thấy xe cộ đang lưu thông bên dưới, cậu tự hỏi mình sẽ ở đây bao lâu nữa? chừng nào mới có cơ hội một mình với Armand

“Em đang trốn đây à?” Armand xuất hiện phía sau Destin , vòng hai tay quanh người cậu, anh đặt cằm lên đầu cậu bé.

“Không, chỉ lấy chút không khí thôi .” Destin nâng ly rượu lên miệng, cậu dựa người vào lồng ngực ấm áp của Armand. “ Chúng ta còn ở đây bao lâu nữa?”

“Không lâu đâu.” Armand nói, tay xoa đầu cậu. Quay nhẹ lại, Destin nhắm mắt khi môi anh chạm nhẹ lên má cậu.

“Armand?” .

“Hum?” Armand hỏi, tay kéo cổ áo xuống để môi tìm về phía làn da nơi cổ Destin

“Anh thực sự không nên làm thế ở đây.” Destin nhắc nhở nhưng Armand làm ngơ, miệng anh mút nhẹ nhẹ “ Ngoài ra, em có đủ dấu bầm rồi”

“Ừm, có lẽ vậy.” Armand di chuyển lên cầm cậu bé.

“Anh phải ngừng đi,” Destin đẩy Armand ra và quay lại nhìn anh . Cậu mỉm cười khi Armand nhướn mày lên. “Nếu anh cứ tiếp tục , em e mình sẽ tự làm xấu hổ mình mất.”

“Ồ.” Armand cười toe toét hiểu ý cậu bé, anh quàng vai cậu và dẫn vào trong . Họ đi đến chỗ Adam và Angelica.

“Chúng tôi nghĩ hai người đã trốn rồi chứ.” Adam nhìn họ

“Chúng tôi chỉ ra ngoài 1 chút thôi ,” Armand đáp, anh quay lại khi nghe ai đó gọi tên mình “Xin lỗi nhé,” rồi anh bỏ đi

“Em không sao chứ?” Angelica lay nhẹ vai Destin.

“Vâng không sao ạ, em mệt và cái chân đang giết em .”

“Giày mới à?” Adam nhìn xuống chân cậu bé hỏi.

“Vâng, Taylor nói chúng hợp với bộ quần áo.”

“Nào, lại đây ngồi xuống đi .” Angelica dẫn Destin đến khu vực ghế ngồi. “Adam kể em đã làm sạch khu vườn hồng của bà nội phải không?”

“Vâng ạ. Có rất nhiều màu hoa mà em phải định danh chúng. Armand tìm thấy những quyển sách bà đã viết, chúng giúp em rất nhiều ạ.”

“Ừ.” Chị cười dịu dàng. “Khi chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi bị tách khỏi bà, ba chị là người 1 vô tình.”

“Bà dường như là một phụ nữ tuyệt vời.” Destin đáp, cậu che tay ngáp dài 1 cái, mặt hướng về phía Armand.

“Destin?” Armand gọi khiến cậu bé hơi giật mình, cậu nhìn lên anh. Anh mỉm cười “Chuẩn bị đi về phòng chứ?”

“Vâng,” Destin chào tạm biệt Adam và Angelica. “Chúc hai người ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Họ chào lại. Destin đứng lên cùng Armand đi về phòng

“Em không sao chứ?” Armand hỏi khi hai người đi vào thang máy.

“Yeah.” Destin nhìn lên, anh gật đầu. Họ im lặng trong thang máy cho đến khi về tới phòng . Armand mở cửa cho Destin vào trước, còn anh, anh lấy tấm bảng “ xin đừng làm phiền” Treo nó trước cửa rồi đóng lại và khóa chốt luôn.

Destin quay lại anh, vòng hai tay lên cổ Armand trong khi miệng anh dán chặt vào cậu. Một tiếng thở mạnh thoát ra khi Armand ẵm cậu lên. Tay anh nâng phía sau Destin trong khi chân cậu quấn chặt eo Armand . 1 tiếng gầm gừ từ anh khi thấy tay mình không thể tháo những cái nút áo trên người Destin.

“Đừng xé nó, nó mắc tiền lắm.” Destin dứt miệng ra để phản đối.

“Không quan tâm , anh sẽ mua cái mới cho em.” Anh nói trong khi cổ kéo cái áo ra khỏi Destin.

“Đây này .” Destin trả lời, cậu tự cởi nó ra cho anh trong khi Armand bế cậu tới phòng ngủ . Đá chân mở cửa phòng , anh tiến thẳng tới giường .Đặt cậu bé nằm xuống, anh kéo cái áo cậu qua khỏi cổ rồi dục nó xuống sàn nhà. Anh ngấm cậu say đắm khi Destin tháo áo anh ra. Đẩy cậu nằm lại xuống giường Armand cởi tiếp giày và quần cậu bé. Anh nằm xuống bên cậu và tìm kiếm môi Destin một lần nữa . Lưỡi anh chạy dài trên bờ môi đầy phía dưới

“Đợi đã.” Destin bật dậy làm Armand ngồi dậy theo. Với tay ra cậu nhẹ nhàng tháo nút quần Armand rồi cũng nhẹ nhàng bỏ nó xuống sàn.

“Destin.” Armand gầm lên, đè cậu xuống , môi lại tìm về cổ Destin trong khi hai chân mình thì cố đá giầy ra. Họ trao nhau những nụ hôn thắm thiết , tay vờn lấy nhau . Lần này Destin chủ động hơn, tay cậu mạnh dạn tìm về phía dưới làm anh ngất ngây.

“Anh chưa bao giờ cảm thấy như thế này từ lúc anh còn là thanh thiếu niên.”

“Em xin lỗi.” Destin thì thầm, cảm nhận Armand vuốt ve cậu chậm chạp

“Đừng, cưng” Armand phủ lấy miệng cậu bé , anh hôn sâu vào, tay thì di chuyển cuồng nhiệt đến nỗi Destin phải đẩy môi anh ra để rên lên. Dưa đầu vào trán cậu bé, anh nằm nghỉ vài giây trước khi hít sâu 1 hơi dài , anh đứng dậy đi vào nhà tắm lấy khăn tắm ra. Khi lau người cậu xong, anh thấy khăn dơ vào phòng tắm.

“Giờ thì sao nữa?” Destin hỏi, gối đầu lên tay anh

“Chúng ta sẽ ngủ cho tỉnh rượu rồi thử lại vào sáng mai ?” Armand kéo chăn lên đắp, tay kéo Destin sát vào người mình . Destin gục đầu lên ngực anh nhắm mắt lại trong khi Armand với tay tắt đèn.

.....

Armand lẩn nhẹ nghe tiếng cầu nhàu nhỏ phát ra từ cơ thể bên cạnh. Hé một mắt anh nhìn đồng hồ xem mấy giờ trong khi tay thì kéo cậu sát vào người mình. Còn sớm quá, chỉ mới 6 giờ . Mở con mắt còn lại anh nhìn xuống gương mặt đang ngủ của Destin. Anh nên để cậu bé ngủ tiếp, nhẹ nhàng cúi xuống hôn môi cậu, anh tính ngồi dậy

“Armand.” Destin gọi nhỏ, tay vòng qua cổ Armand .

“Ngủ tiếp đi em.” Armand nói, thấy cặp mắt xanh bạc mở ra

“Không .” Destin phản đối to tiếng, cậu hôn môi anh. Cậu thở dài mãn nguyện khi môi Armand tiến sâu vào, mở đường cho lưỡi theo sau. “Destin,” Armand dứt ra . “Ngủ tiếp đi em, còn sớm lắm.”

“Armand,” Destin kéo Armand sát hơn. Nhớ lại những điều Adam khuyên tối qua, cậu thì thầm vào tai Armand “ yêu em đi “

Mắt Armand mở lớn khi từng từ của cậu bé trôi vào tai mình. Một nụ cười nở rộng trên mặt anh khi anh kéo cậu sát vào người mình. Lần này thì anh sẽ không bỏ qua cho cậu bé nữa. Luồn tay dưới gối nằm, anh lôi ra 1 chai dầu bôi trơn mà anh đã chuẩn bị sẵn tối hôm qua. Dừng lại một lúc anh nhìn vào mắt Destin để khẳng định 1 lần nữa cậu bé đã sẵn sàng

“Đó là gì thế?” Destin chỉ chai dầu trên tay Armand

“Dầu bôi trơn, nó sẽ giúp em.” Armand nói, đổ dầu ra tay và bắt đầu “Làm việc”.

“Um,” Destin nhắm mắt cảm nhận cái cảm giác kỳ lạ này. Nó làm cậu rên lên, tay cậu bấu chặt vào lưng anh “Armand.”

“Đợi tí, anh phải làm em quen dần đã.” Mỗi cử động của Armand cuốn cậu vào cơn sóng khoái cảm , mặt cậu mở to không tin vào sự thật, tay càng bấu chặt vào lưng Armand

“Ồ chúa ơi !” Destin gọi to lên.

Armand bỏ tay ra khỏi người cậu, nghe Destin lầm rầm phản đối nhỏ. Nhưng cậu chưa dứt lời thì anh đã quay trở lại, và lần này thực sự chiếm hữu cậu. Destin đau đớn rên lên , móng tay cậu cắm sâu vào da Armand. Nhắc người dậy một chút anh vuốt tóc trước trán cậu “Anh xin lỗi . Nếu anh làm em đau ta nên ngừng nhé ” Armand an ủi rồi hôn cậu thắm thiết .

“ Không” Destin khóa chặt chân mình vào eo anh “Không sao đâu, em không muốn dừng lại “ .

Lần này anh không chịu đựng được nữa , anh đưa hai người lên đỉnh cao khoái lạc. Mỗi lần bước đi là cơn đau từ từ giảm dần rồi biến mất mà cảm giác vui sướng cứ ùa về. Đến khi tới được đỉnh, hai người đã mệt nhoài , Armand gục đầu xuống vai cậu bé, thở từng hơi dài .

“Em không sao chứ ?” Armand hỏi, nghe tiếng cười nhỏ phát ra từ Destin

“Em thấy tuyệt vời.” Destin đổi tư thế, nằm trên người anh, họ nhắm mắt tận hưởng cảm giác bên nhau .Anh thở 1 hơi nhẹ cả người , anh rất mừng vì lần đầu tiên giữa hai người diễn ra tốt đẹp. Chết tiệt, nó còn hơn cả tốt đẹp nữa chứ.

“Destin?”

“Hum?”

“Anh cần phải ngồi dậy .” Armand nói nhưng tay anh cứ ôm chặt lấy cậu bé. Destin ngược lên nhìn anh mỉm cười nham hiểm

“Vậy anh tự ngồi dậy đi.” Cậu trả lời. Armand đổi tư thế hai người lại, anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi người yêu . Vài giây sau , cậu lần qua một bên giường. Armand ngồi dậy ở góc giường, anh ngắm cậu bé vươn người

“Em có ê ẩm người không?” Armand hỏi

“Không tệ lắm .” Destin trả lời, duỗi người ra lần nữa. Armand muốn rên lên khi mắt anh lướt xuống phía dưới cái lưng tái mướt mà, chạy dài xuống hai cặp chân thon thả của cậu. Anh cảm thấy người mình lại phản ứng, tim đập nhanh hơn. Chắc chắn anh đã tạo ra tiếng động gì đó nên Destin nhìn qua vai mình , mỉm cười

“Dừng hành động đó trước khi anh kéo em lại đây .” Gọng Armand khàn đi . Anh thấy Destin thu nhỏ khoảng cách hai người, cậu ngồi lên chân anh “Destin?”

“Hum?” Destin hỏi, nhướn người lên gặp mắt Armand mỉm cười quyến rũ.

“Nếu em làm thế nữa...” anh bỏ dở câu nói khi thấy nụ cười của người yêu

“Không sao đâu . Vì hình như em cũng có vấn đề tương tự “

“Và em muốn anh giúp em giải quyết nó ?” Armand vuốt ve cậu bé

“Làm ơn đi.” Destin thủ thỉ, và anh không chờ đợi cậu van xin lần thứ hai, hai người lại tiếp tục trao nhau sự khoái lạc. Sau khi nghỉ ngơi một hồi để lấy lại sức, anh hỏi nhẹ nhàng “Đi tắm nhé?”

“Ừ, và em sẽ có 1 buổi sáng hoàn hảo.” Destin đáp, cậu vòng tay quanh cổ anh khi Armand bế cậu lên đi vào phòng tắm. Anh tắm cho cậu, mắt anh không dứt ra khỏi nụ cười rất tươi của cậu. Nhìn xuống cổ cậu bé, anh lướt qua các vết bầm .

“Anh đang đếm chúng à?”

“Không, chỉ đang ngưỡng mộ công trình của anh thôi .” Armand cười khi cậu đỏ cả mặt

“Trông giống như em bị máy hút bụi hút ấy.” Destin mắng yêu. “Và em phải mặc áo cổ lọ cao cho đến khi chúng mất đi.”

“Ai nói anh sẽ để chúng biến mất ?” Armand cúi xuống thì thầm vào tai cậu

“Armand.” Destin thở mạnh khi môi anh day day tai cậu “Dừng lại đi, chẳng phải Adam hẹn 7 giờ sao?”

“Anh ấy có thể đợi.” Armand nói

“ Không được.” Destin 2 tay nâng khuôn mặt anh mắt nhìn thẳng nghiêm túc “Tắm nhanh đi hoặc là anh sẽ vắng mặt trong buổi họp đây.”

“Không ăn nhầm gì.” Armand nói thấy Destin lắc đầu phản đối. Cần nhả nhỏ trong miệng anh tắm nhanh rồi đi ra, để Destin một mình trong phòng tắm. Mặc quần vào xong , anh nghe tiếng gõ cửa, bước tới mở cửa anh mỉm cười với Adam

“Chào buổi sáng.” Adam bước vào phòng , đưa cho Armand cái biển báo “ xin đừng làm phiền “

“Chào anh.” Armand đón lấy ,cười như một tên ngốc,nhưng anh đang quá hạnh phúc và hài lòng anh không kiềm lại được

“Và tôi thấy sáng hôm nay thực sự là 1 buổi sáng tốt lành.” Adam nói, anh mỉm cười nhìn vào những dấu cáo xước trên lưng Armand

“Gì thế?” Armand hỏi trong khi mặc áo vào

“Không có gì,” Adam đi tới ghế sofa. “Thế cậu bé đâu rồi? đang nằm khóc trên giường à ?”

“Không, cậu ấy trong nhà tắm.” Armand cài nút áo “Và lần này không có giọt nước mắt nào .”

“Ồ?” Adam nhìn cửa phòng tắm mở ra, Destin bước vào, đã mặc quần jean và áo không có tay cổ cao

“Chào buổi sáng Adam.”Cậu mỉm cười với Armand. “Em đói rồi , ta đi ăn sáng đi ”

“Ừ.” Adam theo cả hai ra ngoài. Họ im lặng vào thang máy, Adam nhìn hai người trước mặt . Mím môi, anh nhận thấy trò vui của mình đã hết, anh không còn gì để chọc ghẹo hai người nữa. Nhưng đợi đã, hình như còn có 1 chút gì đây . Không phải anh không hạnh phúc cùng với họ, chỉ là nó làm cuộc sống bớt tẻ nhạt hơn . Anh thả 1 ngón tay vào cổ áo Destin

“Anh làm gì thế ?” Destin hỏi, đập tay anh ra

“Chỉ muốn kiểm tra những vết hôn mới thôi.” Adam nói làm Destin ngượng chín cả người.

“Adam.” Armand nhắc nhở, cửa thang máy mở ra. Bước ra ngoài, họ thấy Angelica đang chờ họ, chị mỉm cười hài lòng với cả 3.

“Chào buổi sáng.”

“Chào chị ” Cả Destin và Armand đồng thanh. Bốn người ngồi vào bàn ăn, Destin mỉm cười nhận ra bữa sáng là tiệc buffet,như vậy là cậu không chỉ chọn 1 món. Bốn người đi lấy thức ăn mình muốn, khi họ ngồi lại vào bàn, Adam lại lên tiếng “Tôi không biết là một người nhỏ như thế có thể ăn được chừng ấy đồ ăn.”

“Tha cho cậu ấy đi, Adam.” Angelica nói. “Em sẽ dẫn cậu bé đi shopping trong lúc anh và Armand họp.”

“Okay.” Adam gật đầu, anh bắt đầu cười, Angelica sẽ nhận ra đi mua sắm với Destin thú vị như thế nào. Anh càng cười to hơn khi vẻ mặt Destin kinh hoàng không hiểu chuyện gì

“Armand?” Destin nói nhỏ trong lúc mắt nhìn chị của Armand.

“Chính xác là em được rảnh bữa nay.” Armand đáp. “Và Angie sẽ hứa là cư xử tốt và không bắt em mặc hay thử những gì em không muốn”

“Chị mà làm như thế sao ?” Angelica nói.

“Ừ.” Cả Armand và Adam cùng trả lời. Destin cười một cách căng thẳng, cậu tự hỏi tốt hơn hết mình có nên trở về phòng trước khi mọi người chú ý mình biến mất.

“Đừng cố gắng điều đó Destin, chị ấy sẽ đập cửa phòng em cho đến khi em chịu ra đấy.” Adam nhắc nhở, cậu bé thở dài bó tay.

“Đừng lo lắng , Destin , cứng ạ, chúng ta sẽ rất vui vẻ.” Angelica đáp. Destin nhìn Armand lần nữa. Armand cúi xuống thì thầm vào tai cậu bé cho 2 người kia không nghe.

“Anh xin lỗi Destin, nhưng nếu em ngồi trong phòng, ngày sẽ kéo dài lắm, ít ra em cũng được ra ngoài.” Armand ngồi ngay ngắn lại. “Hoặc là em có thể ra hồ bơi chơi”

“Không, em nghĩ đi shopping cũng được.” Destin đáp, hoàn thành ly nước trái cây của mình rồi cậu đứng lên. “Em phải mang theo 1 vài thứ trước khi đi.”

“Được thôi.” Angelica gạt đầu, nhìn cậu bé rời khỏi chỗ. “Cậu bé có vẻ không thích hồ bơi nhỉ ?”

“Em không biết.” Armand nhún vai. “Cậu ấy rất dễ bị cháy nắng, có lẽ là lý do đó.”

Destin trở lại đại sảnh, cậu đã lấy camera và quyển sổ tay . Khi thang máy mở ra, cậu bước ra ngoài , 1 vài người nhìn theo , thấy Armand và Angelica đang đứng tại bàn tiếp tân, cậu thẳng đến chỗ họ.

“Camera làm gì thế?” Angelica hỏi

“Em thích chụp ảnh ạ.”

“Ồ, được thôi, chúng ta sẽ về trước khi lễ hội bắt đầu”

“Okay,” Armand đáp “Gặp lại 2 người sau nhé.”

“Bye.” Angelica nói, nắm tay Destin dẫn cậu ra ngoài khách sạn. Họ đi tới bãi đỗ xe, Destin ngạc nhiên khi thấy chị chạy chiếc xe Mustang xưa

“Wow.” Destin mỉm cười với chiếc xe màu xanh.

“Armand giữ lại nó khi cậu ấy 16 tuổi, đó là quà sinh nhật chị, em muốn lái thử không?”

“Em không thể, em không biết lái xe.” Destin mở cửa trước , cậu nhìn chị ngồi vào theo.

“Em nên kêu Armand dạy em đi.” Angelica khởi động máy xe.

“Anh ấy lái được à ?” Destin hỏi. “Em chưa thấy ảnh lái xe bao giờ cả”

“Cậu ấy chỉ chị lái xe đó.” Chị nói, xe di chuyển ra khỏi bãi, cậu nhắm mắt lại khi Angelica chạy xe ra đường phố . “Em ổn chứ?”

“Vâng, sao thế ạ?” Destin nhìn chị.

“À, vì em trông có vẻ sắp xỉu ấy .” Cậu lắc đầu bảo không, Angelica yên tâm lái xe tiếp. Họ tấp vào 1 phố buôn bán lớn

“Chúng ta làm gì ở đây vậy ?” Destin nhìn khu phố hỏi.

“Mua sắm, nó là phố buôn bán mà.” Angelica khoác vai Destin. “Họ có những thứ tuyệt vời lắm, và đây là cơ hội cho chị trình diễn thời trang cho búp bê mới của Armand”

“Em không phải là búp bê.” Destin phản đối làm chị cười tươi hơn, cũng nụ cười như Armand khi anh có ý tưởng gì trong đầu . Destin bật cười theo, cậu thấy thích chị rồi , chỉ làm cậu nhớ tới dì Margaret.

Destin theo chị dạo từ shop này qua shop khác

“Thôi nào, Destin.” Angelica kéo tay cậu bé khi cậu muốn ghé vào tiệm sách

“Em muốn vô đó.” Destin giằng tay chị ra bước vào trong. “Chị và Adam có lũ trẻ phải không ?”

“Ừ, 2 bé trai. Ethan 9 tuổi, và Braxton 6 tuổi. Còn các em gái của em?”

“9 và 10 tuổi.” Destin trả lời, tay lấy 1 cuốn sách về phong cảnh, cậu mở ra xem vài trang.

“Em có nhớ chúng không ?” Chị hỏi thấy cậu ngược lên nhìn mình

“Có ạ, dù đã 6 năm rồi” Cậu kẹp quyển sách vào tay rồi lựa đến cuốn khác. Cậu để ý chị đã im lặng một lúc “Gì thế?”

“Không có gì.” Chị vẫn tiếp tục theo sau cậu bé .

“Angie? Angie Sharp?” Họ nghe tiếng gọi phía sau, quay đầu lại, họ gặp một người đàn ông đang cười .

“Em đã không gặp chị nhiều năm rồi”

“Hey Billy.” Angelica vui mừng bước tới ôm anh ta . Billy quay qua Destin bắt tay cậu, mắt anh dừng lại trước chiếc nhẫn.

“Em hiểu lời đồn là thật rồi.” Billy nói, không bỏ tay Destin ra khi anh nhận xét với Angelica. “Thật là không công bằng, cậu ta luôn cặp với những cậu bé xinh đẹp.”

“Tôi xin lỗi?” Destin lên tiếng, giằng tay mình ra

“Và dễ quạu nữa.” Billy mỉm cười

“Ừ, cậu biết là Armand luôn bị thu hút bởi họ như thế nào mà” Angelica liếc nhìn Destin.

“Ồ cưng ả,” Billy đỡ lấy quyển sách từ Destin. “Sẽ là bi kịch nếu làn da mỏng manh xinh đẹp của cưng bị hủy hoại.”

Destin nhìn chằm chằm anh, không biết nên nói gì. Đầu tiên là cậu thật sự không lo lắng cho da mình, thứ hai cậu nghĩ nếu da có hơi rám nắng một chút cũng không xấu lắm. Ngoài ra, anh ta là ai mà dám bình phẩm da cậu? Mắt Destin mở to khi anh ta đưa lại sách cho cậu, còn tay mình thì kéo cổ áo cậu bé giống như sáng nay Adam đã làm

“Armand luôn thích mút nhĩ.” Billy cằn nhằn với Angelica. “Ồ và chị biết không, em mới vừa thấy một cái áo dễ thương cực kì, rất hợp với búp bê bằng sứ bé nhỏ này.”

“Em không phải là búp bê.” Destin hét lên nhưng họ làm lơ, Billy nắm tay cậu kéo đi trong khi Angelica đi tính tiền quyển sách cho Destin, rồi họ kéo cậu bé vào 1 shop khác.

“Armand sẽ điên lên nhé,” Billy mỉm cười. “Anh ta chắc chắn sẽ thèm nhỏ dãi cậu bé”

“Em có 1 cái tên, hai người biết mà.” Destin lườm họ.

“Ừ, chúng tôi biết, cưng ả.” Billy đáp. “Đừng lo lắng, anh biết Armand sẽ yêu em ngay trong bộ đồ này”

“Thật chứ?” Destin hỏi, nhìn chị của Armand.

“Chắc chứ, anh đã từng hẹn hò với cậu ấy lúc còn đi học mà. Đến bây giờ, anh vẫn giữ sợi dây chuyền bằng kim cương cậu ấy tặng lúc sinh nhật anh 16 tuổi.” Anh ta ngó xuống thấy Destin nhìn anh cảnh giác “Ồ đừng lo cưng ả, không còn gì đâu, tụi anh giờ chỉ là bạn nhau thôi.”

“Ồ.” Destin nói nhỏ, cậu ghét cái cảm giác ghen tuông trong mình. Cậu ngẩng đầu lên thấy 2 người dừng lại, Billy lấy 1 món gì đó ra khỏi kệ, rồi nói chuyện với Angelica. Một lúc sau, họ đẩy Destin vào phòng thay đồ, cậu bé bắt buộc phải thử các bộ quần áo mà không có sự chọn lựa nào khác.

“Vây, chị hãy kể em nghe xem Armand tìm thấy cậu nhóc ở đâu thế?” Billy hỏi ngay khi Destin khuất sau phòng thay đồ.

“Adam không nói gì cả, ngoài chuyện Armand đã gặp một người mới và đá Val ra ngoài.” Angelica nhún vai.

“Ừm, Val là một sai lầm từ lúc bắt đầu.” Billy nói, Angelica đồng ý. Họ im lặng chờ Destin ra. 10 phút sau Angelica phải vô tìm cậu bé.

“Destin?” chị gọi to.

“Gì?” Destin trả lời, cậu lộ mặt ra ngoài.

“Sao lâu thế?” Chị hỏi, thấy cậu cuối cùng cũng bước ra. Nhìn cậu từ trên xuống dưới, chị cười toe toét. Cái quần bằng vải da màu đen bó sát thân hình nhỏ nhắn, áo màu xanh với cái cổ khoét rộng và tay dài, từ khủy tay trở xuống, ống tay áo có những sợi chỉ màu xanh đậm. “Wow trông em đẹp quá.”

“Em không thể mặc nó” Destin trả lời.

“Tai sao chứ? nó rất hợp với em mà.” Angelica nói, thấy Destin chỉ tay lên cổ mình “Ồ.”

“Well, cái này có thể sửa được.” Billy đi vào, quần một chuỗi hạt lên cổ cậu bé, cột nó phía trước và để dây thả xuống hòng cậu “Bây giờ, cậu hoàn hảo rồi đấy, nhìn xem”

“Okay.” Destin quay lại nhìn vào gương. Cậu phải thừa nhận bộ đồ không tệ lắm. Và sợi dây đã dấu hết phần lớn vết hằn trên cổ mình.

“Tối nay sẽ hay lắm đây.” Angelica nhận xét.

“Em không biết nữa, Armand đã mua một đồng quần áo cho em hôm qua.” Destin trả lời, mắt nhìn xuống bộ đồ đang mặc.

“Mặc đi mà?” chị năn nỉ, cậu mỉm cười gật đầu. “Được rồi, vậy em thay ra đi.”

Destin thay đồ xong, cậu đi ra thấy Angelica và Billy đang tranh cãi nên ăn trưa ở đâu

“Em bỏ phiếu ở quán kem.” Destin tham gia.

“Thấy chưa ,” Billy nói, thấy quần áo trên tay Destin cho Angelica tính tiền, khoác tay cậu bé, hai người ra ngoài cửa hàng, dừng lại đợi Angelica . Khi chị đi ra, họ đến khu vực ăn uống. Destin ngưỡng mộ ngắm nhìn lượng người nơi này, cậu phải ăn phần trưa của mình trước khi được Angelica cho phép ăn kem. Khi họ ăn xong, Billy dẫn hai người đến lối ra.

“Destin,” Billy nói, móc 1 tấm card trong túi đưa cho cậu. “Đây là danh thiếp của anh, nếu em muốn chat gì thì cứ gọi cho anh nhé. ok?”

“Cám ơn anh, Billy.” Destin nhận tấm thiếp bỏ vào túi. Cậu theo Angelica ra bãi đỗ xe. Cậu thở phào nhẹ nhõm khi kết thúc mua sắm với chị, nhưng đó chỉ là trước khi chị dẫn cậu đi dạo khắp các shop ở khu buôn bán khác. Lúc họ về tới khách sạn, Destin chỉ muốn tắm 1 cái và nằm ngủ. Nhưng cậu không lường trước việc Adam đợi 2 người ở đại sảnh vì đã về trễ, họ đã đi cả ngày trời . Vì thế Adam cho Destin hay cậu chỉ có 1 h để tắm rửa và thay đồ.

.....

“Chắc cậu bé đã chuẩn bị xong.” Adam gõ nhẹ cửa phòng trước khi dứt tấm card vào mở cửa, anh thấy Destin vừa bước ra ngoài phòng ngủ . “Tốt, cậu đã xong.”

“Vâng.” Destin đáp, theo sau Adam và Angelica xuống khu vực ăn tối. Mắt cậu tìm khắp đám đông nhưng không thấy Armand , cuối cùng cậu cũng tìm ra anh. Armand đang trò chuyện với 1 phụ nữ mà cậu không biết, nhưng quanh đây có rất nhiều người cậu cũng không quen.

“Đi nào.” Angelica nói

“Nhưng, em muốn gặp Armand.”

“Cậu ấy sẽ sớm gia nhập với chúng ta thôi.” Chị đẩy cậu xuống 1 cái bàn, ngay khi họ ngồi xuống, 1 cô gái cũng gia nhập theo

“Hi, mình là Kati.” Cô mỉm cười chào Destin.

“Hello, mình là Destin.” Cậu bắt tay cô gái.

“Bố em đang muốn mua khách sạn Riesel.” Cô nói, mắt nhìn đám đông tìm kiếm “Ông ấy đó, người đang nói chuyện với Mr. Riesel.”

“Ồ” Destin nhìn theo hướng cô chỉ, thấy Armand đang trò chuyện với 1 người đàn ông lớn tuổi. Cậu quay lại cô gái, đoán cô chắc cũng bằng tuổi mình, nhưng cũng có thể không. Bữa tối bắt đầu mà không có mặt Armand và cha cô gái.

“Thế.” Kati chạm tay cậu. “Anh làm nghề gì?”

“Tôi um,” Destin nhìn Adam và Angelica cầu giúp đỡ.

“Cậu ấy làm trong đội của Gayle Rogers, và là bạn thân của Mr. Riesel.” Adam đỡ lời dùm , Destin gật đầu 1 cách ngốc nghếch. Cậu không biết có nên nói với cô ấy mình là người yêu của anh hay không.

“Ồ Gayle, em cũng muốn làm việc với cô ấy mùa hè này, nhưng bố nói em phải đi Paris học.” Kati mỉm cười với người đàn ông đang đi lại cùng Armand . “Phải không daddy?”

“Đúng thế cưng ạ.” Ông ngồi xuống kế bên cô. Armand ngồi xuống ghế còn lại, kế bên Adam

“Daddy đây là Destin.” Kati nói làm Destin rời mắt khỏi Armand. “Destin đây là bố em, Mr. Thull.”

“Chào ngài.” Destin gật đầu chào ông

“Chào Destin.” Mr. Thull chào lại

“Ngày hôm nay của em thế nào, Destin?” Armand hỏi, mang cặp mắt cậu bé nhìn lại mình.

“Tốt ạ ,” Destin trả lời, không thích cái giọng nói hay vẻ mặt của anh hiện giờ Quay trở lại đĩa đồ ăn, cậu khó nuốt vào vì Armand cứ nhìn mình chăm chăm

“Destin.” Kati lên tiếng ngay khi bữa tráng miệng kết thúc. “Đi nào, em muốn giới thiệu anh với các bạn em” Cô nắm tay cậu kéo đi, không cách nào từ chối, cậu đi theo Kati, mắt liếc thấy Armand vẫn đang quan sát mình

XXXXX

“Armand?” Adam hỏi, anh quay lại nhìn . “Tối nay Anh uống bao nhiêu rồi?”

“Không nhiều lắm đâu.” Armand đáp, mặt nhìn về phía Destin, người đang bị vây quanh bởi 1 nhóm các cô gái đang “Ồ..ah” “ Với cậu. Mặt anh nheo lại lần nữa khi ngẩng nhìn thân hình người yêu “Tên quái quỷ nào đã trang bị quần áo dùm cậu ấy thế?”

“Billy.” Adam trả lời nghe Armand cần nhàn. “Họ gặp Billy ở khu mua sắm. Cái bộ đồ đó là ý tưởng của cậu ấy , 1 dạng anh thích mà .”

Armand cần nhàn lần nữa , nhưng nó trở thành tiếng gầm gừ khi 1 cô gái , người đang ngồi kế bên cậu bé, dựa vào người cậu . Anh đứng lên tính đi về phía họ thì Adam cản lại “Anh sẽ làm mọi chuyện xấu đi đây, nó không tốt cho anh đâu.”

“Im đi.” Armand rít lên, anh đi về quầy rượu. Anh đã quá mệt mỗi ngày hôm nay, những cuộc họp và gặp gỡ mọi người. Anh muốn ở một mình với Destin, khi nghĩ tới cậu, mắt anh lại tìm về phía cậu đang đứng . Gọi thêm rượu nữa, anh ngồi xuống quầy bar, lại nhìn Destin, anh muốn nguyên rửa khi thấy không chỉ 3 cô gái khác mà còn 4 tên đàn ông đang vây quanh người yêu mình. Nốc hết ly rượu , anh thấy Adam ngồi xuống bên cạnh.

“Anh đến để nói với tôi ,tôi là 1 tên gốc à?” Armand hỏi

“Không, chỉ bảo với anh rằng đã trễ rồi, và anh có thể dẫn cậu bé của mình về phòng”

“Hum?” Armand hỏi lại.

“Hầu hết khách khứa về rồi ,nên ,đi đi.” Adam giật lấy nước uống từ tay anh “Tôi sẽ gọi Destin, ok?”

“Ừ.” Armand đứng dậy rời phòng. Lắc đầu, Adam đi đến đám trẻ.“Destin?” Cả nhóm nhìn anh. “Có người đang chờ cậu ở thang máy đấy.”

“Okay, cảm ơn anh, Adam.” Destin chào tạm biệt mọi người

“Ồ, em có thể đi với anh.” Kati lên tiếng nhưng Destin dừng lại, mỉm cười “Xin lỗi nhưng không sao đâu, tôi thích đi một mình hơn” Destin quya đi không gặp khuôn mặt biến sắc của cô. Bàng qua phòng, cậu thấy Armand đứng chờ “Hey.”

“Ta đi thôi .” Armand nhấn nút thang máy. Khi thang máy mở cửa ,anh bước vào, quay lại nhìn Destin “Tối nay em vui chứ?”

“Cũng tạm , dù hôm nay em rất nhớ anh”

“Hum.” Armand đáp khi thang máy mở ra, Destin bước ra ngoài. Anh với theo nắm cánh tay cậu bé , cậu giật mình la lên khi bị kéo mạnh về Armand. Anh bế cậu lên siết chặt vào ngực trong khi tìm đôi môi ngọt ngào của Destin . Sau đó anh di chuyển về phía cửa phòng, đút card vào và đẩy mở cửa

“Armand.” Destin hơi nhích người ra , gọi anh.

“Im lặng.” Armand đi thẳng qua phòng khách, đá chân cửa phòng ngủ rồi thả cậu bé xuống giường.

“Armand,” Destin la lên lần nữa khi tay anh nắm áo cậu “Armand đợi đã.”

“Suýtttt !” Armand giật áo cậu và kéo , xé nó ra. Destin cố giằng khỏi anh , cậu chặn tay Armand lại . Cậu bé không chắc chuyện gì đang diễn ra hoặc nó diễn ra như thế nào, nhưng Armand cố xé áo , còn cậu thì cố cản lại . Bất ngờ tay Armand bỏ ra, và tát một cái vào má cậu

“Ow!” Destin kêu lên, vẫn nằm trên giường. Armand dừng lại một vài giây trước khi bắt đầu tháo quần Destin xuống. Ngay khi cậu không còn gì che thân, Destin ngồi dậy nắm chặt tay Armand lần nữa . Nhưng anh thoát ra và đẩy cậu xuống giường “Armand, từ từ nào.”

“Anh bảo em im miệng.” Armand nói, đè Destin dưới chân mình, gầm nhỏ 1 tiếng anh giựt phăng sợi dây đeo cổ .

“Armand.” Destin gọi anh tiếp, tay nắm lấy những mảnh còn sót của sợi dây . Nắm chặt tay Destin , Armand vịn tay cậu ra sau lưng và đẩy cậu nằm xuống , môi anh hôn ngấu nghiến phía sau cổ cậu . “Kể từ sáng nay, em sẽ không được phép từ chối anh.” Armand thì thầm lên làn da mịn màng. Tay anh sờ ra phía trước cậu bé thỏa mãn nhu cầu mình.

“Armand!” Destin kêu to khi Armand vẫn khóa chặt tay cậu phía sau lưng, tay còn lại anh ấn đầu cậu sát giường. Tư thế này không thoải mái chút nào và tay cậu đang rất đau . Destin nhận ra Armand cố tình làm lơ hoặc là không nghe thấy cậu kêu la. Khi Armand nhỏ dung dịch dầu bôi trơn lên người cậu, Destin thét lên vì cảm giác lạnh lạnh của nó cùng với các động tác tay thô bạo của anh khi cố làm cậu quen dần . Cậu bé lại la lên khi Armand xâm nhập vào người mình. Destin nhắm mắt lại khi cơ thể cậu phản ứng với sự đụng chạm của anh. Cậu rên rĩ theo mỗi cử động của Armand , cuối cùng cậu thét to khi đạt đến đỉnh , còn anh thì vẫn di chuyển và giữ chặt cậu. Một lúc sau Armand trút hết vào cậu xong anh nằm qua 1 bên nhắm mắt ngủ ngay . Còn lại mình, nước mắt Destin rơi ra, cậu kiểm tra xem tay mình có thể hoạt động được không dù nó đang đau như quỷ . Ngồi dậy, cậu quay lại nhìn anh, rồi nhìn xuống sàn thấy sợi chuối hột vỡ nát văng tung tóe, cái áo thì bị xé banh . Lắc đầu, cậu đi vào phòng tắm. Vặn vòi nước, cậu nhìn mặt mình trong gương. Nó bị đỏ 1 bên và hơi sưng , có lẽ sẽ để lại vết bầm. Khẽ thở dài, cậu bước vô bể nước , để hơi nóng của nó xoa dịu cơn đau từ cánh tay. Khi tắm xong, cậu thay bộ pajamas, thấy vai mình vẫn còn ề ề. Ngó lại Armand lần nữa , anh vẫn nằm yên như chết , cậu lấy 1 cái gối và tấm chăn rồi đi ra ghế sofa . Nằm xuống ghế, Destin kéo chăn sát người nhắm mắt cậu hít 1 hơi sâu.

XXXXX

Armand thức dậy với cơn đau đầu tệ hại nhất từ lúc đại học đến giờ. Trở mình qua, tay anh mò tìm Destin, anh đã có 1 giấc mơ thật tệ hại tối hôm qua .Nó làm anh phát ốm khi nhớ về nó . Armand mở mắt ra khi không tìm thấy Destin trên giường. Anh rên lên và ngồi dậy, mắt đảo khắp phòng và dừng lại chỗ cái áo màu xanh bị xé nát , là cái Destin đã mặc hôm qua mà ! Cúi xuống anh nhặt nó lên, giặt mình, mắt anh mở lớn nhìn xuống nền nhà thấy sợi dây chuyền đứt tung, hột nằm vương vãi khắp nơi. Hít 1 hơi sâu vào , anh mở cửa phòng tắm tìm cậu bé nhưng không có. Anh nhìn xuống mình, quyết định mặc đồ vào để phòng trường hợp cậu bé có ra ngoài khách sạn thì anh sẽ đi kiểm. Với ý nghĩ đó, anh vội vã mặc đồ . Khi đến phòng khách, anh gặp 1 khối trên ghế sofa, thở ra nhẹ nhõm anh tiến tới lay vai gọi cậu bé. 1 giọng thét vang lên khiến Armand phải quỳ xuống trước Destin, người đang nhìn anh với cặp mắt xanh mở lớn kinh hoàng .

“Ôi chúa ơi, anh đã làm gì em thế này? ” Armand thì thào, anh sờ tay lên mặt cậu bé.

“Em muốn ở trong phòng hôm nay.” Destin nói nhỏ, cậu tránh xa cái tay ấy ra, Armand thả tay xuống rồi đứng dậy.

“Dĩ nhiên rồi.” Armand trả lời, bước vội ra ngoài phòng, dừng lại trước cửa , anh quay lại nhìn Destin lần cuối trước khi rời đi . Destin lại bật khóc, cậu không muốn hét lên như thế nhưng vai cậu vẫn còn đau và cậu không kiềm chế nó được. Nằm xuống ghế, cậu co mình kéo chăn sát lên cổ và nhắm mắt lại. Vài phút sau, cậu nghe tiếng mở cửa

“Destin?” Giọng Adams lo lắng.

“Gì thế?” Destin hỏi, kéo chăn phủ chặt đầu mình.

“Em không sao chứ ?” Angelica hỏi thăm.

“Không sao.” Destin trả lời, vẫn trốn mình dưới chăn.

“Thôi nào , ngồi dậy đi em, cho chị xem nào.” Angelica cẩn thận ngồi xuống kế bên chân Destin . Im lặng vài giây, cuối cùng Cậu bé cũng ngồi dậy , cậu co chân vào ngực mình, vẫn phủ tấm chăn quanh người “Tụi chị lấy thứ gì cho em uống nhé ? café không?”

“Em không uống đâu, cảm ơn.” Destin nhìn họ. Cậu có thể nhận thấy Adam đang rất buồn, và có điều gì đó trong mắt anh ta mà Destin không hiểu được.

“Anh xin phép nhé” Adam ngồi dậy rời rời phòng.

“Em đau nhiều không?” Angelica hỏi.

“Không sao ạ.” Destin nói thật tình, ngoài cái vai vẫn còn đau thì cậu không bị gì cả. Cậu nhìn chị đứng lên đi lấy điện thoại gọi điểm tâm sáng và café . Khi chị buông máy xuống, Destin lên tiếng “Anh ấy không cố ý đâu, Angie .”

“Gi?” Angelica quay lại cậu bé , cậu nói nhỏ quá chị không nghe rõ.

“Anh ấy không cố ý làm tổn thương em .” Destin nói khi chị ngồi xuống kế bên mình. “Anh bị say quá.”

“Chị biết nhưng điều đó cũng không tốt.” Angelica nhìn cậu bé im lặng một hồi , rồi cậu đứng lên

“Em sẽ đi tắm một chút .” Destin bước vào phòng tắm, cậu để cho dòng nước xoa hai vai cho đến khi nó đỡ đau hơn . Cậu thấy có vết bầm nhẹ trên đó nhưng cũng sẽ chóng phai , cậu nhắm mắt thở dài. Quần khăn tắm quanh người Destin ra ngoài phòng ngủ, Angelica đang đứng đó với bộ quần áo chuẩn bị sẵn, Destin cầm lấy rồi vào nhà tắm thay đồ. Cậu nhìn vào gương xem khuôn mặt mình bị sưng bầm như thế nào

“Ra nhanh đi cưng, bữa sáng nguội hết kìa .” Angelica bày thức ăn lên bàn ăn, Destin ngồi xuống bàn . “Em cần phải ăn Destin ạ.”

“Em thực sự không đói lắm.” Destin nói nhỏ, nhìn lên khi cánh cửa bật mở, cậu hy vọng là Armand. Nhưng Adam bước vào theo sau là Michael. Cậu thấy Addam có vẻ gì đó bất thường, đứng dậy cậu nhìn vào mắt anh

“Angie, dọn hành lý cho cậu bé đi.” Adam nói, vẫn nhìn Destin.

“Okay.” Cô đi vào phòng ngủ.

“Anh sẽ dẫn em đến văn phòng Armand và khi Angie xếp hành lý xong, Michael sẽ chở em về nhà , được chứ?” Adam nhìn Destin gật đầu, cậu theo anh ra ngoài

“Anh muốn cho em hay chuyện gì đang diễn ra không?” Destin hỏi khi họ vào thang máy

“Anh thật sự không biết.” Adam trả lời, Destin nhìn anh nghi ngờ, nhưng cậu im lặng . Đến văn phòng Armand, cậu thấy anh ngồi sau bàn làm việc, anh ra hiệu cậu ngồi xuống.

“Anh muốn em biết những thứ em được mua sắm trong tháng vừa qua đều thuộc về em, Adam sẽ tìm cho em 1 căn hộ tốt và việc làm ổn định.” Armand nói, mắt nhìn cậu bé. Anh chờ xem sẽ cậu nói gì, nhưng ngạc nhiên khi cuối cùng cậu bé lên tiếng

“Thì ra là thế, anh muốn em ra đi sao ?” Destin hỏi nhỏ, cậu ghét cái giọng lạnh lùng của Armand , nước mắt chực trào ra nhưng cậu cố nén lại.

“À. Anh nghĩ quyết định cuối cùng là do em.” Armand đáp, cậu bé gật đầu.

“Cảm ơn.” Destin đứng lên rời khỏi phòng, cậu không dừng lại khi nghe tiếng Adam gọi . Trở lên phòng, Destin thấy Michael đã xách vali , cậu đi tới ôm chào tạm biệt chị Armand rồi đi ra. Họ im lặng rời khỏi khách sạn

“Destin, hey Destin.” Destin quay lại thấy Kati đang gọi mình. Cô mỉm cười rạng rỡ “Anh ra hồ bơi chơi với tụi em nhé.” Cô nói, mắt lướt qua vết bầm trên mặt Destin

“Anh xin lỗi nhưng anh phải trở về nhà.” Destin từ chối thấy nụ cười của cô tắt ngúm.

“Mọi chuyện không sao chứ ?” Cô hỏi, mắt nhìn giữa cậu và Michael.

“Không sao đâu .” Destin đáp

“Vây, thỉnh thoảng chúng ta đi chơi với nhau nhé , ok ?” cô khoác nhẹ tay Destin.

“Kati em rất tốt nhưng anh đã có 1 người đặc biệt với anh rồi.”

“Ồ, em xin lỗi, em không thấy bạn gái anh tối qua.” Cô mỉm cười

“Anh không có bạn gái ,” Destin xoay xoay chiếc nhẫn trên tay “Xin lỗi, anh phải đi đây.”

“Tạm biệt anh .” cô chào khi Destin quay người bước đi . Hai người im lặng cả chuyến về. Destin cảm thấy lạ , cậu không làm sai chuyện gì và cậu lại là người bị trừng phạt . Thật không công bằng. Michael đậu xe trước nhà, trước khi anh kịp mở cửa, Destin đã chạy vào trong .

“Maggie!” Destin ôm chầm lấy bà, cậu không khóc nhưng lòng rất đau

“Chuyện gì thế cưng?” Bà vuốt nhẹ đầu cậu bé. Nhìn lên, bà thấy Michael đi vào với vẻ mặt lo lắng. Nâng cằm cậu lên, bà hỏi “Xảy ra chuyện gì vậy ?”

“Không có gì.” Destin bỏ bà ra, rời khỏi nhà bếp, trước khi ra khỏi cửa cậu quay lại cười buồn với bà “Cháu bị bỏ rơi một lần nữa.”

“Destin?” Margaret giật mình nhưng cậu đã biến mất. Bà nhìn Michael , người tự này giờ đứng im lặng kế bên mình “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi không biết .” Michael trả lời. “Mr. Riesel gọi tôi và yêu cầu chở Destin về nhà”

“Ồ.”

XXXXX

Margate nhìn lên khi Gates vào bếp. Ông mỉm cười ôm bà nhẹ nhàng hôn lên trán, quay lại ông gạt đầu chào Michael.

“Kể em nghe chuyện gì đang xảy ra vậy ?” Bà nắm tay chồng.

“Anh thực sự không biết, ngoại trừ có chuyện gì đó xảy ra giữa Destin và Armand.” Gates đáp. “Nhưng anh biết Angie là mắng cậu chủ suốt cả đường về.”

Họ nghe cửa nhà đóng sầm, và nhiều giọng giận dữ vang lên đang tiến về nhà bếp. Angelica dừng lại khi thấy mọi người, chị đi tới ôm chào Margaret, bắt gặp ánh mắt lo lắng của bà.

“Cậu đã làm gì cậu bé của tôi ?” Margaret hỏi Armand, khi bà vòng qua Angelica để nhìn thẳng vào mắt anh

.Armand không trả lời câu hỏi của bà, mà tự hỏi lại “Destin đang thu xếp hành lý à?”

“Tôi không biết .” Margaret đáp. “Cậu bé chỉ ngồi trên giường khi tôi mang trà vào phòng”

“Được rồi ” Armand nói .

“Thế cậu có muốn kể cho chúng tôi hay chuyện gì đã xảy ra không ?” Margaret hỏi

“Không .” Armand quay ra cửa khi anh nghe tiếng động. Destin đang đứng ở đó, hai người nhìn nhau “Em dọn đồ xong chưa?”

“Không ,” Destin nhún vai đáp . “Anh nói để em tự quyết định và em chọn ở lại.”

“Anh hiểu,” Armand nói . “Thậm chí sau những gì đã xảy ra?”

“Vâng, mọi mối quan hệ đều có sự va chạm, nên em nghĩ cách tốt nhất là bỏ nó về phía sau và tiếp tục đi tiếp” Destin trả lời

“Okay.” Armand thấy cậu gạt đầu rồi trở về phòng

“Vây là tôi không cần phải tìm 1 căn hộ nữa?” Adam hỏi, Armand gạt đầu, anh cũng rời khỏi nhà bếp

“Cậu ấy kêu anh tìm 1 căn hộ cho Destin?” Angelica hỏi “Em nghĩ em đã biết chuyện gì xảy ra tối hôm qua”
“Ừ, anh cũng thế.” Adam nói, anh và Angelica bỏ đi. Michael cũng chào tạm biệt vì nghĩ chắc Destin sẽ không đi đâu. Margaret tiếp tục nấu bữa tối nhưng bà nghĩ Destin và Armand chắc sẽ không muốn ăn nên bà và ông Gates cũng nghỉ sớm.

8. Chương 8

Destin đi tới đi lui trong phòng, cơ thể cảm thấy rất nhột, dường như cậu không thoải mái ở bất kỳ tư thế nào. Và cậu đã tắm rất nhiều lần đến nỗi cậu sợ nếu tắm nữa sẽ bị tróc da mất. Hít 1 hơi sâu, cậu cầm quyển sách và ngồi xuống ghế đọc. Nhưng nó cũng không giúp ích được gì. Cậu nhìn về phía căn phòng vừa mới phát ra tiếng ồn. Đặt quyển sách xuống ghế, Destin đứng lên và tiến tới gõ nhẹ lên cánh cửa thông giữa 2 phòng. Cậu chờ 1 vài giây trước khi gõ tiếp lần thứ hai, cuối cùng cũng có tiếng trả lời phía bên kia.

“Anh sắp đi ngủ rồi, Destin, có chuyện gì thì ngày mai nói” Armand lên tiếng khi anh kéo tấm ra giường lên và nằm xuống

“Thực sự thì em không có chuyện gì để nói” Destin trả lời, mắt nhìn vào cánh cửa.

“Destin,” Armand la lớn khi cậu mở cửa phòng anh.

“Nghe này, anh gây ra chuyện này và em không biết cách nào giải quyết nó” Destin nhìn thẳng vào mắt Armand. “Nên hoặc là anh giải quyết nó hoặc là anh phải chỉ em”

“Em không sợ anh sao?” Armand hỏi trong khi Destin đóng cửa lại và đi về phía anh.

“Sợ ư? Sao em phải sợ anh?”

“Anh đã cưỡng hiếp em” Armand nói nhỏ, mắt ngó đi chỗ khác, anh không thể nhìn vào gương mặt đã bị anh gây ra. Chúa ơi, anh vẫn còn thấy vết bầm chỗ anh đã đánh cậu

“Không, anh không có” Destin chạm tay lên ngực Armand. “Ngoài ra, tất cả điều em biết là anh đã làm em nghiện những nụ hôn và những vuốt ve của anh, đã gần một ngày trời kể từ lúc anh tiếp xúc với em.”

“Em muốn gì từ anh?” Armand hỏi, mắt nhắm lại trước sự vuốt ve của bàn tay Destin, anh không thể kiềm chế điều này, anh không thể chịu đựng khi cậu ở gần thế này mà mình vẫn giữ vững bình tĩnh

“Em đã nói với anh,” Destin dựa sát vào người anh. “Em đã cố xóa nó nhưng không tạo hiệu quả mong muốn.”

“Nên em muốn anh chỉ em.....” Armand kéo dài lời nói.

“Vâng,” Destin vòng tay quanh cổ Armand.

“Ok, anh sẽ chỉ em cách làm,” Armand ngồi xuống giường, mắt nhìn vào Destin. Với tay ra, anh chạm nhẹ lên vai cậu bé “Em phải bỏ đồ ra hết”

Destin nhìn anh vài giây rồi cởi bộ pajama ra. Cậu lại nhìn lên mắt anh nhưng không đọc được điều gì. Armand nắm vai cậu xoay người lại cho lưng Destin đối diện với ngực anh, Anh đẩy nhẹ cậu xuống giường. “Không sao đâu, anh sẽ không làm em đau”

“Em biết,” Destin đáp, cho phép đặt mình quay lưng ngồi trên giường trước mặt anh. Cậu im lặng khi tay Armand chạy dọc từ trên cằm xuống hai vai xuống cánh tay, xuống bàn tay cậu. Anh hướng dẫn hai tay Destin đặt lên trên “Chỗ ấy” của cậu, nơi đang có vấn đề cần giải quyết. “Hiểu không, em phải bắt đầu từ từ” Armand nói, tay họ cùng di chuyển. Tay còn lại anh lướt từ từ lên trên bụng, lên trên ngực cậu bé.

“Armand,” Destin gọi nhẹ khi bàn tay ấm nóng của Armand vuốt ve ngực mình. Nhắm mắt lại, Destin hoàn toàn thư giãn dựa vào ngực anh. Cậu không biết cái nào tốt hơn, bàn tay anh hay giọng nói thì thầm của anh, cảm giác làn môi anh chuyển động trên má mình khi anh nói.

“Armand,” Destin nói nhỏ nhẹ. “Cái này không giúp được gì cả, em cần nhiều hơn.”

“Nhiều hơn à ” Armand trả lời, bàn tay đang tự do của anh lướt về phía sau đến điểm phục vụ của nó . Destin rên lên khi anh đẩy tay vào.

“Thế đã đủ chưa ?” Armand hỏi lần nữa vào tai Destin.

“Không, em muốn cảm nhận anh trong em cơ ,” Destin phản đối, người anh run lên khi nghe những từ ấy.

“Destin,” Armand đáp, anh không tin bản thân mình khi chiếm hữu cậu, chết tiệt, anh đã rất cố gắng chỉ để có thể sờ vào cậu . Anh sẽ chết mất nếu làm tổn thương cậu bé lần nữa. Anh cố hết sức bỏ qua ý nghĩ Destin cho phép anh được gần gũi cậu . “Anh không thể .”

“Tại sao?” Destin vòng tay qua cổ anh

“Anh làm em đau,” Armand nói nhỏ.

“Ồ, thế ra là nó.” Destin quỳ trước mặt Armand nhìn thẳng vào cặp mắt nâu “Đó là lý do tại sao anh muốn em đi phải không? Vì anh sợ anh sẽ làm em tổn thương?”

“Anh không muốn nhìn vào mắt em và thấy lại những gì đã thấy như sáng hôm nay ” Armand trả lời nhẹ nhàng.

“Em xin lỗi, anh đã làm em giật mình, Armand. Và đúng là vai em vẫn còn đau nhưng em không muốn anh nghĩ tới nó bây giờ.” Destin hôn lên môi Armand.

“Destin”

“Em không phải được làm bằng sứ, em sẽ không vỡ đâu ”

“Ừ ” Armand di chuyển hai tay xuống hai bên hông cậu ,anh nhẹ nhàng kéo Destin về phía mình và hôn lên cổ cậu .

“Armand làm ơn đi,” Destin nói.

“Làm ơn chuyện gì?” Armand cười nham hiểm khi anh nghe cậu rên rĩ

“Chúng ta không thể bỏ qua phần này sao? Cả hai chúng ta đều biết rõ mình đang muốn gì, sao không đi thẳng vào vấn đề chính?”

“Đòi hỏi à?” Armand chọc ghẹo, anh kéo hộp tủ cạnh giường lấy ra 1 chai dầu. Thoa nó trên tay anh quay lại cậu bé.

“Đó là lỗi của anh,” Destin nói , tay cậu bấu chặt vào lưng Armand. Cậu rên lên khi tay anh xoa để chuẩn bị cho cậu

“Lỗi của anh à?” Armand hỏi, miệng mút nhẹ trên cổ.

“Ừ ” Destin cong người lên trước cảm giác do tay Armand gây ra. Cậu cử động người theo nhịp tay anh, đến 1 lúc sau không chịu nổi “Armand”

Armand bỏ tay ra và chiếm lấy cậu bé . Anh nghe cậu rên lên, móng tay ghim sâu vào lưng anh. Miệng anh cúi xuống ngực cậu, tay thì vuốt ve ,hai người cùng hòa nhịp với nhau, họ đưa đẩy nhau lên đỉnh cao khoái lạc. Một lúc sau, Destin rã rời gục lên vai Armand, anh đẩy nhẹ người cậu nằm xuống giường, hai tay vẫn ôm chặt quanh eo Destin. Hai người nhắm mắt tận hưởng cảm giác tuyệt vời này, họ lắng nghe nhịp tim nhau.

“Destin,” Armand gọi khẽ, anh nhồm dậy nhưng Destin phản đối, cậu níu người anh lại

“Thôi nào, ta đi tắm một cái rồi em có thể ngủ.”

“Ok”

Armand ngồi dậy, cậu cũng bật dậy theo anh vào phòng tắm, mắt cậu không mở lên nổi . Aramnd giúp con sâu ngủ tắm rửa , lắc đầu, anh bế cậu về giường, nghe tiếng cảm ơn nho nhỏ phát ra . Trở lại nhà tắm, anh tắm cho mình . Aramnd nhìn mình trong gương , anh tự nhủ anh không yêu cậu bé, anh đã không yêu ai

cả, cha anh đã tạo ra điều đó chắc chắn như thế . Ông luôn bảo với anh, một người kinh doanh giỏi là 1 người luôn làm mọi thứ để ký hợp đồng . Lắc đầu không nghĩ tới nữa, anh trở lại phòng ngủ thấy Destin đã cuộn mình trong chăn. Mỉm cười anh bước lại gần cậu “Anh sẽ đưa em về phòng.”

“Em đã ở trong phòng rồi,” Destin cười lại.

“Giường anh ư?” Armand hỏi. “Em định ngủ lại đây à?”

“Vâng.” Destin đáp, với tay ra.

“Ok” Armand trèo lên giường, kéo Destin vào lòng mình. Anh nghe cậu bé thở ra một cách thư giãn thoải mái . Anh vuốt dọc cái lưng mềm mại của Destin, lắng nghe tiếng thở đều đều của cậu bé. Armand nhớ lại hôm đám tang mẹ kế , ba anh rất lạnh lùng. Trong 15 năm chung sống , mẹ kế anh luôn luôn là người quan tâm chăm sóc ,lắng nghe hai chị em anh. Armand nhẹ nhàng thay đổi tư thế cho chân mình quăn lấy chân Destin. Cậu bé lằm bằm trong miệng làm anh chú ý lại cậu. Destin đã trải qua nhiều chuyện và khi được cho cơ hội, cậu đã nở ra xinh đẹp dưới ánh mặt trời. Thở dài 1 hơi, anh gạt bỏ tất cả suy nghĩ trong đầu, anh nhắm mắt lại .

“Armand?” Margaret giọng run run lắc vai anh. “Armand tôi không tìm thấy Destin, cậu bé không có ở trong phòng cũng như nhà bếp.”

“Gì thế ?” Armand hỏi, ngạc nhiên sao trông bà đau buồn thế . Destin đâu biến mất, cậu bé đang ngủ kế anh mà.

“Nghe đi nè ,” Margaret nói . “Destin bỏ đi rồi.”

“Không, cậu ấy không bỏ đi ” Armand trở nhẹ mình, lật tấm chăn để lộ ra cậu bé đang cuộn tròn sát người anh.

“Ồ,” Margaret yên tâm, Armand kéo chăn đắp lại. “À, bữa sáng đã chuẩn bị xong, và gia sư có gọi thông báo ông ấy sẽ đến sớm.”

“Ok,” Armand đáp, nghe tiếng bà rời khỏi phòng. Anh ôm Destin vào lòng không muốn bỏ ra.

“Em không thở được ” Destin lằm bằm đẩy nhẹ ngực anh .

“Vậy để anh thở dùm em,” Armand hôn lên môi Destin . Nụ hôn tiến sâu một cách chậm chạp đến khi Destin dính sát vào anh. Cuối cùng khi họ tách nhau ra, Destin thở một cách khó nhọc “Anh thích như thế này.”

“Huh?” Destin nhìn anh hỏi

“Anh thích thức dậy có em bên cạnh như vậy ” Armand nói làm cậu đỏ bừng mặt . Anh vuốt ve khuôn mặt cậu bé “Em đẹp quá.”

“Armand,” Destin kéo người anh xuống hôn anh . Khoác 1 chân lên eo Armand cậu thì thầm “Làm ơn ?”

“Lần nữa à?” Armand nhìn vào Destin, cậu cười thật quyến rũ

“Nó là lỗi của anh ” Destin trả lời làm anh nhượng mảy , cậu đan tay mình vào bàn tay to lớn của anh “Anh làm cho cơ thể em chỉ phản ứng với lời anh nói , khiến nó kêu gào đòi được sửa chữa .” Destin đút một ngón tay Armand vào miệng mình, cậu mút nhẹ nhàng.

“Destin,” Armand rít lên tê cả người, anh tự hỏi cậu bé học ở đâu và khi nào chiêu dụ dỗ này “Tên khi nào dạy em cái này thế?”

“Anh đây,” Destin đáp vẫn mút đều đều ngón tay anh. “Mọi lần anh chạm em, và lần trước em mút ngón tay anh , anh nên thấy vẻ mặt mình lúc đó”

“Ồ?” Armand rên lên

“Và khi anh càng vuốt ve em, em càng muốn được tiếp xúc nhiều hơn nữa.”

“Ừ ” Armand bỏ tay ra trước khi Destin kịp nói hết lời. Anh ôm chầm lấy cậu và thỏa mãn yêu cầu cậu bé. Anh tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cậu bé khá nhút nhát này, cậu bé cứ hay mắc cỡ đỏ mặt mỗi lần anh

hôn. Nhưng anh không phàn nàn gì, anh sẽ luôn thích tính cách này của Destin chừng nào anh là người duy nhất thấy được nó . Anh lấy chai dầu ra và bắt đầu xâm nhập cậu. Armand cắn chặt răng để khỏi rên lên khi cảm nhận sự ấm nóng trong cơ thể cậu . Anh dồn hết sức lực làm việc, tay bầu chặt tằm ra giường dưới người Destin.

“Armand,” Destin thở hổn hển.

Cuối cùng anh ngã xuống người Destin, vùi mặt vào cổ và hít thở mùi cậu bé, anh cũng yêu những tiếng rên rỉ từ cậu . Anh nhắc thân mình khỏi người Destin nhưng vẫn không buông cậu ra, anh ôm cậu vài phút rồi hít một hơi dài

“Thôi, chúng ta đi tắm nào, gia sư của em gần đến rồi,” Armand ngồi dậy khỏi giường, anh kéo Destin theo, lôi cậu bé vào nhà tắm.

“Wow,” Destin ngưỡng mộ ngắm nhìn căn phòng rộng lớn mà cậu đã bỏ lỡ tối hôm qua. Armand đẩy cậu vào vòi nước, họ cùng tắm rửa cho nhau. Destin tìm thấy rất nhiều chỗ nhột trên cơ thể Armand. Sau khi tắm xong, họ cùng nhau xuống nhà bếp

“Chào buổi sáng,” Adam ngừng cuộc trò chuyện với Mr. Terrance để chào 2 người .

“Chào buổi sáng ,” Destin đáp lại, tay đón lấy tách café từ Margaret

“Adam, ta phải đi thôi,” Armand nói với vị phó giám đốc của mình, anh thấy nụ cười biết rõ mọi chuyện trên khuôn mặt Adam.

“Ừ ” Adam nhìn Armand rời nhà bếp với Destin theo sau. Dĩ nhiên Adam nhận ra cậu bé không phải muốn đi vào thư viện mà muốn đi theo Armand.

“Tôi sẽ vào ngay,” Destin quay lại nói với Terrance khi cậu bước ra hành lang với Adam và Armand. Adam tiếp tục đi thẳng đến xe trong khi Destin và Armand chia nhau nụ hôn thật dài trước khi anh thả cậu bé vào nhà. Armand bước vào xe, chỉ thấy Adam lắc đầu “Tôi nghĩ ngày cuối tuần vừa rồi không làm chậm đi mối quan hệ nhỉ ?”

Armand cười “ Vì Destin nói chúng tôi cần tiến về phía trước sau những chuyện xảy ra “ Anh khoanh tay trước ngực rồi như chợt nhớ ra một chuyện, anh móc từ túi áo a một tấm hình và đưa cho Adam.

“Angie cũng nghe cậu bé kể về họ,” Adam nhìn bức hình chụp Destin và hai cô em

“Tôi muốn tìm họ, Adam, và tôi cần anh giúp” Armand nói làm Adam ngạc nhiên

“Armand, anh chỉ có 1 bức hình cũ 6 năm thôi ,”.

“Họ vào chung viện mồ côi với Destin, ở đó sẽ có tài liệu.”

“Được rồi, tôi sẽ tìm chúng,”

“Không, tôi chỉ cần sự giúp đỡ của anh thôi, còn lại tôi sẽ tự tìm ”

“Được thôi ” Adam đồng ý.

Khi xe dừng lại, họ cùng nhau lên văn phòng Armand. Anh lấy ra 1 xấp tài liệu về Destin mà anh đã điều tra trước đây

“Huh,” Armand ngạc nhiên cầm 1 mảnh giấy lên.

“Gì thế ?” Adam hỏi, liếc qua vai Armand để xem, đó là giấy khai sinh của Destin.

“Không có tên cha hay tên ông bà ” Armand nói

“Lạ thật ,” Adam trở lại ghế ngồi, anh hiểu những gì đang diễn ra trong đầu Armand

“Trại trẻ mồ côi trên đường Bellum , nó không xa nơi ta tìm thấy cậu bé.” Armand lên tiếng khi tay xếp hồ sơ lại. Anh đứng lên đi thẳng ra ngoài

“Anh tính đến đó mà không hẹn trước à?” Adam hỏi, Armand dừng lại nhìn anh

“ Dĩ nhiên,” Armand quay qua cô thư ký, “ hủy hết lịch làm việc sáng nay của tôi nhé”

“ Vâng thưa ngài,” Cô Tate trả lời. Anh và Adam đi tới thang máy . Họ im lặng không nói gì, Adam cũng không biết làm sao, có lẽ anh sẽ hỏi Armand tính làm gì nếu tìm thấy các cô bé. Ra ngoài khách sạn, họ thấy Gate đã đứng chờ họ

.....

15 phút sau họ tới trại trẻ mồ côi. Căn nhà xuống cấp trầm trọng, đường thì dơ dáy và chẳng có sân chơi gì cả.

“ Đi nào,” Armand nói , giọng của 1 nhà kinh doanh . Vào tòa nhà, họ thấy một cái bàn lụp xụp có vẻ như bàn tiếp tân.

“ Tôi có thể giúp được gì không ?” 1 cô gái hỏi, tuổi chừng 15

“ Tôi muốn gặp chủ nhiệm nơi này” Armand đáp, thấy đôi mắt xanh dịu dàng nhì mình chuyển sang màu sợ hãi “ Chỉ cần nói có Armand Riesel của tập đoàn khách sạn Riesel cần gặp.”

“ Vâng thưa ngài,” đứa trẻ đứng lên và biến mất sau 1 căn phòng nhỏ . Họ nghe 1 tiếng hét lớn, sau đó tất cả im lặng. Cô gái trở ra gạt đầu dẫn họ vào phòng. Mắt anh nhìn người phụ nữ lùn mập quá khổ ngồi sau bàn.

“ Ông muốn gì ? ông không có hẹn trước,” Bà ta nói, tay đưa điều thuốc lên cái miệng đỏ chót rít 1 hơi dài.

“ Tôi đến đây để điều tra về những đứa trẻ này.” Armand đưa bức ảnh cho bà. Anh quan sát bà nhìn vào bức hình một hồi , anh biết bà ta sắp sửa nói dối mình. Cắn chặt răng, anh chờ bà ngước lên

“ Đây là Annabelle và Ashley Davenport, chúng chỉ ở đây 1 tháng,” Bà nhìn xuống bàn

“ Còn cậu bé?” Armand hỏi, giọng hơi căng

“ Destin Rarry, nó bỏ trốn rồi.” Armand ngồi xuống ghế đối diện bà. Mắt bà mở lớn hơi sợ hãi khi nhìn vào cặp mắt nâu của anh

“ Tôi muốn có thông tin về những người nhận nuôi hai cô bé,”

“ Tôi không thể cung cấp thông tin đó cho ông,” Bà trả lời, mặt Armand xụ xuống “ Tại sao ông lại muốn tìm hiểu về chúng?”

“ Destin cần biết chuyện gì xảy ra cho em gái mình,” Armand nói làm bà ngạc nhiên . Miệng bà mở ra đóng vào như cá mắc cạn.

“ Destin không phải là anh trai chúng,” bà nói một cách khập khiễng.

“ Đừng nói dối tôi thưa bà,” Armand lớn tiếng. “ Đầu tiên là Rosalie Davenports với họ thời con gái là Rarry, tôi không hiểu tại sao bà lại bỏ ra những tài liệu này nhưng Destin có quan hệ với các cô bé”

“ Tôi không biết thằng nhóc du côn ấy đã kể những gì với các ông nhưng nó không là gì ngoài tên gây rối ở đây.” Bà nói. “ Và tôi không hiểu tại sao sau bao nhiêu năm nó lại quan tâm đến chúng, thậm chí nó còn không có mặt ở đây khi người ta đón mấy con bé đi.”

“ Tôi xin lỗi?” Adam lên tiếng, anh biết sự kiên nhẫn của Armand đang mỏng dần. “ ý Bà nói không có mặt là sao? 1 Cậu bé 12 tuổi đã ở đâu vào lúc đó ?”

“ Trong trạm y tế vì đánh nhau với 1 tên nhóc khác ” Bà nhìn Adam trả lời

“ Và bà đã không dẫn cậu ấy xuống cho họ gặp nhau lần cuối?” Armand hỏi nhỏ.

“ Tôi không nghĩ làm thế là nên, 2 đứa trẻ đã quá bị tổn thương, không cần thiết phải gặp thêm người anh với khuôn mặt bết nát đầy máu và vết bầm . Nên tôi đã không cho chúng gặp nhau.” Giọng bà nghe có vẻ rất đạo đức.

“ Tôi muốn tất cả đồ đạc liên quan đến lũ trẻ để ở đây,” Armand quyết định thế là quá đủ, anh sẽ không phí thời gian ngồi đây mà nghe bà ta nói . Anh thấy bà tính từ chối “ Đừng để tôi nhắc cho bà nhớ bà đã đuổi

Destin ra khỏi nơi này khi cậu ấy mới 17 tuổi 4 tháng trước khi cậu ấy đủ 18 tuổi ? Và tiếp tục nhận tiền cấp dưỡng cho cậu ấy từ nhà nước”

“Tôi đã nói với ông, thằng bé tự ý bỏ trốn ” Bà trả lời , bắt gặp cặp mắt Armand nheo lại nguy hiểm

“Không có báo cáo nào viết về điều đó, có cần tôi đưa luật sư đến đây không?” Anh hỏi gần giọng, bà sợ hãi lắc đầu rồi vội vã đứng lên biến mất vào trong 1 phòng khác. Vài giây sau bà trở ra mang 2 hộp giấy cỡ trung bình. “Đây là tất cả những gì chúng có,”

Armand đứng dậy và Adam đón lấy 2 hộp giấy . Họ quay ra khỏi phòng, một vài đứa trẻ tò mò đứng xem tại hành lang. Armand muốn rửa thắm khi anh nhìn chúng, những ánh mắt sợ sệt ngược nhìn anh và Adam

“Cháu xin lỗi,” 1 cô gái khoảng 11 tuổi tiến lại gần họ, mắt cô bé cúi xuống “Nhưng anh Destin có khỏe không ạ?”

“Cậu ấy khỏe ” Armand trả lời thấy cô ngược lên mỉm cười nhẹ . Anh đã tính rời khỏi chỗ này và quên nó luôn nhưng sau khi gặp những đứa bé ở đây, anh không thể . Lắc đầu anh theo Adam ra ngoài.

“Hey,” Armand dừng lại khi nghe tiếng gọi. Quay lại, anh gặp 1 cô gái khó nói chính xác bao nhiêu tuổi, mái tóc màu nâu sậm được búi thả hờ xuống vai.“Ông nói Destin vẫn khỏe sao?”

“Vâng” Armand đáp, tính quay đi nhưng anh thấy có điều gì đó trong mắt cô gái “Cô biết cậu ấy à?”

“Ừ, tôi đến đây khi tôi 11 tuổi 1 tháng sau cậu ấy , ” Cô nói, tay này sờ cánh tay kia như một thói quen khi căng thẳng. “Anh ấy đã chăm sóc tôi và rất nhiều đứa trẻ khác ở đây. Vì thế ông đừng tin những gì mẹ già Passel nói”

“Tôi không tin bà ấy,” Armand đáp, thấy cô bé ngồi xuống bậc thang trước cửa .Điều gì đó thúc giục anh ngồi xuống kế bên cô để lắng nghe bởi Destin sẽ không kể chuyện này.

“Anh ấy vào nhà thương là do tôi..” giọng cô gái buồn buồn. “...hôm các em gái anh ấy đi, mà chúng tôi cũng không biết họ là em anh ấy”

“Cô đánh cậu ấy à ?” Armand hỏi, mắt nhìn lại cô bé mảnh khảnh này.

“Không, anh cố gắng đập 1 thằng vì đã gọi người mẹ quá cố tôi là 1 con đ** hư hỏng . Tôi cảm thấy rất đau khổ vì bà chính là người như thế , nhưng Destin đã nói với tôi : 1 người làm đ** mà biết hy sinh cho con mình còn tốt hơn nhiều 1 phụ nữ giàu có nhưng bỏ rơi con cái “

“Ồ,” anh trả lời

“À quên, tên tôi là Bev,” Bev giới thiệu mình, cô lấy trong túi ra 1 điếu thuốc. “Destin là một đứa trẻ cứng rắn , không phải khỏe về cơ bắp mà là trong tâm hồn ấy, anh ấy không thích những thằng to con ăn hiếp những đứa nhỏ. Anh luôn đứng ra bảo vệ chúng . Nhưng sau đó anh ấy khá lặng lẽ 1 mình , anh đã có 1 cuộc sống tệ hại.”

“Cô có biết chuyện gì xảy không ?” Armand hỏi, mắt nhìn ra đường nơi Adam đang đứng đợi kế chiếc limo.

“Bà Passel đã ép anh ấy quan hệ với bà .Lúc đó anh ấy chỉ mới 16 tuổi ” Bev hút 1 hơi dài , tay cô bắt đầu run lên. Khi cô ngược lên Armand, cô thấy anh đang ngó tay mình. “Đây là do tôi là đứa bé bị hỏng rồi”

“Cô không mắc bệnh gì chứ?” Armand hỏi

“Vâng, chưa bao giờ dính đến chúng nhưng có vấn đề về nghiện thuốc. Nên tôi luôn phải ở đây. Không ai muốn nhận nuôi 1 đứa trẻ rắc rối cả.” Trong giọng Bev nghe có nhiều sự cam chịu . “Còn Destin, Anh ấy lưu lạc ngoài đó bao lâu vậy?”

“6 tháng,” Armand đáp thấy cô gật đầu. Khi cô gật đầu, mắt cô liếc thấy bà Passel đứng tại cửa , Armand nhìn theo tầm nhìn của cô bé cũng bắt gặp người phụ nữ. “Tôi mừng vì anh ấy đã hạnh phúc, anh ấy đáng được như thế.” Bev nói. “Chúa mới biết anh đã chịu đủ đồ khổ ở đây “

“Hai người thân lắm à?” Armand nhìn cô hỏi, anh cần giúp cô bé. Một cách nào đó anh nghĩ nếu không giúp cô bé anh sẽ rất khó chịu trong người

“Cũng thân như với mọi người ở đây, tôi nghĩ thế, và dĩ nhiên ngoại trừ anh ra, tôi biết điều đó vì mặt anh đã biểu lộ khi nghe kể về chuyện bà Passel.”

“Sao cơ ? “

“Anh quan tâm hơn cả một người bạn, tôi rất mừng vì Destin đã tìm được người có thể làm ảnh hạnh phúc,” Cô đứng lên, day day điều thuốc dưới chân.

“Đây là danh thiếp của tôi ” Armand lấy ra 1 tấm card và 1 cây bút, anh ghi số điện thoại lên tấm card. “Đây là số điện thoại nhà của Destin và tôi muốn mời cô rời khỏi nơi này đến làm việc trong khách sạn của tôi”

“Nghe có vẻ hay đấy Mr. Riesel,” Bev nhận tấm card. “Nhưng tôi phải chăm sóc cho bọn trẻ ở đây, tôi không thể đi được”

“Được rồi,” Armand nói . “Tôi sẽ gọi vài người đến đây giúp đỡ cô và bọn trẻ”

“Cám ơn anh,” Bev chào anh. Armand đi ra xe.

“Tôi thấy cô bé ấy đã nói rõ mọi chuyện cho anh ?” Adam hỏi khi theo anh vào xe. Không có tiếng trả lời lại, anh cúi xuống nhìn hai thùng giấy dưới chân

“Tôi không thể hiểu được, Adam,” Armand nói, sau 10 phút im lặng “Làm sao một người như Destin sống ở nơi như thế này mà vẫn còn trong sáng lành lặn.”

“May mắn chăng?” Adam đáp, thấy Armand nhìn lên. “Chúa ơi, Armand, có chuyện gì với cậu thế?”

“Tôi không biết ,” Armand trả lời khi chiếc limo dừng lại, Gates mở cửa cho họ. Armand ôm 1 cái hộp bước ra ngoài theo sau là Adam và cái còn lại. Khi ngồi xuống bàn làm việc trong văn phòng, Armand mở và lôi những thứ trong hộp giấy đặt lên bàn. Anh cầm cuốn album trên tay, mở nó ra xem.

“Tôi tìm thấy hồ sơ của gia đình nhận nuôi .” Adam nói, ngược lên thấy Armand đang nhìn chăm chăm vào thứ gì đó “Armand?”

“Đây là bức ảnh gia đình” Armand đẩy cuốn album tới “Hãy nhìn ba mẹ cậu ấy xem”

“Cậu ấy không giống ai trong số họ cả” Adam nhận xét. “Có thể thừa hưởng di truyền từ ông bà chăng.”

“Tôi không biết, có lẽ thế.” Armand đáp, tiếp tục bối tìm các đồ vật trong hộp, anh thấy 1 hộp nhỏ ở dưới đáy . Kéo nó ra anh gặp những lá thư “Thật sự tôi nên nói Destin giống ông bố nhiều hơn.”

“ Cái gì thế ?” Adam giật lá thư trên tay Armand . Anh ngạc nhiên khi đọc nó, sau đám cưới 5 năm Tom Davenport đã nhận nuôi Destin. Lục tiếp những lá thư, Armand thấy 1 lá nói về cái chết của Tom “Thế anh nghĩ bố của cậu bé vẫn còn sống sao?”

“Khó nói lắm,” Armand nhún vai đáp . “Tất cả những gì chúng ta biết là có thể ông bà của Destin vẫn còn sống”

“Um Armand?”

“Gì?” Armand kết luận sau 1 hồi tìm kiếm “Không có báo cáo nói về cái chết của mẹ cậu bé”

“Cậu ấy có kể gì về bà không ?” Adam hỏi anh

“Có kể về 1 số chuyện , trong đó bà có nói được chết theo người mình yêu là lãng mạn “ Armand lắc đầu nhìn một số tấm hình. “Hãy bắt đầu từ gia đình nhận nuôi cậu ấy, sau đó tôi muốn anh tìm ra dấu vết về bố ruột của cậu ấy và xem chuyện gì đã xảy ra .”

“Armand , anh thậm chí còn không có tên ông ta.” Adam lắc đầu

“Hãy bắt đầu từ trường học,” Armand nói “Tôi biết anh có thể tìm ra tài liệu về Rosalie Rarry. Và nếu không thì hãy thử tìm ba mẹ cô ấy , có thể họ vẫn còn sống”

“Anh là ông chủ mà,” Adam lắc đầu thu gom giấy tờ lại rồi rời văn phòng . Anh mỉm cười một mình. Nếu Armand trở nên bị thu hút bởi cậu bé và Destin ở lại thì có lẽ Armand sẽ buông lỏng sự đề phòng của mình.

.....
Destin ngược lên khi cậu đang cần nhẹ môi dưới. Cậu cố chú ý vào công việc để quên đi mùi vị của Armand vẫn còn vương trên môi mình. Cậu cảnh giác biết Terrance nhìn mình và hơi xấu hổ khi cậu lỡ mất những gì ông đã nói “Cậu không chú tâm lắm phải không?” Terrance với tay qua bàn để nắm lấy tay Destin

“Xin lỗi,” Destin dời tay đi chỗ khác

“Đừng xin lỗi,” Terrance di chuyển ghế sát vào cậu “Chúa biết, làm người tình của Armand là làm rất nhiều việc”

“Có lẽ thế,” Destin hơi tránh xa khi thấy tay ông đặt lên đùi mình “Làm ơn đừng chạm vào tôi như thế”

“Ồ, tôi xin lỗi,” Terrance hơi lùi lại, hấn ta làm như thể hấn ngạc nhiên khi sự đụng chạm của mình là không thích hợp.

“Không sao,” Destin quay trở lại công việc.

“Thế anh ta có tính để cho cổ cậu lành không?” Terrance hỏi khiến Destin nhìn lên giật mình

“Tôi ..um...tôi không nghĩ đây là việc của ông” Destin nói, thấy sự tổn thương trên mặt Terrance.

“Tôi chỉ quan tâm đến cậu thôi, Destin.” Ông đáp. “Ý tôi là trong 1 tháng cậu ở đây, cậu có những vết chỉ may, một bên mặt cậu bị bầm xanh và đen, không kể đến anh ta dường như thích đánh dấu lên người cậu để xác định cậu là của anh ấy”

“Tôi là của anh ấy,” Destin nhìn vào mắt người đàn ông. “Và tôi không nghĩ chuyện tôi và Armand làm phía sau cánh cửa đóng là việc của ông”

“Ừ, thực sự như thế, xin lỗi Destin,” Terrance nói, mắt nhìn ra chỗ khác có vẻ buồn “Tôi chỉ muốn mình có một người đặc biệt để cùng nhau chia sẻ thời gian hạnh phúc và đau buồn thôi.”

“Tôi chắc là thầy sẽ tìm được người thích hợp cho mình một ngày nào đó.” Destin đưa bài tập mình đã hoàn thành cho ông sửa rồi đứng lên

“Ừ, tôi chắc tôi sẽ tìm được” Ông trả lời rồi gom mọi thứ. “Tuần này tôi đến sớm hơn thường lệ nhé, tôi có 1 học trò mới và cần dành nhiều thời gian cho cổ ấy, được không?”

“Được” Destin đáp rồi đi ra. Khi thầy giáo rời khỏi nhà, cậu quay vào bếp thấy Michael đã ở đó. “Hey,”

“Hey,” Michael nhìn lên. “Cậu ổn chứ?”

“Tốt ạ” Destin mỉm cười hai má ửng hồng. “Em đi lấy 1 số thứ để trong phòng, em sẽ xuống ngay”

“Ok,” Michael đáp, cậu bé rời phòng.

“Thế là mọi chuyện đều tốt giữa cậu ấy và ngài Riesel?”

“Ừ,” Margaret mỉm cười. “Tôi nghĩ hai người đã làm sáng tỏ vấn đề rồi.”

“Hay lắm”.

Destin quay trở lại nhà bếp với camera trên tay và túi xách. Anh phải phì cười vì cậu bé quá ghiền camera “Xong hết chưa?”

“Rồi ạ” Destin hôn tạm biệt Margaret. Họ đi đến khách sạn đang tu sửa lại, trên xe, Destin xem qua những hình ảnh mình chụp được tuần trước. Họ vào khách sạn thì gặp Gayle là người duy nhất trong đó.

“Hey,” Cô ngược khỏi những giấy tờ đang làm, “Việc xây dựng sẽ tiến hành trong tuần này, chị không biết em có rảnh để tham gia không, nó là hợp đồng với công ty xây dựng Shoe.”

“Em sẽ đi vòng vòng để xem công việc như thế nào ạ.” Destin đáp, mắt nhìn 1 người đi vào khách sạn, đó là Dale.

“Chào nhóc, rất vui được gặp cậu,” Dale bắt tay, rồi quay lại những công nhân phía sau mình.

“Cám ơn,” Cậu nghe tiếng rì rầm từ đám người phía sau Dale, cậu tiến tới gần Michael.

“Destin, cậu vung búa lên được chứ?” Dale hỏi.

“Có thể ,” Destin mỉm cười với anh

“Tôi không biết đâu, ông chủ, hầu hết những cây búa đều có trọng lượng bằng cậu bé.” Một người lên tiếng, nhiều tiếng cười hưởng ứng anh ta

“Cậu cẩn thận đấy, Pete,” Một người khác nói. “Đó là đồ chơi nhỏ bé của ngài Riesel đấy.”

“Đủ rồi “ Michael nạt lớn , khiến mọi cặp mắt chuyển từ Destin về anh . Destin chưa bao giờ thấy một nhóm người lớn im lặng nhanh như thế.

“Các bạn, đây là Destin Rarry,” Dale giới thiệu, mắt liếc nhẹ Michael “Cậu ấy là 1 trong những thành viên của Gayle và sẽ di chuyển giữa các nhóm. Mọi người phải tôn trọng cậu ấy như những đồng nghiệp khác”

“Vâng,” cả nhóm đồng thanh đáp. Dale đưa ra chỉ thị làm việc rồi họ tản ra. Destin thấy 1 người tiến về phía mình, mắt anh ta vẫn dè chừng Michael.

“Hey, xin lỗi về vụ cây búa nhé, tôi tên Pete Anderson.”

“Hi Pete,” Destin bắt tay anh

“Có vẻ cậu thuộc tổ của tôi đấy,” anh liếc Michael. “Và cả ông anh đây cũng thế ”

“Ồ Destin,” Gayle đi tới cậu. “Tới cuối tuần này, công ty thiết kế phong cảnh Bailey sẽ đi xem xét quanh khách sạn”

“Tuyệt vời ” Destin cười nói . “Em không thể đợi để được làm việc ngoài trời nữa”

“ Thế còn vườn hồng thì sao?”

“Nó thật sự đã hoàn thành, không còn nhiều việc để làm và bác Jose có thể kiểm soát mọi thứ. Hơn nữa, Armand bảo em đã làm quá nhiều việc, giờ cần dành thời gian cho mình.”

“Có lẽ thế ,” Cô quay đi, Destin theo sau Pete và 1 người nữa đến khu vực họ được phân công. Cậu rất phấn khích vì sắp được gờ búa lên để đập vỡ 1 thứ gì đó.

“Thế , cậu lớn lên ở vùng này à? ” Pete nhìn Destin khi họ đi trên hành lang

“Gần như thế, cỡ 6 năm.” Destin trả lời, Pete đề ý giọng cậu hơi là lạ, khiến anh nghĩ có lẽ việc này hơi quá sức cậu bé.

“Được rồi, chúng ta làm thôi,” Pete nói. “Michael , anh và Tony làm ở bức tường được đánh dấu, tôi và Destin sẽ làm cái này.”

“Ok,” Michael đáp khi anh và Tony đi về 1 phía căn phòng.

“Chuẩn bị chưa?” Pete đưa cho Destin đôi găng tay , Destin cất camera vào túi xách rồi đặt chúng vào phòng tắm. Cậu đeo găng vào và cầm búa lên. Destin không muốn thừa nhận cây búa thật sự quá nặng so với mình. Cổ gờ nó lên cao , cậu đánh vào nơi Pete chỉ. Cái vung đầu tiên của cậu , cái mà Destin cho là quá tuyệt vời, lại hoàn toàn trật mục tiêu. Mỉm cười yếu ớt, cậu vung lại lần nữa, lần này thì nó khá hơn.

Thấy cậu bé làm được vài lần như thế, Pete bắt đầu đập bức tường khác. Mắt anh vẫn canh chừng Destin để chắc chắn cây búa không hút hết sức cậu bé . Anh nhớ những gì các công nhân khác đã đồn đại, tự hỏi liệu có thật không

“Thế... nó là sự thật à ?” cuối cùng Pete rút hết can đảm hỏi Destin

“Cái gì thật ?” Destin chuẩn bị vung búa lần nữa

“Việc cậu là đồ chơi của ông ấy”

việc Pete trả lời làm Destin ngạc nhiên , cùng lúc ấy cây búa đánh trật mục tiêu và đập vào mắt cá chân cậu bé. Destin quỵ xuống dựa vào bức tường “Tôi xin lỗi, tôi không nên hỏi”

“Không sao đâu ” Destin mỉm cười khi Michael giúp cậu ngồi xuống

“Cậu không sao chứ?” Michael hỏi, nhẹ nhàng nâng chân cậu , kéo ống quần lên. Tháo giày Destin ra anh nghe cậu phàn nàn mình vẫn ổn. Khi Michael bỏ hết giày và vớ ra, anh thở phào nhẹ nhõm , chỉ hơi sưng và bầm lên 1 tý . Anh móc điện thoại bấm số , Destin hoảng hốt ngăn lại

“Hey tôi gần như mất việc làm vì vụ những vết chỉ khâu đó.”

“Em không sao mà. Anh không cần gọi cho anh ấy” Destin nói.

“Không tranh cãi ,” Michael nhấn số văn phòng Armand và đợi một hồi nghe cô thư ký trả lời “Tôi muốn gặp ngài Riesel, tôi là Michael Benson.”

“Anh Benson?” Giọng Armand hơi lo lắng

“ Tôi gọi để báo ngài biết Destin bị cây búa tạ đập trúng mắt cá chân,” Michael nói, mỉm cười nhẹ khi Destin nhìn anh

“Có nặng lắm không ?” Armand lo lắng, tự hỏi liệu có phải người yêu của anh là người hay gặp nạn không ?

“Không nặng lắm, chỉ hơi sưng thôi.” Michael đáp

“ Anh nên chở cậu ấy về nhà, bắt nghỉ ngơi và không đi đâu cả ,” Armand ra lệnh, nghe tiếng Destin phía sau Michael

“Đưa em điện thoại,” Destin giật lấy điện thoại từ Michael. “Armand.”

“Em nên về nhà và nghỉ ngơi đi,” Armand nói

“Em không sao mà. Anh làm ơn đừng lo lắng đi, em không dễ vỡ đâu”

“Anh chỉ quan tâm ,” Armand trả lời nghe Destin khịt mũi . “Em chắc em không sao chứ ?”

“Em có thể đứng được mà “ Destin nhẹ đứng dậy để chứng minh lời mình. Cậu hơi quỵ xuống nhưng giữ vững được ngay “Hỏi Michael xem, em đang đứng đây này .”

“Anh nghĩ anh không cần hỏi,” Armand phì cười “Tạm biệt em, Destin.”

“Bye,” Destin cúp máy, trả lại cho Michael rồi mang giày vào. Cậu cầm búa lên, thấy Michael vẫn đứng yên đó “Gì thế?”

“Không có gì ” Michael trở lại chỗ làm của mình

“Cậu nên nghỉ mới đúng “ Pete thấy có lỗi vì những gì đã nói , cậu bé bị thương nhưng trong giống như cậu đang chiến đấu ấy

“Đừng lo lắng về nó ” Destin cười toe toét. “Và câu hỏi của anh, em nghĩ câu trả lời là “Đúng thế” ”

“Ồ,” Pete nhìn cậu bắt đầu làm việc. Anh ngạc nhiên khi cậu bé vẫn làm việc rất chăm chỉ dù mắt cá chân bị thương, lắc đầu anh cũng bắt tay vào việc.

.....

Destin nằm dài trên giường mình, bài tập bày bừa bộn xung quanh, cậu vừa mới tắm xong. Cậu cần hoàn tất nó vào ngày mai. HỒn nữa cậu còn phải ghi nhật ký và lịch làm việc với Gayle ngày mai . Ngáp 1 cái thật dài, cậu nhìn đồng hồ trên máy vi tính. Mới vừa 9 h, Destin tự hỏi khi nào thì Armand trở về nhà . Ngáp thêm 1 cái nữa, cậu quay lại công việc. Bài tập làm xong, cậu gỡ lịch làm việc với đội xây dựng ra. Nó rất thú vị nhưng có 1 số việc cậu không muốn lập lại vào ngày mai, dù cậu biết vẫn phải thực hiện nó . Lên lịch xong, cậu đẩy nó xuống giường, nó rớt trúng lên quyển bài tập dưới sàn. Lật nhật ký xem lại vài trang đầu, Destin thấy những bức ảnh cậu chụp trong vườn hồng, bức hình bể phun nước trong vườn hồng, bên dưới có dòng đề tặng cho các thế hệ sau sống trong căn nhà này. Cậu thấy bà thật ngọt ngào, ước gì cậu được gặp bà .

“Hey,” Armand nói vọng từ cửa , Destin ngẩng đầu lên

“Hey,” Cậu vẫn ngồi trên giường. Armand tiến tới ngồi cạnh cậu bé. “Ngày hôm nay của anh thế nào ? ”

“Dài lắm ” Armand cúi xuống hôn Destin. Vòng tay qua cổ anh, cậu ôm chặt lấy. Nhưng anh hôn xong liền đẩy nhẹ Destin ra, anh sờ sờ môi cậu . “Còn chân của em sao rồi?”

“Không sao ạ,” Destin lại kéo môi hai người về với nhau . Cậu đưa lưỡi mình vào quyến rũ chậm chậm môi anh, lưỡi Armand đáp trả khiến cậu rên lên. Khi Armand đẩy trở ra, anh mỉm cười nhìn Destin

“Học hành thế nào?” Armand hỏi

“Hơi nặng hơn” Destin ngồi dậy vợ lấy quyển bài tập đưa cho anh xem, Armand trả lại cho cậu rồi nhìn vào những bức ảnh

“ Em đã làm rất tốt, ít nhất là Terrance đã khen em như thế . Cái gì đây ?”

“Quyển sổ tay ghi chép công việc của em với Gayle và những thứ khác ở khách sạn .Mr. Terrance nghĩ nên viết ra những kinh nghiệm tốt”

“Còn đề án triển khai đến đâu rồi ?”

“Suôn sẽ lắm, Gayle rất vui .”

“Tốt” Armand bỏ quyển sổ xuống sàn và quay lại những thứ Destin đang làm trên giường “Anh thấy em đang xem ảnh.”

“Vâng” Destin xới trong chúng lấy ra 1 tấm. “Đây là ảnh khách sạn hiện tại của anh”

“Ừ,” Armand nhìn bức ảnh mỉm cười . Anh trả lại cho cậu rồi nhìn khắp căn phòng. Anh không thể tin Destin giữ phòng mình sạch sẽ đến như thế

“Vậy thì...” Destin choàng tay qua người anh, đầu dựa vào vai Armand

“Vậy thì gì...?” Armand cũng vòng tay ôm Destin.

“Em đã làm xong việc rồi ” Destin trả lời, cậu quỳ lên ,đặt tay trên ngực anh.

“Trễ rồi, em nên đi ngủ đi,”

“Nếu anh ngủ với em ” Destin hôn lên má Armand.

“Destin,” Armand kéo cậu bé vòng qua người ngồi trong lòng mình

“Chúng ta có thể ngủ chung,” Destin nói, cậu thở ra sáng khoái khi anh hôn mình. Một nụ cười nở ra trên mặt Armand, anh bế cậu bé về phòng mình. Anh đặt cậu lên giường. Destin chui ngay vào trong chăn, còn Armand cởi bớt quần áo rồi tắt đèn, trèo lên giường. Anh ôm cậu vào lòng , thấy Destin hoàn toàn thư giãn trong mình. “Armand?”

“Em nói đi ngủ mà “ Armand đáp, nhích mình tìm vị trí thoải mái

“Em biết” Destin nhắm mắt, tay vuốt nhẹ từ từ trên người Armand. Cậu mỉm cười khi nghe giọng gừ gừ nhỏ ngọt ngào của anh.

Đã 4 ngày kể từ khi họ quan hệ với nhau , và sáng sớm hôm sau Destin quyết tâm phải gặt hái được chút gì đó. Cậu rê nhẹ miệng mình trên ngực anh.

“Dừng lại đi ,” Armand chặn tay lên miệng cậu .

“Tại sao ?” lưỡi Destin liếm nhẹ ngón tay anh

“Bởi vì ” Armand giật tay ra khỏi cậu, anh sờ tóc để chặn cậu bé lại “Em mới vừa lành thôi , anh không muốn em bị thương nữa.”

“Ồ,” Destin giận dỗi lặn mình ra xa anh

“Destin,” Armand kéo cậu bé vào lòng mình . “Anh muốn cho cơ thể em được thích nghi đã, em chỉ mới làm người tình của anh 1 tuần thôi”

“OK,” Destin đáp, cậu rên khẽ khi tay Armand chạy dài xuống dưới “ Đừng bắt đầu thứ anh không thể kết thúc”

“Ừ anh sẽ không đâu ,” Tay Armand tìm đến điểm cần thiết, anh vuốt chậm chậm theo nó

“Ah...A.. Armand?”

“Hum?” Armand tiếp tục tìm đến những điểm nhạy cảm khác trên người cậu bé , môi anh chạy dọc theo những điểm sau lưng. Anh yêu mùi vị làn da cậu bé, sạch sẽ và ngọt ngào. Dừng lại phía dưới thắt, anh mút nhẹ nó.

“Ồ, chúa ơi ,” Destin hét lên , tay bấu chặt cái gối trên đầu. Tay và lưỡi anh tiếp tục dày vò cậu . Destin không chịu nổi cảm giác này “Armand ...em sắp...”

“Chưa được đâu cưng,” Armand di chuyển môi mình hôn dọc lên trên lưng cậu, anh với tay lấy chai dầu ra, và bắt đầu chuyển chinh phục của mình.

“Armand,” Destin rên rỉ dưới những chuyển động của anh.

“Gọi nữa đi “ Armand thở vô tai cậu bé.

“Anh muốn em kêu tên anh với giọng đó.”

“Armand,” Destin rên tiếp khi người cậu hòa nhịp cùng anh. “Nhanh hơn đi anh...”

“Không” Armand cắn nhẹ lên vai cậu

“Armand,” Destin la lên, cái cắn ấy không làm cậu đau nhưng nó giúp tăng thêm trọng lượng cậu cảm nhận trong người mình. Destin nắm phía sau cổ Armand để giữ vững miệng người đàn ông trên vai mình trong khi đầu anh vùi sâu vào gối .

“Destin,” Armand hét lên, cảm thấy cậu bé cào mạnh lưng mình khi cậu phóng ra. Nhắm mắt lại anh tiếp tục chuyển động, Destin vẫn ôm chặt anh. Rồi anh cũng trút vào cậu bé , rên khẽ khi móng tay Destin cào dài xuống lưng mình

“Ồ wow,” Armand nằm sang 1 bên. Destin thì nằm yên, không chắc mình có thể đứng lên được không , nhắm mắt cậu bắt đầu muốn ngủ lại.

“Ồ anh không nghĩ thế đâu ,” Armand kéo cậu bé ngồi dậy

“Armand,” Destin hé mắt . “ôi, anh đang chảy máu kìa,”

“Ừ, em có vuốt sắt lắm,” Armand ngo sau lưng mình

“Em xin lỗi,” Destin nói, giọng như muốn khóc

“Không sao” Armand ôm cậu bé vỗ về “Đừng lo lắng.”

“Nhưng em làm anh chảy máu,” Destin nghiền nghẹn trên vai Armand

“Đó là vì anh làm em cảm thấy cực khoái,” Armand đẩy cậu bé ra hôn nhẹ lên môi. Mím cười, anh bế cậu lên ẵm vào phòng tắm. Khi họ tắm xong, họ cùng xuống nhà bếp, Margaret đã pha sẵn cafe

“Chào buổi sáng ” Bà tiến tới hôn hai người

“Chào đi,” Destin ngáp dài

“Armand cổ của cậu bị sao thế?” Margaret hỏi, lần đầu tiên thấy ông chủ mình đỏ cả mặt . Nhìn lại Destin, thấy cậu cũng như quả cà chua, bà bật cười “Ồ dĩ nhiên rồi.”

Margaret đi chuẩn bị bữa sáng. Cứ mỗi vài phút bà lại liếc nhìn hai người. Armand đang đọc báo còn Destin thì ngủ gục trên bàn. Khi bà dọn bữa sáng ra, Destin mới ngẩng đầu lên.

“Armand làm sao anhỡ đánh thức cậu bé tội nghiệp dậy sớm như thế?” Margaret hỏi , Aramnd nhìn bà không nói nên lời, lần đầu tiên trong ngày anh bị như thế.

“Ừ, em cần giấc ngủ của mình,” Destin nhìn anh cười trêu .Armand lằm bằm trong miệng rồi quay lại tờ báo và ly cafe . Anh nghe Destin cười to hơn và Margaret đang mắng yêu cậu .

“Anh đi đây,” một lúc sau anh nói , Destin đứng lên dọn dẹp đĩa của mình vào chỗ rửa chén. Cậu mỉm cười khi thấy Armand nhìn mình “ Em sẽ đi với anh “

Họ bước đến bậc thềm trước nhà thì dừng lại, Destin đứng ở trên cùng trong khi Armand đứng thấp hơn để ngang tầm mắt với cậu bé.

“Chúc em 1 ngày tốt đẹp nhé,” Armand nói khi Destin dựa vào 1 cột trụ cạnh bên , anh tiến tới hôn cậu bé. Khi nụ hôn tiến sâu vào, Destin choàng tay qua cổ hoàn toàn dựa sát người vào ngực anh . Cậu mỉm cười khi nụ hôn chấm dứt, Armand phải giữ thăng bằng trên bậc thang

“Bye,” Anh quay đi ra xe, Destin đứng vậy tay chào theo. Xe đã đi khuất nhưng cậu bé vẫn đứng đó, cậu hồi tưởng lại 1 tháng vừa qua. Trước đây cậu chưa bao giờ dám nghĩ mình là gay . Tất cả những đam mê tình ái đều quá tầm tay cậu, ít nhất là cho đến khi Armand chỉ cậu điều đó. Armand chính là chìa khóa . Chỉ cần giọng nói của anh cũng khiến cơ thể cậu phản ứng, điều đó làm cậu khá ngạc nhiên. Destin đỏ mặt khi nhớ lại chuyện sáng nay , nó hơi khác so với những lần trước. Cậu tự hỏi mình đã yêu Armand rồi sao? Mình phải có cách gì khác chứ không phải chỉ trao thân cho anh. Destin ngẩng lên khi nghe tiếng đóng cửa xe . Cậu nhìn vị gia sư đang đi đến gần mình “Chào buổi sáng, Destin, cậu đang đợi tôi à?”

“Không , Armand vừa đi làm cách đây vài phút và tôi đang thưởng thức không khí trong lành sáng nay” Destin trả lời, quay đầu vào nhà. Cậu vào thư viện, ngồi xuống bàn học và đợi thầy vào. Họ bắt đầu học bài. Destin chú tâm nghe thầy giảng mặc dù có vài lúc cậu nghĩ về Armand, khi ấy cậu mỉm cười 1 mình.

Cameron quan sát cậu làm bài, ông chú ý có vài sự thay đổi sáng thứ hai này . Ông nhớ lại lúc Destin bước trở vô nhà, cậu đi hơi nhún nhảy . Ông nhìn khi cậu đi lại kệ sách, với tay lên cao để lấy 1 cuốn. Mắt ông mở to bắt gặp 1 vùng da bị đổi màu phía dưới lưng cậu . Đứng dậy, ông tiến về Destin, nơi cậu đang cố gắng nhón chân lấy quyển sách. Lúc lấy sách từ cậu, Cameron để tay mình sờ nhẹ dưới lưng cậu bé khiến Destin giật mình . Ông mỉm cười đưa sách cho cậu

“Cảm ơn”

“Không có gì ” Terrance nói. “Vết bầm trên lưng cậu có đau lắm?”

“Vết bầm nào ?” Destin hỏi lại, chợt nhớ ra sáng nay miệng Armand có chạm dọc lưng mình, Cậu đỏ mặt

“Anh ta không đánh cậu đó chứ?” Lời Terrance làm Destin quay phắt lại nhìn ông “KHÔNG Armand không làm tổn thương tôi ,” Destin bước lùi lại mấy bước đụng trúng mép bàn

“Chỉ vì trông nó có vẻ tệ quá ” Terrance tiến tới sát bên cậu, tay ông trượt tay vào áo Destin để chạm lên những vết bầm đó

“Đừng,” Destin tránh ra xa vài bước.

“Tôi chỉ quan tâm đến cậu thôi Destin, chỉ có thế.” Terrance nói, dựa người vô bàn. “Cả tuần nay cậu hay giật mình, buồn ngủ và khi vết bầm trên mặt cậu mất đi thì lại có vết khác xuất hiện ở lưng ”

“Như tôi đã nói, những gì tôi làm với Armand không phải chuyện của ông” Destin nói rõ từng chữ. “Cảm ơn sự quan tâm của ông nhưng thật sự là không sao cả”

“Được rồi,” Mr. Terrance gật đầu nhẹ. “Tôi nghĩ chúng ta kết thúc buổi học ở đây, hãy làm tiếp bài tập kế nhé.”

“OK,” Destin nhìn ông thu xếp đồ đạc. Cậu tiễn ông ra ngoài, đến hành lang, Terrance dừng lại “Tôi muốn cậu biết , cậu có thể đến gặp tôi bất cứ lúc nào nếu có chuyện gì xảy ra, ok? Nếu cậu cần giúp đỡ “ Thấy cậu gật đầu, ông quay ra xe. Destin vào nhà , cậu nghĩ về những điều Terrance vừa nói . Có thể ông chỉ quan tâm thôi, không có ý gì khác. Destin tự hỏi liệu ông có hành động thái quá không ? Lắc đầu cậu đi vào bếp. Michael đang đứng đó nói chuyện với Margaret.

“Hey,” Destin chào họ.

“Chào cậu ” Michael đáp lại, để ý vẻ mặt hơi lạ của Destin.

“Em có 1 vài chuyện” Cậu nhìn Michael ra hiệu, bỏ lỡ cái nhìn của Margaret, người đang im lặng quan sát cậu bé, “Anh có thể giúp được không??”

“Được chứ “ Michael theo cậu ra khỏi phòng. Khi họ lên cầu thang, anh tự hỏi có chuyện gì xảy ra, Destin chưa bao giờ lên tiếng nhờ giúp đỡ cả. Và không hiểu tại sao cậu bé lại cần mình giúp lúc này. Anh nhìn Destin bước vào phòng mình, anh nghĩa khắp phòng .

“Em có thể hỏi anh 1 chuyện được không ?” Destin hỏi, cậu đang đứng cạnh bàn , tay bỏ những tấm hình vào bìa hồ sơ.

“Ừ ” Michael bước vào trong phòng, nhận thấy đây không phải phòng chung với Armand

“Làm sao anh biết khi nào thì 1 sự đụng chạm là không thích hợp ?” cậu quay lại Michael

“Tôi nghĩ nếu nó làm cậu không thoải mái,” Michael đáp thấy Destin gật đầu, dường như đang hấp thụ chúng

“Nhưng thỉnh thoảng sự đụng chạm vô tư có bị dùng theo cách xấu không?”

“Ok, Destin tất cả chuyện này là sao?”

“Ông Terrance,” Destin nhìn xuống bàn. “Em đã yêu cầu ông ấy đừng chạm vào em như ông ấy đã làm vài lần trước. Nhưng sau đó ông biểu lộ sự ngạc nhiên về việc em nghĩ đã nghĩ nó là không thích hợp trong hoàn cảnh đó, như thể ông làm điều đó là đúng. Hãy nói với em là ông ta thật sự không có ý gì chứ ”

“Cậu nên kể chuyện này cho Armand hay ” Michael khuyên

“Không” Destin nhìn lên. “Nếu như em đã hành động thái quá thì sao , vì em không quen việc người khác biểu lộ sự quan tâm với mình ? Em không muốn ông ấy bị mất việc”

“Destin,”

“Có lẽ anh nên vào trong thư viện chung với em buổi học kế, rồi sau đó hãy nhận xét xem hành động của ông ta có dụng ý gì khác không nhé ? ” Destin yêu cầu.

“Được rồi, nhưng nếu thật sự là thế thì chính em phải kể cho Armand nghe đấy” Michael đáp, cậu bé gật đầu

“Em có thể hỏi thêm 1 chuyện nữa được không? ?” Destin đỏ mặt lên khi nghĩ đến chuyện này.

“Được chứ ,” Michael hơi lạ trước sự biểu lộ của cậu bé. Anh càng ngạc nhiên hơn khi Destin quay lưng lại, kéo nhẹ áo lên.

“Có thấy dấu bầm nào không ?” Destin hỏi

“Um có ,” Michael trả lời 1 cách dịu dàng, Destin hạ áo xuống , cậu chỉ gật đầu rồi đi lại tủ đồ lấy thêm 1 cái áo khác và mặc chồng lên . Sau đó cậu đem theo vật dụng cần thiết ,theo Michael ra ngoài

.....

“Armand anh có nghe không vậy?” Adam hỏi, anh còn muốn vòng sang bàn đánh người đàn ông trẻ tuổi này 1 cái .

“Hum? Anh đang nói gì , Adam?” Armand cuối cùng cũng chú ý người đã bước vô văn phòng mình cách đây 10 phút .

“Tôi đang nói ..” Adam không thích lặp lại những gì mình đã báo cáo “ Bản điều tra sẽ hoàn thành tối nay, các cô bé, giờ tên là Annie và Templeton được chăm sóc rất tốt, ba là nhà quảng cáo, mẹ ở nhà chăm sóc các con.”

“Tốt , còn những người khác?”

“Ông bà còn đang đợi, người bố thì tôi định sẽ ghé trường học để điều tra” - Mất Adam bỗng chú ý những vết trầy chạy dài từ cổ Armand trở xuống, 4 đường, trông như những vết cào . “Cổ anh bị làm sao thế?”

“Không phải chuyện của anh ,” Armand gằn giọng khiến không chỉ Adam mà bản thân mình cũng ngạc nhiên. Adam nhượng mảy chờ lời giải đáp từ Armand. “Tôi xin lỗi .”

“Không sao, giờ thì nói tôi nghe không phải búp bê của anh làm chứ?”

“Cậu ấy đấy, và đừng gọi Destin là búp bê .”

“Vết cào kéo dài đến đâu ?” Adam tò mò hỏi thấy Armand lườm mình nhưng anh biết Armand sẽ trả lời

“Hết cả lưng tôi, được chưa ?” Anh dựa vào ghế thở dài.

“Anh đã làm gì mà khiến cậu bé hành động như thế?” Adam không bao giờ tin Destin có thể thô bạo với Armand . Anh ngạc nhiên khi thấy bộ mặt chín đỏ hoét của Armand “Ồ chúa ơi, cậu ấy tạo ra chúng trong lúc đang làm chuyện ấy à”

“Adam,” Armand hét lên, Adam ôm bụng cười, Armand nhìn anh không nói nên lời trong khi anh vẫn cười sặc sụa .

“Tôi xin lỗi,” cuối cùng Adam cũng kiểm soát được cơn cười. “Tôi chắc là cậu bé đã trả thù xong những vết hôn mà anh gây ra cho cậu ấy , tôi ngạc nhiên sao cậu ấy không làm thế sớm hơn nhỉ”

“Tôi đã cho Destin thời gian để thích nghi,” Armand đáp, thấy vẻ mặt cười cười của Adam biến mất

“Anh đã ..gì ?”

“Thời gian để cơ thể cậu bé thích nghi ,” Armand biết mình không thể nói chuyện này với ai khác ngoài Adam. Adam là người duy nhất hiểu anh - “Thời gian để tôi thích nghi”

“Ok, vậy là hai người đã không quan hệ trong vài ngày rồi, không ngạc nhiên gì về phản ứng đó ”

“Chúa ơi, Adam, tôi đã biến cậu bé thành 1 quái vật ” Armand nói, mắt nhìn Adam như thách-anh-dám-cười-đó.

“1 quái vật ?” Adam hỏi lại, cố gắng giữ cho giọng mình như bình thường

“Cậu bé đã nhảy bổ vào tôi khi tôi mới từ nhà tắm bước ra, tôi đã phải cố tách cậu ấy ra với một cây gậy ” Armand kể lại, anh nhìn thấy mặt Adam chuyển sang màu đỏ lạ thường. “Cứ cười cho thoải mái đi , trước khi anh bị chết vì nhồi máu .”

“Tôi xin lỗi” Adam cười không che dấu nữa . “Chỉ là cậu bé thường im lặng và nhút nhát .”

“Và rất đòi hỏi,” Armand thêm vào. “Sáng này tôi phải chịu thua , bởi trông cậu ấy quá buồn khi tôi bảo cậu cần thời gian.”

Adam tiếp tục cười dữ dội hơn, Armand chỉ biết lắc đầu im lặng nhìn anh, tự hỏi mình kể cho Adam nghe như thế có là sai lầm không? Nhưng người đàn ông này là bạn thân nhất của anh lâu đến nỗi anh có thể nhớ. Và anh biết khi cơn cười dịu xuống, Adam sẽ cho anh lời khuyên hợp lý.

.....

Destin im lặng ngồi nghe người đàn ông đến từ công ty thiết kế phong cảnh Bailey báo cáo về kế hoạch thiết kế cho khuôn viên khách sạn. Mặc dù cậu nghĩ nó đơn giản nhưng cậu vẫn sững mê li khi được tham gia vào công việc của công ty này. Thậm chí cậu thấy buồn khi bị mất Destin, nhưng cậu không màng đến, tay cậu vẫn còn ê ẩm vì những ngày vùng vằng búa tạ

“Vì thế nó sẽ không tốn nhiều thời gian,” Mr. Bailey kết thúc vấn đề . “Đa số sẽ bỏ những cây chết và vun xới lại đất để chuẩn bị trồng cây mới”

“Tốt “ Gayle nhận xét. “Những thợ sơn sẽ đến sơn ngoài khách sạn vào thứ hai, họ làm trước, khi nào họ xong việc thì các anh sẽ bắt đầu.”

“Vâng ” Bailey đáp.

“Tôi xin lỗi?” Destin lên tiếng làm hai người quay lại nhìn cậu –“ Ông có thực sự cần thiết phải nhổ cái cây này lên không? nó là cây hoa mộc lan mà phu nhân đời trước đã trồng.”

“Nó nằm cản trở kế hoạch,” Mr. Bailey vỗ vỗ đầu Destin như một chú nhóc. Destin im lặng nhìn bản kế hoạch lần nữa. Cậu không tìm thấy nguyên nhân gì mà cái cây này cản trở kế hoạch cả .

“Được rồi, hẹn gặp ông vào thứ ba tuần sau,” Gayle đứng lên bắt tay Baileys . Destin nhìn ông thu dọn đồ rồi rời phòng, cậu ngó lại thấy Gayle cầm điện thoại lên, cậu cũng tính bước ra cửa

“Destin?” Gayle gọi cậu bé.

“Em sẽ ra ngoài chụp vài tấm hình khách sạn trước khi họ thay đổi phong cảnh.”

“Ừ, em đi đi “ Rồi chị quay lại công việc đang làm, Destin rời phòng ra ngoài khuôn viên khách sạn, Michael theo sau. Cậu chụp vài pô. Trong khi hầu hết các bụi rậm và cây cỏ bị khô héo vì thiếu sự chăm sóc thì cây mộc lan vẫn vươn cao khỏe mạnh.

“Thật là 1 tổn thất nếu chặt bỏ cây này” Destin lẩm bẩm trong miệng

“Ừ, nhưng cậu cũng đã nghe ông ta nói rồi đấy,” Michael lên tiếng từ chỗ mình đứng, anh đang dực người vào những cây chết

“Điều chỉnh lại kế hoạch đâu có khó đâu,” Destin đáp lại, Michael im lặng không nói gì. Destin chụp vài tấm hình về cây mộc lan, sau đó cậu chuyển qua quan tâm đến 1 khu vực nhỏ đã từng rất xinh đẹp. Ngồi xuống dưới 1 cái cây, cậu hít sâu 1 hơi dài rồi dựa người vào thân cây

“Destin cậu đang làm gì thế?”

“Đang lắng nghe,” Destin trả lời nhẹ nhàng khi Michael tiến đến chỗ mình“ Vợ anh có thích những bông hồng em tặng không?”

“Rất thích” Michael ngồi xuống kế bên cậu

“Anh có nghe thấy không ?”

“Nghe gì?” Michael tự hỏi còn tiếng gì khác ngoài tiếng chim?

“Tự nhiên ” Destin thở dài, mỉm cười nhẹ , nhắm mắt cậu thư giãn hoàn toàn, cậu cảm thấy cơn buồn ngủ sáng nay đang dần quay trở lại.

“Cậu ngủ à?”

“Sắp thôi “ Destin ngồi thẳng dậy vắn mình vài lần. Cậu đứng lên đi vào chào tạm biệt gayle rồi cùng Michael đi ra xe hơi

“Sẵn sàng chưa?” Michael hỏi.

“Rồi ạ”

Michael khởi động xe bắt đầu chạy.

“Anh từng kể vợ anh làm việc buổi tối phải không?”

“Ừ”

“Anh đến ăn tối chung nhé, Adam và Angie cũng đến nữa, cả vợ chồng bác Gates”

“Armand không phiền chứ ?”

“Không, chính anh ấy kêu em mời vợ chồng anh đến đấy .”

“Ồ,” Michael nhướn mày nhìn Destin, lúc này xe cũng vừa dừng trước nhà . Hai người đi vào trong, Destin ghé qua thư viện lấy chút đồ trước khi vào nhà bếp xem có việc gì phụ Margaret không

“Có chứ, cháu trộn dùm cái này đi,” Margaret đưa cho Destin cái thìa rồi bà quay lại đồ ăn trên bếp “Armand vừa gọi báo cậu ấy sẽ về sớm. Cậu ấy có điều ngạc nhiên dành cho cháu đấy.”

“Hay lắm”

.....

Armand nhìn lên khi Adam bước vô văn phòng mỉm cười chìa cho anh 1 thứ, Armand đón lấy nó “Đúng là 1 sự ngạc nhiên.”

“Ừ,” Adam đồng ý

“Hãy nhìn xem , các cô bé đã lớn thế nào,” Armand đặt hồ sơ xuống cầm bức ảnh lên xem. Hai cô gái tóc vàng đang đứng trước cửa 1 ngôi nhà lớn màu trắng, trông họ như đang chờ xe buýt, một người phụ nữ trạc giữa 30 đang đứng sau họ

“Họ trông rất giống mẹ mình, bà Rosalie.” Adam nói khi Armand xem tiếp giấy tờ khác

“Destin cũng thế,” Armand đặt tấm hình chụp Destin hiện tại bên cạnh 1 tấm hình cô gái Rosalie khoảng 16 tuổi. “1 Destin khác tóc vàng mắt xanh. Trông họ như chị em sinh đôi.”

“Đúng thế... à, anh xong hết chưa ?” Adam hỏi thấy Armand gật đầu, anh thu dọn hồ sơ lại rồi theo Adam ra ngoài đại sảnh, nơi Angelica đang đứng chờ.

“Angie chị xong hết chưa?” Armand hỏi chị mình khi cô đang nhấn nhủ gì đó với nhân viên

“Sao em gấp về nhà gấp mặt búp bê của mình thế?” Angelica thích thú cười khi Armand lườm chị, Chị lấy áo khoác rồi theo hai người ra xe. Trên xe chị để ý Armand đang cầm chặt 1 bìa hồ sơ trên tay

“Gì thế?” chị chỉ vào hồ sơ hỏi

“Báo cáo về gia đình và em gái Destin.”

“Ồ, nó tốt chứ?”

“Vâng ”

Đến nhà, xe dừng lại, gates bước xuống mở cửa cho 3 người. Armand đi ra đầu tiên, anh đi thẳng lên nhà. Đến gần bếp, anh nghe tiếng Destin đùa giỡn với Margaret. Anh đi vào xem, Chúa ơi, cậu bé đẹp quá, làm tim anh đập nhanh hơn

“Anh đã về, Armand,” Margaret chào.

“Hey,” Armand không dứt mắt khỏi Destin.

“Hey,” Destin đặt đĩa cuối cùng lên bàn, sau đó hoàn toàn chú ý vào Armand, người đang tiến về phía mình. Anh đưa hồ sơ cho cậu xem. Nhìn vào tấm hình 2 cô em gái, Destin nhận xét “Họ giống mẹ quá”

“Ừ, Bọn anh đã tìm ra cha mẹ của mẹ em, họ vẫn còn sống”

“Ồ,” Destin vẫn nhìn vào giấy tờ.

“Và cha em nữa, có khả năng rất cao là ông ấy vẫn còn sống.”

“Cha em đã chết rồi, em có nói với anh mà .” Destin đóng hồ sơ, trả lại Armand

“Tom Davenport không phải cha em.” Armand không hiểu tại sao hành động của Destin lại thiếu tích cực như thế

“Tom là người cha duy nhất mà em biết, Em không quan tâm người đã sinh ra em nhưng bỏ mặc hai mẹ con em.” Destin nhìn anh. “Em không yêu cầu anh tìm họ, em chỉ cần biết về hai em gái của mình thôi.”

“Anh hiểu, nhưng em còn có gia đình mà,”

“Không, em không có, em gái em cũng không còn thuộc về em nữa, Và em không muốn biết về những người đã đuổi mẹ em ra đường vì đã mang thai em. Anh không thể nào hiểu được cảm giác thế nào khi biết cha mẹ của mẹ đã đuổi bà ra đường vì đã mang thai mình đâu, rằng bà đã không có gì thậm chí dù anh không đòi hỏi được sinh ra.”

“Destin,”

“Em không muốn biết họ, em không cần họ vẫn còn sống, Họ đã có cơ hội chấp nhận mẹ con em nhưng họ đã từ chối”

“Destin,” Armand cố gắng làm dịu cậu lại nhưng cậu bé chỉ lắc đầu rồi bỏ chạy khỏi nhà bếp. Armand nhìn theo không nắm rõ chuyện gì đã xảy ra , Tại sao cậu bé không vui mừng khi nghe các tin này ? để biết rằng mình không cô độc giữa cuộc đời ?

“Armand?” Angelica hỏi, không thấy sự trả lời của em trai. Còn anh thì quay lưng đi thẳng vào văn phòng. Anh không hiểu phản ứng của Destin, dĩ nhiên là cậu bé giận vì những chuyện xảy ra giữa ông bà và mẹ của mình nhưng có thể sau 18 năm mọi thứ sẽ khác đi chứ?

“Chúa ơi” Armand lẩm bẩm khi anh day day sống mũi, mệt óc quá. Đáng lẽ Destin phải tỏ ra ngạc nhiên thích thú chứ không phải tức giận như thế này .Dựa người vào ghế anh nhìn ra lối đi ngoài sân, anh cứ ở yên như thế cho đến khi anh thấy Michael ra về, rồi 1 lúc sau là Adam và Angie . Anh nhắm mắt lại, hy vọng Destin đã vào nhà và đi ngủ, ít nhất anh cũng muốn cậu bé không sao. Nghe tiếng gõ cửa anh hy vọng đó là Destin.

“Armand?” Margaret hơi lo lắng. “Trời tối rồi mà Destin vẫn ở ngoài sân, làm ơn đi tìm cậu bé đi?”

“Dĩ nhiên rồi.” Armand đứng lên, rời khỏi phòng. Anh đi theo hướng Destin đã bỏ chạy đến chỗ rào chắn nhìn ra vườn “Em biết Margaret lo cho em lắm không ?”

“Em biết ” Destin lên tiếng từ chỗ cậu đang ngồi dựa lưng vào dây tường chắn ấy.

“Anh xin lỗi ” Armand gác tay lên hàng rào

“Em cũng thế ” Destin thở nhẹ. “Em không nên phản ứng như thế, anh chỉ muốn giúp thôi”

“Anh chưa bao giờ gặp mặt mẹ anh ,” Armand nói nhỏ . “3 tháng sau khi anh sinh ra, bà đi du lịch châu phi và dính 1 căn bệnh quái ác mà chưa ai nghe nói tới. Sau đó khi anh lên 3, ba anh cưới vợ khác , cô ấy là 1 cô dâu chiến lợi phẩm”

“1 gì cơ?” Destin hỏi lại, cậu ghét cắt ngang tâm sự đời tư của Armand

“1 chiến lợi phẩm của bố, nhỏ nhắn, rất xinh đẹp, đến từ gia đình cực kỳ giàu có” Armand thở dài nhớ về người mẹ kế - “Bà là 1 người vợ rất chung thủy , bà bỏ qua những lăng nhăng của bố và xem mọi thứ đều tốt đẹp trong thế giới của bà.”

Destin im lặng nhìn Armand đang hướng mắt ra bài cỏ. Anh dường như đang đắm mình trong quá khứ và Destin quyết định không làm phiền . Cậu nhớ về mẹ nhớ những lần cậu bắt gặp bà lặng lẽ khóc , biết tại sao bà khóc , cha mẹ bà không muốn bà vì cậu .

“Dù vậy nhưng Ông ấy không yêu bà,” Armand như đang nói chuyện với bản thân mình - “Anh vẫn nhớ ngày đám tang của bà, chết lúc anh 15 tuổi vì bị cướp giết, cha anh đứng đó mặt lạnh tanh không cảm xúc. Sau đó ông nhìn anh và bảo anh rằng, người phụ nữ ông sống chung 12 năm qua hoàn toàn vô dụng... OH, nhưng bà lại yêu ông cả đời , trao cho ông ấy tất cả và không bao giờ phàn nàn, không bao giờ đòi hỏi lại.”

“Em rất tiếc ” Destin đáp, cảm thấy tệ cho anh.

“Đừng em ” Armand an ủi lại. Mẹ kế anh là 1 người ngốc, cứ nghĩ rằng sẽ có ngày cha anh sẽ yêu bà. Chó chết, ông thậm chí còn không yêu mẹ anh nữa kia. Ông đã dạy anh rất nhiều lần, một người đàn ông thật thụ sẽ không để tình cảm của mình dính dáng đến công việc kinh doanh. Tình yêu của đàn bà là tình cảm yếu đuối. “Ông ta chết vì ung thư khi anh 18 tuổi, đó là 6 tháng rất đau khổ trong cuộc đời ông.”

“Armand?” Destin đứng dậy đi tới bậc thang, trèo qua chúng.

“Trước lúc lâm chung, ông kể anh nghe về khách sạn, cái đang được tu sửa lại ấy, là 1 món quà cưới tặng mẹ anh chỉ trước khi bà nói với ông , bà cưới ông là vì tiền” . Armand nhìn cậu bé đứng trước mặt mình , Destin không nói gì chỉ ôm lấy anh

“Destin,”

“Không sao đâu ”

“Thôi, chúng ta đi về nào. “Armand thả cậu bé ra, anh choàng tay qua vai cậu dẫn vào nhà “Em đói không?”

“Thật sự không đói lắm,” Destin đáp, Armand gật đầu, họ im lặng đi . Vào phòng ngủ, Armand đóng cửa lại còn cậu bé thì đi thẳng đến giường ngủ và cởi đồ cậu đang mặc ra.

“Destin?” Armand nhìn cậu ,hỏi.

“Em...um...” Destin không biết giải thích thế nào cảm xúc của mình lúc này, chẳng lẽ cậu thú thật với anh cậu muốn nghe anh thì thầm vuốt ve mình?

“Không sao, anh hiểu mà,” Armand băng qua phòng, anh cũng tháo hết đồ ra. Đứng trước Destin, anh chạm lên vết thương do đá banh lúc trước, cúi xuống hôn nhẹ lên nó môi anh kéo dài trên làn da mềm mại ấy

“Armand,” Destin thì thầm khi Armand kéo hai người ngồi xuống giường , Anh kéo Destin ngồi giữa hai chân mình khi miệng anh hôn lên ngực cậu bé

“Khoan đã”

“Gì thế ?” Armand hỏi thấy cậu bé hơi tách ra xa 1 chút.

“Em muốn cho anh hưởng thụ cảm giác ” Destin quỳ gối thấp hơn

“Destin,” Armand nhìn xuống gương mặt cậu bé.

“Làm ơn nhé ?” Destin không chờ anh trả lời, cậu dùng hai tay mình bắt đầu làm việc.

“Destin dừng lại,” Armand cắn chặt răng rít lên, thỏa thê trước cảm giác tay cậu mang lại cho mình. Destin nhắm mắt nhớ lại những hành động Armand đã làm cho mình lúc trước, cậu làm lại y chang. Và dĩ nhiên cậu cũng đọc qua những điều này trong các quyển sách của mấy cô gái trong trại trẻ mồ côi. Tay và lưỡi cậu cố gắng phục vụ hết sức

“Destin,” Armand rít lên lần nữa, tay anh luồn vào tóc cậu , nhắm mắt lại, anh muốn đẩy cậu bé ra nhưng cũng muốn kéo cậu vào sâu thêm. “Em phải ngừng lại ”

“Tại sao?” Destin đẩy nhẹ ra để nói rồi lại tiếp tục. Cậu nghe anh cắn chặt răng , gồng người chịu thua cảm giác do miệng cậu gây ra. Cuối cùng anh thét lên 1 tiếng rồi trút hết ra ngoài. Armand nhấc bổng cậu lên, mắt anh bùng cháy 1 điều gì đó mà Destin chưa gặp chúng trước đây.

“Chúa ơi, Destin ! ” Armand hôn ngẫu nhiên cậu bé. Tay anh vồn vã sờ chạm người cậu.

“Armand,” Destin đẩy nhẹ người anh ra

“Anh đã tính dành nguyên tối nay làm tình với em nhưng em đã làm hỏng nó” Armand hôn cậu lần nữa . “Anh không nghĩ giờ anh sẽ hoàn toàn thỏa mãn trong 1 tối đâu.”

“Em đã làm thế à,” Destin hỏi lại, thấy anh gật đầu mỉm cười , Anh nhẹ nhàng xoay cậu bé nằm bên dưới mình. Môi anh bắt đầu hôn khắp người cậu trong khi ngón tay thì hoạt động bên dưới.

“Armand.”Cậu rên lên rồi xuất ra,không chịu nổi chỉ với mấy ngón tay của anh

“ hơi nhanh đấy”

“Xin lỗi,” Destin thì thầm khi Armand đổi tư thế nằm sang 1 bên

“Không sao, giờ em muốn anh làm gì ?” Armand dựa đầu lên cánh tay ngấn nhìn Destin. “Em có một không?”

“Không ,” Destin mỉm cười. “Em có ý này.”

“Ok,” Armand đáp khi anh thấy Destin đứng dậy mặc quần áo vào.

“Nhanh nào, mặc đồ vào đi ,” Khi hai người y phục xong , Destin ôm cái chăn trên giường anh rồi kéo tay anh dắt ra khỏi phòng. Destin dừng lại tại nhà bếp, lấy vài thứ trong tủ lạnh ra rồi cầm thêm cây đèn nhỏ trước khi hai người ra ngoài sân . Destin bật đèn lên , cậu dẫn anh băng qua sân đến ngay đỉnh đồi cao nhất của khu biệt thự nhà Armand . Đưa cho Armand cái chăn, cậu ngồi xuống, chỉ chỗ cho anh ngồi theo. Khi anh yên vị, Destin dựa người vào ngực anh và bày đồ ăn ra.

“Anh ăn không ?” Destin đưa cái đùi gà cậu đã cắn 1 miếng trước cho anh.

“Ăn chứ “ Armand cắn 1 miếng. Khi nuốt nó xong, anh hỏi “Chúng ta làm gì đây?”

“Nhìn kia,” Destin chỉ tay khu vực trước mặt. “Xem thành phố ban đêm đẹp như thế nào kia, ánh đèn rất sáng và anh thấy xe hơi chạy không ?”

“Ừ đẹp lắm.” Armand nhìn về phía Destin chỉ, rồi họ cùng ăn và ngắm thành phố bên dưới họ.

“Và lúc mặt trời mọc, nhìn nó từ mặt hồ rộng lớn kia cũng tuyệt lắm,” Destin nói.

Khi hai người hoàn thành xong bữa ăn, anh ôm Destin vào lòng rồi choàng tấm chăn quanh họ, hai người im lặng ngắm nhìn cảnh đêm. Một lúc sau, Armand ngó xuống thấy Destin đã khò khò từ lúc nào. Ôm chặt cậu bé thêm, anh dựa người vào thân cây, và tiếp tục ngắm thành phố mà anh chưa bao giờ để ý trước đây. Anh thở dài nhận ra chưa bao giờ mình cảm thấy hài lòng thoải mái như thế này, không chỉ hài lòng về thể xác mà còn cả trong tim. Mỉm cười, 1 tay quấn chặt chăn thêm, tay còn lại anh ôm eo cậu bé. Armand không biết họ ngồi đó bao lâu, chỉ thấy mặt trời bắt đầu ló dạng.

“Destin, Destin mặt trời lên rồi kia.” Armand lay nhẹ cậu .

“Đây là món quà em tặng anh đấy,” Destin nói nhỏ, giọng cậu vẫn còn ngái ngủ

“Cám ơn em ” Armand thì thầm, anh hướng mắt về phía chân trời đang từ từ đỏ ửng. Hai người đắm mình trong ánh sáng ban mai đến khi ánh nắng chiếu lên ngọn đồi chỗ họ đang ngồi, Armand mới đứng lên ẵm Destin trở vô nhà

“Hey,” Magarett chào họ, bà cầm lấy cây đèn từ tay Armand.

“Chào buổi sáng, Maggie,” Destin nửa tỉnh nửa ngủ ôm chào bà, rồi cậu quay lại trong vòng tay Armand, dựa đầu vào ngực anh.

“Đừng lo về buổi sáng, chúng tôi sẽ xuống ăn trễ hơn,” Armand nói nhỏ với bà rồi đi nhẹ nhàng lên phòng ngủ, anh đặt cậu bé xuống giường

“Armand,” Destin lặn mình qua 1 bên, Armand mỉm cười , anh cởi đồ mình và cậu bé ra. Anh nằm xuống bên cạnh, môi anh tìm về cổ cậu

“Um cảm giác tuyệt lắm.”

Armand cười lần nữa khi tay anh lướt trên làn da cậu, môi anh hôn dọc xuống ngực và dừng lại quẩn quất trên đỉnh của nó. Anh chuyển Destin nằm trên người mình , lướt tay dọc xuống lưng cậu anh dừng ngay điểm đến. Tay anh mân mê chỗ ấy. Khi Destin rướng người sờ soạn nắm chặt tấm trải giường ,anh mới đổ dầu lên rồi bắt đầu cuộc chinh phục. Anh ngắm nhìn đồng tử Destin dần ra trong sự hài lòng , làn da cậu bé ửng hồng từ từ và giọng rên rỉ vui sướng theo nhịp điệu cơ thể anh , rồi cậu bé cũng hòa nhịp theo. Armand rên lên

“Anh muốn bao phủ em trong áo lông và kim cương,” Armand thì thầm vào tai cậu bé “Và bọc em trong nhung lụa , satin ”

“Em không...cần... những thứ đó...” Destin oằn người rên rỉ. “Hãy ôm em...trong vòng tay anh...và phủ em ...bằng những nụ hôn....em sẽ rất hạnh phúc ...”

“Destin,” Armand rít lên . Từng từ cậu bé nói làm anh khoái tê cả người, thách thức sự tự chủ của anh. Anh chuyển động nhanh hơn - “Anh sẽ giữ em trên giường cả tuần .”

“ Ừm ” Destin xiết chặt đùi anh. Hai người cùng đạt đỉnh khoái lạc . Với những tiếng rên khe khẽ và thở đều một cách thỏa mãn, Destin nằm dài trên ngực anh.

Và đúng như lời Armand nói, anh đã giữ cậu bé cả tuần trên giường, Destin cũng không phản đối gì về điều đó. Tất cả công việc họ làm là ăn, ngủ, quan hệ, và thư giãn trong bốn tấm có mạch nước ngâm phun mà Armand chưa bao giờ dùng nó. Đó là 1 trong những tuần đẹp nhất, tuyệt vời nhất trong cuộc đời Destin.

.....

Destin mỉm cười khi thấy Michael bước vào thư viện, anh nhìn Terrance nói “Đừng quan tâm đến tôi, tôi sẽ im lặng như 1 con chuột.”

“Chuột là loài động vật gặm nhấm còn lâu mới im lặng,” Destin nói. “Chúng kêu chít chít, chúng nhai , chúng đung vào mọi thứ . Ai mà so sánh câu nói : “ im như chuột” là 1 kẻ ngốc “

“Tôi thấy hôm nay tâm trạng cậu khá vui vẻ đấy,” Michael đáp.

“Xin lỗi,” Destin cười. Cậu quá kiệt sức vì tuần rồi , Armand đã “Mần thật” cậu nhiều lần đến nỗi cậu không đếm được chính xác là bao nhiêu , và người thì e ẩm nhiều chỗ không rõ . Hơn thế, cậu phải đối mặt với dăm ba lần cái nhìn soi mói của ông thầy , nó làm cậu muốn cào mắt ông ta ra.

“Ok thế thì tôi sẽ im như cái chết, được chưa ?” Michael lấy 1 quyển sách trên kệ rồi ngồi xuống đọc.

“Xác chết, em nghĩ là được ” Destin quay lại bài tập. Hôm nay cậu cố tình ngồi sát góc bàn để Terrance có làm gì thì Michael sẽ thấy rõ.

“Ok Destin làm chương kế nào,” Terrance ngó Michael 1 phút, tưởng anh đã hoàn toàn chú tâm vào quyển sách trên tay . Đúng là 1 tên ngốc, ông nghĩ thế khi quay lại Destin. Ông muốn Destin, muốn cậu bé tự đến với mình, ngã vào vòng tay mình và kể ông nghe Armand kinh khủng như thế nào và ông là người duy nhất có thể giúp cậu xóa bỏ nó.

“Thầy Terrance?” Destin kêu khi thấy ông nhìn chằm chằm vào mình

“Xin lỗi, gì thế ?” Ông tiến tới đặt tay lên đùi cậu bé để xem vấn đề cậu đang chỉ vào.

“Ồ vâng, bỏ qua phần đó đi. Tôi sẽ mang sách về nó vào ngày mai”

“Được thôi ” Destin nhẹ nhàng đẩy tay ông ra khỏi đùi mình

“Chúng ta sẽ tiếp tục vào ngày mai,” Terrance bắt đầu thu dọn đồ đạc “Chúc cậu 1 ngày tốt lành”

“Cám ơn, chào thầy,” Destin nhìn ông rồi khỏi thư viện ,cậu quay lại Michael người mới bỏ cuốn sách xuống. Anh nhún vai , hai người cùng vào nhà bếp . Margaret bảo họ Gates có gọi về nói hai người không cần đến khách sạn hôm nay và Destin có thể gặp đội thiết kế phong cảnh vào thứ 3. Gật đầu ,Destin cầm máy quay phim ra vườn hồng để quay lũ vịt, Michael quyết định ở lại nhà bếp để chuẩn bị vài việc cần làm.

“Michael?” Vài giờ sau Margaret trở về từ phòng giặt đồ “Destin đâu rồi?”

“Cậu ấy ra ngoài vườn.”

“Đã ra lâu lắm rồi, anh đi tìm cậu bé đi”.

“Dì sợ những chú vịt tấn công cậu ấy à ?” Michael mỉm cười hỏi

“Không, nhưng cậu bé không đem theo mũ và cũng không thoa kem chống nắng .” Bà mỉm cười khi anh đứng lên đi ra ngoài. Anh gặp Destin đang nằm ngủ cạnh bờ hồ, cái camera kề bên, và ngạc nhiên khi vịt mẹ nằm trên ngực, còn hai chú vịt con thì ngủ trên bụng cậu bé. Michael không thể cưỡng lại, anh nhặt camera lên 1 cách nhẹ nhàng tránh gây tiếng động và chụp ngay hình ảnh này. Vịt mẹ giật mình kêu quác 1 tiếng , khi Michael bỏ máy xuống thì Destin cũng vừa mở mắt

“Hey,” anh nhìn Destin vươn người .

“Hey,” Cậu ngồi dậy, đặt bầy vịt xuống đất một cách dịu dàng.

“Chắc chúng nghĩ cậu ấm hơn cái tổ của chúng,” Michael nói thấy Destin gật đầu. “Về nào, buổi tối đã sẵn sàng rồi,” . Tối nay Destin ăn với Magaret vì Armand làm việc trễ, ăn xong cậu lên phòng đi ngủ trước.

Khi Armand trở về, anh nhìn trộm Destin ngủ, trông cậu bé khá mệt mỏi và nằm ngay trên giường anh. Armand nhớ lại tuần vừa qua, mỗi lần anh tính thả cậu ra thì Destin lại làm động tác cực kỳ dễ thương khiến anh bó tay . Anh nằm xuống kế bên cậu rồi cũng rơi nhanh vào giấc ngủ.

.....

Destin ngẩng lên khi Mr. Bailey bước ra khỏi xe mình cùng hai người theo sau và 4 người khác từ 1 chiếc xe kế. Mắt cậu lướt qua từng người rồi dừng lại trên Bailey khi ông ta đứng trước mặt cậu

“Chào cậu Rarry,” ông bắt tay Destin, mắt ông thấy chiếc nhẫn trên tay cậu bé.

“Chào ông, Bailey, hãy gọi tôi là Destin thôi, tôi không thích gọi trình thượng thế đâu”

“Vâng . Đây là kế hoạch, chúng ta sẽ bắt đầu nhổ những cây chết. Đây là đốc công của tôi Corey Otto. Cory, Destin đang làm việc với cô Gayle, và cô ấy muốn cậu ta có kinh nghiệm làm việc với nhiều nhóm khác nhau.”

“Vâng, thưa sếp” Corey nói, nhìn cậu bé với con mắt lãnh đạm rồi chuyển sang người đàn ông kế bên cậu “Còn anh ta ?”

“Đó là Pete, anh ta là nhân viên của công ty xây dựng Shoe” Destin mỉm cười giới thiệu anh, cậu rất vui khi Pete tốt bụng ở lại cùng cậu đón đoàn thiết kế phong cảnh trong khi Michael bị vợ gọi về nhà vì 1 số chuyện.

“Ồ,” Corey nhìn xuống bản ghi chép trên tay. “Cậu có thể bắt đầu với tôi, còn các anh thì đã biết việc mình làm rồi chứ ? ”

“Ok,” Destin vẫy chào Pete khi đi theo sau Corey. Nhìn công việc đang làm, cậu thấy nó không khác gì mấy với công việc cậu làm trong vườn hồng. Destin rất thích , cậu luôn khoái làm việc ngoài trời và lao động chân tay. Cậu cười cảm ơn Corey khi anh mang cho cậu 1 đôi bao tay .

“Cậu ấy rất chăm chỉ,” Corey nhận xét “Đáng ngạc nhiên vì trông cậu ta quá nhỏ và không có vẻ thích lao động ngoài trời”

“Huh,” Bailey nhìn Destin. Cậu nhóc hoàn thành rất tốt công việc của mình và biết rõ mình đang làm gì, ông quay qua, thấy đã Corey quay trở lại công việc. Cái này sẽ không tiến triển gì cả, làm bầm nguyên rửa trong miệng, ông cầm điện thoại lên và nhấn số.

9. Chương 9

Destin rất ngạc nhiên khi thấy Armand bước vào thư viện. Hồi sáng , Armand đã bảo với cậu lịch làm việc của anh đặc kín những cuộc họp và công việc nên cậu định nghĩ anh sẽ về khuya hoặc đến sáng thứ bảy mới gặp mặt. Và sau đó Terrance gọi điện thoại nhắc cậu, ông sẽ dời buổi học sáng hôm nay lại buổi chiều, nên giờ họ đang ngồi học bài với nhau.

“Cameron,” Armand nhìn ông thầy rồi tới Destin.

“Ngài Riesel, rất vui được gặp mặt,” Terrance đứng dậy chào. “Tôi nghĩ những bài báo cáo của tôi đầy đủ chứ ?”

“Chúng rất tốt ” Armand đáp. “Tôi hy vọng anh sẽ ở lại cùng ăn tối với chúng tôi , chị và chồng chị tôi cũng sẽ đến.”

“Dĩ nhiên rồi” ông mỉm cười. Điều này vượt hơn cả mong đợi của ông. Bằng cái cách Destin đang phản ứng, ông có thể thấy cậu bé đang rất kính hãi và nó xuất hiện từ lúc Armand vào thư viện

“Destin?” Armand biết cậu bé đang tròn mắt nhìn anh không hiểu chuyện gì xảy ra.

“V..vâng?” Destin nhận thức Armand tiến về phía cậu

“Anh chắc bài học hôm nay đã xong rồi,” Armand liếc nhìn Cameron , người gật đầu đồng ý “Sao em không lên lầu thay trang phục cho bữa tối?”

“Vâng ” Destin ngó anh vài giây trước khi biến mất khỏi thư viện. Đóng cửa phòng lại, Destin cố tìm ra tại sao hôm nay anh lại mời vị gia sư của mình ở lại ăn tối và tại sao Adam và Angie lại đến. Hít sâu vào 1 cái, cậu lắc đầu quyết định không lo lắng tới chuyện này nữa, Michael đã không nói gì về những sự sỗ mỗ của Terrance. Dĩ nhiên hôm qua Destin đã thừa nhận cậu phản ứng hơi quá 1 chút, Michael chỉ nhún vai và bảo quyết định là tùy thuộc vào cậu.

Đi vào nhà tắm, Destin cởi đồ và bắt đầu tắm, hôm nay sau khi trở về từ khách sạn cậu vào học ngay nên chưa kịp tắm rửa gì. Đứng dưới vòi nước Destin thở dài sướng khoái.

“Destin?” Armand xuất hiện ngay cửa làm cậu giật nảy người.

“Sao anh xuất hiện đột ngột thế?” Destin hỏi, tay vỗ nước vào người mình.

“Bởi vì anh muốn thấy em hoàn toàn ướt ” Armand thích thú khi da cậu ửng đỏ lên

“Vậy thì..” Destin với tay nắm vạt áo Armand kéo anh vào chung. Miệng cậu tấn công ngay đôi môi ẩm áp của anh, nghe tiếng anh ậm ừ trong miệng nhưng cậu làm ngơ ,dựa người và choàng tay mình lên cổ Armand “Thôi nào, tắm chung với em sẽ nhanh hơn đây.”

“Ừ” Armand cởi đồ ướt quăng qua 1 bên rồi tham gia cùng cậu bé. “Em thấy thế nào?”

“Khỏe ” Destin dựa vào bờ ngực trần của anh, núm cổ anh xuống để tìm kiếm 1 nụ hôn. “Tuần này em nhớ anh lắm.”

“Anh cũng nhớ em,” Armand thì thầm vào đôi môi Destin, ngược mặt cậu lên, anh nói “Chúa ơi, anh yêu đôi mắt này”

“Hum?”

“Đôi mắt của em, chúng đẹp lắm.” Armand hôn Destin ngẫu nhiên, anh không cho cơ hội đáp trả lại khi anh đẩy người cậu vào sát tường nhà tắm. Tay anh ôm eo và môi anh lướt xuống hôn hít ngực cậu.

“Armand,” Destin rên rỉ khi anh nhấc cậu bé lên cho hai chân bám vào người anh, hai tay choàng quanh cổ. Sau khi giữ vững tư thế , anh tấn công vào người cậu - “Chúa ơi, em tuyệt quá ,” Armand rít lên theo từng nhịp điệu, chân tay Destin xiết chặt lấy anh.

“Armand,” Destin thét lên, Armand phủ môi mình lên đôi môi nóng bỏng của cậu bé, chặn dứt những tiếng rên thoát ra . Khi Destin cố dứt môi mình khỏi anh, Armand không cho phép. Anh tiếp tục đẩy vào cơ thể ẩm áp đang chào đón của cậu .Anh có thể thấy Destin sắp lên đến đỉnh, tay anh phụ họa thêm vào chỗ nhạy cảm khiến cậu bé phun trào ra. Và Anh cũng theo sau . Thả miệng mình ra khỏi Destin, anh nhìn xuống cơ thể đang ngã đầu vào vai anh, hôn lên thái dương cậu bé ,anh hỏi thăm “Em đứng được không?”

“Em nghĩ là được.” Destin nói nhỏ. Anh đặt cậu từ từ xuống sàn, mỉm cười, anh tắm rửa cho Destin . Sau đó Armand để cậu bé tắm trả lại cho mình và gần như là hối hận ngay về nó. Anh đã phải cố kiềm nén lại. Khi họ tắm xong, hai người quấn khăn tắm quanh người mình rồi bước ra ngoài.

“Em tính mặc gì thế ?” Armand hỏi, thấy Destin định lấy quần jean trong tủ đồ

“Jeans tại sao em phải mặc đồ trang trọng ???” cậu ngạc nhiên hỏi lại, nhưng anh đã lắc đầu

“Anh sẽ gặp em ở đại sảnh ,” Armand đi về phòng mình thay đồ. 10 phút sau Destin xuống dưới nhà vào phòng ăn, cậu thấy mọi người đã có mặt đông đủ. Destin ngồi xuống vị trí Armand chỉ, đầu bàn bên tay phải anh. Terrance ngồi đối diện Destin , Adam ngồi kế bên ông và Angelica cạnh Adam, Michael thì kế Destin

Margaret đi vào với món đầu tiên, Destin nhìn bà nhưng bà lại tránh cái nhìn của cậu, bất giác Destin thấy mình hơi lạc lõng. Nhìn mọi người trong phòng, Cậu thấy Adam mỉm cười kỳ lạ và biết có chuyện gì không ổn ở đây.

“Thế Destin,” Adam bắt đầu. “Tôi nghe nói cậu học hành rất tiến bộ phải không?”

“Em nghĩ là thế ” Destin đan 2 tay đặt trên đùi khi trả lời Adam.

“Ồ đừng nhận xét quá lịch sự như vậy, cậu ấy là 1 trong những học sinh giỏi nhất của tôi đấy ” Terrance khen càng khiến cậu muốn ngồi thụt sâu xuống ghế

“Cám ơn ” Destin thì thầm khi mắt liếc tới Angelica nhưng chị không gặp cái nhìn của cậu . Cậu nhìn sang Armand chỉ thấy anh đang hướng mắt vào vị gia sư

“Anh biết không, tôi đang nghĩ có lẽ Destin nên học thêm vài chuyên ngành khác” Armand lên tiếng, giọng anh không một chút cảm xúc.

“Vâng tôi sẽ tiến cử 1 số môn, có thể là về kinh doanh” Terrance mỉm cười thích thú

“Và Destin,” Armand hướng sự chú ý tới cậu bé. “Em nên tăng thêm số giờ học cho thuận tiện, có thể là những buổi chiều và ngày cuối tuần.”

“Ồ, đúng thế, như vậy chúng tôi sẽ có đủ thời gian hơn,” Terrance đồng ý ngay.

“Và em có thể nhờ Michael đưa em tới nhà Cameron nếu anh ta không tiện tới đây , sau đó em có thể học thêm về môn nhiếp ảnh.” Giọng Armand nói 1 cách tự nhiên , anh thấy cậu tái mặt đi

“Có lẽ cậu ấy nên đến cả ngày cuối tuần, như thế chúng tôi sẽ làm được nhiều việc hơn ,” Terrance góp ý thêm mà không tin nổi Armand đã thực sự đẩy cậu bé lại cho ông. Bộ người đàn ông này đã chán cậu bé rồi sao ?

“Em sẽ không đi ,” Destin giận dữ la to và đứng bật dậy. Cậu thấy Armand không tỏ vẻ ngạc nhiên gì về sự bùng nổ của mình. “Em chịu đựng đủ rồi, em đã cố gắng làm lơ những cái nhìn và đụng chạm của ông ta , nhưng em sẽ không dành thêm thời gian nào cho người đàn ông này.”

“Destin , tôi đã bảo với cậu, Tôi không có làm gì ngoài việc muốn tốt với cậu cả”

“Không, ông không làm gì cả, ông chỉ cố dùng những cử chỉ đụng chạm có vẻ như là thân thiện nhưng không phải thế , và còn những cái nhìn dâm dật nữa.” Destin hét lên. “ Tôi đã yêu cầu ông nhiều lần đừng sờ mó tôi và dĩ nhiên cũng đừng nói xấu về Armand.”

“Tôi chưa bao giờ đặt điều về anh ấy ” Terrance hốt hoảng đáp, ông biết cơ hội giữ được cậu bé đã vượt khỏi tầm tay. “Tôi hiểu rõ anh ta còn hơn cả cậu kia, tôi đã nghe về những câu chuyện của anh ta”

“Hum,” Armand lên tiếng , làm hai người chú ý đến mình. “ Tôi biết Val đã khóc lóc kể lể với anh như thế nào về tôi, rằng tôi là 1 quái vật đối với với cậu ấy, tôi đã không để cậu ấy đi chơi với bạn bè mình và làm cậu ấy khóc ra sao.”

“Đúng thế”. Terrance khẳng định lại, ông không biết chắc Armand đang nghĩ gì trong đầu khi mà giọng nói người đàn ông này cứ đều đều và không cảm xúc.

“Và khi cậu ấy khóc với anh, nói anh nghe tôi không công bằng như thế nào, anh đã quan hệ với cậu ta ngay trong thư viện để giúp cậu ấy cảm thấy tốt hơn?” Armand nhìn thẳng mặt ông. “Và anh hy vọng định mệnh sẽ lặp lại, Destin cũng sẽ chạy đến anh ? Xin anh giúp cậu ấy thoát khỏi sự khủng khiếp mà cậu ấy phải đối mặt trong căn nhà này?”

Cameron cứng họng không nói được gì, hết quay qua nhìn Destin rồi Michael rồi trở lại Armand. Ông có thể thấy rõ dù giọng nói không cảm xúc nhưng mắt Armand đã bùng cháy lên giận dữ

“Anh đã quên 1 điều, Terrance , rằng việc nhỏ nhoi ấy diễn ra trong căn nhà này , nhà của tôi mà tôi không biết sao? ” Armand chống tay mình lên bàn . “ Anh cũng quên rằng sở dĩ tôi vẫn thuê anh là vì anh được đánh giá cao bởi công ty anh. Tôi thật sự không nghĩ anh sẽ mắc tiếp cùng 1 sai lầm khi nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho anh việc làm Destin khó chịu. Cái gì làm anh tưởng cậu bé sẽ không ở bên tôi?”

“Tôi.. um...” Cameron ấp úng nhìn Destin, mặt cậu bé tái nhợt và mắt trợn trừng. “Cậu bé kính sợ anh, hãy nhìn phản ứng cậu ấy xem, và cả lúc anh vào thư viện sáng nay nữa.”

“Destin em có sợ anh không? ” Armand hỏi, nhưng đã biết rõ câu trả lời.

“Không”

“Làm như cậu ấy sẽ nói thật vậy,” Terrance đáp lại khi thấy Armand giơ tay ra, Destin bé ngoan ngoãn đi đến bên anh “Hãy nhìn cách anh giữ chặt cậu bé bên mình như thế nào, anh có 1 vệ sĩ kè kè bên cạnh cậu bé mỗi khi ra ngoài”

“Michael được xem như là 1 tài xế, Destin không biết lái xe ” Armand nói. “Và những gì cậu bé làm ngoài giờ học của anh không phải là chuyện của anh.”

“Anh nói đúng . Vậy anh định đuổi tôi à ?”

“Không,” Lời Armand làm Destin cứng cả người , cậu thấy Terrance cười đắc ý

“Anh sẽ không sa thải ông ta sao ?” Destin không tin vào tai mình, giọng cậu có vẻ bị tổn thương, cậu giằng tay mình khỏi tay anh nhưng Armand không cho

“Ông ta không phải thầy giáo của anh, Destin , ông ta là gia sư của em, em sẽ quyết định muốn tiếp tục học hay muốn đuổi ông ta đi ” Armand nói, giọng vẫn không thay đổi.

“Destin, tôi hy vọng chúng ta sẽ bỏ qua sự hiểu lầm này và tiếp tục làm việc cùng nhau” Terrance mỉm cười ham hố.

“Ông bị đuổi việc “ Destin nói rõ ràng từng chữ.

“Cái gì “Terrance không tin vào tai mình.

“Ông đã nghe rồi đấy, Michael hãy chỉ ngài Terrance đây lối ra .” Armand ra lệnh cho Michael , Anh đứng dậy , Terrance nhìn Destin lần cuối trước khi rời khỏi phòng với Michael theo sau. Destin ngồi xuống ghế mắt nhìn xuống tay, cậu biết mắt của 3 người còn lại đang hướng về mình.

“ Em xin lỗi ,” Destin nói nhỏ.

“Anh ước gì em sẽ đến kể cho anh nghe , Destin, và đừng nói rằng em đã phản ứng hơi quá, Cơn giận dữ của em đã chứng minh em không như thế ” Armand trả lời làm cậu bé ngược lên nhìn anh. “Và cũng đừng giận Michael, anh ta chỉ xác minh những gì anh nghi ngờ.”

“Ồ,” Destin hơi xấu hổ, rồi cậu chợt mỉm cười . “Anh thật đáng sợ khi anh giận dữ đấy”

“Ừ, anh cũng nghĩ thế,” Armand cũng mỉm cười. Đó là lúc họ nghe tiếng thở dài từ Adam và Angelica.

“Tại sao họ ở đây?” Destin hỏi khẽ

“Để ngăn anh khỏi đập hấn ta” Armand đáp nghe Destin cười 1 cách gượng gạo . Họ quay trở lại bữa ăn khi Michael đi vào. Sau bữa tối , Angelica cười thích thú với Destin

“Destin , chị muốn xem những chú vịt mà chị đã được nghe kể rất nhiều,” Angelica nói, cậu bé khoái chỉ đứng lên dẫn chị ra ngoài vườn.

“Tôi sẽ về nhà nếu anh không còn cần tôi nữa,” Michael lên tiếng, Armand gật đầu.“Ừ, Cám ơn anh”.

“Armand?” Adam giờ mới hỏi Armand. “Anh ổn chứ?”

“Không sao,”

“Tôi đã không biết về chuyện của Val, tôi rất tiếc.”

Armand lắc đầu cười 1 cách lạnh lùng : “Anh đã đúng, Adam , Val chỉ muốn tiền của tôi. Đó là tất cả những gì cậu ấy theo đuổi ở tôi, và tôi nghĩ có lẽ Cameron có thể lấp đầy thứ gì đó trong cậu ấy mà tôi không thể cho.” - Giọng anh lại trở nên vô cảm - “Lúc đầu, tôi rất giận dữ khi biết chuyện giữa Val và hấn , nhưng thành thật mà nói sau lần đầu tiên tôi đã biết nó được định đoạt sẵn như thế rồi .”

“Tôi cũng nghĩ thế,”

“Nhưng đó là quá khứ, bây giờ tôi hạnh phúc với những gì mình đang có” Armand cười rạng rỡ. “Anh đã điều tra được gì về cha và ông bà của Destin chưa?”

“Tôi có hẹn gặp ông bà cậu ấy ngày mai, và 1 cái hẹn ở trường vào thứ hai. Anh chắc muốn điều tra chứ ?”

“Tôi muốn cho ông bà cậu ấy cơ hội thay đổi cuộc đời cậu bé. Tôi muốn biết người đàn ông làm 1 cô bé 15 tuổi mang thai sau đó bỏ rơi cô ta là người như thế nào “

“Được thôi,” Adam và Armand đứng dậy ra ngoài hiên nhà, họ nhìn về phía bờ hồ biết hai người kia đang chơi đùa ở đó....

“Vậy là mọi chuyện sẽ không sao chứ?” Angelica hỏi chuyện tại nơi mình đang đứng, nhìn Destin và lũ vịt dưới ánh sáng của mặt trăng

“Vâng” Destin cười. “Em đoán chắc chị không muốn biết chi tiết nhưng em đang rất hạnh phúc”

“Chị nhớ khuôn mặt em lúc bước vào phòng ăn, trông em rất tẻ “

“Em đã lo lắng vì không biết chắc chuyện gì đang diễn ra. “

“Chị lo cho Armand, Destin, và ý nghĩ cậu ấy bị tổn thương khiến chị bảo vệ hơi quá “

“Angie,” Destin nhìn thẳng vào chị. “Em sẽ không bao giờ không chung thủy với anh ấy, em sẽ không để người nào khác chạm vào em như anh ấy.”

“Thật chứ?” Angelica nâng cằm Destin giữa hai bàn tay, trán chị đặt lên trán cậu “Bởi vì , trước đây chị chưa bao giờ thấy Armand quá quyến luyến 1 người nào khác ngoài em”

“Thật ” Destin ôm chị. “Với em, Armand là ...” Destin không nói hết câu, cậu không biết diễn tả tình cảm của mình với Armand hiện giờ như thế nào, cậu cũng không hiểu rõ bản thân mình nữa. Destin chỉ biết rằng mình không muốn sống cùng ai khác, chỉ mong được ôm ấp trong vòng tay Armand cả đời mình.

“Không sao, chị hiểu mà,” Angelica mỉm cười buông Destin ra. Hai người nắm tay trở về nhà , thấy Adam và Armand đang đứng trên hành lang trước sân.

“Hey em chuẩn bị về chưa?” Adam hỏi Angelica, chị gật đầu

“Chúc hai người ngủ ngon ”

Họ chào tạm biệt nhau. Destin dừng lại kể bên Armand

“Vậy...” Cậu nhìn vào cặp mắt nâu sâu thăm thẳm.

“À,” Armand sờ sờ mái tóc trên trán cậu “Anh nghĩ mình nên đi ngủ thôi”

“Ah,” Destin dựa người vào hàng rào chắn, ngó ra ngoài sân. Cậu thở ra khi Armand vòng tay ôm cậu

“Sao em không vào chung với anh?” Armand thì thầm vào tai.

“Vâng,” Destin khoác tay ngang eo Armand, họ cùng nhau đi về phòng. Cởi bỏ đồ ra, họ trèo lên giường. Armand tắt đèn rồi ôm cậu bé vào lòng. “Armand?”

“Hum?”

“Cám ơn anh,” Destin vùi sâu vào ngực Armand.

“Vì cái gì ?” Armand hôn lên trán cậu.

“Vì tất cả,” Destin nói nhỏ , giọng buồn ngủ. Armand mỉm cười, thở ra hài lòng và nhắm mắt .

////////////////////////////////////

Adam nheo mắt ngắm nhìn tòa nhà trước mặt. Anh bước vào , tiến tới bàn tiếp khách của y tá, một phụ nữ ngược lên nhìn anh.

“Tôi là Adam sharp .Tôi có 1 cuộc hẹn với ông bà Rarry?”

“À, vâng, để tôi đi mời bác sĩ ” cô đứng dậy, vài phút sau cô trở ra với 1 bác sĩ phía sau lưng.

“Chào anh, tôi là BS Jones,” ông ta giới thiệu mình

“Chào bác sĩ,” Adam đi theo sự chỉ dẫn của ông.

“Tôi không thể giải thích rõ trên điện thoại nhưng thực tế thì ông bà Rarry không hoàn toàn nghe cuộc gọi của anh.” Dr. Jones nói. “Tôi biết cách đây 6 năm, khi con gái họ qua đời họ không đến dự buổi tang lễ, tôi nghĩ không ai khác ngoài những đứa trẻ của cô ấy đã liên lạc.”

“Ai trả các chi phí này?” Adam hỏi khi họ vào 1 căn phòng lớn với 1 vài bệnh nhân ngồi bên trong.

“1 Quý tiền được tạo ra cách đây 18 năm. Tôi không chắc anh sẽ vui vẻ với những gì mình tìm thấy.”

“Cám ơn ông ” Adam theo ông đến trước hai người . Anh nhận ra người phụ nữ, bà rất giống Rosalie, và người đàn ông kế bên anh chắc là chồng bà.

“Eleanor, John?” Bác sĩ gọi họ “Đây là Adam, anh ta đến để nói chuyện về cháu trai của hai người”

“Ồ, chắc giờ thằng bé đã được sinh ra rồi ” Eleanor mỉm cười. “Tuần rồi Rosie đến đây bụng trông bự lắm.”

“Anh đừng trách vợ tôi nhé” John nhìn Adam. “Cô ấy hơi lắm cảm 1 chút. Eleanor, Rosie đã sinh con lâu rồi, giờ thằng bé cũng được 3 hay 4 tuổi .”

Adam đứng nhìn họ mà không nói nên lời . Armand muốn anh tìm hiểu tại sao họ lại từ bỏ con gái và cháu ngoại mình. Giờ nhìn hai người đang tranh cãi nhau anh không biết hỏi gì nữa.

“Sao họ lại bị như thế?” Adam quay qua vị bác sĩ, ông nhún vai

“Căng thẳng, áp lực . Cách đây 10 năm, cả hai đều bị 1 cơn nhồi máu cơ tim , và trước đó, họ đã ở đây vì suy sụp tinh thần.”

“Ồ ...Ông có biết Rosalie và con trai cô ấy không?”

“Vâng, tôi có gặp họ nhưng sau khi cô ấy lấy Tom thì họ ngưng đến đây. Lần cuối tôi gặp cô ấy đến thăm là lúc cô ấy đang mang thai đứa con thứ hai . Lần đó đã làm hai ông bà khá bối rối và họ tin lúc ấy là cái thai của 8 năm về trước .”

“Ồ,”

“Và điều này làm con trai 8 tuổi của cô ấy khá đau buồn. Cậu bé chắc giờ đã 18 tuổi ?”

“Vâng ” Adam mở hồ sơ đưa bức ảnh chụp Destin cho bác sĩ xem, anh ngạc nhiên khi Eleanor giật nó từ tay anh.

“Đúng rồi, chính tên khốn này đã làm hại con gái tôi .” Bà hét lên

“Đó là cháu ngoại của ông bà . Tên là Destin,” Adam trả lời nhưng bà nhìn anh với con mắt lạnh lùng

“Đây không phải là cháu tôi, nó chỉ mới là 1 đứa trẻ.” Bà đưa tấm hình cho chồng mình xem

“Con gái tôi không bao giờ đến thăm chúng tôi nữa, anh có biết hiện giờ nó ở đâu không? Nó và con trai nó có khỏe mạnh không ?” John nhìn anh với cặp mắt đỏ đau buồn

“Đó là vì nó cứ chạy theo tên rác rưởi ấy “ Eleanor nhìn chằm chằm vào Adam. “Còn anh là tên quái quỷ nào ?”

“Tôi là Adam, tôi là anh rể của người yêu cháu trai ông bà.” Adam đáp, nghe tiếng thở ngạc nhiên của vị bác sĩ nhưng anh làm ngơ. Anh rất giận, thật sự rất giận hai người trước mặt mình, giận cả định mệnh của họ, và giận Rosalie vì cô đã gây ra nỗi đau này

“Destin khỏe không?” bà thỉnh thoảng hỏi, nghe có vẻ hoàn toàn bình thường

“Cậu ấy khỏe lắm”

“Nó là 1 đứa bé rất dễ thương ” Eleanor nói. “Rosie đã không từ bỏ nó, thật là cô gái đáng yêu”

“Ellie, Rosie chết rồi.” John phát biểu làm Adam ngạc nhiên. “Nó và chồng nó đã chết rồi, cả đám con của chúng nữa”

“Ồ đúng thế ” Eleanor gật đầu đồng ý. “Chết trong tai nạn, thật tội nghiệp Rosie khốn khổ.”

“Anh là ai?” John hỏi Adam.

“Chỉ là 1 người bạn thôi ” Adam trả lời nhẹ nhàng, anh lấy tấm ảnh về và bỏ nó vào bao hồ sơ

“Con gái tôi Rosalie sắp có em bé ” Eleanor nói, tay bà chuyển động như đang làm công việc đan lát “Nó còn trẻ quá nhưng mọi việc sẽ ổn thôi”

“Vâng “ Adam nhìn bác sĩ, hai người đi ra ngoài.

“Tôi rất tiếc nhưng phải thừa nhận hôm nay là 1 trong những ngày tỉnh táo nhất của hai người.” Bác sĩ tiễn Adam ra cửa “ Anh sẽ dẫn Destin đến thăm họ chứ ?”

“Thành thật mà nói là không, Destin không muốn biết về ông bà mình “

“Người yêu cậu ấy muốn biết à? ”

“Vâng, anh ấy hy vọng có thể giúp Destin tìm lại gia đình . Nhưng có phải lần cuối cậu bé đến đây là lúc cậu ấy 8 tuổi ”

“Rosalie bảo với cậu bé hai người ấy là những bệnh nhân tưởng cô ấy là con gái họ, rằng cô ấy làm việc ở đây và hai người ấy không có ai đến thăm.” Bác sĩ giải thích. “Cậu bé có thể đã tìm ra sự thật nhưng khó khẳng định vì họ ở thăm không lâu, và cậu ấy thường được gửi tại quầy tiếp tân bệnh viện “

“Ồ,” Adam bắt tay chào tạm biệt bác sĩ, anh đi ra xe và mở điện thoại liên lạc với Armand.

“Adam,” Armand chào qua điện thoại.

“Armand , Destin có ở bên cạnh không ?”

“Cậu ấy đang ngủ kế bên tôi, sao thế ? Anh đã tìm thấy gì?

“Ông bà cậu ấy bỏ đi trong lúc Rosalie có thai Destin, họ nghĩ rằng cả gia đình đã chết . Họ không còn nhận thức rõ thực tế nữa, chuyện rất buồn nhưng tôi nghĩ tốt nhất Destin không nên đến gặp họ ”

“Cám ơn anh , Adam.”

“Armand? Anh đã đúng, Destin giống bố hơn giống mẹ”

“Ừ ,” Armand cúp máy, anh nhìn xuống cậu bé đang cuộn tròn bên cạnh , anh thấy tim mình lại lỗi nhịp. Anh kéo cậu bé sát vào người mình hơn và ôm lấy cậu

“Ai thế anh ?” Destin hé mắt hỏi

“Adam, anh ấy có chuyện phải báo cáo với anh” Armand nói nhỏ, khẽ chuyển Destin nằm trên ngực mình

“Chuyện liên quan đến em ?”

“Không ,” Armand nói dối, anh không muốn Destin biết về ông bà mình. Anh không chịu đựng được ánh mắt đau buồn của cậu bé 1 lần nữa . Destin mỉm cười

“Chắc chuyện quan trọng lắm nên Adam mới vội vã gọi vào ngày thứ bảy này.” Destin cúi xuống hôn lên ngực Armand 1 cái rồi cậu đặt đầu mình lên lại nơi ấy.

“Em đói chưa, ta nên dậy nhé ?”

“Không, em sẽ ngủ thêm chút nữa ” Destin nằm qua 1 bên, cậu thở ra mãn nguyện nhắm mắt khi Armand vòng tay ôm cậu vào lòng và ngủ tiếp.

.....

Destin tạm dừng bữa ăn khi Armand đặt 1 xấp giấy tờ kế bên đĩa của cậu. Nhìn chúng rồi nhìn lại Armand, cậu hỏi “ cái gì thế ?”

“Danh sách các vị gia sư , anh muốn em chọn cho mình 1 người mới ”

“Em nghĩ anh nên chọn dùm em đi, anh chọn trước em chọn sau” Destin đẩy danh sách về phía anh.

“Không được , đây là chuyện của em.” Armand lắc đầu

“Ok ” Destin rút giấy về, cậu ghét việc này nhưng đành chấp nhận, cậu không biết trình độ các thầy ra sao thì làm sao chọn được chứ?

“Anh có công việc phải làm trong văn phòng, gặp lại em sau nhé?”

“Vâng.” Armand đứng dậy, hôn lên thái dương Destin rồi đi vào văn phòng. Còn lại cậu bé, sau khi ăn xong, Destin cũng chạy ra vườn cùng camera và xấp hồ sơ. Tìm một vị trí sạch sẽ, cậu ngồi xuống, gỡ hồ sơ ra xem. Cậu nhớ Armand có gợi ý nên học thêm về kế toán, vậy thì phải tìm những thầy giáo nào rành về quản lý kinh doanh và kế toán. Nhưng họ có am hiểu thêm nhiếp ảnh không nhỉ?

Đọc qua hết danh sách, Destin chọn được 4 người có vẻ là giỏi nhất. Cậu tạm để hồ sơ họ qua 1 bên rồi trở lại mục đích ban đầu khi vào vườn hồng. Cậu đi vòng quanh vườn và tìm ra cây hồng già nhất, cây mà cậu nghe giới thiệu từ cuốn sách của Elizabeth. Mỉm cười, cậu cúi xuống gạt bỏ những miếng nhựa và đám rêu ẩm ướt trên đất để lộ ra những rễ cây đang vươn ra. Cậu cẩn thận đào cây lên, đem qua bọc đất sạch đúng theo lời chỉ dẫn trong sách của Elizabeth. Giờ thì chỉ cần chờ đợi kết quả thôi

Quay lại với lý lịch 4 người, cậu đọc chúng 1 lượt. Cậu thật tình không muốn mời thêm gia sư đến dạy, nhưng Armand đã bảo cậu cần chuẩn bị cho mình kiến thức đầy đủ để có thể đối phó với những gì xã hội đem lại. Đứng lên và mang theo bụi hồng mới trồng, cậu trở về nhà.

.....

Destin lật tiếp trang sách đang say sưa theo dõi của mình đến khi cậu nghe tiếng giấy sột soạt do người đàn ông kế bên di chuyển tạo ra. Ngước lên nhìn Armand, cậu mỉm cười, anh dường như đang chú tâm vào giấy tờ công việc trên tay. Cậu trở mình nằm sấp xuống, vô tình để rớt cái chặn đang đắp trên người, để lộ phần cơ thể trần trụi bên dưới. Cậu suýt bật cười khi tay anh kéo chặn lên che phủ nó ngay tức khắc.

“Armand?” Destin gọi nhỏ nhẹ.

“Huh?” Armand quay qua cậu bé, anh tức thì ước gì mình không làm thế. Anh nhìn những đường cong mảnh mai trên lưng và vai cậu bé, đường nét cặp mông tròn trĩnh bị che khuất dưới cái chặn mỏng. Cái cách mái tóc cậu bé phủ xuống gương mặt và cặp mắt xanh mơ màng ấy

“Sao thế anh?” Destin thích thú khi Armand không trả lời, anh chỉ mãi ngắm cậu. Cậu biết cái nhìn này, mấy hôm nay đã bắt gặp nó nhiều lần. Cậu cười bỏ quyển sách xuống, rồi quỳ lên, tay lướt dọc người Armand đẩy những giấy tờ xuống sàn.

“Destin,” Armand vẫn nhìn cậu.

“Gì thế, Armand?” Cậu tiến tới cắn nhẹ lên ngực, giật mình hét lên khi bất ngờ bị xô xuống nằm bên dưới anh. Armand lườm mắt nhìn cậu bé.

“Anh đang xem giấy tờ,” Armand nắm hai cổ tay Destin giơ lên khỏi đầu và giữ chặt chúng với 1 tay của mình

“Armand”

“Em cắt ngang công việc của anh,” Armand cúi xuống hôn dọc cằm cậu bé. Mắt Destin mở to khi đầu gối anh cọ cọ vào giữa 2 chân mình. Cậu rít lên “Armand,” Và cơ thể phản ứng theo. Armand cười khoái chí trước phản ứng ấy

“Tuần này anh chưa nhận được gì trọn vẹn cả,” Armand di tay dọc xuống ngực đến vị trí xương sườn cuối cùng rồi trở lại lên môi cậu bé “Em phải đền bù đấy”

“Armand,” Destin hôn ngón tay anh, thấy Armand cười tươi hơn. “Em có thể nói xin lỗi được chứ?”

“ Dĩ nhiên rồi ” Armand lấy tay ra khỏi miệng và nằm lên người cậu bé. “Nhưng nó sẽ không giúp em thoát khỏi bị trừng phạt đâu”

“Trừng phạt?” Destin bỗng hơi sợ nhưng nỗi sợ ấy tan biến ngay khi môi Armand chầm chậm mút cổ cậu “Và sự trừng phạt em là gì thế?”

“Ồ, em sẽ biết ngay thôi,” Môi anh rời khỏi cổ và đi xuống phía dưới, anh quần nát ngực Destin và nghỉ mệt tại 2 núm vú làm cậu rên rỉ suốt. Destin nắm chặt tay mình khi anh chuyển xuống phía dưới, thả dọc đường đi những nụ hôn nóng bỏng trên da cậu. Anh dừng lại bên dưới, ngắm nhìn gương mặt đỏ ửng đang gọi tên ‘Armand’, mỉm cười và cho tay mình tham gia chung cuộc vui.

“Armand,” Destin thét lên, nhích dậy thân mình chạm mạnh vào người anh. Cậu rơm rớm nước mắt khi không tìm thấy cách giải thoát khỏi tra tấn ngọt ngào này, anh không cho cậu đạt đỉnh mà cứ dây dưa lưng chừng mãi. “Armand sao anh cứ tra tấn em thế?”

“Bởi vì,” Armand hôn nhẹ lên đôi môi cậu “Em đã tra tấn anh suốt cả tuần nay.”

“Em không có ,” Destin ngạc nhiên thốt lên

“Ồ thế chuyện sáng nay khi em ở ngoài cửa sổ văn phòng anh?” Armand nhìn cặp mắt ngơ ngác của cậu. “Thôi nào, đừng nói là em không biết mình đã làm gì đấy nhé?”

“Em không hiểu anh đang nói gì,” Destin rít lên, cọ người vào chân anh. “Làm ơn mà Armand, em cần...”

“Em không để ý em đã làm gì với anh khi em đi ngang qua cửa sổ với ánh mắt ấy à ?” Armand chụp kín miệng cậu bằng môi mình, không để lời phản đối nào thoát ra. Tay anh luồn xuống dưới , nâng người cậu cọ cọ sát vào người mình. Destin thét lên xuất ra dính cả hai cơ thể. Nhưng nó vẫn chưa đủ, cơ thể cậu vẫn nóng và ngứa ngáy. Cậu nhìn thấy nụ cười trên mặt Armand , anh với tay lấy cái khăn trên tủ nhỏ cạnh giường lau cho 2 người . “Em nghĩ anh sẽ làm em xuất ra bao nhiêu lần trước khi em nói lời cảm ơn nhỉ ?”

“Armand,” Destin thở dài khi môi anh lại về trên da cậu . “Yêu em đi mà ?”

“Ồ sẽ thôi ,” Armand trả lời khi lưỡi anh lại tiếp tục quần vào và cắn lấy làn da tái khiến cậu la lên.

“Armand thôi nào,” Destin giật mạnh hai tay đang bị khóa khóa trên đầu , uốn người chạm vào cơ thể bên trên, nước mắt ứa ra.

“Shhhh.” Miệng Armand chụp đôi môi Destin , cảm nhận sự phản đối yếu dần. Dùng tay tự do còn lại, anh lần xuống vị trí phía sau bên dưới để quay tiếp . Anh đưa 1 ngón tay vào nó, vẫn khóa miệng hai người với nhau, anh thêm 1 ngón nữa, nghe tiếng rên trong miệng Destin. Anh không thể tin được, toàn thân anh đều cảm nhận mọi cử động nhỏ nhất mà cậu tạo ra. Anh nhấn lưỡi sâu vào miệng Destin cảm thấy cậu bé quần chặt chân quanh hông mình. Gầm nhỏ trong miệng, Armand ngồi dậy kéo cậu bé ngồi theo vào lòng, anh bỏ tay đang khóa Destin ra, sờ, vuốt dọc ngực cậu, môi thì quần trên cổ. Vừa hôn , anh vừa đếm từ 1 đến 10, rồi đến 20...sợ mình bị mất sự kiểm chế. Cơ thể cậu bé nảy lên khi tay anh tìm thấy núm vú tạo thêm 1 tiếng rên làm anh không chịu đựng được nữa, nhất là khi cậu bé cứ nảy mình thế này. Lấy chai dầu ra, anh chế lên mình và lên Destin, đếm từ 1 đến 5, anh đẩy cậu bé càng xa mình càng tốt , chỉ chừa lại hai ngón tay để chuẩn bị lối vào cho mình . Tiếng rên của người yêu càng nhiều càng làm căng từng sợi thần kinh trên cơ thể Armand , thử thách sức chịu đựng của anh . Cắn chặt răng, anh lấy tay ra và ...

“Armand,” Destin la to khi Armand chỉ vào sâu một nữa rồi trở ra,những lần kế tiếp anh cũng chỉ vô 1 chút rồi lại đi ra, trong khi miệng anh tìm đến những chỗ nhạy cảm trên người cậu . Destin rít gọi tên người yêu, cơ thể chuyển động đòi hỏi 1 sự xâm chiếm trọn vẹn . Armand dùng cánh tay mình để giữ vững nhịp điệu chậm chạp này. Hàm răng anh nghiến chặt khi nhìn hình ảnh cậu bé phản chiếu trong gương trên tường, đặt ở cuối giường . Nước mắt cậu bé tiếp tục rơi, đôi môi hé mở , cặp môi hồng tuyệt vời ấy bị sưng nhẹ vì những cái hôn cuồng nhiệt của anh , mái tóc đỏ lỏa xỏa trước trán rịn mồ hôi.

“Sâu hơn đi ,” Destin thét lên, mặt mở to khi thấy hình ảnh mình trong gương. Ánh mắt hai người chạm nhau và cậu lại xuất ra.

“Destin,” Armand gọi nhỏ vào tai , lưỡi vuốt ve vành tai. Anh không cho cậu bé được nghỉ ngơi, tay anh tiếp tục dày xéo trong khi mắt nhắm nhìn phản ứng cậu trong gương.

“Em chịu thua rồi ” Destin rên rỉ quặn người cố tìm sự thoải mái cho cái khó chịu bức bối trong người khi Armand luôn tạo ra từ này giờ.

“Thật chứ ?” Armand hỏi thấy Destin gật đầu. “Nếu anh nói nó chưa đủ thì sao nhỉ ?”

“Armand,” Destin uất ức la to. Anh thỉnh thoảng chiếm cậu trọn vẹn khiến mắt Destin mở to, người giật nảy lên. Cậu thả lỏng người hoàn toàn vào anh, thở sâu hồi hộp chờ đợi sự hành hạ kế tiếp. Vài giây sau, Armand vẫn không di chuyển khiến Destin phải tự mình hành động.

“Đúng rồi đó,” Armand ngồi yên xem cậu bé làm, bỏ qua cảm giác các móng tay cậu bé đang bấu chặt vào chân mình khi tìm điểm tựa để thực hiện. Tay anh chỉ ôm cậu để giữ nhịp điệu đều đều và đặt lên điểm nhạy cảm để mỗi chuyển động của cậu bé làm bàn tay tự chạm vào nó.

“Armand!” Destin ngã vào người anh hét lên, cậu lại xuất thêm lần nữa. Nằm rã rời trong lòng Armand.

“Em thú vị lắm, em biết không?”

“Nếu em như thế thật là do anh gây ra đấy.” Destin chấp nhận nụ hôn của Armand. “Em đi tắm đây.”

“Em đứng được không?” Armand hỏi, mỉm cười xấu xa khi thấy mắt Destin nhắm lại nhìn mình

“Có lẽ, nhưng chắc em không cầm xà bông được đâu,” Destin thấy 2 tay mình như nặng hàng tấn. Armand cười, đứng dậy, ẵm cậu bé vào phòng tắm và thưởng thức 1 buổi tắm nước nóng dài và sáng khoái.

.....

Adam đi trên lối đi đầy sương mù, anh biết cái mình cần tìm ở cuối đường. Sớm nay, khi vào nhà, Margaret đã bảo với anh rằng Destin còn đang ngủ và Armand thì đi dạo buổi sáng. Anh biết ngay lập tức người đàn ông này đang ở đâu. Dừng trước hàng rào sắt nơi Armand đang đứng, anh im lặng đi vào trong cánh cổng, đến bên cạnh người bạn thân của mình.

Nhìn xuống những tấm bia mộ bằng đá trước mặt Armand, cái ở giữa là của cha anh, hai người vợ của ông ở hai bên. Adam im lặng khi Armand vẫn tiếp tục ngó xuống nền đất ẩm ướt, rồi chột Armand khẽ thở dài

“Anh ra đây lâu lắm rồi đấy.” Adam nói nhẹ nhàng, Armand gật đầu

“Anh biết không, cha tôi đã đúng,” Armand chột nói khẽ. “Về tôi.”

“Không, ông ấy không đúng” Adam phủ định lại chắc chắn.

“Không, ông ấy đúng đấy,” Armand tiếp tục. “Hãy nhìn xem tôi đã làm gì, Adam. Tôi đã cứu 1 cậu bé tuyệt vời, hoàn toàn ngây thơ khỏi đường phố và biến cậu bé thành 1 thứ như tôi”

“Destin không hoàn toàn ngây thơ đâu Armand, cậu bé biết mình đang dính vô thứ gì.” Adam lắc đầu phản đối. “Anh để bản hợp đồng lên bàn và cậu ấy biết cái gì chờ đợi mình khi bước vào căn nhà này.”

Armand không trả lời gì, anh chỉ cười nhỏ 1 cách lạnh lùng rồi im lặng quay lại nhìn cái bia mộ của bố anh. Một vài phút sau, một giọng cười lạnh lùng khác thoát ra từ anh khiến Adam rợn tóc gáy.

“Chúa ơi, Adam, Val đã nói đúng, tôi muốn 1 người mà mình có thể điều khiển được, 1 người mà tôi có thể làm những gì mình thích”

“Vậy hãy nói tôi nghe, Armand, anh điều khiển cậu bé bằng cách nào?” Adam hỏi 1 cách giận dữ “Anh hãy nghe tôi đây. Nếu như có người nào trong mối quan hệ này điều khiển người khác thì chính là cậu búp bê tóc đỏ của anh đấy”

“Không phải sau những gì tôi đã làm cho cậu bé tối qua,” Armand cười trước sự giận dữ của Adam.

“Anh đã làm gì?”

“Tôi khiến cậu bé khóc, không phải trong đau đớn mà trong sự bất lực đến khoái cảm vì tôi muốn cậu bé hiểu tôi vẫn có thể điều khiển được cơ thể cậu ấy.” Armand nói nhỏ, mong Adam không thấy điều này là buồn cười. Anh mừng khi Adam không cười nhưng tiếp tục nhìn anh quan tâm lo lắng khi Armand có vẻ trầm tư

“Armand,” Adam quyết định bảo với Armand rằng Destin chính là điều tuyệt vời nhất mà anh đã khám phá ra, dù thậm chí lúc đầu chính bản thân Adam nghĩ cũng nghĩ đó là ý kiến tệ.

“Anh biết không, tôi vẫn có thể hình dung ra khuôn mặt đầy thất vọng của cha tôi khi tôi thú nhận với ông: mình không yêu phụ nữ và lập gia đình” Armand lên tiếng trước. “Về kinh tởm của ông khi tôi kể về cậu bạn cùng đi trượt tuyết là người yêu của tôi”

“Armand,” Adam nghe tiếng cười lần nữa, lần này tràn đầy đau thương. Và trong 1 giây anh thấy hình ảnh già nua của Armand thoáng qua

“ Và vẻ kinh tởm của cậu bạn ấy khi chúng tôi trở về trường, tôi thú nhận mình yêu cậu ấy như thế nào ; cách cậu ấy từ chối thẳng thừng và bảo tình yêu ấy là sai lầm ; rằng sẽ giết tôi nếu tôi chạm vào người cậu ấy lần nữa với bàn tay dơ dáy này.” Armand thì thầm, ngực đau nhói khó có thể thở được.

“Armand,” Adam nhìn cái mặt nạ không cảm xúc hiện về che dấu khuôn mặt thật của Armand, biết rằng trong 11 năm nay, mình là người duy nhất nhìn thấy mặt này của Armand.

“Làm tình với cậu bé đôi khi cũng rất khó khăn,” Armand đổi đề tài lần nữa, dường như mọi chuyện của anh đều trở về là Destin. Và Adam tiếp tục im lặng lắng nghe - “Cậu ấy muốn được âu yếm, vuốt ve, thử thách sự tự chủ của tôi đến khi tôi không chịu nổi phải đè cậu ấy xuống và xem tôi có thể làm cậu ấy kêu thét không.”

“Có lẽ anh nên làm thế,” Adam vọt miệng nói làm cặp mắt nâu sâu lạnh lùng hướng về anh, khiến anh hơi rùng mình

“Destin ngủ với tôi, Adam,” Armand tiếp. “Không có tình dục trong này, cậu ấy để tôi ôm ấp, tất cả việc tôi cần làm là giương tay ra và cậu bé sẽ để tôi ôm ”

“Đó chính là cách biểu lộ của cậu bé, Armand, cậu ấy không tin vào cách nữa vời , không tin tưởng vào việc trao thân mình với việc trao tất cả những gì mình có. ” Adam nói, khi cái lạnh lùng thấm vào người Armand “Anh đang nghi ngờ phải không, Armand?”

“Không,” Armand quay lại anh. “Bởi vì hiện tại, tôi có những gì mình muốn, tôi đã đề nghị 1 hợp đồng, 1 sự tàn nhẫn theo đuổi cậu ấy, chiếm hữu cậu ấy. Giờ Destin là của tôi .”

Adam nhìn người vẫn còn là bạn thân trước mặt. Mắt anh mở lớn, miệng mấp máy tính nói . Anh muốn nguyên rửa người đàn ông đang nằm dưới chân mình, muốn đá văng cái bia mộ và mắng vào ông ; hỏi xem ông có thấy đã gây ra chuyện gì cho con trai của mình không ? ông có tự hào với sự trưởng thành hiện giờ của Armand không ? Nhưng anh cũng biết la hét vào người chết cũng không giải quyết được chuyện gì , anh chỉ cầu mong cho Destin kiên cường như cách cậu ấy thể hiện.

.....

Armand đi vào phòng họp, anh đẩy hồ sơ về phía đầu bàn đối diện . Khoang tay ngồi xuống anh nhìn những người ngồi trong phòng, hầu hết họ đều cúi mặt.

“Armand,” người đàn ông ngồi đầu bàn đối diện nói 1 cách nhẹ nhàng nhưng giọng hơi có vẻ thất vọng.

“Đừng có nói giọng đó với tôi Byron,tôi có bản báo cáo kết quả dự toán về kế hoạch khách sạn Grand hotel.” Armand ghét cái giọng này, nó luôn làm anh nhớ lại cha anh, nên mỗi lần phải gặp mặt Byron Swift đều làm anh nghiêng răng .

“Thôi nào, Armand,” Byron cầm hồ sơ trên bàn tay già nua của mình. “Tôi chưa bao giờ nghi ngờ cậu về đề án này, nhưng cậu sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nếu lùi nó lại thêm 2 năm nữa.”

“Ông biết rất rõ việc tôi làm, trong hai năm nữa nếu may mắn tôi sẽ được phép xây 1 khách sạn lớn nhất trên khu đất đó.” Armand đáp mĩa mai, ông mỉm cười.

“Luôn lớn nhất không phải là tốt đẹp đâu cậu trại ạ.” Byron thấy hàm răng Armand nghiêng chặt lại.

“Hãy nói điều đó với cha tôi ấy,” Armand rít lên, ghét mình bị nhận xét như 1 cậu nhóc. Chết tiệt, anh đứng cao hơn tất cả đàn ông trong phòng này nhưng ông ta luôn nói xốc anh .

“Tôi biết rất rõ cha anh, Armand. Tôi cũng biết sự ham muốn quyền lực mà hiện giờ cậu đang nắm giữ của ông ấy , đã giết chết ông. ”

“Ung thư đã giết chết bố tôi, ông già ạ,” Armand cười lạnh lùng khiến nụ cười trên gương mặt ông biến mất. “Sự thèm khát quyền lực của ông ấy không làm gì hơn ngoài việc dẫn ông lên giường những người vợ của đối tác. ”

“Thật thế” Byron cười khan 1 tiếng. “Tôi không biết con gái tôi thấy gì ở cậu nhỉ”

“Cha tôi cũng giống như ông, tôi sẽ đợi câu trả lời của ông về việc ký quỹ cho dự án.” nói thế xong, anh đứng lên tính rời khỏi phòng.

“Ồ Armand?” Byron gọi, anh quay lại nhìn “Tôi nghe nói giờ anh đang nhặt trẻ lạc nào đó trên đường phố về nhà nuôi phải không?”

“Đừng quan tâm, ông già ạ, cậu ấy mạnh khỏe lắm.” Armand đáp với 1 nụ cười xốc xiểm, anh bước ra ngoài phòng, Adam đã đứng đó chờ anh.

“Tại sao anh phải khiêu khích với ông ấy?” Adam hỏi khi họ đến thang máy

“Bởi vì nếu không như thế, ông ta sẽ nghĩ ra thứ gì đó sai lầm.” họ đi thang máy xuống quây tiếp tân của tòa nhà khổng lồ này. Armand khịt mũi, anh đã nói nó là tòa nhà lớn nhất. Trụ sở chính của anh đã là khu vực lớn nhất trong thành phố

“Đi đâu thưa ngài?” Gates hỏi khi hai người đi ra ngoài.

“Trở lại khách sạn để lấy câu trả lời của Byron,” Armand vào xe, Adam theo sau, anh lật hồ sơ ra xem “Ngưng nhìn tôi như thế đi Adam.”

“Tôi chỉ đang tự hỏi chuyện gì xảy ra với anh thế? Khiêu khích Byron là 1 chuyện nhưng bình thường anh chỉ làm việc ấy khi hai người ở riêng với nhau thôi”

“Hãy xem như tôi có lý do và gác chuyện này qua 1 bên được không?” Armand hỏi, tay kéo ra 1 tờ giấy, anh nheo mắt nhìn nó “Adam anh đã xem cái này chưa?”

“Làm sao tôi biết, tôi còn không thấy anh đang xem cái gì nữa là...” Adam rướn người tới giật tờ giấy trên tay Armand “Không, tôi chưa xem nó, nhưng tôi sẽ chú ý kỹ càng hơn khi trở về.”

“Cám ơn anh, Adam.” Armand quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

.....

“Destin cháu dậy chưa?” Margaret kéo cái chăn ra khỏi đầu cậu bé

“Chưa ạ,” Destin nắm chăn đắp lại. Khi người phụ nữ cố giằng lấy cái chăn, cậu lồm bồm trong miệng gì đó về việc không được cho ngủ yên rồi kéo cái gối trùm lên đầu. Bó tay chịu thua, bà đắp chăn về vị trí ban đầu rồi rời phòng xuống nhà bếp, bà tặng Michael cái nhìn rất tiếc

“Cậu bé sẽ không rời khỏi giường,” bà nói thấy mắt anh nheo lại.

“Vậy chắc tôi sẽ lên nói chuyện với cậu ấy, tôi biết phòng Destin ở đâu.” Michael tính rời nhà bếp

“Cậu ấy không ở trong phòng mình, nhưng cánh cửa thông với phòng cậu ấy đang nằm ngủ thì đang mở.” Margaret chỉ dẫn khiến anh hơi bối rối, nhưng anh cũng đi.

Lên phòng Destin, anh nhìn cái giường cỡ bự trống trơn rồi nhìn cánh cửa thông đến 1 buồng khác, anh nghĩ đó là 1 căn phòng nhỏ hơn hay đại loại như thế chứ không nhận ra nó là 1 căn phòng khác. Bước qua cửa thông hai phòng, anh ngẩng người trước cái giường 4 chân khổng lồ, bộ tủ hợp một cạnh giường, và những cây đèn cổ xưa nằm trên chúng. 1 cái rương lớn đặt cuối giường và cái tủ quần áo khổng lồ đối diện nó. Anh có thể thấy ghế sofa và những cái ghế khác đặt cạnh lò sưởi và phía bên khác căn phòng, dọc theo tường là những cửa sổ xếp đặt một cách ngẫu nhiên. Mắt anh quay lại giường ngủ, thấy cái bươu to nằm giữa giường.

“Destin?” Michael gọi kéo theo vài tiếng rên và cử động của cái khối ấy “Destin trưa rồi, cậu không dậy đi làm à?”

“Em không chắc mình có thể đi được đâu” Giọng trả lời nhỏ vang lên khi cậu ló đầu ra khỏi gối 1 chút

“Cậu không sao chứ. Tôi gọi Armand nhé?” Michael chậm chậm tiến về gần giường, anh sợ cậu bị thương. Anh dừng lại khi bắt gặp ánh nhìn lóe lên từ đôi mắt màu xanh và cậu mỉm cười.

“Thật tệ nếu làm phiền Armand khi anh ấy đang kiểm tra nguồn vốn.” cậu vương mình, mắt Michael mở lớn anh nhìn khuôn mặt cậu bé

“Anh ta không đánh cậu chứ ?” Michael lo lắng hỏi, khiến Destin bật cười làm Anh cảm thấy nhẹ lòng đi.

“Không , anh ấy không đánh em,” Destin ngồi dậy

“Ồ,”

“Ngoài ra , Armand không phải là người vũ phu,” Destin kiểm tra cánh tay, nó vẫn còn ê ẩm và hơi nặng. Chúng giống như trải qua 1 đêm bị giữ chặt trên đầu cậu bé. Ý nghĩ này khiến cậu cười rúc rích

“Destin?” Michael không hiểu điều gì làm Destin cười hay là cái vẻ rối bời hiện giờ của cậu?

“Michael?” Destin hỏi khi anh đứng người đứng sững giữa phòng, nét mặt anh cho thấy anh vừa nhận biết căn phòng mình đang đứng là của ai . Hay là sự đặc quyền cho người được phép vào phòng này.

“Có phải đây là...?” Michael nhìn Destin bước xuống giường mặc quần áo vào.

“Phải, đây là phòng của Armand , và anh có thể quay trở ra và biến mất , không sao đâu.” Destin nhìn Michael từ từ nhẹ nhàng đi về phòng Destin như thể sợ Armand phóng ra đột ngột từ góc tối nào

“Tôi không sợ,” Michael quay lại, vẻ mặt vẫn còn kinh khủng như nhìn 1 quái vật chứ không phải đang đối diện cậu bé tóc đỏ.

“Vậy sao anh trông như sắp chết thế?” Destin hỏi. “ phòng của Armand không khác gì những căn phòng khác trong nhà này, chứ anh nghĩ nó như thế nào ? Màu hồng hay màu tím ?”

“Tôi không biết, có lẽ vậy ” Michael nhìn theo Destin bước về phòng mình. Cậu di chuyển hơi chậm và trên lưng có nhiều dấu vừa không giống dấu bầm vừa không giống dấu hôn

“Cậu chắc mình không sao chứ?”

“Vâng ,” Destin vào phòng tắm rửa mặt thay đồ rồi cùng Michael xuống dưới nhà. Cậu chào Margaret , ngồi xuống bàn uống café và ăn trái cây. Ăn được vài miếng, cậu ngược nhìn hai người trước mặt “Có chuyện gì sao?”

“Không, có điều cháu hơi tiêu tụy 1 chút ,” Margaret nói

“Cháu không sao mà, Maggie, thật đấy.” Destin đáp lại, cậu nhìn theo ánh mắt của bà về cuối dãy bàn, bắt gặp 1 hộp chocolate , mắt cậu mở to. “Ồ, cháu xin lỗi, cháu chỉ đùa thôi chứ không nghĩ nó là thật, sáng nay anh ấy đánh thức cháu dậy, hỏi cháu muốn gì, cháu đã nói muốn chocolate. Đừng nói với cháu anh ấy đánh thức bác Gate dậy bắt chớ đi mua chocolate cho cháu đấy nhé”

Bà ngạc nhiên nhìn cậu lắc đầu rồi hai má ửng đỏ lên . Oi chúa ơi, cậu hy vọng dù anh ấy không kêu bác Gate đi mua nhưng cũng đừng chen ngang việc gì của hai người .

“Vợ chồng dì không gặp Armand từ tối hôm qua, có lẽ cậu ấy lấy 1 trong những chiếc xe ở garage tự lái đi.”

“Những chiếc xe hơi à ?” Destin hỏi, hy vọng chủ đề chuyển sang thứ khác ngoài socola

“Ừ, một garage đầy ắp những loại xe, có thể tự lái tất cả chúng. à, Dì không biết cháu thích đồ ngọt đấy”

“Ồ, cháu không thích đâu nhưng Armand thì rất khoái đấy .” Destin nghe tiếng cười cố kiềm nén của Michael và dáng điệu quay đi chỗ khác của Magarete, biết mình đã lỡ lời, cậu đỏ mặt đầy bực sáng qua 1 bên, nói lí nhí gì đấy rồi chạy khỏi nhà bếp. Tiếng cười của Margaret và Michael vẫn có thể nghe thấy khi cậu vào thư viện gom đồ đạc cần thiết rồi ra ngoài đợi.

.....

Destin đi vào khu vực khách sạn, Gayle và Corey đang thảo luận chuyện gì đấy . Họ ngẩng lên khi cậu đến gần.

“Xin lỗi vì đến trễ,” Destin nhìn khắp khu vực , mọi người đều đang làm việc, cậu quay sang hai người. “Có chuyện gì sao?”

“Cái cây mọc lan quấn chặt quanh hệ thống ống dẫn bên dưới, đào nó lên sẽ rất khó khăn, cần vài phương tiện đặc biệt.” Corey nói, chỉ vào bản đồ kế hoạch “Vì thế nếu ông Baileys dự định đặt trọng điểm phong cảnh ở đây là vô dụng”

“Ông ấy định làm gì ở tâm điểm này?” Destin nhướn người để nhìn rõ hơn, Gayle thấy vậy nhích ra cho câu vào giữa hai người

“1 tượng đài, cái này nè” Corey chỉ vào 1 bức hình, cả Destin và Gayle đều sửng sốt

“Anh không đùa đó chứ? Armand chấp nhận cái này à?” Destin la to khiến Corey hơi trắng mặt, anh nhìn Gayle cầu cứu

“Không, cái này là quyết định của 1 người khác trong khách sạn.” Gayle đáp

“Họ tính làm gì phía trước nó?” Destin hỏi, cậu nghe ai đó nói về việc sửa lại lối đi trước khách sạn

“Họ tính làm thành hình chữ U và tạo vòng cung nhô ra ngoài gần con đường lớn.” Gayle đáp, chị nhìn Destin với tay lấy khổ giấy lớn và cây bút chì ra vẽ phác thảo kế hoạch lên đó. Cô mỉm cười khi quan sát cậu bé làm việc, trong tuần này dường như chuyện gì dính tới thiết kế phong cảnh là Destin hành động một cách tự nhiên như rất quen thuộc nó.

“Chúng ta có thể tận dụng cách bố trí hình chữ U này, di chuyển trọng điểm đến đây. “ Destin chỉ cây viết chì vào vị trí cậu mới vẽ - “ Và thay vì đặt cái tượng đài kinh khủng đó, ta sẽ thay bằng đài phun nước 3 tầng” Cậu lôi ra bức hình chụp đài phun nước ở vườn hồng

“Không phải cái đó trong vườn nhà Armand chứ?” Gayle hỏi

“Vâng, nó đấy, nhưng chúng ta không thể sử dụng nó, ta có thể xây tương tự như thế “ Destin mỉm cười nhìn cả hai “Ông Bailey đâu rồi, ông ta sẽ thích ý tưởng này?”

“Ông ấy không ở đây, sáng nay ông có ghé qua 10 phút.” Corey nhún vai “Dạo này ông chủ hay bận lắm.”

“Ồ,” Destin nhìn dò hỏi Gayle người đang xem xét bản vẽ của cậu

“Ý này rất hay, Destin,” Gayle nhận xét. “Và chị nghĩ nó sẽ thu hút lắm, hãy triển khai theo cậu đi, nếu Bailey có ý kiến gì thì kêu ông ấy đến gặp chị.”

“Ok,” cả Destin và Corey cùng đáp, Gayle gật đầu bỏ đi. Khi cô đi khuất, Corey quay sang Destin, người vẫn đang khó chịu với bản kế hoạch cũ

“Hey, cậu không sao chứ?” Corey hỏi làm cậu hơi mắc cỡ.

“Không có gì,” Destin kéo nón thấp xuống. “Chúng ta có nên thông báo toàn đội biết về sự thay đổi không?”

“Làm đi, ông chủ,” Corey chọc, Destin chỉ biết lắc đầu, hai người đến chỗ các nhân công đang nghỉ mệt. Corey triệu tập họ đến nhưng để Destin thông báo về kế hoạch mới vì đó là ý tưởng của cậu. Anh ta đã quan sát Destin suốt cả tuần, Destin chứng tỏ mình có khả năng lãnh đạo tốt hơn ông Bailey và khi cần nhờ giúp đỡ hay yêu cầu chuyện gì, cậu bé chỉ cần cười là họ lập tức thực hiện ngay. Đó là điều anh chưa hiểu lắm, có thể vì sự hăng hái của cậu lây truyền sang mọi người, và có thể do cả tình yêu với cây cối thiên nhiên. Lắc đầu dẹp ý nghĩ ấy, anh chú ý lại Destin và mọi người. Khi cậu bé giải thích xong, ai cũng hài lòng bởi họ thật sự cũng không thích kế hoạch của ông Bailey

Adam ngẩng đầu lên khi cô thư ký cầm anh bằng một thông báo “Có cậu Rarry đến đây gặp ngài. Cậu ấy đang chờ tại văn phòng.”

“Cám ơn cô,” Adam đi vào văn phòng mình thấy Destin đang xem sách bên giá sách. “Destin?”

“Hey Adam,” Destin chào Adam khi anh đóng cửa lại

“Có chuyện gì sao?” Adam bước tới bàn làm việc đặt hồ sơ lên bàn

“Cũng không có gì. Em nghĩ anh không phiền chứ, Angie đã giúp em vào đây.” Destin ngó khắp mọi nơi trong phòng trừ Adam

“Không sao,” Adam dựa người vào bàn . Destin đang tạo 1 ấn tượng rất rõ về tôi-có-điều-muốn-hỏi-nhưng-tôi-không-biết-diễn-tả-như-thế-nào.

“Anh nghĩ cậu đến đây vì cần 1 chuyện gì đó, phải không?” Adam gợi ý hỏi Destin , người hiện đã quay lưng về mình, anh có thể thấy đầu cậu bé gật ‘Vâng’

“Về Armand,” Destin nói nhỏ.

“Chuyện tối qua à?” Adam vọt miệng khiến cậu bé cứng người lại, anh biết đây là chuyện tế nhị không nên hỏi.

“Bộ anh ấy đã kể hết cho anh nghe sao?”

“Không, thật sự không kể gì nhiều đâu, sáng nay anh ấy chỉ lướt về nó thoáng qua.”

“Ồ, em quan tâm thôi.” Destin thoải mái người một chút . Cậu chợt nhận ra mình không biết giải thích thế nào về sự quan tâm này để không giống như 1 kẻ ngốc.

“Cậu quan tâm tới Armand?” Adam ước gì cậu bé quay lại đối mặt với anh, anh đọc suy nghĩ qua phản ứng của người khác rất tốt

“Vâng,”

“Ok,” Adam im lặng chờ đợi cậu bé thổ lộ, nhưng thời gian cứ trôi đi mà Destin vẫn chưa lên tiếng, và anh sắp lỡ hẹn cuộc họp kế tiếp. “Destin?”

“Đó là về chuyện quan hệ,” Destin thốt nhanh ra, khiến Adam hơi choáng. Tại sao lại là anh, tại sao hai người này cứ cảm thấy cần lôi kéo anh vào chuyện riêng tư của họ.

“Nó tệ lắm sao?” Adam cần phải nắm rõ vấn đề cơ bản trước.

“Không,” Destin quay lại nhìn anh, mặt cậu giờ giống như 1 quả cà chua đỏ chín - “Chỉ là.. chỉ là..ừm...em....”

“Thôi nào cậu bé, nói đại ra đi “ Adam thở dài thúc giục khiến vẻ mắc cỡ trên gương mặt cậu bị thay thế bằng sự giận dữ . Adam mỉm cười. “Hãy nói để anh biết mà còn có thể giúp đỡ chứ”

“Ok,” Destin xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay. “Em cảm thấy mình còn lỡ mất 1 điều gì đó về Armand, giống như 1 phần của anh ấy bị giấu đi . Nó khiến em quan tâm, đặc biệt là khi làm ..ừm ...‘chuyện ấy’ ấy.”

“Destin anh nghĩ mình không thể giúp em chuyện này được rồi.” Adam đáp ngay, Destin thu hẹp khoảng cách hai người

“Em muốn làm Armand hạnh phúc, Adam,và em cảm thấy mình không thể thật sự chạm được vào phần đó của anh ấy. ” Destin hy vọng Adam sẽ hiểu cho mình

“Vấn đề của hai người lần này vượt quá khả năng của anh,” Adam nhìn vào mắt Destin. Anh sẽ nói gì cho cậu bé đây ? Rằng Armand sẽ không bao giờ để mối quan hệ của họ vượt quá xa ? Rằng Anh ta không để Destin thật sự đến gần vì sẽ rất khó chịu nếu sau này cậu bé lại phản bội mình?

“Anh biết chuyện gì đó, kể em nghe đi ,” Destin nắm cổ áo vest Adam, cậu nhón chân lên để mắt hai người đối diện nhau “ làm ơn đi, Adam? Hãy kể em nghe đi, em hứa sẽ không tiết lộ cho ai khác”

Adam nhìn lên khi nghe tiếng cửa văn phòng mở, anh ngạc nhiên gặp ánh mắt Armand .Ồ, tuyệt lắm, anh sắp chết rồi, bằng cái nhìn nheo mắt của Armand anh có thể hình dung . Ở đây , Destin đang dựa vào người anh và van xin . Thậm chí lúc Destin quay lại nhìn Armand cậu bé cũng không nhích người ra. Armand nhìn chăm chăm hai người như thể anh bắt quả tang họ sắp làm gì. Destin không thể thoái lui trước ánh mắt anh . Cậu thấy rất nhiều biểu cảm trên khuôn mặt anh , nó có giận dữ trong đó nhưng sự ngạc nhiên thì hình như chiếm đa số hơn . Tách ra khỏi Adam, cậu từ từ tiến về Armand , dừng lại trước mặt anh. Nhìn sâu vào đôi mắt anh, Destin biết câu hỏi anh rất muốn hỏi chìm sâu trong đó nhưng chắc chắn anh sẽ không thốt ra . Chậm chậm cậu giơ tay kéo anh cúi xuống, hôn lên đôi môi anh . Cậu chủ động hôn sâu vào trong khi Armand không ôm lại cậu mà cũng không từ chối nụ hôn . Đẩy người trở ra, Destin mỉm cười dịu dàng nhìn vào mắt Armand lần cuối trước khi rời khỏi phòng. Tim cậu đập quá nhanh, cậu tự hỏi do nụ hôn hay do nỗi sợ Armand sẽ giận dữ đuổi theo và trừng phạt cậu . Cậu đi nhanh đến thang máy, khi

vào được bên trong mới thở phào nhẹ nhõm . Destin không biết tại sao mình lại hôn Armand; có điều gì đó trong mắt anh, có lẽ nụ hôn là cách cậu bé chứng tỏ mình vẫn thuộc về Armand . Khi thang máy dừng lại, Destin bước ra đại sảnh khách sạn, cậu giờ mới thoải mái đi ra xe

“Chúng ta đi đâu?”

“Um,” Destin móc trong túi 1 tấm card đưa cho Michael. “Anh chở em đến đây nhé.”

“Cậu chắc chứ?” anh hỏi lại cho chắc ăn, cậu bé gật đầu. Lắc đầu không hiểu nổi, Michael khởi động xe chạy đến địa chỉ trên tấm card .

.....

Chặng đường không xa mấy, Michael dừng xe trước 1 quán bar, anh nhìn Destin.

“Đừng lo lắng, anh không phải đi theo vào đâu .” Destin bước ra xe

“Tôi sẽ không để cậu vào đó một mình .” Michael cùng đi với Destin. Giờ này quán rất ít khách, Destin tiến thẳng đến quầy rượu.

“Xem nào, xem nào , em tính đến đây chơi trò thử quần áo à?” Billy hỏi khi thấy Destin đi về phía mình, anh mỉm cười thích thú trước vẻ mặt hơi quê của cậu bé.

“Billy, anh từng nói sẵn sàng trò chuyện với em,” Destin nói một cách nhỏ nhẹ.

“Dĩ nhiên rồi cưng ạ, ngồi đi .” Billy nhìn cậu và Michael ngồi xuống ghế trước quầy rượu.

“Billy đây là Michael, anh ấy là tài xế của em.” Destin giới thiệu

“Ồ,” Billy đáp lại, anh lấy ly pha 1 loại nước uống đưa cho cậu bé.

“Em chưa đủ tuổi uống rượu ,” Destin từ chối, lần đầu tiên cậu bé mới quan sát kỹ hình dáng Billy . Anh cao nhưng không cao bằng Armand , tầm khoảng 1,75m. Tóc vàng nhẹ, cặp mắt xanh thân thiện. Anh ấy toát ra một không khí hòa nhã xung quanh và khiến người khác cởi mở bản thân

“Đừng lo lắng, không có rượu trong đó đâu. Tội anh không muốn làm hỏng búp bê dễ thương của Armand” Billy nháy mắt cười.

“Em không phải búp bê,và đừng làm em phải đánh anh đấy.” Destin dịu dàng nói .

“Em không đùa khi nhận xét cậu bé dễ nóng nảy,” Tiếng một người vang lên phía sau Billy. “Không phải ngày nào cũng gặp 1 cậu nhóc cao khoảng 1,5m nặng 45 Kg đe dọa Billy dễ thương của tôi.”

“Ừ anh biết đấy, cậu bé chưa thấy em đánh đấm bao giờ nên chưa sợ.” Billy cười với người đàn ông vừa lên tiếng, anh ta đang đứng cạnh Billy. Anh ta mỉm cười với Destin.

“Trey đây là Destin Rarry,” Billy vòng tay ôm người ấy, anh ta đứng cao hơn anh gần 1 đầu .

“Hey,” Trey chào

“Hey,” Destin đáp lại, không chắc biết rõ Trey. Người này không toát ra vẻ đây-tôi-danh-đứng-ở-đây-hãy-nhìn-tôi như Billy. Trey có cảm hơi nhọn, mái tóc nâu dài ôm dọc khuôn mặt với vài nhánh tóc đỏ và vàng xen kẽ . Anh ta đang mặc quần jean, áo sơ mi với bản tên của quán bar trên đó.

“VẬY..?” Billy kéo sự chú ý của Destin về mình . Anh đã quan sát cảm xúc của cậu bé vài phút để có thể tự mừng tượng ra chuyện Destin muốn tâm sự “Để anh đoán nhé, về Armand phải không?”

“Vâng ,” Destin liếc qua Michael người đang ngó chằm chằm vào phía trên kệ rượu như không quan tâm đến cậu chuyện hai người. “Michael anh muốn uống soda hay gì không?”

“Ừ, gì cũng được” Michael đáp,Trey di chuyển vào để phục vụ Michael

“Nói anh nghe xem em đang bối rối chuyện gì ?” Billy hỏi Destin

“ Ừm..anh..anh quen biết Armand lâu lắm rồi , đúng không?”

“Từ lúc còn học trung học,” Giọng nói và vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc. Điều này khá mới mẻ với Destin, cậu thỉnh thoảng tự hỏi mình có nên tâm sự tiếp không nhỉ? Cậu im lặng suy nghĩ hơi lâu vì Billy đã vỗ vỗ vào tay cậu. “Ah đừng ạ, không phải lỗi của em đâu. Armand không phải là người yêu đòi hỏi khắt khe. Anh biết anh ấy mà, có thể lần đầu của em không dễ chịu lắm và anh ấy chỉ muốn em có thời gian thích nghi với chuyện ấy thôi Nhìn mặt em, anh nói đúng phải không?”

“Đại loại gần như thế” Destin nhìn vào mắt Billy, cuối cùng cậu cũng thốt lên lời muốn nói. “Em muốn hiểu thêm nhiều về Armand.”

“Hiểu nhiều thêm à?” Billy liếc qua Trey trước khi quay lại Destin.

“Vâng, anh biết đó, ví dụ như anh ấy như thế nào lúc còn đi học, và những người anh ấy quen” Destin cúi xuống ly nước của mình.

“Được rồi” Billy gật đầu yếu ớt một cách miễn cưỡng “Hãy kể anh nghe em đã biết gì về Armand”

“Em biết anh ấy là chủ sở hữu 1 trong các hệ thống khách sạn lớn nhất. Mẹ anh ấy tên Rebecca và bà đã chết vì bị bệnh ở châu Phi khi anh ấy 3 tuổi. Bà nội anh, Elizabeth, rất yêu hoa hồng, tự hào về Armand và Angelica. Chị anh ấy kết hôn với phó giám đốc của anh”. Destin dừng lại, mỉm cười nhỏ “Và anh ấy là người rất hào phóng.”

“Tất cả thế thôi à?” Billy hỏi thấy Destin lắc đầu

“Em biết mẹ kể anh ấy bị cướp giết khi anh 15 tuổi, và cha anh ấy nói với anh rằng ông chưa bao giờ yêu bà, điều đó làm anh rất buồn.”

“Destin em chắc em quen Armand hơn 6 tháng hay là chỉ mới quen bây giờ?” Billy không tin nổi. “Destin, em quen Armand bao lâu trước khi chuyển đến ở chung với anh ta, anh biết hai người đang sống chung, đúng không?”

“Vâng, em sống chung với anh ấy. Em chỉ chuyển đến ngay sau ngày đầu tiên gặp anh.” Destin trả lời thấy Billy tròn mắt ngạc nhiên “Và em chỉ mới quen anh ấy có 1 tháng nay thôi”

“Ồ,” Billy khá hoang mang. “Và Margaret thích em, ông Gates cũng thế, đó là sự ngạc nhiên lớn vì người đàn ông này thường không thích ai. Rồi sau đó là Angie và Adam, họ cũng thích em. Destin, em biết về Armand nhiều hơn bất cứ ai quen anh ấy, anh đây còn không biết tên mẹ ruột của anh ấy là Rebecca đó.”

“Nhưng vẫn còn điều gì đó bị bỏ lỡ,” Destin nói nhỏ. “Trong lúc “ấy ấy”, Armand vẫn còn như che giấu một điều gì đó.”

“Ồ,” Billy liếc lần nữa về phía Michael và Trey. “Như..anh đã nói, anh ta không đòi hỏi lắm trong “Chuyện đó”.”

“Billy,” Destin xấu hổ.

“Destin,” Billy giữ giọng nhỏ xuống. “Có lẽ nếu em muốn biết thêm nhiều về Armand, em nên trò chuyện cùng anh ấy, em biết đó, lúc hai người sau “Chuyện đó” Trước khi Armand về phòng mình”

“Anh không về phòng sau khi làm xong “Chuyện đó”” Destin đáp nhanh

“Anh ta ở trong phòng của em à?” Billy biểu lộ vẻ mặt anh-không-tin-nổi

“Không, chúng em làm chuyện ấy ngay trong phòng Armand, nó là nơi duy nhất ngoài phòng trong khách sạn” Destin mỉm cười

“Cậu đã vô phòng Armand rồi à?” Trey, người tự này giờ im lặng, đã không nén được phải xen vào, anh đến kể bên Billy. “Thậm chí anh còn chưa thấy phòng của Armand”

“Anh cũng từng hẹn hò với Armand?” Destin hơi ghen lên. Cậu nhìn chằm chằm vào Trey như muốn vượt qua quầy bar bóp cổ anh ta. Billy vỗ vỗ tay Destin lần nữa

“Không” Trey nói. “Anh đã hẹn hò với 1 người, người này là bạn của người từng cặp bồ với Armand, bọn anh được mời dự tiệc tại nhà Armand, và giống như 1 chuyện đùa khi trong bữa tiệc họ đồn nhau rằng Armand không bao giờ để ai vào phòng mình”

“Ồ,” Destin không chắc có nên thêm chi tiết này vào cuộc điều tra không. Cậu đã vào phòng Armand, nó cũng chỉ là 1 phòng bình thường như bao nơi khác trong nhà.

“Vậy sao em muốn biết nhiều về anh ấy thế?” Billy hỏi. “Đa số người tình trước đây chỉ quan tâm đến thể tín dụng thôi.”

“Em muốn làm Armand được hạnh phúc, Billy, em rất muốn biết,” Destin dừng lại tìm từ thích hợp. “Nhiều hơn nữa.”

“Cùng ơi, anh rất ghét phải nói em nghe điều này ” Billy thính linh nghiêm túc lại “Armand sẽ cho em mọi thứ em cần, mọi thứ, nhưng anh ta sẽ không bao giờ trao em trái tim anh ấy.”

Destin nhìn vào anh, không chắc mình nghe đúng không hay là cậu có hiểu rõ điều mới nghe không. Billy đã nói với cậu bé rằng mối quan hệ giữa cậu và Armand sẽ luôn như hiện nay. Nó cũng không tệ, nhưng không, đó không phải là điều cậu muốn. Cậu chỉ muốn một tình cảm gì đó sâu đậm hơn , hay ít nhất mối quan hệ này cũng tiến vào con đường sâu đậm hơn.

“Có phải nó đã thuộc về ai khác?” Destin không nhận ra mình đã hỏi cho đến khi lời nói thốt ra hết, rất khê khàng nhưng cũng đủ vọng vào tai cậu

“Không chừng ả, không phải tất cả chỉ có thế .” Billy buồn bã đáp. “ Chỉ là khi anh ấy còn trẻ, và tình cảm này bộc phát ra, ừm... chúng ta chỉ có thể nói đối tượng tình yêu đầu tiên của Armand không chấp nhận tình cảm này và làm nó tồi tệ hơn khi đây là mối tình chôn kín một thời gian dài.”

“Ồ,” lần thứ nhất Destin nhấp 1 hớp nước Billy đã đưa. Vị nó không tệ, có mùi trái cây đậm đà nhưng hiện giờ cậu không nhận thức rõ lắm.

“Lần cuối cùng em và Armand quan hệ là khi nào ?” Billy hỏi bất ngờ khiến Destin ngẩng lên nhìn anh . Anh nghĩ có thể do lần đầu tiên ném mùi vị chặn gối, Destin muốn đòi hỏi nhiều hơn . Anh cũng thấy Michael và Trey đang nhìn anh như thể anh bị mất trí

“Sáng nay,” Destin đáp, Billy gật đầu , chờ đợi thêm thông tin tốt hơn “Và trước đó ?”

“Tôi hôm qua” Destin tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, sao Billy bất ngờ trở nên dâm dục như vậy khi quan tâm chuyện này , nhưng do nét mặt nghiêm túc của anh, Destin nghĩ là không phải thế. Cậu quyết định không chờ anh hỏi tiếp - “Sau bữa tối, khoảng giờ ăn trưa, và trước bữa sáng hôm trước”

“Và đây là nhịp điệu thường ngày?” Billy hỏi, nhìn cậu bé gật đầu . Anh ngạc nhiên cực kỳ khi cậu vẫn có thể đi lại và ngồi yên như không có gì xảy ra.

“Đừng nói với em anh sợ anh ấy sẽ xé em ra làm đôi đấy chứ?” Destin hơi giỡn chơi một chút cho bớt cái không khí kỳ lạ này. Billy và Trey đang nhìn cậu như thể cậu mới mọc thêm 1 cái đầu, còn Michael thì nhìn cậu như thể da cậu bị đổi sang màu khác. Cả ba người cùng gật đầu khiến nụ cười Destin tắt ngấm, cậu cũng nhận biết có 1 tên nào đó đang ve vãng Michael nhưng anh lịch sự từ chối.

Im lặng kéo dài. Destin không chắc chuyện gì diễn ra hoặc là tại sao Billy và Trey giờ đang đứng cách xa cậu xì xầm to nhỏ với nhau mà mắt vẫn hướng về phía cậu . Dĩ nhiên tên đang ve vãng Michael cũng không bỏ cuộc, điều đó làm cậu thấy phiền. Vươn người sát vào Michael, vòng tay qua vai anh Destin nhìn thẳng mắt người đàn ông

“Anh ta là của tôi, tránh xa đi ,” Destin nhấn giọng sao cho thật lạnh lùng

“Ồ, xin lỗi nhé , anh bạn,” người đó bỏ đi mất

“Đây chắc chắn ảnh hưởng từ Armand .” Billy lắc đầu nhẹ

“Cảm ơn cậu ” Michael cười thú vị, không biết vợ anh có thích nghe chuyện người yêu ông chủ anh đứng ra đuổi 1 kẻ ve vãng anh không nhỉ?

“Michael anh làm việc cho Armand bao lâu rồi ?” Billy bất ngờ hỏi

“5 năm, thì sao ...,” Michael hơi khó chịu, anh không muốn bị lôi kéo vào cuộc nói chuyện này

“Và bao nhiêu người tình, trừ Destin , anh đã làm tài xế cho?” Billy tiếp , Destin nín thở chờ câu trả lời của Michael

“Thật sự chỉ có hai, người đầu tiên là 1 doanh nhân trẻ và chỉ 1 tháng trong lúc tài xế của anh ta bận việc, và sau đó dĩ nhiên là Val, nhưng cũng không làm lâu.”

“Ừ, Val không phải là người trừ khi cậu ta quỳ xuống” Giọng Billy hơi cay độc. Mắt anh chợt nhận thấy Destin, anh nhìn cậu một cách bối rối

“Không sao, em đã nghe về Val.” Destin đáp.

“Anh rất tiếc vì em đã nghe về cậu ấy,” Billy nói. “ Tên tội nghiệp tính đào mỏ ngân hàng Armand với những móng vuốt của mình. À mà anh chưa hay về hoàn cảnh em và Armand gặp nhau ?”

“Nó không có gì quan trọng đâu,” Destin nhún vai

“Thôi nào cưng, kể anh nghe đi?” Billy thấy hai má Destin ửng đỏ

“Chỉ cần biết Armand đã cứu em, và chuyện tiếp theo như thế .” Destin mỉm cười, đủ để ám hiệu billy rằng cậu không muốn nói thêm về vấn đề này.

“VẬY, anh có lời khuyên cho em, nếu em thật sự muốn hiểu Armand nhiều hơn, em phải bắt đầu trên lãnh thổ của anh ta,” Billy thấy Destin chưa hiểu “Em biết đây, nhà, phòng của anh ấy....”

“Ok,”

“Sau đó dùng những dấu vết gợi mở dẫn đến cậu chuyện em muốn biết. Anh nghĩ em sẽ khám phá ra nhiều hơn khi Armand tự thổ lộ”

“Vâng, em sẽ làm thế .” Destin ngó đồng hồ. “Em phải đi đây, cảm ơn anh nhé”

“Không có chi, cưng ạ ,” Billy đợi đến khi hai người ra khỏi quán mới quay lại Trey. “Em thắng rồi, nào chung đi.”

“Ừ, anh nói thiệt đây là lần đầu tiên cá cược mà anh vui vì đã thua đấy” Trey móc bóp, mắt không rời Billy “Anh chỉ hy vọng cậu nhóc kiên cường, vì anh không chắc cuối cùng cậu ấy sẽ gặp phải gì nếu Armand thật sự giận dữ ”

.....

“Maggie cháu về nhà rồi đây,” Destin gọi vọng vào khi cậu băng ngang qua ngoài hiên để đi dạo một vòng ngôi nhà. Cậu biết rất rõ địa hình nơi đây nhưng lần này cậu sẽ xem xét kỹ từng chỗ một

“Hey, 2 tiếng nữa là ăn tối đấy.”

“Dạ ” Destin đáp ,vừa lúc đó sấm chớp nổi lên và mưa bắt đầu rơi nặng hạt. “VẬY cháu để cho dì làm việc nhé.”

“Ừ ”

Do trời mưa, Destin quyết định thám hiểm ngôi nhà trước. Cậu đi vào thư viện, văn phòng, rồi quay trở ra theo hướng khác về phần bên kia ngôi nhà, nơi mà cậu chưa bao giờ để ý đến. Bước đến cánh cửa đầu tiên, cậu ngấp ngừng nhìn lại hành lang rồi chậm chậm mở nó , ngó vô trong. Trời, hoàn toàn thất vọng, nó giống như phòng họp. Đi dạo một vòng trong phòng cũng không thu được kết quả gì, cậu bỏ sang nơi khác. Cậu tự nghĩ có lẽ nên bỏ qua tầng 1, vì nếu mình hỏi Margaret hay Armand , họ sẽ cho cậu hay các phòng ở lầu 1 dùng làm gì ngay. Lầu 2 là nơi của phòng ngủ . Đi đến cuối dãy cậu gặp một căn phòng có cánh cửa đôi. Vào bên trong, nó là căn phòng lớn được trang trí màu tím sậm và xám , và có những đồ dùng của con gái .

Mỉm cười, Destin tiến tới bức tường có treo nhiều hình ảnh. Thêm một lần thất vọng nữa khi cậu nhận ra đây là phòng cũ của Angelica. Quét khắp phòng một lượt cậu cũng không thấy gì gây hứng thú .

Rời nơi đó, Destin qua căn đối diện với cánh cửa đôi. Đây rồi, thành công lớn . Destin mỉm cười thích thú. Căn phòng này tự bản thân như hét lên chủ sở hữu nó là Armand, giống như căn hiện tại Armand đang

dùng. Destin nhìn ngắm các bức ảnh trên tường, hình cậu bé Armand với một người đàn ông rất giống anh đứng kế bên, hình anh trong buổi lễ tốt nghiệp, những tấm bằng khen và văn bằng về kinh doanh. Destin mỉm cười tiến tới tủ đồ, mở nó ra. Bên trong đầy đủ các bộ quần áo, chủ yếu là màu xám và đen xếp ngay ngắn, thỉnh thoảng có vài bộ màu tối khác xen kẽ. Chạm tay dọc theo quần áo, cậu dừng lại khi sờ phải vải gì đó mượt mà. Kéo cái áo ra, Destin thấy nó màu xanh lá cây đậm, rất đậm đến nỗi gần như màu đen. Đưa áo lên mũi ngửi, nó có mùi của Armand, mỉm cười cậu mặc vào người.

Bước đến bàn làm việc, những bức hình trên đó toàn về gia đình, không có ảnh bạn bè hay người yêu. Nhặt một trong các tấm ảnh tốt nghiệp của Armand lên, cậu ôm nó vào ngực trong khi đi thám hiểm tiếp. Hầu hết phòng ở lầu 2 cũng không có gì hơn ngoài phòng cho khách và chẳng có chút riêng tư gì của gia chủ.

Lên lầu 3 Destin cũng không thu hoạch được gì. Chỉ có những bức tranh lớn treo trên tường, những quyển sách thiếu nhi, một con ngựa gỗ to lớn nằm cuối góc, và hàng kệ giá sách dọc theo bờ tường. Những kệ sách này chỉ cao ngang eo Destin, chúng chứa đầy các sách cho trẻ em. Destin đến gần con ngựa gỗ, sờ tay dọc theo thân nó. Thở dài, cậu đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, từ đây cậu có thể quan sát được vườn hồng và cái hồ nhỏ. Mỉm cười nhẹ nhìn lại căn phòng, Destin tự hỏi chuyện gì xảy ra với các đồ chơi trẻ em, có lẽ chúng được đem đi quyên tặng cho người khác. Lắc đầu không suy nghĩ nữa, cậu đi ra tính trở về nhà bếp thì một cánh cửa đập vào mắt Destin. Nó là cánh cửa gỗ hết sức bình thường, hoàn toàn khác biệt hẳn với sự trang trí kỳ lưỡng nơi này.

Cậu mở nó ra, trong đầu chắc đây là tủ đựng đồ nhưng không, sau nó là những bậc thang đi lên. Nó đầy bụi và có mùi xưa cũ giống như đã không được sử dụng trong thời gian dài. Nhìn lên cầu thang, Destin hơi rợn người, nhưng sự tò mò đã chiến thắng nỗi sợ, cậu chậm chậm bước lên. Nó dẫn tới một căn phòng gác mái rộng rãi chứa đầy những túi, hộp, thùng đựng đồ. Cậu đi vào khám phá từng thứ một.

Destin dừng lại bất ngờ khi thấy thứ gì đó có khắc tên Armand trên đó. Ngồi xổm xuống, Destin thấy đó là những bài báo cũ được lồng khung kính, tuổi bài gần cả trăm năm. Người đàn ông trong bài báo giống Armand nhưng nhìn kỹ vẫn có sự khác biệt. Nó là bài viết đưa tin Armand và Elizabeth Riesel khai trương khách sạn đầu tiên của họ tại một thị trấn nhỏ của Barnsworth. Mỉm cười, vậy là cậu đã tìm ra những lịch sử của gia đình Riesel. Lục tìm tiếp, cậu thấy các bộ quần áo cũ, gương cũ, vài thứ bị vỡ, và những đồ chơi cũ mà hồi nãy đã thắc mắc về chúng. Một cái hộp ghi tên Armand phía trên lại đập vào mắt Destin. Lăn này giở nó ra, những vật bên trong thật sự thuộc về Armand của cậu, chúng không cũ lắm. Lấy ra con gấu bông teddy, mặt nó hơi mềm nhũn một bên có vẻ ai đó đã ngủ trên nó nhiều lần. Đưa con gấu lên mũi ngửi như cái áo, ngoài mùi của bụi còn có mùi của Armand, Destin cũng ôm chú gấu vào ngực mình trong lúc tìm tòi tiếp.

.....

Armand vào nhà bếp, vừa đi vừa đựng đưa một túi nhỏ, Margaret nhướn bên mày ngạc nhiên nhìn anh. Đặt túi xách xuống, anh lấy chai rượu rồi mỉm cười đưa cho bà “Dì cho thêm đá vào nhé?”

“Ừ, anh đang dự định làm chuyện gì đặc biệt sao?” Bà hỏi, thử giở cái túi ra xem có gì trong đó nhưng Armand đã nhanh tay kéo nó về phía mình.

“Ừm, cũng có vài thứ” anh cười. “Destin đâu rồi? Bên ngoài à?”

“Trời đang mưa bên ngoài mà, cậu bé chắc ở đâu đó trong nhà thôi»

“Đâu đó trong nhà?” Armand hỏi lại, bà chỉ cười rồi nhún vai. Bà không muốn kể cho anh hay cậu bé đã xuống nhà ăn tối với người đầy bụi bặm và vẫn đang mặc cái áo màu xanh cũ của anh. Bà bỏ đá vào trong xô nước đựng chai rượu anh đưa.

“Ngủ ngon nhé,” Bà chào anh khi Armand rời khỏi nhà bếp. Anh đi thẳng về phòng mình, đến chỗ ngồi trước lò sưởi, đặt xô nước đá và túi xách xuống chiếc bàn kế ghế sofa. Sau đó anh bật máy lạnh và hạ nhiệt độ thấp xuống. Sắp đặt xong xuôi, anh cười hài lòng đến gõ nhẹ cửa phòng Destin. Không có tiếng trả lời. Hơi sượng người, anh mở cửa vào xem, phòng trống không, có vẻ như cậu bé chưa lên đây từ sáng tới giờ. Có thể Destin đang ở thư viện, nghĩ thế anh đi xuống nhà dưới. Đang trên đường đi thì nghe một tiếng hắt hơi, Armand ngước lên thấy Destin từ lầu 3 đi xuống. Mắt anh nhìn cậu bé, biết cậu đã tìm ra căn phòng cũ của mình và đã “Chôm” một trong những chiếc áo cũ, cùng với con gấu teddy từ gác mái và tấm hình

của anh . Chà chà, cậu búp bê tóc đỏ dễ thương này chắc tò mò và đã đi khám phá xung quanh đây. Anh gắng giọng mình cho rõ to để Destin ngược lên nhìn. Cậu bé giật mình chết trên tại chỗ ngoảnh anh .

“Armand”.

“Em đã trốn ở đâu thế em yêu ?” Armand hỏi. Destin nhìn người đàn ông , có gì đó trong giọng nói của anh khiến cậu hơi sợ. Đó là giọng điệu cậu chưa nghe bao giờ, và bây giờ lần đầu tiên Armand dùng nó với ngữ điệu âu yếm lạ thường

“Em... um,” Destin ngập ngừng , anh từ từ thu hẹp khoảng cách hai người và nhẹ nhàng gỡ lấy đồ trên tay cậu. Destin im lặng dù bản thân muốn khóc lên phản đối khi con gấu teddy bị vuốt mắt .

“Đi và ngồi đợi trên ghế sofa ở phòng anh, và không được đụng vào thứ gì đấy nhé , em yêu ” Armand hạ thấp giọng một cách nguy hiểm. Destin chỉ biết gật đầu và biến ngay vào phòng anh. Ngồi xuống ghế sofa, mắt cậu nhìn lò sưởi nguội ngắt. Cậu chợt nhận ra hình như phòng rất lạnh. Cậu không dám ngược lên khi Armand đi vào ngoại trừ vẫn lén liếc thấy trên tay anh trống trơn, cậu tự hỏi chuyện gì xảy ra với báu vật mới tìm thấy của mình ?

Destin hơi cảnh giác khi Armand đi vòng quanh phòng khóa các cánh cửa và kéo rèm che lại , giật mình khi lò sưởi chợt bùng cháy lên thấp sáng căn phòng bằng một ánh sáng dịu dịu. Cậu nhìn lên khi Armand dừng lại trước mặt, anh nhẹ nhàng kéo cậu đứng dậy . Ngay khi Destin đứng lên, anh ngồi xuống ghế sofa, mắt anh không rời khỏi cậu bé.

“Anh dự định tính sổ với em về vụ hôn nơi công cộng chiều nay. Nhưng bây giờ thì dừng a, anh có thêm một lý do khác để trừng phạt em.” Armand nói rõ từng chữ làm Destin lùi lại một bước, mặt sợ sệt, mắt mở to . “Cởi đồ ra ”

“C..cái gì?” Destin cố gắng lắm mới thốt ra . Người cậu run lên vì giọng nói của Armand. Nó chậm và đầy nhục dục khiến cậu liên tưởng đến những thứ dơ bẩn.

“Cùng nghe anh nói rồi mà,” Armand mỉm cười nham hiểm. “Hãy cởi đồ ra.”

Armand nhìn khi Destin do dự vài giây rồi cậu bé từ từ cởi cái áo xanh ra , thấy lên ghế, rồi từ từ đến những thứ trên người cho đến khi không còn gì. Mắt anh lướt dọc cơ thể trắng ngần hơi tái của cậu, ngưỡng mộ sự mảnh mai và những đường cong tuyệt đẹp.

“Armand,” Destin gọi nhỏ, thỉnh thoảng cảnh giác trước ánh nhìn sắc bén ấy. Bình thường quần áo cậu sẽ không biến mất trước khi tay Armand chạm vào người mình ,bây giờ anh chỉ ngồi đó mà ngắm nghía cậu.

“Đến đây nào ,” Armand bỏ một cái gối xuống sàn nhà giữa hai chân anh. “Quỳ lên nó”

Destin không trả lời tiếng nào, chỉ lẳng lặng làm theo , cậu quỳ giữa hai chân Armand, nhìn nét mặt không cảm xúc của anh. Hiện giờ cậu không sợ nữa, chỉ quan tâm đến cái bồn chồn đang cuộn cuộn trong bụng mình và cảm giác mãnh liệt đang ẩn hiện trong phòng. Armand với tay lấy trong túi xách màu nâu mà anh đã đem về , đem ra một vật gì đó.

“Giờ há miệng ra, em yêu ” Armand đưa một vật đến trước mặt Destin, cậu nhìn chăm chăm vào nó , đôi môi hồng hé mở khi anh đút nó vào. Đó là chocolate được phủ dâu bên ngoài , Destin nhai rồi nuốt , anh đưa thêm một miếng khác, Destin tự động há miệng ra.

Armand kiềm nén tiếng cười khi anh với lấy chai rượu, anh đổ nó vào hai chiếc ly được đặt sẵn trên bàn. Anh đưa cho Destin 1 ly, nhìn cậu uống trước khi mình cũng hớp 1 ly. Mũi Destin nhăn lại vì vị quá nồng của rượu, cậu cảm thấy người nóng dần, hơi ẩm lan tỏa từ đầu xuống chân và tụ lại nơi nhạy cảm của cơ thể. Ngẩng lên thấy nụ cười khoái chí trên khuôn mặt Armand.

“Anh đã cho em ăn gì thế ?” Destin nhìn xuống cơ thể mình đang phản ứng nhanh của mình, mặt cậu ửng đỏ lên.

“Chỉ là một loại thuốc kích dục, đừng lo lắng nó sẽ không hại em đâu.” Armand đáp, tay đón lấy cái ly Destin đặt xuống bàn, anh lôi trong túi ra lọ nhỏ. Anh mở nó, đưa cho cậu thêm một miếng dâu , Destin ngập ngừng nhưng cũng ăn, anh khóa nút lọ lại và đặt nó qua một bên. Armand tháo áo vest vứt vào đồng quần áo của Destin, tháo cả vạt , mở thêm hai ba nút áo.

Armand nhìn xuống cậu bé, cơ thể cậu đã ửng hồng lên. Anh mỉm cười lôi tiếp một sợi dây tơ lụa ,tay anh vuốt dọc sợi dây ấy vài lần, anh gần như cười to hơn khi gặp về mặt cậu bé.

“Đừng lo lắng cưng ạ, đứng dậy nào .”

Destin lắc đầu từ chối, Armand nâng hai má cậu bé để nhìn vào mắt cậu ”Thôi nào cưng, hãy làm cậu bé ngoan và đứng lên nào “

Destin muốn chống đối nhưng chất giọng mượt mà của anh và hơi nóng trong cơ thể khiến cậu từ từ đứng lên, dùng hai chân anh làm điểm tựa . Cậu không ngăn nổi tiếng rên khi tay anh chạm dọc theo chỗ nhạy cảm giữa hai chân. Anh chậm chậm quần quanh nó bằng sợi dây trên tay. Destin nhắm mắt cố ngăn cản hơi ấm từ hai bàn tay anh trên vùng da nhạy cảm, nhưng cơ thể cậu không nghe lời , cậu rên lần nữa khi cảm nhận một vật lạnh lạnh trượt xuống nó . Mở mắt ra, Destin nhận thấy anh đã đeo vào đó một chiếc nhẫn.

“Armand?”

“Không sao đâu cưng,” Armand chạm tay dọc theo bụng lên vai , kéo cậu tới nhẹ nhàng hôn lên môi. Destin bắt đầu thư giãn đến khi những từ tiếp theo của Armand khiến cậu căng thẳng trở lại. “Sau khi cơn đau biến mất, khoái cảm sẽ tuyệt vời lắm”

Armand nhanh chóng ôm cậu vào lòng, một tay đặt sau lưng giữ chặt cậu. Anh lục trong túi một thứ khác . Destin muốn trốn thoát, đây không còn là Armand thường ngày nữa, đây là con quỷ sinh đôi dâm dục của anh. Một tiếng rên thoát ra khi anh hôn vào vùng da nhạy cảm trên cổ Destin. Lưỡi anh chạy xuống hai ngực , vân vê nó đến khi nó nhô ra , đủ chỗ cho hai khóa ngực anh gắn vào . Destin hét cố tránh xa Armand. Chúng không đau nhưng cũng không thoải mái chút nào , không kể đến chúng còn góp phần gia tăng cái nóng trong người cậu.

“Ah đẹp lắm” Armand thả lỏng tay để Destin di chuyển ra

“Armand,” Destin thở mạnh, nét mặt đầy dề mê.

“Gì cưng?” Armand hỏi, hy vọng mình không đi quá xa. Anh muốn đáp lại nụ hôn sáng nay nhưng đây hoàn toàn không phải sự trừng phạt, nó giống như một sự cảm ơn . Chỉ là Destin không cần phải biết điều đó, ít nhất là bây giờ thì chưa .“Em không tính khóc cảm ơn rồi đấy chứ cưng?”

Destin nhìn anh, nhận ra anh không ác ý gì như lúc đầu cậu tưởng tượng. Tay anh kéo cái dây xích nhỏ giữa hai khóa làm cậu giật người mất mở to. “Không”

“Tốt lắm, cưng ạ, bởi vì cuộc vui mới bắt đầu” . Armand thả lỏng tay đủ cho cậu bé tự giữ thăng bằng , Anh lôi trong túi một chai nhỏ , Destin đọc cái nhãn trên chai : ‘Dầu massage hương thơm anh đào dành cho trò chơi khoái lạc.’ Nhưếng mây, cậu nhìn nụ cười quỷ quyệt trên mặt Armand . Anh thì thầm vào tai cậu “Anh sẽ chơi với em nguyên đêm nay”

“Armand,” người Destin run run khi anh đổ dầu lên hai tay

“Lại gần đây em yêu” Armand sử dụng giọng điệu êm dịu nhất có thể , Destin gật đầu tiến tới, mắt cậu nhắm lại khi tay anh chạm vào người mình. Một tiếng rên thoát ra khi tay Armand vuốt ve mọi nơi có thể chạm tới. Vẫn nhắm mắt , Destin thấy cảm giác này cũng không tệ chút nào, dầu làm cơ thể cậu nóng lên . Cậu có thể ngủ ngay nếu không vì cái nhãn và sợi dây như siết chặt lại mỗi lần tay Armand chạm vào da cậu .

Destin nhìn lên khi Armand cởi áo dục ra xa, anh đi đến giường kéo cái chăn bông và gối xếp chúng lên tấm thảm trước lò sưởi , rồi anh tháo nốt những quần áo trên người .Anh cười , một nụ cười của chó sói chính hiệu ra dấu cậu bé tới gần mình. Anh đẩy cậu quỳ lên tấm chăn, sau đó anh ngồi xuống. Tay anh kéo nhẹ sợi dây xích, hôn một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cậu.

Anh hôn dọc xuống cổ , tay mân mê lần xuống bên dưới. Người Destin bắt đầu đổ mồ hôi, bên trong nóng như lửa đốt, bên ngoài cứ như bị sốt cao. 1 tiếng rên thoát ra khi tay anh chạm đến vị trí mở trên người cậu, nhẹ nhàng cho một ngón tay có bôi dầu vào . Cậu chuyển động theo tay anh, đầu óc không nghĩ ngợi gì , hiện giờ chỉ còn biết hưởng thụ mà thôi.

Armand nhìn xuống cậu bé trong tay mình, nếu không phải nghe nhịp đập trái tim Destin và những tiếng rên khẽ, anh có thể tưởng là cậu bé đã ngủ rồi. Dù anh biết chắc cậu sẽ không bao giờ ngủ được, nhất là khi dùng xong một ngón tay vào, anh nhìn Destin ưỡn người lên.

“Armand,”

Armand mỉm cười. Đây rồi. Giọng nói ấy làm bên trong anh run run. Anh đẩy Destin nằm xuống, lưng chạm vào chăn bông. Hai chân cậu hơi giang ra, đôi môi hơi hé mở. Cấn chặt răng, anh muốn chiếm cậu bé ngay. Cúi xuống anh hôn khắp người cậu. Anh không thể chịu đựng thêm nữa, anh lật Destin cho cậu quỳ trên hai tay hai chân. Tay vuốt dài từ lưng xuống phía dưới, anh đổ một lượng lớn dầu chảy vào thung lũng nhỏ bên dưới, tràn cả ra hai bên

Anh bắt đầu xâm nhập cậu, nhưng cũng như lần trước, anh không vào sâu mà chỉ lấp lửng lúc ra lúc vô bên ngoài, thích thú khi Destin oằn người, chảy mồ hôi và rên rĩ. Còn cậu bé thì thấy người rất nóng. Cái nóng không đến từ lò sưởi mà từ bên trong mình, trên da cậu và từ Armand phát ra. Cậu cấn chặt răng, muốn hét lên kêu người đàn ông này dừng chọc ghẹo nữa. Nhích người về sau cố gắng tìm chút thoải mái, mắt mở to ngạc nhiên khi Armand để cậu tự đưa sâu vào. Lửa trong người cháy phừng lên theo mỗi chuyển động của bản thân. Gục đầu trên hai cánh tay, Destin nghe tiếng cười đắc ý của anh Mồ hôi cứ túa ra, tóc cậu quết chặt lên trán

“Em không biết sao mình nóng quá”

“Bản năng sao?”

“Không, Armand, em như đang trên lửa ấy” Destin rên lên khi anh bắt đầu chuyển động. Sự khoái cảm lại tăng cao và dừng lại chờ đợi chỗ chiếc nhẫn tan chảy ra. Một lúc sau Destin nhận biết mình không thể đạt đỉnh vì chiếc nhẫn, cậu cảm nhận nó ngay trên bề mặt chần nhưng không thể tháo ra được “Có...phải...đây là...đây là trò hành hạ...mới ...của anh không? Armand!”

“Em muốn ám chỉ điều gì?” Armand hỏi một cách dịu dàng và chậm rãi

“Nó cứ...cứ dâng lên ...và cái nóng ở” Destin than vãn, cậu giật mình rên to khi tay anh kéo sợi dây xích trên ngực. Đúng là nó rồi, người đàn ông này đang muốn giết cậu đây, anh không muốn cậu tan chảy hết mà. Mắt Destin lại mở to khi có gì đó lạnh ngắt trên lưng cậu. Tiếng khóc thút thít vang lên khi anh kéo dài cục đá dọc trên sống lưng.

“Em nói em nóng mà “ Armand dừng lại dưới thấp, cho nó tan chảy ra chút ít rồi di nó dọc theo đường hẻm bên dưới. Destin khóc thút thít tiếp, nó không cảm giác lạnh mà là thứ gì đó khiến cậu vừa thích vừa khó chịu. Cậu rên lên, oằn người khi anh đưa cục đá ra trước. Tay anh đã giữ chặt quanh bụng không cho cậu thoát ra. Destin ngồi dậy khiến Armand cũng ngồi theo để giữ sự kết nối giữa hai người. Tay anh vẫn di di cục đá lên vùng da nhạy cảm, Destin thét lên

“Em muốn anh dừng lại không?” Armand nâng niu cậu trên ngực mình. Làm sao mà anh nghĩ cậu muốn thoát khỏi tình trạng này chứ? làm sao mà Armand dám dừng lại khi mình và anh chưa thỏa mãn chứ? “Anh sẽ không để em trong tình trạng này, anh sẽ hoàn thành dù em.”

“Sao cơ?” Destin hỏi, cảm thấy cái lạnh đã đến ngực cậu khi tay anh đến đó

“Ừ, anh xin lỗi nếu mình đi quá xa, anh chỉ muốn em biết anh trân trọng em như thế nào” Armand nói, hơi quay người cậu bé lại để nhìn vào mắt Destin.

“Và hành hạ em là cách anh nói cảm ơn?” Destin rên lên khi tay anh đi xuống bụng

“Thật đấy, Destin, kết quả cuối cùng rất đáng giá đó”

“Ok, em tin anh.” Destin dựa đầu vào ngực Armand. Anh thả cục đá vào miệng cậu, Destin chấp nhận nó, từ từ uống dòng nước lạnh do nó tan chảy ra. Armand tiếp tục chuyển động một cách chậm chậm khiến cậu muốn điên lên. Với 1 tiếng gầm nhỏ trong miệng, Destin bất ngờ tách khỏi Armand làm anh ngạc nhiên. Cậu quay lại đẩy anh nằm xuống, rồi ngồi lên người anh

“Destin?” Armand ngạc nhiên, mắt mở to nhìn cậu bé đang mỉm cười lại với anh. Anh thấy Destin rướn người lấy lọ đựng dầu. Cậu lấy 1 trái môi anh, Armand nhận lấy không chắc anh cần dùng tới chúng, hoặc

hai người hiện giờ thật sự không cần chúng nữa.

Destin mỉm cười nhìn cơ thể ửng hồng lên của anh. Cậu cúi xuống hôn lên ngực anh chỉ làm người ta cản cậu lại. Destin với tay lấy cục đá trong xô nước, và thực hiện lại những gì anh đã làm với mình. Cậu thích thú ngắm khuôn mặt Armand lúc anh đang khoái lạc thế này, có thể thấy trận chiến đang diễn ra trong đầu anh và cậu đã chiến thắng. Ừ, đúng thế, kế hoạch cậu vạch ra để Armand phải bại trận ít nhất một lần.

Armand không thể chịu đựng được nữa, đầu tiên là cái lạnh trên người, sau là ham muốn được vùi vào cơ thể ấm nóng của cậu bé. Anh kéo cậu xuống và xâm chiếm nó. Anh rên lên trong cái nóng của Destin, tốc độ tăng dần gần như là điên cuồng. Tay anh tháo sợi dây và chiếc nhẫn, tạo nên những tiếng lách bầm trong miệng Destin khi mặt cậu hiện giờ bị vùi lấp trên vai anh. Tay anh xiết chặt người cậu, đến khi Destin bật ngồi dậy, và chống hai tay trên bụng Armand. Nhịp điệu hai người không hề thay đổi, họ chìm đắm trong ham muốn và ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể. Destin cứ hét tên anh đòi hỏi nhanh hơn. Họ như thế một thời gian dài.... Cuối cùng, Armand cũng nhận ra mình đang nằm ở đây, không biết đã bao lâu, Destin thì nằm chết trên ngực anh. Anh cảm thấy nhu cầu muốn cười phá lên. Thật tuyệt vời. Gương mặt Destin đầy sung sướng mê mẩn. Nhích người nhẹ một chút, anh để ý Destin không cử động, chỉ thở đều đều. Gạt mái tóc ướt trên trán cậu bé, anh ẵm cậu vào phòng tắm, biết chắc Destin sẽ không thể tỉnh dậy.

.....

Destin mở mắt trở mình nhìn căn phòng tối, cậu ê ẩm cả người, ngó xuống thấy mình đã sạch sẽ, thậm chí mái tóc còn thơm mùi xà bông. Nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng. Ngồi dậy, cậu để ý có một mình trong phòng, đó là điều tốt vì nghĩ tới chuyện tối qua là Destin đỏ mặt lên. Có phải cậu thực sự đã yêu cầu Armand di chuyển nhanh hơn? Và cậu đã ngắt đi sau khi đạt đỉnh khoái lạc??

Lắc đầu, cậu bước xuống giường, nhận thấy nếu mình đi chậm chậm và nhẹ nhàng thì sẽ không đau. Trở lại phòng mình, Destin mỉm cười khi thấy tấm hình và con gấu bông, vậy là Armand đồng ý cho cậu giữ chúng. Tắm gội nhanh chóng xong, Destin đi vào nhà bếp.

“Đi không nghĩ sẽ gặp cháu cho đến trưa” Margaret đặt 1 tách cafe xuống trước mặt cậu.

“Hôm nay cháu muốn đến khách sạn sớm,” Destin đáp. Vài phút sau Michael đi vào, anh cười chào cậu khi thấy Destin dậy sớm hơn dự định

“Hey hình như có mùi anh đào thì phải?” Michael hỏi làm Destin đỏ mặt. Destin không trả lời, cậu biết chắc nó là mùi dầu massage còn vương trên da mình. Ăn xong, hai người đến khách sạn, họ gặp Gayle và Corey đang nói chuyện, lần này có vẻ không vui.

“Chào buổi sáng,” Destin thấy họ quay lại nhìn mình. Cậu có thể dám chắc rằng Gayle đang hết sức giận dữ, cơn giận khiến cậu dừng lại “Có chuyện gì sao?”

“Có đấy,” Gayle nạt lớn. “Bailey đã cuốn hết tiền trong công ty và bỏ trốn rồi.”

“Ông ta đã làm cái gì?” Destin hỏi lại, cậu sẽ cười phá lên vì trò đùa này nếu không vì vẻ mặt của Gayle và Corey trông như sắp khóc. Bây giờ họ phải làm gì đây, không có tiền quỹ xây dựng, họ sẽ gặp rắc rối lớn. Destin nhìn các công nhân đang đứng kể xe tải, không chỉ họ không thể hoàn thành công việc mà họ còn không có tiền trả cho nhân công. Cậu ghét phải nghĩ rằng những người đàn ông đó sẽ bị mất việc làm.

10. Chương 10

“Hôm nay không phải là ngày may mắn của tôi,” Gayle lẩm bẩm

“Umh” Destin mở lời “Em thực sự rất ghét khi là người đề nghị vấn đề này vì em rất thích làm việc chung với Corey và mọi người, nhưng chúng ta không thể thuê một công ty thiết kế phong cảnh khác sao?”

“À” Gayle cười nhẹ. “Đó là vấn đề đó, đây là công ty duy nhất chịu làm việc với tập đoàn Riesel”

“Tại sao thế ?”

“Vì bên tài chính không cung cấp nhiều tiền cho ngân sách xây dựng và họ luôn muốn ngăn cản Armand thực hiện kế hoạch này. Do đó tại sao mà bản thảo thiết kế của Beily rất đơn giản, ông ta làm thế vì biết họ sẽ thông qua.”

“Ồ,”

“Có lẽ em sẽ giúp được đấy” Gayle mỉm cười đề nghị.

“Em á?”

“Ừ, em dường như rất tự nhiên trong công việc này, toàn đội đều thích em, và hiện tại họ lại không có một ông chủ nào cả” Gayle nói, nhìn cậu bé đang tròn mắt ngạc nhiên “Ít nhất để giúp đề án này được hoàn thành, được chứ ?”

“Được thôi, nếu Corey không phản đối ” Destin nhìn qua người đàn ông kế bên, anh ta đang cười khoái chí.

“Tôi và toàn đội rất vinh dự được làm việc với cậu khi biết những gì cậu đã làm trong thời gian qua ” Corey đáp, anh đưa 1 ngón tay cái lên ra hiệu với toàn công nhân. Anh và mọi người quay trở về chỗ làm của mình, để Destin và Gayle ở lại riêng hai người

“Sao em có cảm giác chị đã sắp xếp hết mọi chuyện trước khi em đến đây?” Destin thắc mắc hỏi Gayle, cô chỉ nhúng vai cười

“Không có chứng cứ , chúc vui vẻ nhé “

Destin nhìn cô đi vào khách sạn, lắc đầu, cậu cũng quay lại công việc . Và bây giờ, cậu biết mình có nhiều chuyện cần thay đổi lại. Cậu dừng khi có một bàn tay vỗ lên vai , nhìn lại là Michael.

“Michael?”

“Holly đã gọi, cô ấy yêu cầu tôi tới bệnh viện gặp cô ấy.”

“Đi đi, sao anh còn ở đây ?” Destin hỏi khi thấy người đàn ông này không di chuyển.

“Còn cậu thì sao? Làm sao cậu về nhà?”

Michael ngạc nhiên khi Destin gõ nhẹ lên đầu anh “Đừng lo lắng cho em, hãy đi gặp vợ anh đi ”

“Được rồi ,” Michael đáp rồi quay đi mất . Destin lắc đầu, tiến tới chỗ Corey đang đứng với 1 bìa hồ sơ trên tay .

“Có chuyện gì sao?” Cậu hỏi khi anh đưa cho cậu xem hồ sơ.

“Không có gì , tôi nghĩ cậu có thể thay đổi một số chỗ trong này nếu cậu muốn”

“Ok,” Destin nhìn lên bản kế hoạch mà Bailey đã bỏ lại . Cậu nhận thấy hầu hết các hóa đơn thanh toán cho người cung cấp sĩ cây xanh đều bị kê vượt quá mức, lắc đầu ngán ngẩm, cậu tìm xem có bị mất giấy tờ quan trọng không. Cái này cậu sẽ tham khảo thêm ý kiến của Gayle hoặc Armand

.....

“Được rồi Adam, sao anh cứ nhìn tôi như thế ?” Armand thở dài đặt tờ giấy đang đọc xuống bàn, thấy Adam đang cố gắng nín cười

“Tôi chỉ tự hỏi làm sao cậu bé có thể tặng anh một dấu hôn như thế kia nhỉ” Adam đáp . Mắt Armand nheo lại . Armand không trả lời tiếng nào, chính anh cũng ngạc nhiên, sau khi tắm rửa cho Destin và mình xong anh mới phát hiện một vết bầm tím hơi lớn nơi cổ .

“Thông tin về bố Destin đến đâu rồi?” Armand đổi đề tài.

“Tôi có cuộc hẹn với nhà trường trong vòng 1 giờ nữa . Còn ở trại trẻ mồ côi thì sao ?” Adam trả lời

“Thanh tra đã đến đó, họ tìm ra trại trẻ không làm đúng luật, hiện tại họ đã giúp đỡ những đứa trẻ mọi thứ. Tôi đang dự tính quyên tặng một khoản tiền lớn cho bọn trẻ vào cuối hè này.”

“Có phải đó là ý kiến của Destin?”

“Không , cậu ấy chưa biết . Tôi muốn tạo sự ngạc nhiên cho cậu bé.”

“Ok,” Adam đứng dậy “Tôi đi đây, sẽ thông tin cho anh sau”

“Cám ơn anh” Armand quay trở lại công việc của mình trong khi Adam rời phòng xuống xe hơi của mình. Anh không hiểu tại sao Armand lại hồi thúc việc tìm kiếm thông tin về bố Destin . Anh không nghĩ việc này hợp logic sau khi Destin đã bày tỏ phản ứng mạnh mẽ với chuyện của ông ta.

Bước vào xe, anh lái thẳng đến trường học. Đó là một trường trung học nhỏ. Anh tiến vào văn phòng , gặp một phụ nữ đứng tuổi , bà hỏi anh “Tôi giúp gì được cho ông?”

“Tôi có gọi đến đây để tìm thông tin về một học sinh cũ của trường.” Adam chào bà, bà gật đầu

“Vâng, ông có thể cho biết tên học sinh ấy?”

“Um tôi không biết ,” Adam đáp làm bà hơi ngạc nhiên khẽ nhướn mày.

“Vậy thì làm sao tôi tìm ra ?” Bà hỏi lại anh, Adam mở hồ sơ đưa tấm hình mẹ Destin hồi trẻ cho bà xem.

“Ah vâng, Rosalie Rarry.” Người phụ nữ mỉm cười

“Tôi biết cô ấy, tôi đang tìm thông tin về người đàn ông đã làm cô ấy mang thai .” Adam đi thẳng vào vấn đề, anh không muốn tốn thời gian.

“Ồ?”

“Vâng” Adam đưa tấm hình của Destin cho bà xem, bà nhìn vào nó một hồi lâu rồi nói

“Anh ta không ở đây lâu, nhưng anh ta và Rosie yêu nhau ngay cái nhìn đầu tiên. Cậu bé đẹp nhỉ, sự pha trộn giữa ba và mẹ mình”

“Người cha có tên không?” Adam hỏi.

“Edward Page,” Bà nói một cách nhẹ nhàng. “Anh ấy chỉ ở đây 5 tháng, Rose bị suy sụp khi anh ta chuyển đến nhà họ hàng khác.”

“Ồ,”

“Rose sao rồi ?” Bà hỏi, thấy Adam cúi mặt xuống

“Tôi rất tiếc, cô ấy đã mất cách đây 6 năm.” Adam nói nhỏ , bà chỉ gật đầu rồi quay lại nhìn tấm hình Destin

“Cậu bé tên gì?”

“Destin,” Adam mỉm cười. “Cám ơn sự giúp đỡ của bà.”

“Không có chi” Bà đưa tấm hình lại cho Adam, anh rời khỏi văn phòng , trở vào xe, anh lấy hồ sơ ra và ghi tên người cha vào, sau đó anh về khách sạn . Giờ họ đã có tên ông, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn.

“Có tin nhắn gì không ?” Adam hỏi thư ký ngay khi anh về tới văn phòng mình

“Không thưa ngài, nhưng ngài Riesel có nhắn lại ngài ấy ra ngoài một chút ” . Adam gật đầu rồi vô phòng, anh mở vi tính và bắt đầu tìm kiếm

.....

Armand bước vào nhà, đến nhà bếp anh thấy Destin đang ngồi trước bàn làm gì đấy. Anh nhìn Destin lật những tờ giấy hoàn toàn chú tâm vào chúng. Anh nhẹ nhàng đi đến bên cậu bé

“Chào cưng ” Armand chậm chạp quay ghế và ôm Destin vào lòng

“Ồ không ” Destin cảm thấy cả người cứng lên. Nhắm mắt thả lỏng người vào cái ôm ấm áp của anh.

“Có chuyện gì sao?”

Destin cúi mặt vào cổ anh “ Không, tối hôm qua thật tuyệt vời , chỉ là em chưa sẵn sàng lặp lại “

“Ồ anh hiểu” Armand mỉm cười, tay vuốt dọc lên xuống lưng cậu bé .Khi anh đẩy ra, anh thấy mặt cậu bé đỏ ửng lên, hai người nhìn nhau. “Destin?”

“Huh?” Destin hỏi, người quay lại giấy tờ trên bàn

“Em chắc không sao chứ?”

Cậu gật đầu. Anh ngồi xuống quan sát cậu, càng làm cậu đỏ mặt nhiều hơn “Em đang mắc cỡ chuyện gì thế?”

“Em.. um, À..,” Destin liếc nhìn anh, mắt cậu mở to khi thấy dấu hôn trên cổ anh . ” Em đang nghĩ tới tối hôm qua”

“Ồ”

“Em xin lỗi và cảm ơn anh” Destin nói lí nhí

“Em xin lỗi về việc gì? “

“Um, vì đã ngắt đi ” Destin thì thầm càng khó nghe . Cậu ngược lên thấy anh không nói gì mà chỉ cười, “Và cảm ơn vì đã tắm cho em”

“Không sao đâu, em dễ thương lắm.” Armand đổi vị trí để có thể ôm Destin vào lòng, sau một vài giây anh nói lỏng ra đủ để hôn lên môi cậu . Nụ hôn tiến sâu hơn , tay anh vòng qua đỡ lưng cậu bé. Khi nụ hôn chấm dứt, anh nhìn vào mắt Destin “Anh rất vui vì đã cùng em buổi tối hôm qua.”

“Em cũng thế ” Destin cười dịu dàng với Armand. “Khuya rồi, chúng ta nên đi nghỉ thôi”

“Ừ” Armand ẵm cậu lên và đi ra cửa. “Àh, gia sư mới của em đã gọi đến văn phòng anh hôm nay, và muốn em gọi lại đây”

“Anh không thể giúp em làm chuyện đó sao? Làm ơn đi ?”

“Không được, em phải tự làm , ngoài ra còn phải hẹn ngày gặp mặt nữa .”

Destin không phản đối gì, cậu gật đầu rồi ngã vào lòng anh.

.....

Destin nhìn Gayle và người phụ nữ ở chỗ cung cấp sĩ cây xanh. Cậu không nhớ cô ta tên gì và từ vẻ mặt của họ, cậu biết đang có vài rắc rối đây. Từ lúc cậu chấp nhận quản lý đội ngũ của Bailey và việc thiết kế phong cảnh, có quá nhiều rắc rối phải đương đầu.

“Tôi rất tiếc, Gayle, nhưng thậm chí là vì chị , tôi cũng sẽ không gia hạn thanh toán cho công ty của Bailey” .Cô ta liếc nhìn người tóc đỏ phía sau Gayle. “Ngoài ra, một nửa thời gian tôi làm việc với tập đoàn Riesel, tên đó đã nâng khống vào các khoản kế toán khiến tôi phải vất vả khá nhiều ”

“Thôi nào Sam, tôi đã kể cho chị hay chuyện gì xảy ra Bailey rồi mà ” Gayle nhìn người phụ nữ đang lắc đầu từ chối.

“Tôi sẽ không gia hạn thêm cho công ty của hấn ta, nếu hấn nhìn vào tài khoản của mình và rút tiền thêm một lần nữa thì sao” Sam nói. “Chị biết hấn là người như thế nào mà. Trả tiền trước , trước khi chị muốn giao dịch dưới tên công ty Bailey.”

“Vậy hãy đặt nó dưới tên của tôi” Gayle đề nghị, cô biết chị ta sẽ không gây khó dễ gì cho mình. Người phụ nữ đã gặp đủ rắc rối khi giao dịch với những người dờ hơi và biết rằng ông chủ của mình chỉ để cho cô giao dịch với các công ty thiết kế phong cảnh.

“Tôi không thể làm thế, thôi nào Gayle, họ biết chị chuyên về thiết kế nội thất mà” .Sam nhìn người đàn ông phía sau lần nữa,giờ cô mới nhận ra người này còn trẻ lắm .“Tuy nhiên, nếu thay đổi tên công ty và mở một tài khoản mới thì chúng tôi...”

“Ah,” Gayle mỉm cười quay sang Destin. “Thế nào , nhóc?”

“Thế nào cái gì?” Destin không hiểu

“Em có một đội ngũ nhân viên, tất cả em cần là một cái tên” Gayle nhìn Destin , người đang tròn mắt ngạc nhiên. “Ồ thấy sao với cái tên : công ty thiết kế phong cảnh Destiny ?”

“Em không thể mở 1 công ty, Gayle,” Destin nói. “Em không biết điều hành nó”

“Em đã điều hành một cái trong 3 tuần qua rồi còn gì . Và đây chỉ là giúp chúng ta có thể thuận lợi hơn thôi. Đừng lo lắng , chị sẽ giúp đỡ thêm .”

“Được rồi” Destin đón lấy tờ giấy đăng ký từ tay Sam, cậu điền vào rồi đưa lại cho cô.

“Địa chỉ nhà và số điện thoại này?” Sam nhìn vào giấy rồi nhìn lên hai người

“Chúng làm sao?” Destin hỏi

cô mỉm cười. “Cậu sống với Armand Riesel?”

“Anh ấy thực sự không tệ đâu,”

“Tôi không biết, tôi chưa bao giờ đàm phán với anh ta. Mặc dù tôi có gọi đến một lần để hỏi anh ấy về bên tài chính chết tiệt đó, và tôi được bảo rằng mình không phải là ưu tiên hàng đầu, tôi nên liên lạc với ông Sharp.”

“Adam,” Destin cười dịu dàng. “Anh ấy là người thích hợp nhất để giao dịch đây . Ai trong phòng kế toán cô muốn gặp thế?”

“Tất cả họ, chưa bao giờ gặp cùng một người hai lần cả. Tôi thậm chí đã nghĩ đến việc kết thúc hợp đồng với tập đoàn Riesel nhưng nghĩ lại, tôi nên cho họ thêm một cơ hội.”

“Ồ,” Destin nhận ra mình không biết ai khác ngoài Adam và Angie, dĩ nhiên ngoài Armand . Việc kinh doanh khách sạn không gây hứng thú cho cậu nhưng giờ phải nghĩ đến nó thôi, phải có ai đó chăm sóc cây cối trong khách sạn chứ.

“Đi dạo vòng vòng chút xíu đi, tôi chuẩn bị xong những thứ khác cho cậu đóng dấu.” Sam quay trở về một văn phòng nhỏ.

“Gayle,” Destin lên tiếng khi họ đi vào nhà kính “Tôi không bao giờ nghĩ công ty của Armand có thể xử sự như thế”

“À, bên bộ phận tài chính họ không tin những cây cối và hoa là thực tế. Họ nghĩ Armand nên để dành tiền cho những việc khác hơn là cho những thứ giả tạo này. Nhưng bà nội của anh ấy đã bắt Armand hứa phải giữ những thứ này lại và Angelica chắc chắn anh ấy phải thực hiện lời hứa đó”

“Ồ,” Destin đã hiểu. Hai giờ trôi qua khi cậu, với sự giúp đỡ của Sam, đã chọn lựa một số cây và hoa để sử dụng. Khi làm xong, họ quyết định đi ăn trưa trước khi quay lại khách sạn.

.....

“VẬY, kể tôi nghe anh đã tìm thấy gì?” Armand lên tiếng ngay khi Adam vào văn phòng và vừa ngồi xuống.

“ Người đàn ông đó khó dò ra hơn cả bệnh truyền nhiễm,” Adam đáp một cách khô khốc. Tuần vừa rồi anh đã dành hết thời gian của mình bên điện thoại và lướt từ trang danh bạ họ hàng này đến trang họ hàng khác. Người cuối cùng kể rằng ngay khi Edward đủ 18 tuổi, ông ta đã rời khỏi nhà và không ai nghe về ông nữa. Ít nhất người họ hàng ấy cũng gửi cho anh tấm hình của ông ấy.

“Giống?” Armand hỏi, với tay lấy tấm hình Adam đưa “Một người đẹp trai nhí, cha của Destin?”

“Vâng , khi ông ấy 18 tuổi,” Adam đáp.

“Anh còn đợi gì nữa? hãy tìm số thẻ bảo hiểm xã hội của ông ấy, tìm qua công việc của ông .” Armand nói như thể Adam chưa từng nghĩ đến chúng.

“Tôi đã làm, có vẻ như ông ấy luôn di chuyển và làm những công việc kỳ lạ. Tôi đã tìm ra công việc ông ấy làm tháng vừa rồi, nhưng sau đó lại không biết ông đi đâu.”

“Ồ,” Armand quan sát kỹ bức hình, họ có vài điểm giống nhau. Destin giống cha mình ở nụ cười và đôi mắt, ngoại trừ mái tóc của Destin nghiêng nhiều về màu đồng hơn mái tóc đỏ của ông ấy và tóc Edward không có những nhánh màu vàng nổi bật xen kẽ

“Chúng ta sẽ điều tra qua vài người bạn cùng làm chung với ông ấy xem có manh mối gì về chỗ ở hiện nay không? ” Adam nhìn lên khi Armand không trả lời “Armand?”

“Huh? Ồ xin lỗi, tôi chỉ đang so sánh họ với nhau.”

“Tôi hiểu, và...?”

“Không có gì, chỉ là tôi nghĩ ông ấy trong có vẻ hơi ích kỷ hay đại loại như thế ” .Armand trả tấm ảnh về cho Adam. “ Tôi nhận thấy ông ta không có cùng vẻ mặt ngây thơ như con trai mình”

“Ồ,” Adam quyết định đổi chủ đề “Vậy là tối nay Destin sẽ đi cùng với anh?”

“Dĩ nhiên, anh đã biết mà, Byron nhấn mạnh cậu bé phải có mặt” Armand ghét cái hình ảnh Destin và lão già ấy gặp nhau trong cùng một phòng. Và anh không có sự chọn lựa nào khác, không có ai thậm chí kể cả Armand nói ‘không’ với Byron Swift. “Và dĩ nhiên cả anh lẫn Angelica cũng sẽ có mặt.”

“Tất nhiên rồi,” Adam mỉm cười. “ Tôi nghĩ tôi nên về nhà chuẩn bị , tránh cho Angelica phải lo lắng.”

“Ừ, anh về đi” Armand chào tạm biệt Adam , anh quay trở lại công việc, nhận thấy nó cũng hoàn tất xong, anh thật sự rất muốn về luôn ngay bây giờ . Thở dài, anh xem lại hồ sơ của cha Destin. Người đàn ông này thật bí ẩn. Đầu tiên họ có ngày sinh nhật nhưng không có năm sinh , không địa chỉ hay thẻ bảo hiểm xã hội, và dù gia đình ông sống rất hạnh phúc, ông lại bỏ nhà đi không rõ tung tích.

Gạt mọi thứ qua một bên, Armand tự coi ngày làm việc hôm nay đã xong. Anh phải về nhà chuẩn bị và bảo đảm rằng Destin sẽ ăn mặc một cách thích hợp cho tối nay. Nghĩ thế anh đứng lên đi ra xe. Chuyển trở về nhà , Armand trầm tư không để ý xe đã dừng trước nhà, cho đến khi Gates mở cửa cho anh. Gạt đầu chào Gates, anh vào nhà bếp, gặp Margaret đang pha trà. Anh nhìn quanh tìm Destin nhưng không thấy cậu . “Hey Margaret.”

“Chào buổi tối, Armand, Destin đang chuẩn bị trên lầu ấy, Billy và Trey đang giúp cậu bé.”

“Sao vậy ?”

“Bởi vì cậu bé tôi nghiệp không biết ăn mặc sao cả, và Angie thì cũng đang bận nên không giúp nhiều được cho cậu ấy, vì thế Destin đã gọi điện thoại nhờ Billy”

“Ồ, vậy tôi cũng nên lên chuẩn bị cho mình luôn ? ”

“Ừ, và anh nên để yên cho cậu bé nhé ” Margaret mỉm cười khi Armand rời nhà bếp, lên lầu. Anh nhận thấy cánh cửa thông giữa phòng mình và Destin đã bị khóa về phía bên cậu . Anh vào nhà tắm , tắm rửa, thay đồ xong anh đến gõ cửa, mỉm cười khi nghe tiếng chạy vội vã trong phòng bên cạnh

“Gi ?” Destin cuối cùng cũng lên tiếng

“Em xong chưa hay anh xuống nhà bếp đợi em?”

“5 phút nữa, em sẽ gặp anh ở dưới ”

“Ok,” Armand rời phòng mình xuống nhà bếp, anh ngồi uống café trong lúc đợi cậu bé . Armand chơi với tách café và cảm thấy đang mất dần sự kiên nhẫn . Anh mong Destin nhanh lên để họ đừng bị đến trễ, nhưng anh cũng đang mong chờ xem Billy đã chuẩn bị gì cho cậu bé. Đến khi anh thấy không thể ngồi chờ nữa thì Billy xuất hiện

“Hello Armand,” Billy cười chào anh.

“Billy, rất vui được gặp cậu .” Armand thấy người đàn ông đi bên cạnh Billy, anh chắc đây là Trey, người mà Magarete có nhắc hồi nãy.

“Tôi muốn giới thiệu với cậu : Trey, tôi không chắc cậu có nhớ anh ấy không , nhưng cũng đã lâu lắm rồi ” Billy nói, Armand gật đầu chào Trey trước khi quay lại Billy.

“Đừng nhìn như ăn tươi nuốt sống tôi thế Armand, tội tôi không dám làm bậy gì với búp bê bé nhỏ của cậu đâu.”

“Em không phải là búp bê” Destin dừng trước cửa phản đối trong khi Armand há hốc miệng ,nhìn cậu không chớp mắt.

“Thấy chưa, em đã nói là cậu ấy sẽ thềm chảy nước miếng mà,” Billy nháy mắt với Trey.

“Tôi không có chảy nước miếng” Armand phản đối dù mắt anh không thể rời khỏi Destin. Cậu bé đang mặc một cái quần bó cắt cụt bằng da , áo sơ mi trắng chỉ cài nút ở phía trên rốn một chút, để phơi bày vùng da nhỏ bên dưới Trên cổ đeo một sợi dây bằng da

“Anh không thích bộ này sao?” Destin tiến tới gần anh

“Um... oh... không, nó đẹp lắm,” Armand đáp, cười yếu ớt. Anh không muốn cho Destin hay rằng anh rất muốn kéo cậu lên lầu và bày tỏ cho cậu một cách chính xác anh yêu bộ đồ ấy như thế nào.

“Tốt” Destin cười hài lòng, cậu quay lại Billy và Trey. “Cám ơn hai anh nhé”

“Không có chi ” Billy cười, vỗ vào vai Destin, rồi gật đầu chào tạm biệt cả hai, anh và Trey ra về.

“Chúng ta đi chứ ?” Armand hỏi Destin

“Vâng” cậu để Armand vòng tay qua eo lưng mình “Ngủ ngon Maggie.”

“Ngủ ngon các chàng trai, chúc hai người vui vẻ nhé,”

Họ đi ra chiếc limo đang đợi sẵn ,Destin cười chào Gates rồi bước vô xe, Armand ngồi đối diện với cậu.

“Có chuyện gì sai sao, Armand?” Destin ngạc nhiên khi thấy anh vẫn nhìn mình

“À Không, anh chỉ đang lo lắng cho tối nay thôi. Ông già Swift thỉnh thoảng cũng độc địa lắm”

“Ồ,” Destin cúi mặt xuống vài giây rồi ngẩng lên, cậu tính nói nhưng nhìn thấy vẻ mặt hơi xanh và rất lo lắng của anh, cậu im lặng. Cậu hy vọng tối nay sẽ trôi qua tốt đẹp.

Khi họ đến khách sạn, Destin im lặng đi theo Armand . Cậu nhìn khắp nơi rất nhiều người mặc đồ sang trọng giàu có . Cậu cũng có thể thấy một số họ nhìn theo Armand và dĩ nhiên nhìn cả cậu.

“Đi nào,” Armand dẫn cậu bé đến bàn, nơi có sẵn một người đàn ông già ngồi đầu bàn và vài người khác ngồi xung quanh. “Byron.”

“Armand, hãy giới thiệu chúng tôi anh bạn đây đi .” Byron mỉm cười với Destin.

“Destin Rarry, đây là Byron Swift.” Armand nói.

“Chào ngài “ Destin chào đáp lại bằng nụ cười nhỏ. Byron cũng cười và chỉ cái ghế kế bên, bên phải cho Destin ngồi , để Armand ngồi tiếp theo cậu bé

“Nghe nói Armand đang nuôi cậu, đúng không ?” Byron lên tiếng trước

“Vâng, rất tốt, cảm ơn ông đã quan tâm ,” Destin trả lời một cách dịu dàng, cảm nhận Armand đang siết chặt tay mình dưới bàn. Cậu đã nghe Armand báo trước người đàn ông này có thể có ác ý nhưng thật sự Destin chưa thấy ông ấy ác chỗ nào cả.

“Vậy, Destin hãy kể tôi nghe cậu đang làm gì ? ” Byron hỏi tiếp, nụ cười của ông chuyển thành cái nhếch mép.

“Hiện tại tôi đang cùng với đội làm vườn thiết kế lại khu vực xung quanh khách sạn Westlake . Tôi cũng đang theo học để lấy bằng quản lý kinh doanh” Destin đáp, thấy cái cười nhếch mép của ông biến mất. “Tôi cũng từng làm việc với Dale Shoes một lúc nhưng không thích hợp lắm nên anh ấy đề nghị tôi nên dừng lại”

“Ồ,” Byron nhìn qua Armand. “Anh có người yêu khá nhiều tham vọng đấy.”

“Vâng, cậu ấy luôn thích bận rộn,” Armand đáp với nụ cười mím chặt môi. Anh mừng là Angelica và Adam vừa gia nhập với họ, hai người ngồi đối diện anh và Destin. Cuộc nói chuyện từ từ chuyển sang đề tài làm

ăn làm Armand cảm thấy dễ chịu hơn nhưng vẫn chưa thả tay Destin ra. Càng ngạc nhiên hơn khi Byron dính chặt cậu bé bằng mọi cách ông ta có thể làm.

“Àh ” một trong những người khác trong bàn ăn quay sang hỏi Armand và Destin. “Rarry, cái họ rất quen. Cậu vớ họ hàng gì với Eleanor và John không ?”

“Không , ông bà và cha mẹ Destin đã qua đời,” Adam vội trả lời giúp.

“Ồ tôi xin lỗi” .

Destin gật đầu, ngó sang Armand thấy anh đang nhìn mình, cậu cúi đầu xuống . Adam đã nói dối với người đàn ông ấy và cậu tự hỏi tại sao ? Armand đã nói với cậu ông bà mình còn sống, vậy tại sao Adam lại nói dối rằng họ đã chết?

“Tôi đang nghĩ ...” Byron nhỏ nhẹ kéo Destin ra khỏi những suy nghĩ trong đầu khi họ chờ món tráng miệng đem ra. “Cái cây rất to ở nhà tôi bị đổ bởi cơn bão vừa rồi. Tôi muốn xây lại một khu vườn có thể tự sống mà không cần phải chăm sóc chúng nhiều.”

“À, nếu ông trồng thêm vài bụi cây nhỏ, chính giữa nó đặt một bức tượng hay đài phun nước hay thậm chí đơn giản như bể tắm cho chim , và sau đó để cây cối tự che dần khoảng cách , ông sẽ có một khu vườn rất đẹp mà ít tốn công chăm sóc chúng.” Destin im lặng nhìn ông dò hỏi . Cậu đã xem trong một cuốn sách có chỉ về cách tạo một khu vườn lâu năm và có những bức hình rất đẹp. “Và với ý tưởng như thế, đội làm vườn sẽ hoàn thành nó trong 1 ngày cuối tuần, trừ khi ông muốn thêm vài thứ sắc sảo hơn hay thêm nước hoặc điện chạy qua .”

“Ồ, cậu cứ như biết rõ mình đang nói gì đấy,có thể cậu và đội của cậu thực hiện chúng cho tôi nhé?” Byron hỏi, giọng rất thích thú

“Tôi phải bàn với đốc công của mình và xem sao đã ” Destin mỉm cười , cậu hơi quay nhẹ sang Armand khi cảm nhận tay anh đặt lên đùi mình nhưng thấy có vẻ anh không chú ý đến mình lắm. Sau món tráng miệng, mọi người bàn thêm chút ít về chuyện kinh doanh rồi đến giờ chia tay.

“Nói anh nghe ,em nhận xét như thế nào về Byron?” Armand hỏi khi anh ôm Destin trong xe, khi hai người đang trên đường về

“Em nghĩ ông ấy cũng tốt ,” Destin ngập dài một cái . “Ông ấy đề nghị em và đội làm vườn đến tạo cho nhà ông một mảnh vườn sống lâu năm.”

“Và em đã trả lời ra sao?” Armand chú ý dường như Byron rất thích Destin và đã dùng đề nghị đó để trối cậu bé

“Em bảo ông ấy em cần bàn bạc với Corey, và phải xem công việc như thế nào trước khi quyết định nhận lời hay không” Destin dựa vào lồng ngực ấm áp của Armand , nghe 1 tiếng động, cậu ngược lên thấy Armand đang kiềm nén cơn cười .

“Anh xin lỗi,chỉ là bình thường với Byron chỉ có đồng ý hay không đồng ý , và thường thì đa số không ai dám nói không” Armand choàng hai tay ôm cậu “ít nhất nếu họ muốn giữ chỗ làm của họ.”

“Oh, ông ấy có vẻ hài lòng những lời em nói, thậm chí ông còn đưa em danh thiếp và bảo em gọi khi có cơ hội.”

“Đã rất lâu rồi mới có người có thể thu hút được Byron Swift,”

“Adam đã tìm thấy ông bà của em , đúng không?” Destin thành linh thay đổi chủ đề

“Ừ” Armand biết trước, khi Adam nói họ đã chết, Destin sẽ hỏi câu hỏi này.

“Và họ chưa có chết ?”

- Armand gật đầu -.

“Họ ở đâu ?”

“Destin ,đừng mà ” Armand không muốn kể cho cậu nghe về họ

“Hãy nói em nghe đi”

“New Haven Manor,”

Cậu bé chỉ gật đầu rồi nhìn lên anh “Em đã gặp họ lần cuối tại đó , khi em 8 tuổi.”

“Sao cơ?” Hai tay Armand ôm chặt thêm người yêu bé nhỏ của mình.

“Mẹ em làm việc ở đó, bà nói hai người ấy không có ai đến thăm. Em không thích gặp họ vì họ mắng mẹ em là một con đ*, nói mẹ không tốt, mẹ là đồ rác rưởi . Điều đó làm mẹ em khóc rất nhiều và em không hiểu tại sao bà vẫn quay lại , bây giờ thì em đã hiểu. Khi bà lấy Tom, bà đã nghĩ làm ở chỗ ấy. Em nghĩ lúc ấy em còn nhỏ nên không thể liên kết các sự việc với nhau”

“Anh xin lỗi ”

“Không sao đâu” Destin đan tay hai người với nhau , dựa lại vào ngực anh

“Chúng ta tới nhà rồi,” Armand báo khi chiếc limo dừng trước cửa, Gates xuống xe mở cửa cho hai người. Destin và Armand cùng vào trong nhà thẳng tiến lên lầu hai “Em cảm thấy sao?”

“Mệt và ê ẩm cả người , và buồn ngủ nữa”

“Ok,” Armand kéo cậu bé về phòng mình, anh cởi hết trang phục trên người cậu rồi đẩy cậu nằm xuống giường . Destin ngoan ngoãn chui vào chăn đợi anh trong lúc Armand cũng bỏ hết quần áo trên người. Anh nằm kế bên cậu, hôn phớt lên môi Destin rồi với tay tắt đèn, ôm cậu vào lòng , cả hai cùng chìm vào giấc ngủ

.....

“Chào buổi sáng, Gayle,” Armand vừa vào văn phòng đã thấy Gayle có mặt. Cuộc họp vừa rồi của anh hơi bị muộn một chút.

“Chào Armand,” Gayle nhìn anh ngồi vào ghế, giở hồ sơ xem. Anh biết họ chi tiêu hơi quá ngân sách một chút vì Gayle đã gọi báo trước . Anh dừng lại khi thấy danh sách phía dưới công ty thiết kế phong cảnh . Gayle kể rằng Bailey đã bị truy nã và họ có người mới thay thế

“Gayle?” Armand nhìn cô. “Tại sao tên của Destin lại đăng ký là chủ của công ty thiết kế phong cảnh Destiny?”

“Bởi vì một cách chính xác trên pháp luật cậu ấy đã sở hữu nó,” Gayle cười. “Đó là cách duy nhất người cung cấp sĩ cây xanh chấp nhận . Và không có công ty thiết kế phong cảnh nào khác ở New England muốn làm việc cho anh”

“Ồ,” Armand tự hỏi tại sao Destin không thông báo cho mình hay “Và cậu ấy thích nó chứ?”

“Cậu ấy chấp nhận nó như cá gặp nước , bây giờ tất cả việc tôi phải làm là thuyết phục cậu bé tiến thêm 1 bước nữa và nắm giữ luôn công ty” Gayle cười thích thú “Cậu bé mới chấp nhận quản lý tạm thời đến khi khách sạn Westlake hoàn tất. Nhưng cậu bé có tài năng thật sự về nghề này đấy”

“Ồ. Cậu ấy có thật sự muốn làm việc trong lĩnh vực này không?”

“Tôi nghĩ là có đó Armand, cậu bé cực kỳ yêu nó . Và toàn đội cũng yêu mến , nghe lời cậu bé.” Gayle thấy Armand gật đầu “ Cậu bé có tất cả mọi thứ mình cần, có lẽ chỉ ngoại trừ một trụ sở của công ty.”

“Để tôi xem mình có thể giúp được gì, đây là điều tốt đấy .” Armand ký vào tờ giấy và chấp nhận cung cấp thêm kinh phí mới. Khi Gayle đi ra, anh liên lạc ngay với Adam.

“Vâng, Armand?” Adam bước vào văn phòng, ngồi xuống ghế đối diện anh.

“Tôi muốn anh giúp tôi vài thứ . Tôi muốn mở một tài khoản kinh doanh cho Destin dưới tên ‘công ty thiết kế phong cảnh Destiny ’ và một tài khoản cá nhân cho cậu bé mà không dính dáng gì tới tôi.”

“Được ” Adam đón tờ giấy Armand đưa. “Từ lúc nào Destin có công ty riêng thế?”

“Gayle đã thuyết phục cậu bé nhận nó, nói đó là cách tốt nhất cho kế hoạch Westlake hoàn tất . Và nếu cậu ấy có công ty riêng thì cần có nguồn lực để vận hành nó”

“Armand , anh có buồn khi cậu bé trở nên độc lập không?” Adam hỏi mà không chắc mình đọc được suy nghĩ hiện giờ của Armand

“Không, thực sự thì tôi thấy mừng khi cậu ấy có thể tự làm gì đó cho bản thân” Armand vui vì Destin dường như bắt đầu thành đạt.

“Ok, tôi sẽ làm chúng ngay,” Adam đứng dậy rời văn phòng.

“Cám ơn anh ” Armand quay ghế nhìn ra ngoài cửa sổ , trời đang mưa, anh biết Destin sẽ không làm việc bữa nay . Nhặt tờ lịch làm việc hôm nay, anh thấy nó trống nguyên ngày, mỉm cười anh thu dọn hồ sơ và ra ngoài “ Cô Tate tôi sẽ ra ngoài cả ngày hôm nay đấy.”

“Vâng thưa ngài “

Anh xuống khách sạn, đi ra xe, Gates ngạc nhiên khi thấy ông chủ mình nhưng ông mỉm cười vì biết ngày hôm nay sắp xong. Ngay khi xe dừng lại trước nhà, Armand đi thẳng vào nhà bếp không thấy ai trong đó, anh lên phòng Destin. Anh thấy Destin đang ngủ, xung quanh cậu bày những tấm hình . Nhặt xem một tấm , anh thấy con cóc màu nâu yêu quý của Destin và lũ vịt . Anh ngạc nhiên khi gặp bức ảnh chụp Destin đang nằm ngủ trên bờ hồ với bảy vịt nằm trên người . Anh xếp những tấm hình lại ngay ngắn và cất lên bàn rồi quay lại cậu bé. Anh cúi xuống hôn nhẹ hai má , tạo tiếng lằm bằm khẽ từ Destin khi cậu hơi chuyển mình.

Armand mỉm cười thích thú, anh tự hỏi liệu mình có thể lột trần cậu bé mà không làm cậu thức giấc được không . Thấy cái áo vest qua một bên, anh cúi xuống lần nữa hôn dọc theo xương cằm , chậm chậm tiến lên môi . Khi môi anh đóng sát vào môi Destin anh nghe tiếng rên thoát ra.

“Armand,” Destin vòng tay ôm anh kéo sát vào mình “Sao hôm nay anh về sớm thế ?”

“Bởi vì trời mưa và anh biết em sẽ ở nhà.” Armand quẩn lấy đôi môi Destin . Đẩy nhẹ người ra để kéo dây kéo áo thun của Destin . Anh mỉm cười, anh bắt đầu thích cái áo này. Miệng anh di chuyển xuống bên dưới và chọc ghẹo hai núm vú . Khi di chuyển xuống thấp hơn, Armand thở dài thỏa mãn . Nó giống như đã lâu lắm rồi họ không làm tình với nhau, dù hai tuần nay hai người luôn ân ái với nhau, những đêm nóng bỏng đầy cuồng nhiệt là điều bình thường. Nhưng bây giờ, anh muốn những vuốt ve chậm chậm , những tiếng rên khe khẽ và những tiếng thở dài hài lòng

Nắm lấy quần cậu bé, anh nhẹ nhàng tháo nút và dây kéo, từ từ cởi nó, anh hôn theo từng mảnh da được phơi bày . Đến khi núm hôn tới mắt cá chân Destin, anh thả cái quần xuống sàn, sau đó lại di chuyển ,hôn trở lên theo đôi chân dài thon thả của cậu.

“Armand,” Destin rên rỉ cong người theo mỗi núm hôn

“Đừng lo lắng, chúng ta có cả buổi chiều với nhau” Armand hôn chậm chậm trên bụng Destin, anh ngồi dậy và bắt đầu cởi hết quần áo mình , sau đó bỏ luôn cái chăn sang một bên, phơi bày một Destin trần trụi đang nằm trên tấm nệm và những cái gối. Anh mỉm cười nhìn hình ảnh Destin trên nền trắng của tấm ra giường, cúi xuống , anh đặt nhẹ môi mình lên thân thể ấm áp mềm mại của cậu bé.

“Armand,” Destin muốn núm hôn mạnh bạo hơn nhưng Armand không đồng ý.

“Anh muốn yêu em từ từ” Armand chuyển môi mình lên cổ cậu. Chạm nhẹ, cắn nhẹ, nút lấy làn da mềm ấy , tay anh vuốt dài trên thân người Destin.

Destin rên lần nữa, cảm thấy hai người như trở lại thời điểm trước khi họ quan hệ. Armand thận trọng từng bước như lo lắng làm cậu bé hoảng sợ. Cậu giơ tay lên vuốt ve bộ ngực Armand, ngón tay chậm chậm mò mẫm trên đó.

“Destin,” Armand di chuyển tay mình từ từ theo thân người cậu bé lên phía trên, nắm lấy tay Destin và kéo nó ra khỏi ngực anh. Nhắm mắt anh trấn tĩnh lại cơn thèm khát đang chạy trong đầu mình .

“Không công bằng, anh được sờ em, em cũng muốn sờ lại.” Destin nhõng nhẽo dưới người anh.

“Không phải bây giờ” Armand đẩy tay cậu lên phía trên và hôn cậu một cái . “Hãy chỉ cảm nhận thôi”

“Em đang cố gắng chỉ cảm nhận đây,” Destin rên lên khi Armand cạo phần thân dưới hai người với nhau. Cậu giang rộng chân cho anh có đủ chỗ nằm vào, hai tay vòng ôm cổ anh. Nhắm mắt cậu tận hưởng cảm giác tay anh trên vùng nhạy cảm của mình.

Armand đổi thế, kéo tay Destin khỏi cổ mình, anh hôn dọc từ ngón tay lên cổ tay, dừng lại bên khủy tay, anh mút nhẹ nó, rồi tiếp tục hôn lên cánh tay đến khi anh tìm thấy vùng vai trắng tái của cậu, anh rê lưỡi vòng quanh nó rồi đi về ngực cậu bé. Anh lại mút lấy cổ họng cậu. Destin rên rỉ cảm nhận sự hưng phấn dâng trào trong cơ thể. Armand chuyển qua bên tay bên kia, đến khi anh tới những ngón tay và mút lấy từng ngón.

“Armand,” Destin thở nhanh, miệng Armand trở về bên cằm cậu . Cậu cố nghiêng đầu để bắt giữ đôi môi anh nhưng chỉ nhận sự từ chối , anh lại đi xuống thân mình cậu. Anh chơi với từng núm vú đến khi nó rướng lên khao khát, anh dừng và mở ngăn tủ cạnh giường ngủ của Destin, nhưng nó trống không

“Destin?” Armand nhắc người lên một chút.

“Yeah?” Destin cố gắng mở mắt nhìn anh.

“Dầu đâu em?” Anh nhìn bộ mặt ngơ ngác của Destin vài giây rồi cậu bật cười

“Tất cả chúng ở trong phòng anh mà,” Destin nói. “Anh có muốn đi qua phòng anh lấy không?”

“Thật sự không muốn lắm” Armand đáp, Destin ngọ ngậy thoát khỏi người anh, cậu biến vào phòng tắm vài giây rồi mang ra một thứ gì đó.

“Được không ?” Destin đưa nó cho anh xem. Armand mỉm cười , trút hết nó ra tay rồi kéo cậu vào giường tiếp. Anh hôn cậu say đắm, lưỡi thám hiểm sâu bên trong. Destin cũng đáp trả. Cậu chột mở to mắt khi Armand đưa ngón giữa vào người mình. Cậu quần quai sung sướng khi anh sờ soạng bên trong chuẩn bị đường cho cuộc chinh phục . “Armand”

Một vài phút sau, Armand đổi tư thế và bắt đầu xâm nhập . Anh nhìn Destin mỉm cười, tiến chậm chậm vào trong cậu . Destin rên rỉ. Khi anh vùi vào sâu hoàn toàn, anh dừng lại cúi xuống hôn lên môi Destin, chọc ghẹo cặp môi hồng đầy đặn

“Chúa ơi, em đẹp quá,” Armand bắt đầu chuyển động từ từ

“Anh cũng thế” Destin thở nhanh, kéo anh hôn tiếp môi mình. Hai chân cậu khóa chặt người anh, tay lướt trên tấm lưng trơn mồ hôi . Nhắc người theo cử động của anh, cậu muốn hai người cứ thế này mãi. Armand nhìn khuôn mặt người yêu, đắm chìm trong đôi mắt xanh bạc tình tứ. Vòng hai tay vào bên dưới để hỗ trợ thêm, anh tăng dần tốc độ. Nhanh... và nhanh hơn nữa ... Destin ngửa đầu ra sau, nhắm mắt rên lớn khi móng tay bấu chặt lưng anh. Một lúc sau cậu cảm nhận hơi ẩm anh lấp đầy trong người mình, thở dài thỏa mãn khi thân thể nóng, đầy mồ hôi của Armand gục lên người cậu.

“Thật tuyệt vời,” Destin thì thào.

“Ừ ” Armand với cái quần đang nằm dưới sàn, anh lấy chiếc khăn tay trong túi quần ra, lau sạch người Destin và anh. Sau đó anh thấy nó vào thùng rác, rồi nằm xuống bên cậu, hai người ôm nhau ngủ một giấc no say.

.....

Armand cố gắng tập trung vào giấy tờ trên tay. Anh biết mình không nên lơ là công việc nhưng tâm trí anh cứ vẩn vơ về Destin và buổi chiều mưa . Hôm nay trời nắng rồi, và Destin đang đi làm . Nhìn lên , anh thấy Adam đang im lặng ngắm mình thích thú . Lắc đầu, anh trả bản báo cáo về cho Adam

“Tại sao tôi phải xem cái này ?” cuối cùng Armand hỏi.

“Bởi vì dù anh đang cuồng dại với đồ chơi mới, anh vẫn có công ty phải điều hành” Adam mỉm cười trước cái nhìn Armand tặng cho mình

“Tôi không cưỡng đại với Destin,” Armand lắc đầu lần nữa. “Chỉ cần ký chúng thôi, tôi tin quyết định của anh.”

“Cám ơn. Ồ cái này đến khi anh đang họp.”

“À, những tấm vé” Armand mở bao bì ra xem.

“Cho việc gì thế?”

“Một chuyến du thuyền,” Armand cười đáp. “Tôi dự định tạo ngạc nhiên cho cậu ấy khi khách sạn tu sửa xong. Nó được đặt trước cho cuối hè này, tôi nghĩ cậu bé sẽ thích lắm.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế,” Adam mỉm cười rời văn phòng. Armand nhấn số liên lạc với Gayle để yêu cầu cô đem tới giấy tờ về việc thiết kế. Nhưng Gayle không bắt máy và văn phòng cô cũng thông báo cô đã ra ngoài. Anh quyết định mình nên đến khách sạn, trước là xem công việc tiến hành đến đâu, sau là muốn nói chuyện với Gayle. Cái này không phải vì anh muốn đến gặp Destin hay muốn thấy cậu bé làm việc ngoài trời như thế nào.

Bước ra ngoài, anh hỏi cô thư ký “Trên lịch tôi còn gì không?”

“Ngài không có gì cho đến 4 giờ chiều.”

“Ok tôi đi gặp Gayle, tôi sẽ trở về trước 4 giờ.” Anh xuống xe và chỉ Gates chạy đến khách sạn. Khi đến nơi, anh thấy đội làm vườn đang ngồi nghỉ, một số đang nằm dưới tán cây lớn, một số ngồi trên những khúc gỗ.

“Um Destin,” Corey gọi cậu khi thấy ngài Riesel đến gần. Destin ngẩng lên nhìn anh nhưng không có vẻ gì lo lắng lắm. Corey lùi một bước khi Armand đến bên Destin.

“Đang làm việc chăm chỉ nhỉ?” Armand chọc, Destin mỉm cười dưới cái mũ đang đội

“Chuyện, còn hơn cả chăm chỉ ấy chứ,” Destin nói, thấy Armand mỉm cười lại.

“Và đây là cách mà tiền bạc khó khăn mới kiếm được của tôi được tiêu xài?”

Cậu bé chỉ nhún vai.

“Destin,” Corey rít khê. “Cậu có biết đang nói chuyện với ai không?”

“Ừ, tôi biết,” Destin trả lời, Corey không hiểu nổi nữa, anh nhìn qua lại hai người trước mặt. Anh không biết mình có nên tháo lui hay ở lại để bảo vệ ông chủ của mình.

“Và thưa ngài Rarry, hôm nay ngài có dự định làm gì nữa không?” Armand hỏi, nhìn Destin, cậu đang giả bộ suy nghĩ một lúc rồi nói

“Không, thực sự tôi cũng tính đi về,” Destin đứng dậy, chuyển giao hồ sơ cho Corey “Hãy hoàn tất những gì em nói, chúng ta sẽ gặp lại nhau ngày mai.”

“Vâng, ông chủ.”

“Anh muốn đi gặp Gayle, em đi theo không?” Armand hỏi khi anh quay đi. Armand quét khắp khu vực tìm Michael

“Hôm nay cô ấy không ở đây, ngoài ra hôm nay em phải về gặp gia sư mới.”

“Vậy đi nào, anh chở em về nhà.” Armand dẫn đường cậu bé ra xe.

“Vâng” Cậu vẫy chào Corey và đi theo anh.

“Michael đâu rồi?”

“Vợ anh ấy có chuyện ở phòng khám và anh ấy đang ở đó với chỉ.” Destin bước vào xe, cậu dựa lưng vào ghế cảm nhận cái lạnh trong xe.

“Ồ” Armand nói với Gates. “Hãy chạy đường dài nhất về nhà.”

“Vâng thưa ngài” Gates đáp khi Armand vào trong xe

“Thoải mái thật.” Destin nói.

“Ừ,” Armand mỉm cười, anh ngấm cậu vài phút. “Thế công việc thế nào rồi?”

“Vẫn tốt lắm” Destin bối trong xấp giấy tờ cậu mang theo ra một tờ đưa cho Armand. Cậu hét lên khi Armand nắm giật cổ tay cậu kéo về phía chỗ mình ngồi “Armand.”

“Hum?” Armand hỏi khi miệng anh tấn công vào cổ cậu còn tay thì tìm mở chỗ khóa trên áo cậu.

“Chúng ta không thể làm chuyện đó trên xe,” Destin đẩy ra , chỉ bị nhận thêm một nụ hôn cuồng nhiệt đến quên cả lí trí, đến khi Armand thả tay ra, cậu chỉ còn nhìn anh mà chưa kịp định thần lại. Không chống đối gì khi anh hôn lên ngực cậu “Armand em phải về nhà gặp gia sư mới.”

“Thì chúng ta đang đi về đấy” Armand thì thảo khi lưỡi anh quăn trên ngực cậu bé.

“Armand,” Destin rên rỉ, anh chuyển cậu ngồi cưỡi trên đùi mình. Tay anh lần ra phía sau nắm chặt , hơi nóng từ tay anh xuyên qua lớp quần jean. Destin cố tránh càng xa anh càng tốt. “Armand chúng ta không thể làm việc này, em sẽ trễ mất ”

“Ừ ” Armand đáp khẽ, tay anh tìm về phía trước quần Destin và xoa xoa lên nó . Một nụ cười quý quyết hiện lên trên mặt anh khi nhìn thấy mắt Destin giãn ra trong sung sướng và bắt đầu di chuyển theo nhịp tay anh “Anh nghĩ mình nên dừng lại ”

“Armand,” Destin rít lên. Anh nâng cậu cao hơn để môi có thể tấn công vào vùng da trên bụng. Destin thoát ra một tiếng rên , cậu nhắm mắt tận hưởng rồi lại chột mở to khi Armand ngừng cuộc tấn công của mình “Không , dừng dừng”

“Destin,” Armand thì thầm vào tai cậu. “Em đang nói chuyện khó hiểu đấy, rốt cuộc muốn anh dừng hay tiếp tục?”

Destin oằn người khi môi anh hôn lên cổ , cậu muốn anh dừng nhưng cũng muốn anh tiếp tục. Cậu không muốn về nhà trong tình trạng đang hưng phấn thế này. Gục đầu lên vai Armand cậu nhắm mắt.

“Sao nào?” Tay Armand chạy lên xuống sau lưng trần của cậu

“Em không biết ” Destin nói, nghe có vẻ sắp khóc. “Em muốn anh, nhưng em không nghĩ mình có đủ thời gian, vả lại trên xe cũng không có dầu.”

“Em nói đúng” Armand đáp nhỏ nhẹ, hy vọng cậu bé sẽ tự mình tách ra nhưng cậu cứ gục trên vai anh. Armand không kìm nổi, anh đưa tay ra phía trước quần, tạo thêm tiếng rên từ cậu .Anh thả Destin nằm trên băng ghế, tay lần xuống mở khóa quần , miệng anh thay thế chỗ vải vừa bị cởi ra.

“Armand,” Destin thét lên khi bị vây trong cái nóng của anh.

.....

.....

....

...

“Tôi xin lỗi, tôi không biết cái gì làm cậu ấy về trễ thế ,” Margaret nói chuyện với người phụ nữ đang ngồi trong nhà bếp

“Có lẽ có chuyện bận gì đó?” Người phụ nữ gợi ý, vừa ngay sau đó họ nghe tiếng mở cửa mạnh và tiếng ai đó vội vã chạy vào.

“ Có thể là Destin,” Margaret vừa dứt lời thì cậu bé xuất hiện, thở hổn hển

“Xin lỗi ” Destin dừng lại hít thở sâu . Cậu sẽ bắt đền Armand sau về tội đã làm mình trễ nãi, và khi nghĩ tới chuyện mới xảy ra trong xe, mặt cậu đỏ lên “Xin lỗi , em về trễ.”

“Không sao” người phụ nữ đứng dậy “Tôi là Tamara Joy.”

“Destin,” Cậu bắt tay cô “Em hơi bốc mùi, cô có thể chờ em thêm 5 phút không ?”

“ Dĩ nhiên rồi, em muốn ta học ở đâu?” Tamara hỏi

“ Nhà bếp nhé?” Destin hy vọng

“ Được thôi ”

“ Hay tốt hơn ta ra ngoài hiên nhé,” Destin chụp lấy quả táo cắn một miếng rồi đi nhanh lên phòng.

“ Đi nào, để tôi chỉ chỗ cho cô ,” Margaret hướng dẫn cho gia sư mới. Vài phút sau, Destin trở xuống, người thơm tho với tập sách đầy đủ.

“ Ok, ông Terrance có giữ những bản báo cáo việc học của cậu.” Cô lôi ra vài thứ trong túi xách.

“ Cô đã nói chuyện với Terrance?” Destin ghét phải phát âm tên của người đàn ông này.

“ Tôi đã tiếp xúc với ông ấy, nhưng ông ta mới đưa chúng gần đây thôi. Ngoài việc cậu là người yêu của ngài Riesel , ông ta còn bảo cuộc sống của cậu nằm trong tay anh ấy.” Cô nhìn lên Destin “ Bộ anh ta đã làm gì cậu sao?”

“ Không đâu, cô Joy,”

“ Hãy gọi tôi là Tamara,” cô vỗ nhẹ lên tay cậu.

“ Ok...um ... em đang làm việc với Gayle Rogers về dự án khách sạn Westlake . ” Destin đưa cho cô xem quyển ghi chép công việc hằng ngày của mình “ Và hiện nay em đang làm trong công ty thiết kế phong cảnh”

“ Ok,” Tamara nhìn vào quyển ghi chép “ Tốt lắm, cậu đã có nhiều tiến bộ hơn trước...um .”

“ Đừng lo lắng về nó, hãy quên Terrance và chúng ta tiếp tục hướng về phía trước nhé?” Destin hỏi, cô gật đầu.

“ Được rồi, nghe nói cậu đang muốn lấy bằng quản lý kinh doanh và muốn học thêm về kế toán, và một tý về nhiếp ảnh ?”

“ Vâng, nó có ghi trong hồ sơ của cô đấy ,” Destin mỉm cười

“ Ừ tôi biết, tôi có dạy một lớp học nhiếp ảnh ở trường. Cậu có từng nghĩ sẽ đến trường không , tôi biết cậu đủ khả năng theo học ở đấy.”

“ Em chưa bao giờ nghĩ về điều đó,” Destin tự hỏi Armand sẽ nghĩ sao về việc này .

“ Được rồi, tôi sẽ dạy thêm bên ngoài cho cậu.” Cô mỉm cười, và hai người bắt đầu buổi học. Một lúc sau, Destin ngẩng lên thấy Michael đang đi lại mình

“ Hey Michael,” Destin chào anh làm Tamara cũng chú ý.

“ Hey, tôi muốn báo cậu hay ngài Riesel muốn gặp cậu ở văn phòng khi cậu học xong.”

Destin gật đầu, cậu tự hỏi Armand muốn gì nhỉ , có chuyện gì sao anh không nói lúc hai người trên xe?

.....

“ Tôi đến đây để gặp Armand,” Destin nói với cô thư ký, cô mỉm cười nhắc điện thoại lên.

“ Ngài Riesel, có cậu Rarry đến đây để gặp ngài.” Cô lắng nghe đầu dây bên kia vài giây rồi cúp máy “ mời cậu vào.”

“ Cảm ơn cô ” Destin vào văn phòng, gật đầu chào Adam và Armand rồi ngồi xuống ghế.

“ Chúc mừng em ” Adam cười, thấy Destin hơi bối rối

“ Vì việc gì ?” Destin không hiểu tại sao anh lại chúc mừng mình, cậu ngo sang Armand, anh đưa cho cậu một phong bì lớn. Mở nó ra, mắt cậu mở to khi đọc những giấy tờ trong đó.

“ Gayle nghĩ em nên chính thức làm chủ công ty,” Armand nói, Destin hết nhìn anh rồi nhìn lại hồ sơ trên tay.

“ Em thực sự không bao giờ nghĩ về điều đó , những giấy tờ này là gì thế ?”

“Giấy xin phép đăng ký kinh doanh, nếu em muốn sở hữu một công ty ,em phải điền vào chúng .” Armand nói, Destin quan sát anh , đây là một Armand hoàn toàn mới với cậu, một bộ mặt khác mà cậu chưa thấy trước đây

“Anh có giận không?” Destin hỏi.

“Không, nếu em thực sự muốn làm, anh nghĩ đây là một ý kiến tuyệt vời”

“Được rồi ” Destin cầm cây viết Adam đưa cho cậu ,ký vào tờ giấy.

“Xong thì đưa chúng cho Adam,” Armand hướng dẫn cho cậu

“Cám ơn anh ” Cậu nói nhỏ nhẹ khi Adam cầm lấy hồ sơ.

“Tôi gặp hai người sau nhé,” Adam đứng dậy chào tạm biệt rồi rời phòng. Còn lại hai người, Armand hỏi khi cậu có vẻ hơi trầm tư

“Destin em không sao chứ ? Đến đây nào ”

“Vâng ” Destin đứng lên, đi vòng qua bàn, anh kéo cậu ngồi vào lòng mình

“Anh thực sự không giận gì chứ?”

“Không đâu, sao thế em ?” Armand nghe giọng cậu bé hơi buồn buồn khi hỏi anh . Destin không trả lời , chỉ dựa đầu lên ngực anh. “Destin nói anh hay có chuyện gì thế?”

“Thật sự không có gì cả .” Destin nhắm mắt từ chối nhìn vào mắt Armand. Cậu đã nghe những câu chuyện kể về những người tình trước của anh, rằng anh thường chỉ cặp với họ vài tháng là chia tay , rằng Val là người có mối quan hệ dài nhất và sống với anh khoảng một năm rưỡi. Thêm vào đó , Magarette có nhận xét do Val không thể tự chăm sóc mình nên mới sống cùng anh lâu thế.

“Em chắc chứ?” Armand lo lắng.

“Vâng ,” Destin ngẩng lên nhìn anh một lúc rồi vòng hai tay qua cổ, hôn nhẹ lên môi anh. Nhưng Armand đã chủ động hôn lại, không cuồng nhiệt nhưng cũng đủ làm cậu hơi khó thở. Dù vậy, Destin vẫn sợ, sợ giây phút mình tỉnh dậy và Armand không là gì ngoài một giấc mơ.

“Anh dẫn em ra ngoài ăn tối tối nay nhé ?” Armand đề nghị , anh muốn thay đổi không khí cho cậu bé vui , Destin mỉm cười gật đầu

“Em sẽ về nhà và thay đồ trước ,” Destin ra khỏi lòng anh tính về sớm nhưng Armand lắc đầu từ chối

“Em không cần ,” Armand đứng lên theo, anh khoác vai cậu, hai người cùng đi ra. Họ gặp Tate và Michael đang nói chuyện với nhau. “Cô Tate, chúc cô một buổi tối vui vẻ nhé.”

“Cám ơn ngài ” cô chào rồi đi về.

“Michael hôm nay anh được nghỉ đấy ” Armand thông báo

“Chúc anh ngủ ngon, Michael,” Destin tạm biệt anh, Armand lấy ra điện thoại và nhấn số

“Gates. Chú về nhà nghỉ đi nhé.” Rồi Anh dẫn cậu xuống thang máy đến bãi đỗ xe, tiến thẳng tới chiếc Porsche màu đen láng bóng có thể bỏ mui xe được.

“Wow.”

“Ừ, nó đẹp đấy chứ ?” Armand rút chìa khóa xe, ấn nút mở khóa, mở cửa trước cho cậu lên. Ngồi vào xe, cậu mỉm cười thích thú nhìn anh đi vòng qua ghế tài xế

“ giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Um,” Destin nghĩ ngợi trong khi Armand khởi động xe và xếp mui lại. Cậu không biết đi đâu, đành nhún vai chờ Armand

“Ok, em có muốn đến những nơi em từng sống hay biết đến không ?” Armand hỏi khi lái xe ra ngoài

“Em không biết, đã lâu em chưa tới chỗ tiệm ăn tối Benny”

“Ok đến Benny. Thức ăn ở đó ngon không ? “ Armand vừa hỏi vừa lái xe

“Kinh khủng lắm” Destin trả lời, nghe tiếng anh than vãn nhưng anh vẫn lái hướng về tiệm làm cậu ngạc nhiên. Khi họ gần đến nơi, Armand quay qua hỏi cậu

“Khủng khiếp như thế nào?”

“Tùy thuộc vào cái định nghĩa khủng khiếp của anh là gì,”

Xe rẽ vào cửa tiệm, nó nằm trong vùng không xa trại trẻ mồ côi lắm

“Vậy em định nghĩ khủng khiếp của em như thế nào?” Armand cười hỏi Destin

“Tùy theo hoàn cảnh, như lúc em sống trên đường phố hay lúc em dọn về nhà anh ?” Destin cười đáp lại , Armand chỉ biết lắc đầu.

“Sao anh có dự cảm mình phải nhờ Magarette làm thứ gì khi về nhà quá?” Họ ra khỏi xe, Destin đi trước dẫn đường.

“Đang làm đ*** sao, Destin?” Một giọng nói vang lên làm Armand tức giận quay phắt lại một nhóm 3 thằng con trai và một đứa con gái. Anh cảm thấy Destin nắm tay mình cản lại.

“Bỏ đi, Armand,thằng đó không đáng đâu,” Destin kéo anh vào tiệm

“DESTIN!” Một giọng nữ cao chót vót thét lên trước khi khối màu xanh trắng ập đến cậu bé ,xô cậu ngã vào Armand . “Ôi chúa ơi, đã lâu lắm rồi không nghe tin tức về anh và mẹ anh, em cứ tưởng chuyện gì xấu đã xảy ra , và Danny kể anh bị nhóm lưu manh ấy đánh thê thảm gần như sắp chết , em hy vọng chuyện đó không có thật .”

Cô gái đứng trước Destin dừng lại, lấy một hơi dài . Armand thấy thú vị khi một cô gái nhỏ bé như vậy có thể nói một tràng dài trong một hơi và tự hỏi liệu Destin có hiểu cô đã nói gì không nhỉ. Cô gái nhìn cậu chờ câu trả lời.

“Rất vui được gặp em , Shirley,” Destin vỗ vỗ lên đầu cô bé trước khi đi đến quầy .

“Thế, anh đã ở đâu, huh huh?” cô bé liến thoắng theo sau cậu

“Quanh đây thôi ” Destin nhìn xuống cô bé khi cậu và Armand ngồi vào bàn. Armand thấy một phụ nữ to lớn, không đoán chính xác được tuổi , đang tiến về phía hai người. Từ xa, bà trông như 30, nhưng đến gần thì khoảng 60 tuổi.

“Hey Benny.”

“Destin,” người phụ nữ nói cộc cằn.

“Hai phần đặc biệt.” Destin nhỏ nhẹ đáp, bà gật đầu quay đi gọi hai phần đặc biệt trong nhà bếp rồi ngó lại cậu

“Cháu trông tốt đấy chứ,” cái giọng thô lỗ đã hơi mềm xuống một chút.

“Cảm ơn bác ”

“ Bạn cháu là ai vậy ?”

“Đây là Armand,” cậu giới thiệu anh, bà chỉ dòm anh một cái rồi quay sang cậu

“Cháu dạo này ở đâu, sao bác không thấy cháu ghé đây nữa?” Bà hỏi, ngó ra cửa khi có một nhóm 5 thằng con trai bước vào

“Hiện cháu đang làm việc ở công ty thiết kế phong cảnh, đang trong dự án nâng cấp khách sạn Westlake.”

“Ah, đúng rồi, nhà Riesel cũng thường ghé đây ăn khi bố của bác còn làm việc ở đây.” Benny nhún vai. “Thế cháu đang sống ở đâu, bác biết cháu không ở trại mồ côi lâu rồi?”

“Ở HorseView,” Destin đáp khi Benny đón lấy hai phần ăn của họ đặt xuống bàn

“Chỉ có một ngôi nhà ở HorseView thôi ” Bà ngó qua Armand sau đó trở về Destin trong khi cậu nhìn xuống đĩa hamburger của mình.

“Vâng, nó đó, không thể lạc được” Destin đáp rồi chợt hỏi, giọng có vẻ không quan tâm lắm . “Danny đâu rồi bác ?”

“Danny?” Bà cúi mặt xuống.

“Destin?” Armand thấy cậu nhìn anh vài giây sau đó đảo mắt một vòng tiệm ăn và dừng lại nơi thằng con trai vừa nói xấu cậu hồi nãy , rồi quay lại người phụ nữ.

“Benny ,Danny đâu rồi ?” cậu hỏi lần nữa.

“Trụ sở Juvenal,” bà ngược lên.

“Ừ, Danny bé nhỏ tội nghiệp đang ngồi tù đó ”. Thằng hồi nãy lại lên tiếng , hắn đang đi về phía họ . “Mày biết đấy, khi không có mày ở đây giúp nó nữa, Danny bé nhỏ gặp rắc rối với thói quen cũ của mình .”

“Câm miệng đi, Davis,” Destin nhìn Benny. “Bao lâu rồi bác?”

“Tháng vừa rồi, chỉ sau khi nó nói nó thấy cháu bị đánh đến chết nhưng khi họ tới đó cháu đã biến mất. Chúng tôi đã nghĩ có lẽ cuối cùng hắn đã thuyết phục được cháu trở thành người của hắn”

“Ah ,” Davis ngồi xuống đối diện với Destin. “Nhưng mày nói mày sẽ không bao giờ làm người tình của ai, thế mà lại để một mình Carver biến mày thành tên đ* của hắn .”

“Còn mày thì sao, Davis? Mày ghen vì Carver muốn thay thế mày .” Destin hỏi hận vì đã dẫn Armand tới đây . Một vài chuyện trong thời gian cậu lang thang trên đường phố mà cậu muốn quên đi.

“Em chưa bao giờ kể về chuyện này.” Armand lên tiếng , tay khuấy khuấy miếng khoai tây chiên

“Vâng, có vài chuyện tốt nhất không nên nhắc tới,” Destin nhìn anh, cố xem anh có đang giận hay không.

“Vây, để tao đoán nhé ,” Davis với tay sờ Destin. “Gã này với chiếc Porsche của hắn hiện giờ là tên tú ông cho mày hả ?”

Armand đứng bật dậy bảo vệ người yêu mình nhưng Destin kịp giữ chặt cánh tay anh , cản lại . Anh nhìn Destin khi cậu tiếp tục đo mắt với Davis đến khi tên kia ngó sang chỗ khác. Vài phút sau, hắn quay lại nhìn cậu .

“Thế nào?” Davis hỏi.

“Anh ấy không phải là tay dẫn khách cho tao, Davis,” Destin trả lời, tên kia gật đầu hiểu , hắn biến đi cùng những đứa khác , còn Destin ngồi ăn tiếp phần mình.

“Destin?” Armand tự hỏi mình có thật sự muốn biết về quá khứ của người yêu không.

“Yeah?” Destin đáp, giọng miễn cưỡng.

“Em không sao chứ ?” Anh quyết định quên đi câu hỏi . Anh chỉ cần biết Destin hiện tại là đủ, không cần biết Destin trong quá khứ.

“Không sao “ Destin mỉm cười với anh. Cậu mừng vì Armand không thắc mắc về quá khứ của mình, nhưng cậu cũng chưa sẵn sàng để trả lời chúng . Hai người im lặng ăn , đến cuối buổi Destin trò chuyện một lúc với Benny rồi họ ra xe trở về nhà . Armand liếc nhìn Destin khi anh lái xe. Anh không thích gương mặt im lặng và lãnh đạm của người yêu hiện giờ chút nào. Destin đã cho Benny số điện thoại của cậu để giữ liên lạc về chuyện của Danny, và Armand không chắc đó là ý kiến hay. Nhưng anh biết Destin là người hay giúp đỡ người khác.

.....

Khi Armand dừng xe trước cửa nhà, anh phải thừa nhận rằng anh đã ghen, ghen với tất cả những ai cần hay ham muốn người yêu anh. Và cảm xúc này không dễ chịu chút nào . Anh im lặng theo sau người yêu vào nhà, Magarette đã đi ngủ, anh khoác vai Destin dẫn thẳng lên phòng ngủ của mình.

Ngay lúc vừa vào bên trong phòng, anh đá chân đóng cửa lại , tay thì cởi nhanh hết quần áo trên người cậu bé. Anh mặc kệ lời phản đối yếu ớt của cậu, khi cậu biện minh rằng mình còn phải làm bài tập về nhà . Khi anh không nghe cậu phản đối gì nữa, Destin vừa bị lột trần xong, anh tấn công ngay làn da mềm mịn , vừa cởi quần áo của mình.

“Armand,” Destin gọi nhỏ khi anh đẩy cậu về nằm sắp xuống giường . Armand không trả lời, không một từ nào thoát ra, chỉ có cái miệng di chuyển trên lưng Destin. Dừng lại, anh ngẩng nhìn những dấu hôn mình mới tạo phía sau ót cậu. Anh có thể thấy nó và cảm nhận nó. Anh tiếp tục đánh dấu cậu bé, trong người anh có sự thôi thúc phải đánh dấu nhiều hơn.

Cúi xuống , anh hôn giữa lưng Destin, chậm chậm lật người cậu lại, môi vẫn không rời khỏi làn da, lưỡi chạy dọc một vòng quanh cơ thể ngọt ngào đó. Anh di chuyển vòng quanh cái rốn tạo nên tiếng rên từ cậu bé, anh tiếp tục hướng lên cổ, nút ,hôn, ngấu nghiến nó , tạo nhiều vết hôn trên làn da non, anh không dừng lại.

Nhìn trong mắt Destin, anh thấy quá nhiều ngọt ngào, quá nhiều tin tưởng , đôi mắt đó có cần phải nhìn anh tin tưởng như thế không, trong khi trong đầu anh , con quái vật ghen tuông đang gào thét ? Cúi xuống, anh hôn thô bạo lên đôi môi, bắt cậu bé phải mở miệng để lưỡi anh chiếm lấy vị ngọt trong đó. Khi nụ hôn chấm dứt, anh đẩy ra nhìn Destin đang mỉm cười lim dim mắt hài lòng.

Bật dậy, anh mở tủ lấy chai dầu bôi trơn ra, hôn Destin và lật ngược cho cậu nằm sắp xuống giường. Anh nhều dầu lên ngón tay rồi chậm chậm đưa nó vào cửa mình cậu, khiến Destin run rẩy rên lên. Anh ấn người cậu xuống khi Destin cố nhấc mông tiếp xúc tay nhiều hơn, cúi xuống anh hôn dọc sống lưng rồi mút, ngậm lấy nó, đánh dấu mỗi đốt sống đi qua. Đưa thêm một ngón tay vào, anh nghe tiếng rên từ cậu, tiếp tục hôn và tiếp tục đưa thêm ngón tay thứ ba vào.

“Armand,” Destin rít lên ,cổ mở rộng chân ra nhưng Armand đã cố định đùi cậu lại. Thậm chí dù đã bôi trơn bằng dầu, nhưng mỗi cái đẩy tay của anh khiến một cơn đau nhẹ chạy dọc người cậu. Armand nguyệt tay một vòng kéo theo tiếng rít từ cậu . Anh vẫn vừa hôn lên làn da đã tã tơi , vừa di chuyển các ngón tay, gây thêm nhiều tiếng xuyết xoa và rên rĩ cho người yêu.

Rút tay ra , anh lập tức thay thế vào vị trí đó, ấn toàn bộ sức nặng lên thân thể bé nhỏ của Destin, xâm nhập mạnh bạo hơn bình thường.

“Ow Armand đau...” Destin la lên, nhích hông hơi xa ra, sát xuống giường.

“Xin lỗi ” Armand nhẹ nhàng hôn một bên mặt Destin, anh dừng lại chờ đến khi cậu hoàn toàn thư giãn . Armand đan chặt tay mình với tay Destin, và bắt đầu chuyển động .

Destin nhắm mắt, cắn chặt răng, mỗi chuyển động mạnh bạo của anh đều vừa tạo cơn đau vừa gây ra sự khoái cảm. Cơn đau cũng không tệ lắm, nó giống như một sự khó chịu thì đúng hơn và Armand cũng không vào sâu nhất , dù nếu anh có cho phép Destin rộng chân hơn.

“Armand sâu hơn đi ” Destin rên rĩ khi cảm giác khó chịu cũng biến mất mà thay vào đó hoàn toàn là sự khoái cảm. Mở mắt ra, cậu thấy anh đang nhìn mình. Cậu đắm chìm trong ánh mắt sâu thẳm ấy rồi thở gấp khi anh tiến vào sâu nhất mà anh có thể . Armand hôn Destin, để hơi thở gấp gáp của hai người hòa quyện vào nhau

Destin cố gắng giang chân lần nữa chỉ làm đùi Armand giữ chắc lại. Cậu năn nỉ anh cho mình mở chân hoặc được nhấc hông lên , nhưng chỉ nhận được cái hôn dài làm cậu thở còn khó khăn huống chi là nói . Không chỉ thế, Armand cố tình bỏ bê một phần cơ thể quan trọng của cậu làm nó thỉnh thoảng đung nhẹ xuống tằm ra giường khiến Destin không chịu nổi phải dùng một tay chăm sóc “Nó”. Armand biết điều đó và anh mỉm cười khoái trá . Anh dùng tay chặn ngay đầu nó và vẫn tiếp tục chuyển động .

“Armand,” Destin rít lên, cố nhấc hông theo mỗi cử động của anh. Cậu nhìn thấy anh nhắm mắt và tận hưởng cảm giác đến đỉnh khoái lạc trong khi mình thì vẫn chưa tới nơi. Cậu la lên phản đối khi anh rút ra khỏi người mình, miệng anh lại tiếp tục đánh dấu trên da cậu . Destin buộc phải dùng tay giúp mình nhưng anh đã nói lỏng tay cậu ra .

“Không công bằng, phải để em hoàn tất nó chứ.”

Armand không trả lời, điều này càng khiến Destin cực kỳ bức mình. Nước mắt sắp rơi thì Armand lật ngửa cậu, cúi xuống hôn nhẹ lên môi, trước khi day day bờ môi dưới. Khi cậu tính dùng tay lần nữa thì Armand lại cản và giữ chặt tay cậu

“Em là của anh” Armand thì thầm

“Vâng “ Destin rên rỉ khi miệng anh vòng quanh ngực, tay sờ làn da chỗ giao nhau giữa hai chân cậu nhưng chỉ thỉnh thoảng mới chạm vào vùng “Nhạy cảm” nhất .

“Thấy không, anh đang kiểm soát em”

“Armand làm ơn mà ” Destin khóc nức , năn nỉ anh. Lúc này anh nằm thấp xuống phía dưới, dùng miệng và lưỡi vờn “Nó”. Destin lại dùng tay lần nữa nhưng vẫn bị anh gạt đi. Cậu rít lên khi cảm giác nóng ẩm của miệng anh bắt đầu thật sự cung phụng “Nó” .

Destin nhắm mắt tận hưởng cảm giác được giải phóng và cậu đang mong đợi. Tiếng rên lớn thoát ra , cậu xuất hết vào miệng anh.

“Destin?” Armand gọi dịu dàng khi hai người đã bớt mệt , tay anh vuốt ve ngực cậu . Mắt cậu hé mở nhìn anh “Sao em không kể anh nghe về thằng khốn cổ ép em bán thân?”

“Um,” Destin thật sự không muốn nhắc đến chuyện này sau khi đã ân ái . “Em không nghĩ nó quan trọng, vì dù sao chuyện đó cũng không xảy ra.”

“Nếu như em đủ dối ...” Armand phản bác khiến Destin tức tối, lồng lên

“Không bao giờ em làm chuyện đó ” Destin thét lên nhìn thẳng mặt anh “Em thà chết dối còn hơn phải đi bán thân”

“Thật sao ?” Armand hỏi ngược lại dù anh biết mình không nên so sánh tình huống giữa anh và Destin với tình huống Destin bán thân cho người khác. Nhưng anh vẫn còn rất giận, giận cả bản thân vì để sự ghen tuông chiếm hữu lý trí , giận cả con quái vật đang găm thét trong đầu, đang kêu gào sự sở hữu Destin.

“Đó là chuyện khác,” Destin nói , giọng cố gắng kìm hãm.

“Thật chứ ? Chẳng phải em chớp ngay cơ hội làm đ* của anh sao .” Armand bác lại không chú ý, anh hứng ngay cái tát trời giáng vào má mình . Anh choáng váng, tay sờ má, ngỡ ngàng nhìn Destin rời khỏi phòng, dáng đi hơi khập khiễng nhưng đầu vẫn ngẩng cao. Khi cánh cửa thông giữa hai phòng đóng sầm một tiếng, anh đứng lên vào phòng tắm. Anh biết mình nên xin lỗi cậu bé và giải thích cho cậu hiểu tại sao anh lại nói thế và làm thế.

Destin cố gắng không khóc . Làm sao mà Armand dám thốt nên từ ấy với cậu ? Làm sao anh dám gọi cậu là đ* ? Cái Armand thật sự tức giận là Destin không kể cho anh về chuyện tên khốn đó đã tiếp cận và yêu cầu cậu làm đ*** ? Gục đầu vào tường nhà tắm, chúa ơi, người cậu êm ảm và đầu đau nhức quá.

Bước chân ra khỏi vòi nước, cậu quần khăn tắm quanh người rồi ngấm mình trong gương. Cậu nhìn phía trước lẫn phía sau, rất nhiều dấu hôn được Armand khắc vào

“Tuyệt ” Destin lồm bồm mặc bộ pajama rồi đi về giường. Cậu kéo chăn trùm kín đầu, phớt lờ tiếng gõ cửa ở phòng bên . Cậu nghĩ nếu Armand muốn xin lỗi, anh cứ việc đứng ở phòng bên mà nói . Khi không nghe tiếng động gì nữa , cậu nằm nghiêng một bên và cuộn tròn người lại .

.....

Destin đi vào nhà bếp sáng hôm sau, không gặp Armand ở đó, chắc anh đã đi làm rồi. Cậu ngồi nhìn Magarette bận bịu chuẩn bị bữa sáng và café cho mình.

“Cháu không sao chứ ?” bà lên tiếng hỏi.

“Chỉ hơi mệt một chút thôi ạ , Armand đã đi làm rồi hả dì?

“Dì nghĩ thế, có ai đó đã đi thẳng ra ngoài sáng nay” Margaret quan sát cậu bé, rất dễ nhìn thấy những dấu hôn từ cổ trở xuống.

“Đi có nghĩ hôm nay trời sẽ mưa nguyên ngày không ?” Destin hỏi, Michael cũng vừa xuất hiện trước cửa

“Chào buổi sáng, thật là một ngày đẹp trời,” Michael chào hai người

“Đi e là không”

“Vâng, cháu cũng nghĩ thế ” Destin thở dài

“Mọi thứ ổn chứ?” Michael thắc mắc thái độ cả hai, anh bất chợt thấy những dấu hôn trên cổ Destin

“Thôi, chúng ta đi nào ” Destin ôm chào tạm biệt Margaret rồi ra xe, trên đường đi cậu liếc nhìn về mặt Michael, cậu hỏi

“Anh có chuyện gì vui thế ?”

“Holly đã có thai ” Michael cười rạng rỡ

“Chúc mừng anh , đó là tin tốt đúng không?”

“Ừ, nhưng ” nụ cười Michael biến mất. “Tôi lo lắng cho cô ấy quá, Holly hơi khó ở .”

“Đó là lý do tại sao chúng ta cần khám thai định kỳ ” Destin trấn an anh. Họ thẳng tiến tới khách sạn . Ít nhất Destin có thể vui đầu vào công việc . Có thể lúc công việc kết thúc cũng là lúc Armand đã bình tĩnh trở về nhà để họ nói chuyện thẳng thắn với nhau. Cậu cần xin lỗi vì đã tát anh tối hôm qua

.....

Destin ngược lên khi có tiếng gõ cửa phòng ngủ của mình. Cậu chờ nó mở ra nhưng chỉ nghe tiếng anh vọng sang , muốn nói chuyện với cậu. Đứng dậy, cậu mở cửa phòng Armand , không vào trong mà chỉ đứng dựa khung cửa.

“Thôi nào, em vào đi, anh hứa sẽ giữ mình không đụng đến em” Armand ngồi xuống giường, tay tháo cà vạt .

“Em thì không nghĩ thế ” Destin nói làm anh ngạc nhiên . “Em sẽ không vào vì anh hứa không đụng đến em ”

“Destin,” Armand không dấu nổi sự vui mừng trên khuôn mặt. Anh nhìn cậu bé tiến đến giường , ngồi trong lòng anh và nhìn thẳng vào mắt . Cậu có thể thấy sự ngạc nhiên trong mắt Armand

“Anh xin lỗi vì tối qua đã gọi em cái từ khủng khiếp đó, anh đã rất giận và ghen, anh không nên chạm vào em trong tình trạng đó”

“Em cũng xin lỗi vì đã đánh anh ” Destin sờ khuôn mặt Armand

“Anh đáng bị đánh như thế ” Hai tay Armand nâng khuôn mặt Destin, anh hôn nhẹ lên môi cậu.

“Em xin lỗi em không nói rõ với anh” Destin thổ lộ cúi mặt xuống. “Em không gây thương hay ngu ngốc mà không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng như chuyện trên đường phố”

“Anh biết,”

“Cái ngày em gặp anh ở trong hẻm nhỏ ấy, khi anh đưa ra lời đề nghị , em đã rất ngạc nhiên. Ý em là em đã nhận được nhiều lời đề nghị như thế trước đây.” Destin dừng lại khi Armand chạm tay lên môi ngăn cản cậu

“Anh không muốn nghe chuyện này nữa ”

Destin hôn lên tay anh rồi đẩy nó ra. “Không sao, em muốn anh hiểu tại sao em nhận lời đề nghị của anh mà không nhận lời người khác” Destin nói rõ, anh gạt đầu lắng nghe tiếp. “Em ngạc nhiên vì anh và Adam ăn mặc sang trọng, và thật sự lúc em theo anh ra ngoài hẻm, em đã muốn bỏ chạy, nhưng Bác Gates đã mỉm cười với em và trông bác ấy có vẻ tốt. Và em nghĩ nếu anh muốn hại em, anh đã làm ngay trong hẻm vắng đó.”

“Ok, vậy em theo anh ra ngoài vì em quyết định thử bán thân?” Armand chặn hỏi , nghe cậu cười nhẹ.

“Không, em muốn kiếm một bữa ăn,” Destin hơi ngượng ngùng “Và em cũng thật sự nghĩ ‘giữ anh một bữa tối giá bao nhiêu nhỉ’ hay đại loại tương tự như thế, anh làm em sợ hãi khi đề nghị ngay em làm người tình của anh. Và em thốt ra ngay cái suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu”

“Rằng ‘tôi không phải là gay’ phải không?” Armand tiếp lời, cậu gật đầu.

“Làm sao mà anh biết em không suy nghĩ chứ? Ý em là anh cứ gây ngạc nhiên cho em” Destin ngẩng lên

“Bởi vì hành động của em, mặc dù anh hy vọng phản ứng khác nhưng nó rõ ràng quá còn gì?”

“Vâng” Destin cười “Em đã tính từ chối nó vì không bữa ăn nào đáng giá với lời đề nghị đó, nhưng anh đã đưa ra nhiều trao đổi hấp dẫn hơn. Tuy thế em vẫn chưa bị thuyết phục lắm.”

“Nhưng...?” Armand nhớ lại buổi tối hôm đó. Dù bị dơ dáy bẩn thỉu, Destin vẫn rất đẹp và Armand tự hỏi làm cách nào mà cậu bé không bị vẩn đục, không bị bắt cóc vào một căn phòng tối tăm nào đó.

“Nhưng khi anh nói nếu 1 tháng không hợp nhau, em vẫn được giúp đỡ khỏi cảnh lang thang thì em thật sự chấp nhận lời yêu cầu đó. Em phải thừa nhận rằng em đã rất sợ. Em chưa bao giờ đặt cuộc sống, bản thân mình trong tay người khác” Destin ngại ngùng vò vò cái nút trên áo Armand “Nhưng còn hơn thế nữa, anh đã cho em thứ mà em không có từ rất lâu rồi”

Armand nhìn xuống cậu bé, anh biết Destin không ngốc, cậu còn khôn nữa chứ, không phải ai cũng sống sót an toàn trên đường phố 6 tháng trời. Nhưng anh cũng rất cảm ơn chúa trời đã cho anh tìm thấy thiên thần này trước khi có điều gì khủng khiếp xảy ra. Với tay nâng cằm cậu, anh hôn say đắm

Khi họ làm tình suốt buổi tối đó, Armand thấy nó dễ chịu thoải mái hơn khi anh tháo lỏng bức tường phòng ngự quanh mình xuống. Anh để Destin tự do hơn, cho cậu vuốt ve một phần nhưng chỉ với hai tay cậu, vì anh chưa sẵn sàng cho cái miệng nhỏ xinh xắn tuyệt vời ấy trên người mình. Vì Destin là người tình đầu tiên cứ thử thách sự kiên định của anh, mỗi hành động nhỏ nhất của cậu bé đều khiến anh quên mất bản thân, quên mất cậu là một người nhỏ bé.

Nằm ôm Destin trong lòng, Armand thấy mình không thể ngủ được. Có lẽ mọi chuyện sẽ sáng tỏ, anh sẽ có thể thư giãn và không lo lắng khi thức dậy một buổi sáng nào đấy mà không có Destin bên cạnh vì cậu bỏ đi, vì anh không thể cung cấp cho cậu thứ cậu muốn. Nhưng ngay lập tức anh nhận thấy mình cũng không sẵn sàng để đánh mất cậu bé.

“Armand?” Margaret hỏi khi bà bước vào phòng. “Có Corey Otto đến đây, anh ta nói có chuyện cần gặp anh?”

“Được rồi, tôi sẽ xuống ngay,” Armand đáp lại, bà gật đầu rời khỏi phòng. Anh nhẹ nhàng tách khỏi người Destin, và mặc quần áo vào. Anh tự hỏi Corey muốn gặp anh có chuyện gì? Vì theo như anh biết, mọi chuyện vẫn trôi chảy tốt đẹp, nếu anh không lầm thì hôm qua Destin có khoe việc thiết kế phong cảnh sẽ hoàn thành trong tuần tới.

“Chào anh”

“Chào ngài” Corey đứng trong văn phòng. “Xin lỗi vì đã đến làm phiền ngài, nhưng có một vài rắc rối xảy ra và chúng tôi đang cố tìm Destin, không biết ngài có biết địa chỉ nhà cậu ấy không?”

“Tôi hiểu, chuyện gì xảy ra thế?” Armand ngồi xuống ghế và ra hiệu cho anh ta ngồi xuống.

“Chúng tôi nhận cây xanh hôm nay, đáng lẽ ngày giao hàng là thứ năm nhưng họ không thực hiện. Tôi nhận được báo cáo rằng tất cả cây cối được giao đều bị chết, hoặc gần như sắp chết” Corey trả lời, nhìn ông chủ tập đoàn Riesel hotels, anh chỉ ước chi người đàn ông này nhanh lên và cho anh biết Destin đang sống ở đâu để xem chỉ thị cậu bé là gì.

“Ok, à, cái này thì tôi không giúp được gì rồi” Armand nhấn nút, vài giây sau Margaret xuất hiện trong văn phòng. “Margaret, đi gọi Destin thức dậy, chuyện này cần cậu ấy giải quyết”

“Vâng, anh có muốn uống café không?”

Armand gật đầu, anh quay sang Corey, người đang cúi mặt nhìn xuống sàn. Anh im lặng khi họ cùng đợi Destin, vài giây sau một Destin vẫn còn ngái ngủ đi vào văn phòng

“Hey Corey, có chuyện gì thế ? ” Destin hỏi, che tay ngáp một cái, cậu vui mừng khi Magarete xuất hiện với tách café trên tay “Cám ơn Maggie.”

“Không có chi ,cưng ạ” Margaret phục vụ xong thì rời phòng. Armand lẳng lặng quan sát Destin, khi mùa hết sắp chấm dứt anh nhận thấy Destin trở nên khá thoải mái hơn , buổi sáng cậu bé dành nhiều thời gian để thức dậy hơn.

“Chúng ta nhận được hàng . Tất cả chúng đều đã chết hoặc gần như sắp chết . Và người giao chúng đang chờ tại khách sạn trong lúc tôi đi tìm cậu ” Corey báo cáo , anh biết Armand đang ngồi im lặng quan sát họ .

“Ok,” Destin đứng lên. “Em không thể chỉ đạo từ đây được , em phải đi xem những cây đó như thế nào và người giao hàng sẽ nói gì.”

“Anh sẽ gọi Michael” Armand tính cầm điện thoại nhưng Destin đã lắc đầu.

“Em có thể đi chung với Corey” Destin nhìn qua đốc công của mình, anh ta gật đầu xác nhận “Vậy đừng làm phiền Michael hôm nay nhé?”

“Được rồi ” Armand mở hộc bàn lấy ra một chiếc điện thoại di động “Em cầm lấy đi, anh tính ngày mai mới đưa cho em nhưng bây giờ thì cần dùng rồi”

“Cám ơn anh” Destin tiến tới, đặt tách café xuống bàn, cúi xuống hôn nhẹ lên môi Armand trước khi nhận điện thoại “Em sẽ về sớm”

“Ừ” Armand mỉm cười.

“Ta đi nào ” Destin nói với Corey , hai người rời văn phòng ra xe của anh. Khi ngồi trong xe, Corey đề máy , sau đó ngáp ngừng quay sang Destin

“Tôi.. um...Cậu là người yêu của anh ta?”

“Vâng, tự này giờ anh nhìn là cũng đủ biết rồi.”

“À... tôi biết cậu có bạn trai, nhưng không nghĩ là anh ấy ” Corey nói, tay bẻ lái chạy ra đường phố. “Tôi chỉ đến đây vì không biết địa chỉ nhà cậu và chợt nhớ có lần Armand đã chở cậu về nhà.”

“Ồ, thế anh không ác cảm gì việc này chứ?” Destin hỏi dù biết rằng Corey không có vẻ kỳ thị chuyện cậu yêu đàn ông.

“Ừ không có đâu, chỉ là tôi hơi ngạc nhiên thôi ” Corey cười nhẹ, hai người im lặng đi đến khách sạn.

Bước xuống xe, Destin thẳng tới chỗ những cái cây và người giao hàng đang đứng kế xe tải chở cây. Kiểm tra chúng xong, cậu lắc đầu đi đến chỗ người đàn ông

“Destin Rarry,” Destin giới thiệu mình và bắt tay ông ta. “Đây không phải là những cây tôi đã chọn”

“Ồ, đây là những gì tôi có và là những gì cậu sẽ nhận.” Người đàn ông này khinh khỉnh cười cậu, Destin lắc đầu trước khi nhìn thẳng vào ông.

“Tự tay tôi đã chọn từng cây và Sam đã đánh dấu chúng. Vì thế ông hãy đem những thứ này về và chở lại những cây tôi đã đặt hàng. Nhé .” Destin nói nhỏ nhẹ nhưng ông ta cười lớn hơn.

“ Rất tiếc , nhóc ạ, nhưng đây là hàng cậu sẽ nhận,” Ông lắc đầu. Chuyện quái quỷ gì với tên đốc công thế ? Bộ anh ta đi chỉ để tìm một tên nhóc đến năn nỉ làm ăn với mình sao ?

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi chưa biết tên ông,” Destin hỏi.

“Frank,” ông đáp, nhìn Destin mở điện thoại bấm số và đặt lên tai chờ trả lời trong lúc cậu ngó lại ông. Ông thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cậu và ngờ ngợ mình đã gặp ở đâu nhưng không nhớ ra.

“Hey Sam, xin lỗi đã làm phiền cô ngày chủ nhật ” Destin nói, ông ta chau mày lại . “Vâng tôi cũng khỏe. Cô nhớ những cây tôi đã đặt hàng chuyển tới vào thứ năm không? Vâng, hôm nay chúng mới tới nhưng không phải loại tôi đã đặt và tất cả chúng gần như chết hết . Chúng không có đánh dấu trên đó và tôi cũng không gặp những loại này hôm trước chọn hàng .”

Destin dừng lại nghe người phụ nữ đầu dây bên kia. Cậu quay sang những cây chết, thấy nhãn trên chúng không phải là Labrums Wholesaler. Sau khi đọc tên trên nhãn cho cô nghe, cậu mở to mắt ngạc nhiên nghe người bên kia nói.

“Cô ấy muốn nói chuyện với ông” Destin đưa phone về phía ông ta. Frank trừng mắt với Destin nhưng vẫn cầm lấy điện thoại, Destin di chuyển đứng cạnh Corey, người đang quan sát phản ứng của Frank. Một vài phút sau, Frank đến xin lỗi họ và hứa nhất định thứ hai sẽ mang đúng cây đã đặt hàng đến cho họ.

“Ok, cảm ơn ông nhé”

“Vâng” Frank liếc nhìn cậu trai một lần cuối rồi bắt đầu chất hàng lên xe lại, ông ngạc nhiên khi Destin và Corey cùng tham gia giúp ông. Xin lỗi một lần nữa, Frank rời khách sạn, mừng thầm vì mình vẫn giữ được công việc.

“Hey, đài phun nước đem đến đây khi nào thế?” Destin đi về phía đài phun nước ba tầng khổng lồ đang đứng sừng sững trước khách sạn.

“Thứ sáu, lúc gần hết giờ làm việc,” Corey theo sau ông chủ trẻ.

“Hay thật, chúng giống nhau quá,” Destin đi vòng quanh nó xem xét, cậu nhìn lại toàn cảnh khách sạn, việc tu sửa gần như đã hoàn thành. Cậu cũng không ngờ mùa hè sắp hết

“Đi nào, tôi đưa cậu về nhà,” Corey lên tiếng, đưa Destin về. Đến nơi, cậu chào tạm biệt Corey rồi đi vào trong. Ngang qua nhà bếp không thấy Magarete, cậu gõ nhẹ cửa văn phòng Armand.

“Hey em về đây” cậu mở cửa nhẹ nhàng đi vào, ngồi xuống ghế đối diện anh

“Ừ, anh biết, anh nghe tiếng xe. Mọi thứ ổn thỏa hết chứ?”

“Vâng, Maggie và Gates đâu hả anh?”

“Ra ngoài rồi, họ nói sẽ trở về sáng mai, Con trai họ gọi có chuyện gì đấy.”

“VẬY chỉ có em và anh trong căn nhà rộng lớn này sao?” Destin mỉm cười đứng dậy

“Ừ” Armand cũng đứng lên đi theo người yêu vào nhà bếp, Destin lục tủ lạnh tìm đồ ăn. “Em đói ời, chúng ta ăn trưa sớm nhé”

“Ừ,” Armand cười

“Ta cắm trại bên hồ nhé?” Destin đề nghị, cậu tìm một giỏ xách và xếp đồ ăn vào, Armand đồng ý và phụ cậu xếp đồ ăn.

“Em sẽ đi lấy tấm trải,” Destin rời phòng, vài giây sau cậu mang theo một tấm trải nhỏ, cậu mỉm cười khi Armand cầm giỏ thức ăn đi theo mình. Tay tự do còn lại cậu nắm tay Armand, hai người băng qua khoảng sân tiến về hồ nước. Họ trải tấm lót xuống đất. Destin cầm camera, chụp vài tấm hình quang cảnh xung quanh. “Cảnh vật đẹp quá”

Armand chống cằm nhìn cậu bé chụp hình. Vài phút sau, cậu đặt máy xuống, trườn qua chạm nhẹ môi mình với môi Armand rồi ngồi ngay ngắn lại bày biện đồ ăn. Họ im lặng ăn, thỉnh thoảng chỉ hỏi thăm nhau về công việc và vài chuyện tầm phào khác.

“VẬY Gayle đề nghị anh đặt tên mới cho khách sạn?” Armand hỏi, anh đang nằm dài thư giãn sau bữa ăn, tay gối đầu, ngắm cây cối phía trên. Destin thì nằm vắt ngang ngực Armand, cậu dùng ngực anh làm điểm tựa, vừa dựa lưng vừa chụp hình hồ nước.

“Vâng, anh nghĩ sao?” Destin quay lại nhìn anh.

“The Rebecca Inn,” Armand đáp khẽ, Destin mỉm cười thích thú.

“Em thích tên đó,” Destin đặt camera sang một bên, cậu chồm lên đến khi hoàn toàn cười trên người anh. Armand nhướng mày nhìn cậu bé. Cúi xuống, Destin hôn anh, cứ nấn ná môi mình tại chỗ ấy. “Thời tiết đẹp và ấm, tại sao phải lãng phí cơ hội chứ?”

“Ồ,” Armand giơ tay luồn qua tóc cậu để kết dính môi hai người với nhau. Nụ hôn chậm và lười biếng, mỗi người thong thả khám phá bên đối diện. Cuối cùng, Destin buột phải dứt ra để lấy nhiều không khí. Hai tay cậu lần mở từng nút áo của Armand, nhanh chóng phơi bày lồng ngực săn chắc, rám nắng trước mặt mình.

Armand cũng với tay cởi bỏ áo Destin và di chuyển xuống nút quần. Anh ngồi dậy để tháo cho dễ hết quần và vớ, giày của cậu bé. Ngắm thân hình trần trụi của Destin dưới ánh mặt trời, anh mỉm cười hôn lên làn da mịn màng ấy

“Armand,” Destin cởi áo anh ra, cậu phải mất một thời gian lâu mới cởi hết quần áo Armand, với sự trợ giúp của anh. Ngay khi cả hai không còn gì trên người, Armand chợt dừng lại

“Đợi đã, chúng ta không thể làm chuyện này mà không có dầu trơn, anh không muốn em bị thương,” Sự lo lắng của Armand làm Destin rất vui. Cậu cười, lấy trong túi quần short một tube dầu, đưa cho anh, rồi hôn mơ màng trên cằm anh.

“Um,” Destin lăm bầm khi tay Armand bắt đầu di chuyển trên người cậu. Chống tay lên ngực Armand, cậu ưỡn người yêu thích cảm giác ấm nóng của bàn tay anh trên da thịt mình. Cậu giết mình phát ra tiếng rên khi Armand đột ngột chạm ngay lõi vào phía sau.

Armand mỉm cười nhìn người yêu, anh yêu vẻ mặt thỏa mãn của Destin hiện giờ, cái cách mà cậu bé rướn người theo mỗi lần chạm của tay anh. Destin nhắc hông lên cho anh đưa một ngón tay vào, rồi kế tiếp ngón thứ 2 cũng tham gia

“Armand,” Destin rên rỉ, mở mắt nhìn người yêu bên dưới, thân thể tự cử động lên xuống. Cậu hơi vươn người để lấy tube dầu, đổ chúng ra lòng bàn tay, rồi bắt đầu thoa một cách chậm chạp lên “Công cụ” đang căng cứng sẽ dùng để thám hiểm bên trong mình. Mắt Armand tối lại trong sự hài lòng thỏa mãn, cậu đột nhiên tự hỏi tại sao anh luôn quá im lặng khi làm tình?

“Destin,” Armand rút tay ra, sau đó ổn định lại tư thế, mắt anh khóa vào mắt Destin, nhịp thở cậu bé tăng nhanh. Anh đợi vài giây trước khi nhấn Destin xuống người mình tạo nên một tiếng rên lớn từ cậu bé. Giữ nguyên vị trí đó, anh mỉm cười ngắm Destin đang ngửa đầu ra sau mím môi thích thú cảm giác này. Anh không dám thở khi Destin cúi xuống nhìn anh, anh chợt cười nham hiểm với tay lấy camera đang nằm kế bên chụp ngay tấm ảnh gương mặt cực kỳ sexy của Destin.

“Hey,” Destin nhắm mắt và rên khi anh bắt đầu lên xuống, chống tay dựa trên bụng anh, cậu hỏi. “Armand?”

“Hum?”

“Sao anh không ồn ào nhiều khi ta quan hệ?” Destin hỏi, chắc hẳn lần này anh không thể chạy trốn và phải bày tỏ cho cậu hay.

“Anh không biết” Armand đáp, anh gia tăng tốc độ, hy vọng làm cậu bé quên đi cậu hỏi vừa mới nêu.

“Armand,” Destin nhẹ nhàng cúi xuống hôn, ngậm đầu vú anh, khiến Armand phải rên khẽ, cậu dùng một tay sờ nắn cái còn lại tạo thêm một tiếng kêu nhỏ từ miệng anh.

“Destin dừng đi, em không biết mình đang làm gì đâu” Armand nắm chặt nắm đấm khi Destin hôn dọc ngực anh. Cậu chuyển từ núm bên này qua bên kia, hôn, ngấu nghiến chúng và sờ soạng toàn bộ ngực đến khi chúng vươn lên hết cỡ, Armand rên khe khẽ trong miệng, Destin mỉm cười.

Armand không thể chịu đựng được nữa; Destin đã thành công trong việc đánh sập bức tường cuối cùng của anh. Anh giết tay Destin ra và trở mình đè cậu bé xuống. Một tay trói chặt hai tay Destin, tay kia cố định hông cậu, anh đi vào cậu bé thật nhanh và mạnh khiến Destin la lên. Anh không thể dừng lại, một tiếng rên lớn thoát ra và tiếng la hơi lạ giọng từ Destin. Nhắm mắt, anh không thể ngăn cản được dòng cảm xúc khao khát đang trỗi dậy mạnh mẽ trong mình, dù anh biết rằng ngày mai Destin sẽ không đi lại được sau cuộc làm tình này

“Armand, Armand bỏ ra nào,” Destin vùng thoát hai tay đang bị trói, khi Armand đi vào cậu bằng tất cả sức lực mình. Cậu vòng tay kéo cổ Armand xuống để có thể hôn lên đấy. Khi môi cậu chạm và làn da nhạy cảm đó, cậu nghe một tiếng rên khác từ anh, thế đây là những gì sẽ xảy ra khi anh mất tự chủ đây.

“Destin,” giọng Armand vỡ , khàn khàn, anh ôm chặt cậu bé, hy vọng cậu sẽ cố đẩy ra chứ đừng dùng tay và miệng vuốt ve anh nữa. Anh kêu lớn hơn, khi cậu xiết chặt hai chân quanh eo, hòa nhịp cùng mỗi cái đẩy vào dữ dội của anh

“Mạnh hơn nữa,” Destin la lên, môi cậu mút lấy nhiều da trên cổ nếu có thể. Móng tay bầu sát vào lưng khi Armand tuân lệnh. Ngửa đầu ra sau, cậu thét lên một tiếng , cảm nhận thứ gì đó đang tràn lấp trong người mình , run nhẹ nhẹ.

“Destin,” Armand rít gọi tên cậu, anh gục đầu xuống vai, hai tay ôm chặt thân thể cậu để kéo dài thời gian tiếp xúc của những cú đẩy sau cùng. Nhắm mắt , anh thấy mình sắp ứa nước mắt , anh đã và đang làm vỡ cậu, nhưng anh không thể dừng lại, nhất là trong tình trạng Destin đang rên la thích thú thế này.

“Armand!” Destin thét lên khi đạt đến đỉnh khoái cảm. Những con chim giết mình vụt bay khỏi tổ . Cậu xiết chặt cơ hậu môn, khóa anh trong đó và cảm nhận dòng chảy nóng ấm bắn trong người mình. Armand rên lớn thỏa mãn

Anh không rút ra cũng không di chuyển, anh cảm nhận Destin run rẩy nhẹ nhẹ dưới mình . Nhịp thở cậu bé đứt quãng, nặng nhọc và có vẻ đau đớn trong đó. Móng tay Destin vẫn bầu vào da lưng anh . Armand muốn tách cậu bé ra, nhưng anh sợ anh di chuyển sẽ làm tình trạng cậu tệ hơn.

“Ồ chúa ơi ,” Destin nói, giọng khàn , tiếng lặc hắt. “Anh sẽ không được làm tình với em lần nữa.... trừ khi nó giống như thế này...”

“Gì cơ ?” Armand hỏi, anh không ngóc đầu khỏi vai cậu bé.

“Thật không thể tin được, chúng ta làm lại lần nữa nhé ?” Destin cười lớn khi Armand chống người dậy, nhìn cậu. Cậu với tay kéo anh xuống cho một nụ hôn

“Anh không làm em đau sao ?” Armand nhắc khỏi người cậu, gây một tiếng xuýt xoa nhẹ từ cậu

“Chỉ một chút thôi, và nó đáng giá.” Thấy vẻ mặt lo lắng của Armand , Destin ngồi dậy, hơi nhăn mặt khi cơn đau chạy dọc sống lưng.

“Em đau nhiều lắm sao ? ” Armand lấy quần áo cho cậu bé

“Armand ngừng ngay đi ,” Destin nắm cánh tay anh . “Không sao mà, em thích nó, và anh không làm tổn thương em nhiều đâu.”

“Em chắc chứ?”

Destin gật đầu, chồm dậy ,vòng tay vào cổ anh

“Em thích kiểu này, khi anh trao cho em tất cả bản thân ” Destin đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào.

“Thật chứ ?” Armand hỏi sau nụ hôn nồng nàn , nhìn vào mắt cậu. “Em biết là em không thể đi được mà ”

“Ai cần phải tự đi khi em có anh ?” Destin quay sang tìm khăn ướt cậu đã chuẩn bị sẵn trong giỏ. Ngẩng đầu lên, cậu thấy cái khăn về phía anh, người đang cười toe toét “Sao anh cười như thế ?”

“Vì em thú vị lắm ” Armand nói khi họ lau người mà mặc đồ . Thật ra thì chỉ có anh mặc đồ đầy đủ, còn Destin chỉ xỏ mỗi cái quần short. Bây giờ Armand hài lòng ngồi ngắm cậu bé chụp hình, có cơ hội xem Destin chụp gần con ếch màu nâu

.....

Destin mỉm cười, cậu đang đứng chung với toàn đội làm vườn gần xe tải, tiếng máy chụp hình vang lên . Mắt cậu lướt hết quang cảnh khách sạn. Cuối cùng việc tu sửa khách sạn cũng hoàn thành. Gayle đã chụp hình khách sạn ngày hôm qua và họ bắt đầu đón khách. Dù tối nay mới làm lễ khai trương nhưng cậu rất nôn nóng không muốn chờ đợi

“Hey, Cậu đang nghĩ gì thế ?” Corey nhìn cậu, anh và các nhân công rất mừng vì Destin đã quản lý công ty rất tốt và họ không phải đi tìm việc khác.

“Lễ khai trương tối nay”

“Ồ, well tôi nghĩ đã tới lúc cậu nên về rồi đây , Michael đang đi nhanh kìa.” Corey chỉ cho Destin thấy người đàn ông đang đi vội vã về phía xe hơi.

“Ừ, anh đúng . Hẹn tối nay gặp lại nhé.”

“Bye,” Corey chào tạm biệt

“Về nhé ? ” Michael hỏi khi Destin hướng ra xe, cậu mỉm cười gật đầu

“Cám ơn anh nhé,Michael, em không thể hoàn tất những gì bắt đầu nếu chưa chụp hình lần cuối ”

“Hey, không có chi ,” anh vui vì được giúp cậu

“Chị Holly sao rồi ?” Destin hỏi thấy Michael cười rất tươi

“Cô ấy khỏe lắm ”

Họ chạy xe về nhà, anh đưa cậu đến trước cửa rồi mới lái xe đi. Destin chào tạm biệt , đi vào nhà, lên thẳng phòng mình. Cậu tải hình đã chụp vào máy vi tính. Vài tấm làm cậu chú ý. Armand chụp hình cũng đẹp đấy chứ , ít nhất là những tấm bên bờ hồ. Lắc đầu, cậu chọn ba tấm hình chụp khách sạn cần thiết và in chúng ra.

Mở tủ lấy 1 cuốn album , cậu dán những bức hình đã in vào và đóng nó lại, bỏ vào trong một hộp nhỏ , sau đó đi chuẩn bị cho buổi lễ tối nay. Cậu lấy thêm cái áo choàng vì nghĩ tối nay trời sẽ lạnh. Xong xuôi, cậu cầm cái hộp và đi xuống nhà dưới

11. Chương 11

Destin nhìn Armand khi anh ngồi đó và cười cậu. Anh không cho cậu biết họ đang đi đâu và chuẩn bị sẵn cho cậu bộ quần áo này nữa chứ. Từ lúc khách sạn Rebecca khai trương đến giờ, cậu không gặp Armand nhiều, và trưa này anh thỉnh thoảng xuất hiện, đưa cho cậu một bộ quần áo mới bắt cậu thay vào.

“Thôi nào, cho em biết đi ?” Destin hết nhìn anh rồi tới Adam và Angelica.

“Không” Armand lắc đầu cười

Chẳng bao lâu, xe dừng trước khách sạn Armand, Destin bước ra, nhướn mày với người đứng kế bên mình

“Hum ngạc nhiên thật, khách sạn à,”

“Đi nào ,cậu nhóc xác láo ” Armand cười thích thú , anh khoác vai Destin dẫn cậu vào trong ,cùng Adam và Angelica . Họ im lặng đi lên thang máy, khi đến nơi, cửa thang máy mở ra, trước mặt Destin là phòng tiệc lớn. Cậu quay sang Armand, tự hỏi anh dẫn mình lên đây làm chi ?

“Ồ Destin, trông anh kìa,” Destin nghe giọng một cô gái và quay lại người vừa lên tiếng

“Bev?” Destin ngạc nhiên hỏi lại, cô gật đầu và đến gần hơn. Hai người ôm nhau mừng thăm thiết, Armand đứng nhìn cảnh đoàn tụ, cười hài lòng

“Sao em lại ở đây?”

“Bộ bạn trai anh không nói cho anh biết à ?” Bev hỏi thấy Destin lắc đầu . “Anh ấy đã tu sửa lại trại trẻ mồ côi và chính quyền đưa nó về hoạt động đúng luật.”

“Thật chứ ?” Destin quay lại nhìn anh.

“Vâng, anh ấy bắt đầu từ hồi đầu mùa hè,” Bev nắm tay Destin dẫn vào trung tâm phòng, nơi đám trẻ trong trại mồ côi xúm xít quay quanh cậu.

“Destin?” một bé gái đến gần cậu ,giơ hai tay lên đòi ẵm. Mỉm cười Destin cúi xuống bế em lên.

“Em khỏe không, Bella?”

“Em khỏe ạ,” cô bé 5 tuổi đáp ,vừa ngậm ngón tay cái. Destin nhìn hết một lượt mọi người trong phòng rồi quay sang Armand

“Anh đã làm hết mọi thứ ?”

“Ừ,”

“Vì em ?” Cậu hỏi thấy anh gật đầu.

“Tôi xin lỗi?” Một người khác lên tiếng khiến ba cặp mắt dồn về cậu ta. Destin lơ mờ nhận ra cậu trai này, trong đầu biết mình đã gặp cậu ấy ở đâu đó “...cũng đã một thời gian dài rồi nhỉ, Destin.”

“Um,” Destin vẫn chưa chắc mình đang nói chuyện với ai.

“Cậu không nhớ tôi cũng không sao, dù cậu biết tôi rất rõ đó.” Chàng trai liếc qua Armand trước khi trở về Destin. “Tôi đây, Toby Clips.”

“Ồ đúng rồi, cậu là thằng đã đánh tôi phải nằm nhà thương” Destin nhớ ra.

“Ừ, xin lỗi về vụ đó nhé,” cậu ta bối rối, nhưng Destin đã nhún vai xem như bình thường

“Đừng nghĩ về nó nữa, chuyện qua lâu lắm rồi,” Destin đáp , Bev tiến lại gần, bế bé gái trên tay cậu. “Thế, cậu làm gì ở đây, tôi nhớ là cậu đã được nhận nuôi lâu rồi mà.”

“Thật sự là thế, nhưng Shelly đã liên lạc với tôi và tôi rất vui, nó cho tôi cơ hội được xin lỗi mọi người về những chuyện đã nói và làm trong quá khứ.”

“Tôi cũng rất vui ” Destin nhìn Bev cười tươi tắn.

“Em cũng thế ” cô mỉm cười. “Đi nào Bella, chúng ta tìm món gì đó ăn nhé.”

“Anh xin phép nhé” Armand đi chỗ khác để Destin và Toby đứng trò chuyện với nhau

“Chuyện này có thú vị không ?” Từ phía sau Angelica khoác vai Destin hỏi.

“Ồ rất nhiều đấy ạ, sao chị không cho em biết trước?”

“Để làm mất sự ngạc nhiên Armand dành cho em à ? em có ngốc không đấy ?” chị cười , vỗ vỗ vai Destin rồi cũng đi ra nơi khác

“Hey cô ấy là ai thế?” Toby hỏi Destin nhưng mắt thì ngó về Angie đang choàng tay qua eo Adam .

“Đó Angie, chị ấy là chị của Armand và là vợ của Adam. Sao cậu hỏi vậy ?”

“Vì cô ấy rất đẹp ”.

“Ừ” Destin mỉm cười khi thấy Armand nhìn về phía mình

“Tôi nghe nói ngài Riesel đã tổ chức buổi gặp mặt này vì cậu?”

“Ừ, Anh ấy rất ngọt ngào, sao cậu lại hỏi thế? ”

“Chỉ tò mò thôi ”

“Tôi đi một chút nhé” Destin tiến tới chỗ Armand người vẫn đang quan sát cậu , cậu mỉm cười vòng tay qua eo và dựa đầu vào vai anh “Cám ơn anh ”

“Anh luôn sẵn lòng mà,” Armand giữ sát Destin vào người mình trong khi tiếp tục câu chuyện với những người đối diện

“Vậy Armand , anh không giới thiệu anh bạn này cho chúng tôi à?” một trong số họ chỉ về Destin

“Đây là Destin,” Armand giới thiệu, thấy cậu bé hơi căng thẳng. “Destin , đây là Berry Toys, anh ta đang điều hành khách sạn của anh ở Las Vegas, cái mà lúc trước bị cháy và đang tu sửa lại .”

“Hello ” Destin bắt tay người đàn ông.

“Thế anh có đến dự lễ khai trương lại khách sạn đó không ?” Berry quay sang Armand.

“Không, cuối tuần này tôi đi nghỉ mát rồi” Armand mỉm cười khi vợ của Berry đến, bà nhìn giữa Destin và Armand

“Buổi tối hôm nay thật tuyệt vời ” Bà cười chào hỏi Destin khi Berry giới thiệu hai người với nhau. Ông khoác vai vợ mình

“Berry và Suzy đến đây vì họ sẽ nhận nuôi một trong số những đứa trẻ,” Armand nói nhỏ với Destin

“Thật chứ?” Destin vui mừng nhìn họ, hai người gật đầu.

“Và chúng tôi cũng nhân cơ hội chiêm ngưỡng khách sạn Rebecca mới xây nữa” Suzy cười với chồng “Người thiết kế phong cảnh ở đây thật đúng là thiên tài”

“Vâng, đúng thế ,” Armand cười lớn.

“Tôi rất muốn gặp ông ấy,” Suzy nhìn Armand sau đó quay sang Destin thấy cậu đang đỏ mặt lên

“Thật sự chị đã gặp rồi đó,” Armand nói. “Destin chính là người đã thiết kế nơi này”

“Ồ,” Bà kéo Destin khỏi tay Armand. “Đi nào, hãy kể cho tôi nghe về những bông hoa màu xanh xinh đẹp đang nở rộ kia.”

“Sẵn lòng ạ ,” Destin đáp khi hai người rời khỏi .

“Cậu ấy dễ thương nhỉ ,” Berry nhận xét. “Giờ tôi đã hiểu tại sao anh lại muốn vợ và quay về rồi”

“Vâng” Armand cười, nhìn Suzy và cậu đang trò chuyện sôi nổi. Anh có thể thấy ánh mắt cậu sáng lên khi nói về cây cối.

Armand đang mãi mê ngắm nghía người yêu mình tiếp xúc với những người bạn cũ và mới. Anh ngẩng lên khi Angie ngồi xuống, mỉm cười anh quay lại Destin.

“Chị hãy nhìn cậu ấy xem, trông rất hạnh phúc.” Armand nói

“Ừ ” Angelica đáp dịu dàng với một tiếng thở dài nhỏ. Destin còn tuyệt hơn cả người yêu cũ mà Armand đã chia tay. Cậu không phải là người yêu anh vì tiền , cậu là người duy nhất đem lại niềm vui trong ánh mắt Armand “Chị rất mừng vì chuyện của hai người vẫn diễn ra tốt đẹp.”

“Em cũng vậy” Armand đáp, rồi đứng lên tiến tới Destin, Anh dừng bước khi thấy Destin nói chuyện với Toby

“Well , thật tốt khi cậu đã thoát khỏi cuộc sống trước đây, giờ hãy nhìn cậu xem.” Toby đang ngoác ra đám đông, cậu không thấy Armand đang đi tới .

“Ừ, và tôi thật sự rất thích ở đây,” Destin tươi cười nói.

“Và người tên Armand ấy, cậu đang sống chung với anh ta?”

“Vâng, anh ấy rất tuyệt vời.”

“Ừ, hồi nãy cậu cũng nói thế “

“Vì đó chính là những gì tôi đang cảm thấy, anh ấy là người rất quan trọng trong cuộc đời tôi.”

“Nghe ngọt ngào quá nhỉ” Toby cười chọc “Thế người quan trọng của cậu đâu rồi?”

“Đang sau lưng chúng ta nè” Destin cười toe toét khi hai cánh tay vòng qua eo cậu từ phía sau, cậu thích thú khi bắt gặp vẻ mặt ngạc nhiên của Toby. Dựa người vào ngực anh, cậu ngước lên hỏi . “Anh có vui không?”

“Có ” Armand dựa cằm lên đầu Destin, Toby mỉm cười nhìn hai người

“Chúng ta lặng lẽ rời khỏi đây nhé, em nghĩ sao ?”

“Em thích thế ” Destin nắm tay Armand. “Hãy lên phòng của anh đi?”

“Của em chứ” Armand ngẩng lên gặp ánh mắt của chị mình, anh gật đầu chào tạm biệt rồi quay sang Toby.
“Rất vui được gặp cậu, buổi tối vui vẻ nhé.”

“Ngủ ngon nhé ” Destin gật đầu chào Toby rồi ôm eo Armand cùng vào thang máy, hai người lên tầng cao nhất của khách sạn. Cậu ngáp dài một cái.

“Em mệt sao?” Armand hỏi, dẫn đường tới phòng nghỉ, anh mở cửa cho cậu vào trước

“Chút ít thôi,” Destin tiến thẳng vào phòng ngủ, cậu cởi áo ra. Một vòng tay ấm áp ôm lấy cậu . “Armand,”

“Huh?” Armand quay cậu bé lại để tìm đến cổ Destin. Sau vài giây không có tiếng trả lời, anh mỉm cười đẩy người yêu xuống giường, ngay khi Destin ngồi trên giường, anh cởi hết quần áo còn lại trên người cậu bé

Ngắm thân hình cậu, anh mỉm cười hôn lên môi cậu. Tay anh vuốt ve từ trên xuống đến đầu gối rồi lại trở ngược lên phía sau chân cậu bé, tạo nên một tiếng rên cho cậu

“Armand,” Destin thở nhanh, tay tháo cà vạt anh. “Anh vẫn đang mặc đồ kìa”

“Vậy ta nên giải quyết nó,” Armand để yên cho Destin tháo cà vạt, ngón tay cậu hăm hở mở từng nút áo. Khi bỏ cái áo ra khỏi người anh, cậu đặt miệng mình vào thưởng thức hương vị làn da ấy.

Armand rên khẽ, nhắm mắt cảm nhận miệng cậu. Anh không ngăn nổi tiếng rên lớn khi tay Destin lần xuống quần đang mặc, đẩy tay cậu bé ra, anh tự tháo vợi cái quần và giày rồi quay lại cậu, người đang nhìn mình cười quyến rũ. Anh mở tủ lấy 1 chai dầu .

“Đưa nó cho em ” Destin giật lấy chai dầu massage. Cậu đổ dầu ra hai tay, quỳ trên giường khi Armand cũng leo lên . Tay cậu xoa vào ngực anh, mắt anh lim dim vừa cảm nhận vừa nghĩ về cảnh lần trước , khi họ cùng chơi dầu massage với nhau. Anh rên khẽ khi hai tay Destin di chuyển trên ngực và bụng mình

“Đưa anh chai dầu nào,” Armand giật nó khỏi tay cậu . Trong 15 phút tiếp theo, cả hai cùng giành nhau ‘uống dầu’ đối phương. Armand mỉm cười di chuyển tay mình từ lưng xuống phía dưới cậu, anh dừng ngay chỗ ‘lối vào’ , lật cậu bé nằm sấp xuống, tay vẫn giữ hông cậu giơ cao.

“Armand,” Destin gọi khẽ khi anh đẩy một ngón tay vào. Cậu rên lên, tự mình ấn sâu vào cho ngón tay càng xa càng tốt. Một tiếng rên khác khi anh đẩy ngón thứ 2 và bắt đầu chuyển động nó. Tay khác của anh nghịch với đầu nhũ trong khi cái miệng thì ‘cắm’ trên lưng cậu. “Armand,”

“Hum?”

“Em muốn cảm nhận anh trong em,” Destin rên lên khi anh di chuyển nhanh ngón tay

“Anh đang ở trong em đây,” Armand thì thầm, nghịch lưỡi trên vành tai cậu, anh ấn mạnh ngón tay

“Ý em không phải thế,” Destin rít lên, quay đầu ra sau nhìn Armand.

“Anh biết em muốn gì,” Armand cười lớn, rút tay ra và thay thế “Bé cưng” mình vào, hai tay anh giữ hông Destin để không đi vào quá nhanh cũng như không cho cậu bé đẩy mạnh ra phía sau . Quá tệ là tay anh dính đầy dầu giống như người Destin. Anh nghe tiếng thở lớn ngạc nhiên từ cậu. “Em không sao chứ ?”

“Không sao,” Destin thở dốc. Nắm chặt tay, cậu từ từ đẩy vào người anh, nghe tiếng cầu nhàu của Armand khi anh không thể giữ người cậu lại

“Destin,” giọng Armand như đang than van giận dữ. Destin cười khoái chí, càng đu đưa mạnh và nhanh hơn. Cậu cười khi anh lật người mình lại, tay anh sờ lên mặt cậu. “Anh yêu đôi mắt em”

“Thật chứ ?” Destin cũng sờ lên mặt Armand

“Mọi cảm xúc của em đều hiện ra trong chúng,” Armand không muốn thừa nhận rằng có đôi lần anh thấy sợ khi nhìn vào mắt Destin và gặp một số biểu cảm trong đó. Nhưng trong khoảnh khắc như thế này, anh yêu và muốn nhìn cặp mắt Destin, muốn thấy vẻ mắc cỡ, phấn khích xúc động tột độ trên khuôn mặt cậu. Chúng chính là thiên đường.

“Mạnh hơn đi anh ” Destin nhắm mắt, Armand nghe theo , anh cũng thích nghe tiếng rên rỉ của cậu. Anh đột ngột rút ra khỏi cậu bé khiến Destin ngạc nhiên mở to mắt , nhưng Armand đã kéo cậu ngồi dậy và đặt cậu ngồi trong lòng mình , hai chân vòng qua hai bên eo anh

“Thế này tốt hơn,” Armand nói khi Destin choàng tay qua cổ anh. Giữ chắc phía sau cậu bé, anh bắt đầu nâng cậu lên xuống. Anh cúi xuống hôn môi cậu, để hai lưỡi tự quấn lấy nhau cuồng nhiệt . Một tay anh chạy lên trên luồn vào tóc cậu .Khi nụ hôn chấm dứt, anh ngửa đầu cậu ra cho mình tấn công xuống cái cổ ngọt ngào .

“Armand,” Destin rên lớn, để hai tay vuốt ve lưng , còn hai chân thì khép chặt người anh hết sức có thể . Cậu đã quen với một Armand khi ân ái không kèm nén gì nữa. Cậu hé mắt khi cảm thấy Armand tháo tay mình ra, hạ thấp phần thân trên của cậu nằm xuống gối , rồi lại ngửa đầu ra sau khi Armand chìm vào mình với những đợt dài , sâu nhưng chậm chạp . Oằn người khoái cảm, Destin nhìn vào Armand, người đang cười thích thú, cậu có thể thấy anh đang thỏa thê ngắm nhìn thân hình mình.

“Hãy nhìn em xem,” Armand sờ tay xuống khoảng giữa hai người . “Em thật quá cứng chắc rồi ”

“Armand,” Destin thét lên vì cái chạm nhẹ chọc ghẹo của anh. Điều cậu muốn là tay anh bao quanh nó, nhưng Armand cứ tiếp tục những cái chạm lướt qua, cậu phải nâng người cổ tiếp xúc nhiều với tay anh “Armand.”

“Ok” Armand hạ thấp người và bắt đầu những cú đẩy nhanh, mạnh và sâu hơn. Destin rên la, rướn người ôm chặt anh . Cậu cảm nhận “Cái” của mình bị bắt nhốt giữa làn da nóng ẩm của hai cơ thể .Tay và chân cậu càng bám sát người anh, ngón tay bầu chặt mặt da lưng . Destin cảm thấy Armand dừng lại, nhưng hông cậu vẫn tiếp tục di chuyển lên xuống . Cậu đã quá gần đến đích , nước mắt sắp ứa ra

Armand nhìn Destin cong người ,toàn thân cậu bé đông cứng lại khi thét lên. Anh lại bắt đầu di chuyển ra vô người cậu lần nữa, mắt nhắm nhìn từng đợt sóng sung sướng này đến từng đợt sóng sung sướng khác lướt qua mặt cậu. Cúi xuống, anh hôn môi cậu, và giữ như thế đến khi mình cũng phun trào hết ra.

“Armand?” Destin hỏi nhỏ, nằm mệt mỏi, ôm anh

“Yeah?” Armand mở mắt nhìn mái tóc đỏ rối bù. Anh mỉm cười trước hình dạng dễ thương hiện giờ của cậu

“Như thế này hoài thì tốt hơn chứ?” Destin ngẩng lên nhìn anh.

“Người đầy dầu, mồ hôi, và nhớp nháp thế này á ?” Armand chọc, mỉm cười thích thú khi gập về mặt phụng phịu của cậu .

“Không phải, khi chúng ta bên nhau, trao nhau tất cả như thế này này” Cậu nhìn anh , Armand dường như đang suy nghĩ về điều đó

“Tốt hơn, đúng là tốt hơn rất nhiều.” Armand chuyển người hôn nhẹ cậu bé . “Sao chúng ta không đi tắm rửa trước khi làm mọi thứ bốc mùi hết nhỉ?”

“Vâng,” Destin lăn mình khỏi giường, cậu quay lại nhìn bãi chiến trường của hai người “Chúng ta thực sự làm bừa bộn hết mọi thứ ”

“Không sao,” Armand kéo cậu vào phòng tắm.

.....

Destin ngáp dài, nép mình sâu vào cơ thể ấm áp trên giường. Cậu biết Armand đã thức dậy và biết anh đang nhắm mắt ngủ. Mỉm cười, cậu rúc sâu vào hơn và tay vuốt ve ngực anh. Ngáp thêm một cái nữa, cậu lại rơi vào giấc ngủ, cũng kịp nghe một tiếng cười bên tai.

Khi cậu thức dậy muộn hơn đã thấy mình trên giường một mình, vươn vai duỗi người ngồi dậy, cậu tìm quần áo trên sàn để mặc vào nhưng không thấy chúng đâu, đành tìm thứ gì đó quấn quanh người mình. Cậu đi vào nhà nhà tắm. Khi tắm xong, chợt nhớ ra Armand có mang theo một vali nhỏ, cậu tìm nó và lấy ra một quần jean, một áo thun.

Khi mặc đồ tắm tất xong, cậu quyết định đi tìm bữa sáng và người yêu thất lạc của mình. Ra khỏi phòng, Destin mới nhớ mình không có chìa khóa phòng, nhưng không quan tâm vì Armand chắc chắn có. Cậu đi đến thang máy, bấm nút và chờ. Cửa thang máy mở ra, và một cặp tình nhân đang hôn nhau trong đó, Destin đỏ mặt xin lỗi rồi tròn mắt sửng sốt khi nhận ra đối phương là ai.

“Chào buổi sáng Destin,” Bev đỏ mặt nói

“Chào cậu” Toby cũng lên tiếng chào Destin. Cậu bước vào thang máy, mỉm cười với họ, trông bộ dạng hai người vẫn đang ngượng ngùng e lệ. Destin cười lớn hơn, cửa thang máy mở ra tầng văn phòng khách sạn, Destin ngạc nhiên khi hai người cũng bước ra chung với cậu

“Chúng tôi lên kiểm cậu,” Bev nói nhỏ.

“Ồ?” Destin vẫn cười, cô thư ký của Armand gật đầu chào cậu. Destin chào lại cô rồi vào văn phòng. Armand ngược lên tươi cười nhìn cậu nói.

“Anh nghĩ sẽ gặp em sớm hơn chứ, chào hai người ”

“Chào anh ” cả Bev và Toby đồng thanh đáp

“Ăn sáng nhé?” Destin nhìn Armand khi anh đứng dậy, anh bật cười nhẹ

“Anh nghĩ sao em không gọi phục vụ phòng nhỉ ?” Armand khoác vai Destin dẫn ra thang máy. Khi họ vào thang máy, Destin hỏi “Chị Angie vẫn ở đây chứ?”

“Không, hai thằng bé về nhà sáng nay nên chỉ và Adam đã về nhà tối hôm qua rồi.” Armand đáp , thang máy mở ra tầng ăn uống.

“Bàn cho 4 người chứ ạ ?” cô phục vụ hỏi Armand, anh gật đầu, theo cô đến bàn 4 người. Họ ngồi xuống, Destin cảm ơn cô rồi mở ngay thực đơn ra, cậu đang rất đói sau hoạt động tối hôm qua . Ngược lên thấy 3 người đang nhìn mình

“Gì thế?” Destin hỏi .

“Mặt cậu đỏ cả lên,” Bev nói , càng làm mặt Destin đỏ thêm.

“Xin lỗi, chỉ đang nghĩ một số thứ ” Destin đáp lí nhí, quay lại thực đơn. Sau khi gọi thức ăn xong, Destin quay sang Bev. “Em vẫn ở trại trẻ mồ côi sao, Bev?”

“Vâng, nhưng không lâu nữa đâu vì người ta đã tìm người có năng lực hơn để điều hành nó rồi”

“Ừ, anh cũng biết bà Passel đã không còn ở đó,phải không? ” Destin nhắc tên bà một cách chán ghét. Cậu biết Armand đang nhìn mình và thỉnh linh nhận ra anh đã hay chuyện giữa mình và bà ta.

“Bà Passel đã rời khỏi trại trẻ ” Bev xác nhận. Destin gật đầu, cậu không quan tâm chuyện gì xảy ra với bà

“à, Toby tôi quên không hỏi hiện cậu đang làm gì thế?” Destin chuyển đề tài cuộc trò chuyện

“Tôi đang làm chủ một nhà hàng nhỏ do bố mẹ nuôi để lại. Tôi đến đây cũng vì muốn mở rộng việc làm ăn”

“Giỏi quá”

“Còn cậu thì sao, nghe nói cậu có một công việc.” Toby không chắc Destin có đi làm hay không

“Tôi đang làm ở công ty thiết kế phong cảnh”

“Tuyệt nhỉ, tôi biết cậu thuộc type người ưa ngoài trời mà,” Toby mỉm cười. Đồ ăn được dọn ra, mọi người im lặng ăn,ăn xong, Destin quay sang hỏi Armand

“Hôm nay anh có làm việc không?”

“Anh rất tiếc, nhưng anh phải làm việc để kịp thời gian chúng ta đi du lịch ” Armand đáp, Destin gật đầu chấp nhận. Do việc tu sửa khách sạn đã xong, tuần tới họ sẽ khởi hành đi du lịch bằng du thuyền, Destin không còn việc gì để thiết kế nữa. “Đừng quan tâm cho anh, em còn phải kết thúc chuyện học trước khi đi đó,”

“Em biết” Destin thở dài

“Thôi, anh đi làm đây, Gates sẽ chở em về nhà” Armand đứng dậy chào mọi người. Destin đi xuống đại sảnh khách sạn thấy Gates đã đứng chờ trước cửa, cậu lên xe về nhà. Cậu phải hoàn tất bài tập và soạn sẵn đồ cho chuyến đi.

.....

Destin kiểm tra lại đồ đạc xem còn thiếu thứ gì không. Họ sẽ lên máy bay trong vòng một tiếng nữa. Cậu mỉm cười khi Michael xách túi xách cuối cùng xuống xe, cậu cầm theo túi xách nhỏ của mình quay sang Armand.

“Xong hết chưa?” Armand hỏi, Destin gật đầu

“Em không thể chờ nữa, em chưa bao giờ đi máy bay” Destin hăm hở đáp, cậu theo anh vào nhà bếp

“Cháu hồi hộp không?” Margaret hỏi, Destin gật đầu.

“Làm sao mà đi nghỉ cậu ta lại không chứ, tối hôm qua có chịu ngủ chút nào đâu,” Armand ngồi xuống bàn còn Destin thì đi lại nơi cửa ra ngoài hiên nhà

“Tối hôm qua anh không ngủ được không phải lỗi của em,” Destin cười, liếc Armand. “Thôi nào, ta không đi sao ? nhanh nào?”

“Chưa đâu cưng” Armand cười lớn “Máy bay chưa chuẩn bị xong đâu”

“Được rồi” Destin nhìn ra cửa.

“Destin lại đây và ăn chút gì đi,” Armand gọi cậu bé, chỉ cái ghế kế bên mình. Cậu ngồi xuống ăn miếng sandwich mà Magarett vừa đặt trước mặt . Armand im lặng chờ cậu ăn hết miếng bánh

“Xong rồi ” Destin đưa đĩa trống cho Magarett, bà mỉm cười cầm lấy đặt vào máy rửa chén đĩa. Armand cười vuốt mặt cậu bé

“Sẵn sàng chưa?”

Destin gật mạnh đầu, anh nắm tay cậu đứng lên ôm chào tạm biệt Margaret

“Hai người đi chơi vui vẻ nhé,” Bà ôm chặt cả hai

“Đi cũng thế,” Destin đáp, cậu biết bà và ông Gates cũng sẽ đi nghỉ mát.

Hai người ra xe, anh kéo cậu ngồi sát vào mình khi xe chạy đến phi trường. Khi gần tới sân bay, anh nhìn xuống Destin thấy cậu bé đã ngủ lúc nào, anh mỉm cười một mình ,phải thừa nhận rằng anh cũng rất mong đợi chuyến đi này

“Hey,” Armand nhẹ nhàng lay gọi Destin. “Chúng ta đến sân bay rồi.”

“Thật chứ?” Destin nhìn ra ngoài cửa xe rồi quay lại Armand. “Anh để em ngủ quên luôn”

“Anh không nghĩ đường từ nhà đến đây có gì thú vị phải thức,” Armand cười , cùng cậu bước ra ngoài.

.....

Destin đang mong đợi gặp một phi trường rộng lớn với nhiều máy bay cỡ bự, chứ không phải sân bay riêng với máy bay cá nhân như thế này

“Tạm biệt bác Gates.” Destin chào người tài xế. Nhân viên sân bay đang chất hành lý họ. Armand nắm tay cậu đi lên máy bay.

“Em ổn chứ?” Armand hỏi khi Destin chợt cứng người lại

“Thình lình hơi căng thẳng chút thôi,” Destin nhìn máy bay trước khi quay sang nhìn Armand.

“Chào cơ trưởng” Armand dừng lại chào người đàn ông trước mặt

“Chào ngài Riesel,” Cơ trưởng nhìn sang Destin “Mời lên máy bay, chúng tôi chuẩn bị cất cánh, hành lý đã chuyển lên xong”

“Cám ơn ông” Armand dẫn Destin bước lên bậc thang nhỏ vào trong. Anh chỉ chỗ ngồi cho cậu, rồi ngồi xuống kế bên cậu bé. Anh đưa cho cậu quyển sách cậu đã bỏ quên trên bàn ăn

“Cám ơn anh” Destin cầm quyển sách ,giở trang cuối ra đọc. Một lúc sau cậu thấy máy bay bắt đầu di chuyển, cậu vội nắm tay Armand. Anh nhìn sang, thấy hai mắt cậu nhắm lại, tay nắm chặt tay anh

“Không sao đâu em,” Armand gỡ tay cậu ra và choàng qua vai Destin, cho cậu dựa vào vai mình. Khi máy bay lên cao và dấu hiệu được phép tháo đai an toàn bật sáng, Armand gỡ dây ra, kéo cậu ngồi vào lòng mình trấn an.

“Em thật sự không sao đâu,” Tuy Destin nói vậy nhưng vẫn cuộn tròn trong lòng anh. Dĩ nhiên , cậu không ngồi quá lâu. Một lúc sau cậu đã đứng lên rời khỏi chỗ và bắt đầu khám phá máy bay .

“Thật tuyệt vời” cậu cười nói sau khi đã xem xét mọi ngõ ngách

“Còn anh đang tính sẽ ôm chặt em suốt cả chuyến đến Florida đây ” Armand hơi thất vọng khi không thể ôm cậu bé bên mình suốt cả chặng đường.

“Uh anh nghĩ họ có để em vào xem buồng lái không?”

“Có thể, nhưng anh thì không cho,” Armand đáp, anh nhớ lại chuyện lần trước khi cho Destin thử lái tàu. Anh cười khi cậu bé bĩu môi giận dỗi. “Ồ đừng làm nũng chứ cưng,”

“Em không có làm nũng,” Destin lắc đầu, cầm quyển sách lên giả vờ đọc chăm chú. Cười to hơn, Armand quay cầm cậu bé sang mình, hôn lên môi cậu. Destin rên khẽ khi anh tiến sâu nụ hôn . Một lúc sau anh mới bỏ ra.

“Sao tự dưng hôn em thế?”

“Em rất dễ thương khi giận dỗi,” Armand cười lớn hơn. Dựa người vào ghế ngắm nhìn cậu đọc sách, anh yêu khoảng thời gian yên tĩnh này để ngắm cậu. Mắt anh mở to khi Destin bỏ sách xuống, chồm sang người và ngồi vào lòng anh

“Cám ơn anh” Destin đặt môi mình lên môi anh.

“Tôi xin lỗi, nhưng máy bay sắp hạ cánh.” Nữ tiếp viên lên tiếng làm hai người quay sang nhìn cô. Destin gạt đầu ngồi vào ghế thắt dây an toàn . Lúc máy bay hạ cánh, Armand nắm tay trấn an Destin

Khi đã dừng lại an toàn trên mặt đất, họ xuống máy bay nhìn ngắm phi trường Fort Lauderdale . Armand dẫn Destin đến chiếc xe hơi đang chờ sẵn, anh ra hiệu tài xế lái đi.

“Em đang nghĩ gì thế ?” Armand hỏi Destin

“Không có gì, em đang quá hứng thú chờ đợi đến du thuyền đây.”

“Anh nghĩ em sẽ thích nó.” Armand đưa một mảnh giấy cho Destin

“Cái gì thế?” Destin mở nó ra xem

“Lịch trình của chuyến đi,” Armand mỉm cười khi Destin đọc tờ giấy

“Đến cả Key West à?”

“Em sẽ thích chỗ đó , đừng lo , ta sẽ ở đó vài ngày khi trở về ”

“Ok,” Destin mỉm cười . Cuối cùng thì xe cũng đến bến cảng, Destin ngẩng đầu lên ngắm con tàu khổng lồ. “Wow.”

“Ừ” Armand đáp. Sau khi chắc chắn hành lý họ được đặt đúng nơi cần đến, anh khoác vai Destin, dẫn cậu lên tàu. Họ lặn vào đám đông, Destin ngạc nhiên khi anh chào hỏi nhiều người trong số đó. Khi hai người đã lên tàu, anh dẫn cậu đi vòng vòng giới thiệu với thành viên của tàu

“Armand Riesel rất vui được gặp lại anh,” một người đàn ông bắt tay, cười chào anh “Đã lâu lắm rồi nhỉ”

“Chào thuyền trưởng Stabling, tôi không có lý do nào để đi tàu nhưng tôi biết Destin đây rất thích nó .”

“Sao cơ ?” Captain Stabling mỉm cười chào Destin.

“Destin Rarry, thuyền trưởng Gen Stabling,” Armand giới thiệu cả hai với nhau

“Bạn sẽ yêu thuyền đi này cho xem” Stabling quay sang Armand .“ Hãy ăn tối với tôi tại bàn thuyền trưởng tối nay nhé?”

“Chắc chắn rồi” Armand dời Destin đứng trước mặt anh để không bị người khác đụng khi đi ngang qua

“Ồ chúa ơi, có phải Armand Riesel không?” nghe giọng nói ấy, liền như một bản năng, Armand kéo sát người yêu vào mình khi anh quay lại đối mặt với người mà anh không bao giờ muốn gặp nữa . “Đúng là anh rồi, mà cũng chẳng có gì ngạc nhiên nếu gặp anh ở đây nhỉ”

“Val ” Armand chào người ấy, anh thấy Destin giật mình đông cứng người lại.

“Thật hay được gặp anh,” Val nói, giọng chùn xuống khi nhìn qua Destin. “Và sinh vật nhỏ bé thú vị này là ai thế ?”

“Đây là Destin , người yêu của tôi,” Armand giới thiệu rõ từng chữ, ánh mắt thật sự nghiêm túc làm nụ cười trên gương mặt Val biến mất

“À” Val đưa mắt nhìn kỹ Destin, anh ta như một bên mây . Đây không phải là type người anh ta tưởng tượng sẽ cặp bồ với Armand. Đầu tiên , cậu bé đang mặc một quần jean xanh sậm và cái áo thun cotton màu nhạt không tay cài nút phía trước. Thứ hai , cậu đang mang đôi giày thể thao . Thật là không biết cách xài tiền. “Rất vui được quen cậu .”

“Tôi cũng thế ,” Destin bắt tay anh ta , hơi đau vì những móng tay dài của Val . Bỏ tay ra, cậu thấy thoải mái hơn khi Armand vòng tay quanh người mình. Cậu nhìn vào đôi mắt xanh của người đàn ông tóc vàng trước mặt, sau những gì được nghe kể về Val, cậu cứ tưởng anh ta là người tóc đen mắt nâu chứ không phải đẹp như một cô gái thế này.

“Armand anh không tin là tôi đã ngạc nhiên thế nào khi Val biết anh đâu” người đàn ông đi cùng Val mỉm cười nói. Armand cười xã giao lại bạn làm ăn, cũng là chủ của những khách sạn khác .

“Vâng, có thể xem như em và Armand biết nhau rất rõ đấy” Val cười tươi tắn, chờ đợi gương mặt òa khóc của cậu bé đang trong lòng Armand.

“Ồ chúa ơi, Armand nhìn kìa” Destin quyết định mình đã chịu đủ ở đây nên đi về phía mạn tàu nhìn ra biển. Tà lỏi hai người trước mặt, Armand theo sau Destin, nhìn hướng tay chỉ của cậu, anh mỉm cười khi thấy những con sóng biển. “Chúng là chim đúng không?”

“Vâng” Destin dựa vào ngực anh, chờ thuyền xuất bến

“Em không sao chứ ? Chúng ta vẫn còn thời gian để đổi qua tàu khác đấy” Armand hỏi, tay nghịch tay Destin.

“Ồ chung thuyền với Val thì có chuyện gì sao ? ” Destin ngược lên Armand thấy anh gật đầu. “Em ổn mà, anh ta sẽ không làm phiền được em đâu, ngoài ra nếu chúng ta đổi tàu, chẳng phải sẽ bị xem là anh ta có thể đuổi anh khỏi chuyến du lịch của chúng ta ?”

“Ừ, nếu em không thấy có vấn đề gì thì tốt ” Armand ôm cậu nhìn ra biển

“Em có nên lo lắng không ?”

“Dĩ nhiên là không rồi, cưng ạ ,” mỉm cười cúi xuống hôn lên môi Destin

“Ồ, tình tứ quá nhỉ,” Val lên tiếng, xuất hiện trước mặt hai người. Armand lườm anh ta trong khi Destin lại có vẻ tò mò xem chuyện gì xảy ra tiếp theo .

“Bạn muốn gì sao, Val?” Armand hỏi

“Em chỉ đang tự hỏi liệu cậu bé này có thể xa rời anh hai bước không thôi ?” Val cười mỉm, đi đến bên cạnh Destin dựa vào thanh chắn . Không nghe tiếng trả lời nào, Val cười lớn hơn. Như không quan tâm đến họ nữa, anh ta nhìn ra biển chờ tàu nhỏ neo, vẫn cười thích thú.

Destin dựa người ra sau , hai tay vòng qua cổ Armand. Hít một hơi thật sâu, cậu nhắm mắt thưởng thức hương vị mặn mặn của biển trên da mình. Đây là thiên đường, cùng với Armand đón nhận những cơn gió biển nhẹ nhẹ

“Cám ơn anh” Destin thì thầm khi Armand gác đầu lên vai cậu.

“Vì chuyện gì ?”

“Vì tất cả” Destin nhìn con tàu di chuyển ra đại dương bao la. “Hey, ta đi xem cabin của mình đi”

“Ừ”

Hai người dìu dắt nhau đến khoang phòng .

“Thế chừng nào thì ta đến Key West?” Destin hỏi, dựa đầu vào vai Armand khi di chuyển.

“Chỉ khoảng 6 giờ , ta sẽ kịp xem diễu hành và ngắm cảnh” Armand lấy trong túi quần ra tấm card chìa khóa mở cửa phòng đưa cho Destin. “Cái này em giữ nhé”

“Vâng ” Destin đút nó vào , trong khi Armand đẩy cửa ra. Mắt cậu mở lớn nhìn căn phòng, thật tuyệt vời . Chợt Destin giật mình la lên khi anh ẵm cậu và thả xuống cái giường kích cỡ của vua . “Armand!”

“Gì cưng?” Armand cũng nhảy lên giường theo người yêu.

“Đã quá,” Destin lăn qua lăn lại trên giường trong khi Armand nằm yên một bên “Thế chừng nào ta đi ăn tối?”

“Vài giờ nữa, Anh nghĩ chúng ta nên tìm thứ gì đó giải trí trong thời gian chờ đợi này ?” Armand với tay nắm lấy cậu bé, Destin mỉm cười.

“Dĩ nhiên rồi, ta dỡ hành lý ra đi,” Destin bò ra khỏi giường. Than trời một tiếng, Armand đành nằm ngửa ra nhìn trần cabin.

“Ý anh không phải thế ” Armand ngồi dậy thấy Destin quay lại cười khoái trí

“Ừ , em biết, nhưng cái này thú vị hơn,”

Armand không hiểu, nhướn một bên mày, anh đứng dậy đi lại bên cậu cùng dỡ hành lý . Khi Destin lôi ra một túi giấy lớn trong vali , anh hỏi

“Đó là gì thế?”

Destin nhún vai , cậu cũng không biết. “Một món quà từ Billy, dặn em nên mở với anh và cùng thưởng thức.” Destin đặt nó lên giường rồi nhìn Armand , chỉ thấy anh đang nghi ngờ món quà

“Billy cho em cái này á? Ta có nên giục nó đi không?”

“Thôi nào Armand,” Destin cười nhẹ lắc đầu, cậu mở chúng ra xem thứ gì bên trong. Ngay lập tức, cậu đỏ mặt, thấy vội tắt cả món quà ra chỗ khác

“Thấy chưa, anh đã bảo chúng ta nên bỏ nó rồi mà,” Armand nhìn khuôn mặt đang gia tăng màu đỏ của cậu “Mặc dù cậu ấy thực sự biết thưởng thức đó.”

“Ồ,” Destin nhìn cái vòng cổ màu xanh ngọc

“Anh cá là nó rất vừa với em ” Armand cầm 1 món đồ chơi trong tay “Anh tự hỏi Billy có gửi kèm theo pin không nhỉ.”

“Armand,” Destin lắc đầu, cậu sẽ giết Billy ngay khi họ trở về

“Nhìn kìa, dầu massage, 5 chai ” Armand chỉ cho Destin thấy, mặt cậu chuyển từ đỏ sang trắng bệch. Anh cười, kéo cậu ngồi xuống bên mình. “Xem nào, hương chanh, anh đào, vani Pháp, chocolate, dâu.”

“Sao Billy lại gửi sợi dây đính hột cườm này vậy anh ?” Destin giơ cao món đồ cho Armand xem, anh nhìn cậu với vẻ mặt diễn tả đừng-bắt-anh-giải-thích-nó , xen lẫn em-đang-đùa-phải-không. Anh cười, cầm lấy sợi chuỗi hạt và trả nó về túi.

“Anh sẽ giải thích sau” Armand cố gắng không cười to khi gặp bộ dạng lúng túng, ngơ ngác của Destin. Anh biết mình sẽ hậu đãi Billy một châu ra trò khi hai người trở về. “Chúng ta đi tắm và chuẩn bị cho bữa tối nhé?”

“Vâng” Destin giúp Armand nhặt hết đồ chơi còn lại vào túi, xem Armand cất chúng lên ngăn trên tủ quần áo trước khi cùng tham gia tắm với cậu. Tắm xong, Destin thay quần áo, cậu đứng chỉnh trang lại trước gương, vừa lúc Armand bước ra ngoài nhà tắm.

“Em xong chưa ? Ăn tối sẽ bắt đầu trong 15 phút nữa đó” Armand sững lại ngắm Destin. Lại một tác phẩm khác của Billy, cậu đang mặc quần jean màu nâu nhạt, cái áo tay ngắn kiểu Nhật Bản màu trắng với những bông hoa nhỏ trên đó. Dây đeo cổ trộn giữa bạc và ngọc bích

“Bộ không có quần áo nào khác trong hành lý em mà không phải do Billy sắp xếp không?”

“Vâng” Destin cười. “Khi em kể với anh ta nghe về chuyến du lịch, Billy đã dẫn em đi shopping đấy”

“Anh hiểu” Armand lại ngắm Destin khi cậu đặt lược xuống và xỏ đôi giày da Thụy Điển cũng màu nâu nhạt vào.

“Xong ” Destin quay lại nhìn Armand, người đang mặc bộ lễ phục màu xanh đen. “Có lẽ chúng ta nên nhờ Billy dẫn anh đi mua sắm luôn”

“Anh không nghĩ thế đâu” Armand lắc đầu cười . Họ cùng nhau đến phòng ăn . Khi vào phòng tiệc, Armand dẫn cậu đến bàn thuyền trưởng

“Mời hai người tự nhiên” Thuyền trưởng chỉ chỗ ngồi kế bên mình bên phải cho họ.Ngồi xuống Destin nhìn mọi người xung quanh

“Chúng ta có quen biết nhau hết không?” Thuyền trưởng hỏi. Tiếng ‘không’ vang khắp bàn. “Ok sao tôi không được vinh dự làm người giới thiệu nhỉ? Bên trái tôi là nhân viên hàng đầu của tôi ,Lance Abrims, kế anh ta là Hal Bens nhiếp ảnh gia nổi tiếng, và Val Demarco ,tôi không chắc Val làm nghề gì”

“Tôi làm rất nhiều việc,” Val cười dịu dàng với thuyền trưởng

“Ồ, chắc rồi. Kế Val là Donovan Holmes, anh sở hữu hệ thống khách sạn Best Stays. Cuối bàn là Marcie Shriven đạo diễn giải trí của chúng tôi, Allan Bates một doanh nhân, và bạn trai anh : Lincoln. Và Destin Rarry,cuối cùng tôi nghĩ mọi người đều biết Armand Riesel của tập đoàn Riesel?”

“Destin Rarry,” Marcie lên tiếng, lắc đầu nhẹ, “Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?”

“Tôi không chắc đâu thưa cô” Destin nhìn người phụ nữ.

“Vậy Destin,” Hal kéo sự chú ý của cậu bé về mình . “Cậu đã từng làm người mẫu chưa?”

“Không ạ ” Destin cười “Tôi thích đứng sau máy chụp hình hơn đứng trước nó ”

“Đúng rồi” Marcie reo lên làm cả bàn đều quay sang nhìn cô. “Tôi biết tại sao tên cậu nghe quen rồi, người ta đã viết tên công ty thiết kế phong cảnh dưới bảng hiệu ghi nhận cảnh vật mới được thiết kế của khách sạn Rebecca”

“Tại sao điều đó lại liên quan đến Destin?” Thuyền trưởng hỏi

“Bởi vì nếu tôi không lầm thì Destin là chủ của công ty thiết kế phong cảnh Destiny” Cô thấy Destin đang đỏ mặt, mọi người đều nhìn cậu ngạc nhiên “Tôi nói đúng không?”

“Vâng ” Destin xác nhận, nắm tay Armand khi anh đặt tay lên đùi cậu cho bớt căng thẳng .

“Thiết kế phong cảnh, đó là một công việc rất cực khổ phải không?” Donovan hỏi Destin, cậu mỉm cười.

“Thật sự không nặng nhọc lắm, tôi có một đội ngũ công nhân rất giỏi,”

“Cậu tham gia công ty như thế nào vậy?” Allan liếc sang Armand trước khi chuyển sang chú ý cậu bé

“ Khi sửa sang lại khu vườn hồng nhà Armand, Bà của anh, Elizabeth, đã giúp tôi nhận ra rằng tôi yêu thích cây cối, và Gayle nói tôi có sự thiên hướng với công việc”

“Gayle Rogers á?” Lincoln lên tiếng hỏi cậu .

“Vâng , chị ấy rất tốt, tôi bắt đầu làm việc với chị ấy hồi đầu mùa hè này và tiếp tục đến khi khác sạn Rebecca hoàn thành.”

“Armand, tôi không biết bà anh vẫn còn sống đấy,” Thuyền trưởng lên tiếng.

“Bà đã qua đời lâu rồi, Destin chỉ xem những quyển sách dạy về cách làm vườn của bà thôi ” Armand đáp, đan tay với Destin .

Thức ăn được dọn ra,mọi người im lặng ăn. Suốt buổi đó, Armand cố tình tựa chân mình sát đùi Destin khi anh thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của Val. Có cái gì đó trong mắt anh ta làm Armand khó chịu. Anh nghiêng người hỏi nhỏ cậu “Em không sao chứ?”

“Vâng, không sao”

“Ok,” Armand ngồi lại ngay ngắn, món tráng miệng được đem ra, câu chuyện lại chuyển sang đề tài kinh doanh. Armand vui mừng khi buổi ăn tối kết thúc, anh có cơ hội cùng Destin đi dạo trên boong tàu.

“Thật tuyệt vời” Destin nép sâu vào vòng tay Armand khi một cơn gió biển lành lạnh thổi qua.

“Đây này ” Anh mở áo khoác ,quấn cậu vào trong .

“Cám ơn anh,” Destin ôm hai tay quanh eo Armand, hai người cùng sóng bước dạo trên thuyền. Họ đi một quãng ngắn trước khi Destin kéo anh ngồi xuống một ghế dài trên boong. Armand kéo cậu ngồi vào lòng mình.

“Như thế này thú vị thật ”

“Ừ” Armand đáp, nâng cằm Destin để hôn lên môi một cách nồng nàn. Anh hơi buông ra ngạc nhiên khi cậu bé chuyển tư thế ngồi cười lên đùi anh. “Destin?”

“Hum?” Destin chạy dọc tay mình lên bờ ngực vẫn đang được che phủ bởi lớp áo lễ phục.

“Bộ điều này đã trở thành thói quen rồi sao?” Armand hỏi, anh ngửa đầu cho môi và lưỡi cậu hôn lên cổ.

“Cái gì trở thành thói quen?” Destin mở 3 nút áo trên cùng để chạm vào làn da anh

“Làm tình ngoài trời?” Armand đáp, lùa tay vào trong áo Destin.

“Người đời luôn khuyên phải biết nắm bắt mọi cơ hội , và đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội được bên cạnh người mình yêu.” Destin tụt người thấp xuống dưới

“Anh hiểu ” Armand rên khẽ khi Destin hôn lên ngực mình, “Destin.”

“Hửm?” Destin di chuyển xuống thấp hơn. Armand nắm tay ngăn cản cậu.

“Em nên dừng đi,” Armand nhắm mắt lại khi cậu hôn quanh rốn mình

“Chúng ta đang ở một mình, và nếu có,thì cũng chẳng ai thấy em đang làm gì đâu” Destin đáp khẽ trên bụng anh, cậu gỡ một tay bị nắm ra , mở khóa quần Armand và đưa nó vào trong.

“Destin,” Armand rên lên khi cậu đụng chạm bất ngờ phần nhạy cảm nhất của anh. Anh khó chịu cự quây mình, cho Destin cơ hội bộc lộ phần đó ra ngoài. Một tiếng rên khác cất lên khi miệng Destin chạm chạm phục vụ anh. “Ồ chúa ơi, Destin.”

Tay Armand nắm giữ hai bên đầu cậu bé, anh vừa muốn ngăn cậu, vừa muốn cậu tiếp tục sự dầy vò này. Anh không thể tự nhắc hông lên vì cậu đang ngồi trên người mình. Nhưng điều đó không quan trọng bởi Destin đã bắt đầu di chuyển lên xuống. Khi Destin cho tay mình tham gia, Armand gần như quên mất hiện tại, tiếng rên khác lại thoát ra.

“Destin em thật sự nên dừng lại đi,” Armand nói, giọng khàn đặc

“Em không muốn” Destin tiếp tục thưởng thức anh, miệng càng tiến sâu nhất có thể, làm Armand phải rít khe khẽ khoáy cảm, hai tay giữ chặt đầu cậu. Cuối cùng anh không thể cầm cự nổi, đành trút hết vào miệng Destin. Cậu mỉm cười ngồi dậy nhìn anh rồi nằm dựa trên ngực anh. “Thấy không, nó cũng không tệ lắm mà”

“Nó quá tuyệt vời” Armand kéo Destin hôn cậu say đắm. Nụ hôn tiếp tục sâu và chậm, hai tay cậu vòng qua cổ anh. Destin rên khẽ khi Armand bóp nhẹ phía sau cậu.

“Em nghĩ ta nên trở về cabin của mình” Lời Destin đề nghị làm anh bật cười. Đẩy cậu xa ra một chút, anh cài lại dây khóa quần rồi đột ngột bế cậu lên khỏi ghế. Destin giật mình la nhỏ, cậu cười khi Armand thả mình xuống, dựa đầu vào người anh, tay khoáy qua eo khi Armand dìu dắt về phòng.

“Thế em muốn thử thứ nào trước?” Armand nhìn cậu, hỏi “Chocolate nhé?”

“Ồ không” Destin vờ than vãn, cậu mỉm cười, ngạc nhiên khi Armand dừng trước cửa cabin cho một nụ hôn cuồng nhiệt khác, và không chắc làm cách nào anh mở được cửa.

“Nào, cởi hết ra nào” Armand nói, tay vội vã mở khóa quần Destin.

“Từ từ anh” Destin cười gạt tay Armand và tự mình cởi quần áo, cậu băng qua phòng treo áo lên, Armand dựa vào cửa ngắm nhìn cậu. Khi xong, cậu quay lại Armand. “Anh chưa cởi đồ à?”

“Anh xem em thú vị hơn,” Armand đưa mắt nhìn cơ thể cậu, ngạc nhiên dù Destin làm việc ngoài trời nhưng da vẫn trắng như thế

“Armand,” Destin nhắc nhở, tay cởi tiếp cái quần. Khi nó được thả lỏng hồ hững trên người thì Armand từ từ tiến tới, anh vòng một tay ôm cậu, môi hôn cái cổ ngọt ngào trong khi tay kia đẩy cho cái quần tụt xuống chân.

Destin rên lên khi tay anh đi sâu hơn, cái lưỡi chạy dọc xương đòn rồi từ từ trượt thấp xuống. Tay cậu luồn sâu vào tóc Armand, chân bước ra khỏi cái quần dưới đất, và lại rên lên khi Armand quỳ hôn bụng mình.

Ngay khi anh lột trần cậu bé, anh bế Destin lại giường ngủ, hôn lên cặp môi mềm. Sau nụ hôn say đắm ấy, anh ngồi dậy cởi hết quần áo trên người và đi lại cái tủ lấy túi quà của Billy. Đem ra một chai dầu massage, anh quay lại giường. Destin mỉm cười nhìn anh.

“Loại nào vậy anh?”

“Hương chanh” Armand đổ chất lỏng ấy lên bụng Destin. Anh mỉm cười và bắt đầu xoa dầu khắp người cậu. Anh chạm tay lên phần nhạy cảm của cậu, mắt nhắm cậu bé đang lim dim hơi oằn oại người. Armand sờ nó một cách chậm chạp, mắt thích thú xem phản ứng của cậu

“Armand,” Destin rên rỉ mở rộng chân, hy vọng anh sẽ sờ chạm nhiều hơn nữa. Cậu nín thở khi tay Armand di chuyển xuống thấp, Armand gần như bật cười thấy Destin mím chặt môi khi tay anh gần lối vào cơ thể.

“Em phải thử đi” Armand nói, hôn nhẹ môi dưới.

“Armand sờ em” Destin năn nỉ, hai tay vòng qua cổ kéo anh sát vào mình để hai môi gần nhau hơn. Cười nhỏ khúc khích, Armand ấn một ngón tay vào cậu bé. Destin cong người rên lên, hai chân quăn chặt eo Armand. Miệng cậu hôn, mút lấy phần da nhạy cảm trên cổ anh.

“Em sẵn sàng rồi à?” Armand hỏi khi Destin đổ dầu lên tay mình rồi thoa vào phần cơ thể đang căng cứng của anh

“Vâng” Destin đáp, Armand cố định lại tư thế. Vẫn giữ bàn tay quanh nó, cậu hướng dẫn cho anh đi vào. Ngửa đầu ra cảm nhận cảm giác tuyệt vời lúc anh bên trong, tay cậu đặt lên vai Armand khi anh có thể tự di chuyển

“Armand.”

Armand mỉm cười, ôm cậu bé lẫn mình đổi tư thế để Destin chuyển thành cười trên người. Anh nhắm người yêu tự chuyển động. Vẫn lên xuống, Destin cúi hôn lên vai Armand và dùng răng cắn nhẹ nó.

“Destin,” Armand rên rỉ sờ nắm tóc cậu, anh hướng dẫn cho miệng cậu bé đến ngực mình, và rên khẽ khi cậu hôn, mút hai đầu nhũ. Bỏ tay khỏi tóc cậu, anh giữ hai bên hông và bắt đầu nhấc nó lên xuống.

“Nhanh hơn anh” Destin kêu lên, hai tay dựa trên vai Armand, ưỡn người. Mắt cậu mở to khi anh ngời dậy kéo cậu sát vào, để hai chân cậu quàng qua eo. “Armand làm ơn đi mà”

“Ừ, anh sẽ” Armand hôn nhẹ nhàng cổ cậu, khéo không để lại dấu vết, tay chạm phần cơ thể của Destin đang nằm giữa hai người. “Em nằm xuống đi”

“Armand,” Destin ngả phần thân trên lên gối, nhìn anh đặt hai chân cậu lên vai và anh quỳ gối, nắm tay cậu trấn an “Thư giãn nhé”

Destin nắm chặt tay anh khi Armand bắt đầu di chuyển, sự va chạm này thật tuyệt, chẳng mấy chốc cậu thét lên và xuất đầy người anh. Vài giây sau đó Armand cũng rên lớn và trút vào cậu. Vẫn còn thở dốc, anh nằm xuống cạnh cậu.

.....

“Hey bé ham ngủ, dậy đi” Armand hôn lên má Destin đánh thức cậu dậy, nhưng cậu chỉ trở mình và cần nhần.

“Em không muốn dậy đâu”

“Thôi nào, dậy, chúng ta tới Key West rồi. Ngày đang bị lãng phí đấy, cậu bé, dậy.”

“Nhưng chúng ta đang đi nghỉ mà, em nằm ngủ thì có sao đâu?” Destin hé hờ mắt nhìn anh

“Chúng ta đã ngủ cả đêm rồi, dậy đi, ta chỉ ghé Key West hai ngày thôi đó” Armand kéo cơ thể trần như nhộng của cậu ra khỏi giường và nhẹ nhàng đẩy vào nhà tắm. Destin lằm bằm trong miệng nhưng vẫn đi vào. Vài phút sau, cậu xuất hiện với y phục đàng hoàng, theo anh ra ngoài.

“Ta ăn sáng như thế nào?” Destin khoác túi xách lên vai hỏi

Armand cười, khoác vai cậu dẫn vào phòng ăn giờ đã vắng hoe người. Họ chọn món ăn nhanh rồi cùng nhau rời tàu đi dạo khu mua sắm. ngắm nhìn lễ hội đang diễn ra ở đây. Chiều xuống, họ đi dạo dọc bãi biển

“Thật thú vị, Armand,” Destin nắm tay anh đi, khi sóng biển vỗ về hai chân họ

“Em chụp được nhiều hình không?” Armand hỏi, Destin gật đầu. “Chúng ta nên trở về tàu nhé”

“Vâng” Destin ngáp nhẹ một cái. “Em sẽ ngã lưng một lúc”

“Chúng ta chứ, nhưng trước đó ta đi ăn trong quầy bar của tàu nhé”

“Ok,” Destin theo anh lên tàu, vào quầy bar. Họ ngồi vào bàn, mỉm cười với bồi bàn khi anh ta đến đưa menu. Nhìn vào nó trước khi cậu ngáp thêm lần nữa, Destin nói “Có lẽ ta nên trở về cabin và gọi phục vụ phòng”

“Và em sẽ ngủ ngay trong vòng 5 phút, sau đó thức dậy sẽ mè nheo với anh rằng em đói ” Armand cười, chọc cậu bé

“Ok anh thắng rồi, em muốn ăn cá hồi, thịt rán Pháp và cà rốt”

“Thế thôi á?” Armand cười, cậu chỉ gật đầu. Khi họ chọn thức ăn xong, Destin muốn xem nơi kế tiếp sẽ là đâu

“Nơi tiếp theo của chúng ta là đâu vậy anh?”

“Cozumel,” Armand đáp. “Chúng ta có thể đi lặn dưới biển, và tham quan bảo tàng Cozumel.”

“Nghe vui đấy” Destin cười. “Key West hay thật, em rất thích đi shopping”

“Ừ, để em chỉ dành thời gian đi mua thiệp gửi về nhà thôi ” Armand nhẹ lắc đầu

“Đó là thú vui khi đi du lịch, đúng không? Gửi bưu thiếp về nhà?” Destin ngáp một cái.

“Ừ” Armand cười vui vẻ. Đồ ăn được dọn ra, họ ăn trong im lặng. Armand luôn chú ý Destin, anh sợ cậu sẽ ngủ gật, ngã khỏi ghế mất. Anh thấy có lỗi vì đã giữ cậu thức suốt đêm qua, nhưng anh mỉm cười nhận ra giữ cậu thức cả đêm cũng không tệ lắm.

“Sao anh cứ nhìn em như thế?”

“Vì anh đang nghĩ đến tối hôm qua” Armand nói, thấy cậu bé đỏ cả mặt. Cậu cúi xuống đồ ăn của mình. Ăn xong, hai người về cabin. Destin giật mình la nhẹ khi anh bế cậu lên, môi hôn cổ cậu. Họ cười đùa vui vẻ, dựa mạnh người vào cửa cabin

“Armand,” Destin vòng chặt chân quanh eo anh. Nghe tiếng cửa mở, Destin ngẩng nhìn sang căn cabin kế bên, cửa mở và Val xuất hiện trong bộ áo choàng đi ngủ. Mắt anh ta mở lớn, ngạc nhiên nhìn hai người sau đó anh lườm họ. “Xin lỗi” Destin lí nhí, vội vã rút card chìa khóa mở cửa cabin mình.

“Val, phục vụ hả cưng?” Một người đàn ông khác xuất hiện kế bên anh.

“Không phải” Val nhìn cả hai, cửa mở và họ đi vào, anh ta vẫn nhìn theo, nghe tiếng cười giòn của cả hai. Vài giây sau, anh nghe tiếng động lớn, rồi tiếng Destin bật cười thích thú. Anh biết đó là Destin vì Armand không bao giờ cười, nhưng sau đó anh nghe tiếng cười khác, giọng trầm hơn.

“Val?” Người đàn ông quay mặt anh lại và nhẹ hôn lên đôi môi tuyệt vời ấy “Ta vào phòng đến khi phục vụ phòng tới đi.”

“Ừ” Val gật đầu, bước vào cabin. Anh ta nhìn chằm chằm vào cái tường ngăn với căn phòng kế bên. Không biết thằng bé đã dụ dỗ Armand bằng cách nào, nhưng sau màn chứng kiến cảnh trên boong tàu tối hôm qua, anh ngạc nhiên khi Armand đã không quăng nó xuống xuống biển. Thật không hiểu chuyện gì đã xảy ra mất tháng gần đây, nhưng Armand là người chưa bao giờ cho phép ai âu yếm mình ngoài nhà.

Đi đến ghế sofa có trải lông, anh ta ngồi xuống nhìn người đàn ông hôm nay của mình. Một bạn làm ăn khác của Donovan mà mình thậm chí không nhớ tên, và anh cũng không cần nhớ làm gì. Anh gần như té ngựa khỏi ghế khi nghe tiếng rên của Armand trước khi tên cậu bé được thoát ra và sau đó một tiếng rên khác đáp lại.

“Chết tiệt, hai người đó lại nữa” người đàn ông, ngồi xuống kế bên Val, đưa ly rượu cho anh “Anh không nghĩ họ biết tường ở đây mỏng như thế nào”

“Hay nhỉ,” Val nói với giọng chán ghét. Hai năm anh ta sống với Armand, anh chưa bao giờ thấy phản ứng của Armand như thế. Họ chỉ quan hệ một lần trong mỗi hai tháng, chúng giống như không có quan hệ vậy. Mà làm như anh thèm quan tâm chuyện Armand ngủ với thằng bé.

“Hey không phải em cũng từng cặp bồ với Armand trước đây sao?” người đàn ông chột hỏi, khiến cặp mắt xanh quay lại nhìn ông.

“Ừ, cách đây cũng đã lâu” Val cố nhớ tên ông ta. Thật không tốt nếu quên tên người từng thân mật với mình. “Anh có thấy thằng bé ấy quyến rũ không?” Được rồi Val, sao mày lại hỏi câu hỏi thế?

“Ừ, cũng có” người đàn ông nói. “Theo dạng người hoạt động, cậu ta có những màu sắc rất thu hút, em biết đó: tóc đỏ, mắt xanh nè, nhưng anh thích kiểu người tóc vàng mắt xanh hơn.”

“Em nghĩ anh thích một cơ thể ấm áp hơn là trông người đó như thế nào,” Val thở dài, đứng lên thay đồ. Anh không thể chịu đựng nổi tiếng ồn này nữa, và người đàn ông này cũng không đáp ứng được ham muốn của anh.

“Hey thôi nào Val,” người đàn ông nhìn Val mặc quần áo. Chúa ơi, Val chính là giấc mơ mộng tình đang bước đi của đàn ông, nhưng thái độ của anh thì khó mà được người khác ham muốn

“Nghe này, dù em rất muốn ở lại, nhưng em không thể chịu được tiếng ồn phòng kế bên, nó làm em hết hứng thú”. Val xô giấy vào, không thèm nói thêm một lời, anh ta đi thẳng ra khỏi phòng. Đầu óc anh lại nhớ về buổi tối hôm qua. Tại sao lại có người tỏ ra hạnh phúc khi sở hữu một công ty thiết kế phong cảnh dơ dáy như thế chứ, và ai thèm quan tâm nếu thằng nhóc biết tên bà của Armand.

Ồ và tên Hal Bens chết tiệt ấy nữa , Val đã cố dụ dỗ anh ta cho mình làm người mẫu sáu tháng nay mà chẳng được kết quả gì. Hôm qua, anh lại đề nghị thằng nhóc Destin nhà quê ấy. Thằng bé hoàn toàn điên khùng khi từ chối cơ hội tuyệt vời của một trong những nhà nhiếp ảnh nổi tiếng nhất

.....

Destin ngáp dài một cái, đổi lại tư thế nằm , cậu đã ngủ trên ngực Armand từ tối hôm qua. Cậu cố nhớ họ đã nói chuyện gì hôm qua nhưng hiện giờ cậu vẫn còn buồn ngủ, mi mắt nặng nề khép lại. Nghe tiếng cười khúc khích của Armand, cậu ngẩng đầu lên chào anh.

“Hey,”

“Ngủ tiếp đi em” Armand ôm cậu vào lòng. Anh biết trong vài giây nữa Destin sẽ ngủ ngay, anh nhích người một chút để có thể xem gương mặt đang ngủ của cậu. Một trong những thú vui ưa thích của anh gần đây là ngắm nhìn cậu bé ngủ, gương mặt thật ngây thơ , rất đẹp, cuốn hút đến nỗi khó thở.

Đổi tư thế lần nữa, anh ôm chặt cậu, chỉ khiến Destin cố vùng ra một chút , lí nhí trong miệng rằng mình không thể thở được rằng .Anh vội nói lỏng tay . Destin thở dài thỏa mãn, cậu nép sâu vào anh ngủ ngon lành, vài phút sau Aramd cũng đi vào giấc ngủ.

Khi họ thức dậy, hai người quyết định ăn tối trong phòng,và lại cùng nhau một chuyến mây mưa ân ái cuồng nhiệt.

Nằm nghỉ mệt, anh thì thầm “Chúa ơi, em như thiên đường ấy “ Và ôm hôn cậu lần nữa, một nụ hôn dài và lâu đến nỗi cả hai phải tách nhau ra để thở, sau đó hai người cùng vào nhà tắm.

Destin bước ra khỏi phòng tắm với nụ cười trên mặt khi mùi thơm thức ăn bay vào mũi. Cậu ngồi xuống bàn ăn nhìn Armand đặt thức ăn trên giường.

“Không phải những món đó nên để trên bàn sao, thiên thần của em ?”

“Như thế này sẽ vui hơn” Armand cười thích thú trước cái biệt danh Destin vừa mới gọi mình. Ngồi xuống giường, anh nhìn người yêu đang chậm chậm đứng lên , rồi cũng chậm chậm thu hẹp khoảng cách tới giường ngủ. Cậu nằm sấp và bắt đầu ăn

“Em không nhận ra mình vào nhà tắm lâu đến thế,” Destin ăn món thịt rán Pháp nói

“Ừ, em luôn thế mà ” Armand cười, anh há miệng để Destin dứt món thịt rán cho mình “Sao em cứ khoái ăn món này thế ?”

“Bởi vì ,” Destin nuốt thêm một miếng. “Maggie luôn từ chối làm cho em món này, và em dự định mình sẽ ăn chúng càng nhiều càng tốt suốt chuyến du lịch .”

“Anh hiểu rồi” Armand cười lớn. Họ tiếp tục dùng bữa. Destin ngẩng đầu lên khi cậu nghe một tiếng rên khẽ, Armand cũng nhìn vào bức tường đối diện với giường ngủ.

“Um ..không phải đó là phòng của Allan và Lincoln sao ?” Destin thì thầm hỏi

“Um Ừ ” Armand đáp, mặt Destin đỏ rần lên.

“Ồ,”

“Anh nghĩ những bức vách của cabin không dày như anh tưởng” Armand cười đầy ngụ ý, nhìn cậu bé cúi đầu xuống thức ăn. Cuối cùng, khi ăn xong, Destin đứng dậy thay đồ, anh nhướn mày nhìn cậu

“Em buồn quá, ta lên boong chơi đi” Destin đưa quần áo cho anh cười toe toét “Chúng ta có thể đi tìm thuyền trưởng, em muốn tham quan buồng lái”

“Hy vọng là không có tảng băng trôi nào” Armand nói nhỏ trong miệng, anh thay đồ trong khi Destin ngồi xuống cột dây giày. Anh mỉm cười khi Destin nhìn anh ngạc nhiên

“Sao lại có băng trôi chứ ?” Destin hỏi nhưng anh chỉ cười và lắc đầu. Khi đã hoàn tất mọi thứ, họ bước ra cửa. Bên ngoài ,khí trời rất đẹp, họ vòng tay nhau cùng đi dạo trên boong

“Đã lâu lắm rồi anh mới đi trên đại dương thế này” Armand nhìn xuống Destin nói.

“Thật chứ, bao lâu vậy anh?”

“4 năm, anh nghĩ thế ” Armand đáp, anh quay lại nhìn chỗ ghế dài khi một nhóm bạn kinh doanh gọi tên anh. Họ tản bộ về phía đó, chẳng bao lâu sau Armand và những người kia đã trò chuyện rôm rả cùng nhau. Destin ngồi nghe khoảng 10 phút thì cậu bắt đầu thấy chán

“Hey,” Cậu gọi nhỏ Armand. “Em đi dạo trên thuyền nhé.”

“Dĩ nhiên là được rồi, em có muốn anh đi cùng không” Armand hỏi.

“Không , không sao, anh cứ trò chuyện đi.” Destin mỉm cười chào những người khác rồi cậu đi bằng qua boong đến bên mạn tàu, cậu dựa vào thanh chắn nhìn ngắm những con sóng vỗ về trong đêm. Cậu thở dài khoan khoái, không khí thật tuyệt vời.

“Ồ, không phải tạo vật nhỏ bé dễ thương đây sao” Val xuất hiện kế bên cậu, nhìn Destin quay lại chào mình.

“Hello Val,” Destin dựa lưng vào thanh chắn đối mặt với anh .

“Cậu biết không, tôi đang tự hỏi có bao giờ anh ta chịu rời mắt khỏi cậu không” Val dựa một bên hông vào thanh chắn.

“Dĩ nhiên là có, đâu phải Armand làm chủ tôi .” Destin đáp ngay và Val bật cười lớn

“Ồ thôi nào cậu bé, cậu có thể nghĩ anh ta không sở hữu cậu nhưng thật ra là có đấy .” Val nhìn xuống khuôn mặt kế bên. Anh có thể nhận rõ, chỉ cặp mắt ấy thôi cũng đủ làm đàn ông say đắm.

“Anh không làm tôi sợ được đâu, Val, nếu đó là điều anh đang cố”

Một nụ cười chậm chậm nở ra trên mặt Val .“Dĩ nhiên là không rồi , cưng ạ” Val lắc đầu. “Tôi biết cả gia đình Armand đã kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện kinh khủng về tôi ”

“Thật sự họ không nói gì cả, ngoài việc anh đã bỏ đi.” Destin nhún vai. “Có vẻ như anh không phải là chủ đề nóng bỏng trong gia đình ”

“Ồ,” Giọng Val nghe rất ngạc nhiên. “Dù vậy tôi vẫn phải nói, thật tình tôi rất quan tâm đến cậu”

“Làm ơn đừng nói với tôi là anh sợ tôi sẽ bị xé ra làm hai đấy chứ” Destin đáp khể, cậu đỏ mặt quay đi. Đây là điều cậu không muốn chút nào khi nói về chuyện đó với bồ cũ của Armand.

“Thôi nào Destin,” Val làm cậu ngạc nhiên khi gọi thẳng tên mình. “Tôi đã có kinh nghiệm trong tay, khi lần đầu tiên anh ta quan hệ với tôi, nó đau kinh khủng đến nỗi tôi cứ nghĩ là mình chết rồi chứ , chưa kể chuyện tôi không thể đi được hôm sau. Tôi đã trải qua một tháng trời khóc trong đau đớn và không cho anh ta đụng vào mình một thời gian lâu”

Destin nhìn Val không biết nói gì. Đầu tiên là chuyện ấy của cậu không giống anh ta, lần đầu tiên với Armand không tệ lắm, nếu không muốn nói là hoàn toàn trái ngược nhau.

“Tôi thích sự vuốt ve của Armand, bàn tay ấm áp của anh ấy trên người mình.” Destin bật miệng nói trước khi kịp ngăn mình lại

“Như tôi nói, anh ta đã chiếm hữu cậu ” Val di chuyển hơi sát vào cậu

“Không phải, Val ạ, anh ấy không có ” Destin phản bác, nhưng Val chỉ lắc đầu “Như tôi đã nói, tôi thích những vuốt ve của Armand, tôi thích những cảm giác anh ấy mang lại. Tôi không bao giờ khóc sau khi quan hệ và tôi chưa bao giờ từ chối cái quyền anh ta được chạm vào người tôi.”

“Dù vậy, tôi vẫn chắc chắn như thế,” Val cúi xuống nhìn vào khuôn mặt Destin .“Anh ta luôn thận trọng với trước cậu và không bao giờ để sự mất kiểm soát bản thân.”

“Đó không phải là chuyện của anh, Val , nhưng tôi tin Armand và tôi hoàn toàn chấp nhận anh ấy ” Destin đáp lại, nhích người tránh xa anh ta nhưng chỉ khiến Val chặn hai tay lên thanh chắn,khóa cậu ở giữa.

“Cậu biết không, tôi đã nghe thấy nó, cái giọng khàn đặc khi cậu kêu tên anh ấy, van xin anh ta di chuyển nhanh hơn, mạnh hơn . Tôi chưa bao giờ nhận được phản ứng của anh ấy như thế , chưa bao giờ trong hai

nằm sống chung tôi làm anh ta gọi tên mình đầy đam mê khoái cảm như thế.” Val mỉm cười khi thấy cậu tỏ ra lúng túng

“Tránh xa tôi ra Val ! ” Destin nhìn chăm chăm Val.

“Em đang sợ tôi sao, cưng?” Val liếc nhìn cặp môi đầy đặn của Destin trước khi từ từ tiến người ra phía trước

“Hôn tôi thử đi Val, và tôi sẽ cho anh biết bầm mắt là gì,” Destin gần giọng, lùi người tránh anh ta càng xa càng tốt. Val cười , tính trả lời thì họ nghe tiếng ai đó tăng hắng giọng. Val thả tay ra, Destin chớp cơ hội thoát khỏi anh , đến bên Armand vòng tay qua eo anh.

“Không có chuyện gì chứ?” Armand lườm lườm Val , người đang dựa vào thanh chắn mạng tàu cười một cách vô tội

“Mọi thứ không sao” Destin ngược nhìn Armand. “Em mệt rồi, ta đi về phòng nhé?”

“Ừ ” Armand khoác vai người yêu dẫn cậu về phòng. “Em chắc em không sao chứ?”

“Vâng” Destin dựa đầu lên vai anh.

“Em và Val đã nói chuyện gì thế ?”

“Ồ,chuyện anh đang làm chủ em và anh ta quan tâm việc em sẽ bị xé làm đôi” Destin nói, cảm thấy người Armand hơi cứng lại . “Rằng anh ấy đã khóc cả tháng trời vì đau sau lần quan hệ đầu tiên với anh ,và anh ấy...”

“Ok, thế em trả lời sao ?”

“Em nói em tin anh và thích cảm giác anh mang lại cho em. Và rằng nếu anh ta cố hôn em, em sẽ đánh bầm mắt anh ta.”

“Ồ,” Armand cười lớn. Họ đi dọc theo hành lang đến cabin của mình, một cánh cửa mở ra và Lincoln đang tính đi vào. Chàng trai nhìn thấy Destin đỏ mặt khi họ đi ngang qua và nhận ra mình cũng đang đỏ mặt.

“Có vẻ họ đã biết vách mỏng thế nào rồi đó ” Lincoln nói, đóng cửa lại sau lưng mình, nhìn Allan.

“Cuối cùng thì họ đã nhận ra ” Allan cười với người yêu khi Lincoln ngồi xuống ghế và đọc cuốn tạp chí. Vài phút sau, cậu bỏ cuốn tạp chí xuống, với một tiếng thở dài mệt mỏi.

“Một lần nữa, tại sao tôi lại ở đây?” Lincoln hỏi Allan với giọng Anh đặc sệt, cậu đang tức giận

“Em biết tại sao ta ở đây mà , tình yêu của anh.” Allan tiến lại gần chàng trai và nắm tay kéo cậu đứng dậy. Anh cười lớn khi Lincoln cố vùng ra. Nhưng anh đã chặn sự kháng cự của cậu bằng cách vòng tay qua eo giữ cậu sát vào người mình. “Thôi chống lại anh và hãy vui vẻ đi.”

“Khó mà vui được khi tôi bị anh hăm dọa ép buộc tới đây” Lincoln la lớn, cố đẩy ra nhưng Allan đã khép chặt hai hông họ với nhau làm nóng lên sự ham muốn mà cậu đã trải qua tối hôm qua

“Thôi nào Linc, Armand và Destin đang vui vẻ đó” Allan di chuyển hai cơ thể đến giường ngủ

“Và tôi tự hỏi làm cách nào anh ta dụ dỗ được cậu bé , tôi nghe nói Armand rất giống anh, một tên khốn máu lạnh,” Cậu rít lên nhưng Allan cứ cười toe toét đẩy chân mình vào giữa hai đùi và môi tìm đến môi cậu. Anh nghe tiếng Lincoln rên nhỏ khi họ ngã xuống giường.

.....

Destin ngẩng lên khi cuối cùng Armand cũng ra khỏi nhà tắm. Cậu tự hỏi có phải liệu anh đang tránh né đi ngủ không. Khi Armand leo lên giường, cậu mỉm cười gấp sách đang đọc lại. Armand với tay tắt đèn xong, anh nói “Anh ôm em được không Destin?”

“Dĩ nhiên rồi, anh không cần phải hỏi” Destin rúc sâu vào người anh, khoan khoái khi Armand vòng tay ôm cậu, Destin rướn người hôn nhẹ lên môi anh “Chúc anh ngủ ngon.”

“Em cũng thế ” Armand đáp lại, Destin nằm gọn trên ngực anh. Vài phút sau, anh mới thoải mái nhắm mắt. Nhớ lại lúc đi tìm cậu trên boong tàu, nhìn thấy Val quấy rối Destin, anh rất lo và giận dữ khi Val cả gan dám thân mật với người yêu mình . Nhưng anh phải thừa nhận anh khá ấn tượng với cách Destin xử lý tình huống . Thở dài một tiếng, anh ôm chặt người yêu trong lòng, thỏa mãn có cậu bên mình

////////////////////

Armand cười khi Destin trôi lên mặt nước tháo mặt nạ ,giơ cao vỏ sò cho anh xem. Anh nhìn cậu quăng nó lên bãi biển, chỗ cả đồng vỏ sò từ nãy giờ cậu tìm được. “Bộ em tính lôi hết chúng về à ?”

“Có lẽ thế” Destin cười vui vẻ, kéo mặt nạ trở lại và lặn xuống biển. Mỉm cười, Armand cũng xuống theo, họ trải qua 3 giờ đồng hồ để lặn dưới biển. Anh trông chừng Destin khi cậu chụp những bức ảnh dưới nước. Bơi lại cậu bé, anh nắm tay Destin chỉ về hướng có đàn cá vàng đang bơi lội.

Destin quay lại, chụp ngay cảnh ấy, và cả con cua đang di chuyển dưới đáy biển. Họ đi đến dãy đá ngầm san hô với nhiều màu sắc và chỉ trôi lên mặt nước khi máy hết hình. Armand bơi cách cậu không xa

“Em hết fim rồi” Destin tháo mặt nạ ra, đi về phía bờ biển. Họ không lặn quá xa bờ, chân cậu vẫn còn chạm mặt cát dưới đáy.

“Em không sao chứ?” Armand hỏi, theo sau cậu. “Ta có thể đi xa hơn mà? Anh biết đây là lần đầu tiên em lặn, nhưng anh sẽ trông chừng em cẩn thận?”

“Không, thế cũng được rồi,” Destin bỏ mặt nạ xuống đất và ngồi trên cát.

“Ta tập lặn sâu nhé?” Armand hỏi nhưng cậu lắc đầu không. Anh nhìn cậu tháo chân nhái và bắt đầu xếp lại vỏ sò. “Destin em biết bơi không ?”

“Không, sao thế ?” Destin ngẩng lên nhìn anh. “Không phải chuyện gì to tát đâu Armand, em đang vui lắm mà”

“Ok,” Armand tự hỏi xếp vỏ sò thì có gì vui bằng đi lặn chứ. Destin dường như không thực sự sợ nước lắm, cậu đã bơi bằng ống thở đấy chứ, nhưng chỉ ở những nơi gần mặt đáy.

“Hey ta đi ăn trưa nhé, em đói rồi” Destin chọn 6 vỏ sò đẹp nhất cho vào túi xách.

“Ừ” Armand gật đầu, hai người đi đến cái chòi nhỏ mà anh đã thuê. Tắm và thay đồ xong, họ đi ăn tại khách sạn trên bãi biển . Armand cười, nhìn Destin lấy cây viết và tấm bưu thiếp, cậu hí hoáy ghi trên nó. Họ ngồi đó, ăn uống trò chuyện phiếm vui vẻ, đến khi một người ngồi xuống bàn họ.

“Armand, Destin,” Donovan mỉm cười chào cả hai.

“Donovan,” Armand chào lại.

“Cả hai đang vui vẻ nhỉ?” Anh ta bắt chuyện trong khi cặp mắt cứ quanh quẩn bên Destin.

“Vâng” Destin đáp. “Val đâu rồi?”

“Cậu ấy đang giải trí với vài người bạn của tôi ” Donovan mỉm cười, chuyển sang nhìn Armand. “Anh biết không, chúa mới biết tôi yêu cực kỳ khi hai chân cậu ấy quẩn quanh...”

“Tôi sẽ không nói gì về chuyện đó nếu tôi là anh” Armand gằn giọng.

“Ah xin lỗi,” Donovan cười xở lỗ. “Tôi không nghĩ anh lại không thích nghe về nó”

“Vâng, và bây giờ thì anh đã nói rồi đấy” Armand liếc Destin,cậu bé đang đỏ mặt cúi xuống thức ăn của mình.

“Tôi nghĩ tôi nên trở về ” Donovan đứng lên , chào hai người rồi đi về tàu

“Ồ chúa ơi, em không tin nổi anh ta lại nói ra như thế ” Destin đẩy đồ ăn của mình đi chỗ khác

“Đừng lo lắng, anh sẽ không để anh ta đến gần em đâu” Armand đặt tiền lên bàn rồi hai người cùng đứng dậy. “Đi nào, anh muốn đi tham quan phần còn lại của Cozumel,”

“Em cũng thế” Destin mỉm cười kéo Armand về quầy shopping. Cậu vào chỗ bán camera và ngó hết cái này đến cái khác, cuối cùng, cậu dừng lại tại một máy in hình mini.

“Cái đó có thể cầm trên tay trong chuyến đi” Armand nói, tay móc ví tiền ra. Destin cười, nhìn anh

“Và nó cũng phù hợp với cái máy camera của anh nữa đó ” Một giọng phụ nữ vang lên, Armand và Destin quay lại nhìn người bán hàng.

“Cô có rửa hình không?” Destin hỏi thấy cô gật đầu.

“Vâng ,có thể lấy hình trong một giờ”

“Hay quá” Destin đưa máy chụp hình cho cô. Cậu đi đến quầy và điền vào phiếu. “Armand?”

“Xong rồi à ?” Armand hỏi, cậu gật đầu.

“Chúng tôi sẽ trở lại sau” Destin cười nói cùng Armand rời cửa hàng. Nhìn ngó khắp nơi, cậu tíu ta tíu tít nói chuyện mọi thứ. Armand chỉ đi theo mỉm cười gật đầu hưởng ứng.

Một tiếng sau, họ quay lại cửa hàng lấy hình đã rửa. Người phụ nữ ban nãy niềm nở đón tiếp. Armand mua cái máy in xách tay dù anh biết Destin có sẵn một máy in ở nhà, nhưng với cái này, cậu bé có thể xách đi và in được mọi nơi bên ngoài

“Armand?”

“Ta mua thêm cái máy này và giấy in nữa”

“Thật chứ?” Destin cười rạng rỡ. NGười bán hàng vội gói lại cho họ. Khi hai người quay về tàu thì đã 5h 30 chiều , họ chỉ còn 30 phút để lên tàu, Destin vòng tay quanh eo anh “Cảm ơn anh”

“Rất hân hạnh” Armand ôm cậu sát vào. Lên tàu, hai người đi về cabin để cất những món đã mua hôm nay. Destin thả đồ xuống ghế sofa và vận mình mấy cái, cậu ngạc nhiên giật mình khi Armand thấy cậu lên giường.

“Armand?” Destin cười lớn

“Anh không kiểm chế nổi vì em ọ mình như thế,” Armand tháo từng nút áo trên người Destin, anh hôn lên những mảng da vừa được phơi bày làm cậu bé rên lên.

“Armand,” Destin luồn tay vào tóc anh

“Đây, cởi nó ra.” Armand kéo nhẹ cái áo của cậu ra và giục nó sau lưng, anh cởi tiếp quần và vớ cậu, thấy chúng xuống sàn. Anh hôn nhẹ nhàng từ mắt cá chân dọc lên người cậu.

“Armand,” Destin rên rỉ theo từng nụ hôn và từng vuốt ve của tay anh . BỔng tiếng gõ cửa phòng vang lên. Họ sững lại, tiếng gõ mạnh hơn.

“Chết tiệt ” Armand nhắc người khỏi mình cậu bé, anh nhồm dậy . “Anh sẽ đuổi cổ dù đó là ai”

“Ok,” Destin hôn Armand trước khi anh rời khỏi. Cậu ngó xuống để đảm bảo người mình đã che phủ kỹ , nhìn Anh đến mở cửa. Khi cửa mở , người xuất hiện là Val

“Em..um...em...” Val liếc qua Destin đang nằm trên giường. “Donovan muốn mời anh và Destin dự buổi tối cùng anh ấy, anh ấy muốn xin lỗi vì hành động hôm nay .”

“Tôi không chắc chúng tôi sẽ đi ” Armand nói , thấy Val ngược nhìn mình

“Làm ơn đi mà ? Em rất hối hận về hành động tối hôm qua, nhưng lúc đó em đã say và em muốn có cơ hội sửa chữa nó.” Cậu nói nhỏ nhẹ đầy ăn năn.

“Destin?” Armand quay sang hỏi ý kiến cậu bé.

“Ta đi cũng được ” Destin nhún vai đáp

“Cám ơn, hẹn một giờ nữa gặp tại phòng ăn ” Val chào cả hai trước khi bỏ đi. Đóng cửa, Armand đi lại chỗ Destin

“Thật hết hứng thú ” Destin kéo chăn sát người khi anh ngồi xuống kế bên mình. Anh ôm cậu vào lòng, cười dịu dàng

“Em đi tắm trước đây”

“Không công bằng ” Armand ôm chặt cậu hơn “Ta tắm cùng nhau nhé?”

“Sau đó chúng ta sẽ đến trễ à ” Destin cười toe toét , ôm cổ anh cho một nụ hôn dài say đắm.

“Trẻ cũng không sao” Armand cười lớn, bế cậu vào phòng tắm.

.....

“Họ nói sao?” Donovan hỏi khi Val vào cabin.

“Họ đồng ý ” Val ngồi xuống ghế cạnh anh ta .Đá giày ra chỗ khác, anh nhìn Donovan. “Anh tính chuốc cho họ say rồi đưa về phòng mình à?”

“Em phản đối sao ?” Donovan ôm người đẹp tóc vàng vào lòng

“Ừ,” Val cười một cách ngọt ngào. “Em đã chấm dứt với Armand rồi, và nói thật thì thằng nhóc cũng không can hệ gì tới em , giống như họ với anh vậy ”

“Đúng thế, nhưng cậu ta có cặp chân dài quyến rũ, giống như chân của em” Donovan hôn lên cổ Val.

“Đừng ” Val đẩy người hơi xa “Đừng làm hư trang điểm của em, em không muốn ngồi làm lại trước khi ăn tối đâu.”

“Vậy để anh “Phục vụ” dưới này nhé ?” Anh sờ tay xuống phía dưới Val

“Trả lời là không, em phải đi sửa soạn quần áo đây” Val đứng dậy đi chỗ khác, Donovan chỉ lắc đầu, ngồi đó ngắm anh ta chải tóc và thay đồ. 45 phút sau, Val đã xong , họ rời cabin đến phòng ăn, tìm một bàn 4 người, họ ngồi xuống chờ đợi

“Cuối cùng cũng đến ” Donovan nói nhỏ khi nhìn thấy hai người xuất hiện , tiến về phía bàn họ. Donovan đứng lên chào họ, rồi nhìn sang Destin khi hai người ngồi xuống .

“Hai người muốn uống gì không?”

“Tôi không cần, còn em thì sao , Destin?” Armand hỏi cậu

“Em cũng không, cảm ơn”

“Tôi muốn xin lỗi chuyện sáng nay, tôi không cố ý làm cậu khó chịu”

“Không sao đâu” Cậu mỉm cười lịch sự

“Vậy, Armand, công việc kinh doanh thuận lợi chứ?” Donovan hỏi.

“Cũng tốt ”

“Tôi nghe nói anh gặp rắc rối với đề án Grand Hotel hay đại loại thế?”

“Vâng, nhưng đề án nào cũng có vấn đề của nó, đúng không?” Armand cười nhẹ. Họ dừng câu chuyện khi phục vụ hỏi về thực đơn .

“Thế Destin, cậu đang làm trong công ty thiết kế phong cảnh ?”

“Vâng”

“Có vẻ rất vui nhỉ, được làm việc ngoài trời.”

“Vâng” Destin đáp, đặt tay mình lên tay Armand khi anh để nó trên đùi cậu

“Vậy, chắc cậu tìm được nhiều thứ thú vị để chụp hình trong nhà Armand nhỉ”

“Có vườn hồng rất đẹp và một cái hồ với lũ vịt” Destin đáp khẽ, cậu ước gì người đàn ông này tìm chủ đề nào khác ngoài nói chuyện về cậu.

“Giống một đứa trẻ quá huh?” Donovan nhìn Armand hỏi.

“Cậu ấy rất thích thiên nhiên” Armand bóp chặt tay cậu “Cậu ấy cũng làm việc với Gayle và Dale Shoes.”

“Ồ Dale là người đàn ông khủng khiếp” Val hớp ly rượu một miếng.

“Thật sự Dale rất tốt khi tôi biết rõ anh ấy hơn” Leri Destin nói khiến Val lườm cậu

“Cậu làm việc với Dale lúc phá khách sạn để xây lại à?” Donovan hỏi lại, anh ta ngạc nhiên sao Armand nõ để cậu bé xinh đẹp thế này làm công việc nặng nhọc có thể tổn thương bản thân mình.

“Vâng, đến khi tôi tự đánh nhầm vào mắt cá chân mình với cây búa tạ”

“Ah tội nghiệp cậu quá” Donovan nói, vừa lúc thức ăn được dọn ra, Destin rất vui mừng, cậu thực sự không quan tâm nói chuyện tiếp với người đàn ông này. Ở anh ta có điều gì đó làm cậu khó chịu và liên tưởng đến Terrance.

Sau bữa ăn, họ trò chuyện một chút về chuyến đi, sau đó Armand xin cáo từ cùng Destin về cabin. Vòng tay quanh eo cậu bé, anh ôm sát khi hai người đi chậm chậm về phòng.

“Em nghĩ sao nếu ta thử món đồ chơi Billy tặng?” Armand cười nham hiểm, anh nghe cậu cười đáp lại hơi gượng gạo

“Anh đùa phải không?” Destin ngẩng lên thấy anh thật sự nghiêm túc. Cậu gật đầu, mỉm cười, có lẽ những thứ đó cũng vui. Vào phòng, cậu cởi giày và tắt cả quần áo trên người ra, trong khi Armand khóa cửa lại.

“Xem kìa, đã hoàn toàn khóa thân rồi à?” Armand vòng tay ôm Destin từ phía sau, vuốt ve phía trước của cậu.

“Chứ không phải anh đang muốn thế sao?” Destin dựa người vào anh, nhắm mắt cảm nhận sự vuốt ve.

“Em lên giường và nhắm mắt lại đi,”

“Ok,” Cậu ngoan ngoãn trèo lên giường, nằm sấp trên gối, nhắm mắt đợi Armand, nghe tiếng anh di chuyển và mở túi quà, sau đó cảm thấy giường chùng xuống dưới sức nặng của anh. Armand vuốt nhẹ dọc theo lưng Destin làm cậu giật mình, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi vai trần.

“Da em mềm mại quá” Armand hôn tiếp trên tấm lưng, tay anh đưa ra phía trước. “Armand,” Destin rên rỉ. Anh bỏ tay ra và đẩy nó vào lỗ nhỏ phía sau. Tiếng Armand thì thầm và những nụ hôn làm cậu thư giãn toàn thân. Cậu thấy anh bỏ tay và thay thế bằng một vật gì đó. Nó cũng không khó chịu lắm, ầm ầm vì đã được Armand xoa dầu trơn trên đó. “Armand?”

“Em sẵn sàng chưa?” Armand hỏi, tay xoay vật đó một vòng khiến Destin hơi nẩy người lên. Cậu gật đầu khi môi anh hôn nhẹ lỗ tai mình. Và thỉnh thoảng, vật đó rung động dữ dội khiến cậu giật người vì những cảm xúc mới mẻ này. Cậu thét lên, tay bầu chặt vào gối.

Armand mỉm cười, nhẹ nhàng hôn thái dương trán anh, anh ôm cậu, tay vẫn di chuyển vật đó ra vào cơ thể cậu. Nhích người một chút, anh xoay cho cậu nằm ngửa rồi hôn lên ngực từ từ chuyển xuống bụng. Anh làm Destin rên thêm khi lưỡi quấn quanh rốn cậu bé.

“Ồ chúa ơi Armand,” Destin rít lên, cong người, cố tìm cảm giác giải thoát mình trước những khoái cảm mà món đồ chơi ấy tạo ra. Tay cậu bầu chặt lấy giường, anh càng tiến xuống phía dưới góp phần đưa cậu lên đỉnh điểm.

Cậu nghiêng chặt rằng, cậu biết mình đã gần nó lắm, và Armand có thể cảm nhận. Anh gầm lên, rút món đồ chơi khỏi người cậu và thay thế mình vào.

“Armand,” Destin rít lên, khoe mắt bắt đầu ướt ướt, đẩy những nhịp cuối cùng trước khi họ thét lên và phun trào tất cả.

Destin ôm cổ anh tìm kiếm nụ hôn. Cậu lại thét lên khi Armand tiếp tục xâm chiếm lần nữa. Họ cùng nhau trở về điểm xuất phát rồi cùng nhau chạy đến đích khoái lạc nhiều lần như thế. Đến khi đã rã rời kiệt sức, Armand mới nhích khỏi người Destin. Anh nằm kế bên cậu, tay gạt mồ hôi và mái tóc ướt đầm trên trán Destin, mỉm cười hạnh phúc. Anh nhìn Destin chồm lên người mình, hôn nhẹ vào môi

“Cám ơn anh.”

“Vì việc gì ?” Armand hỏi, ẵm cậu vào phòng tắm.

“Vì mọi thứ,” Destin đáp , dụi đầu vào ngực Armand.

12. Chương 12

Destin ngược lên từ vị trí ghé dài trên boong tàu khi Hal đi tới, ngồi xuống ghế kế bên cậu. Cậu cười chào lịch sự rồi quay lại việc mình đang làm. Ở đâu đó trong casino, Armand và các bạn kinh doanh đang ngồi chơi bài, cho Destin thời gian ngồi một mình làm chuyện riêng.

“Thế, cậu thực sự thiết kế phong cảnh à?” Hal nhìn công việc cậu đang làm.

“Vâng”

“Cậu có làm gì khác ngoài bang mình không ?” Hal hỏi, Destin hơi nhướn mày lên.

“Em chưa có tiếng gì ngoài bang đâu, công ty này cũng do em dành được ngẫu nhiên thôi. Hơn nữa, người trong đội em làm cũng thuộc dạng đứng đầu cả nước, dù Gayle bảo em có tài năng .”

“Tôi biết, tôi đã xem bài giới thiệu phong cảnh quanh khách sạn từ cô ấy mà” Hal cười . “Tôi rất ấn tượng về cách thiết kế đấy”

“Em đã chụp những bức ảnh trong bài viết ấy . Lúc đầu , em chụp vì Armand.”

“Thật chứ, chúng rất đẹp ”

“Em nghĩ chúng tạm được thôi vì chụp những cảnh tĩnh bao giờ cũng dễ dàng hơn ” . Destin trở về với việc lập kế hoạch thiết kế cho nhà một người phụ nữ sống không xa Armand. “Thế, anh có chuyện gì không?”

“Tôi tính chụp ảnh căn nhà mình, nhưng cây cối và một số thứ trở nên um tùm quá, Tôi đang tìm ai đó giúp dọn cho đẹp lại”

“Hum, em phải xem qua trước đã ”

“Tôi ở cạnh Fort Lauderdale, có thể khi chúng ta trở về, cậu và Armand cùng đến nhé ?” Hal liếc thấy Val đang tiến lại gần họ. Destin theo hướng nhìn của anh, cậu rên thầm với ý nghĩ mình sắp gặp phiền phức .

“Ồ, chào buổi sáng” Val ngồi xuống cái ghế bên cạnh Destin.

“Chào buổi sáng” Cả Hal và Destin cùng lên tiếng chào, trước khi quay lại câu chuyện của họ.

“Đây là danh thiếp của tôi, khi nào đến thì báo tôi biết trước nhé ?” Hal đưa danh thiếp cho Destin rồi đứng lên cáo từ hai người. Cậu im lặng quay lại công việc

“Cậu là người may mắn nhỉ ? ” Val lên tiếng thỉnh linh làm Destin giật mình. Trong một phút ,cậu đã quên sự có mặt của anh ta ở đây.

“May mắn gì ?” Destin không hiểu, Val mỉm cười .

“Thôi nào Hal Bens vừa đưa cho cậu danh thiếp và mời cậu đến nhà anh ta chơi,”

“Anh ấy chỉ muốn nhờ tôi giúp sửa sang lại vườn nhà thôi ” Destin lại cúi xuống xấp giấy trên tay.

“Tôi không thể tin cậu đi hứng thú với công việc đó” Val ngồi hơi nghiêng người nhìn vào những thứ cậu đang xem “Cậu sẽ luôn đổ mồ hôi và dơ dáy.”

“Tôi thích làm việc ngoài trời,” Destin đáp nhỏ nhẹ.

“Ừ, chỉ người thuộc tầng lớp thấp mới thích làm chuyện này ” Lời Val nói làm không khí trở nên ngột ngạt.

“Destin?” Allan mỉm cười xuất hiện trước mặt cậu, anh ngồi xuống.

“Chào ngài ” Destin hơi đỏ mặt khi nhìn anh.

“Hey Armand nói chính cậu thiết kế cảnh khách sạn Rebecca à ?” Destin gật đầu “ Tôi hy vọng cậu đến xem văn phòng đang tu sửa của tôi , tôi muốn xây một tiền sảnh xanh như Rebecca ở trung tâm tòa nhà. Cậu biết đó, những cây lớn và nhiều thứ khác”

“Vâng ”

“Tốt, nó cũng không xa khách sạn của Armand lắm” Allan cười vui vẻ đưa danh thiếp cho Destin.

“Cám ơn anh”

“Không, tôi mới cảm ơn chứ ” Allan đáp, trước khi đứng lên chào tạm biệt cậu.

“Nhìn xem, lịch làm việc của cậu chật kín hết kìa ” Val lau bầu thốt ra. Destin nhìn anh ta , đây không phải là lần đầu cậu tự nhủ anh ta có vấn đề gì không.

“Anh vẫn còn tình cảm với Armand chứ ?” Destin mạnh dạn hỏi , Val tặng cậu một vẻ mặt ngạc nhiên khùng khiếp trước khi anh phá ra cười lớn

“Đừng quên cưng ạ, chính tôi đã bỏ anh ấy. Tôi không thêm quan tâm loại người thích chiếm hữu người khác như anh ta ” Val nhắc kính mát khỏi gương mặt nhìn cậu

“Từ những gì tôi nghe kể thì anh ấy không kiểm soát anh, đó là lý do tại sao anh lên giường với những người khác” Destin nói nhỏ, quay lại công việc.

“Ồ cậu thực sự có móng vuốt đẩy mèo con ạ, nhưng tôi nghĩ Armand đã làm cùn móng cậu rồi.” Val mỉm cười. “Và cậu đúng khi nói tôi lên giường với nhiều người khác, nhưng chỉ vì Armand quá bận bịu mà không bên tôi nhiều hơn.”

“Anh không đi làm sao?” Destin nhướng mày hỏi.

“Làm việc á ? Cưng ơi, tôi chỉ cần nằm dài trên hồ bơi và đẹp rực rỡ thôi ” Val đeo lại mắt kính mát. “Tôi không phải làm việc, có Armand chăm lo cho tôi rồi.”

“Anh biết gì về Armand?” Destin dựa lưng vào ghế nhìn anh ta, cậu thấy câu hỏi của mình làm Val hơi nhột người.

“Anh ấy giàu có ” Val cười.

“Sinh nhật anh ấy ?” Destin hỏi thấy anh lắc đầu, cậu nói tiếp . “ Là 2 tháng ba, còn màu anh ấy ưa thích là màu gì?”

“Làm như nó quan trọng vậy ” Val lườm cậu . “Phải xanh lá cây không?”

“Không, màu tím sậm,” Destin thở dài ngao ngán . “Thế mẹ anh ấy tên gì, ai trong số họ cũng được ?”

“Armand có nhiều mẹ à ?” Val ngạc nhiên

“Vâng, mẹ ruột và mẹ kế ”

“Vậy chứ cậu biết anh ấy thích gì không?” Val tức mình, chế nhạo lại .

“Armand thích đi picnic, một buổi chiều không mưa, anh ấy cần một người thật lòng yêu anh, quan tâm đến anh vì chính bản thân chứ không phải vì anh có bao nhiêu tiền trong ngân hàng.” Destin cười mơ màng. “Và cùng anh ngồi trên đồi ngắm mặt trời mọc”

“Đó có gì hay chứ ” Val quay mặt ra biển, cố tránh nhìn vào Destin, anh ta không ưa vẻ mặt cậu khi kể về Armand. Nó dịu dàng, tràn đầy hạnh phúc. Làm như anh muốn ngồi đây để nghe cậu kể về họ vậy.

“Hey,” Armand tiến về phía hai người, Destin nhoẻn miệng cười. Cậu ngồi nhích lên để trống chỗ cho Armand ngồi xuống, ôm cậu vào lòng “Em đang làm gì thế?”

“Phác thảo kế hoạch cho bà Golden, Bà ấy muốn hoàn tất khu vườn trước mùa đông”

“Anh thích bản vẽ này” Armand chỉ lên mẫu thiết kế mà Destin vừa phác thảo

“Em biết ngay mà. Bà Elizabeth cũng có ý nghĩ tương tự nhưng cuối cùng đã không làm nó ”

“Huh,” Armand nhìn vào quyển nhật ký của bà khi Destin giở ra một tấm hình cho anh xem.

“Tôi nghĩ tôi sắp bệnh rồi” Val lẩm bầm trong miệng làm cả hai ngẩng lên nhìn anh ta. Mỉm cười , anh dựa lưng vào ghế, quay lại quyển tạp chí trên tay.

“Hôm nay em có kế hoạch gì khác không?” Armand hỏi khiến Destin dừng lại

“Nhiều đây cũng đã quá nhiều rồi” Destin hơi nghiêng cổ một bên cho anh dễ dàng hôn lên đó.

“Vậy sao ta không đi vòng vòng chơi nhỉ ?” Armand đề nghị, cậu gật đầu thu dọn giấy tờ vào cặp. Anh đỡ tay giúp cậu đứng dậy rồi khoác vai cậu dẫn đi , bỏ lại Val phía sau đang nhìn họ chăm chăm . Khi đã nhắm đi khá xa, Armand mới hỏi “Val có làm phiền gì em không?”

“Thật sự thì không . Em nghĩ anh ấy chỉ cố muốn làm em khó chịu nhưng lại không hiệu quả”

“Tốt, nếu cậu ta làm phiền em thì phải cho anh hay nhé ?” cậu gật đầu. “Em muốn xem chương trình tạp kỹ lúc hai giờ không?”

“Vâng” Destin theo anh vào phòng giải trí, họ ngồi xuống bàn trống, gọi nước và rượu khai vị, sau đó nhìn lên sân khấu . Destin rất ấn tượng, cậu chưa bao giờ xem buổi biểu diễn hay như thế, thật sự thì trước đây cậu chưa từng xem buổi biểu diễn nào đại loại như vậy.

“Em thích không?” Armand hỏi, Destin cười rạng rỡ

“Vâng, thật khó tin ảo thuật gia lại tài như vậy ” Destin quay nhìn lại sân khấu .Armand mỉm cười, anh ngồi ngắm cậu bé hơn là người đàn ông trên kia. Khi xem xong, họ trở về cabin cất đồ đạc của cậu, sau đó lên boong tàu thưởng thức cảnh biển

.....

“Làm người yêu của Armand Riesel chắc phải rất lý thú nhỉ” Destin nhìn người đàn ông vừa lên tiếng. Armand đang tham gia 1 cuộc chơi nổi hứng với một số người khác, để lại Destin , Lincoln , cùng vài người khác có người yêu tham gia trò chơi ấy ngồi trò chuyện với nhau. Cậu không hiểu tại sao câu chuyện lại chuyển sang đề tài này.

“Ok tôi xem như cái nhìn của cậu là câu trả lời ‘vâng’ ”

“Để cậu ấy yên đi, Bradley. Không phải ai cũng giống anh ,thích thảo luận về từng tiếng rên rỉ nhỏ đâu,” Một người cắt ngang. Vài người khác hơi thất vọng vì bị đẩy ra một bên để làm trọng tài. Nhưng với Destin, cậu thật sự không màng đến, và Lincoln cũng thế.

“Nếu anh ta thật muốn kể về mọi tiếng rên thì chúa mới biết chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây tới năm mới luôn” Lincoln nói một cách hờ hững từ chỗ anh đang ngồi kế Destin. Anh thấy Destin nhìn anh ngạc nhiên, rồi cậu đỏ mặt cúi đầu .

“Đúng rồi, cậu ấy thật sự to miệng lắm đấy ” Bradley đáp ngay. “Ít nhất từ những gì Donovan đã nói. Thỉnh thoảng vài lần trong đêm, anh ta còn nghe cả tiếng cậu ấy thét lên khoái cảm ?”

Destin có thể biết tất cả ánh mắt đang đổ dồn về mình ; Cái này gây khó chịu cho cậu. Đầu tiên, cậu không muốn nói chuyện quan hệ riêng tư của mình với người lạ mặt. Thứ hai , cậu không muốn nghe xem Donovan đã kể gì về mình. Cậu tính đứng lên , nhưng gặp ánh mắt cầu xin ở lại của Lincoln cậu ngồi lại, nhưng cũng không bàn luận gì thêm với họ.

Cậu ngồi chịu trận nghe họ nói về chuyện phòng the của một người khác. Destin có thể thấy Lincoln cũng không thoải mái trong tình huống này. Nhưng như thế còn đỡ hơn ngồi ru rú trong phòng một mình, cậu quay khỏi Lincoln nhìn ra biển.

“À, Destin cậu và Armand sống với nhau bao lâu rồi ?” Bradley chợt hỏi

“Từ tháng sáu ” Destin nhỏ nhẹ đáp.

“VẬY hai người vẫn còn là cặp tình nhân mới sao ” Bradley cười toe toét. “Tôi với Thomas đã 10 năm rồi đấy.”

“Nghe hay nhỉ ”

“Ồ thế có nghĩa cậu là vật thay thế à “ Tiếng Val vọng từ sau lưng nhóm. “Bởi vì ngày 6 tháng 6 là ngày tôi rời bỏ anh ấy”

“Im đi Val,” Lincoln nạt anh ta

“Ồ , cậu ấy phải cần anh giúp đỡ sao?” Val cười giễu cợt.

“Không, tôi không cần anh ấy nói đỡ tôi ” Destin lườm Val, nhưng anh ta vẫn chỉ cười, đi ngang qua nhóm họ, một vài người nhìn theo lộ vẻ thèm muốn trên mặt. Quay lại nhìn Lincoln , cậu trông anh đã mệt mỏi lắm.

“Lincoln?” Allan xuất hiện thành linh, Lincoln nhìn lên, trong một thoáng Destin có thể thề rằng có gì đó gần với sự chán ghét trong ánh mắt anh khi nhìn Allan

“Gì thế Allan?” Lincoln đứng dậy, Allan mỉm cười nắm tay anh kéo đi. Destin thấy bộ dạng anh có vẻ không thích. Những người khác thấy người yêu mình đang đi tới, họ cũng nhanh chóng đứng lên rời khỏi, để lại Destin và một người đàn ông .

“Cậu là Destin đúng không?” anh ta ngồi xuống cái ghế của Lincoln

“Vâng” Destin trông anh chỉ khoảng 30. Anh ta cười nhẹ, ngả lưng ra sau

“Hôm nay hơi chán nhỉ, nhưng có vẻ cậu không thấy chán”

“Tôi không chán, nhưng , xin lỗi, tôi không nhớ tên anh.”

“Ồ xin lỗi, tôi tên Stacy,” anh cười vui vẻ. “Xin lỗi vì Bradley thỉnh thoảng có chút thô lỗ, người yêu của cậu ấy và của tôi là anh em với nhau , nhưng chính Donovan đã kể với mọi người cậu rên rất lớn trong lúc quan hệ đấy.”

“Ồ,” Destin ngượng đỏ mặt.

“Hey đừng quan tâm đến nó, chúa mới biết Armand Riesel làm tình với cậu lại khiến cậu la lớn như thế.” Stacy sững sốt khi Destin như nín thở không nói nên lời “Ồ tôi xin lỗi, thật không tốt khi nói ra chuyện đó nhỉ.”

Destin nhìn chăm chăm anh ta trước khi quay mặt ra biển, cậu sẽ không gặp gỡ mọi người trên thuyền cũng như không nói chuyện với họ nữa. Cậu đâu có đến nổi lớn tiếng như thế chứ, chắc chắn là không. Chết tiệt tên Donovan đó,mình sẽ nói chuyện riêng đằng hoàng với anh ta.

“Hey tôi thật sự xin lỗi đấy,” Stacy hối hận. “Tôi luôn không nghĩ kỹ trước khi nói, không có ý gì xấu trong lời nói đâu”

“Không sao đâu” Destin quay lại ra biển , cậu chỉ quay vào khi Armand đi tới cùng một người đàn ông khác. NGười này cỡ chừng hơn 20, trẻ, cao ngang anh , hơi ốm nhưng vẫn có cơ bắp

“Ah Destin anh thấy em đã làm quen với Stacy?” Armand nói “Đây là David, chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau”

“Em đang mong đợi một buổi tối yên tĩnh trong cabin” Destin nhỏ nhẹ đáp.

“Ôi đây là lỗi của tôi. Cậu biết mà, tôi và cái tính nói trước khi nghĩ của mình.”

“Stacy cưng, em đã nói gì thế?” David hỏi

“Chuyện không có gì cả, đừng để ý.” Destin vội lên tiếng . “Chúng ta không đi sao?”

“Đi chứ” Armand đáp khi cậu nắm tay anh đi thẳng vào phòng ăn tối. Anh cũng kịp liếc thấy Stacy thì thâm vào tai David gì đấy rồi cả hai cùng mỉm cười. Anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra trên boong mà cả ba đang giấu mình .

Họ ngồi xuống bàn, trò chuyện về kinh doanh và tàu thuyền. Destin khá im lặng suốt buổi ăn, Armand nhận thấy có chuyện gì đó đang đè nặng tâm trí cậu, anh không biết nó là gì nhưng anh sẽ tìm ra.

Armand ngồi dựa ghế xem Stacy và Destin chơi phóng phi tiêu không xa chỗ họ lắm. Cuối cùng Destin cũng khá thoải mái, vui vẻ lên một chút. Anh quay sang David, người đang ngồi ngắm Stacy.

“Giờ anh có thể nói tôi nghe chuyện gì xảy ra trên boong thế?” Armand hỏi.

“Bradley tưởng sẽ vui khi bàn về chuyện tình dục của anh và Destin,” David đáp khẽ, nhìn Armand trước khi quay lại hai người kia

“Ồ,” Armand cũng ngắm cậu bé, anh hiểu rõ Destin rất không thoải mái khi nói về vấn đề nhạy cảm này, cậu sẽ không thoát khỏi đỏ mặt xấu hổ.

“Đó chỉ là chuyện đùa vui, đúng không. Tôi nghĩ cậu ta đang bối rối thôi. Anh có một người yêu khá ngây thơ thật thà nhỉ” David cười lớn.

“Tôi là người đầu tiên của cậu ấy” Armand đáp nhẹ nhàng, làm nụ cười trên mặt David biến mất

“Cái gì đầu tiên, người yêu nam đầu tiên á?” David ngó trộm Destin.

Armand lắc đầu “Người yêu đầu tiên đầu đời”. Anh thật sự không thích nói về chuyện này nhưng anh không muốn người khác chọc ghẹo Destin.

.....

Armand nhìn cậu bé bên dưới mình; Destin vẫn luôn nhắm mắt và mím chặt môi. Từ lúc ăn tối về phòng đến giờ, cậu hiếm khi thốt một lời. Anh cúi xuống cẩn nhẹ, chọc ghẹo môi dưới của cậu, nút nhẹ nhẹ nó. Một tiếng rên nhỏ thoát ra từ miệng cậu.

Anh tiếp tục di chuyển xuống dưới, cố gắng không để sự ham muốn điều khiển mình. Destin mở mắt, la nhỏ khiến anh thích thú, anh càng tụt xuống dưới.

“Armand, Armand đợi đã.” Destin chống khuỷu tay ngồi dậy trước sự ngạc nhiên của anh “Có phải em luôn rên lớn trong lúc quan hệ không?”

“Ừ, em thật sự không phải dạng người im lặng” Armand cười toe toét

“Ồ,” Destin hơi xụ mặt, trở người nằm sấp.

“Destin, dù vậy chuyện đó cũng không sao,” Armand hôn dọc bờ vai trần của cậu “Anh thích nghe tiếng rên rĩ trong khoái cảm của em. Nghe tên anh được thốt lên trong giọng nói đam mê mà anh không thể miêu tả hết. Tình dục sẽ không là nó nếu em không rên rĩ, không la hay hét lên”

“Nhưng Donovan đã nói...” Destin chưa có cơ hội nói hết câu đã bị Armand kéo mạnh dậy, khiến cậu la lên vì đau.

“Donovan đã nói gì?” Armand ấn mạnh Destin vào đầu giường để sờ vào mặt cậu bé. Cơ thể cả hai đã và đang dính chặt vào nhau như thế, thì cái tên Donovan nên là điều cuối cùng Destin nghĩ tới mới phải. Và dĩ nhiên, cậu không nên bắt đầu bằng câu nói ‘Nhưng Donovan đã nói.’

“Armand bỏ em ra, đau quá,” Destin bắt gặp cặp mắt nâu giận dữ của anh

“Sẽ không cho đến khi em nói rõ Donovan đã nói gì.” Armand rít lên, hơi tháo lỏng tay một chút khi thấy mắt Destin bắt đầu ướt ướt

“Donovan đã đồn ầm khắp nơi rằng em là người ồn ào trong lúc quan hệ” Destin to tiếng, cố thoát khỏi tay anh.

“Và làm cái quỷ gì hần biết chuyện đó?” Armand gầm lên, giật người Destin sát vào ngực mình khi cơn ghen dữ dội và sự tức giận lấn chiếm hết anh

“Bởi vì hần ta luôn ở phòng kế bên” Destin hét lớn, tay chỉ vào bức tường căn phòng bên cạnh. Giằng người khỏi anh, cậu ngồi khoanh tay trước ngực nhìn anh giận dữ. Khi Armand hỏi lỗi giờ tay chạm cậu, cậu đánh mạnh tay anh ra “Đừng mong chạm vào em cho đến khi anh xin lỗi.”

Armand nhìn cậu bé, cố gắng nín cười, kiềm chế sự vui sướng trong lòng. Anh biết như thế tốt hơn nhiều so với suy nghĩ cậu lừa dối anh. Và dù nếu cậu có đi chẳng nữa, anh cũng hy vọng mình làm cậu hài lòng hơn Donovan. “Anh xin lỗi, hẳn ta đã làm anh rất tức giận.”

“Bởi vì hẳn đang cặp với Val?” Destin tránh xa tay Armand lần nữa

“Val? Ai thèm quan tâm Val đang với ai chứ” Armand thở dài ngồi xuống giường. Tình trạng này đã làm sự hứng thú bay đi, giờ anh chỉ muốn được ôm cậu vào lòng, anh không quan tâm sẽ trải qua một đêm “Bức rứt”.

“Ồ, vậy sao” Destin quay đi chỗ khác.

“Hẳn ta làm anh giận vì cái cách dê xồm đến vậy hể hể ta nhìn em” Armand vuốt nhẹ trên người cậu, thấy Destin không chống đối nữa, anh cúi xuống hôn nhẹ lên da cậu. “Anh xin lỗi” Anh hôn tiếp, lúc này cậu hơi dựa về anh “Chỉ là anh ghét nghĩ tới chuyện có ai khác được chạm vào em.”

“Ừ” Destin vòng hai tay quanh cổ, hôn anh. Cậu nằm xuống, mở rộng chân cho Armand trên người mình. “Armand”

Armand mỉm cười, tay ôm trọn phía sau cậu, kéo thân thể cả hai sát vào nhau. Destin rên lên, Cậu muốn có sự va chạm thể xác nhiều hơn, điều này làm Armand rất thích thú

“Armand đừng chọc ghẹo nữa,” Destin thì thầm. Cậu rên khẽ hài lòng khi cuối cùng anh cũng cho một ngón tay vào trong mình. Cậu tiếp tục chuyển động trong tay anh, nếu Armand không nhanh lên, có thể cậu sẽ xuất hết vào người anh. “Armand, em cần anh trong em”

“Vậy sao?” Armand nhìn xuống Destin, anh mỉm cười, đi thẳng vào cậu, làm Destin rên lớn một tiếng. Anh bắt đầu di chuyển chậm chậm, hai tay Destin bấu chặt vai anh.

“Nhanh hơn anh” Destin thét lên.

“Không, đến khi em chịu kêu tên anh” Armand cắn nhẹ lên tai cậu.

“Armand,” Destin kêu tên anh, tay bám sát vào da lưng, chân khép chặt quanh eo Armand. Cậu sẽ điên lên mất nếu anh cứ giữ nhịp điệu chậm chạp này. Cuối cùng, anh đã đi nhanh hơn, Destin càng kêu to tên anh. Hơi nhích người một chút, anh hôn trọn miệng cậu, nuốt lấy những âm thanh cậu phát ra.

Armand càng lúc càng đẩy nhanh và mạnh hơn, đến khi Destin cố gắng vùng thoát khỏi miệng anh để la lên. Nhưng anh vẫn giữ chặt miệng hai người với nhau đến khi anh cảm thấy người cậu căng cứng lên, anh cố những bước cuối cùng để đưa hai người lên đến đỉnh. Thả miệng Destin ra, anh gục người trên cậu, hít lấy không khí và mùi hương da thịt cậu

“Um tuyệt lắm” Destin thì thào. Anh vẫn đang nằm ôm cậu, cười thỏa mãn “Ta đi tắm và Đánh một giấc ngon lành nhé”

“Ừ” Armand nhồm dậy. Họ đi tắm và sau đó lại ôm ấp nhau trên giường, hài lòng đi vào giấc ngủ.

.....

“Destin hey, em dậy chưa?” Armand ngồi xuống giường, kéo cái chăn để xem mặt cậu bé lười.

“Em thích anh trở lại giường hơn” Destin mỉm cười.

“Thôi nào, anh đã đặt 1 tour du lịch sinh thái rồi, em sẽ thích nó lắm. Vào rừng, em sẽ được thấy tất cả sinh vật lạ” Armand đánh trúng ngay sở thích của cậu bé, anh cười khi cậu lập tức trèo ngay xuống giường, vội vã đi thay đồ.

“Anh thường mặc gì khi đi tour như thế?” Destin quay lại hỏi Armand, thấy mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào thân thể trần như nhộng của mình. “Armand?”

“Hum?” Armand giật mình.

“Em nên mặc gì?”

“Đồ vải da nhẹ ấyy”

Cậu lấy một bộ quần áo rồi vội vã vào phòng tắm, đánh răng ,rửa mặt thay đồ. Khi xong xuôi, hai người rời cabin

“Chính xác chúng ta đang ở đâu ?” Destin hỏi khi họ xuống tàu

“Puerto Limon, Costa Rica.” Armand khoác vai cậu dẫn vào văn phòng du lịch. Một lúc sau, họ lên xe bus chuẩn bị chạy đến rừng

“Nhìn kìa anh” Destin chỉ con chim trên cây ngoài cửa sổ.

“Hãy nói lại cho em nghe xem tại sao anh lôi em theo chuyến đi chơi này ?” Cả Destin và Armand quay lại hướng giọng nói ấy. Armand cau có bực bội , Destin thì hơi rúm người trước khi họ nghe tiếng Donovan trả lời câu hỏi khó chịu của Val

“Bởi vì nó đã được xếp sẵn trong chuyến du lịch này và em không muốn mình bị bỏ rơi ở tàu” Donovan lướt mắt khắp xe bus, anh ta mỉm cười dừng lại khi thấy Destin và Armand. Họ chọn một chỗ ngồi hơi xa hai người, Val lườm Destin nhưng cậu bé đã quay mặt ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh khi xe bắt đầu di chuyển.

Destin rất thích thú, cậu chưa bao giờ thấy nhiều giống chim với đa dạng màu sắc như thế và say sưa chụp không biết bao nhiêu tấm về chúng. Cậu còn chụp cả những con khỉ và động vật khác mà cậu không biết tên . Cậu kinh ngạc trước những cây cối mình thấy, quá nhiều hoa lạ màu sắc rực rỡ, và cả người dân bản địa nơi đây.

Armand ngồi ngắm Destin hết Oooh rồi Ahhhh và hành động như một đứa trẻ .Anh mỉm cười khi cậu chỉ cho anh tất cả những thứ mình gặp . Armand không nhớ rõ có khi nào anh được thư giãn thoải mái như thế này không, à phải trừ đi cái cảnh Donovan và nhóm bạn vui vẻ của hắn đang xem Val như miếng thịt ngon cho bữa ăn kế tiếp của họ. Điều tệ là Armand lại cảm thấy mình không thêm để tâm chuyện đó

“Sao chúng ta dừng ở đây vậy?” Destin hỏi khi xe bus dừng trước một bãi đỗ nhỏ

“Ăn trưa” Armand đáp. Cậu cười phấn khích theo anh vào một nhà hàng nhỏ.Khi họ ngồi vào bàn và gọi món xong, Armand ngồi ngắm cậu , điều này khiến Destin hơi bối rối.

“Sao anh lại làm thế?” cuối cùng Destin cũng lên tiếng hỏi.

“Anh làm gì?”

“Nhìn em như thế,”

“Bởi vì anh thích ngắm nhìn em khám phá những thứ mới mẻ” Lời Armand nói khiến cậu suýt bật cười, anh thấy rõ điều đó, anh nhướn mày tự hỏi nụ cười ấy là sao. “Gần như là tất cả những thứ em chỉ anh đều rất mới lạ.”

“Em cũng thích thế ” Destin cười vui vẻ. Họ ăn uống xong thì trở lại xe buýt tiếp tục chuyến tham quan rừng. Destin tha hồ chụp hình mà không để ý lời giới thiệu của hướng dẫn viên.

.....

.....

Armand thở dài hài lòng, cuối cùng thì tour cũng kết thúc. Anh tự chúc mừng bản thân khi đã cố chịu đựng hàng tiếng đồng hồ đồng hành cùng Donovan để ngăn cản hắn ta mỗi khi hắn có cái nhìn nham nhở dè xòm với Destin, người hoàn toàn say mê cảnh vật trước mắt quên cả mọi người xung quanh

“Giờ thì em muốn sao?” Armand hỏi Destin.

“Em muốn nằm chơi trên bãi biển,” Destin đáp khi họ về tàu thay đồ. Anh ngạc nhiên khi cậu vớ vài quyển sách và tạp chí, một tấm khăn trải lớn và đi ra khỏi phòng. Armand lấy theo kem chống nắng, cùng cậu xuống bãi biển. Họ tìm một chỗ, trải tấm trải ra và giúp nhau thoa kem chống nắng . Destin nằm sấp xem sách còn anh thì nằm nghiêng đối mặt với Destin và xem tạp chí.

“Em biết không, anh chưa bao giờ nghĩ em lại lười thế này,” Sau 15 phút đọc báo, Armand mỉm cười bắt chuyện trong khi Destin vẫn chăm chú với quyển sách trên tay. Lúc ở nhà, ngoài việc cậu đi ngủ và đi làm,

anh luôn thấy cậu di chuyển tất bật, hết kiếm chuyện này đến chuyện khác để làm. Đặc biệt là trong lúc làm tình, anh cười thích thú với ý nghĩ đó.

“Em không có lười, em đang thư giãn thôi.” Destin ngược lên khỏi quyển sách thấy Armand đang cười nham nhở.

“Anh chỉ ngạc nhiên thôi, không nghĩ em thuộc dạng thích nằm tắm nắng trên biển,” Armand lướt mắt nhìn cơ thể đang chuyển sang hồng của cậu.

“Thường thì em không, nhưng hôm nay thời tiết ấm và rất đẹp nên em muốn nằm ở đây.” Destin mỉm cười tiếp tục đọc sách, vài phút sau cậu quay lại thấy anh vẫn đang nhìn mình. “Gì thế ?”

“Không có gì, chỉ là trông em dễ thương quá” Armand nhẹ nhàng nói

“Thật chứ?”

“Em đang đọc gì thế?” Armand hỏi, Destin cười gờ cao tựa sách cho anh xem “Một quyển sách về cây cối nhiệt đới, anh nên nghĩ ra là nó chứ”

“Em mua ở Cozumel,” Destin lật thêm vài trang nữa trước khi bỏ nó xuống nhìn ra biển, trong một thời gian ngắn cậu đọc, sóng đã dâng đến chỗ họ và vuốt ve hai chân cậu. Armand cũng tham gia, anh ngồi sau lưng dựa đầu lên vai , vòng hai tay ôm lấy cậu,

“Như thế này tuyệt quá” Armand nói khi tay Destin đọc cát biển

“Vâng” Destin đáp, dựa vào người anh. Họ cùng nhau ngắm cảnh biển được mặt trời bao phủ, hoàn toàn thư thái cả tâm hồn lẫn thể xác.

” ” ” ” ” ” ” ”

Armand nhìn Destin bước vào phòng ngủ, bộ đồ cậu đang mặc trên người để lộ nhiều vùng da hơn cả những bộ trước đây. Anh nhìn từ đôi giày sandal để mái tóc được kéo lên cao bằng một kẹp bạc. Anh thấy Destin mỉm cười dò hỏi ý anh

“Anh chắc đây lại là tác phẩm của Billy” Armand nhận xét.

“Billy không chọn bộ này cho em” Destin thích thú khi gặp vẻ mặt ngạc nhiên của Armand

“Vậy chứ ai chọn nó?” Armand hỏi khi họ đến phòng ăn tối.

“Angie và Adam tặng cho em đấy,” Dù cậu dự tính khi về nhà sẽ nói chuyện đàng hoàng với Angie về bộ quần áo này, nhưng thật sự cậu cũng rất thích nó , dù nó phơi bày nhiều chỗ trên cơ thể nhưng cậu thích ánh mắt Armand khi nhìn cậu.

“Có lẽ chúng ta nên ở lại trong phòng” Armand đề nghị khiến Destin bật cười .

“Thôi, ta đi nào” cậu nắm tay anh kéo ra phòng ăn. Họ tìm một chỗ ngồi lui về phía sau để có không gian riêng tư.

“Trông em tuyệt lắm” Armand khen ngợi cậu .

“Cám ơn anh” Destin giở menu ra xem, dù cậu không nói nhiều nhưng cậu biết Armand đang mãi ngắm cậu và giở menu của mình ra rất chậm chạp. Khi gọi món xong, họ ngồi nói chuyện tán dóc với nhau.

“Vậy là khi chúng ta trở là gần tới lễ Halloween,”

“Ừ, sao thế em ? ”

“Anh có làm gì trong lễ Halloween không?” Destin chống cằm hỏi Armand

“Không, anh thường không làm gì trong các ngày lễ” Armand nhún vai đáp đứng đưng, anh chợt thấy Destin buồn cho mình “Đừng quan tâm về nó, không sao đâu?”

“Vâng”

Họ ăn trong im lặng. Đến món tráng miệng, Destin hết nhìn món kem trái cây của mình đến nhìn Armand, người đang ngó cái muống của cậu .

“Armand?”

“Hum?” Armand không ngược lên nhìn cậu, anh chỉ theo dõi cái muống đang được đưa lên đôi môi xinh đẹp của cậu

“Armand?” Destin gọi lần nữa, cuối cùng cũng kéo ánh mắt anh gặp ánh mắt mình “Anh muốn ăn một miếng không?”

“Không, cảm ơn em” Armand đổi tư thế trên ghế ngồi ,Anh ngấm mắt bàn, tự hỏi chừng nào họ sẽ về cabin . Sau một vài phút nhìn bàn và nghĩ tới những việc xxx mình có thể làm với cậu tối nay, anh nghe tiếng cười nhỏ, ngược lên , anh thấy Destin đang nhìn mình

“Anh muốn đi bộ trước khi ta về phòng không?” Destin đứng lên và chờ đợi Armand

“Sure,” Armand đứng dậy theo, choàng vai cậu dẫn lên boong tàu ngắm cảnh biển đêm.

“Em chưa bao giờ nghĩ mùi của biển lại dịu dàng như vậy” Destin dựa vào ngực anh, cơ thể cậu run nhẹ khi cái lạnh của đêm xâm chiếm làn da trần .

“Đây này” Armand cởi áo khoác , khoác lên vai cậu “Em luôn kết thúc trong áo choàng của anh nhỉ”

“Biết gì không, đó là kế hoạch của em mà” Destin mỉm cười, xỏ hai tay áo vào rồi ôm lấy anh.

“Ah, bây giờ thì anh đã hiểu” Armand cũng vòng tay ôm cậu. Họ đứng như thế trên boong tàu, hạnh phúc !

“Chúng ta nên về phòng, thay đồ bơi và nằm thư giãn trong bồn nước nóng” Armand đề nghị, anh gục cằm lên đầu cậu.

“Anh nghĩ sao nếu ta về phòng và ôm ấp nhau?” Destin vòng tay ôm cổ anh, mỉm cười

“À. Vậy ta hãy về phòng và thử xem có thể hoàn toàn khóa thân được không ?”

“Em thích như thế ” Destin nhón chân hôn môi anh, họ ôm nhau hôn say đắm, hai thân thể dính sát vào nhau.

“Thôi, ta đi nào ” Armand thành linh dứt ra. Anh dẫn cậu về cabin, và đi thẳng đến giường ngủ.

.....

Destin ngược nhìn Armand khi họ trở về tàu. Họ đã trải qua cả ngày tham quan thành phố Panama và kên đào Panama , sau đó ăn trưa tại một nhà hàng nhỏ . Giờ họ quay về tàu để nghỉ ngơi và ăn tối .

“Hey sao em cứ nhìn anh thế?” Armand lấy những túi đồ trong cốp xe , quay lại nhìn dáng điệu uể oải của người yêu.

“Không có gì , em chỉ mệt thôi” Destin đáp nhẹ, tay cũng phụ anh xách vài túi.

“Ok,” Armand theo sau cậu. Destin vào cabin để túi đồ trên bàn và bắt đầu soạn giường ra. Armand vào sau, anh đóng cửa rồi cũng đặt mọi thứ lên ghế sofa. “Sao em không nghỉ ngơi đi,để chúng làm sau?”

“Không sao, em có thể làm bây giờ được mà .” Destin xếp những quần áo mới mua vào tủ đồ. Armand phụ cậu một tay cho nhanh để cậu được nghỉ ngơi. Sau khi họ xếp gọn mọi thứ, anh quay sang quần áo trên người cậu.

“Nào, cởi chúng ra hết nào, em không thể ngủ trong bộ quần áo thế này,”

“Armand,” Destin ngáp dài, nhưng không phản đối người yêu. Cậu hơi ngạc nhiên khi Armand hôn nhẹ lên môi cậu rồi đẩy cậu về phía giường

“Anh sẽ trở lại ngay, ok?”

“Ok,” Destin ngoan ngoãn nằm xuống giường, thư giãn trong cái ấm áp của chăn mềm và từ từ đi vào giấc ngủ.

Destin không chắc đã ngủ bao lâu đến khi cậu cảm thấy giường ngủ chùng xuống dưới sức nặng , sau đó một vòng tay ôm cậu. Cậu vùi sâu vào ngực Armand và trở về giấc ngủ

Destin thức dậy thấy giường đã trống không, cậu đảo mắt khắp phòng và mặc lại bộ quần áo cũ. Khi cậu đang xỏ giày thì Armand xuất hiện , tiến lại gần cậu. “Hey em dậy rồi à.”

“Và cô đơn nữa”

“Anh xin lỗi, anh tính nằm với em nhưng thấy không buồn ngủ” Armand ôm cậu vào lòng, mỉm cười khi cậu rúc vào ngực anh

“Em đói rồi, mấy giờ vậy anh?” Destin hỏi vì họ đã về tàu lúc 2 giờ trưa

“Chỉ sau 7 giờ một chút ”

Destin nhích người ra , ngược nhìn anh hỏi “Sao anh để em ngủ lâu thế?”

“Bởi vì em cần nó mà ” Armand cười nhẹ. “Thôi ta đi ăn tối nào.”

“Ok,”

.....

Destin nhìn xuống người yêu bên dưới mình, cậu đang tựa tay trên bụng Armand, nhấn nhẹ người lên xuống đúng vị trí trong khi Armand nhắm mắt hưởng thụ cảm giác mình đi vào trong cậu. Destin tiếp tục di chuyển và ngắm khuôn mặt anh

“Armand, Em tin chắc con quái vật trong anh đã trở nên mập và lười biếng rồi đó”.

Anh chỉ thích thú và nở nụ cười biếng nhác “Đó là vì em cứ cho nó ăn no, cưng ạ” Tay Armand vuốt nhẹ dọc đùi cậu chọc ghẹo

“Có lẽ em nên để đói nó một tuần,”

“Anh không nghĩ thế đâu” Armand đưa tay ra phía sau cậu bóp nhẹ làn da mềm mại ấy. Destin cúi xuống hôn ngực anh và hôn lên phía trên

“Vậy một tháng nhé ” Cậu hỏi , chỉ hôn khoe môi Armand và mỉm cười nhìn vào cặp mắt nâu ,chờ câu trả lời

“Ừ ừ ” Armand đẩy người cậu lên phía trước đủ để bắt dính lấy đôi môi. Khi tiến sâu nụ hôn, anh di chuyển cơ thể mình lên xuống. Destin cong người ra sau trước khoái cảm này, anh cũng theo cậu ngồi dậy để hai chân cậu quấn quanh eo mình .

Destin nhắm mắt xiết chặt tay quanh đầu Armand khi anh vùi mặt vào cổ mình. Armand dường như luôn khoái để họ trong tư thế này và thành thật mà nói thì đây cũng là tư thế Destin yêu thích . Những nhịp điệu chậm chậm luôn khiến cậu bay bổng lên cao.

“Ồ chúa ơi Armand,” Destin ngửa đầu cho anh tấn công hôn cổ và cằm mình .Armand rên lớn, không tin nổi cậu bé lại linh hoạt hiểu ý mình như thế . Anh lướt xuống hông và ngực cậu, chơi đùa với đầu nhũ khiến cậu càng rên rĩ hơn

“Em có mùi như thiên đường ấy ” Tay anh xiết chặt phía sau .

“Armand,” Destin kêu lớn , cơ thể cũng phụ anh hòa nhịp và tăng tốc chúng . Armand gặm gừ khoái cảm, anh ôm chặt cậu bé , rất muốn hôn nhưng không thể khi Destin cứ di chuyển khiến anh quá sức chịu đựng , anh chỉ biết đặt những hơi thở nặng nhọc trên môi cậu. Họ thét lên và trút hết vào nhau. Anh gục đầu lên ngực cậu , vài giây sau anh cảm thấy Destin cũng vòng tay ôm và đặt má lên đầu anh .

.....

Destin ngáp dài, hé nhẹ mắt rồi lại muốn nhắm để ngủ tiếp. Cậu gặp ánh mắt nâu mỉm cười với mình. Cậu cười , ôm lấy Armand , dựa sát vào cơ thể to hơn mình.

“Thế này thật tốt quá,” Destin thì thầm .

“Anh xem câu nói này như lời đề nghị mình gọi phục vụ phòng và nằm dài trên giường nhé?” Armand hỏi, Destin gật đầu ngay. “Được rồi, em muốn ăn trưa món gì?”

“Hum sao không ăn sáng mà ăn trưa?” Destin hơi ngược đầu ,rộng chỗ cho môi Armand trên cổ mình

“Em đã ngủ qua nó rồi ” Armand vừa nói vừa di chuyển xuống phía dưới.

“Ồ,” Destin ngo nguậy người vì cái miệng đang đi xuống của anh, cậu rên khẽ khi Armand chọc ghẹo bằng những nụ hôn nhẹ trên cơ thể. “Armand!”

“Ừ, đúng rồi, cứ gọi anh như thế” Armand rộng chân cậu và tiếp tục quấy rối khiến cậu rên lớn hơn. Anh mỉm cười bất ngờ lật úp người cậu và tấn công vùng da nhạy cảm phía sau làm cậu giật mình thét lên. “Armand,”

Destin cố vượt qua cơn khoái cảm để giằng thoát khỏi anh nhưng không được. Miệng anh tiến đến lối vào và thám hiểm nó. Destin đưa vội tay xuống dưới phía trước của mình ,cố tìm sự giải thoát cho tình trạng căng thẳng này. Armand đập tay cậu ra, và giữ “Nó” Trong tay mình, ép sát vào bụng Destin . Anh thấy toàn cơ thể cậu căng cứng lên , một tiếng rên lớn khác thoát ra , Destin nghiêng chặt rằng khi miệng và lưỡi anh lại di chuyển bên trong lối vào.

“Armand,” Destin kêu to khi cơ thể được đưa đến đỉnh, xóa hết sự bứt rứt đầy đam mê trong người . Armand mỉm cười trượt lại lên phía trên , thì thầm vào tai cậu “Em thấy thức dậy bằng cách này thế nào?”

“Nó thật...um” Destin cố gắng tìm từ cho Armand nhưng toàn thân cậu đang lịm mê người, thỏa mãn và rất buồn ngủ, lại thêm cái ấm áp của Armand xung quanh mình.

“Không được ngủ nhé” Armand quay cậu bé cho cậu nằm ngửa lại. Destin nhìn anh với cặp mắt nặng trĩu buồn ngủ, cậu kéo anh xuống hôn lên môi, hai chân khóa chặt người anh.

“Anh còn phản ứng mạnh kìa” Destin thì thầm, tay vuốt ve vào vật chính giữa hai cơ thể.

“Destin,” Armand găm lên tìm kiếm đôi môi cậu bé. Anh đu đưa người cùng với tay cậu rồi cuối cùng đặt đến đỉnh khoái lạc, xuất hết vào tay cậu. “Um tuyệt quá.” Anh thở dài hài lòng

“Vâng” Destin hôn nhẹ môi dưới Armand. Anh đẩy người xa một chút để nhìn người yêu, và bất ngờ thấy mình chìm đắm trong ánh mắt cậu bé. Anh cúi xuống hôn cậu đầy đam mê khao khát, một lúc sau mới chịu dứt ra cho cậu hít thở chút không khí.

“Ta đi tắm nhé?” Armand đề nghị, cậu gật đầu.

.....

Lincoln ngược nhìn từ chỗ bàn mình đang ngồi về phía bức tường của căn phòng kế bên. Mỗi lần hai người bọn họ gây ồn ào như thế là Allan lại muốn nhảy chồm vào anh không lâu sau khi tiếng ồn chấm dứt. Anh biết Allan đang nhìn mình nhưng anh giả bộ làm lơ và quay lại đọc quyển sách trên tay, hy vọng làm thế Allan không quấy rối anh.

“Linc,” Allan gọi nhẹ từ phía giường mình đang nằm. Anh mỉm cười khi chàng trai giả bộ làm lơ mình. Anh nằm dựa người, thở dài nhẹ , thật khó để khiến Lincoln tự nguyện đến với anh và đòi hỏi « chuyện đó ». Anh biết cậu ta cũng ham muốn mình, đôi mắt Lincoln đã hét lên điều đó, nhưng cái miệng và cơ thể cứ chống đối lại nó.

Lincoln ngẩng lên khi Allan đứng dậy, mắt anh lướt qua cơ thể người đàn ông trước mặt . Dù là 1 nhà doanh nghiệp nhưng Allan rất có cơ bắp, và Lincoln cảm thấy người nóng bừng, phản ứng trước dáng vẻ rất sexy đang di chuyển ấy. Anh thấy cặp mắt xanh sâu thẳm của Allan nhìn mình. Anh không tránh né khi Allan đặt một tay lên thành ghế, cúi xuống hôn anh, và dần sâu nụ hôn.

Lincoln cảm thấy Allan thả ra , mắt anh mở to ngạc nhiên khi Allan không với tay nắm lấy anh, càng ngạc nhiên hơn khi Allan đứng thẳng người và quay trở lại giường ngủ. Anh tiếp tục nhìn theo người đàn ông này trước khi quay trở lại quyển sách trên tay . Anh cự quạ người khó chịu với cái quần đang chật lên của mình. Chết tiệt Allan, anh muốn nguyên rửa anh ta, muốn hấn tiếp tục cái cách hấn vẫn thường làm với mình.

Anh liếc Allan lần nữa, thấy anh ta nhắm mắt như đang nghỉ ngơi. Nguyên rửa cằm trong miệng, anh đứng lên đi đến giường và ngồi mạnh người xuống. Liếc nhìn Allan lần nữa, vẫn không thấy cử động gì. Anh cong chân lên, để sách lên đùi và tiếp tục đọc.

Lincoln nghiêng rặng, cảm thấy hôm nay mình nguyên rửa Allan hơi nhiều. Quăng quyển sách xuống sàn, anh nắm tay Allan kéo mạnh anh ta về phía mình. Anh nghe Allan thốt lên ngạc nhiên trước khi người đàn ông ấy di chuyển đến anh, Lincoln không thèm trả lời câu hỏi ẩn trong ánh mắt Allan, anh kéo người đàn ông xuống và hôn anh ta.

Allan đưa miệng đến ngực Lincoln tạo nên những tiếng thở dốc nhỏ từ phía chàng trai. Cái anh cần là những tiếng rên lớn, những tiếng thét đầy đam mê của cậu kia. Anh xuống thấp hơn, tháo bỏ cái quần jean cậu đang mặc và hôn dọc cơ thể bên dưới, làm cậu ta khó chịu gầm gừ nhỏ trong miệng.

“Chiếm đoạt tôi ngay Allan, ngay bây giờ” Lincoln rít lên trong tiếng thở nặng nhọc. Anh nhắm mắt khi Allan nhồm dẩy và bắt đầu tiến vào người mình, thốt lên tiếng rên rỉ hiếm hoi khi Allan vào sâu trong mình.

Allan chuyển động ra vào, cảm thấy móng tay Lincoln bấu chặt lưng, mắt cậu nhắm và thở nhanh, thỉnh thoảng phát ra những tiếng động nho nhỏ. Tức mình, anh đi sâu vào cậu hơn.

“Linc,” Allan thì thào tên chàng trai giữa những nụ hôn trên cổ cậu ta.

“Allan,” Lincoln rên rỉ trong chất giọng Anh đặc sệt và đầy ham muốn của mình.

“Mở mắt ra và nhìn anh đi” Allan hơi nhích người lên đủ để nhìn vào mắt cậu. Lincoln lắc đầu, nghiêng sang một bên tránh anh và kéo anh trở lại cảm giác khoái lạc mà Allan đang trao cho mình. “Đừng thả em ra, tình yêu ạ.”

Allan bất ngờ dừng lại khi nghe những lời ấy để nhìn Lincoln; chỉ một vài phút sau Lincoln mới mở mắt nhìn anh. Anh có thể thấy sự đau khổ và tổn thương trong ánh mắt chán ghét của cậu. Anh sờ nhẹ lên má Lincoln.

“Nếu anh xong rồi thì hãy bỏ tôi ra.” Lincoln cố gắng vùng thoát ra, nhưng bất lực vì Allan vẫn đang dựa vào cậu bên dưới.

“Anh chưa xong với em đâu,” Allan nói và lật úp Lincoln, cố định người từ phía sau. Anh hôn lên cổ cậu, tay nắm giữ vuốt ve phía trước và di chuyển trong cậu nhanh chóng.

Lincoln thở mạnh rên lớn khi mình xuất đầy vào tay Allan, và khi anh ta thét lớn trút vào bên trong cơ thể nóng ẩm của mình. Một rá rồi!

“Allan dừng lại đi,” Lincoln to tiếng khi tay Allan tiếp tục sờ lên xuống bụng dưới mình.

“Nhưng anh muốn với em lần nữa” Allan thì thầm, vuốt nhẹ mái tóc cậu.

“Tôi đói rồi,” Lincoln bật dậy, Allan thả ra cho cậu đi vào vào phòng tắm và nghe tiếng khóa cửa bên trong. Nằm dài trên giường, anh đợi cậu tắm xong rồi tới lượt mình, sau đó họ cùng rời phòng.

Trên đường đi, họ gặp Armand và Destin, người cũng đang tới phòng ăn, thế là 4 người cùng nhau ăn trưa.

Sau đó Destin ngồi hóng mát trên boong tàu với Lincoln, người đang lờm cậu chăm chăm có mục đích.

“Ok hãy nói em nghe sao anh có vẻ thù địch với em như thế?”

“Tôi không thù địch cậu,” Lincoln nói.

“Ồ thế cái giọng hờn hĩnh và cái nhìn cạnh khóe đó là tự nhiên của anh à?” Hay đó là vẻ quyền rũ của người Anh các anh?”

“Cậu có bao giờ thử kiềm chế một chút không?” Lincoln hỏi bất ngờ khiến Destin nghếch mặt không hiểu ý anh, nhưng vài giây sau cậu đã nhận ra.

“Em làm ảnh hưởng gì đến anh à?”

“Hai người cứ như những con thỏ bị bệnh dại ấy.” Lincoln liếc cậu bé khi lời anh nói khiến cậu ôm bụng cười. Vài phút sau Lincoln chú ý đến cuốn tạp chí trên tay mình không thèm nhìn cậu bé vẫn đang ngồi cười ấy. Tiếng cười bỗng ngưng bật khi Val ngồi phịch xuống phía cuối ghế dài của Destin

“Cậu là của nợ lớn nhất trong đời tôi ” Val thét lên.

“Ồ, tôi thật sự rất tiếc nhé” Destin co chân lên tránh đụng anh ta.

“Ồ tôi nghi ngờ cái rất tiếc của cậu” Val khịt mũi, muốn tát vào cái nhìn trên trên mặt Destin. “Cậu có biết Donovan mong muốn như thế nào về hợp đồng làm ăn với Armand không? Hử ? Và cậu đã hủy nó vì cái tính trẻ con hư hỏng của cậu”

“Tôi xin lỗi nhé, nhưng tôi không hiểu anh đang muốn nói gì ,Val ạ ” Destin liếc qua Lincoln , người đang nhìn Val với ánh mắt khinh miệt.

“Donovan muốn mua một khách sạn của Armand, và từ lúc cậu tỏ thái độ không thích Donovan, Armand đã từ chối lời đề nghị đó. Còn tôi phải lãnh hậu quả sự không hài lòng của anh ấy ” Val rít lên, tiến tới gần Destin.

“Nghe này, tôi không chống đối gì Donovan nếu anh ta tránh xa tôi ra” Destin đáp lại người tóc vàng trước mặt. Mắt Val ánh lên sự đe dọa khiến Destin hơi rợn người

“Chúa ơi, anh ta chỉ yêu cầu cậu ngủ với anh ta một lần thôi, chứ không phải đòi giữ cậu bên mình ” Val gần giọng nhìn Destin mở to mắt ngạc nhiên.

“Tôi không phải là đồ vật để chuyển đi vòng vòng , Val à .Chúa ơi, sao anh có thể để anh ta làm thế với anh chứ ?” Destin to tiếng, không tin nổi lời Val vừa nói . Cậu thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh ta và chợt thấy thương cảm người này

“Cậu không là gì ngoài là thằng đ* nhỏ của Armand,” Val hạ giọng thấp xuống đe dọa “Và khi anh ta chán cậu, anh ta sẽ tìm cách khiến cậu không bao giờ muốn giang rộng chân cho anh ta nữa.”

Destin không suy nghĩ gì, tát thẳng ,mạnh vào mặt Val. Cơn giận bùng lên, người kế tiếp nào đó mà gọi cậu là đ* , cậu thề sẽ đánh người đó thành miếng thịt đầy máu. Cậu thấy Val đưa tay sờ má đỏ ửng cười giễu cợt .

“Tôi nghĩ tôi nói trúng sự thực rồi nhỉ” Val cười, nói.

“Tôi không là đ* của ai cả ” Destin đáp lại, hai mắt hơi ướt ướt. “Tôi sẽ không bao giờ là đ* của ai cả ”

“Tôi chắc điều đó ” Val đứng dậy, mỉm cười lần cuối rồi đi chỗ khác. Destin nhìn xuống bàn tay đau nhói vì cái tát , nước mắt sắp trào ra.

“Cậu ổn chứ ?” Lincoln vuốt nhẹ mặt cậu bé, đưa mắt cậu về nhìn mình. Destin ngược lên , nước mắt chảy xuống hai má.

“Không sao ” Destin nói, tay quệt nước mắt đi. Cậu giật mình khi Lincoln ôm cậu vào lòng, nhưng thư giãn ngay vì cái ôm bè bạn này

“Cậu nên kể cho Armand nghe đi ” Lincoln nói nhưng Destin lắc đầu từ chối

“Không, Val chỉ muốn quấy rối em, em không muốn làm Armand lo lắng” Destin đẩy người ra. “Anh ta cứ cố gắng dọa dẫm em từ lúc lên tàu đến giờ”

“Ồ,” Lincoln lướt mắt khắp boong tàu xem có ai quanh đây không, trước khi anh cất tiếng . “Donovan cũng làm điều đó với Allan và tôi.”

“Anh ta đã hỏi Allan rằng anh ta có thể...” Destin dò hỏi, không kết thúc hết câu nói, cậu thấy anh gật đầu và không đọc được cảm xúc gì trong ánh mắt .

“Allan đã bảo với hấn ta địa ngục sẽ nhô lên khỏi mặt đất trước khi anh ấy cho phép hấn chạm vào tôi. ” Lincoln nhỏ nhẹ đáp, an ủi trong lòng khi Allan không trao mình cho người khác.

“Hey, cả hai người ” Allan gọi họ khi đang tiến về phía hai người . Cả hai ngược lên nhìn khiến nụ cười trên mặt Allan biến mất “Có chuyện gì sao?”

“Không ” Lincoln đáp ngay, Destin cũng gật đầu hưởng ứng

“Ok, Armand đã đặt bàn . Buổi biểu diễn tạp kỹ tối nay rất hay đấy” Allan hồ hởi nói khi hai chàng trai đứng dậy thu dọn đồ

“Ồ ok,” Destin và Lincoln theo sau Allan. Destin cố gắng không để lộ chuyện buồn khi tới bàn . Nhưng khi cậu ngồi xuống, tay Armand đặt nhẹ trên đùi cậu , ánh mắt đầy vẻ lo lắng quan tâm

“Không có chuyện gì chứ em ?” Armand hỏi thấy Destin gật đầu. Thức uống được gọi ra và cả nhóm im lặng khi buổi biểu diễn bắt đầu. Trong nửa đầu buổi trình diễn, họ cùng ăn tối . Khi buổi trình diễn kết thúc và ăn tối cũng xong, họ ngồi lại nghe hòa nhạc

“Thế là sau tất cả những cuộc họp và ký kết hợp đồng , tôi nghĩ tới chuyến du lịch trên du thuyền này cho mình” Allan trò chuyện với Armand để hai người kia ngồi nghe nhạc.

“Ừ, tôi cũng thế, tôi đã nghĩ tới chuyến đi này cho tôi và Destin từ đầu mùa hè”

“Ồ,”

“Vâng , khi khách sạn Rebecca hoàn tất và trại trẻ mồ côi trên đường Bellem được chuyển giao cho chính phủ , tôi bắt đầu chuyến đi” Armand thấy mặt Destin hơi tái khi nghe tên trại trẻ

“Ồ tôi không nghĩ anh có hứng thú với trại mồ côi như thế ” Allan nhìn giữa Armand và Destin, anh chú ý không khí đột nhiên căng thẳng giữa hai người, trước khi Armand quay sang anh

“Nó làm tôi quan tâm vì sự thiếu chăm sóc và bỏ lơ pháp luật của người điều hành trại trẻ. Tôi chỉ giúp một tay cho mọi thứ về đúng vị trí nó mà thôi.” Armand nhún vai đáp như thể đó không là chuyện đáng kể.

“Ah,” Allan gật đầu, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. họ ngồi với nhau khoảng vài giờ trước khi ai về lại phòng người nấy.

.....

Destin khá im lặng, cậu đang chuẩn bị đi ngủ nhưng tâm trí cậu cứ nghĩ về cuộc trò chuyện tối nay

“Destin em đang buồn sao?” Armand hỏi từ cửa phòng tắm.

“Không, sao thế?” Destin nhìn anh khi cậu đánh răng . Đặt bàn chải xuống, cậu quay lại gặp ánh mắt anh

“Em có vẻ không vui khi anh nhắc đến trại trẻ mồ côi” Armand nói, thấy cậu cắn nhẹ môi dưới, anh biết đây là thói quen của cậu khi đang có khúc mắc chuyện gì trong đầu

“Em không tự hào về quãng thời gian em sống trong trại trẻ cũng như khoảng thời gian em lang thang trên đường phố trước khi gặp anh” Destin đáp.

“Em kể cho anh nghe về chúng chứ ?”

Destin im lặng, cúi mặt đi vào phòng ngủ, cậu ngồi xuống phía cuối giường

“Không có gì nhiều phải kể cả ” Destin nói nhưng vẫn không nhìn anh “Sau khi mẹ em chết , họ chuyển anh em từ nhà nuôi dưỡng này đến nhà nuôi dưỡng khác nhưng không ai muốn chúng em, hay thật ra là không ai muốn nuôi em , một thằng bé 12 tuổi tính tình nổi loạn.”

Armand không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên và ôm cậu vào lòng. Một vài phút sau, Destin nói tiếp “ Chúng em như một gói hàng, em nhớ một người phụ nữ đã dùng từ ‘ gói hàng bị hư hỏng nặng’, họ đã chuyển chúng em vào trại trẻ mồ côi. Em cảm thấy rất kinh khủng khi hai đứa em gái phải vào trại trẻ vì do em nhưng em không muốn xa rời chúng”

“Vì thế...” Destin gỡ tay anh ra, nằm lên giường , cậu đợi đến khi Armand cũng nằm xuống ôm cậu , cậu mới tiếp tục “Bà Passel đã chia rẽ anh em em ngay thẳng đầu tiên, bà nói làm thế tốt cho chúng, chúng sẽ thích nghi nhanh hơn. Tự nhiên bị mất đi quyền chăm sóc và bảo vệ em mình, em khá chơ vơ, nhưng sau

đó em đã gặp một bé gái khác, đó là Bev . Một bé gái nhỏ , ốm yếu và rất hay hoảng sợ , hay bị ức hiếp bởi Toby. Và như một thằng ngốc, em đã lao vào bênh vực cô bé, đánh nhau với người khác.”

“Kết cuộc em phải nằm viện phải không ” Armand tiếp lời cậu, tay anh đan xen với tay cậu.

“Vâng, khi em ra khỏi bệnh viện hai tuần sau, em mới biết hai em mình đã được người khác nhận nuôi. Còn bà Passel đã xóa bỏ tên thời con gái của mẹ em trên hồ sơ của chúng nên chúng không còn sự liên kết nào với em nữa. Em đã cố hết sức trong khả năng một thằng bé 12 tuổi có thể làm được, em đã gọi cho chính quyền bang hay những cơ sở có quyền lực nhưng đều bị họ trả lời là không thể giúp gì được.” Destin im lặng, xoay người lại, vùi mặt vào ngực anh .“Sau khi cố gắng 1 năm trời, em mới nhận ra mình hoàn toàn bất lực, vô vọng, em trở lại lạc lõng chơ vơ và không có mục đích sống. Gia đình em đã mất và em cô đơn một mình.”

“Anh rất tiếc” Armand hôn nhẹ lên tóc Destin

“Em cũng được vài người lớn yêu thích, nhưng em không thể gạt bỏ cảm giác mình như thú nuôi nào đó, họ chỉ chọn những con tốt nhất ra khỏi bãi rác , vì thế em trở nên xấu tính. Đầu tiên là mẹ em., sau đó là chính phủ, tất cả người lớn đều làm em thất vọng, và em không mong đợi gì ở họ” Destin hơi đẩy người ra, nói . “Em nghĩ anh có thể dùng từ diễn tả em đã làm những hành động để chắc chắn không ai ưa mình.”

“Em không hy vọng ông bà hay người thân nào đó sẽ đến đón em sao?” Armand hỏi, cảm thấy Destin hơi cứng người lại.

“Không, thực sự là không. Em không thể tưởng tượng ra cảnh người đàn ông đã tạo ra em trên đời sẽ chạy đến thức nhận đứa con bị bỏ rơi . Và em cũng không biết ông bà ngoại mình còn sống. Còn bố mẹ và ông bà của cha nuôi thì đã chết, ông cũng không có họ hàng hay anh em gì cả. Ngoài ra, em thật sự không biết nhiều về ông.”

“Nhưng ông ấy đã nhận nuôi em” Armand nói làm Destin ngạc nhiên nhìn anh

“Ông ấy đã làm gì ?”Cậu hỏi lại

“Ông ấy đã điền vào đơn xin nhận nuôi em, vì thế anh mới biết Tom Davenport không phải cha ruột em.” Armand tự hỏi mình có nên nói tên cha ruột cho cậu hay không nhỉ? Anh tính tiết lộ thì Destin bật cười chua chát và nói.

“Ít nhất cũng có một người muốn em” Ok bỏ ý định nói tên cha ruột của cậu đi

“Anh cần em” lời Armand nói làm cậu thấy vui lòng.

“Không phải nghĩa ấy ” Destin hôn nhẹ lên ngực anh. Armand ôm cậu vào lòng, không biết tối nay cậu đã kể hết tất cả chưa. “Sau thời gian mất phương hướng ấy, em nhận ra em nên giúp đỡ những đứa trẻ nhỏ hơn trong trại, và em đã làm thế cho đến khi em 18 tuổi và bị đá ra ngoài hè.”

“Anh biết em bị đá ra cách 4 tháng trước khi tròn 18 tuổi,” Armand thấy Destin ngạc nhiên “Em tròn 18 tuổi vào tháng 4, anh gặp em vào tháng 6 . Nếu em sống trên đường phố 6 tháng thì em bị đuổi ra vào khoảng tháng 1”

“À, cái đó , em thật sự không giỏi nhớ ngày tháng ,” Destin cúi mặt đáp khẽ.

“Destin,”

“Ok, em bị đá ra trước khi bắt đầu năm mới đó.” Destin lầm bầm trong miệng, cậu ngược nhìn anh “Và đừng nói nữa, em không muốn nhớ lại , em rất mừng vì mọi chuyện đã trôi qua”

“Được rồi, anh không nói nữa ”

Destin nằm chìm xuống giường, vài phút sau Armand nhận thấy cậu bé đã ngủ . Anh nghĩ về những gì cậu vừa kể, nó không có điều mới so với những gì anh đã biết trước đây, thở dài, anh cũng nhắm mắt.

.....

“Ồ thật kinh tởm, sao hai người họ không kiếm một căn phòng nhỉ,” Val nói từ cái bàn anh ta đang ngồi với nhiều người xung quanh. Anh liếc Donovan trước khi quay lưng giận dữ bỏ về tàu. Allan nhìn theo hướng

Val vừa nói, thấy Armand và Destin đang cười ngựa trên bãi biển. Sau một vài giây Donovan cũng đứng lên và rời nhóm.

“Chuyện gì với bọn họ thế ?” Một người nhìn ra bãi biển. “Hai người đó đâu làm gì quá đáng đến nỗi phải cần một căn phòng”

“Tôi nghĩ vấn đề của Val là cái cách Armand chạm vào cậu bé ,” Allan nói, tay lật một trang báo

“Chạm vào cậu bé á ?” Người đàn ông nhìn lại bãi biển, ông thấy Armand đang vòng tay quanh eo Destin , và tay kia trên dây cương, trong khi hai tay Destin đặt trên đùi anh.

“Ừ, với sự ngọt ngào và quan tâm mà anh ta không bao giờ thể hiện với ai khác” Allan thấy cả nhóm đều nhìn mình “ Thôi nào, tất cả các anh đều biết rõ Armand và cái cách anh ta hành xử ở những bữa tiệc rồi mà, đúng không?”

“Ừ” một người khác lên tiếng. “Tôi đã thấy Armand tại 1 bữa tiệc cùng với Val, khi cậu ta cố ôm ấp Armand, anh ta đã nổi giận lên”

“Thấy không, với Destin, họ luôn ôm ấp nhau,” Allan nhún vai nói.

“Đó là vì Armand yêu và tôn trọng Destin,” Lincoln nói, khiến Allan nhìn anh ngạc nhiên

“Xin lỗi nhé, cưng , nhưng anh biết rõ Armand một thời gian dài, điều cuối cùng anh ta làm là đi yêu cậu bé” Allan lắc đầu nói.

“Thôi nào Allan nhìn họ xem, làm sao anh có thể nói Armand không yêu Destin chứ”

“Bởi vì Armand không có khả năng yêu,” Allan đáp khế, anh thấy Linc lườm anh giận dữ

“Làm sao anh có thể nói ra những lời như thế ?”

“Anh không bịa, Armand đã tâm sự với anh nhiều năm về trước như thế , thậm chí sau đó anh còn hỏi anh ta có yêu gia đình không .” Mắt Lincoln mở to kinh hoàng. “Anh ấy tôn trọng gia đình mình, nhưng ông bố đã chắc chắn rằng Armand học được một bài học đau khổ như thế nào khi yêu người khác.”

“Thật khủng khiếp,” Lincoln thì thầm, anh quay ra nhìn hai người bọn họ đang rất vui vẻ “Nhưng, tại sao họ...?”

“Anh biết Armand quan tâm chăm sóc cậu bé, nhưng nếu ngày mai Destin có bỏ đi, Armand cũng sẽ tiếp tục cuộc sống như chưa từng có chuyện gì xảy ra”

Lời Allan nói làm Linc thấy buồn cho cậu bé

“Destin tội nghiệp, dù bản thân tôi cũng cảm nhận được điều đó ra sao .” Lincoln thì thầm , Allan cũng không bình luận gì thêm .

Destin di chuyển tay mình khỏi đùi Armand, một tay cậu vòng lên cổ anh, cái còn lại đặt nằm trên tay Armand đang quần quanh bụng mình. Dựa người ra sau, cậu hít thở sâu mùi biển và quay đầu lại nhìn Armand

“Em thích thế này” Destin cười nói.

“Cách đây một giờ em còn lo sợ sẽ té xuống ngựa kìa ” Armand xiết chặt tay quanh người cậu.

“Anh biết không, chúng ta có thể vui vẻ đấy.”

“Ồ bây giờ thì em trở nên ghê gớm rồi đấy,” Armand cười lớn

“Thôi nào” Destin cũng cười theo.

“Dù nó nghe có vẻ rất hay, nhưng anh không nghĩ sex trên lưng ngựa giữa nơi công cộng là điều anh thích làm .” Armand cười nham nhở, cúi xuống hôn lên cổ cậu bé

“Vậy chúng ta có thể mua ngựa khi trở về nhà không?”

Armand lắc đầu cười to hơn

“Anh sẽ nghĩ về điều đó” Anh thúc ngựa chạy vào chỗ sóng vỗ, Destin cười thích thú khi hai đầu gối mình bị ướt.

“Em không biết là Aruba lại đẹp thế này,” Destin dựa vào ngực anh ngắm nhìn quanh cảnh xung quanh. “Chúng ta nên ở lại đây lâu hơn là chỉ vài giờ”

“Ừ ” Armand đồng ý kiến với Destin, Aruba là một trong số những nơi anh ưa thích , có điều gì đó ở hòn đảo này mời gọi anh. Họ cưỡi ngựa vài vòng nữa trước khi Armand nhìn xuống người yêu, thấy cậu hơi lim dim mắt “Em ngủ không đủ giấc à?”

“Em chỉ đang rất ấm áp và hài lòng được anh ôm thế này nên hơi buồn ngủ thôi.” Destin che tay ngáp dài một cái, cậu núp vào người anh cố mở mắt.

“Ta nên quay lại và có thể đi mua sắm vài thứ gì không?” Armand đề nghị, cậu gật đầu. Anh thúc ngựa chạy lên đất bằng và phi bước kiệu, chợt cảm thấy Destin bám chặt mình và anh thích thế

“Armand,” Destin giữ chặt anh dù gió thổi vào mặt và hơi thở ấm nóng của Armand trên cổ làm cậu thích thú . Cậu nhắm mắt thư giãn lần nữa đến khi ngựa đi từ từ cậu mới mở mắt ra.

Xiết dây cương cho ngựa dừng lại, Armand đỡ Destin xuống đất. Anh giữ cậu cẩn thận cho đến khi cậu đứng vững trên đất mới giao ngựa cho nài ngựa. Họ đi và dừng lại chỗ một nhóm người đang ngồi trong một quán café nhỏ.

“Hey,” Destin chào họ khi cậu cùng Armand ngồi xuống ghế trống, nhiều tiếng chào đáp lại . Armand để ý thấy Lincoln đang ngó mình chằm chằm

“Thế Armand, Hôm nay anh có dự định gì không?” Allan hỏi

“Đi mua sắm và dạo vòng vòng” Armand mỉm cười, anh mời Allan và Lincoln cùng đi với họ, Allan gật đầu trong khi Lincoln vẫn còn nhìn anh. Destin mỉm cười, nắm tay Lincoln và kéo chàng trai theo mình, để Armand và Allan theo sau chậm chậm, họ hài lòng khi đi chậm phía sau hai người.

“Ừm, Destin tôi có thể hỏi cậu chút chuyện không ” Lincoln hỏi nhỏ, liếc trộm về phía Armand và Allan

“Được chứ” Destin đáp, thấy Linc có vẻ hơi căng thẳng.

“Cậu làm cách nào mà Armand ôm cậu, chạm và vuốt ve cậu như thế ? ” Lincoln dựa vào Destin hỏi nhỏ như thì thầm.

“Như thế nào?” Destin chưa hiểu ý anh

“Giống như trong mắt anh ấy trên thế giới này chỉ có cậu. Cậu có yêu Armand không?”

“Em rất thích anh ấy” Destin tránh né câu trả lời thật , không muốn cho mọi người biết cậu rất yêu Armand. “Anh không thích Allan sao?”

“Không, thật sự mà nói, tôi rất ghét anh ta,”

Destin tưởng anh đùa cậu tính cười thì gặp vẻ mặt nghiêm túc của anh.

“Nếu anh không thích anh ấy , vậy sao anh lại ở đây với anh và hơn nữa hai người còn ngủ chung với nhau.” Destin không hiểu, nhưng cậu chợt thấy nỗi buồn và sự xấu hổ trong ánh mắt Lincoln.

“Lincoln?”

“Anh ta biết được bí mật của tôi, thà làm đồ chơi cho anh ấy còn tốt hơn nếu bí mật đó bị tiết lộ ” Lincoln quay mặt đi chỗ khác

“Nếu anh không thích anh ấy vậy sao anh lại hỏi chuyện đó?” Destin hỏi khi họ đi vào trung tâm mua sắm

“Bởi vì tôi không thể thuyết phục được cơ thể mình rằng tôi không thích Allan” Giọng Lincoln nghe hơi thất bại “Và thực sự thì ăn nằm với anh ấy cũng không tệ .”

“À, em nghĩ là nó tuyệt lắm ” Destin dịch lại lời anh nói

“Destin,” Lincoln dừng lại. “Tôi có thể sẽ dễ dàng yêu Allan nếu anh ấy cho tôi sự lựa chọn, nhưng anh ấy đã không cho cơ hội nào cả. Và từ lúc bị anh ấy ép buộc, tôi đã không thể bỏ đi cảm giác bị lừa dối mỗi khi anh ấy chạm vào mình”

“Em không thể nghĩ gì khi Armand chạm em” Destin mỉm cười hai mà ửng hồng

“Ừ, nhưng cậu có thể hét lên,” Lincoln thấy hai má cậu càng đỏ hơn

“Bởi vì anh ấy cứ hay làm cho em hưng phấn quá mức...” Destin cúi mặt

“Quá nhiều vuốt ve kích thích sao?” Lincoln hỏi thấy đầu đỏ gập đầu “Tôi chưa bao giờ thật sự có nó”

“Thật sao? Chưa bao giờ hai người trải qua hàng giờ chia sẻ khoái cảm cho nhau?” Destin ngạc nhiên ngừng lên hỏi lại anh.

“Bộ cậu và anh ta luôn như thế ?” Lincoln liếc Armand và Allan trước khi nhìn cậu bé

“Không, có những lúc tụi em không thể chờ nhưng cũng có những lúc trải qua hàng giờ vuốt ve nhau” Destin nói nhỏ.

“Ồ, bình thường tôi chỉ muốn nó kết thúc, tôi cố để Allan thỏa mãn xong thì thôi nhưng không làm được” Lincoln lắc đầu chán nản, anh ghét phải nghĩ về chuyện này

“Anh thích anh ấy chạm vào mình không?” Destin hỏi thấy anh gập đầu “Vậy anh phải bỏ qua cảm giác bị anh ấy lừa dối và để anh ấy tự do chạm vào mình”

“Tôi không biết tôi có thể không,” Lincoln đáp. Destin quay ra sau nhìn Armand

“Hey tụi em sẽ vào bên trong nhé,” Destin gọi to

“Ừ” Armand gọi lại trước khi quay sang Allan . “Vậy bây giờ anh có chịu cho biết câu hỏi anh đang thắc mắc trong đầu không ?”

“Làm sao anh khiến cậu bé rên la như thế?” Allan dừng lại nhìn Armand.

“Sao cơ? ”

Allan cười nhăn nhở “Anh biết tôi đang nói gì mà, chúa ơi , thật là phần khích nếu được gọi tên mình như thế ,” Allan dịu giọng xuống “ Có thể làm cậu ấy tự nguyện ôm hôn mình, cho mình vuốt ve.”

“Và Lincoln không làm thế với anh ?”

“Không, cậu ấy để tôi quan hệ và những tiếng rên đó không thể gọi là tình yêu được “ Tiếng Allan nghe buồn bã.

“Vậy nó chỉ hoàn toàn là thể xác? Anh yêu thể xác cậu ấy sao?”

“ Không, nhưng tôi rất chắc chắn cậu ấy ghét tôi” Allan thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Armand “Tôi có một vài thông tin về cậu ấy và tôi dùng nó để thuyết phục cậu ấy lên giường với mình”

“Anh đe dọa cậu ấy để ngủ với anh ?” Armand dần giọng, lườm Allan.

“Chỉ bởi vì sau vài tháng theo đuổi mà cậu ấy cứ làm ngơ với tôi , tôi không biết cách nào khác “

“Có nhiều cách để anh nắm được điều anh muốn mà” Armand nói nhưng Allan chỉ lắc đầu

“Vậy anh đã làm gì để khiến cậu bé rên như thế ?” Allan cố hỏi về thông tin mình cần

“Tôi không làm gì ngoài những việc bình thường, Destin luôn gọi tên tôi trong lúc ấy”

“Ồ,” Allan thất vọng, anh tưởng Armand có biện pháp nào đó và anh muốn dùng nó với Linc,anh muốn cho cậu thấy anh yêu cậu biết bao. “Tôi yêu cậu ấy Armand, tôi rất muốn làm cậu ấy được hạnh phúc.”

“Anh đã thử nói thật cho cậu ấy chưa ?”

“Nói cho cậu ấy á ? Ồ không, Linc đã làm rõ ràng rằng tôi là thằng hèn hạ nhất mà cậu ấy từng gặp ” Allan nhún vai. “Tôi nghĩ có lẽ tôi nên tìm một cách khác khiến cậu ấy tự nguyện đến với tôi và đó sẽ là bước đầu trong công cuộc làm tan chảy trái tim của Linc.”

“Ồ, vậy anh cứ bắt đầu bằng cách quan hệ anh luôn làm đi,” Armand cười nhẹ

Họ bắt đầu đi tiếp khi hai người yêu ra khỏi cửa hàng. Destin trông rất vui vẻ quàng tay qua eo Armand khi họ đi dạo đường phố. “Em đã mua gì thế ?”

“Ồ Nó là bí mật” Destin cười hớn hở, cậu nhìn sang thấy không khí giữa Allan và Lincoln hơi ngưng nghịu, cậu cố tình cùng Armand đi chậm lại sau hai người.

“Ôi không, anh đã nhìn thấy ánh mắt đó trước đây rồi” Armand thì thầm vào tai Destin

“Ánh mắt gì?” Destin không hiểu

“Ánh mắt nói ‘tôi rất muốn giúp nhưng tôi không thể’ của em ấy , Anh đã thấy trên mặt Angie vài lần rồi”

“Nhưng họ cần 1 sự thúc đẩy,” Destin mỉm cười nhìn Armand nhưng anh lắc đầu

“Anh đã cho tất cả lời khuyên mà anh biết rồi”

“Anh cho Allan lời khuyên á?” Destin ngạc nhiên dừng lại.

“Ừ,”

Destin tiến sát gần anh, kề tai hỏi nhỏ “Nó là gì thế ?”

“Sao em tò mò quá ? Em đã nói gì với Lincoln?”

“Rằng những vuốt ve kích thích bao giờ cũng tốt hơn,” Destin cười gian xảo làm Armand nhượng một bên mày

“Ah anh hiểu rồi ,” anh cúi xuống hôn nhẹ môi cậu

“wow anh xem kìa” Destin chạy về 1 cửa hàng bán chim cảnh nhiệt đới.

“Anh biết không, thỉnh thoảng có vẻ như anh không nắm bắt được cậu ấy,” Allan cười nói với Armand khi Linc chạy theo Destin

“Thỉnh thoảng tôi có ngăn cậu ấy nhưng không giữ được quá lâu” Armand đi lại gần người yêu, cậu đang nựng một chú chim.

“Đừng nghĩ mua nó nhé, em đã có một con ở nhà rồi”

“Um Đó là chim của con trai anh Adams và Angie”

“Và nó vẫn ở nhà của mình,”

“Thôi nào, chúng trông rất dễ thương mà,” Destin tuy nói thế nhưng cũng cười toe toét , khoác tay Armand đi dạo tiếp sau khi cậu đã chụp hình lũ chim.

.....

Destin trở mình nhìn cái giường trống không, cậu ngồi dậy đảo mắt khắp căn phòng tối tự hỏi Armand đâu rồi ? Thấy cửa dẫn ra một ban công nhỏ ngoài phòng họ, cậu mặc quần áo và tiến về phía đó , Armand đang ngồi ngắm biển

“Armand?” Destin khẽ gọi

“Hey, Anh không làm em thức giấc đó chứ ?” anh mỉm cười giơ tay đón cậu. Cậu bé ngồi trong lòng anh, thở dài hài lòng.

“Không, chỉ là ở giường trống một mình hơi cô đơn. Anh đang làm gì ngoài này thế?”

“Đang suy nghĩ ” Armand sờ nhẹ nhẹ sau lưng cậu

“Có cần em để anh yên tĩnh không ?” Destin ngồi dậy nhìn Armand, anh cười , hôn lên môi cậu bé rồi vòng tay ôm chặt cậu vào lòng.

“Không, chỉ cần em để anh ôm thế này thôi” Armand đáp, anh thấy cậu bé dựa người vào mình, vài phút sau cậu nặng dần và rơi vào giấc ngủ . Thở dài, mắt anh lại nhìn ra biển suy nghĩ về vài tháng đã qua gần đây.

Anh tự hỏi có phải mình đã quá bị thu hút bởi Destin , không biết từ lúc nào anh bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau này khi không có cậu . Dĩ nhiên anh rất quan tâm lo lắng cho Destin, ở cậu có một đặc tính khiến người khác luôn muốn được chăm sóc cậu .

Hơn nữa cậu là người tình đầu tiên chấp nhận tất cả mọi thứ ở anh. Thậm chí khi anh cố giấu bộ mặt khác của mình , cậu lại ôm anh với sự thích thú khiến con quái vật trong anh sợ hãi ra ngoài.

Nhắm mắt, anh cười mẩn ngượng, Destin đã chứng tỏ mình là người yêu mong đợi nhất mà anh từng có. Armand đổi tư thế, anh nghe tiếng cậu bé lẩm rẩm trong miệng

“Armand?” Destin thỉnh thoảng nói

“Anh tưởng em đang ngủ chứ,”

Destin cười khẽ “ Anh sẽ không làm em hối hận vì quyết định trở thành người yêu của anh chứ ?” Destin thì thầm trong giọng ngái ngủ , Armand tự hỏi cậu bé có đang thực sự tỉnh hay không.

“Anh sẽ không làm thế đâu,” Armand đáp. Destin choàng tay ôm cổ anh, thì thầm lời cảm ơn . Armand mỉm cười ; anh hy vọng khi thời điểm ấy đến , anh sẽ không khiến cậu phải hối hận quyết định của mình vì anh không muốn làm cậu bé đau khổ .

.....

“Val?” Donovan gọi khẽ, bước đến sau lưng chàng trai tóc vàng. “Em đang làm gì vậy ?”

“Ngắm cảnh thôi ” Val hút một hơi dài thuốc trên tay trước khi quay lại nhìn Donovan. Anh ta nhận thấy Donovan đã tìm ra anh đang nhìn gì và bây giờ đang thêm nhõ giải vì cái lưng trần của Destin

“Em chỉ là miếng thịt của anh thôi, phải không Van?”

“Không , dĩ nhiên là không phải rồi ” Donovan tiến lại gần Val, tay sờ vào trong lớp áo ngủ đến làn da quanh rốn .

“Vậy tại sao anh chuyển em vòng vòng đám bạn của anh?” Val ngã người ra sau hưởng ứng bàn tay ấy.

“Anh nghĩ em thích sự thay đổi mới mẻ trên giường ngủ?”

“Em thích thế, nhưng em không ưa cảm giác thành món đồ chơi trên tay anh để anh đẩy đi vòng vòng” Val nói, chợt nhận ra một người khác xuất hiện sau lưng Donovan. Cậu ta dừng trước mặt Val, mỉm cười nhẹ và hôn lên môi Val.

“Anh thấy sáng nay em hơi buồn và Benny rất lo cho em”.

“Anh muốn em ngủ với cậu ta?” Val hỏi, để yên cho Donovan mở áo ngủ và mắt Benny ngấm nhìn thân hình trần trụi của mình .

“Um không, anh muốn em vui vẻ với cậu ta” Donovan nói khi Benny quỳ xuống trước mặt Val và bắt đầu phục vụ.

“Em chưa bao giờ ở thế trên cả” Val rên nhẹ trước kỹ năng điều khiển của cậu trai , còn Donovan ở phía sau cũng bắt đầu đùa giỡn . Tối hôm đó cả ba vui vẻ với nhau cả đêm.

.....

Destin ngẩng lên khi Lincoln ngồi xuống chỗ cậu. Gật đầu chào anh, cậu tiếp tục quay lại công việc trên tay ,những giấy tờ cần phải điền vào trước khi họ trở về nhà.

“Cậu đang làm gì thế?” Lincoln tò mò hỏi

“Bài tập về nhà, em phải hoàn tất nó trước khi về.”

“Trường học sao, cậu mấy tuổi thế?” Lincoln ngạc nhiên hỏi, dù trông Destin còn trẻ nhưng anh không nghĩ cậu bé lại nhỏ đến thế

“18, sao thế ? anh bao nhiêu tuổi?”

“25,” Lincoln nói làm Destin cũng ngạc nhiên.

“Còn Allan?”

“Anh ấy 28,” Lincoln mỉm cười. “Và Armand thì 26, tôi đã hỏi Allan.”

“Ồ,” Destin nhún vai làm tiếp bài tập, trong khi Lincoln theo dõi đạo diễn chương trình giải trí cùng vài người khác chuẩn bị cho buổi trình diễn cuối cùng sau ngày tàu ghé Georgetown. Xem chán chê một lúc sau, anh quay lại Destin

“Cậu có dự định gì cho bữa nay không?” Lincoln hỏi

“Anh quan sát kỹ khâu chuẩn bị buổi trình diễn quá nhỉ ”Destin đáp lại, mắt cậu cũng nhìn lên sân khấu , chợt thấy Lincoln trông khá chán nản “Chuyện gì với anh thế?”

“Huh? À, không có gì ” Lincoln chối nhẹ , cậu không hỏi gì thêm mà lẳng lặng làm tiếp bài tập . Cậu không chắc thời gian đã trôi qua bao lâu đến khi Allan và Armand tham gia với họ. Bốn người cùng ăn trưa và chơi bài sau đó cả buổi chiều.

“Tối nay ta sẽ làm gì đây ?” Armand nhìn Destin và Lincoln hỏi ý kiến.

“Em sao cũng được ” Destin ngáp dài một cái, cậu thấy cả ba người ngó mình cười tủm tỉm, cậu nhường một bên mày thắc mắc.

“Có lẽ nên đi nghỉ một lát nhỉ ?” Allan cười to chọc cậu, Destin lườm anh

“Em không cần nghỉ ngơi” .

Họ cười lớn lần nữa, cậu lắc đầu chuyển sự chú ý của mình sang khung cảnh xung quanh, không thể tin một ngày trôi qua nhanh thế

Bốn người ăn tối với nhau, sau đó cùng vào phòng khiêu vũ xem mọi người nhảy trong khi họ ngồi uống nước nói chuyện. Destin rất thích cảnh mọi người khiêu vũ, mắt cậu dán chặt vào các cặp trên sàn nhảy. Quay sang Armand cậu mỉm cười tự hỏi liệu mình có thể kéo anh ra nhảy không.

“Cái nhìn đó có ý gì thế?” Armand hỏi cậu

“Em đang tự hỏi anh có biết nhảy không” Destin dựa vào người yêu

“Anh uống hơi nhiều rượu rồi” Armand từ chối khéo, anh thấy cậu bé than van và nhìn anh bằng cặp mắt cún con long lanh.

“Đi đi mà ?”

“Ok,” Armand đứng dậy kéo cậu theo , Destin cười toe toét . Đến sàn nhảy, anh ôm cậu và dìu theo nhịp điệu chậm chậm của nhạc. Vòng tay quanh cổ Armand, Destin dựa sát hoàn toàn vào người anh

“Anh tưởng em muốn nhảy chứ?”

“Thì chúng ta đang nhảy đây,” Destin cười nham hiểm

“Đây không phải là nhảy, đây là sự quyến rũ từ từ.” Armand thì thầm vào tai , ôm eo cậu chặt hơn.

Destin cười lớn “Có lẽ kế hoạch ban đầu của em là thế ” Cậu hôn lên cổ Armand. Khi âm nhạc chuyển sang giai điệu nhanh hơn , cậu cởi áo khoác của anh và thấy nó về ghế mà anh đã ngồi. Quay trở lại, một tay quấn quanh cổ Armand, tay còn lại tháo cà vạt .

“Anh hy vọng em không dự định lột trần anh luôn chứ ” Armand đặt một tay sau hông cậu ép vào người mình.

“Không, chỉ làm anh dễ chịu hơn thôi” Destin kéo cà vạt ra,quấn quanh cổ mình, sau đó cậu cởi nốt 3 nút áo trên cùng của anh rồi luồn tay vuốt ve phần ngực trần ấm áp được phơi bày.

“Destin,” Armand gọi khẽ khi hai cơ thể lắc lư theo nhạc. Destin mỉm cười, lắc người chạm vào anh theo điệu nhạc. Hai mắt Armand nhắm lại , tay vuốt ve sau lưng cậu đầy khao khát “Em học ở đâu cách nhảy này vậy?”

Destin cười thích thú, thì thầm vào tai anh. “Chúng giống như đang ân ái ở tư thế đứng và vẫn mặc quần áo.”

“Destin,” Armand rít lên nhìn nụ cười quỷ quyệt của cậu. Destin để tay mình vuốt nhẹ chọc ghẹo trước ngực anh và đi xuống phía dưới, khi gần tới chỗ nhảy cảm thì cậu vòng tay ra sau .

Armand nhìn cậu bé, ôm đầu cậu kéo sát đến mặt mình và môi chạm nhẹ lên môi Destin. Họ di chuyển cùng nhau và quên hết mọi người xung quanh . Armand gần như mất đi tự chủ cuối cùng khi anh ôm sát cậu bé và nghe tiếng thở nặng nề của cậu.

Khi một bài hát cất lên, Armand nhớ đã nghe nó lâu lắm rồi , anh ngạc nhiên thấy Destin cũng hát theo trong chất giọng nghe rõ cả tiếng thở . Cậu mỉm cười để anh vuốt ve ngực mình.

“Anh nghĩ ta nhảy thế là đủ rồi ” giọng Armand khàn khàn thì thầm vào tai cậu, một tay đặt lên trái tim đang đập mạnh của Destin.

“Ok,” Cậu hôn anh một nụ hôn nhanh trước khi hai người dứt ra và quay lại chỗ ngồi. Allan và Lincoln nhìn họ mỉm cười

“Khá ấn tượng đấy ” Allan cười nhún nhử “Mặt dù tôi bắt đầu thắc mắc có phải hai người thật sự đã nhảy ngoài kia không.”

“Dĩ nhiên là chúng tôi nhảy rồi, chứ anh gọi nó là gì?” Armand hỏi.

“Tán tỉnh nhau, kích thích nhau ?” Allan nhìn Destin chọc ghẹo làm cậu đỏ mặt, Armand chỉ cười khoái chí còn cậu vội đứng lên bảo muốn uống chút nước và đi ngay chỗ khác. Destin đi thẳng tới quầy bar gọi thức uống. Khi nước được mang ra, cậu tính trở lại chỗ ngồi thì Val xuất hiện bất ngờ

“Cậu biết không, mèo con, tôi có thể lấy lại Armand bất cứ khi nào tôi muốn,” Val nói nhỏ nhẹ phía sau lưng cậu, Destin quay lại nhìn anh ta.

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy ” cậu đáp trả, Val chỉ cười

“Ồ muốn thử số phận không?”

“Anh biết tôi nghĩ gì không Val,” Destin nhìn thẳng vào mắt Val . “Tôi nghĩ anh đã quá no đủ, rằng anh chỉ là một kẻ đáng ghét nhỏ bé không hạnh phúc, không có việc gì làm ngoài chuyện đi phá rối người khác”

“Uh lại giương móng vuốt ra nữa kìa ” Val cười toe toét, sờ tay lên má Destin , chỉ khiến cậu đánh gạt tay đó ra. “Thôi nào cưng, cưng nghĩ sự kiên nhẫn của anh ấy sẽ kéo dài bao lâu khi anh ấy cứ phải lo ăn mặc cho cưng, và do cưng thuộc tầng lớp thấp kém trong xã hội , nên anh cả mẹ cưng cũng là thứ làm công da trắng rác rưởi.”

“Đồ khốn ” Destin tức giận đâm vào mặt Val nhưng lần này hần nhanh tay hơn chặn cú đâm của cậu lại.

“Hãy nhớ chỗ của mình đi, cưng sẽ không bao giờ đạt tới vị trí anh ấy mong đợi đâu.” Nói xong, Val thả cổ tay Destin ra và bỏ đi . Destin nhìn theo , uất nghẹn , nước mắt sắp trào nhưng cậu ghìm nén lại. Hít một hơi thật sâu , cậu về lại bàn, nơi Armand đang trò chuyện với Allan

Cậu thấy Val đi ngang qua bàn họ, mỉm cười với Armand, và thấy mắt Armand dõi theo tên tóc vàng ấy. Cậu đau quá , không thể nhìn rõ biểu cảm trong ánh mắt Armand, chỉ biết từ từ đi tới và không nghe rõ lời bình của anh nhưng nó chắc chắn có liên quan đến Val. Armand ngược nhìn Destin khi cậu đến gần, do quá đau khổ trong tim mà Destin đã bỏ qua cái nhìn đầy quan tâm lo lắng của anh.

“”Em mệt rồi, ta về phòng nhé ?” Destin hỏi nhỏ . “Hay nếu anh chưa mệt thì em có thể về phòng một mình”

“Không, đã trễ rồi, hôm nay có thể kết thúc tại đây.” Armand đứng lên tạm biệt Allan và Lincoln, anh cũng chú ý thấy Destin chỉ gạt đầu chào hai người trước khi đi ra cửa “Hey em ổn chứ?”

“Không sao” Destin hơi to giọng, gạt nhẹ tay anh khi Armand tính khoác vai cậu.

“Destin?” Armand hỏi, ruột xốn xang lo lắng

“Em chỉ mệt, thế thôi.” Destin tiếp tục đi mà không dừng lại, cậu biết hành động vừa rồi là không lịch sự nhưng hiện giờ cậu chỉ muốn ra nhanh khỏi chốn đông người này. “Anh biết đấy, anh không cần phải theo với em, trời vẫn còn sớm lắm.”

“Anh thích ở với em hơn,” Armand đáp, anh nhìn cậu lấy thẻ mở cửa phòng và lẳng lặng vào trong. Cậu đóng cửa, gài khóa chốt trước khi quay lại nhìn anh.

“Em không sao chứ?”

“Tốt mà” Destin bước vài bước về trước mặt anh. Do không chuẩn bị sẵn tình huống này, Armand bị cậu đẩy ngã xuống giường. Cưỡi lên Armand, Destin giật mạnh cái áo trên người anh, nút rơi tung tóe trước cái nhìn kinh ngạc sững sờ của Armand. Anh chưa kịp lên tiếng thì miệng cậu đã tấn công vội vã lên ngực, ngấu nghiến, mút, và cắn dài xuống bụng anh.

“Destin,” Armand ngăn lại, anh nghe tiếng cậu gầm nhỏ trong miệng trước khi cậu bé ngẩng lên chiếm lấy môi anh, hai tay khóa cổ tay anh lại. Cậu đẩy lưỡi vào trong, sục sạo tìm kiếm, khám phá mọi ngõ ngách đến khi Armand rên lên.

Thả miệng anh ra, Destin lại lần xuống dưới, cậu mở nhanh nút quần và tháo nó ra trước khi tấn công phần nhạy cảm nhất của Armand. Anh giật mình dựng lên khi miệng và tay Destin như vũ bão trên đó.

“Destin,” Armand cong người lên. “Cái quái quỷ gì thế ...”

“Của tôi” Destin rít lên, cắn chặt răng trên da ngực Armand, đủ để anh biết chắc mình đang chảy máu. Mắt anh mở to lần nữa khi cậu bé tiếp tục đánh dấu trên người anh. Anh thấy cậu dừng lại, cởi bỏ hết quần áo trên người và lấy chai dầu bôi trơn. Cậu đổ nó lên phần cơ thể căng nhất của anh. “Em khao khát muốn cảm nhận anh trong em”

“Destin,” Armand gọi to khi cậu chủ động đưa anh vào người mình. Armand với tay tính ngăn cậu nhưng không kịp. Anh thấy mặt cậu nhăn lại vì đau đớn nhưng cậu bé vẫn tiếp tục đẩy xuống.

“Ồ chúa ơi” Destin rên lớn, nước mắt trào ra. Khi Armand đã hoàn toàn bên trong mình, cậu bắt đầu di chuyển lên xuống, lại rên lớn lần nữa khi cơn đau xé xuyên người. Nó tệ hơn nhiều cái lần đầu tiên họ quan hệ với nhau. Armand nhìn cậu chuyển động, tay anh vùi sâu vào trong tóc cậu. Destin rên rỉ theo mỗi nhịp mạnh bạo, trong cơn đau và sự khoái lạc trộn lẫn vào nhau.

Tay cậu vuốt ve ngực anh kích thích thêm sự khoái cảm khiến Armand rên lớn tên cậu. Anh giữ hai hông cậu, không thể dời mắt khỏi bức tranh đầy gợi tình mà Destin đang tạo ra. Nó khiến sự ham muốn trong anh càng gia tăng khi Destin cứ chủ động những nhịp điệu nhanh và mạnh bạo như thế.

Destin hét to và xuất hết ra bụng Armand, cậu cũng nghe anh lớn tiếng và trút thẳng hết trong người cậu. Destin không dừng lại, cậu tiếp tục vuốt ve người anh, muốn ôm chầm, nuốt hết tất cả.

“Làm lại nhé” Cậu thì thầm.

“Làm lại cái gì?” Armand hỏi, cố hít thở những hơi dài để điều hòa lại.

“Em muốn anh lần nữa” Destin hôn ngấu nghiến môi anh, cơ thể ép sát vào cơ thể anh. Armand muốn cản nhưng cái hôn, bàn tay đang vuốt ve, và cơ thể kia đã làm anh tự nhích sát với người cậu, anh thật sự muốn tiếp lần nữa.

Thị lực của Armand mờ dần khi anh xâm chiếm cậu lần này hết lần khác. Anh quên mất thời gian đã trôi qua bao lâu cũng như số lần hai người đã cùng nhau. Ngã người xuống gối, anh nhìn khi Destin cố gắng ấn ái tiếp dù cậu cũng đã mệt nhoài và thở không ra hơi.

“Armand,” Tiếng Destin thì thầm kéo anh lại gần mình.

“Không , Destin.” Armand ôm cậu bé trong tay . “Anh biết bây giờ “Nó” Thật sự không thể đứng được , có lẽ cả ngày hôm sau cũng thế, và em cũng đâu còn phản ứng gì ”

“Nhưng giờ em cần anh, em rất cần anh .” Destin đẩy người chạm vào Armand

“Không, cái em cần là đi tắm nước nóng và dùng gì đó cho bình tĩnh lại” Armand nhìn thẳng vào cặp mắt xanh kiệt sức kia “Tin anh đi, em tắm nhé và anh sẽ ôm em tiếp ?”

“Ok,” Destin đồng ý , anh cười dịu dàng .

“Tốt lắm, anh sẽ gọi một ít rượu”

“Em thật sự không thích uống rượu” Destin đứng dậy rời khỏi giường, một cơn đau buốt xuyên người cậu khiến cậu nhăn mặt quỵ xuống.

“Ôi chúa ơi, em không sao chứ ?” Armand ẵm cậu lên và nhẹ nhàng đặt xuống giường. Anh đắp chăn cho cậu và gọi điện thoại đặt rượu. Ngay khi cúp máy, anh quay lại cậu bé và giật mình khi thấy Destin đang khóc “Destin?”

“Sao nó lại đau thế này ?” Destin hỏi “Và có cả máu .”

“Nó đau vì em không chuẩn bị kỹ cho lần đầu, và ta đã làm rất nhiều lần với nhau, chính anh cũng ê ẩm khắp người đây ” Armand ngồi xuống kế bên cậu bé

“Còn máu?”

“Anh nghĩ là do những vết cắn” Armand trả lời, anh khiến cậu giật mình kinh hãi. Có tiếng gõ cửa phòng, Armand đến mở cửa và nhận rượu, boa tiền cho hầu phòng. Anh đi vào phòng tắm chuẩn bị sẵn nước nóng trước khi quay trở lại bế cậu vào trong.

Họ ngồi trong bồn tắm, ngâm mình và uống rượu. Destin dựa người vào ngực anh, thư giãn tinh thần và thể xác. Armand đã đúng, cái Destin cần là bình tâm và làm dịu cơn đau của cơ thể.

“Em thấy đỡ hơn chưa ?” Armand hỏi

“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh ” Destin hớp một ngụm rượu, hơi nóng lan tỏa khắp người

“Có muốn kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra không?” Armand vuốt ve nhẹ người cậu, anh hy vọng Destin sẽ cho anh biết nguyên nhân của cuộc chạy marathon tình dục này.

“ Điều nhảy ban này đã khiến em nổi hứng,” Destin nói với giọng mệt mỏi.

“Ok giờ hãy nói sự thật đi,” Armand nhìn Destin đặt ly rượu xuống, hai tay thả lỏng trong nước, cậu nhắm mắt thở dài.

“Bởi vì anh là của em và anh ta không thể có anh ,”

“Ai cơ?” Armand hỏi lại nhưng không nhận thêm cậu trả lời nào từ người yêu. Anh im lặng vài phút chờ đợi cậu sẽ tiết lộ thêm chút ít nhưng vẫn chẳng thấy gì. Khi họ tắm xong, Destin lên giường và ngủ ngay khi cậu chạm tới gối.

.....

Armand rên thầm, vùi sâu vào lưng Destin , hy vọng tiếng gõ cửa sẽ dừng sớm. Mở mắt, anh nhận ra là có người đang đợi trước cửa, uể oải xuống giường mở cửa, anh xem người ấy là ai

“Một đêm dữ dội nhỉ?” Allan lướt mắt khắp những vết cắn trên cơ thể Armand “Có phải chúng là những vết răng không?”

“Im đi, anh muốn gì?” Armand dựa người vào cửa

“Đầu tiên,đã tới Georgetown và tối hôm qua chúng ta đã lên kế hoạch với các chàng trai, nhớ chứ ?”

“Ok, và thứ hai ?”

“Lincoln lo cho Destin, sau những gì cậu bé hành động tối qua ” Allan nghe Armand thở dài “Có chuyện gì tấn công anh vậy ?”

“Ừ, Destin làm đấy,” Armand nói với giọng không đùa

“Cả hai người ổn chứ?” Allan hỏi, đưa mắt về đồng chăn lớn trên giường.

“Ừ, chúng ta sẽ gặp nhau tại bữa sáng,” Armand đáp, chào Allan.

“Ừ, chín giờ nhé,” Anh gật đầu chào Armand rồi rời khỏi. Armand đóng cửa, anh đi vào phòng tắm, tắm rửa và thay đồ. Khi đã tắm xong, anh đến bên giường, gọi Destin

“Destin?” Armand sờ nhẹ lên mái tóc cậu

“Đi chỗ khác đi ” Destin cần nhen, vùi đầu sâu vào gối.

“Thôi nào, chúng ta đến cảng rồi, đến lúc dậy rồi .” Armand lắc nhẹ vai và lưng cậu

“Em thấy không được khỏe,” Destin vọng ra từ gối

“Em sẽ thấy đỡ hơn khi dậy và đi lại,” Armand kéo chăn ra, lắc mạnh vai và lật người cậu lại, anh thấy hai mắt cậu ướt ướt.

“Armand, em muốn ngủ tiếp.”

“Nhưng chúng ta đã hứa với Allan và Lincoln chúng ta sẽ tham quan trại rùa với họ, hơn nữa anh đã hẹn ăn sáng lúc 9 h với Allan.”

“Ok,” Destin ngồi dậy, cẩn thận bước xuống giường. Cơ thể vẫn còn ê ẩm nhưng cơn đau buổi hôm qua đã không còn. Cậu đi vào nhà tắm, chợt nhớ những cảnh hôm qua, mặt cậu đỏ ửng xấu hổ. Lắc đầu, cậu cố không nghĩ tới chúng. Khi xong xuôi, hai người ra khỏi phòng, họ gặp Allan và Linc tại phòng ăn. Sau đó bốn người tham quan trại rùa, Destin có chụp hình nhưng không cảm thấy háng hái hứng thú lắm.

Khi thấy đã tham quan đủ quanh đảo Cayman, Armand và Destin trở về tàu, cậu ngủ suốt cả buổi chiều ấy, Armand chỉ nằm ôm người yêu trong lòng và xem bảng báo cáo. Họ đặt ăn tối trong phòng, và sau hai cữ tắm nước nóng, Destin đã hoàn toàn hồi phục lại.

“Em thấy đỡ hơn nhiều chưa ?” Armand hỏi khi Destin leo lên giường.

“Vâng, em thật sự xin lỗi.” Destin có vẻ hối hận.

“Không sao, giờ em có thể cho anh biết chuyện gì xảy ra không ?”

Destin cúi mặt thì thầm “Val bảo với em, anh ta có thể giành lại anh bất cứ khi nào anh ta muốn” Cậu nhìn lên khi không thấy anh nói gì.

“Anh không muốn Val. Destin, anh muốn em.”

“Em biết” Destin mỉm cười ngả vào vòng tay đang chờ đón của Armand. Cậu nằm xuống, hài lòng lắng nghe nhịp tim đập của anh

“Em vẫn còn mệt chứ?” Armand vuốt ve mái tóc cậu.

“Vâng, cũng còn chút chút,” Destin đáp và nhắm mắt.

“Anh cũng thế ” Armand tắt đèn. Họ ôm nhau hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Destin giật mình khi nghe tiếng gõ cửa, mở mắt cậu ngồi dậy nhìn ra cửa, rồi bước xuống giường trong khi Armand nằm bầm trong miệng kêu cậu quay trở lại. Bước đến mở cửa phòng, một ai đó nắm lấy cổ tay cậu và kéo mạnh ra ngoài hành lang

“Linc?” Destin ngạc nhiên loạng choạng vào người anh.

“Tôi...tôi phải...nói chuyện này với cậu” Giọng Lincoln nghe có vẻ hoảng sợ. Anh kéo cậu lên boong tàu và ép ngồi xuống một cái ghế

“Anh đang khóc sao? Chúa ơi, có chuyện gì thế?” Destin lo lắng hỏi

“Tôi đi..đi tới phòng tập thể hình...để chạy....” Lincoln dừng lại, hít một hơi dài cố ngăn những tiếng nấc .
“Donovan đã ở đó và hấn ta... hấn ta đã...”

“Ồ chúa ơi, hấn ta không làm gì anh chứ?” Destin quỳ xuống trước mặt chàng trai, hai tay nắm lấy tay Lincoln, “Hấn ta không cưỡng hiếp anh chứ?”

“Hấn đã cố làm điều đó...” Lincoln lắc đầu nói . “Nhưng hấn chỉ kịp đè tôi xuống và sờ mó”

“Anh không sao chứ? Anh chắc anh không bị thương ở đâu chứ ?” Destin ôm chầm Lincoln trấn an.

“Tôi chỉ quá sợ hãi thôi, Allan đang ngủ vì say rượu từ tối hôm qua.” Anh vùi đầu vào cổ Destin.

“Hush không sao rồi,” Destin ngẩng lên thấy Armand bước đến chỗ họ, anh đã nghe hết mọi chuyện. Anh cúi xuống trước họ, mắt nhìn Lincoln.

“Đi nào,” Anh kéo hai người về phòng, và đẩy họ vào trong. “Anh sẽ đi gặp Allan và sẽ nói chuyện với Donovan.”

“Khoan đã ,” Lincoln gọi nhưng Armand đã đi xa. Đến phòng kế bên, anh gõ cửa mạnh vài lần trước khi một Allan nghiêng ngả bước ra mở cửa

“Gì thế ?” Allan lách người cho Armand vào trong.

“Donovan đã tấn công Lincoln,” Armand nói, thấy mắt Allan mở to kinh hoàng

“Hấn đã làm gì ?” Allan mặc vội quần áo vào, anh xỏ giày và đếm từ 1 tới 20 để bình tĩnh trước khi mở miệng nói “Linc có bị thương không?”

“Không, chỉ run rẩy chứ không thấy bị thương gì ,” Armand đáp, Allan chợt nhìn anh chằm chằm

“Tại sao cậu ấy lại đến tìm anh?”

“Cậu ấy không tìm tôi, mà tìm Destin.” Armand trả lời khi hai người rời phòng. Họ thẳng đến phòng của Donovan sau khi đã ghé qua phòng tập thể hình mà không gặp hấn. Allan dấn mạnh vào cửa, một cậu trai lạ ra mở cửa.

“Donovan đâu ?” Allan rít lên. Thấy người đàn ông ấy xuất hiện, anh không nghĩ gì xông vào dấn thẳng mặt hấn . “Tao đã bảo mày tránh xa Lincoln ra, lần tới tao sẽ không tốt như thế này đâu.”

“Van,” Val chạy lại đỡ hấn dậy . “Anh ấy có làm gì sai đâu.”

“Hấn đã làm rồi đó, hấn đã cố cưỡng hiếp Lincoln sáng nay ” Armand nói xen vào.

“Donovan?” Val hỏi lại người đàn ông ấy

“Em đã đề nghị chuyện đó, tối hôm qua, cả Benny cũng nghe rõ.” Donovan gằn giọng nhìn Val.

“Thật không công bằng ” Val tròn mắt, giận dữ. Armand lắc đầu chán nản, anh đã thấy vẻ mặt kịch sĩ này của Val nhiều lần . Allan bỏ đi, anh đã nói những gì cần nói và đánh hấn chảy máu

“Ồ và Val này ” Armand lên tiếng làm 3 người quay lại nhìn anh “Tôi không muốn cậu trở lại, không bao giờ tôi bỏ Destin để chọn cậu cả.”

“Sao anh ...” Val thất thanh nhìn họ rời khỏi phòng.

“Tốt lắm ” Allan đến phòng ăn, nhận thấy cần lấy café và một chút đồ ăn trước khi về phòng họ . “Có phải đó là nguyên nhân của buổi tối hôm qua không?”

“Ừ, Val bảo cậu ta có thể cưỡng lại tôi bất cứ lúc nào,” Armand nói “Chết tiệt, Val đã quấy rối Destin suốt từ lúc bắt đầu chuyện đi.”

“Ah,” Allan hiểu chuyện. Họ về phòng thì thấy hai người đã ngủ, Linc nằm gối đầu trong lòng Destin. Armand đến đánh thức Destin dậy, cậu nhìn hai người lo lắng hỏi “Mọi chuyện ổn chứ ?” Lincoln cũng thức giấc.

“Em không sao chứ ?” Allan ngồi xuống giường cạnh chàng trai. Lincoln gật đầu để anh ôm lấy mình. Destin rời giường rót cho mình ly café và ăn ít bánh.

Cả ngày hôm đó họ cùng nhau trong phòng nghỉ ngơi và ngắm cảnh biển. Họ ăn tối và chơi bài với nhau trước khi đi ngủ. Destin bắt đầu thu dọn hành lý, chuyến du lịch sắp kết thúc ,họ sẽ về Fort Lauderdale sớm.

“Em có vui không? Em có thích chuyến du lịch này không?” Armand hỏi cậu

“Em rất thích, nó rất tuyệt vời .” Destin mỉm cười. Bây giờ cậu mong muốn được về nhà, cậu nhớ mọi người ,nhớ Gate và công việc, và mong chờ cả trường học mới của mình.

13. Chương 13

Destin cười hớn hở khi thấy tòa nhà hiện ra trước mặt, họ đã trải qua 2 ngày ở Fort Lauderdale để giúp khu vườn của Hal ,cái chỉ cần cắt tỉa lại cây cối là trở thành một khu vườn xinh đẹp. Sau đó họ đập máy bay về nhà , điều duy nhất Destin không mong đợi là thời tiết lạnh ở nhà khác xa khí hậu nóng ẩm vùng nhiệt đới .

Khi taxi dừng lại, Armand để cậu chạy thẳng lên bậc thềm vào nhà trong khi anh dỡ hành lý xuống xe.

“Maggie?” Destin gọi to khi thấy bà.

“Cùng về rồi à ?” Maggie mỉm cười giang tay chào đón cậu

“Cháu nhớ dì lắm ” Destin ôm chầm bà rồi quần quýt bên Gate vào nhà bếp đến nỗi ông phải nhìn mọi người với ánh mắt van xin.

“Ồ Adam đến chơi kìa,” Gates chỉ Destin, cậu bé buông ông ra chào anh “Chị Angie có tới không anh?” Destin hỏi thấy Adam lắc đầu , cậu thở dài hơi buồn một chút, tiến thẳng tới tủ lạnh.

“Gì thế ? Tôi không được nhớ à ?” Adam chọc cậu bé, Destin lộ đầu ra khỏi tủ lạnh cười vui vẻ.“Ồ chắc là thế ” rồi quay lại lục tủ lạnh tiếp.

Adam cười lớn “Này, tôi thích những tấm bưu thiếp lắm đấy, thậm chí cả tấm này nữa .”

“Em gửi nó qua email à ?” Armand hỏi.

“Không, tấm này em gửi qua thư , em nghĩ chị anh sẽ ấn tượng với nó.”

“Thật sao,” Armand nhét tấm hình vào trong túi xách, anh đến bên cậu đặt lên môi 1 nụ hôn nhẹ rồi ra khỏi nhà bếp vào văn phòng. Adam đi theo, miệng cười tủm tỉm. Khi họ ngồi xuống ghế, Adam hỏi :

“Chuyến đi thế nào ?”

“Rất vui vẻ, những bãi biển tuyệt đẹp và những đêm nóng bỏng ướt át.” Armand đáp “Chỉ có một điểm tối, là Val.”

“Val? Val Demarco á? Ôi chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra ?”

“Cậu ta và Destin có vài tranh cãi nhưng tôi không nghĩ chúng nghiêm trọng lắm.” Armand nói. “Ngoài việc Val đe dọa Destin là có thể cướp lại tôi bất cứ khi nào cậu ta muốn”

“Và chắc Destin đã xem chuyện đó như thật. Cậu bé không đánh Val chứ?”

“Um không, cậu ấy chỉ quyết định thử xem trong một đêm chúng tôi có thể quan hệ bao nhiêu lần ” Armand nhìn lên thấy Adam tính cười nhưng đã kìm nén lại.

“Tôi có được phép hỏi chuyện diễn ra như thế nào không ?” Adam hỏi dù biết Armand lắc đầu ngay.

“Không. Sau đó cậu bé nói với tôi rằng tôi là của cậu ấy và Val không thể có tôi.” Armand cười hớn hở. “Nhưng ngoài chuyện đó ra thì đây là 1 chuyến đi nghỉ tuyệt vời”

“Tôi rất mừng khi nghe thế, mọi chuyện giữa hai người ổn chứ?” Adam

“Mọi thứ đều tuyệt vời.” Armand mỉm cười đáp. Cánh cửa phòng bật mở, Magarette đem cà phê vào cho họ.

“Bữa tối sẽ chuẩn bị sớm” Bà đặt tách cà phê xuống bàn.

“Ok cảm ơn dì, Margaret.” Armand nhìn bà rời phòng, anh quay sang Adam. “À, Destin sẽ bắt đầu nhập học vào thứ hai này, cậu ấy nói muốn dẫn công nhân mình đến xem văn phòng của Allan.”

“Hay đấy” Adam đáp, sau đó anh báo cáo cho Armand công việc trong hai tuần qua. Khi Adam rời khỏi nhà, Armand trở lại bếp, thấy Destin đang phụ Magarette dọn bàn trong khi miệng cậu tíu tít về chuyến đi chơi.

Họ cùng ăn tối với vợ chồng Magarete, sau đó cậu lên phòng mình đỡ hành lý. Khi mọi chuyện xong xuôi, cậu thấy anh đang đứng ngay cửa.

“Hey,” Destin băng qua căn phòng vòng tay ôm eo Armand “Em sẽ đi tắm và ngủ đây, em thật sự rất mệt”

“Anh còn phải làm chút việc, em ngủ ở giường nào?” Armand hỏi, cậu ngẩng lên nhìn anh

“Giường của em?” Destin đáp, thấy Armand nhướn mày lên “Giường của anh?”

Armand mỉm cười gật đầu, đặt nệm lên môi Destin trước khi rời phòng. Destin cười tủm tỉm vào phòng tắm, cậu không nhận thấy mệt tí nào nữa.

....

Destin ngược nhìn ngôi trường đại học trước mặt. Cậu thỉnh thoảng thấy căng thẳng và muốn nôn cả bữa sáng. Lúc đầu, cậu chỉ nghĩ đơn giản là đi thẳng vào trường tìm lớp học như bình thường. Bây giờ thì cậu thấy không bình thường tí nào

“Cậu không sao chứ?” Michael hỏi.

“Vâng, không sao” Destin chuyển sức nặng cơ thể sang chân kế bên

“Được rồi, vậy đi nào.” Michael cười nháy mắt. “Trừ khi là cậu muốn tôi dẫn cậu vào lớp?”

“Không, em ổn mà” Destin hít sâu một hơi và bước đi

“Ok Hẹn gặp lại cậu trong vài giờ nữa nhé”

Destin vẫy tay chào anh rồi đi thẳng vào lớp, cậu vẫn còn căng thẳng nhưng ít ra đã không còn buồn nôn. Cậu tới sớm nên đi gặp giáo viên trước, giới thiệu bản thân và tìm một chỗ ngồi cho mình.

“Chào cả lớp” Vị giáo sư bắt đầu dạy khi cả lớp ngồi xuống. Destin nhận thấy dù mình vào học sau, cậu đã có một căn bản vững chắc cho chuyên ngành quản lý kinh doanh.

Destin đang ghi chú thì nghe thầy giáo gọi tên mình, cậu đứng dậy “Yes sir?”

“Đây là Brain Crain, cậu ấy học chung với em đa số tiết học, nên có thể giúp em theo kịp chương trình.”

“Vâng ạ” Destin mỉm cười gật đầu

“Ok hai người tự hỏi nhau nhé” Vị giáo sư xua họ về chỗ ngồi rồi tiếp tục giảng bài. Brian ngồi cạnh bên cậu.

“Tan học hôm nay mình rảnh, còn cả tuần thì bận rồi” Brian bắt chuyện

“Ok, hình như chiều nay mình cũng không có việc gì làm”

“OK, vậy khi nào cậu hết tiết?”

“2h,” Destin đáp.

“Ok chúng ta hẹn gặp bên ngoài nhé ?” .Destin gật đầu đồng ý. Vài giờ sau, tiết học cuối cùng của cậu là lớp dạy chụp ảnh với cô Joy.

“Destin,” Mrs. Joy gọi khi cậu vào lớp

“Hey,” Destin mỉm cười chào cô giáo

“Chuyến du lịch của em thế nào ?” Cô chỉ chỗ ngồi cho cậu

“Rất tuyệt vời ạ, em chưa bao giờ thấy nhiều biển trong xanh như thế “ Destin cười, khoe những tấm hình mình chụp cho cô xem.

“Rất đẹp đấy. Thế buổi học đầu tiên của em tốt cả chứ?”

“Tốt ạ, dù hơi lo lắng một tý nhưng mọi chuyện rất suôn sẻ”

Chuông reng, Destin bắt đầu tiết học . Lớp học diễn ra hơi chán, chủ yếu là xem những hình ảnh chụp cảnh trong nhà và ngoài trời. Khi buổi học kết thúc, Destin ra sân trường tìm Brian.

“Hey Destin,” Brian tiến về phía cậu , tay đang чоàng vai một cô bạn gái .

“Hey,” Destin chào lại, cậu đứng đợi cho đến khi hai người đến gần mình.

“Destin, đây là Nancy. Nancy ,Destin học cùng anh trong đa số môn học đó.”

“Rất vui được gặp bạn ” cô chào cậu trước khi quay lại với Brian.

“Cậu có xe không Destin, bởi vì tớ thường đi chung xe với Nancy,” Brian hỏi , Destin mỉm cười gật đầu.

“Ừ, tớ có xe, và sẽ đảm bảo chở cậu về nhà an toàn ”

“Vậy, hẹn gặp em sau nhé ?” Brian chào bạn gái mình rồi đi cùng Destin ra ngoài “ Thế xe cậu loại gì vậy ?”

“Không biết nữa, nó màu đen và sáng bóng ” Destin cười, dẫn hai người đến chỗ Michael đang đợi.

“Hey.”

“Destin,” Michael nhìn sang Brian. “ Ngày đầu tiên của cậu thế nào ?”

“Bình yên ” Destin đáp khi Michael mở cửa sau cho cậu lên xe, Brian theo sau.

“Cậu có cả tài xế riêng à ?” Brain ngạc nhiên hỏi

“Ừ”

“Ghé thật ”

Michael vào ghế và khởi động xe “Allan có gọi, ngài ấy muốn nhắc cậu nhớ ghé qua văn phòng hôm nay” . Anh nghe Destin than nhỏ trong miệng.

“Giờ anh ta đang ở đó chứ?” Destin hỏi, Michael gật đầu . “OK, Nếu cậu không phiền Brain, ta sẽ ghé chỗ này vài phút nhé .”

“Không sao đâu”

Michael lái xe ra đi, họ đến trước một tòa nhà cao tầng khổng lồ. Bước xuống xe, Destin chào Brian rồi đi vào bên trong.

“Ồi trời ơi, Destin, xem cậu râm nắng như thế nào kìa ” Corey ôm chầm cậu bé. “Biển Caribbean ra sao vậy?”

“Rất nhiều trò vui ” Destin cười đáp, cậu thấy Allan và Lincoln đang đi về phía họ.

“Cậu thấy nơi này thế nào Destin?” Allan hỏi

“Đẹp lắm. chuyến đi về của anh yên ổn chứ ?”

“Rất thuận lợi ” Lincoln mỉm cười đáp.

“Đây là kế hoạch Allan muốn các cậu xem qua, có chỗ nào chưa khả thi không ” Lincoln đưa bản vẽ cho cậu
“Em cũng không chắc lắm, Corey, Nathan?” Destin đưa bản vẽ cho họ và hỏi ý kiến. Corey đảo mắt khắp gian phòng.

“Tôi nghĩ cũng không khó lắm. Nathan, còn cây cối thì sao ?”

“Không cần những cây khổng lồ nhưng chúng ta có thể mang những cây cao to vào đây.” Nathan cười nhẹ.
“Nhưng do được cho phép, tôi chắc ông chủ chúng ta sẽ đem những cây không lồ cao 15m vào đây, chỉ cần với những lời nói ngon ngọt thôi”

“Ha ha,” Destin cười to . “Thôi nào ,tất cả những gì em nói là “Làm ơn” Và mọi người tự thực hiện, chứ có nói ngon ngọt gì đâu .”

“Tôi không biết chuyện này, chứ cậu ta có thể xoay vòng vòng một con quái vật nào đó đấy ” Lincoln chọc cậu bé, Destin lườm anh một cái rồi cũng cười vui vẻ. Đi lại gần Lincolns, cậu khoác tay anh kéo ra khỏi mọi người trước khi nhìn chằm Allan ra hiệu cấm theo sau.

“Mọi chuyện sao rồi anh ?” Destin hỏi ngay khi họ đã đủ xa.

“Anh rất buồn khi phải nói mọi chuyện vẫn như cũ ,” giọng Lincoln đầy chán ghét. “ Anh đã cố thử trong vài ngày, nhưng Allan cứ có xu hướng thống trị anh”

“Thật sao ?” Destin liếc xéo Allan dưới tóc mái

“Ngài đã làm chuyện gì để nhận cái liếc mắt ấy thế ?” Corey hỏi, Allan chỉ cười hề hề

“Tôi không biết , nhưng cả hai có vẻ có điểm chung trong chuyến du lịch .” Allan quay sang Michael. “Cậu ấy vẫn ổn chứ?”

“Ngày đầu tiên đi làm lại của tôi, cậu ấy vẫn như bình thường” Michael nhún vai trả lời

“Ok em có việc phải đi với Corey và anh có thể đưa bản kê giá cả cho em khoảng ngày thứ tư được không?” Destin về lại chỗ mọi người, cậu nói với Allan bằng giọng thành thật “Nhưng em phải nói trước với anh, khu vườn này sẽ hơi tốn kém đó.”

“Ồ được thôi,” Allan đáp. Destin mỉm cười quay lại lối ra.“Em có bài tập về nhà, hẹn gặp lại anh sau nhé ”.

Họ rời tòa nhà , sau khi dặn dò Corey một số thứ, cậu trở vô xe. “Michael có thay đổi gì trên lịch làm việc của em không?”

“Không, sáng nay tôi lấy nó, cậu chỉ có cuộc hẹn với Taylor thôi .”

“Em có thể xem qua không ?” Destin hỏi

“Ha, không được. Lần cuối tôi cho cậu xem, cậu đã thay đổi hết mọi thứ và làm tôi bị la rầy.” Michael cười nhẹ. Họ im lặng trên chuyến về nhà. Khi xe dừng trước cổng nhà, mắt Brian mở to ngạc nhiên nhìn ngôi biệt thự khiến Destin phì cười.

“Ta vào nào” Destin dẫn bạn vào nhà, cậu đi ngay vô nhà bếp “Cháu về rồi đây, Maggie,”

“Hey cưng, ngày đầu tiên thế nào?” Margaret mỉm cười, ngược qua vai hỏi cậu

“Tốt ạ ” Destin đáp “Đây là Brian, cậu ấy sẽ giúp cháu theo kịp chương trình các buổi học đấy.”

“Ok, rất vui được gặp cháu, Brian.” Margaret bắt tay cậu bạn.

“Chào bác ạ”

“Cháu phải lên phòng lấy tập vở đây, Brian cậu muốn lên xem thử phòng tớ không ?”

“Chắc rồi ” Brian theo sau Destin lên lầu. “Phòng này thật...wow.”

“Cậu ngạc nhiên à?” Destin hỏi, thấy bạn mình gật đầu

“Cậu trông không có vẻ gì là giàu,” Brian nói làm Destin bật cười

“Tớ không giàu , mà là người yêu của tớ giàu. Chúng tớ sống chung với nhau.”

“Ồ,” Brain sững lại nhìn cậu nhóc tóc đỏ trước mặt

“Chuyện này khiến cậu khó chịu sao? vì nó cũng khá tệ nhị với mọi người ”

“Không, tôi không phản đối gì về đồng tính hay đại loại như thế.” Brain nhún vai đáp. “Chỉ có điều trông cậu không giống gay lắm.”

“Ok,” Destin bước vào cửa lấy tập vở , cậu thấy Brain đảo mắt khắp phòng mình

“Phòng cậu đẹp thiệt ”

“Cám ơn” Destin cười. Cậu cùng bạn xuống nhà bếp, họ bày tập vở lên bàn ăn, lấy bánh và nước ngọt và cùng nhau bắt đầu học những môn trong lớp.

Armand thẳng tiến vào nhà, anh đang rất hăm hở xem ngày đầu tiên đi học của cậu bé như thế nào. Anh vào trong bếp không thấy ai, nghe tiếng cười vọng từ bên ngoài, anh thấy Destin cùng Adam, Angelica, Ethan và Braxton. Ba người nhỏ tuổi nhất đang đùa giỡn với một con chó lông dài lồm chồm

“Hey,” anh lên tiếng gọi.

“Cậu Armand,” Hai cậu nhóc mỉm cười với anh. Destin cũng nhìn lên cười chào anh

“Anh mua cho bọn trẻ con chó này à?” Armand hỏi Adam ,người đã lắc đầu ‘không’, anh quay sang Destin, cậu vẫn đang cười thích thú với con vật to cỡ trung bình đang nằm trong lòng bọn nhóc. “Ồ không, không được nghĩ về nó”

“Làm ơn đi mà, Armand?” Destin năn nỉ “Thôi mà, nó là một con chó con nhỏ bé dễ thương xinh đẹp mà.” con chó ngồi vẫy đuôi lia lịa.

“Nhất quyết không, anh không thích nhốt nuôi thú hoang” Armand khoanh tay trước ngực không đồng ý.

“Anh đã nhốt em đấy thôi. ” Destin mỉm cười vòng tay quanh người Armand “ nhé ! làm ơn nhé, năn nỉ ấy ?”

Armand nhìn cậu, thấy nét buồn trên gương mặt cậu , rồi quay sang con chó thấy nó cũng ngồi buồn bã. “Ok, nhưng nó phải ở ngoài nhà,”

“Nhưng .. ” Destin bỏ đi vào nhà “.. trời rất lạnh, và Dog không thể ở bên ngoài để bị lạnh cứng được.”

“Destin,” Armand chỉ kịp gọi với theo cậu bé khi cậu cùng con chó biến mất vào trong nhà . “Dog ? Ai lại lấy đặt tên cho chó là Dog?”

“Destin đã đặt đấy ” Adam nói, hai đứa con của anh cũng chạy theo Destin.

“Rắc rối thiệt ,” Armand lầm bầm theo họ vào nhà . Destin đang ngồi trong phòng khách cùng lũ nhóc và con chó. “ Destin, nó phải được đưa đi khám bác sĩ thú y đấy”

“Em biết, nhưng không phải tối nay , đúng không ?” Destin mỉm cười hỏi lại anh .

Armand lắc đầu cười “Anh không nghĩ là giờ này còn chỗ nào mở cửa. Nhưng nó phải tắm sạch sẽ và nhất là nó không được vào phòng ngủ, có thể ngủ trong nhà bếp.”

“Sure,” Destin đáp lại vui vẻ, rất tiện là Margaret đã đi mua thức ăn và xà phòng cho chó . Cậu cũng để ý thấy chó con khá thoải mái trong bếp lúc ăn tối .

Khi dùng xong bữa tối, Destin cùng hai chú nhóc lên phòng trẻ con để đọc sách. Dog theo sau, tự tìm cho mình một chỗ nằm khá gần cửa sổ.

“Nào các con, đến giờ về rồi “ Angelica xuất hiện trước cửa, chị thấy xung quanh lũ nhóc là các quyển sách .

“Nhưng mẹ ơi, tụi con muốn ở chơi với anh Destin,” Braxton năn nỉ bằng giọng mè nheo của một cậu bé 6 tuổi có thể làm được.

“Rất tiếc, các chàng trai, bây giờ đã trễ lắm rồi và ngày mai chúng ta phải đi học sớm.” Angelica bước vào phòng, Destin đứng dậy mỉm cười với chị.

“Bọn trẻ thật dễ thương” Destin nhìn hai nhóc thu dọn lại đồ đạc và tiu ngủ đi về, cậu tiễn họ ra tận cửa. Sau đó cậu đi tắm cho Dog, lau khô mình nó xong, cậu cho nó vào phòng mình và ngồi chải lông cho nó.

“Anh nghĩ anh đã dặn trước không cho chó vào phòng ngủ mà?” Armand hỏi với giọng điệu có vẻ rất thú vị trước cảnh này.

“Nó sạch sẽ mà, em mới tắm cho nó xong,”

“Thôi nào, người em ướt hết kìa, thay đồ đi ” Armand băng qua phòng kéo cậu bé đứng dậy, anh vòng tay qua eo ôm cậu sát vào lòng và hôn say đắm. Destin rên nhỏ trong miệng, để yên cho Armand cởi đồ mình và đẩy hai người về phòng ngủ bên cạnh ...

... Destin nằm buồn ngủ và thoải mái trong vòng tay Armand, mắt cậu nặng dần khi tay Armand vòng qua lưng vuốt ve thế này. Cậu biết mình sắp không thức nổi nhất là sau những chuyện xxx vừa mới làm .

“Destin?” Armand gọi, chỉ nghe tiếng ư ử trong miệng Destin đáp lại anh. Anh ôm cậu chặt thêm, vùi đầu vào mái tóc thơm ngọt ngào. Chợt anh thấy giường hơi rung nhẹ, anh ngẩng lên nhìn thì gặp chó Dog đang chậm chậm leo lên giường đến khi nó nằm kế bên Destin, khe khẽ đặt đầu nó lên bàn tay Armand. “Mày không được phép ở trong phòng tao mà.”

Dog rên ư ử khều khều cái mũi ướt của nó vào tay Armand. Destin nhích người vùi mặt sâu vào cổ anh. Khi cậu cố định xong, con chó nhích lại gần và đặt đầu nó lên mông Destin.

“Hey, Cậu ấy là của tao trước đấy,” Armand thấy nó nhìn anh với ánh mắt buồn bã. Nó di chuyển lần nữa và đặt đầu mình dưới tay Armand. Anh cũng nằm yên, rồi chợt nhận ra mình đang vuốt đầu nó một cách vô thức; lằm bằm trong miệng, anh nhắm mắt ngủ.

Armand thức dậy sáng hôm sau vì những cái liềm ướt trên ngực mình, trong một phút anh ngẩng người ra. Tò mò, anh mở mắt nhìn xuống cái đầu đỏ và cái lưỡi hồng hồng. “Destin, em đang làm gì thế?”

“Anh biết rõ là em đang làm gì mà” Destin ngược lên. “Em đang cố đánh thức anh dậy.”

“Và nó hiệu quả đấy ” Armand kéo cậu bé lên và đè cậu xuống giường, môi anh hôn lấy môi Destin, hai lưỡi họ quấn lấy nhau. Destin rên sâu trong miệng, tay sờ ngực Armand. Chợt cậu buông anh ra khi nghe tiếng kêu ư ử ở phía cửa. Dog đang ngồi vẫy đuôi tại đó. “Dog cần đi dạo rồi ”

“Destin,” Armand gọi với theo nhưng cậu bé đã bỏ anh và mặc đồ, rồi cùng con chó đi ra ngoài. Anh thở dài nhìn cậu biến mất sau cánh cửa. “Đồ con chó ngu ngốc.”

Thở dài lần nữa, anh ngồi dậy tắm rửa và chuẩn bị cho một ngày mới. Khi xuống nhà bếp, Armand thấy Destin đã ngồi sẵn vào bàn, đang uống cafe

“Xin chào,” Margaret chào anh trong lúc Armand lo lắng nhìn chết người vào con chó.

“Chào Margaret,” Armand chào bà, rồi ngồi xuống kế bên Destin. “Em nên gọi trước cho bác sĩ thú y để đặt một cuộc hẹn hôm nay đi. Bây giờ thì em có tiết học?”

“ Đến tận 10 h sáng ” Destin đứng lên rời nhà bếp về lại phòng mình để thay đồ và gọi cho bác sĩ. Khi cậu trở vào nhà bếp, Armand cứ nhìn cậu một cách đầy hy vọng. “Gì thế?”

“Em gọi điện chưa?”

“Rồi, hẹn lúc 8h 15p ” Destin ngồi xuống.

“Tốt lắm, khi nào thì Michael tới?” Armand vừa hỏi xong thì Michael gõ cửa dẫn ra vườn. Vào nhà bếp, anh ta nhìn họ. “Tốt, Michael có thể chở chúng ta tới bác sĩ thú y”

“Bác sĩ thú y?” Michael hỏi lại

“Ừ, Dog cần đi khám bác sĩ thú y,” Destin đứng lên đi xỏ giày. Armand nhìn theo cậu, Destin chợt sượng nhớ ra điều gì đó “Đội đã, anh vừa nói “Chúng ta” phải không?”

“Ừ, anh không có cuộc họp nào đến tận trưa.”

“Ồ,” Destin gọi chó Dog và họ đi ra xe. Michael theo sau, mắt nhìn ông chủ và Destin. Anh tự hỏi Destin nuôi chó khi nào nhỉ?

Khi họ đến nơi, Destin cùng Dog vào trong, còn Armand thì đứng lại bên ngoài xe với Michael. Một phụ nữ chào đón Destin. “Tôi có thể giúp gì cho cậu?”

“Tôi có hẹn trước với bác sĩ, tên là Destin Rarry.” Destin thấy bà kiểm tra lịch hẹn, bà ngược lên mỉm cười

“Và chó Dog? Mời đi lối này, nó cần phải cân trước đã.”

Destin theo sau người phụ nữ hết kiểm tra cái này đến cái nọ, cuối cùng họ vào một phòng vô trùng và chó Dog được nằm trên một bàn bằng kim loại. Armand lúc này đã đứng kế bên Destin, đang mong chờ gặp lại thể giới bên ngoài căn phòng này. Bác sĩ thú y xuất hiện, ông mỉm cười nói chuyện vui vẻ với Destin và chỉ liếc nhìn anh vài lần.

“Dog hoàn toàn khỏe mạnh, không có chảy rận hay bệnh gì khác.” Sau khi kiểm tra xong, ông kết luận như thế và cho họ được về. Destin đến quầy tiếp tân tính tiền rồi cùng Armand và Dog ra xe.

“Về nhà phải không anh?” cậu hỏi khi họ vào xe.

“Đến cửa hàng thú nuôi,” Armand trả lời, anh nhận được cái nhìn ngó ngó của Michael và cái nhìn rất vui vẻ của Destin. Michael không nói lời gì khi lái xe.

Chuyến đi sắm đồ khá thú vị, họ mua vòng cổ, dây xích, đồ chơi cho chó, và một cái giường riêng, Armand nói rằng Dog sẽ dùng cái này để ngủ trong nhà bếp. Nhiều nhân viên bán hàng phải che miệng cười khúc khích trước cảnh tượng một nhà doanh nghiệp đang tranh cãi dữ dội với một con chó.

“Armand,” Destin cố gắng không cười khi anh lục tìm đồ ăn cho chó.

“Gì?” Armand nạt lại dù anh biết mình không nên thế nhưng tình yêu thú vật thì anh chưa rõ lắm. Đầu tiên, anh không hiểu tại sao mọi người lại muốn sở hữu một con vật chỉ thích nhai cắn đôi giày trị giá hàng trăm đô hơn là món đồ chơi chủ nó mua.

“Dog đã có đồ ăn rồi, và em còn có tiết học,” Destin mỉm cười với anh, Armand thấy tim mình dịu lại trước nụ cười ngọt ngào của người yêu.

“Ok, ta tính tiền và về nhà,” Armand trả tiền rồi họ lên xe. Về tới nhà, Destin chạy đi cất hết đồ đạc, sẵn tiện hôn chào Margaret trên đường đi. Sau đó cậu dừng trước thềm nhà, vòng tay quanh cổ Armand.

“Cám ơn anh” Destin đặt nhẹ môi mình lên môi anh. Cậu yêu hương vị trong miệng Armand, nó làm cậu sướng mê hàng giờ, cậu ngượng ngùng mắc cỡ khi nghĩ về điều đó.

“Sao em đỏ mặt thế cưng?” Armand hỏi, thấy Destin chạm tay trên môi mình.

“Anh luôn cho em quá nhiều khoái lạc, vượt ve em với đôi môi này” Destin thì thầm, không biết rằng lời nói của mình đã đánh trúng anh.

“Sao ta không lên lầu và em chỉ cho anh thấy em thích nó đến thế nào nhỉ,” Armand hạ thấp giọng khiến Destin tê dọc sống lưng.

“Em có lớp học rồi” Destin đáp, nhướn người mút nhẹ môi dưới của Armand làm anh rên khẽ trong miệng.

“Hãy bỏ nó đi” Armand cầm ngón tay Destin mút nhẹ nhẹ nó

“Em không thể nghỉ học được, em đã bỏ lỡ chương trình học nhiều rồi,” Destin dựa sát vào người anh. Armand xiết chặt cậu, hôn say đắm, không muốn dứt ra. Họ đứng hôn như thế một lúc lâu đến khi nghe tiếng chuông hàng phía sau lưng mình.

“Destin nếu chúng ta không muốn trễ học thì phải nhanh lên thôi” Michael lên tiếng, đứng kế bên một Adam đang cười ngặt ngoẻo. Destin đỏ mặt, cúi đầu tiến thẳng vào xe. Michael đi theo cậu, bỏ lại Adam phía sau vẫn đang cười.

“Đây là điều dễ thương nhất mà tôi được nghe thấy đấy.” Adam cười to, cố gắng không để bị sặc.

“Anh nghe được bao nhiêu?” Armand hỏi Adam.

“Chúng ta có thể nói tôi có cái nhìn mới hoàn toàn về miệng của anh.” Adam cười tiếp khi đi ra xe, dù anh vào trong xe Armand vẫn nghe rõ tiếng cười của bạn thân nhất. Armand nguyên rửa thầm Adam suốt cả chặng đường.

.....

“Có Destin đến gặp ngài” Cô thư ký Tate thông báo khi họ vừa ra khỏi cuộc họp, Armand tự hỏi cậu bé đến đây có chuyện gì? Hôm nay là lễ Halloween, và Brian có bảo Destin tình nguyện làm một số việc chuẩn bị tại trường học. Anh nghe nói cậu bé sẽ về nhà trễ.

Bước vào khu vực tiếp tân ngoài văn phòng mình, anh nhìn khắp nơi chẳng thấy Destin đâu, chỉ có một người tóc màu hồng đang đứng quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh liếc hỏi ý cô thư ký Tate, nhưng cô chỉ nhún vai. Cô mỉm cười khi người tóc hồng đó quay lại và nghe tiếng ngạc nhiên nín thở của ông chủ mình.

“Hey anh thích hóa trang của em không?” Destin cười, hỏi Armand.

“Anh... um...” Armand kéo dài câu trả lời, mãi ngắm bộ trang phục của cậu. Mái tóc đỏ thường ngày của Destin giờ đã nhuộm màu hồng tươi. Cậu đang mặc quần sọt bằng da cực ngắn, đôi vớ đen cao nửa đùi, cái áo cổ lọ màu đen ngắn hở bụng được choàng áo khoác ngắn tay bên ngoài bằng da. Một đôi găng tay màu đen dài tới cánh tay. Armand nuốt nước bọt, nhìn vào cặp mắt đang đeo kính sát trùng đổi màu của Destin, giờ nó chuyển sang màu xanh tím.

“Armand?” Destin hỏi khi Armand kéo giật mạnh cậu vào trong văn phòng. “Anh có thích bộ trang phục này không?”

“Chết tiệt, anh yêu nó quá đấy chứ” Armand rít lên, đóng sầm cửa sau lưng mình. Destin mở to mắt khi Armand quay lại nhìn cậu cười nham nhở “Và anh sẽ cho em thấy anh yêu nó như thế nào”

“Armand,” Destin thét lên khi người đàn ông trước mặt kéo mạnh cậu vào lòng anh và ôm chặt. Gầm lên một tiếng, Armand vòng tay quanh eo cậu, bế bổng khỏi sàn nhà. Miệng anh tấn công ngay đôi môi hồng xinh xắn có vị ngọt của dâu và rên rĩ.

“Armand”

“Ừ?” Armand hỏi, thở không đều khi chân Destin khóa quanh eo anh. Destin có thể cảm nhận phản cơ thể nhô lên phản ứng mạnh của Armand.

“Em.. um,” Destin chưa kịp nói gì đã bị môi anh chiếm lấy lần nữa, tay anh luồn sâu trong tóc giữ cho lưỡi họ tiến sâu nhất có thể. Armand tựa người vào thành bàn làm việc, một tay anh giữ eo cậu, tay kia bóp chặt sau mông.

“Armand! Anh đang làm cái quái gì thế?” Adam hét lên giận dữ từ cửa văn phòng

“Tôi đang bận, Adam, đi chỗ khác” Armand nói, môi không rời khỏi môi cậu bé.

Adam nhìn họ chằm chằm không tin nổi mắt mình. Armand đang đứng đó ôm hôn cuồng nhiệt một tay không quen biết trong khi chỉ vài phút nữa là Destin sẽ tới. “Destin sắp tới đây trong vài phút nữa mà anh lại đang ôm ấp một người khác. Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế?”

“Đi chỗ khác đi Adam, tôi đang bận” Armand thả đôi môi ra để tấn công xuống cái cổ trắng mềm mại.

“Yeah Adam, đi chỗ khác đi” Thằng bé lên tiếng, giọng nó khàn khàn và thấp.

“Đừng có ra lệnh cho tôi đi chỗ khác, cậu, đồ đáng khinh nhỏ bé ạ. Người yêu của anh ta sẽ đến đây ngay bây giờ đấy” Adam nạt lại, nghe hai người cười to thích thú.

“Người yêu của anh à?” Cậu bé ngược lên hỏi Armand.

“Ừ, một cậu bé tuyệt vời, có lẽ cậu ấy sẽ muốn tham gia cùng chúng ta?” Armand nháy mắt và hôn tiếp đôi môi hồng. Adam đứng đó lắp bắp không biết nói gì. Có điều gì đó thật sự sai lầm trong khung cảnh này; Có điều gì đó thật sự sai lầm trong thế giới này.

“Rất tiếc chừng ợ, em phải đi đây, nhiệm vụ réo gọi rồi,” Destin đẩy nhẹ Armand ra.

“Ok,” Anh mỉm cười hôn xuống cằm cậu bé.

“Em sẽ về nhà hơi trễ nhưng chúng ta sẽ tiếp tục việc làm dở này nhé?” Destin hỏi khi Armand từ từ thả cậu xuống đất.

“Anh thích thế,” Armand nói, nghe tiếng Adam lấp bắp lần nữa và cảm thấy tội lỗi vì không báo cho anh biết Destin đã ở đây. Nhưng dù gì trước giờ Adam cứ hay chọc ghẹo anh, cho đáng đời hần lần này.

“Ok bye baby,” Destin hôn Armand lần cuối trước khi bước đi thong thả ra ngoài cửa. Cậu dừng ngay Adam, mỉm cười với anh. “Good bye Adam.”

“Thở sâu, Adam, thở ,” Armand cười to khoái chí.

“Hãy nói cho tôi biết đó là Destin? Làm ơn.” Adam nhìn theo cậu nhóc biến mất sau cánh cửa

“Dĩ nhiên là Destin” Armand lắc đầu, không thể tưởng tượng nổi Adam lại nghĩ anh đang hun hít một người xa lạ khác ngoài Destin.

“Ồ chúa ơi, anh có thấy cái cách cậu bé mặc đồ không?” Adam trông có vẻ hốt hoảng

“ Dĩ nhiên là thấy rồi,” Armand đáp, đi đến cạnh bàn làm việc để nhặt lên một sổ thứ bị đẩy rớt xuống, miệng thì cười tủm tỉm.

.....

“Cậu có vui không ?” Nancy hỏi Destin tại nơi cậu đang đứng sau bàn học.

“Có chứ, nhất là nhận được 3 lá thư của con gái và 2 lá thư của con trai.” Destin cười toe toét chỉ tay về phía túi xách của mình. Nancy ngồi trên bàn của cậu.

“Vì hôm nay trông cậu rất hot mà ” Nancy nói. “Tớ không thể tin là cậu và Vivian đã nghĩ ra trò này. Làm sao mà cô ấy kéo cậu đi nhuộm tóc được vậy?”

“Surge đã làm đấy, cậu ấy nói nó sẽ phai màu trong vòng vài ngày .”

“Surge á ?” Nancy hỏi , Vivian tiến về phía họ.

“Surge là chàng gay hấp dẫn nhất mà tớ từng gặp đó” Vivian cười hý hửng, ngồi xuống cạnh Nancy, Destin thì đảo mắt tỏ vẻ không đồng tình.

“Cậu có gặp người yêu của Destin chưa?” Nancy hỏi Brian khi thấy cánh tay choàng qua vai mình, cô biết ngay là anh bạn trai vừa tới.

“Anh không nghĩ mọi người ở đây đã gặp đâu” Brian nói. “Chưa thấy có lời bàn tán gì về cái anh người yêu ấy trong trường mình.”

“ Nên cậu nghĩ thế à ?” Destin bật cười . Sau giờ học, cậu hay tụ tập cùng nhóm bạn của Brian và bây giờ cậu đã trở thành một thành viên trong nhóm họ. Lúc mới quen Vivian, cậu bị cô nàng kéo đi mua sắm đến một ngã, tài năng mua sắm của cô nàng có thể xứng đáng làm đối thủ của Billy.

“Surge luôn luôn miệng nhắc về Armand đó ” Vivian chọc Destin.

“Thôi nào Vi,” Brian nói. “Chúng ta biết gì về anh chàng người yêu nhỉ ?”

“Rằng anh ta là con thỏ ôm ấp của Destin ,” Vivian trả lời khiến Destin ôm bụng cười ngặt ngoẻo . Armand mà là một con thỏ để ôm ấp ư ?

“Tớ không thấy có gì mắc cười cả ” Vivian giận dữ nhận xét . Sau một vài phút cố gắng dần được cơn cười, Destin mới để ý những gương mặt đang khó hiểu của bạn mình.

“Xin lỗi , nhưng...” Destin phá ra cười tiếp. “Anh ấy giống như một con báo được ôm ấp thì đúng hơn.”

“Ồ,” Brian đáp, nhìn về hướng một người đàn ông đang đi tới chỗ họ, nụ cười trên mặt Destin biến mất hoàn toàn. Cả nhóm quay lại nhìn, thấy anh ta tiến về phía họ , bắn tia nhìn lạnh lẽo giận dữ vào Destin.

“Ôi, chết tiệt ” Destin lẩm bẩm nhỏ trong miệng, nhưng cũng đủ khiến cả đám nghe thấy. Cậu ngồi yên ngoan ngoãn chờ anh đến gần trước khi nở một nụ cười ngây thơ vô tội .

“Tôi muốn nói chuyện với cậu, nhóc ạ,” Adam gần giọng.

“Bây giờ em là ‘nhóc’ rồi hả, trước đó thì bị gọi ‘đồ đáng khinh nhỏ bé’,” Destin chọc lại, thấy Adam lườm cậu giận dữ, còn cả đám bạn thì hoảng sợ đều lùi ra sau 1 bước

“Cậu mặc đồ như một tên dân dã đấy” Adam rít lên. Destin đứng khoanh tay trước ngực nhìn anh thách thức, anh cũng nhìn chằm chằm lại cậu. Cả đám bạn từ từ nhích ra xa, họ hy vọng không bị dính thương trong cuộc cãi vã người yêu này. Chỉ một người trong số họ biết Adam không phải là Armand.

“Armand đã thấy bộ trang phục này, anh ấy có phản nản gì đâu,” Destin đáp

“Đó là vì anh ta không chiến thắng nỗi dục vọng của mình,” Adam mắng lại, nghe cậu ‘hừ’ phản đối

“Vậy anh đi mà la anh ấy đi,” Destin bước vòng qua bàn đứng đối diện với Adam

“Tôi đã làm rồi, tôi đã mắng anh ta suốt hai tiếng đồng hồ và bây giờ là tới lượt cậu .” Adam nhìn cậu bé, thỉnh thoảng dịu giọng xuống. “Cậu có biết tôi đã giặt mình kinh hãi và đau thế nào không khi tôi mở cửa văn phòng Armand và tưởng anh ấy có một ai khác?”

“Em không biết anh lại quan tâm chuyện đó đến thế ” Destin ngồi xuống bàn.

“Tôi đã rất lo sợ Destin à, sợ vì thấy Armand đang hôn một ai khác ngoài cậu , ít nhất là trong khoảnh khắc đó, tôi sợ điều đó là sự thật ” Adam ngồi xuống kế bên cậu.

“Sợ hãi ư?” Destin quan tâm hỏi.

“Tôi nhận ra mình đã xem cậu như 1 đứa em trai , cậu là người yêu của em vợ tôi và là người thân nhất mà cô ấy đã xem như em chồng. Và cậu rất tốt , rất thật lòng với Armand, cậu khiến cậu ấy cười nhiều hơn, cười mở nhiều hơn...”

“ còn thét gọi tên em khi lên đến đỉnh nữa chứ” Destin nói chêm vào làm Adam ngượng miệng lần nữa .

“Tôi không cần nghe thêm về điều đó, cái tôi cần biết là cậu và Armand đã làm gì trong văn phòng kia . Tôi chỉ mới nhận ra rằng tôi không muốn thấy Armand làm tổn thương cậu cũng như cậu làm tổn thương anh ấy.”

“Vậy là anh quan tâm cả hai bọn em?” Destin mỉm cười với Adam.

“Ừ, anh nghĩ thế,” Adam khoác tay qua vai Destin . “Vì em là cậu em trai nhỏ bé đáng ghét của anh.”

“Cám ơn anh ” Destin cười tươi tắn, cậu thấy đám bạn mình giờ đang tiến lại gần họ.

“Destin , giới thiệu tụi mình với anh ấy đi ” Vivian yêu cầu.

“Đây là Adam.” Destin nhỏ nhẹ đáp, mọi người nhường mầy chờ câu tiếp theo “ Adam, đây là Brain, Vivian, và Nancy.”

“Chào mọi người ” Adam gật đầu chào họ.

“Adam là phó giám đốc của Armand ” Destin nói tiếp thì điện thoại Adam đổ chuông.

“Hello...Hey em yêu, không có gì, chỉ làm việc trễ thôi... Ừ, anh đã nói chuyện với cậu ấy thật chứ ? bộ quần áo thú vị á ?” Adam nhìn lại Destin “Nó mang phong cách dân dã đấy đúng hơn.”

Adam mỉm cười, Destin đang lườm anh . “Anh đúng là không có mắt.”

“Cô ấy muốn nói chuyện với cậu nè .” Adam đưa điện thoại cho Destin

“Hello Angie,” Destin bật cười. “Một bức hình sao ? dĩ nhiên em sẽ chụp tặng chị rồi.... vâng.....vâng, em biết Billy nói gì mà nhưng thật sự Vivian cũng không tệ lắm. Vâng, oook , bye chị nhé”

“Bye cưng” Adam tạm biệt rồi cúp máy, anh quay sang Destin. “Cậu xong sớm chứ ?”

“Dạ” Destin đáp.

“Tốt, tôi sẽ chở cậu về nhà, Michael biến đi đâu rồi. ”

“Michael không có biến mất đâu ,” Destin cười, nhảy xuống đất, cậu đi dọn dẹp giấy tờ vương vãi xung quanh. Vivian và Nancy đến giúp cậu trong khi Brian trò chuyện với Adam.

“Um Destin,” Vivian ngập ngừng liếc Adam trước khi chuyển sang cậu. “Có phải cậu và Adam là ...?”

“Ồ chúa ơi, không phải đâu. Anh ấy là bạn thân nhất của Armand và là anh rể đây.” Destin cười nhẹ, đáp. “Và Adam ở đây vì anh ấy luôn xuất hiện những lúc mình cần tâm sự .”

“Tuyệt nhỉ, nhưng có điều trông anh ấy hơi đáng sợ,” Vivian liếc trộm Adam lần nữa.

“Anh ấy không dễ sợ bằng Armand đâu ” Destin tủm tủm cười, tạm biệt bạn bè rồi theo Adam ra ngoài xe.

“Armand có ở nhà không anh?”

“Có ” Adam nhìn Destin . “Và tôi vẫn còn ngạc nhiên khi anh ta dám để cậu ăn mặc như thế này ra ngoài”

“Tại sao chứ, nó đâu có hở hang gì nhiều đâu” Destin đáp , xe dừng trước cửa nhà Armand “Cám ơn chuyển quá giang này nhé.”

“Luôn sẵn lòng với cậu mà ”

Destin bước xuống xe , tạm biệt anh. Adam đợi cậu vào nhà an toàn rồi anh mới lái xe đi.

.....

“Hey,” Armand nghe tiếng gọi nhỏ, anh ngược lên thấy Destin đang đứng ngoài cửa văn phòng. Mắt anh lướt khắp người cậu bé khiến Destin bỗng cảm thấy căng thẳng .Armand nhìn làn da trắng lộ ra ở khoảng giữa quần short và cặp vớ dài, phía trên nữa là vùng bụng trần trụi một khoảng rộng.

“Em nghĩ ta sẽ bắt đầu tiếp tục phần dang dở hồi sáng” Destin đi về phía anh. Armand nhìn cậu , hoàn toàn nín lặng, anh cũng không nói gì khi Destin nắm một tay anh dẫn đi . Anh ngoan ngoãn theo cậu bé lên lầu 2, băng qua cả phòng họ, Armand nhướn mày khó hiểu . Destin đang dẫn hai người về phòng cũ của anh.

Khi anh tính mở miệng nói thì Destin đã giơ ngón tay lên môi chặn lại. Cậu mở cửa đẩy anh vào và khóa cửa . Cậu tháo lỏng cà vạt trên cổ anh. Mỉm cười, cậu tiếp tục tháo từng nút áo rồi quăng cái áo ra chỗ khác, cậu đặt nhẹ nhàng những nụ hôn lên ngực Armand.

Tay Destin lần xuống nút quần và mở nó. Cậu nhìn lên mắt anh, thấy Armand có vẻ vẫn đang say đắm, cậu mỉm cười khoái chí. Cậu kéo anh trở lại với mình khi Armand bước ra khỏi cái quần dưới đất. Tự mình cởi áo khoác và cái áo ngắn cổ lọ, Destin không dời mắt khỏi Armand.

“Để anh giúp cho ” Armand tháo cái khóa dây nịt và móc quần short , đẩy chúng xuống qua người Destin. Tay anh vờn phía sau cậu bé. Destin rên khẽ, dựa vào người Armand trước khi đẩy ra để tháo găng tay

“ Để chúng y như vậy đi”

“Gì ?” Destin ngược lên hỏi .

“Cứ để bao tay và giày ống như thế ,” Armand thì thầm, nhắc bóng cậu bé đi về giường ngủ. Anh hôn cậu, hạ thấp hai người từ từ xuống giường

“Armand,” Destin thét lên khi miệng anh vờn trên ngực, và quần lấy hai núm nhỏ đang rướn lên . Destin oằn mình dưới sức nặng của anh . “Armand, Armand em muốn anh ngay .”

“Ừ ” Armand lật người để Destin ngồi lên anh. Mỉm cười khi cậu bé lấy chai dầu trơn , Armand đổ vào tay và bắt đầu cho một ngón vào cậu.

“Armand,” Destin rít lên, ngửa người ra sau và nhấp nhô theo những ngón tay của anh. Armand nhìn ngắm cậu bé bên dưới, dù mắt đã bị tối màu vì kính sát trùng nhưng anh vẫn đọc được những cảm xúc trong đó.

“Ok,” Armand di chuyển sao cho Destin ngồi xuống để anh đi vào cậu. Anh bắt đầu nhắc cậu lên xuống từng nhịp

“Armand,” Destin rên rĩ khi anh ngồi dậy ôm chặt cơ thể và hoàn toàn chìm sâu trong cậu

“Chúa ơi em chặt quá,” Armand la to; hai chân Destin xiết quanh eo anh, cậu cũng rên lớn; không hiểu chuyện gì xảy ra hôm nay trong lời nói của hai người “Còn anh thì quá tuyệt vời.”

“Anh sẽ khiến em la hét hôm nay,”

“Armand,”

Anh chuyển vị trí hai người, ấn hai tay cậu xuống giường . Anh rút ra khỏi người cậu và đặt nó hờ hững bên ngoài , mắt nhìn vào mắt cậu. Destin ngẩng nhìn anh, có điều gì đó lóe sáng trong mắt anh, điều gì đó báo hiệu cậu hay rằng sáng mai cậu sẽ cực kỳ ê ẩm cả người. Cậu nhướng người kéo anh lại gần hơn. Armand cười xảo quyệt , đẩy mạnh vào cơ thể bên dưới , thích thú thấy Destin cong người thét lên . Anh lại rút ra, một tay giữ chặt hai cổ tay bên trên, một tay cố định ngay hông cậu, anh tấn công mạnh lần nữa. Một tiếng thét khác từ Destin và bây giờ cậu đang thở dốc bên dưới anh.

Anh vào sâu nhất, nhìn hai hàng nước mắt trên mặt cậu . Cúi xuống, anh hôn lên hai dòng nước ấy, cảm thấy 2 chân cậu bé quăn quanh eo mình . Anh đợi đến khi người cậu run rẩy mới rút nó ra rồi vài giây sau lại ập vào bên trong.

“ARMAND!” Destin hét to, rướng người khỏi giường ngủ, nhưng mỗi cử động gần như hung bạo của anh đã nhấn chìm cậu lại trên giường . Destin rên la và cuối cùng tiếng xuất tinh trút hết lên ngực và bụng Armand. Anh ngừng một vài giây rồi cũng thả hết vào cơ thể cậu.

Anh vớ lấy cái khăn để lau cho hai người. Nhìn Destin nằm rã rời trên giường, hai tay vẫn giơ cao trên đầu, chân giang ra, nhìn hai hàng nước mắt trên gương mặt cậu, tim Armand lại đập mạnh và nhói đau. Có vẻ như anh đã làm vỡ một búp bê xinh xắn.

“Em ổn chứ ?” Armand thì thầm, nhẹ nhàng lau sạch người cậu. Destin mở mắt, màu xanh tím ánh lên làm anh nhớ da diết màu mắt xanh của cậu.

“Em ổn ,” Destin đáp, giọng khàn khàn nhưng mỉm cười dịu dàng

“Hãy bỏ kính sát trùng nhé.” Armand nói, mắt nhìn chỗ khác “Tóc em hồng đến khi nào?”

“Chỉ vài ngày thôi” Destin gượng ngồi dậy, cậu ngó tìm quần short trên nền nhà.

“Để anh lấy cho ” Armand đi nhặt cho cậu, Destin mỉm cười lôi một hộp nhỏ trong túi quần và gỡ kính sát trùng bỏ vào nó, xong cậu nằm lại xuống giường

“Ummm.... Thật tuyệt vời ” Destin nhìn Armand, giờ anh đang nằm giữa hai chân, đầu dựa trên bụng cậu. Với tay ra , cậu đùa giỡn mái tóc Armand “Armand anh không sao chứ?”

“Tốt lắm ” Armand nắm lấy một tay Destin.

“Armand,” Destin nhớ lại những lời Adam đã nói và cuộc nói chuyện lúc trước với Billy.

“Gi em ?” Armand thả tay cậu để tháo hai đôi giày và vớ, thưởng thức làn da mềm mại bên dưới.

“Billy từng nói anh không phải là một người yêu đòi hỏi nhiều, nhưng em nghĩ là do lúc trước chúng ta tìm hiểu nhau .”

“Anh nghĩ bởi vì em là người đầu tiên không hét vào mặt anh rằng anh là con quái vật ”

“Nhưng anh thật sự là con quái vật mà,” Destin cười chọc, Armand khịt mũi phản đối, tay vẫn đang tháo chiếc vớ khỏi chân cậu. “Hãy kể em nghe về họ đi?”

“Về chuyện gì ?” Armand hỏi, đặt nhẹ những nụ hôn trên đùi Destin, trước khi chuyển sang đùi kế bên.

“Về những kinh nghiệm tình trường trước đây ấy ” Destin đáp, thấy Armand hơi sượng người một chút nhưng cậu không muốn từ bỏ những thông tin cậu đang rất muốn biết. “Ý em là lần quan hệ đầu tiên của em rất khủng khiếp, ai biết được cơ thể mình lại có thể đau đến như vậy” (Mọi người chắc nhớ lần quan hệ đầu tiên của Destin là bị bà Passel cưỡng hiếp lúc cậu 16 tuổi chứ, nó để lại ấn tượng sâu sắc với cậu bé)

“Tại sao em muốn biết ?”

“Em không rõ nữa, có lẽ là tò mò chẳng,” Destin thở dài khoan khoái khi bàn tay ấm áp của Armand vuốt ve mình.

“Ồ,” Armand đổi tư thế để đặt đầu lên bụng Destin lần nữa

“Val đã nói rằng anh ta đã khóc suốt cả tháng đầu tiên, rằng anh thật khủng khiếp “ Destin nâng mặt anh để hai người nhìn thẳng nhau.

“Lần đầu tiên anh ngủ với Val,” Armand ghét phải kể cho Destin nghe chuyện này nhưng nụ cười dịu dàng của cậu đã làm anh mềm lòng. “Bọn anh chỉ mới bắt đầu thì cậu ấy đã la khóc và than đau. Anh ngưng lại, dùng mọi cách anh biết để làm cậu ấy thư giãn nhưng đến cuối cùng thì anh chịu thua, và chấm dứt nữa chừng.”

“Và sau đó ... ?” Destin hỏi, Armand đã chuyển lên nằm kế bên cậu.

“Một tháng tiếp theo, mỗi khi anh muốn đến gần thì Val đều la khóc và mắng anh rằng anh thật kinh khủng. Anh chỉ biết ôm cậu ấy an ủi, giải thích anh không cố ý làm tổn thương cậu ấy.”

“Và chỉ có anh ấy là hành động như thế thôi phải không?” Destin hỏi, đan xen ngón tay mình vào tay Armand

“Không, thật sự không chỉ có mình Val. Đa số người anh quan hệ đều bảo anh thô bạo hoặc đại loại như thế. Anh nghĩ đó là lý do tại sao các mối tình của anh không kéo dài được lâu.”

“Em thì thích khi anh thô bạo” Destin thừa nhận. “Em cũng thích lúc anh dịu dàng nữa”

“Thừa nhận đi, em thích tất cả miễn là anh trong em” Armand thì thầm vào tai cậu

“Em thích có anh trong em, thích những va chạm sâu, mùi da thịt của anh” Destin nhỏ nhẹ nói. “Mùi mồ hôi của hai cơ thể, cánh tay khỏe mạnh vòng quanh người em, và cảm giác nóng ẩm của anh tràn đầy trong em.”

“Destin,” Armand tách hai chân cậu ra. Anh nhanh chóng đi vào trong cậu. Destin rên rỉ theo nhịp đẩy của Armand. “Ồ chúa ơi Armand.” Hai người đưa đẩy nhau cùng lên thiên đàng lần nữa.

Sau đó họ cùng đi tắm. Armand thầm cảm ơn khi tắm xong tóc Destin đã bớt màu hồng tươi. Họ lại ôm ấp nhau trên giường và trò chuyện đây đó. Một lúc sau, hai người bắt đầu thiu thiu ngủ thì Destin chợt hỏi. “Armand, em là gì đối với anh?”

“Em ...” Armand cất giọng như nhựa trong cơn buồn ngủ. “là búp bê sứ thơm mùi hoa hồng của anh.”

.....

Destin bước vào tòa cao ốc, băng qua tiền sảnh đến cửa văn phòng, cậu thấy Allan ngẩng lên nhìn cậu. “Anh muốn gặp em à?”

“Chuyện gì với tóc của cậu thế?” Allan hỏi, Lincoln thì phì cười.

“Màu sắc Halloween ấy, nó phai đi nhiều rồi. Mà anh kiếm em chi vậy?”

“Cấp dưới của cậu bỏ bằng kế hoạch, tụi anh thì không tìm thấy họ ở đâu cả.” Allan đưa hồ sơ cho cậu xem.

“Ồ, em đã quên đưa nó cho anh ấy” Destin ngồi xuống ghế, lấy giấy tờ trong túi và đưa cho Allan. Anh nhìn vào chúng, khá ngạc nhiên.

“Sau khi thảo luận với đội em, xem xét hình dạng căn phòng, và những yêu cầu của anh, đây là những gì tụi em sẽ thực hiện”

“Wow,” Allan nhìn lại Destin lần nữa. “Thật ấn tượng đấy, không tin nổi.”

“Cám ơn anh. tất cả những gì anh cần làm là đồng ý với kế hoạch này và ký hợp đồng. Chúng ta sẽ bắt tay làm ngay.”

“OK.” Allan ký tên vào hợp đồng, xong xuôi anh hỏi Destin. “Armand có nói gì về mái tóc của cậu không?”

Destin đỏ mặt cúi gầm xuống bàn, cậu không muốn nhớ lại những cảnh tối qua, nhất là đang ở trong văn phòng thế này . “Anh ấy nghĩ nó cũng được.”

“Ah,” Allan cười với Lincoln. “Linc sẽ xem xét mọi chuyện với em nhé.”

“Vâng” Destin đáp, cậu cùng Lincoln rời văn phòng. Họ gặp Pete đứng cách đó không xa, anh ta mỉm cười đi lại phía họ, “Ồ chúa ơi, Destin.” Anh ta cười to

“Anh im đi “ Destin lầm bầm . “Sao anh ở đây ?”

“Anh nghe nói em cần đập bỏ một số chỗ, Dale cử anh đến đây để giúp đỡ, dù chỉ có ba người bọn anh thôi.”

“Ồ, ok. Anh gặp Corey nhé .” Destin cười vui vẻ đến chỗ Corey. “Corey đây là Pete, Pete Corey.”

“Hey,” Corey gật đầu chào.

“Hey,” Pete chào lại rồi quay sang Destin. “Tụi anh bắt đầu ở đâu?”

“Ở đây nhé, em nghĩ thế ,” Destin nói, tay chỉ vào tấm sơ đồ cho mọi người xem

“Chúng ta có thể bắt đầu ở đây, dỡ sàn nhà lên chuẩn bị đất cho việc trồng cây .” Pete nói, hỏi ý kiến Corey.

“Ok, vậy bắt đầu nhé .” Destin liếc sang Lincoln , cậu bắt chuyện với anh . “Mọi chuyện sao rồi anh?”

“Vẫn như cũ, vẫn như cũ ” Lincoln đáp. “Trường học của em thế nào?”

“Tốt lắm ạ ” Destin e ngại nhìn anh. “Anh chắc anh ổn chứ ?”

“Khá mệt mỏi ” Lincoln thở dài , gật đầu chào mọi người , anh đi khỏi khu vực xây dựng để theo Allan, người thấp thoáng từ xa. Destin quay lại cùng công việc và đồng đội.

“Đừng nói với tôi là cậu muốn thử lần nữa nhé ?” Pete hỏi khi thấy Destin cầm cây búa tạ lên.

“Tại sao không, ít nhất là anh nên đợi em vun búa xong rồi hãy hỏi chứ,” Destin cười toe toét .

Vài giờ sau, hết một ngày làm việc , cả đội mệt rũ rời tòa nhà , Destin hài lòng với tiến độ công trình.

.....

Vài tuần kế tiếp, Destin chia sẻ thời gian giữa việc học và việc làm . Lúc về nhà thì cậu mệt lã người, cậu cũng không gặp mặt Armand thường xuyên như trước vì dự án Grand Hotel cũng đã khởi công và nó khiến anh bận rộn suốt ngày. Bây giờ cậu đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, Margaret và Gates sắp đi nghỉ cho lễ Tạ Ôn ; Adam, Angelica và bọn nhóc cũng thế, để lại cậu và Armand một mình ở nhà.

“Cháu chắc cháu muốn làm chuyện này chứ ?” Margaret hỏi cậu bé đang ngồi đối diện phía bên kia bàn ăn.

“Vâng, nó có khó gì đâu,” Destin đáp, ghi chép lại mọi thứ , sau đó cậu đưa danh sách cho bà.

“Được rồi ” Bà mỉm cười rời nhà bếp. Destin nhìn sang Dog đang ngồi vẫy đuôi trước cửa dẫn ra vườn.

“Mày muốn đi dạo hả ?” Destin đứng lên đi lấy dây xích cổ và áo khoác. Cậu móc nó vào vòng cổ rồi dẫn Dog ra ngoài bờ hồ. Thời tiết lạnh như thế vậy cậu không thích chút nào, nhưng năm nay cậu quyết phải tạo kỷ niệm đẹp trong mùa đông này. Sau đó, họ đi dạo quanh vườn hồng, Destin thấy tim hơi chùng xuống vì cậu sẽ không được nhìn ngắm những bông hồng cho đến hết mùa đông.

“Ta về nào Dog, trời lạnh rồi.” Destin dắt nó về nhà, treo áo khoác , cậu đi lên phòng, gửi một số mail rồi nằm dài ra giường . Căn nhà vắng hoe. “Tao chưa bao giờ nhận ra căn nhà buồn tẻ như thế này khi không có ai trò chuyện”

Dog sủa , ngẩng đầu nhìn Destin. Một lần nữa cậu bé thấy ghét các kỳ nghỉ , nhưng dù vậy cậu cũng mừng vì đây là cơ hội cùng nghỉ ngơi với người mình yêu quý . Cậu ngồi vào bàn tính làm việc nhưng lại kết thúc bằng việc chơi game trên vi tính.

“Destin?” Armand hỏi từ cửa phòng. “Anh nghĩ anh anh đã bảo em Dog không được vào phòng ngủ rồi mà”

“Không , anh chỉ nói nó không được vào phòng ngủ của anh thôi ,” Destin cười, tiến về người yêu, vòng tay lên cổ Armand . “Anh về sớm thế .”

“Ngày nghỉ cuối tuần phải cho về sớm nếu không nhân viên ghét anh thì sao. Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi đó.”

“Ok,” Destin nhận nụ hôn của anh rồi theo Armand xuống dưới bếp, bữa ăn diễn ra trong yên lặng

“Vậy anh làm hết công việc chưa ?” Destin hỏi khi cậu đang dùng món tráng miệng.

“Thật sự anh có mang một số về nhà làm. Em có thấy lỗi thôi không?”

“Không, chúng ta đều bận rộn mà .” Cậu mỉm cười.

“Anh vào văn phòng đây, gặp lại em sau nhé ?” Armand hôn lên trán cậu, rồi đi ra, Destin đợi anh đi khuất mới cười hỏi Magarette

“Đi chuẩn bị hết mọi thứ rồi chứ Maggie?”

“Ừ, đi đang làm theo lời hướng dẫn đây ” Margaret vỗ đầu cậu bé “Stu và đi rời nhà trong một giờ nữa, đi có để ghi số điện thoại nhà con gái đi đó, có gì cần hỏi thì cháu gọi nhé.”

“Đừng lo lắng, cháu có thể tự làm được mà,” Destin hôn lên má bà “Đi đi chơi vui vẻ nhé, chúc mừng lễ Tạ Ơn .”

“Cháu cũng thế, hẹn gặp vào chủ nhật nhé?”

“Yep,” Destin rời nhà bếp vào phòng khách coi Tivi, vài giờ sau cậu ghé ngang phòng làm việc chúc Armand ngủ ngon

“Anh sẽ lên sớm ” Armand thả cậu bé khỏi lòng , hôn lần cuối trước khi cho cậu đi.

“Ok,” Destin mỉm cười về phòng ngủ của Armand, cậu cởi hết đồ rồi trèo lên giường, Dog cũng lên theo. “Armand không thích mày trên giường đâu Dog.”

Dog rên ư ử nhìn cậu van xin, Destin chịu thua nó, cậu nằm xuống, choàng tay qua nó, đắp chăn lại. Cậu hy vọng Armand sẽ thích sự ngạc nhiên này.

.....

Destin ngáp dài, ngó xem đồng hồ đã mấy giờ thấy vẫn còn thời gian để chuẩn bị trước giờ ăn. Cậu nhìn Armand vẫn còn đang ngủ ngon, và con chó đang ngồi trước cửa phòng đợi chủ. Cậu ngồi dậy, thay quần áo, dẫn Dog xuống nhà bếp và mở cửa thả cho nó đi chơi bên ngoài.

“Đừng đi xa quá nhé” cậu dặn dò trước khi quay vào trong. Mở tủ lạnh, cậu lấy ra con gà tây mà Margaret đã chuẩn bị sẵn, để vào lò vi sóng hâm nóng lại. Cậu đi pha café và chào buổi sáng con kết trong lồng chim. “Chào Bird.”

Con chim hót những âm thanh vui vẻ khi Destin thay nước sạch và thức ăn mới cho nó. Khi làm xong, cậu theo lời chỉ trên tờ giấy chỉ dẫn nấu ăn của Margaret để chuẩn bị bữa sáng. Nó cũng không phức tạp lắm. Cậu đi vòng qua bếp, lôi ra mấy CD trong túi xách của mình, đặt lên bàn ,vặn những bài nhạc của ca sĩ yêu thích của mình : Prince ; vừa làm việc vừa hát theo nhạc.

Armand quơ tay để ôm người yêu bé nhỏ nhưng cảm thấy cái giường trống không, anh mở mắt tìm kiếm Destin . Một mùi thơm thức ăn ngào ngạt bay vào phòng, anh ngó đồng hồ thấy đã hai giờ trưa. Ngồi dậy, Armand đi mặc đồ và xuống nhà bếp. Chưa tới nơi , anh đã nghe tiếng nhạc văng vẳng từ xa. Anh đứng trước cửa, ngắm nhìn Destin đang nấu thức ăn, trên người không có gì ngoài cái quần short .

Anh mỉm cười nhìn người yêu đang lắc lư theo điệu nhạc, hai tay ôm thân mình hoàn toàn hòa vào giai điệu êm dịu của âm nhạc. Armand không chắc mình có thể đứng yên tại cửa mà ngắm cậu dù anh rất thích xem Destin nhảy. Anh rời mắt khỏi cậu bé, nhìn sang cái CD tự hỏi ca sĩ nào đang hát, anh nghe giọng rất quen thuộc.

Mắt anh lại dán vào cậu , khi giai điệu thay đổi và Destin hát theo lời bài hát. “I guess I shoulda known, by the way you parked your car sideways, that it wouldn’t last, see you’re the kind of person who believes in make out once, love ‘em and leave ‘em fast. I guess I must be dumb, she had a pocket full of horse, Trojans

and some of them used. But it was Saturday night, I guess that makes it all right, you say what have I got to lose, and honey I say little red corvette. Baby your much to fast, little red corvette.”

Cậu bé nhắm mắt hát, Armand cảm thấy quần mình đang chật dần. “I guess I shoulda closed my eyes, when you drove me the place where your horses run free, because I felt a little ill when I saw all the pictures of the jocks that where there before me. Believe it or not I started to worry, wondering if I had enough class. But it was Saturday night, I guess that makes all right, and you say baby have got enough gas? Ồ yeah. Little red corvette.”

Armand mỉm cười, anh nhận ra mình biết bài hát này và cơ thể anh run lên khi nghe giọng cậu hát

“A body like yours oughta be in jail, cuz its on the verge of being obscene, now move over baby and give the keys I’m gonna try tame your little red love machine.”

Armand nuốt một ngụm nước bọt, anh từ từ tiến lại gần cậu bé. Cái lưng Destin đang quay về phía anh, phơi bày trước mặt Armand vùng da trắng trơn láng. Anh dừng khi nhạc chuyển sang một bài khác.

“Dig if you will the picture, of you and I engaged in a kiss. The sweat of your body covers me, can you my darling, can you picture this. Dream if you can a courtyard. An ocean of violets in bloom. Animal strike curious poses. They feel the heat, the heat between you and me.” Destin giật mình quay lại khi cảm thấy vật gì đó đụng vào lưng mình, cậu mỉm cười ôm cổ Armand, hát theo lời nhạc. “How can you leave me standing, alone in world so cold? Maybe I’m just to demanding, maybe I’m just like my father, to bold...”

Armand xoay người Destin, cúi xuống hôn cậu bé, môi anh chặn dứt lời nhạc đang phát ra. Destin đẩy anh ra và quay lưng lại, cậu đặt hai tay anh lên bụng mình và hát tiếp. “Touch if you will my stomach. See how it trembles inside. You’ve got the butterflies all tied up. Don’t make me chase you. Even doves have pride. How can u just leave me standing? Alone in a world that’s so cold? . Maybe I’m just to demanding. Maybe I’m just like my father too bold. Maybe you’re just like my mother. She’s never satisfied. Why do we scream at each other? This is what it sounds like when the doves cry.”

Lần này, Armand hôn cậu say đắm, một tay luồn ra phía sau đầu và giữ chặt không cho cậu thoát ra, tay còn lại đặt ngay hông Destin, kéo cậu bé sát vào mình. Anh vừa hôn vừa ép cậu về phía bụng nấu bếp phía sau lưng họ.

“Thật ấn tượng đấy ”Armand thả môi cậu ra để nói.

“Anh đứng xem bao lâu rồi ?” Destin hỏi, vừa cảm nhận phần cơ thể bên dưới của anh đang biểu tình vào bụng dưới của mình .

“Đủ lâu để ngắm em hết ” Armand kéo cậu bé về lại trong tay . Trước khi Destin kịp suy nghĩ, cậu đã bị Armand đè xuống sàn nhà .

“Armand, không được làm trên sàn bếp của dì Maggie ” Destin phản đối, người cong lên vì miệng anh đã di chuyển xuống phía dưới cậu, tay Armand nhanh chóng tháo nốt mảnh quần áo còn sót trên người cậu bé. Destin không phản đối gì nữa khi cái miệng nóng ẩm của anh phục vụ ngay phần nhạy cảm nhất của cơ thể cậu. Đầu óc cậu hoàn toàn trống trải , chỉ còn sự khoái lạc đang dâng lên và những tiếng rên rỉ thoát ra gọi tên Armand

“Chúa ơi, em như thiên đường ấy ” Armand nói, tay vói cao, dò dẫm trong hộp tử phía trên họ để tìm chai dầu bôi trơn. Anh cần vào gấp trong người yêu bé nhỏ này , anh không thể nhớ đã từng có ai làm anh ham muốn nhanh như vậy không. Anh mở nắp chai , vội vã đổ nó lên người cậu cũng như lên hai tay và “Cậu nhỏ” của anh.

“Armand,” Destin oằn người khi tay anh làm công việc chuẩn bị , nới lỏng lối vào. Anh đưa tay sâu vô trong, chạm ngay điểm G nhạy cảm .

“Ồ chúa ơi, đừng làm nữa Armand, em muốn anh ngay.”

Armand bỏ tay ra, anh ngập sâu trong cậu ngay tức thời. Hai tay ôm lấy Destin, gục đầu lên vai, anh bắt đầu những nhịp chậm chạp nhưng vững chắc. Mắt anh nhắm để cảm nhận sự tiếp xúc với cậu bên trong.

“Armand nhanh hơn đi ” Destin oằn người . “Mạnh hơn nữa.”

Anh tuân lệnh, nâng cao nhịp độ. Căn bếp tràn ngập tiếng nhạc và tiếng hai cơ thể va chạm nhau.

Giờ là bài hát Purple Rain , Armand bắt đầu đẩy người theo điệu nhạc. Desrin rên lớn tên anh, hai tay bấu chặt lưng ,van xin anh nhanh hơn , nhưng Armand làm ngơ lời cậu bé, anh tiếp tục chơi đùa theo âm nhạc và hưởng thụ cảm giác mê mê này. Hai khóm mắt Destin ươn ướt, cậu không thể chịu đựng sự dày vò tuyệt vời của anh. Armand phải cúi xuống hôn ngẫu nhiên môi cậu bé để ngăn chặn những lời van xin và phản đối .Tay anh còn luồn giữa hai cơ thể để vuốt ve bộ phận nhạy cảm của Destin bị khóa chặt giữa họ .

“Đừng... đừng làm nữa Armand. Em sắp không chịu nổi rồi , em chết mất.”

“Không ” Armand liếm nước mắt trên mặt cậu, cảm nhận người Destin căng hết mức, biết cậu đã dồn nén đến đỉnh và sắp phun trào . Anh ép người, nhịp đẩy chuyển sang nhanh và dài hơn. Destin rướn cong người thét lên át cả tiếng nhạc và xuất hết ra anh. Armand ôm cậu bé, ngắm nhìn gương mặt bơ phờ mê mê, anh vẫn đẩy tiếp cho đến khi mình lấp đầy bên trong cơ thể cậu bằng dung dịch nóng ẩm khiến Destin hét to lần nữa và ôm chặt cổ anh. Vài phút sau, Destin mới cảm thấy mình có thể nói chuyện được

“Anh đói chưa ?”

“Rất đói đó,” Armand cười toe toét. Hai người lấy khăn lau sạch cơ thể mình, mặc lại quần áo. Destin đến tắt máy CD, chuyển sang nghe radio , nghĩ như thế sẽ an toàn hơn.

Armand giúp cậu dọn bàn, Destin mỉm cười nhìn anh .“Em hy vọng anh sẽ thích nó .”

“Tất nhiên là anh thích rồi,” Armand cười đáp lại, anh cắt thịt gà thành từng lát. Họ ăn uống vui vẻ bên nhau, anh cứ khen lấy khen để món gà tây làm Destin xấu hổ đỏ mặt, dù họ biết món này phần lớn nhờ Magarette chuẩn bị trước cho hai người “Em có mọi thứ mà một buổi tối lễ Tạ Ôn muốn có đấy.”

“Vâng, anh biết không, lễ Tạ Ôn ở trại mồ côi rất đơn sơ. Nó hầu như chỉ là thịt chế biến và bánh mì khô.” Destin nói, mặt cúi nhìn đĩa thức ăn trước khi ngẩng lên nhìn người yêu . “Và em thích buổi tối hôm nay lắm.”

“Anh cũng thế,” Armand nhỏ nhẹ đáp.

Sau buổi tối, họ nằm bên nhau trên giường suốt đến hết ngày cuối tuần, ăn uống qua loa để làm “Việc khác” , ngoại trừ vài lần dẫn chó Dog đi dạo và đó là vì Destin năn nỉ ỉ ôi đến mức Armand cũng chịu thua cậu bé. Khi chủ nhật đến, Magarette trở về nhà , gặp hai người con trai với vẻ mặt hoàn toàn hài lòng thỏa mãn, sẵn sàng thực hiện bất cứ yêu cầu gì của bà.

.....

Armand tỉnh giấc khi ai đó vỗ mạnh trên giường, anh mở mắt nhìn cậu bé Destin mũi đỏ ửng đang nhìn anh hăm hở. Anh liếc đồng hồ trước khi quay sang cậu nhướng mày thắc mắc.

“Tuyết rơi rồi kìa, đi nào anh.” Destin lắc tay Armand.

“Anh không quan tâm , Destin,” Armand giật mạnh tay, kéo cậu bé nằm lên người anh.

“Nhưng em muốn đọc tuyết ” Destin vùng vẫy khỏi vòng tay Armand.

“Và em cần đánh thức anh dậy để cho anh hay điều đó à ?” Armand hỏi, thấy Destin cười rạng rỡ

“Không, em muốn anh chơi với em cơ ” Destin giật mình thét lên khi anh lật người đè cậu xuống giường.

“Ừ, em nên nói sớm chứ ” Armand cúi xuống hôn cậu.

“Nhưng trong tuyết kìa, Armand, đi mà.... Nhé...é?” Destin tỏ vẻ mặt nũng nịu làm anh phải chịu thua.

“Ok, được rồi ,” Armand thả cậu ra, Destin hôn hờ chạy đến tủ đồ lấy quần áo trùm anh.

“Destin,” Armand bật cười trước cậu bé. Ngồi dậy, anh mặc đồ và theo cậu xuống nhà. Armand ngạc nhiên thấy tuyết rơi nhiều đến thế, nó đóng một lớp dày trên mặt đất. Anh thấy con Dog đang đùa giỡn trên tuyết , mũi hít ngửi mặt đất và giật mình khi một cụm tuyết rơi trúng đầu anh.

“Trúng anh rồi nhé ,” Destin ôm bụng cười trước mặt Armand mặt bị què vì dính tuyết. Cậu không hay anh ập tới, đè cậu ra tuyết và trét nó đầy mặt cậu.

“Em chịu thua chưa?” Armand gầm lên, cổ tỏ vẻ đe dọa nhưng không thành công

“Không bao giờ !” Destin cười khúc khích, con Dog sủa Armand để cứu chủ. Armand lườm con chó, nó ngả đầu một bên nhìn anh trước khi Anh giả tiếng gâu gâu sủa lại nó. Destin thừa cơ hội, vốc thêm 1 nắm tuyết trét lên đầu anh

Đó là cảnh Adam bắt gặp họ, 1 Armand đang ngồi thọc lét trên người Destin ép cậu phải chịu thua còn Destin thì nhất quyết không bao giờ. Dĩ nhiên con chó chạy nhảy xung quanh họ, sủa phụ họa theo. Adam nghe tiếng cười giòn giã của Destin hòa trong tiếng cười trầm ấm của Armand . Anh lắc đầu cười .

“Hôm nay anh có tính đi làm không vậy ?” Adam gọi to, Armand ngẩng lên nhìn Adam tạo cơ hội cho Destin đẩy anh té ngã ra. Adam bật cười, nghe tiếng kêu ngạc nhiên của ông chủ mình ,sau đó là tiếng cười thích thú của cậu bé

“Em thắng rồi !” Destin hét to, hai tay giơ cao.

“Ok em thắng ” Armand ngồi dậy, ôm cậu bé, hôn lên đôi môi lạnh vì chơi tuyết này giờ “Chết thật, em lạnh hết rồi này nhóc, ta vào nhà kiểm chút gì nóng nóng uống thôi ”

“Ok,” Destin ngoan ngoãn vâng lời. Magarette đãi cậu bánh và ly cacao nóng , cậu nhấp nhấp ngon lành.

“Tôi không dám nghĩ mình được bắt gặp cảnh Armand chơi tuyết ,” Adam cười, chọc anh trong khi anh đang lườm lại.

“Im đi” Armand rời nhà bếp, càng khiến Adam cười thích chí hơn, anh chuyển sang cậu bé

“Làm sao mà cậu kéo hẳn ta ra ngoài được vậy ?” anh ngồi nhích lại gần cậu bé

“Em đã yêu cầu anh ấy” Destin cười , tay vò vò tóc. Adam gật đầu, vài phút sau Armand xuất hiện trước cửa.

“Anh sẽ gặp em tối nay nhé ?” Armand hôn tạm biệt Destin trước khi đi ra xe. Cậu cũng đứng dậy, lên lầu sửa soạn để đến trường.

.....

Destin ngồi trong lớp, tiết cuối cùng sắp kết thúc thì cậu thấy Lincoln đứng bồn chồn trước cửa . Khi chuông reng, cậu lập tức đến bên Lincoln , trông anh rất căng thẳng “Linc?”

“Anh cần nói chuyện với em ”

“Em phải học nhóm với Brian, anh có thể đợi được không, hay là anh cùng về nhà em luôn nhé?” Destin hỏi, Lincoln liếc nhìn Brian trước khi quay sang cậu .

“Nếu em không phiền, anh đến nhà em luôn nhé.” Lincoln theo Destin ra xe. Michael nhướn mày khi thấy 3 người bọn họ nhưng anh không nói gì. Xe chạy về biệt thự Armand.

Magarette chào đón mọi người, bà nhìn sang Michael

“Michael, Armand có gọi bảo hôm nay cậu ấy về sớm nên anh có thể nghỉ đây .” Michael gật đầu tạm biệt họ. Destin ngồi xuống bàn với Brian và Lincoln, đón lấy tách café từ Magarette.

“Anh hãy nói em nghe xem chuyện này có cần riêng tư không?” Destin hỏi ,thấy Lincoln gật đầu. Cậu bày tập vở ra rồi xin phép Brian vắng mặt vài phút .

Brian nhìn theo hai người đi khỏi nhà bếp, cậu quay lại quỳn tập trên bàn. Một lát sau cậu thấy hai người đi vào, mắt Lincoln trông như vừa khóc và Destin có vẻ rất giận dữ . Cậu nghĩ tốt hơn không nên tò mò chuyện người khác. Destin ngồi làm bài với cậu trong lúc Lincoln trò chuyện cùng Margaret.

“Destin?” Armand gọi từ cửa chính tòa nhà. “Anh về rồi đây, có Allan theo cùng nữa nè”

“Tên đó...” Đó là tất cả lời rửa trong miệng của Destin khi cậu lao thẳng ra cửa . Không để cho họ kịp phản ứng, Destin tấn công Allan

“Chết tiệt, Armand ! kéo cậu ấy ra coi ” Allan vừa né vừa cười . “Ow Armand!”

“Destin,” Armand ôm Destin từ phía sau tách ra khỏi Allan, giữ chặt cậu nhóc đang vùng vẫy .

“Thả em ra Armand, em sẽ đánh vỡ mặt hân ta.” Destin la lớn.

“Destin làm ơn, đừng bạo lực mà ” Lincoln tiến tới năn nỉ , lúc này Destin mời thôi chống cự

“Ừ, bạo lực không giải quyết được vấn đề đâu ” Allan mỉm cười nhìn Lincoln. “Nào Linc ta về thôi.”

“Tôi không về”

“Lincoln,” Allan thở dài. “Đừng làm như thế mà.”

“Sau tối qua thì không bao giờ , Allan. Hãy về đi, thích thì cứ làm lộ nó ra, tôi sẽ không để mình bị làm nhục lần nữa đâu.” Lincoln nói trong nước mắt

“Làm nhục là sao?” Armand nhìn sang Allan, mong đợi một lời giải thích.

“Tôi đã không để cậu ấy xuất tinh cho đến khi cậu ấy xác nhận rõ là muốn tôi, muốn tất cả con người tôi.” Allan thú thật, không ngờ bị Armand đâm ngay một đâm vào mặt

“OW Armand,” Allan xoa má, nhìn Armand đang lắc lắc tay cho bớt đau. “Sao anh lại đánh tôi?”

“Anh dám làm thế à, vào văn phòng chung với tôi ngay.” Armand rít lên, Allan gật đầu theo anh vào văn phòng, Armand quay sang Destin . “Cho anh một vài phút nhé ok?”

“Sure,” Destin mỉm cười, cậu nhún vai với Brain và Lincoln . Họ đi vào nhà bếp học tiếp trong khi chờ đợi.

“Destin , nếu em đã có công ty riêng, sao em lại phải học quản lý kinh doanh nữa vậy ?” Lincoln bắt chuyện với Destin.

“Để em có thể điều hành nó và không phải trông như một tên ngốc.”

“Ừ, nhưng sẽ hơi căng đấy.”

“Lincoln,” Destin lắc đầu cười, cậu quay lại bài tập trên bàn. Vài phút sau, Armand xuất hiện.

“Lincoln sao cậu không nói chuyện riêng với Allan nhỉ,” Armand đưa một miếng khăn có bọc đá lạnh bên trong cho Lincoln , mỉm cười. “Cầm theo cái này luôn.”

“Tôi cần phải nói chuyện riêng với anh ta sao ?”

“Ừ” Armand chắc chắn điều đó buộc Lincoln vâng lời và đứng lên rời nhà bếp. Còn lại 3 người trong bếp, anh đứng ngắm Destin

“Armand đây là Brian, Brian đây là Armand.” Destin giới thiệu họ với nhau

“Hey,” Brain chào yếu ớt, cậu đã từng tưởng Adam đẹp trai lắm rồi , nhưng không ngờ người tên Armand Riesel này còn ấn tượng hơn : anh ta là đối tượng trong mơ của giới nữ. Tóc đen ngắn, cặp mắt nâu sâu lắng, và phải cao hơn 1,9m .

“Tuyệt đang rời kia” Armand quan sát trời bên ngoài, anh thông báo với Destin “Anh không chắc an toàn lái xe trong thời tiết này, em bật đài lên nghe xem?”

“Vâng” Destin đi vặn radio

“Em và Brian còn làm nhiều bài tập nữa không ?” Armand hỏi, mắt không rời khỏi cửa sổ

“Tụi em hầu như đã gần xong hết rồi.” Destin nói, Armand gật đầu. Họ im lặng nghe dự báo thời tiết trên đài. Một lúc sau Armand lên tiếng

“Anh không nghĩ lái xe giờ này được đâu ” Armand quay sang Brian . “Cậu ở lại đây hôm nay nhé?”

“Vâng, nhưng em phải gọi điện thoại báo cho bạn gái em hay em không sao.” Brian đứng dậy.

“Ừ, điện thoại ở góc nhà đấy.” Armand ngoảnh xuống Destin , cậu đã tiến lại gần anh, choàng hai tay quanh cổ anh. Armand hôn cậu bé một cách từ từ, tay vòng qua đỡ lấy đầu cậu bé.

Armand ngẩng lên khi nghe tiếng ai ho húng hắng. Brian đang đứng ở cửa hơi ngại ngùng. Vài giây sau, họ giật mình khi nghe tiếng hét lớn và tiếng cửa đóng sầm lại. Armand đi ra xem sao, còn Destin ở lại với Brian.

“Nancy không phản đối chứ?” Destin hỏi Brian.

“Ừ, cô ấy còn muốn đến đây để gặp Armand nữa kìa.” Brian mỉm cười

“Giờ đã hiểu tại sao ta không nên so sánh anh ấy với con gấu teddy rồi chứ.” Destin cười, vừa nói vừa mở tủ lạnh, tự hỏi Margaret đã đi đâu.

“Em tính tìm gì cho bữa tối à?” Armand xuất hiện lại trong bếp

“Maggie đâu rồi anh?” Destin thấy Magarette đã chuẩn bị sẵn thức ăn trong tủ lạnh.

“Di ấy và Gate có việc riêng.”

Destin gạt đầu, cậu thấy Armand đến tắt radio và bật máy CD lên. Âm nhạc vang khắp phòng, mắt Destin mở lớn, sau đó hai má đỏ bừng, cậu vội vã đi nhanh lại tắt nhạc.

“Hey tớ tưởng là cậu thích ca sĩ này mà?” Brian thắc mắc, Armand cười nham nhở còn Destin mặt đỏ bừng bừng.

“Tớ thích, chỉ là....” Destin không biết nói sao, cậu liếc Armand. “Anh sẽ phải trả giá cho việc này.”

“Em không hù được anh đâu,” Armand cười toe toét, vừa lúc Allan và Lincoln đi vào.

“Chúng tôi về nhé” Allan tạm biệt nhưng thấy Armand lắc đầu. “Chúng tôi không được về à?”

“Đường bị đóng băng hết rồi, các cậu mắc kẹt ở đây.” Armand nói khi Allan đi tới chỗ họ. Lincoln theo sau, đầu cúi xuống tiu ngủ như một chú chó con mới bị rầy la

“Nếu anh không làm anh ấy buồn như thế thì tốt” Destin hực hặc vòng qua Allan đến với Lincoln. Vòng tay qua vai anh, cậu dẫn anh ngồi xuống bàn.

“Chúng tôi đã nói chuyện, êm xuôi hết rồi,” Allan cười với Armand. “Cậu ấy dễ nổi nóng nhỉ.”

“Anh im đi,” Armand rót café mời Allan, rồi cùng ngồi tách ra ở quầy bar bàn chuyện làm ăn. Một lúc sau, Destin hâm nóng đồ ăn, trong khi Lincoln và Brian dọn bàn. Họ ăn uống, trò chuyện phiếm về trường lớp, công việc. Sau bữa ăn, Allan và Armand dọn dẹp nhà bếp rồi đến tụ họp với người yêu.

“Em đề nghị ta cùng nhau trang trí mừng giáng sinh đi” Destin hăm hở đến trước mặt Armand.

“Anh không nghĩ thế đâu,” Armand lắc đầu. “Ngoài ra ta cũng chưa có phụ tùng gì cả.”

“Ở trên gác mái có đó, Armand, nhé, làm ơn nhé.....é?” Destin cất giọng năn nỉ, Armand lại xiêu lòng trước cậu bé, anh gạt đầu. Destin cười vui vẻ, nắm tay Lincoln và Brian kéo họ lên lầu.

“Anh dễ chinh phục quá nhỉ,” Allan chọc Armand

“Anh im đi” Armand cùng Allan theo ba người kia lên gác mái. Anh thấy Destin đang bối tung căn phòng, tìm kiếm.

“Sao tôi có cảm giác mình trở thành con la rồi nhỉ?” Armand cười nói

“Ồ tôi không biết, có lẽ vì chúng ta phải khiêng cùng một lúc ba hộp to xuống lầu.” Allan đáp, thấy Destin chỉ tay về những cái hộp cho anh. Lắc đầu, anh và Armand bê chúng, anh tự hỏi đã bao lâu rồi mình mới ăn giáng sinh trong nhà này

Khi họ khiêng hết hộp trang trí vào phòng khách, Destin và hai người kia dỡ chúng ra và bắt đầu trang hoàng căn nhà. Những vòng hoa dọc cầu thang và trước cửa phòng ngủ. Một vòng hoa lớn họ treo trước cửa nhà. Khi làm xong, cả ba người trở lại phòng khách nơi có Armand và Allan đang đợi bên lò sưởi và rượu

“Cám ơn anh ” Destin đón lấy ly rượu, mỉm cười khi thấy Armand đã dựng xong cây thông . Brian thật sự rất hứng thú, cảm giác giống như đang ở nhà mình dù noel nào mẹ cậu cũng giành phần trang trí, không cho các con đụng vào.

“Ok thấy nó sao?” Armand chỉ cây noel đã xong, đèn được bật sáng lên. Anh đặc ý với công trình của mình, khoác vai Destin . “ Ấn tượng chứ.”

“Vâng ” Destin đáp. Đèn phòng và trên cây chợt vụt tắt. Armand đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Tắt cả cúp điện hết rồi,” Anh thông báo cho cả nhóm biết. Căn phòng chỉ còn lại thứ ánh sáng dịu dịu của lò sưởi

“Em đi lấy con chim đem vô đây ” Destin rời phòng khách, vài giây sau họ nghe tiếng Bang và tiếng Destin rửa bát. Armand mỉm cười, đứng lên lấy cây đèn pin đi xem sao. Vài phút sau, hai người trở vào với lồng chim , Dog theo sau, đuôi vẫy vẫy. Destin đến ngồi bên cạnh Lincoln , đối diện với Allan. Armand ngồi phía bên kia đầu ghế Sofa trong khi Brian chiếm một chiếc ghế đơn.

Vài phút sau, Destin đến bên Armand , cuộn tròn trong vòng tay anh. Cậu ngáp dài, nép sâu vào anh, con Dog nhảy lên cạnh chủ mình. Họ ngồi yên như thế đến khi Lincoln bị ép buộc phải dựa vào Allan, người rất hí hửng với việc này.

“Thật thoải mái ” Destin thì thầm, vỗ vỗ đầu con chó, nó đang gác đầu lên đùi Armand .

“Ừ ” Armand nói

“Nhưng từ lúc nào anh cho chó lên sofa thế?” Allan ngạc nhiên hỏi, Armand lăm bằm trong miệng, không trả lời câu hỏi của Allan.

“Khuya rồi, ta đi ngủ thôi, có vẻ sẽ không có điện sớm đâu.” Armand lay nhẹ cậu bé trong lòng mình, Destin mỉm cười mở mắt, cậu đứng lên đem cất lồng chim.

“Anh sẽ vô trong vài phút,” Armand dẫn Brian đến phòng nghỉ cho khách.

“Bộ đây là cách muốn ám chỉ em tránh xa người yêu anh hả?” Brian chọc Armand

“Tôi không ám chỉ điều gì hết, nếu cậu có ý bậy gì với Destin, cậu bé sẽ lên tiếng ngay. Hơn nữa tôi tin tưởng Destin, và tôi không nghĩ bạn gái cậu thích thế đâu.” Armand nói, thấy Brian gật đầu. “Ngủ ngon nhé”

“Ngủ ngon ”

Armand đến phòng của Allan và Lincoln , kiểm tra xem mọi thứ đã ổn chưa trước khi anh về phòng mình. Bật lò sưởi lên, anh thấy lồng chim đã được phủ vải , còn Destin thì nằm trên giường trong chăn ấm. Anh đến bên cậu, ôm vào lòng.

“Em không thể tin là căn nhà yên ắng đến vậy,” Destin thì thầm, mắt nhìn ngọn lửa

“Ừ” Armand ngáp dài . “Cám ơn em.”

“Vì việc gì ?” Destin lăn mình, vùi mặt vào cổ Armand.

“Vì đã đem Giáng Sinh đến nhà này .” Armand kéo chăn lên phủ cậu bé, đi vào giấc ngủ .

.....

.....

Destin vươn vai duỗi người. Công việc tiến triển rất suôn sẻ, với sự giúp đỡ của Pete , họ đang vượt xa cả tiến độ đề ra. Cậu vẫy tay báo hiệu cho Michael, người đang đứng nói chuyện với Pete và Corey, rồi quay lưng đi vào nhà vệ sinh .

Giải quyết nhu cầu sinh lý xong, cậu đến rửa tay tại bồn nước, không ngược lên nhìn khi nghe tiếng cửa mở .Nhưng khi nghe tiếng cửa bị khóa, cậu ngạc nhiên ngẩng lên thì giật mình mặt đối mặt với Val. Dĩ nhiên cậu có thể sẽ bị sốc hơn nếu người đàn ông này không chớp lấy cơ hội quấy rối cậu mấy ngày qua.

Sau kết thúc bão tuyết hai ngày, Val đã xuất hiện trước mặt cậu nhiều lần. Đầu tiên như tình cờ đi ngang qua rồi than van về Donovan và Benny đã bỏ rơi anh ta vì một vài lý do gì đó. Destin không thích đứng đó nghe Val nói chuyện, cậu đã cáo lỗi tránh đi

“Có vẻ tôi bắt được cậu đúng ngay nơi tôi muốn , chứ nhỉ” Val tiến về phía Destin, khóa đường rút lui của cậu.

“Tôi không muốn nghe về chuyện riêng của anh, Val ạ. Tôi không quan tâm.” Destin tính đi vòng qua hẻm nhưng bị Val nắm lại.

“Tôi nghĩ cũng không hiểu chuyện thì phải ” Val đẩy mạnh Destin vào bức tường sau lưng họ . Destin nhăn mặt vì đau, mắt mở to ngạc nhiên . “Armand không muốn tôi vì tôi là hàng đã sử dụng rồi. Và khi tôi làm thế với cậu, anh ấy cũng sẽ không cần cậu , bởi vì cậu sắp là hàng phế thải”

“Tránh xa anh ấy ra, Val” Destin đứng thẳng người, nghênh lại Val.

“Không” Val dựa người hoàn toàn vào cậu . Destin giơ tay nắm vào mặt hẻm khiến hẻm hơi ngạc nhiên. Nhưng chỉ sau vài giây, hẻm đã hồi phục, nắm đầu cậu bé ấn mạnh xuống sàn nhà.

“Ow,” Destin toan ngồi dậy nhưng chỉ khiến Val quỳ xuống khóa chặt hai chân và ngồi lên người cậu . “Thả tôi ra, Val, tránh xa tôi ra.”

“Câm miệng ”Hẻm tát mạnh vào mặt cậu. Destin hoa mắt , sao bay đầy trời và chỉ tỉnh lại khi cảm thấy tay hẻm mở khóa quần cậu. Destin hét gọi tên Michael, chân quẫy đạp cố đá hẻm nhưng vô vọng. Hẻm một tay nắm tóc, một tay nắm thẳng vào bụng cậu bé , lật người Destin nằm sấp và kéo tuột quần cậu xuống.

“Tránh ra ” Destin rít lên, la lớn tên Michael lần nữa. Cậu cố quay lại, cố nắm bắt được Val hoặc ít ra cũng đẩy hẻm ta khỏi người mình, nhưng ngạc nhiên bất lực trước sức mạnh của hẻm. Cậu thét lên đau đớn khi người đàn ông đó đâm thêm vào giữa lưng để ấn cậu nằm xuống , khiến buồng phổi cậu như nghẹn lại tổng hết khí ra ngoài. Hẻm vặn 2 tay cậu ra sau, lấy chân mình đè chặt hai tay cậu.

Destin cố chống cự dữ dội , cậu sẽ không để Val được như ý, trong khi miệng thét to tên Michael , Pete và Corey . Tay Val nắm đầu cậu đập thẳng xuống sàn nhà , Destin đau đớn la to, cảm thấy mặt mình nhùng nhai đi , cả cơ thể như sắp lịm , rồi một cơn đau nhói từ đầu lan xuống ngực. Nước mắt và máu chảy dài xuống khuôn mặt, loang lổ thành vũng ra sàn nhà tắm.

“Thấy chưa, nó sẽ tốt hơn nếu cũng câm họng lại .” Val mỉm cười nhìn cặp mông trần phơi bày trước mắt. Hẻm cúi xuống, nhìn vào cặp mắt đỏ đẫm vì đau của Destin “Cũng có biết sẽ đau như thế nào nếu anh h*** cũng không?”

“Đừng Val, làm ơn” Destin kinh hãi , thấy nhột trong bụng. Hẻm nắm tóc cậu lần nữa, đập đầu xuống sàn. Lần này hẻm nghe tiếng khóc nức từ cậu. Cười đắc thắng, hẻm nhét hai ngón tay với móng dài vào hậu môn cậu. “Không , không. ARMAND!”

Destin cố gắng vùng vẫy, mặc kệ cơn đau đầu và hoa mắt. Mỗi lần cậu chống cự là cơn đau lại xuyên thẳng trong óc. Val bỏ tóc cậu ra, đâm thô bạo vào lưng để khiến cậu im lặng trong khi hai ngón tay kia ngoáy mạnh bên trong cơ thể Destin. Lúc này bên ngoài nhà WC đã có tiếng người la hét và tiếng phá cửa

“Ah, Mấy con chó bảo vệ của cũng đã biết rồi nhỉ.” Val ngoáy mạnh lần nữa khiến cậu thét lên trong đau đớn. Rút tay ra, hẻm đứng dậy, hài lòng nhìn đồng cơ thể máu me bên dưới, đã từng là búp bê xinh đẹp của Armand. Chúi tay vào quần jeans, hẻm tới mở cửa, đứng nép qua một bên cho Michael xông vào.

“Cái quỷ gì” Michael hốt hoảng trước cảnh tượng cậu bé, không kịp nhìn thấy Val đâm thẳng vào mặt mình để bỏ trốn. Lắc đầu cho tỉnh người , Michael muốn đuổi theo hẻm nhưng sững lại ưu tiên Destin. Anh cởi áo khoác lật cậu bé lại và che phủ cơ thể cậu. “Destin cậu có nghe tôi nói không?”

“Đau quá, Michael,” Destin nói trong nước mắt và máu chảy dài trên gương mặt.

“Corey lấy cho tôi cái khăn,” Michael kiểm tra vết thương sâu đến đâu , anh ấn chặt khăn để cầm máu , bế cậu đứng lên “Corey anh lái xe, Pete giữ đồ của Destin.”

“Ok,” cả hai vâng lệnh, chạy vội vã theo Michael. Vào xe Corey, Michael ngồi ghế sau, ẵm chặt cậu bé trong tay. Vai anh đau nhói vì những cú tông phá cửa, nhưng Destin thì trông như người chết một nửa.

Họ chạy thẳng vào bệnh viện, Michael bế cậu vào phòng cấp cứu theo chỉ dẫn của bác sĩ. Đặt cậu bé xuống giường, anh tính tránh ra cho bác sĩ làm việc thì Destin nắm lấy tay anh “Đừng bỏ em, làm em đừng bỏ em một mình.”

“Ừ, anh ở đây ” Michael cầm tay an ủi cậu bé, anh quay sang Corey. “ gọi đến khách sạn, liên hệ ngay với Armand hoặc Adam.”

“Vâng ” Corey mở điện thoại di động trong khi cô y tá xua bớt người ra ngoài.

“Thư giãn nào ” Cô y tá đi vòng ngang Michael để chăm sóc cậu. Rửa sạch vết thương, cô nhẹ lòng khi thấy nó chỉ cần tiểu phẫu. “Cậu có đau chỗ nào nữa không?”

“Lưng tôi ” Destin thì thào, cô y tá gật đầu, kiểm tra nhẹ nhàng những chỗ dễ bị gãy xương hoặc tổn thương “Chỉ tổn thương phần mềm,” cô lật cậu nằm lại cho bác sĩ thăm khám vùng bụng và vùng hậu môn. Một lúc sau ông nói

“Cậu không sao đâu, chỉ vài vết rách bên trong, nhưng chúng tôi sẽ cho kiểm tra tinh trùng.”

“Hắn không có h*** tôi, hắn sắp làm nhưng Michael đã chặn lại ” Destin lắc đầu, nước mắt lại rơi ra. Bác sĩ gật đầu nhưng vẫn thử test cho chắc chắn.

“Anh cũng nên kiểm tra vai anh đi, Michael.” Bác sĩ Bates nói

“Michael anh bị thương à ?” Destin ngược lên nhìn người vệ sĩ.

“Nó không sao đâu ” Michael trấn an cậu bé

“Không, anh nên kiểm tra cho chắc chắn đi ” Destin thả tay Michael, anh gật đầu tránh ra cho cô y tá lau máu trên tóc cậu. Michael rời phòng với một cô y tá khác, anh nghe tiếng Corey đang hét giận dữ ở phía xa.

“Armand Riesel, giám đốc của cô ấy...không, chết tiệt nó. Đây là về Destin, Michael bảo tôi gọi. Không, tôi vừa mới nói chuyện với họ và họ chuyển máy cho tôi gặp cô. Không, đây là chuyện về Destin Rarry...Không, chết tiệt, đừng bắt tôi đợi máy nữa chứ.” Corey rút to. “Fuck!”

“Đợi máy nữa à ?” Pete hỏi, ngó cánh cửa phòng có Destin bên trong

Adam bức bối vì bị gọi ra ngoài cuộc họp bởi một cú điện thoại xa lạ nào đó. Nhưng cô thư ký đã quá bối rối bó tay với người đầu dây bên kia, cô đành thỉnh cầu anh. Adam nhắc điện thoại lên hello.

“Ai đầu dây đó?” một giọng nói lo sợ vang lên phía bên kia.

“Adam Sharp, tôi là phó giám đốc của ông Riesel” Adam nghiêng răng đáp lại.

“Adam, Michael bảo tôi gọi cho anh ” bên kia thở dài nhẹ nhõm. “Destin bị tấn công và chúng tôi đang ở bệnh viện.”

“Cái gì, ai đang nói đó ?” Adam giật mình trước hung tin.

“Corey Otto, Tôi là quản công của Destin. Một tên tóc vàng tấn công và làm cậu ấy thê thảm lắm.”

“Anh đang ở đâu?” Adam nuốt nước bọt, lòng lo sợ cho Destin.

“Ở bệnh viện, nhưng bác sĩ nói sẽ sớm cho Destin và Michael ra về trong ít phút nữa, Destin đang mặc đồ lại ”

“Michael cũng bị thương à ?”

“Anh ấy bị trật khớp vai và có vẻ có nứt xương một chút.” Corey báo cáo, nghe Adam rửa một tiếng bên kia

“Được rồi, anh có thể chở họ về nhà được không ?” Adam hỏi, Corey đồng ý. “Được rồi, tôi sẽ liên lạc với Armand.”

Adam cúp máy, anh bấm số của bệnh viện để yêu cầu fax kết quả khám bệnh của Destin. Anh đợi một chút cho tờ kết quả được chuyển qua. Cầm nó, anh đi thẳng tới phòng họp. Đến trước cửa phòng, anh dừng lại hít thở vài hơi sâu trước khi gõ cửa và tiến tới chỗ Armand. Anh ghé sát vào tai, thông báo “Destin bị tấn công, ta cần phải về nhà ngay.”

Armand giật mình đứng lên và đi ngay ra ngoài, không ngoái lại nói tiếng nào với những người trong phòng. Băng qua khu tiếp tân, cô thư ký chạy theo đưa áo khoác cho anh, anh cầm lấy cảm ơn rồi cùng Adam đi nhanh xuống xe.

“Tệ như thế nào?” Armand hỏi, anh biết Val đã về thị trấn nhưng không nghĩ hần dám động đến Destin.

“Đây” Adam đưa bản báo cáo cho anh, Armand đọc nó; chuyển đi về rất im lặng, Armand cầu mong Destin vẫn ổn, dù chuyện gì có xảy ra chỉ cần cậu bé vẫn ổn là tốt. Khi chiếc limo dừng lại, Armand băng vào nhà, theo sau bởi Adam và Gates. Anh đi thẳng vào bếp và gặp mọi người trong đó

“Chuyện gì đã xảy ra, Michael?” Armand chú ý thấy một vai của Michael đang băng và treo tay cố định trên dây.

“Cậu ấy đi vào nhà vệ sinh. Tôi đang nói chuyện với Corey và Pete, tiếp theo tôi nghe tiếng thét từ bên trong, cửa nhà vệ sinh đã bị khóa. Tôi phá cửa trong lúc gọi họ đi lấy chìa khóa.” Michael cúi mặt không dám nhìn thẳng vào mắt Armand.

“Chuyện gì xảy ra khi anh vào nhà vệ sinh?”

“Um, Destin đang nằm trên sàn, quần bị cởi, mặt cậu ấy đầy máu. Tôi đặt khăn cầm máu rồi ẵm cậu ấy vào ngay bệnh viện.”

“Ok, Destin hiện giờ đang ở đâu?”

“Trong phòng, dì đã pha cho cậu ấy chút trà đây.” Margaret đưa tách trà cho Armand. Anh cầm lấy, đi lên phòng cậu bé nhưng Anh không thấy cậu ở đâu. Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, anh đi vào, và thấy Destin đang quỳ dưới vòi nước cố chà xát làn da đã trầy trụa của mình.

“Destin.”

“Armand,” Destin khóc nức, ngẩng lên nhìn anh, cậu ôm chầm anh. Kéo cậu bé ra khỏi vòi nước lạnh, anh tìm khăn tắm quần quanh người cậu. Nhìn vào gương, anh bắt gặp những vết bầm tím lớn đầy lưng cậu bé.

“Không sao rồi, anh ở đây rồi,” Armand bế cậu về giường ngủ, lấy tách trà cho cậu uống trấn tĩnh lại.

“Hãy nằm với em. Làm ơn,” Destin khóc to, với tay về phía anh.

“Destin,” Armand cởi bớt quần áo, lên giường với cậu. Anh ngạc nhiên khi cậu ôm chặt lấy anh

“Armand,” Destin vòng tay quanh cổ anh, cố hôn ngấu nghiêng môi Armand.

“Không được Destin,” Armand đẩy cậu ra, thấy Destin bỏ tay quay lưng về phía anh, người cậu khóc run lên. “Destin, thôi nào, người em đây thương tích và ê ẩm cả, không thích hợp để quan hệ lúc này đâu.”

“Nhưng anh vẫn muốn em chứ?” Destin hỏi, giọng nghe như sắp bị từ bỏ hết hy vọng

“Ồ chúa ơi, dĩ nhiên rồi, nào lại đây để anh ôm em.” Armand ôm cậu bé trong vòng tay, để cậu khóc cho thỏa thuê, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, thì thầm an ủi. Nhắm mắt, anh cố giữ mình bình tĩnh, nhưng anh chắc chắn sẽ có người phải trả giá cho việc này, một cái giá rất đắt.

Adam ngó lên khi Armand bước vào phòng, anh đang mặc nguyên bộ đồ màu đen, quần jean và áo thun đen. Armand ôm an ủi Margaret trước khi quay sang Gates. “Chú chở Michael về nhà nhé?”

“Vâng” Gates đứng dậy cùng Michael rời căn bếp.

“Adam đưa tôi chìa khóa xe anh” Armand nói, tay chìa ra. Adam muốn phản đối nhưng nhìn nét mặt của Armand, anh không dám “Margaret kiểm tra cậu bé mỗi 10 phút, giờ cậu ấy đang ngủ.”

“Vâng”

Armand khoác áo khoác và đi thẳng ra cửa. Anh đến xe Adam, anh biết Val đang trốn ở đâu và anh biết làm thế nào để tìm ra hắn. Không mất nhiều thời gian, anh đã tới câu lạc bộ của Billy . Đi vào trong, anh quét mắt khắp nơi ,thấy Val đang ngồi trên đùi một người đàn ông.

Bước tới chỗ hắn,anh thậm chí cũng không dừng lại khi nắm lấy cổ Val đẩy mạnh vào tường. Armand hít một hơi sâu, tay bóp mạnh cổ họng Val nhưng không siết quá chặt để có thể gây án mạng. “Cái gì làm cậu nghĩ có thể khiến Destin bị bỏ rơi sau khi dám đụng vào cậu ấy, hả ?”

“Uhg...” Val cố gắng nói trước cái khóa tay của Armand; cào cào vào hai cánh tay anh hòng mong được rời lỏng một chút .

“Thậm chí nếu cậu có hiếp Destin, tôi vẫn muốn cậu ấy, Val ạ.” Armand gần giọng cúi sát mặt hắn. “Chừng nào cậu ấy còn trên đời, tôi vẫn còn muốn cậu ấy. Và hãy cảm ơn chúa vì tôi không phải là thằng bạo lực đi, nếu không cậu đã bị nát như cọng rơm rồi”

“Không công bằng, nó chỉ là một tên nhà quê thấp kém ” Val rít lên khi tay Armand vừa hạ xuống, nhưng hắn cũng không kịp phản ứng vì Armand đã nắm lấy ngón trỏ và ngón giữa . Anh nở nụ cười ác quỷ và bẻ cong ngược chúng cho đến khi chúng gãy đôi.

“Đây chỉ là cảnh cáo, nếu cậu dám động đến Destin lần nữa, tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu .” Armand bỏ tay ra, Val quẩn quại ôm lấy bàn tay mình, máu chảy giọt từ chỗ gãy. Armand quay sang người đàn ông ngồi cùng với Val, đang khiếp sợ trước cảnh tượng hai người. “Nếu tôi là anh, tôi sẽ không ngủ với cậu ta, trừ khi anh muốn bị dính bệnh lậu.”

“Armand,” Billy giờ mới lên tiếng, anh nín lặng cả người quan sát họ, chưa bao giờ thấy một Armand bạo lực như thế này .

“Cậu ta cố hủy hoại búp bê của tôi, Billy ạ,” Armand thì thầm, gục đầu lên vai Billy “Cậu ta cố cưỡng hiếp Destin, anh phải nhìn thấy gương mặt đáng thương của cậu bé của tôi ”

“Ừ, không sao đâu ” Billy vòng tay an ủi Armand, anh ra hiệu cho Trey , anh ta đi đến bên Val và tháp tùng hắn ra ngoài.

“Tôi đã muốn đập cậu ta một trận đến nỗi không thể đi đứng được” Armand nói, giọng cộc cằn khô khan như thể anh không có cảm xúc gì hoặc đang quá nhiều cảm xúc trong lòng.

“Destin ổn chứ ?” Billy hỏi, thấy Armand gật đầu

“Destin đã rất đau đớn , tôi sợ lắm.” Armand lắc đầu cho bình tĩnh lại. “Cảm ơn nhé, tôi cần trở về nhà.”

“Gọi cho tôi nếu anh cần giúp đỡ gì nhé ”

Armand gật đầu, rời quán bar, anh ra xe Adam và bấm số di động .

.....

“Để tôi mở cửa cho ” Adam đi nhanh ra khỏi bếp, Margaret và Gates theo sau. Mở cửa, anh ngạc nhiên khi thấy một người giới thiệu thẻ cảnh sát

“Tôi là thám tử Born, tôi được báo cáo về một vụ quấy rối tình dục phải không ?” ông ta bước vào nhà

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi không biết ông đang nói gì ” Adam đáp. “Ông có chắc ông đến đúng nhà không?”

“Vâng, tôi đã kiểm tra địa chỉ hai lần. Ai đó đã gọi và tố cáo vụ quấy rối .” Người cảnh sát trả lời, mắt liếc về hai người phía sau Adam

“Tôi không biết ai đã gọi cho ông ” Adam bảo.

“Tôi đã gọi đấy ” Armand xuất hiện, đến bắt tay với ông ta “ Sớm nay, người yêu của tôi đã bị tấn công.”

“Được rồi ” Người thám tử đáp , mắt nhìn về phía cầu thang nơi có một thanh niên đang đi xuống, một bên mặt cậu bị bầm tím và xanh. Cậu thấy ông, vội vòng qua ông đi nhanh về phía Armand và đứng nép sau lưng anh

“Tại sao có cảnh sát ở đây ?” Destin hỏi, tay bấu chặt eo Armand.

“Vào văn phòng anh nào ” Armand trả chìa khóa xe cho Adam. “Anh về nhà đi Adam, để chị Angie biết mọi chuyện đã ổn.”

“Ok,” Adam gật đầu. Armand vào văn phòng , nhưng đột ngột dừng lại.

“Hai người đi nghỉ đi, tôi sẽ chăm sóc Destin .” Armand chào tạm biệt vợ chồng Magarette rồi chỉ chỗ ngồi cho ông thám tử, Destin vẫn theo sát anh.

“Tại sao cảnh sát lại ở đây?” Destin hỏi lần nữa ,ngồi trong lòng Armand tựa phần mặt không bị thương lên vai anh.

“Bởi vì chúng ta sẽ kiện vụ này” Armand đáp nhỏ nhẹ, nhưng cảm thấy cậu bé cứng người trong tay mình

“Không em không muốn” Destin lắc đầu

“Destin,” Armand nhìn viên cảnh sát xin ông ta khuyên hộ cậu với mình.

“Nếu cậu không muốn kiện ra tòa thì ít nhất cậu cũng nên xin pháp luật một lệnh được giữ khoảng cách an toàn với kẻ đó .” ông nói

“Tôi không nghĩ anh ta dám đụng đến tôi nữa. Armand làm ơn đi, em không muốn mà .” Destin khẩn khoản nhìn anh

“Được rồi, nhưng phải xin lệnh yêu cầu tránh xa em nhé , ok ?”

Destin đành gật đầu chấp nhận. Anh thả cậu xuống, đến mở một hộp tủ sắt tường. “Anh tính đợi đến đêm Giáng Sinh mới tặng cho em, nhưng bây giờ chắc tặng thôi.”

Armand lấy ra một áo khoác bằng lông thú dài tới gối, nếu Destin không phải đang cảm thấy đau đầu và bị tác dụng của thuốc an thần thì giờ cậu đã mỉm cười . Cậu đứng yên cho Armand khoác nó lên người mình. Anh vòng tay đỡ cậu dậy

“Nào, ta cùng đi nhé, anh sẽ phụ em điền đơn .” Hai người cùng viên cảnh sát ra xe, họ đến sở cảnh sát. Dù anh biết Destin không muốn làm to chuyện này nhưng anh nghĩ đây là chuyện cần thiết và hy vọng nếu được cậu bé sẽ làm cả đơn thưa ra tòa.

“Mời ngồi ” ông cảnh sát chỉ ghế ngồi cho họ “Chúng tôi cần chụp hình những vết thương của cậu ấy và bản tường trình vụ việc .”

“Chúng đây ” Armand đưa hồ sơ anh đã chuẩn bị trước cho ông, trong đó có bản ghi chép thương tích từ bác sĩ , hình ảnh vết thương được chụp ở bệnh viện và tờ tường trình cho cảnh sát . “Tôi nghĩ chắc nhiều đây đủ rồi chứ.”

“Vâng ” Thám tử Born điền vào giấy tờ rồi đưa cho Destin ký. Cậu bé ngẩng lên nhìn anh rồi cầm viết một cách chậm chạp ký tên vào biên bản .

“Xong, đây là bản pho to, các vị có thể cầm về” .

Khi họ về nhà, hai người lên thẳng phòng ngủ, Armand đi sau Destin, anh nhìn cậu bé bước từng bước chậm chạp lên cầu thang mà lòng đau nhói. Cậu cởi áo khoác và đồ trên người rồi leo lên giường, con Dog trèo theo chủ. Armand không phản đối , anh chỉ lẳng lặng cởi hết quần áo và nằm xuống giường, ôm thân thể lạnh ngắt của Destin trong chăn

“Em lạnh quá ” Destin nói, nước mắt rơi ra . Cậu cảm thấy Armand xiết chặt mình hơn, anh kéo chăn lên cao thêm, thì thầm những từ dịu dàng an ủi dỗ dành cậu. Destin từ từ nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

14. Chương 14

Armand ngược lên khi Adam đi vào phòng làm việc trong nhà. Đã hai tuần kể từ ngày Destin bị tấn công, anh không ra khỏi nhà nữa bước. Và mọi chuyện thật kinh khủng, Destin luôn từ chối mỗi khi anh muốn chạm vào cậu. Không chỉ thế, cậu bé cũng rất ít nói chuyện, đôi mắt vô hồn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Destin sao rồi?” Adam ngồi xuống hỏi.

“Vẫn như cũ” Armand lắc đầu ngao ngán, anh đẩy hồ sơ công việc về phía Adam. “Giống như cậu bé đang đóng kín tâm tư mình lại, điều này làm tôi lo lắng.”

“Hiện giờ Destin đang ở đâu?”

“Đâu đó trong nhà” Armand dựa người ra sau ghế, thở dài. “Cậu ấy đã nghỉ học cả tuần nay, Brian có đem bài vở cho chép lại, tôi không biết lúc nào cậu ấy mới có thể đi học.”

“Tùy thuộc vào quyết định của Destin thôi”

Họ nghe tiếng gõ cửa phòng, Armand mời vào. Magarete bước vô và nói

“Destin không xuống ăn trưa”. Bà cúi mặt buồn bã. Đây không phải là việc mới mẻ trong nhà, mấy ngày vừa qua, Destin không buồn ăn uống trừ khi mọi người ép cậu mới ăn. Dù vết thương trên mặt cậu đã gần lành nhưng Destin luôn bị hành bởi cái hàm vẫn đau nhức khó cử động huống chi là ăn.

“Tôi sẽ lên gặp cậu bé,” Armand đứng dậy bảo, bà gật đầu và ra ngoài.

“Giáng sinh sắp đến rồi” Adam nói, “Angie và tôi sẽ về thăm bố mẹ trong một tuần hoặc hơn.”

“Tôi biết, anh đừng lo, chúng tôi không sao đâu.” Armand đáp, Adam gật đầu cầm hồ sơ và đứng lên. “Tôi sẽ gọi cho anh sau.”

“Ok,”

Họ cùng rời phòng, Armand rẽ lên cầu thang đến lầu 2. Anh kiểm khắp các dãy phòng ngủ để tìm cậu bé nhưng không thấy. Anh lên lầu 3 gặp Destin đang ngồi trên ghế dựa đu đưa trong phòng em bé, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, 1 quyển sách đọc dở dang đặt trên ngực. “Destin?”

“Hum?” Destin trả lời, không buồn quay lại, Armand đến bên chỗ cậu và quỳ xuống. Destin trông mệt mỏi, một bên mắt vẫn còn vết bầm tím, cười buồn với anh nhưng lập tức nhắm mắt ngay vì cái hàm đau thốn lên.

“Em đang xem gì thế?” Armand liếc qua tựa cuốn sách “The Velveteen Rabbit?”

“Mẹ thường đọc nó cho em nghe” Destin đáp, Armand gật đầu. Anh ẵm cậu lên và ngồi xuống ghế, sau đó đặt cậu nằm trong lòng mình. Destin hít nhẹ mùi quen thuộc của Armand, thư giãn, rúc vào ngực anh. Armand khẽ đung đưa cái ghế và bắt đầu đọc sách cho cậu nghe.

Anh không biết tại sao mình lại cần phải đọc quyển truyện này, nhưng có gì đó trong lòng anh thôi thúc anh phải làm thế, không chỉ cần thiết cho Destin mà còn cần thiết cho anh. Khi đọc xong cuốn truyện, anh ngó xuống thấy Destin đã ngủ tự lúc nào. Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm cậu bé, nghĩ như thế sẽ giúp cậu ngủ ngon hơn.

Armand không biết mình ngồi đấy đã bao lâu đến khi nghe 1 tiếng động, anh ngược lên thấy Margaret đang đứng trước cửa. “Brian đến, đem bài vở cho Destin.”

“Ừ,” Armand thấy cậu bạn đứng phía sau Margaret. Người phụ nữ bỏ đi, Brian vào phòng, liếc nhìn cậu bé đang nằm ngủ trong lòng Armand

“Hey,” Brian chào nhỏ

“Hey, Cậu ấy đang ngủ.” Armand chào lại. Đứng lên, anh ẵm cậu theo và bế về phòng mình. Anh nhẹ nhàng đặt cậu lên giường kéo chăn đắp, và gọi con chó đến, anh xoa xoa đầu nó “Hãy để ý đến chủ mày nhé?”

Dog rên ư ử như hiểu lời anh, nó leo lên cạnh Destin và nằm xuống . Armand rời phòng, ngoắt Brian theo anh đến văn phòng, anh ngồi xuống ghế và mời cậu ngồi theo.

“Trông cậu như có điều gì muốn nói phải không ?” Armand trở về gương mặt lịch sự của một nhà doanh nghiệp.

“Vâng, thật sự em lo cho cậu ấy, không biết chừng nào mới đi học lại ? Destin cần phải theo kịp cho kỳ thi cuối khóa này ”

Armand gật đầu, “Nó tùy thuộc vào vết thương lành nhanh hay không .” Armand ngẩng lên thấy Destin xuất hiện ngay cửa . Anh rửa thầm sao cậu bé không chịu ngủ nhiều thêm chút nữa nhỉ ?

“Hey Brian,” Destin chào bạn mình, cậu ngạc nhiên khi Brian đứng lên và đi thẳng tới chỗ cậu đứng. Khi Brian đến gần hơn, cậu hơi sợ lùi lại một bước, rồi như nhận ra hành động kỳ lạ của mình, cậu vội cáo lỗi là cần dẫn con Dog đi dạo mà bỏ đi. Brian ngỡ ngàng ngó theo Destin rồi giận dữ quay lại Armand.

“Anh nói dối, anh đã bảo cậu ấy bị tai nạn giao thông ” Brian nhìn thẳng mặt Armand. Anh không nói gì chỉ im lặng . “Hãy nói tôi biết chuyện gì đã xảy ra”

“Tôi đã nói với cậu rồi”

“Những vết thương đó không giống như bị tai nạn giao thông, nó giống như bị người ta đánh hơn” Brian khoanh tay trước ngực tức tối “Tôi sẽ không nghe chuyện mà đi kể cho người khác nghe đâu.”

“Tốt ,cậu cũng nên biết chuyện này nhỉ. Người tình cũ của tôi đã tấn công cậu ấy. Đã đập mặt cậu ấy xuống sàn nhà WC trong tòa cao ốc của Allan.” Armand nói, thậm chí khá ngạc nhiên với chính bản thân vì lời nói của mình . “Bây giờ cậu vừa lòng chưa?”

“Hắn ta có...” Brian tái mặt không hoàn thành câu hỏi .

“Cường hiếp cậu ấy không à?” Armand hỏi, Brian gật đầu. “Không, nhưng cũng đã làm tổn thương nhiều chỗ khác, không chỉ trên mặt ”

“Hắn ta làm nhiều cách khác sao?” Brian không chắc mình muốn nghe lại câu chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt Armand lúc này, cậu sợ hãi từ chối nghe kể tiếp.

“Cách đây vài ngày , Destin đã đi khám tại bệnh viện, xương hàm cậu ấy bị nứt và có nhiều vết bầm xung quanh mũi , mắt.” Armand nói tiếp, anh không hiểu cảm giác của anh ra sao khi kể về chuyện này nhưng anh biết “Giận dữ” là phản ứng đầu tiên của anh .

“Em xin lỗi, em rất tiếc ” Brian cúi mặt đáp, cậu đứng tại chỗ không biết nên hành động như thế nào, Armand cũng không phải type người thích được ôm an ủi .

“Thôi, ta đi nào, có thể bạn bè sẽ giúp được đấy .” Armand dẫn cậu vào nhà bếp. Họ thấy Destin đang ngồi ở bàn giữa phòng, uống trà

“Tớ đã chép xong bài vở cậu đưa, nếu cậu cần thì tớ đi lấy cho.” Destin nói khẽ , Armand ngồi xuống kế bên cậu trong khi Brian ngồi hơi xa một chút

“Ừ, mình sẽ lấy lại. Cậu có tính chừng nào đi học không? Sắp thi cuối khóa rồi đó ”

“Không biết nữa ” Destin cúi nhìn ly trà trong tay, im lặng. Brian ngó sang Armand , hai người cũng im lặng không biết nên nói gì. Destin có vẻ không sao khi không ai trò chuyện

“Ừm, Vivian có hỏi thăm cậu, cô ấy bảo chừng nào cậu mới lên lịch đi mua sắm cùng cô ấy,” Brian cố gợi chuyện, thấy Destin ngước lên nhìn mình, ánh mắt hơi vui lên một chút

“Tớ sẽ gọi cho cậu ấy ,” Destin cười mỉm , lại cúi xuống ly trà

“Có lẽ anh nên tránh cho hai em trò chuyện nhé,” Armand đứng dậy tính đi, anh ngạc nhiên khi Destin nắm tay anh

“Làm ơn đừng đi ,” Destin thì thầm, hai mắt hơi ướt ướt, Armand ái ngại nhìn Brian. Sự chú ý của Destin lại trở về bên tách trà, Armand để ý thấy cậu chưa uống tý gì. Anh đưa tay sờ thử, nó vẫn còn nóng.

“Em nên uống đi ” Armand khuyên , Destin gật đầu .

“Nó làm em khoái khi uống nó ,” Destin thừa nhận nho nhỏ trong miệng. “Em nghĩ Maggie có pha thứ gì đó .”

“Nó sẽ giúp em ngủ ngon hơn ” Armand đưa tay sờ cằm cậu bé. Anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên làn da bị đổi màu.

“Ow,” Destin nhăn mặt nhưng không tránh tay anh, nhưng cũng không thật sự khuyến khích nó .

“Tớ nên về thôi ,” Brian lên tiếng, hai người quay qua cậu “ Tớ sẽ ghé lại sau trong tuần này nhé?”

“Ừ ” Destin cảm ơn và tạm biệt cậu bạn, Armand ra tiễn . Khi đi vào , anh thấy Destin đứng nhìn ngoài cửa sổ hướng ra vườn. Anh đến gần, tính chạm vào cậu thì bị gạt ra. Thở dài, anh đứng kế bên cậu.

Anh rất muốn được ôm Destin vào lòng, an ủi rằng mọi chuyện đã qua rồi, nhưng bây giờ anh không biết thể hiện như thế nào. Anh chưa bao giờ phải đối mặt với hoàn cảnh này, anh hoàn toàn mù tịt cách xử trí. Anh có tham khảo ý kiến một vài người, một số khuyên anh nên để yên cho cậu một mình; số khác khuyên anh nên ép cậu bé tiếp xúc với mọi người.

.....

Armand lăn mình, nhìn cái giường trống không. Anh biết lúc anh đi ngủ, Destin và Dog đang cuộn tròn ở giữa giường. Ngồi dậy, anh đi tìm cậu bé, không biết Destin có trở về phòng của cậu không. Không thấy cậu, anh lên phòng em bé thấy Destin đang cuộn tròn trên tấm thảm. Anh qua phòng kế bên lấy gối và chăn. Có vẻ đây là phòng duy nhất có thể làm Destin ngủ ngon. Anh kê đầu Destin lên gối rồi nằm xuống kế bên, kéo chăn đắp cho hai người

Armand nhìn ra ngoài cửa sổ lớn; anh nghĩ về những chuyện mới qua. Ngoài kia trăng tròn chiếu sáng cả bầu trời đêm . Nó là trăng mùa đông, hơi tái, đơn độc nhưng rất đẹp. Và nó làm anh nhớ tới Destin. Anh bỏ mặt trăng, quay lại cậu bé đang nằm trong tay mình, đang vùi mặt vào ngực anh. Anh sờ lên tóc cậu. Cuối cùng anh cũng nhắm mắt , từ từ để giấc ngủ xâm chiếm mình.

Khi Destin thức giấc vài giờ sau đó, việc đầu tiên cậu nhận thức là mình đang nằm trong tay Armand như hằng ngày. Mặt cậu núp vào cổ Armand . Cậu chợt cảm thấy ngực đau nhói, đây là Armand của mình và Armand của mình sẽ không bao giờ làm mình tổn thương.

Hơi lười người lại, cậu nhìn xuống chân Armand, nơi đang đặt kế chỗ “Cậu nhỏ” của cậu . Cậu với tay xuống, cố che nó khỏi anh. Cậu lo lắng . Từ lúc bị Val tới giờ, cậu đã thử nhiều lần nhưng không thể làm “Nó” đứng dậy. Armand vẫn còn ngủ, cậu thấy an toàn và ấm áp. Đây là thời điểm thích hợp để thử lần nữa. Cậu nhắm mắt, gục đầu lên ngực anh, nhẹ nhàng sờ nó . Sau một vài phút, Destin nhận ra nó không phản ứng gì. Không tài nào thoát khỏi ám ảnh của Val. Armand nhúc nhích người, Destin ngẩng lên gặp ánh mắt nâu sâu thẳm của anh.

“Em cần anh giúp không ?” Armand hỏi, giọng trầm và khàn khàn.

“Vâng” Destin đỏ mặt, đáp lí nhí . Cậu nhắm mắt khi tay Armand nhẹ nhàng nắm lấy “Chú em” mình. Armand kéo Destin lại gần ,bắt đầu vuốt ve . Cậu cố thư giãn người, đây là Armand của cậu, và Armand luôn làm cậu hạnh phúc

“Thư giãn nào cưng,” Armand thì thầm, hôn dọc trên mặt Destin. Ngược lên, cậu nhìn môi anh rồi cuộn lưỡi mình vào nó, hai tay vòng qua cổ anh để dẫn sâu nụ hôn. Destin rên rỉ trong họng, cậu cảm thấy “Nó” đang cứng lên.

“Armand,” cậu ngừng đầu cho môi anh hôn lên cổ mình. Người lâng lâng theo sự va chạm với anh. Nhưng khi tay Armand sờ ra phía sau cậu, Destin co cứng người kinh hãi “Dừng lại, Ôi chúa ơi, Armand dừng lại.”

Armand ngưng ngay hành động của mình. Destin vùi mặt vào ngực anh, cuộn tròn người, khóc nức nở . Cậu cảm thấy tay anh ôm mình, nghe anh thì thầm những lời vỗ về an ủi

“Em ...chỉ...em chỉ mu...muốn cùng với anh”

“Không sao mà, em không thể ép chuyện này được ,” Armand vuốt ve tóc cậu

“Nhưng....” Destin ngẩng lên, khóc nức một tiếng “Em thấy bên trong em đã vỡ nát ”

“Shush, Em sẽ mau lành thôi, anh sẽ giúp em mau lành lại.” Armand ôm chặt cậu, để Destin khóc thoải mái . Một lúc sau, cậu nín và lên tiếng.

“Em rất sợ . Em đã cố mọi thứ và giống như cơ thể em sẽ không phản ứng nữa.” Destin sờ lên bộ ngực trần của anh

“Nó không bị hư hại gì đâu cưng . Em chỉ bị ám ảnh, em cần thời gian quên nó đi.” Armand dựa cằm trên đầu, tay vỗ vỗ lưng cậu.

“Mọi đụng chạm đều làm em sợ, Armand ạ.” Destin nói nhỏ . “Em rất muốn được ôm anh ,được hòa với anh, nhưng em sợ lắm.”

“Đừng lo lắng, chúng ta sẽ qua nhanh việc này ,” Armand ngược nhìn trời. “Em đói không? Chúng ta tìm gì ăn nhé.”

“Em muốn đi tắm trước.” Destin đứng lên, cắt chăn gối rồi đi vào phòng tắm. Nước nóng giúp cậu xoa dịu toàn thân, cậu mỉm cười khi nhớ cảnh Armand đã ngủ cùng mình trong phòng em bé.

Sau khi tắm xong, cậu quấn khăn quanh người, ngắm nhìn mình trong gương. Cậu kiểm tra vết bầm trên mặt, nó đã hết bị sưng . Hai má đã đỡ đau, cậu có thể nói và ăn được chút ít. Và bác sĩ Bates đã bảo mọi chuyện sẽ ổn, cậu sẽ có lại khuôn mặt xinh đẹp như trước.

.....

Thay đồ xong, cậu xuống nhà bếp, thấy Armand đã thả con Dog ra ngoài vườn và ngồi sẵn ở bàn ăn.

“Margaret có làm bánh nướng , chúng vẫn còn nóng đấy.”

“Cám ơn anh” Destin tự rót cho mình một tách café rồi cầm lấy một miếng bánh đi lại chỗ anh đang ngồi “Cám ơn anh vì những chuyện anh đã làm cho em gần đây”

“Anh phải chăm sóc em ” Armand chạm nhẹ tay lên má Destin “Bởi vì anh cần có em bên anh”

“Cám ơn anh” Destin dựa mặt vào bàn tay ấm áp ấy , vài phút sau cậu mới tách ra. “À mà anh không đi làm sao ?”

“Anh muốn ở nhà để chăm sóc em” Armand nói khiến Destin rất vui, cậu cười hạnh phúc. Margaret bước vào ngạc nhiên khi gặp hai người bọn họ.

“Chào buổi sáng ” Bà đi đến chỗ nấu nướng.

“Chào dì ” Destin ngồi ăn bánh tiếp, cậu ngó qua bên Armand “Anh nên đi làm đi , em ổn mà ”

“Anh không muốn rời em”

“Em không sao , em sẽ không ra khỏi nhà vả lại em cần gọi điện thoại hẹn Corey đến bàn một số việc.” Giọng Destin nghe có vẻ sinh động hơn tuần qua, Armand yên tâm được một chút, anh đứng lên vuốt má cậu .

“Em hứa sẽ gọi cho anh ngay khi có chuyện gì bất ổn nhé ?”

Destin gật đầu, nhìn Armand ra ngoài phòng

“Cháu thấy đỡ hơn chưa, Destin ?” Margaret hỏi thăm cậu

“Cháu không biết, cháu cảm thấy hơi trống rỗng.” Destin thở dài, cười gượng với bà. “Cháu không thích cảm giác này nhưng Armand nói nó sẽ mau qua nhanh ”

“Ừ, sẽ nhanh thôi ”

Armand xuất hiện lại với bộ vest đi làm , Destin tiễn anh ra cửa. Anh mỉm cười quay sang cậu, kiềm nén một nụ hôn tạm biệt

“Anh sẽ gặp lại em vào bữa tối nhé ?”

“Vâng ” Destin nhìn anh và đến khi chiếc xe khuất khỏi tầm mắt, cậu mới vào nhà. Cậu ghé qua nhà bếp bảo với Magarette cậu lên thư viện học bài.

Khi đã hoàn tất xong những bài vở mà Brian cho mượn, Destin gọi điện cho Corey. “Corey , Destin đây , công việc sao rồi anh?”

“Tốt, mọi chuyện vẫn suôn sẻ. Em khỏe chưa ?”

“Đỡ hơn nhiều rồi anh. Anh và Pete có thể ghé qua nhà em bàn công việc không, nói chuyện qua điện thoại không tiện lắm.”

“Camera của em vẫn còn ở đây, tụi anh có thể dùng nó chụp vài pô cho em nhé ?” Corey đề nghị, nghe tiếng cười nhỏ bên kia dây của Destin.

“Em thích thế, cảm ơn anh.” Destin hẹn giờ với họ xong, cậu kiểm tra thời gian rồi nhắc máy gọi cho Vivian.

“Hello?” Một giọng hơi buồn ngủ vang lên.

“Hey Vivian ,tớ đây ”

Destin đưa điện thoại ra xa tai nghe khi giọng nữ bên kia thét lên . Đợi tiếng kêu la bên đó chấm dứt cậu mới để lại vào tai.

“Ồ chúa ơi, cậu sao rồi ? Brian kể anh ấy đã không gặp được cậu khi ghé qua nhà đưa bài vở, anh ấy nghĩ Armand đã nhốt cậu trong nhà .” Vivian hít sâu để lấy hơi nói tiếp

“Vivian,” Destin cố chặn đứng giọng nói huyền thuyên của cô bé. “Vivian!”

“Gi? Ồ xin lỗi.” Vivian cười khỏá lấp. “Cậu khỏe hơn chưa?”

“Đỡ hơn rồi, tớ gọi để hẹn đi mua sắm với cậu như chúng ta đã lên lịch trước đây.”

“TỐ biết, nhưng ai ngờ cậu lại bị tai nạn giao thông chứ .” Vivian nói với giọng buồn buồn. Destin sững người , tai nạn giao thông ư ? Armand đã bảo thế với bạn bè cậu sao ? Lắc đầu, cậu quay lại cô bạn

“Ừ, mà thôi, thứ hai tới này nhé, sau khi chúng ta học xong, ok ?” Destin hỏi, dựa người vào ghế .

“Ừ, tớ thích thế ,” Vivian cười vui vẻ, cuộc trò chuyện chuyển sang những thứ khác. Vài phút sau, hai người gác máy và Destin tiếp tục làm việc của mình. Cậu không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi Magarette gõ cửa cậu ngược lên thấy Corey và Pete đang đứng đó.

“Hey, xem thử hình đi .” Corey vào phòng, cả hai ngồi xuống trong khi Destin cầm máy quay phim xem “Tôi cá là cậu rất nhớ nó.”

“Thật sự là nhờ anh nhắc em mới nhớ nó đó.” Destin nhấn nút xem hình tại chỗ làm việc của họ, vài phút sau cậu bỏ máy xuống . “Em sẽ đi làm trở lại trong hai ngày nữa”

“Cậu chắc cậu đi làm được chứ ?” Pete lo ngại hỏi Destin

“Em sẽ không sao mà ” Destin mỉm cười, Margaret bước vào với những tách cà phê. “Thanks Maggie.”

“Không có chi ” Margaret ra ngoài, Destin ngồi dựa vào ghế , nhìn Corey hỏi .

“Thế việc trang trí đến đâu rồi anh ?”

“Những hộp quà trang trí đã được đem đến .” Corey đáp.

“Anh và người của anh sẽ phụ thêm một tay .” Pete nói chen vào

Destin gật đầu “Vây là khi chúng ta thu xếp gọn những hộp quà, chúng ta có thể bắt đầu đem cây vào .”

“Mọi chuyện diễn tiến tốt đẹp cả, và toàn đội cũng rất nhớ em .” Corey nói khẽ, liếc nhìn biểu hiện trên gương mặt Destin. Cậu trầm ngâm trước thông tin ấy, một lúc sau cậu mới lên tiếng

“Em cũng nhớ mọi người lắm . Nhưng hiện giờ em thực sự chưa muốn ra ngoài”

“Ừ ” Cả hai người gật đầu hiểu

.....
“Anh đợi em ở đây , nhé?” Destin khấn khoắn nhìn Armand, cậu không hiểu tại sao anh cứ đòi theo cậu đến cuộc hẹn tái khám cuối cùng của bác sĩ, cậu rất ngại khi có anh đứng kế bên trong lúc bác sĩ khám cho mình

“Em chắc chứ ?” Armand hỏi, thấy Destin gật đầu.

“Ok,”

“Cám ơn anh ” Destin theo y tá vào trong phòng, cậu thay cái áo dài và nằm trên bàn khám đợi bác sĩ. Vài phút sau, ông xuất hiện

“Hôm nay cậu thấy trong người sao rồi ?” Dr. Bates ngồi xuống hỏi han .

“Tốt hơn trước ” Destin làm theo chỉ dẫn của ông cho đến khi khám xong, cậu ngồi dậy

“Vậy là không còn vấn đề gì nữa phải không ?” ông đưa giấy tờ cho cậu ký tên, Destin gật đầu thấy bác sĩ ghi chú trong bệnh án rồi mỉm cười với cậu “Cậu hoàn toàn lành lặn rồi, mọi thứ sẽ hồi phục nhanh . Thậm chí phim X-quang xương hàm cũng cho thấy vết nứt không đáng kể”

“Cám ơn bác sĩ ”.

“Cậu thay đồ đi, chúng ta gặp lại trong văn phòng .” Ông đứng lên rời phòng khám, Destin thở dài nhẹ nhõm, cậu thay đồ rồi vào văn phòng , ngồi cạnh Armand. Vài phút sau họ trở ra xe.

Chuyến đi về im lặng, Destin đã dự tính cho buổi tối nay. Mấy ngày vừa qua, cậu quen dần với những sự vuốt ve của Armand dù chỉ là những cử chỉ thân mật nhẹ, thậm chí nụ hôn cũng không có . Về tới nhà, Destin chạy thẳng lên phòng , cậu vào nhà tắm ngâm mình trong bể nước nóng thư giãn toàn thân. Cái list làm việc tối nay lại hiện ra trong đầu. Ngay bây giờ Margaret đang chuẩn bị một bữa tối lãng mạn cho hai người, họ sẽ ăn uống vui vẻ với nhau, cậu sẽ kéo anh lên giường sau đó và mọi chuyện sẽ thật hoàn hảo . Destin mỉm cười, bắt đầu tắm nhanh rồi bước ra ngoài phòng tắm.

Cậu chọn cho mình một cái quần da ngắn qua gối, cái áo cổ lọ màu đen và cái áo len dài tay màu xám. Nếu không phải vì trời lạnh, cậu đã tìm bộ nào sexy hơn rồi. Vào nhà bếp, cậu thấy Magarett đã chuẩn bị xong mọi thứ

“Cháu trông xinh quá,” Bà cười toe toét

“Cám ơn dì ” Destin đặt thêm hai ngọn nến và rượu nho lên bàn, thức ăn được bà dọn ra hết vừa lúc Armand vào nhà bếp. Anh dừng lại, ngạc nhiên nhìn họ và cái bàn ăn, một nụ cười xuất hiện trên mặt anh

“Chúc buổi tối vui vẻ nhé ” Margaret tạm biệt họ. Armand kéo ghế mời Destin ngồi trước rồi anh mới ngồi đối diện cậu.

“Tối nay thật là tuyệt” Armand rót rượu ra hai ly

“Maggie đã giúp em lên kế hoạch đấy .” Destin cười mắc cỡ

“Tối nay em cũng rất đẹp” Armand cùng cậu nâng ly. Bữa tối diễn ra rất êm đềm, họ thảnh thơi trò chuyện với nhau. Destin hoàn toàn thư giãn với anh kế bên

“Ôi, em no căng bụng nè ” Destin hài lòng ngả người ra ghế

“Anh nghĩ đây là lần đầu tiên trong tháng em ăn nhiều như thế đấy .” Armand cười thích thú nhìn Destin ăn khỏe như vậy, hai người dọn dẹp nhanh bữa tối rồi cùng nhau lên lầu

Armand im lặng, không chắc chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo. Anh biết bác sĩ đã nói Destin hoàn toàn hồi phục, và họ có thể quan hệ lại với nhau bình thường. Nhưng anh không chắc cậu bé đã sẵn sàng chưa. Anh giật mình trở về thực tế khi Destin dựa vào người mình, hai tay vòng quanh cổ anh.

“HỒn em đi ,” Destin thì thầm trước khi môi Armand lập tức quấn lấy môi cậu . Họ từ từ di chuyển đến giường ngủ , Armand dừng lại ngần ngại , Destin mỉm cười chọc anh. “Anh tính nhìn cái giường suốt buổi hay ôm em đây?”

“Anh..um..em chắc chứ ?”

Cậu bé gật đầu, cởi cái áo lạnh bên ngoài ra. Armand mỉm cười giúp cậu cởi tiếp quần áo trên người và của anh. Khi hai người hoàn toàn trần trụi, họ vật nhau xuống giường, tay Armand khao khát , vuốt ve thân thể cậu.

“Armand,” Destin rên rỉ trong những khoái cảm do miệng và tay anh mang đến, cậu thấy cơ thể mình đang phản ứng nhanh chóng, sóng tính dâng cao từng đợt. Vòng tay quanh lưng anh , cảm nhận sự tiếp xúc của da thịt , cậu oằn người khi miệng anh di chuyển xuống phía dưới và mút mát nâng niu bộ phận nhạy cảm đang rướn hết cỡ của cậu.“Ồ chúa ơi , Armand!”

Armand vừa dùng miệng ‘phục vụ’ ở bên dưới, vừa dùng tay kích thích hai chồi nhỏ của bộ ngực bên trên. Anh càng hăng hái khi tay Destin bầu chặt tóc anh trong cơn sướng mê người. Một lúc sau, anh thả nó ra, nhìn khuôn mặt cậu đang mê đắm thờ đốc, anh cười thích thú với tay lấy chai dầu trong hộp tủ cạnh giường. Anh thoa dầu lên tay rồi bắt đầu đưa tay xuống lối vào bên dưới của cậu.

Armand nhìn cái mặt đang nhắm chặt mắt và đôi môi hồng hơi tái đang hé mở. Anh đẩy một ngón tay vào và lập tức biết ngay có gì đó không ổn. Destin mở to mắt, cơ thể gồng cứng , một tiếng la nhỏ thoát ra và cậu lập tức xô ngã Armand. “Ồ chúa ơi, ôi chúa ơi, tránh ra !”

Destin lùi người về phía bên kia giường, ôm 2 gối khóc nức lên. Armand tiến từ từ về phía cậu, ôm cậu bé vào vào lòng vỗ về an ủi

“Ôi chúa ơi,Armand . Em thật sự xin lỗi.”

“Hey không sao đâu em, em nằm xuống được chứ ?” Armand hỏi, thấy cậu bé ngược hai mắt ướt đầm nhìn mình, cậu khẽ gật đầu rồi nằm xuống.

“Em ổn chứ ?”

“Dạ ” Destin thì thầm nhìn anh , chợt cậu bất ngờ bật dậy ôm lấy Armand. “Cứ làm nó đi anh, cứ ôm em nếu anh muốn đi.”

“Không ” Armand giữ chặt hai vai cậu . “Em điên à, nó sẽ làm tăng thêm nỗi ám ảnh cho em”

“NHưng ,” Destin trợn to mắt vừa bối rối vừa bất lực, cậu quy xuống khóc nghẹn lời

“Destin, chúng ta sẽ sớm vượt qua như những vết thương khác .” Armand sờ má, nâng cằm cậu lên đối mặt với anh “Chúng ta chỉ cần từ từ thôi em”

“Được rồi anh ” Destin vòng tay ôm cổ anh, Armand ôm xiết cậu, ngã người xuống giường. Anh nằm đó vuốt ve dỗ dành cậu trong tay.

.....

Destin thức giấc trên chiếc giường trống không; cậu tự cho đây là dịp tốt nhất để ngẫm nghĩ về chuyện tối qua. Đang suy nghĩ, con Dog hớn hờ nhảy lên liếm mặt chủ nó . “Uh Dog ghê quá.”

Con Dog khoái chí vẫy đuôi sủa gâu gâu. Destin ngồi dậy, mặc lại quần áo rồi đi vào nhà tắm. Sau khi tắm rửa xong xuôi, cậu xuống nhà bếp , Margaret đang làm món gì đó thơm phức.

“Chào Maggie,” Destin thả con chó ra ngoài vườn rồi ngồi vào bàn ăn

“Tối qua thế nào cưng?” Margaret hỏi và đặt đĩa trứng xuống cho cậu,

“Một sự thất bại,” Destin lầm bầm ,cầm bánh mì tay trét mứt dâu . Cậu không kể tỉ mỉ gì hơn và bà cũng không hỏi thêm. Cậu đã rất mừng vì Armand thông cảm và hiểu cho cậu.

“Xin chào,” Michael xuất hiện ở cửa chào hai người, anh thấy Destin mỉm cười chào anh.

“Michael, anh khỏe không?” Destin hỏi thăm, nhìn anh đi vào ngồi xuống bàn ăn kế cậu

“Khỏe lắm, cậu thế nào ?” Michael trông có vẻ rất hối hận

“Em khỏe rồi, vì thế đừng lo lắng nữa nhé.”

“Nhưng đó là lỗi của tôi”

“Ồ không, Michael đó không phải là lỗi của anh. Làm ơn đừng nghĩ như thế. Nếu có lỗi thì người có lỗi là Val” Destin nói, vỗ vỗ tay lên cánh tay anh “Dù sao, hôm nay em có nhiều việc phải làm lắm đó. Em phải đến gặp Allan để bàn công việc.”

“Tôi biết,” Michael đáp, Destin gật đầu, quay lại bữa sáng. Ăn xong cậu chào Magarette rồi theo anh ra xe. Chuyến đi đến văn phòng Allan rất im lặng, Michael biết Destin vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng để đến tòa cao ốc này.

Khi họ xuống xe, Michael theo sát Destin, mắt đảo quanh các ngõ đường đề phòng ai đó có thể nhảy ra chỗ họ. Destin đến nơi cô tiếp tân

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?”

“Tôi có một cuộc hẹn với Allan.” Destin nói. “Destin Rarry.”

“Vâng,” cô nhắc điện thoại lên

“Yes?” Tiếng Allan vang bên kia.

“Có Destin Rarry đến gặp ngài?”

“Cho cậu ấy vào đây”

Cô tiếp tân mỉm cười mời cậu vào văn phòng, Destin liếc nhìn Michael, anh ngồi tại nơi tiếp tân đợi cậu.

“Tôi đang bắt đầu nghĩ cậu ôm tiền tôi bỏ trốn rồi đấy.” Allan đang đứng rót cà phê, lưng hướng về phía cậu, chốc ghẹo

“Ồ chúa tôi,” Lincoln thốt lên khiến Allan quay lại

“Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?” Allan hỏi trong khi Lincoln tiến đến Destin tính xem xét kỹ nhưng chỉ làm cậu thụt lùi tránh xa anh.

“Destin?” Lincoln dừng bước, nét mặt đau khổ.

“Em không sao, chỉ dừng hành động như thế,” Destin nhích xa chút nữa “Chúng ta bàn công việc đi, ta đang chậm tiến độ vì em vắng mặt gần đây, mặc dù Corey đã cố hết sức làm tốt công việc.”

“Được thôi, nhưng bây giờ hãy giải thích rõ vết bầm trên mặt cậu là sao trước đi?” Allan nhìn cậu cương quyết.

“Là Val,” Destin đành nói thật, khiến hai người giận dữ rửa hấn “Em xin lỗi, nhưng em vẫn chưa hoàn toàn thoải mái khi vào đây, nó làm em nhớ lại hôm trước và em thấy buồn nôn.”

“Hắn ta tấn công cậu trong tòa nhà này à? Giữa hàng đông người xung quanh?” Allan không tin vào tai mình, anh hỏi lại chỉ khiến Destin cười gượng gạo.

“Um thật sự anh ta dí em trong nhà WC. Và làm ơn đừng hỏi chuyện gì đã xảy ra, em không muốn nhắc về nó nữa. Nhưng anh đừng lo lắng, chúng em sẽ hoàn thành công việc vào đúng trước Giáng Sinh. Em đã có đủ nguyên liệu để làm những hộp quà vào ngày hôm nay rồi.”

“Không sao, tôi không lo lắng chuyện đó. Cậu cứ thoải mái làm gì thì làm, nếu có rắc rối cứ gọi điện cho tôi.” Allan nói, Destin gật đầu.

“Allan, em có thể nói chuyện với Destin một mình được không?” Lincoln nhìn Allan, anh đồng ý và rời văn phòng. Destin quay sang Lincoln cười căng thẳng, cậu ngồi xuống ghế kế bên anh

“Em chắc em ổn chứ?”

“Em đang hồi phục nhanh, anh đừng lo lắng, Armand giúp đỡ em rất nhiều.” Destin nắm tay anh trấn an.

“Hắn ta có cường hiếp em không?” Lincoln hỏi, giọng gượng ép căng thẳng

“Không, nhưng..um...anh ta đã bạo lực với em.” Destin nói nhỏ. Cậu ghét phải giải thích hay kể lại chuyện đã xảy ra, nhưng Lincoln là đặc biệt, anh là bạn thân của cậu.

“Em chắc em không sao chứ?” Linc hỏi thêm lần thứ hai, xiết chặt tay cậu.

“Vâng, thôi em phải đi đây. Việc còn nhiều lắm” . Destin đứng lên . “ Anh sẽ gọi cho em chứ ?”

“Dĩ nhiên rồi ” Lincoln tiễn cậu ra cửa. Destin và Michael gật đầu chào Allan rồi hai người ra ngoài xe. Họ đến địa điểm tiếp theo

“Hey,” Destin chào nhóm bạn của mình.

“Destin!” Vivian hét lên, chạy ào về cậu. Destin cố gắng giữ thăng bằng khi cô gái ôm chầm mình . Rồi như nhận ra hành động quá khích, cô đẩy người ra . “Xin lỗi, tớ có làm cậu đau không ?”

“Chút chút thôi ” Destin mỉm cười. “Ai muốn đi shopping nào?”

“Còn phải để cậu hỏi sao ?” Hai cô gái cười tíu tít theo cậu vào xe Michael. Brian ngồi phía sau với Nacy và Vivian, Destin ngồi ghế trước với Michael. Họ đến phố mua sắm, các cô gái không ngừng trò chuyện trên xe.

Khi vào phố, Destin hầu như chỉ đi theo sau các cô. Cậu cũng muốn mua nhưng chưa quyết định mua thứ gì. Cậu muốn một món quà thật đặc biệt cho Armand , nhưng dường như anh đã có mọi thứ, nên cậu chỉ đứng phía sau nhìn hàng hóa.

“Hey?” Vivian gọi cậu.

“Gi ?” Destin hỏi, thấy nét mặt lo lắng của cô, nhưng sau đó cô nhoẻn miệng cười .

“Cậu không sao chứ ?”

Destin gật đầu , mắt nhìn những món nữ trang sau tấm kính .Cậu thấy một đôi cúc tay áo rất đẹp và tự hỏi liệu Armand có thích chúng không ?

“Tôi có thể giúp gì cho cậu ?” một phụ nữ đứng sau quầy hàng lên tiếng, Destin ngẩng lên nhìn cô ta

“Tôi muốn xem chúng,” Destin chỉ tay vào đôi cúc áo.

“Chúng rất mắc tiền,” cô nói, đứng yên một chỗ không thềm nhúc nhích . Destin nhìn cô ta một lần nữa, cậu biết mặt cậu vẫn còn bị bầm, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta được quyền khinh người như thế

“Không sao, tôi nghĩ tôi có thể trả được .” Destin cười nhẹ với người bán hàng.

“Tôi chắc cậu sẽ tìm được món khác hợp với túi tiền cậu hơn.” Người phụ nữ cố gắng cười lịch sự ,nhất quyết không lấy món hàng ra. Destin tức giận muốn mắng vào mặt cô ta, dù sáng nay cậu vội nên mặc luôn bộ đồ công nhân đi đến đây, nhưng cô ta cũng không được quyền đối xử với khách như thế chứ.

“Nghe này quý cô,” Destin tức tối khoanh tay trước ngực, nói rõ từng chữ một “Tôi muốn xem đôi cúc này, làm ơn nhé ”

“Tôi xin lỗi ” Một phụ nữ khác xuất hiện . Cô xin lỗi về thái độ không phải phép của cô bán hàng với Destin và xin phép kéo cô ta ra chỗ khác. Destin có thể nghe lõm bõm lời trách mắng của người mới xuất hiện với nhân viên cấp dưới của mình. Sau đó , người này quay lại cậu, cười xã giao. “Xin lỗi lần nữa về nhân viên của chúng tôi, cậu Rarry.”

“Không sao ,” Destin hơi ngạc nhiên khi người phụ nữ này biết cậu. Cô lấy đôi cúc tay áo cho cậu, Destin xem xét chúng rồi gật đầu . Đưa thẻ tín dụng cho cô tính tiền, cậu nhìn lại người bán hàng đã từ chối cậu lúc này.

“Cậu tìm được món gì rồi ?” Vivian hỏi, đứng kế bên Destin

“Ừ, tớ hy vọng Armand sẽ thích nó. Tớ chỉ không biết nên tặng gì cho anh ấy”

“Để xem, ta sẽ đến chỗ cậu có thể mua những cái nơ thật to .” Vivian kéo tay Destin đi

“Nơ ư? Để làm gì ?” Destin hỏi khi bị cô bạn kéo theo sau. “Tớ chưa mua thứ gì phải cần dùng đến nơ cả”

“Thỉnh thoảng cậu ngốc thiệt,” Vivian đến cửa hàng gói quà. “Màu Armand thích là màu gì?”

“Màu tím, tại sao?” Destin ngớ người làm Vivian cười thích thú

“Thỉnh thoảng cậu ngây thơ thiệt đó,” Vivian lấy những dây nơ và ruy băng màu tím sẫm trên kệ. Destin nhướn mày thắc mắc. “Cậu, quần chúng quanh người như một món quà và cho Armand mở quà ra.”

“Ồ,” Destin cười gian , cái này sẽ giúp ích cho họ khi mà gần đây hai người gặp khó khăn trong những lần “ấy”. Trả tiền cho những dây nơ, họ đi tiếp cửa hàng khác

“Tớ đói rồi,” Sau vài giờ mua sắm, Nancy bắt đầu than van.

“Mình cũng vậy,” Destin phụ họa theo, cậu nhìn Michael người đã xách hầu hết các túi hàng cho cậu “Anh có thể đem chúng về xe rồi gặp lại tụi em ở khu ăn uống.”

“Không” Michael lắc đầu .

“Michael,” Destin nhất quyết thế, cậu bỏ Michael chạy theo hai cô bạn

“Em sẽ trông chừng cậu ấy ” Brian nói với Michael, thấy người đàn ông nhìn mình “Em sẽ không rời mắt khỏi cậu ấy cũng như sẽ bảo đảm không cho ai lạ tiếp xúc với cậu ấy.”

“Cậu biết chuyện gì đã xảy ra sao?” Michael hỏi, liếc về nơi Destin đang đứng trò chuyện với hai bạn mình “Yeah,”

“Được rồi, tôi sẽ trở lại ngay ” Michael bỏ đi, Brian chạy về chỗ Destin. Họ vào khu ăn uống, Destin ngoảnh về phía Michael

“Làm sao cậu thuyết phục được anh ta đi cắt đồ thế ?” Destin nhìn bạn, hỏi

“Tớ bảo với anh ấy sẽ không để cậu thoát khỏi tầm mắt.”

Vài phút sau, Michael tham gia vào bàn ăn. Họ ngồi ăn uống và trò chuyện về chuyến đi nghỉ đông của mình. Brian và Nancy sẽ về quê của Brian ,Vivian về quê ở Minnesota.

.....

Destin vừa cười vừa di chuyển sang phía kia giường ngủ. Nhiều ngày trôi qua Armand luôn tạo cho cậu những khoái cảm từ sự vuốt ve của hai tay và miệng anh. Và bây giờ là lúc cậu đền đáp lại cho anh. Armand nhìn cậu cười ngạc nhiên . “Destin.”

“Em muốn làm anh thỏa mãn , Armand.” Destin nói thế, dùng lưỡi liếm nhẹ phần dưới cương cứng của anh. Cậu nghe anh rên khẽ một tiếng. Nó kích thích cậu dùng thêm tay và cả cái miệng để tận tình phục vụ anh.

“Destin,” Armand thì thào gọi tên cậu. Destin ngẩng lên, khuôn mặt tràn đầy ham muốn . Armand mỉm cười kéo cậu bé nằm ngược trên người anh, hai đầu gối cậu ở hai bên đầu anh. Trong tư thế này họ dùng miệng và tay mình tạo những khoái cảm tuyệt vời cho nhau. Armand nhiều kinh nghiệm hơn cậu, anh khiến Destin rên rỉ lịm cả người, cậu chỉ biết cảm nhận và bắt chước theo động tác của anh.

Khi Armand đưa một ngón tay vào trong cậu, anh ấn ngay chỗ thần kinh nhạy cảm khiến Destin căng người lên. Cậu cố tập trung vào việc đang làm nhưng cơn khoái cảm như xuyên thấu cơ thể cậu. Cựa quậy nhẹ, cậu hơi nhấc người lên ,tay anh kéo cậu xuống thấp một chút , miệng tha cho “Chú bé” Và tấn công ngay chỗ vào ở phía sau

“Armand,” Destin hét lớn trút tinh lần thứ nhất , và la tiếp lần 2 khi anh đút thêm một ngón tay còn cái miệng quay trở lại “Cậu chủ nhỏ” của mình. “Ồ chúa ơi Armand,” Destin không chịu thua, tay nắm chặt phần cương cứng của anh , cậu cúi xuống chạy dọc lưỡi trên nó làm Armand không chịu nổi , bất ngờ xuất chất dịch ẩm vào mặt cậu.

“Hi, Cái này mới à ghen,” Destin bật cười

“Ah xin lỗi,” Armand lấy khăn chùi mặt rồi hôn cậu bé. Nụ hôn dần sâu cùng lúc anh ôm cậu nằm xuống giường .

“Cám ơn anh,” Destin nói nhỏ trong miệng, buồn ngủ mắt nhắm lại

“Destin?” Armand lay cậu bé. “Kể anh nghe về hồi em còn trên đường phố đi ?”

“Ok,” Destin dựa đầu lên ngực anh. “Um để xem, ta bắt đầu từ đâu?”

“Ngay từ đầu luôn đi cưng ?”

“Well...hai ngày trước năm mới, Bà Passel đã gọi em lên văn phòng và bắt em phải rời khỏi trại.” Destin nghịch tay trên ngực anh “Thế là em thu dọn đồ đạc nhưng bà ta bắt em phải đi tay không. Thế là em đi, chỉ có mỗi quần jean và áo thun trên người; em không biết đi đâu .Em nghĩ tới Danny và đi tìm cậu ấy. Em vẫn còn ít tiền trong túi nên cũng không hoàn toàn chết đói”

“Danny,người đang bị giữ ở Juvenal ?”

“Vâng, em quen cậu ấy lúc còn đi học, và cậu ấy biết em sẽ sẵn lòng giúp làm việc phụ cho mẹ cậu ấy khi cậu bị say thuốc . Nên em đi đến đó, em biết họ sẽ không giúp em vô điều kiện nếu em không làm việc nhưng Benny đã đề nghị lo chỗ ăn cho em trong khả năng có thể của cô ấy.” Destin thay đổi tư thế , lần này cậu nằm hoàn toàn trên người Armand. “Em sống quanh khu đó và phụ họ cũng như cố gắng tránh những rắc rối và tránh radar của mấy nhóm du đảng. Nhưng Carver, mà chính xác là Davis đã gặp em và đề nghị em gia nhập nhóm của họ.”

“Và em từ chối ?” Armand hỏi, tay vuốt nhẹ trên cánh tay Destin

“Thực sự thì không, em đi theo Davis và đó là cách em đã gặp Carver. Hắn ta ra điều kiện để đổi lại nơi ăn ở và sự an toàn, em phải giang chân mình phục vụ cho hắn và những thằng bạn của hắn.” Destin nói, cảm thấy cơ thể anh chợt đông cứng

“Anh xin lỗi ” Armand thấy tội lỗi trong lòng. Anh cũng đã làm điều tương tự với cậu bé , chỉ khác một điều là anh không trao Destin cho bạn bè mình.

“Đừng , Armand,” Destin hôn lên ngực anh và tiếp . “Dù sao em cũng chỉ gặp Carver có hai giờ, khi em nhận ra ý đồ của hắn, rằng ‘cậu phải đưa cho tôi 90 % số tiền kiếm được, ok ?’, em đã nhất quyết tránh xa. Em nói thẳng với hắn em sẽ không bán thân mình cho hắn hay cho ai khác . Thế là hắn bắt đầu đánh em.”

“Destin, được rồi, đừng kể nữa em.” Armand hối hận đã khơi lại quá khứ đau buồn của cậu “Làm ơn, anh không muốn nghe nữa ”

“Armand, nó không sao đâu” Destin mỉm cười, hai tay nâng khuôn mặt anh nhìn mình. Họ mất đối mặt như thế trong vài phút trước khi Armand gật đầu nghe cậu bé tiếp tục. “Ok, như em đã kể, lúc em từ chối Carver, hắn quyết định rằng đánh đập và cưỡng hiếp sẽ dễ dàng hơn là cố gắng thuyết phục em . Nhưng Billy và một vài người bạn ở trường đã kịp thời giải cứu , em đến nhà Billy ở tạm một vài ngày.”

“Sau khi đã chắc chắn tránh xa hoàn toàn nhóm của Carvers , em di chuyển đến nơi ẩn náu mới, ra ngoài mỗi hai ba tuần để tìm thức ăn và tắm rửa, kiểm tra trường học, Bev và bọn trẻ mỗi tuần có thể. Em sống trong con hẻm mà anh đã tìm thấy em ấy, nó rất hoang vắng và hầu như mọi người không ai muốn vào đó” .Destin ngồi dậy, tựa cánh tay lên ngực Armand . “Nhưng anh biết không, dù trải qua những đêm lạnh lẽo cô đơn và lo sợ người ta hãm hại , em cũng không muốn đi đến cảnh sát hay trở về trại trẻ mồ côi”

“Anh hiểu ,” Armand kéo cậu lên đặt một nụ hôn dài . Hai người quấn lấy nhau trong chăn ấm, đón chờ giấc ngủ ập đến.

.....

Margaret mỉm cười đi vào phòng, trên tay bà là những hộp quà , bà đặt chúng xuống dưới gốc cây thông. Destin nắm tay bà, kéo ngồi xuống kế bên cậu.

“Cháu có cái này cho dì nè ,” Destin chìa hộp quà cho Magarette, cậu háo hức nhìn bà mở nó. Magarette hết nhìn món đồ bên trong rồi nhìn lại cậu

“Ồ chúa ơi ” Margaret ngắm sợi dây chuyền có mặt thiên thần, bà ôm chặt Destin . “Cám ơn cháu.”

“Không có chi” Destin hí hửng chìa tiếp những hộp quà khác. “Những cái này tặng gia đình dì, từ cháu và Armand đây.”

“Cám ơn cháu ,” Margaret ôm những hộp quà trong tay và đứng lên. “Dì sẽ gặp lại cháu sau năm mới nhé ?”

“Vâng, dì nghỉ tết vui vẻ nhé .” Destin cười chào Gates khi ông xuất hiện trong phòng, cậu tiễn hai người ra ngoài . Họ sẽ ăn tết với gia đình mình ; Adam và Angie đã về quê Adam để đón giáng sinh và năm mới tuần vừa rồi, trong nhà chỉ còn lại cậu và Armand.

Destin đi vào văn phòng , cậu ngồi xuống kế bên Armand, anh đang nghe điện thoại. Armand nhướn mày nhìn cậu rồi trở lại cuộc điện đàm. Vài phút sau, anh gác máy “Em đang chán à?”

“Không, em xếp quà xong và muốn ở bên anh .” Destin cười, nói.

“Chúng ta sẽ có một tuần rưỡi sắp tới cùng nhau còn gì ,” Armand đáp khi anh đứng lên đi vòng qua bàn làm việc ôm Destin . Vài giây sau, anh thả cậu ra rồi văn phòng vào nhà bếp, Destin theo sau anh, con chó chạy theo chủ mình. “Vậy thứ hai ta đi tặng quà cho lũ trẻ ở trại phải không em?”

“Kế hoạch là thế. Em không thể tin được có nhiều người cũng tặng quà như thế, thật tuyệt vời .”

“Ừ,”

Hai người cùng ăn tối vui vẻ với nhau, sau đó họ xem phim đến khuya ,Armand phải bế cậu bé mê ngủ lên lầu.

.....

Destin mỉm cười bước ra khỏi xe hơi ngắm nhìn trại trẻ mồ côi. Cậu nhìn lại Armand, anh đang đi ra sau xe lấy ra 1 bao tải lớn màu đỏ chứa đầy quà,

“Không nặng quá chứ anh?”

“Không, nào hãy ngoan nhé cậu bé,” Armand cười to, anh khoác bao quà lên vai đến gõ cửa trại trẻ. Bev ra mở cửa, cười toe toét

“Mời vào , mời vào ” Cô đứng sang một bên cho hai người đi vào. Destin vô trước, Armand theo sau. Cậu dừng lại ngạc nhiên khi thấy Toby đang đứng bên trong

“Hey,” Destin cười chào bạn mình

“Hey,” Toby chào lại, dẫn họ vào phòng lớn, bọn trẻ hò reo chạy nhảy xung quanh họ . Armand mỉm cười trao túi quà cho Bev rồi đứng lui phía sau .Anh nhìn Destin cùng Bev phát quà cho bọn trẻ.

“Chuyến đi du thuyền vui vẻ chứ?” Toby bắt chuyện

“Hum?” Armand hỏi. “ À vâng, rất vui. Destin thích các bãi biển lắm.”

“Hay nhỉ .” Họ trở lại chú ý Destin và Bev. “Anh tặng cây thông đó phải không?”

“Destin đây, đó là ý tưởng của cậu ấy” Armand nhìn cậu đang bế một bé nhóc trên tay cười rạng rỡ. Sau khi phát hết quà xong, Destin ngồi trên sofa với Armand ngắm lũ trẻ vui đùa

“Em có vui không cưng?”

“Rất vui ” Destin dựa đầu lên vai anh cười mãn nguyện. Bev và Toby đến ngồi cùng họ.

“Anh có dự định gì cho những ngày nghỉ sắp tới không ?” Bev hỏi

“Không, chỉ ở nhà chơi thôi .” Destin trả lời, ngồi thẳng lại, tay đan tay với Armand. “Thế trại trẻ giờ ra sao rồi em?”

“Rất tốt ạ. Từ khi được nâng cấp , người dân trong bang hay đến mỗi tháng một lần, chúng em có cả hệ thống máy vi tính mới nữa đó,”

“Còn Toby, khách sạn của cậu thế nào ?” Destin hỏi tiếp

“Làm ăn khăm khá lắm, nó sẽ mở cửa lại ngay sau năm mới. Có vẻ như tớ sẽ chuyển tới đây luôn”

“Well, nghe hay hén ” Destin cười thích thú, cậu quay sang ngắm bọn nhóc chơi đùa. Cậu rất thích ngắm chúng, cảnh tượng này khiến cậu an tâm và cảm thấy thật an toàn. Armand nhích người, khoác tay lên vai người yêu; Anh yêu gương mặt cậu lúc này, Destin dường như hòa mình vào cùng bọn trẻ khiến anh cũng quên mất bản thân mà vui với chúng . Sau một hồi cố gắng không cuộn tròn trong lòng người yêu mình nữa, Destin chạy ra tham gia cùng chúng. Armand ngồi đó, bất chợt đau lòng khi nhận ra người yêu anh còn trẻ con thế nào và khoảng đời tuổi thơ bị đánh mất của cậu.

“Thỉnh thoảng tôi tự hỏi cậu ấy có phải là người lớn không đấy ,” Toby bình luận, Armand ngó qua cậu.

“Sau những gì đã trải qua, tôi rất vui mừng vì cậu bé vẫn cười được như thế,” Armand đáp, quay trở lại với Destin. Họ ngồi đó chơi đùa, rồi cùng nhau ăn tối. Armand nhẹ lòng khi nhìn thấy Destin cười hạnh phúc, lần đầu tiên trong những tuần qua trong mắt cậu không còn chứa nỗi sợ hãi .

“Cám ơn anh,” Destin nói khi họ trên đường về nhà.

“Vì cái gì?” Armand hỏi, mắt liếc qua kính chiếu hậu.

“Vì đã tặng em ngày hôm nay ,” Destin mỉm cười. “Vì đã làm biến mất hình ảnh xấu xa của trại trẻ cũ và thay vào đó một trại trẻ mồ côi tươi sáng”

“Anh rất vui ” Armand đáp. Xe dừng trước cửa nhà . Destin xuống xe trước, cậu mở cửa thả con Dog ra ngoài chơi . Vài phút sau, nó trở vô nhà, chạy theo sau Armand .

Khi họ đến phòng ngủ, Destin nắm cánh tay Armand “Armand,” Destin gọi anh. Khi Anh quay lại, cậu vòng tay qua cổ kéo anh xuống cho một nụ hôn . “Armand, Armand yêu em đi, đừng để em suy nghĩ gì hết, chỉ cảm nhận thôi ”

“Destin,” Armand không được nói tiếp vì đôi môi ham muốn của cậu đã khóa chặt miệng anh. Một lúc sau, anh đẩy cậu ra, nhìn vào cặp mắt xanh

“Anh không muốn, anh không muốn chuyện lần trước lại xảy ra , ta lại dừng nữa chừng.”

“Vậy hãy làm cho em không thể suy nghĩ đi,” Destin cười với anh, để anh dẫn cậu tới giường. Lần này Armand làm hết mình khiến cậu không còn thời gian để nhớ về chuyện xưa. Những cái vuốt ve mờ nhạt, những nụ hôn ngọt ngào đầy đam mê khắp người cậu, hai bàn tay và cái miệng anh hoạt động liên tục trên phần nhạy cảm của cậu, thám hiểm sâu trong cơ thể bên dưới đưa Destin lên tận đỉnh khoái lạc. Khi anh tiến vào trong cậu là sự thăng hoa lên thiên đường, hai người đưa đẩy dồn dập nhau từng bước từng bước nhanh và mạnh mẽ, đến cuối cùng nằm rã rời mệt mỏi nhưng đầy hạnh phúc thỏa mãn.

“Em không sao chứ ? anh không làm em đau phải không?” Armand vuốt má Destin, nâng mặt cậu nhìn thẳng mắt anh. Destin mỉm cười sờ tay lên mặt anh.

“Nó rất tuyệt vời. Em nhớ cảm giác anh trong em nhiều lắm”

“Destin,” Armand ôm chặt cậu, anh không quan tâm cái đồng lộn xộn trên giường sau cuộc mây mưa vừa rồi . Anh ôm cậu bé , khi Destin bắt đầu khóc, anh lo sợ mình đã làm cậu đau. “Ồ chúa ơi, đừng khóc, anh xin lỗi mà.”

“Đừng xin lỗi . Anh không làm tổn thương em đâu, thật sự nó tuyệt vời lắm”

“Vậy tại sao em khóc?” Armand hỏi, giọng nghe đau đớn .

“Bởi vì em thấy mình như sống lại bên trong ấy. Em đang quá xúc động không cầm được nước mắt.” Destin mỉm cười vuốt mặt anh, ngăn không cho Armnd bật nói “Em cũng ẽ ảm như lần đầu tiên ấy, đừng quá lo lắng.”

“Ok,” Armand đáp, anh ngồi dậy kéo cậu vào trong nhà tắm với anh. Họ ngồi trong buồng tắm dưới vòi nước nóng, Destin thờ dài, khoan khoái. Cậu mở mắt nhìn anh rồi đột ngột ôm chầm lấy anh cho hai thân thể ẩm ướt cọ xát vào nhau.

“Destin?” Armand ngạc nhiên ngó cậu bé đang hôn dọc xuống ngực anh

“Hum?” Destin vừa nói vừa làm tiếp việc của mình

“Một lần nữa à ?” Armand hỏi khi cảm nhận tay cậu vòng sau lưng anh ve vãng phần bên dưới. Destin chỉ mỉm cười ,tay nhảy múa trên da thịt Armand. Cậu nhón gót hôn lên miệng anh.

Armand không thể chối từ, anh hôn ngẫu nhiên cậu, vòng tay ôm cậu bé vào lòng cho hai cơ thể càng khít chặt vào nhau. Một tay anh chặn bên dưới phía sau lưng cậu , ép cho phần cương cứng của anh áp sát cơ thể cậu.

Armand đẩy Destin ra thở nặng nhọc, anh xoay cậu bé lại cho hai tay cậu dựa tường. Anh thả một ngón tay vô “Chỗ vào” nóng ẩm, anh rên lên sung sướng cần nhẹ vai cậu. Destin thét lên, cổ đẩy về phía anh , đòi hỏi. Một tiếng kêu lớn lại vang lên khi anh bỏ tay ra và chìm sâu trong cậu.

“Armand!” Destin chống tay vào tường khi Armand đẩy mạnh ra vô cơ thể cậu . Một tay anh sờ trên ngực cậu, một tay kia nắm giữ “Cậu nhỏ” làm cậu thét lên . “Ồ chúa ơi Armand,”

“Anh xin lỗi ,” Armand thì thào nhưng không thể dừng lại, anh rất cần nó. Thật sự Destin cũng không muốn anh dừng, cậu chống tay vào tường, dùng nó làm giá đỡ để đẩy ngược về anh cho hai cơ thể hòa nhau sâu hơn.

Destin nhắm mắt, phía trên cậu là những tia nước ấm , bên trong cậu là cái nóng của Armand .Và với vòng tay anh quanh người cậu, Destin hoàn toàn thỏa mãn với cuộc sống này. Cậu cảm thấy cảm xúc thăng hoa đến đỉnh. Armand dường như cũng thế, anh ôm chặt cậu hơn , nhắm mắt đưa đẩy những đường cuối cùng rồi hai người cùng thét lên giải phóng họ.

Armand ngồi mệt nhọc xuống bể nước, anh ẵm cậu trong lòng, chờ đợi cho nhịp thở hai người trở về bình thường. Anh cười xấu hổ khi cậu bé nhìn anh cười gian gian, cúi xuống anh hôn nhẹ cậu .

“Anh xin lỗi cưng ạ, anh không nghĩ mình lại dễ mất tự chủ như thế .”

“Không sao,” Destin hơi nhăn mặt khi tính đứng lên. Armand đỡ cậu, anh phụ cậu tắm rửa rồi trở lại giường. Armand cười toe toét đưa một gói quà lớn dưới giường cho Destin.

“Cái gì thế ?”

“Em mở ra xem thì biết” Armand cười nói. Mắt cậu mở to khi lấy ra món quà bên trong hộp. Một bộ áo choàng màu xanh đậm bằng satin

“Ồ Armand nó đẹp quá ” Destin sờ cái áo choàng , bên trong hộp còn lộ ra một đóa hồng nhung đỏ thắm. “Wow.”

“Em thích không ?” Armand hỏi, Destin gật đầu liên tục. Cậu ướm thử cái áo vào người, tay mân mê lớp vải mượt mà.

“Armand bất ngờ quá ,” Destin ôm chầm lấy anh cười hạnh phúc. Chợt nhớ ra điều gì, cậu thả anh ra và chạy về phòng mình. Vài giây sau, cậu quay lại tặng anh một món quà.

“Em biết đây, có thể đợi đến sáng mai tặng cũng được mà,” Armand mỉm cười nhận quà. Anh bắt đầu mở nó ra, trong lòng không biết cậu tặng anh thứ gì

“Armand?” Destin hỏi, không chắc biểu hiện trên mặt anh.

“Anh không biết nên nói gì,” Armand nhìn cái khung ảnh nhỏ có bài thơ viết tay của bà nội anh cùng bông hồng được ép cẩn thận vào trong đó. Destin chắc phải trải qua hàng giờ tạo ra nó. “Đẹp lắm.”

“Thật chứ ?” Destin hỏi lại, lo lắng sợ anh không thích

“Ừ,” Armand đặt món quà sang một bên, ôm cậu. Anh tháo cái áo trên người cậu ra và cả hai nằm ôm nhau trong chăn. Sau một ngày hoạt động mệt nhọc, giờ họ nằm ngủ thảnh thơi trong vòng tay nhau.

Destin chậm chậm mở mắt ,vẫn người , nhìn ra ngoài cửa sổ; cậu mỉm cười khi thấy nắng đã lên. Cậu lẩn mình chống tay ngắm người yêu vẫn đang say giấc. Armand rất đẹp trai khi anh đang ngủ, khi anh thư giãn hoàn toàn.

“Armand?” Destin ôm ngực anh, gọi khẽ.

“Hum,” Người đàn ông hỏi lại, vòng tay ôm người yêu bé nhỏ của mình.

“Merry Christmas,” Destin thì thầm, cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh. Armand cầu nhàu trong miệng, cố gắng trở mình tránh xa cậu bé đang phá phách giấc ngủ của anh. Nhưng Destin không dễ dàng buông tha “Armand, thôi nào, dậy đi”

“Nếu em tiếp tục hôn anh, anh sẽ dậy ngay ” Armand hé mắt nhìn cậu bé . Destin ngược lên đỏ cả mặt “Ah đừng thẹn thùng như thế ,cưng ạ”

“Không được chọc em ” Destin bĩu môi giận dỗi. Armand thích thú kéo cậu lên để hôn ngay đôi môi nũng nịu kia “Hơn nữa, tới giờ phải dậy rồi.”

“Ồ?” Armand nhướn mày . “Anh không nghĩ mình có đặt lịch sinh hoạt .”

“Chúng ta còn phải mở quà, và tuyết đang rơi kìa anh” Destin ngồi dậy, khoác áo choàng mỉm cười với anh rồi đi ra khỏi phòng. Armand than vãn, lẩn mình qua ngủ tiếp, ngày nghỉ là ngày anh muốn ở trong nhà lười biếng và không gặp ai .

Nghe Destin thét lên phía dưới chân cầu thang, anh uể oải đứng lên, mặc đại cái quần pyjama và chầm chập đi xuống nhà dưới. Anh mỉm cười nhìn người yêu pha cà phê. Khi cậu làm xong, cậu mở cửa cho con Dog chạy vào. Vài phút sau, mỗi người cầm một tách cà phê đi ra phòng khách.

Bước vào phòng khách, mắt Armand mở to ngạc nhiên trước cái đồng quà bên dưới cây thông Noel. Anh biết Margaret đã đi mua sắm cùng cậu bé “Wow.”

“Yeah,” Destin cười rạng rỡ, cậu đặt tách cà phê qua một bên và ngồi xuống bên dưới gốc cây. Cầm lấy một món quà , cậu đưa cho Armand, người vẫn đang đứng tại cửa. Anh đi lại ngồi kế bên cậu và nhận gói quà. Destin hớn hỏ phân chia đồng quà , Armand ngạc nhiên chỉ vô đồng thứ 3 hỏi

“Cái này cho ai ?”

“Dog,” Destin trả lời như thể đó là điều hiển nhiên. Lắc đầu, cậu tiếp tục phân loại chúng, khi hoàn thành xong, cậu bắt đầu mở quà. Armand mỉm cười trước những món quà Destin tặng anh, anh thích đôi cúc tay áo và những bức tranh.

“Armand,” Destin ngạc nhiên lôi ra sợi dây chuyền bằng ngọc lục bảo anh tặng mình. Thành linh cậu cười gian gian đứng lên rời phòng khách. Armand ngồi nhìn con chó với đồng quà Destin dành cho nó. Anh lắc đầu, đảo mắt sang quà của cậu .

Anh ngược lên khi Destin đi vào, sợi dây chuyền được đeo trên cổ cậu “Em bắt đầu nghĩ màu ưa thích của anh là màu xanh rồi đó” Destin ngồi xuống nói.

Armand chỉ cười trừ . “Là màu xanh bạc , màu mắt của em .”

“Ồ,”

Armand với tay đưa một món quà cho cậu. Destin mở nó ra và bất giác rơi nước mắt. Cậu rất hạnh phúc vì món quà anh tặng mình, Armand phải ôm cậu vào lòng. “Chỉ đừng để bị bệnh nữa em nhé?”

“Em sẽ không đâu ,” Destin thì thầm ôm chú thỏ bông- món quà anh tặng- vào lòng.

“Well có vẻ ta mở xong hết quà rồi nhỉ,” Armand nói nhưng Destin lắc đầu. Anh há hốc mồm khi cậu đứng lên cởi bỏ cái áo choàng đang mặc trên người. Quần quanh thân thể cậu, cả tay và chân và những dải ruy băng với nút thắt hình bướm , một cái trên ngực , một cái ở mắt cá chân phải.

Armand ngừng thở, ngơ ngàng trước hình ảnh tuyệt vời này . “Anh phải mở quà cho em ” Giọng Destin hơn cả lời thì thầm khi anh tiến tới cậu

“Destin,” Armand ngấm kỹ các dải nơ . Với tay ra, anh vuốt dọc trên chúng, cảm giác chúng hoàn toàn đối lập với làn da mềm mại của cậu. “Anh có thể nhận quà này vào mỗi kỳ Giáng Sinh không ?”

“Dĩ nhiên là được rồi, nhưng năm sau sẽ là màu xanh nhé”

“Cám ơn em ” Armand bắt ngay đôi môi cậu, ôm sát Destin trong lòng hôn ngẫu nhiên. Anh đẩy cậu xuống và nằm lên người cậu.

“Em là món quà tuyệt nhất anh nhận được trong nhiều năm qua”

Tay anh mở từng sợi nơ. Nhẹ nhàng giang rộng chân Destin cho cuộc ân ái. Cậu ngoan ngoãn phục tùng và quần chặt lấy anh. Nếu sáng Giáng sinh nào cũng như thế , anh sẵn lòng dậy sớm với mặt trời.

“Thật tuyệt vời,” Sau một lúc mây mưa thỏa mãn, Armand nhắc người nặng nhọc khỏi cậu để rồi nhận ra mình đang bị mắc kẹt trong đám dây ruy băng cùng cậu “Sao nó xảy ra được nhỉ?”

“Um...chắc do chúng ta lăn người trên sàn ?” Destin lên tiếng từ nơi cậu đang nằm. Armand cười khúc khích, với sự giúp đỡ của Destin họ cùng nhau giải thoát khỏi đồng dây nhợ. Sau đó hai người đi tắm rửa thay đồ rồi vào nhà bếp tìm chút gì lót dạ. Ăn uống xong, Destin đem vài bao rác vào thu dọn đồng giấy gói quà. Cậu tính bỏ những sợi ruy băng tím vào túi thì Armand ngăn lại

“Đừng bỏ chúng ”

“Mấy sợi ruy băng này à ?” Destin hỏi thấy anh gật đầu “Tại sao?”

“Để anh có thứ gì đó trói em vào năm mới chứ ” Armand đáp, cười quỷ quyệt . Mỉm cười, Destin đưa chúng cho anh . Armand cắt nó vào tủ rồi quay lại giúp cậu dọn dẹp. Họ trải qua cả ngày hôm đó trong phòng khách xem phim và quần lấy nhau, hoàn toàn hài lòng với ngày nghỉ.

.....

“Nhưng đó không phải là điểm chính,” Destin giận dỗi khoanh tay trước ngực

“Anh sẽ không thay đổi ý kiến ” Armand lắc đầu cương quyết

“Armand , em 18 tuổi rồi, em nghĩ em có thể đi chơi một đêm,” Destin ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của anh

“Michael đã đi nghỉ , anh không muốn em ra ngoài mà không có anh ta.” Armand nghiêng răng tức giận . Một tuần vừa qua, họ thư giãn vui vẻ bên nhau. Hôm nay Brian đã gọi điện mời họ đến dự buổi tiệc đón năm mới.

“Michael không phải là chị giữ trẻ của em, Armand. Brian nói nếu anh không muốn đến, cậu ấy có thể tới rước em. Thôi mà, Armand.”

“Được thôi,” Armand đứng lên, anh không muốn tranh cãi với cậu nữa “Nếu em muốn đi thì cứ việc đi”. Anh đến mở cửa chờ cậu.

“Armand,” Destin năn nỉ

“Anh bận việc rồi, anh nghĩ em sẽ tự giải trí một mình được ” Armand nhìn cậu bé đi chậm lại phía mình. Destin có thể nhận thấy sự tức giận trong ánh mắt anh

“Armand,”

“Anh có công việc, anh không muốn tiếp tục bàn chuyện này ,”

Destin cắn môi dưới bất lực đi ra ngoài. Cậu nhìn cánh cửa đóng lại , cậu không muốn tranh cãi với Armand hay làm anh bực mình

“Được lắm ” Destin lầm bầm trong miệng, đi về phòng mình, con Dog chạy theo chủ. Nằm đọc sách trên giường nhưng không thể nhét vô chữ nào, cậu tự hỏi tại sao Armand không muốn cậu đi, tại sao anh không thích tham gia? Cậu biết Armand không phải type người thích tụ tập với sinh viên nhưng Destin chưa bao giờ có bạn bè như thế. Bạn bè trước đây của cậu không đông đảo như giờ. Cậu hiểu Armand lo lắng vì vụ tấn công lần trước của Val nhưng anh muốn cậu làm gì chứ ? Chẳng lẽ bắt cậu ở suốt trong nhà sao?

Destin ném quyển sách sang một bên, cậu không chú tâm đọc được thì cố làm chi. Hy vọng ngày mai Armand sẽ trở về tâm trạng ban đầu, không còn giận nữa. Nhìn con chó nằm cạnh mình, cậu vỗ đầu nó, hỏi

“Muốn đi chơi tuyết không?”

Con Dog vẫy đuôi mừng rỡ. Cậu xuống giường mặc áo ấm rồi cùng nó ra sân. Hai chủ tớ xây người tuyết, đùa giỡn nhau đến chiều tối mới vào nhà.

Vào bếp, cậu làm một ly chocolate nóng và lục xem Margaret để nguyên liệu chế biến thức ăn ở đâu. Cậu nấu bữa tối, chuẩn bị trà rồi đi gọi Armand. “Em làm xong bữa tối rồi đó ”

“Thanks,” Armand trả lời trước khi quay lại bản báo cáo năm của mình. Destin phải ngồi chờ anh một lúc . Không khí bữa ăn rất ngọt ngào. Armand ăn xong là vào ngay văn phòng còn Destin thì xem vài chương trình trên tivi rồi đi ngủ trước

.....

“Destin,” Armand gọi, thấy cậu bé trở mình hé mắt.

“Hum?” Destin buồn ngủ dụi mắt.

“Đồ chơi và chó không được phép ở trên giường anh,” Armand chỉ con thỏ, con gấu bông và con chó đang nằm cạnh Destin. Destin nhìn anh vài phút trước khi hiểu ra vấn đề

“Vậy thì em nghĩ chắc cậu bé cũng không được phép luôn,” Destin ngồi dậy, nắm lấy con thỏ và con gấu bông bước xuống giường “Đi nào Dog.”

“Destin,”

Cậu dừng trước cửa. “Đừng lo lắng về em, xin lỗi vì những bất tiện vừa rồi” Destin vào phòng mình khóa cửa lại.

Armand nhìn theo cánh cửa, tự hỏi sao hồi nãy mình dừng để tâm đến chúng và ôm cậu ngủ nhĩ. Ít ra anh cũng không bị ngủ một mình như giờ. Leo lên giường, anh nhắm mắt thở dài nặng nề.

Anh đã sống với Destin 7 tháng, mối quan hệ dài nhất mà anh vẫn còn hài lòng . Destin như một thuốc nghiện chạy trong cơ thể anh, anh ghét phải xa cậu bé hay ghét cái ý nghĩ cậu trong vòng tay kẻ khác.

Và hơn thế còn Val đang lớn vồn ngoài kia mong làm tổn thương cậu. Anh sẽ chết mất nếu Destin bị Val hại lần nữa, và cậu bé không đáng để bị tổn thương hay bị khủng bố. Chết tiệt thật, anh đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, anh sẽ không chạy vòng vòng với những tên nhóc sinh viên .

.....

“Ý cậu nói cậu không đến dự là sao ?” Brian hỏi Destin

“Nghe này, đã 4 ngày rồi Brian, và Armand không nói được hơn 6 từ với tớ” Destin nói qua điện thoại “Ngoài ra tớ rất nhớ anh ấy, tớ muốn có nhiều thời gian bên anh ấy , còn có những buổi tiệc khác nữa mà, phải không ?”

“Ừ, nhưng bọn này rất mong cậu có mặt tối nay”

“Tớ biết, thôi các cậu chơi vui vẻ nhé ,” Destin cúp máy xuống nhà bếp để tìm người yêu. Cậu tìm thấy anh ta trong văn phòng, mấy ngày nay đây là nơi duy nhất tìm ra anh. Cậu dừng trước cửa “Hey.”

“Em cần gì sao ?” Armand ngược lên hỏi.

“Anh và một đêm nồng cháy sẽ tốt hơn,” Destin nói thấy Armand nhìn mình sắc lạnh

“Không phải em có buổi party tối nay sao ?”

Destin lắc đầu đi đến gần anh “Thế anh nghĩ gì về lời đề nghị của em?”

“Anh thật sự cần phải hoàn tất đồng này ,Destin ạ ” Armand cúi xuống giấy tờ, dù anh biết rõ từng hành động của cậu qua khóa mắt.

“Tốt thôi ” Destin quay lưng bỏ đi, vào nhà bếp cậu tính gọi ngay cho Brian, nhưng sau đó lại thôi do không biết sẽ giải thích sao với bạn mình về việc bị bỏ bê vì bản báo cáo cuối năm. Cậu lấy đại 1 chai rượu, ra ngoài phòng khách ngồi xuống bên lò sưởi và bắt đầu gặm nhấm nỗi buồn của mình.

Đó là tình cảnh Armand tìm gặp Destin lúc giữa đêm, trong trạng thái say khướt . Ngồi xuống bên cậu, anh lau dòng nước mắt trên mặt cậu . Anh đặt chai rượu ra chỗ khác.

“Em ghét thể này lắm, Armand,” Destin nói, giọng say xỉn.

“Ghét cái gì?” Armand đặt cậu lên lòng mình.

“Em ghét cái khoảng cách giữa hai ta, em ghét phải ngủ một mình .” Destin thở dài mệt mỏi, Armand chẳng nói gì, anh chỉ nhìn vào cái tivi đang bật dở. Họ ngồi đó im lặng trước khi Destin nói tiếp “Chỉ có một nơi em muốn ở.”

“Đó là đâu ?”

“Trong tay anh, đó là nơi an toàn nhất ,” Destin liếc nhìn đồng hồ trên tv, đã qua thời khắc đêm giao thừa . “Năm mới chết tiệt vui vẻ.”

“Anh xin lỗi,” Armand hối hận, nhìn Destin nhắm mắt . Vài phút sau anh biết cậu bé đã ngủ hoặc có lẽ đã bất tỉnh . Bế cậu về phòng mình, anh cởi đồ cậu ra và đặt lên giường. Armand nằm xuống bên cạnh ôm cậu trong lòng, anh hy vọng tối nay anh sẽ có một giấc ngủ ngon hơn là 4 ngày qua.

15. Chương 15

Destin đi học lại vào tuần tiếp theo và trong khi họ chưa giảng hòa họ đã kiềm chế không tranh cãi khi đang ở bên nhau. Destin cũng bận rộn trong việc học và công việc, nhưng dù có sự giúp đỡ của Brian cậu vẫn tụt lùi phía sau.

“Destin?” Destin ngẩng lên khi Corey gọi lần nữa. Cuối cùng ông chủ mình cũng đã chú ý- anh nghĩ thể -Từ lúc đi làm đến giờ, cậu cứ như người mất hồn . “Cậu đã gọi cho Sam chưa ?”

“Rồi, cô ấy bảo sẽ về ngay khi đợt rét kết thúc” Destin lại cúi xuống bãi đất mà cậu đang xúc vào hộp

“Cậu không khỏe à ?” Corey hỏi

“Sao cơ, em vẫn khỏe mạnh mà ?” Destin bỏ cái cào đất và tháo bao tay ra

“Cậu có vẻ hơi lo ra.” Corey nói nhỏ, nhìn ra ngoài cửa ra vào nơi có Michael đang ngồi đọc báo

“Một tuần bận rộn mà ” Destin cố tránh chủ đề này, cậu ghi ghi chép chép trên hồ sơ , một lúc sau ngó lên anh. “Gì nữa ?”

“Cậu chắc cậu ổn chứ?”

“Vâng,” Destin thở dài, đáp khẽ “Armand và em đang có khúc mắc, chỉ là hơi bị stress chút thôi”

“Ồ,” Corey gật đầu, ít nhất đã giải thích được tại sao cậu không chú tâm lắm dạo gần đây

“Em về đây, cũng đã 6 giờ và chúng ta hầu như xong việc hôm nay .” Destin thu dọn đồ đạc rồi đi ra cửa với Corey , Michael.

“Về nhà à ?” Michael hỏi thấy Destin gật đầu, cậu bước vào xe. Chuyến đi về rất im lặng. Đến nơi, Michael dừng trước cửa.

“Cám ơn anh, mai gặp nhé .” Destin tạm biệt rồi đi vào nhà. Cậu vô bếp, Margaret chào cậu dịu dàng

“Hey Maggie,” Cậu ngồi xuống bàn

“Cháu đói chưa ?”

“Rồi ạ, Armand về chưa dì ?”

“Cậu ấy có gọi bảo sẽ về trễ, dì rất tiếc ” Bà nói nhỏ, đặt thức ăn lên bàn rồi quay mặt đi chỗ khác. Destin ngồi đó khoảng 15 phút mà chỉ ăn vài miếng, cậu buông muống xuống rồi đứng lên

“Cám ơn dì, chúc dì ngủ ngon nhé.”

“Cháu cũng thế ,”

Destin về phòng mình, cậu lấy bài vở trong trường và giấy tờ công ty ra làm.

.....

Armand ngược lên khi nghe tiếng gõ cửa. Adam lộ đầu vào với nụ cười yếu ớt “Hey, tôi vô an toàn chứ ?”

“Anh muốn gì, Adam?”

“Cậu có về nhà sớm không ?” Adam dựa người vào cửa nhìn người bạn cũng là ông chủ của mình.

“Chừng nào tôi xong hết đã ,” Armand quay lại công việc trên bàn không buồn nói đến anh

“Còn Destin thì sao ?” Adam thấy toàn thân Armand đông cứng khi nghe đến cái tên ấy. Armand không trả lời, vài phút sau Adam thờ dãi nói . “Về nhà đi anh bạn, hãy cố gắng giải quyết hiểu lầm với nhau đi .”

“Cám ơn về lời khuyên , Adam. Giờ hãy để tôi yên.” Armand vẫy tay đuổi bạn mình ra ngoài. Khi nghe tiếng cánh cửa đóng, anh mới thở dài dựa người vào ghế, anh nghĩ tới Destin lần nữa. Anh không biết giải quyết chuyện này như thế nào, anh rất muốn nói lời xin lỗi và kéo cậu lên giường. Nhưng anh không chắc làm thế có giải quyết được vấn đề không.

Nhắm mắt , anh cố xua tan hình ảnh một Destin rũ rượi say mềm, ngồi khóc trong phòng khách . Lần đó, Armand mới thực sự biết thế nào là đau quặn lòng. Nó gần như xé nát tim anh khi thấy Destin của anh u sầu thế , mà chính anh là nguyên nhân .

Thở dài thêm lần nữa, anh chán nản đứng lên thu dọn đồ đạc rồi ra xe cho Gates chở về nhà. Anh hy vọng chuyện của họ có thể về lại ổn định như xưa

“Chúc ngủ ngon Gates,” Armand bước xuống xe

“Chúc ngài ngủ ngon,”

Armand mở cửa nhìn căn nhà vắng hoe. Áo khoác của Destin treo gần cửa và giày của cậu bé trên thảm nhà. Thẳng vào nhà bếp anh thấy nó không có ai, điều này không làm anh ngạc nhiên vì giờ trời đã khuya. Kiểm tra mọi thứ xong xuôi, anh lên lầu về phòng mình, vẫn chiếc giường ngủ trống không. Đó là một sự đau lòng nữa với anh, Destin đã quay về ngủ trong phòng cậu từ tối hôm đó.

Armand đến gõ nhẹ cánh cửa phòng cậu. Không nghe tiếng trả lời anh mở nó một cách chậm chậm, mắt hướng về giường ngủ nơi Destin nằm đấy, con Dog kể bên. Bước khẽ vào, anh ngấm người yêu đang say ngủ. Destin trông xanh xao hơn bình thường và anh có thể thấy quầng thâm đen dưới hai mắt cậu. Ngồi xuống giường, anh khẽ vỗ đầu con chó

“Armand à ?” Destin trở mình gọi anh.

“Ừ ” Armand vén tóc mái trước trán cậu.

“Anh muốn gì ?” Destin hỏi, nhích người tránh xa tay anh

“Chỉ muốn kiểm tra em ngủ chưa và chúc em ngủ ngon .”

“Anh ngủ ngon” Destin kéo cái chăn chặt quanh người cậu. Armand ngồi đó, đấu tranh tư tưởng có nên lao vào giường với cậu không . “Em phải dậy sớm vào ngày mai, Armand , chúc anh ngủ ngon”

“Em ngủ ngon” Armand đứng dậy rời phòng. Anh cởi đồ nằm lên cái giường trống trải của mình. Anh ghét cái giường này, ghét phải ngủ một mình nhất là sau tất cả những đêm giạt mình thức giấc chỉ để ôm lấy cậu.

.....

“Tôi không làm được rồi, Brian.” Destin ngó cậu bạn đang ngồi trên giường

“Tớ không biết phải khuyên cậu cái gì bây giờ, Destin” Brian vuốt vuốt con chó “Điều tốt nhất tớ muốn nói là hãy cho nó thời gian.”

“Chỉ làm mọi thứ tệ hơn thôi ” Destin lắc đầu buồn bã “Tớ ước tớ biết mình phải làm gì”

“Tớ chắc nó sẽ có hiệu quả mà ,” Brian nói, mắt hướng ra cửa phòng Destin, nơi có Armand xuất hiện đang ngó cậu chăm chăm

“Ừ , tớ hy vọng thế,” Destin nhìn Brian, thấy vẻ mặt của bạn mình, cậu quay lại nhìn ra cửa

“Hey,” Destin chào Armand, người liếc nhẹ cậu một cái trước khi đi vào.

“Em thay đồ đi, chúng ta có một buổi tiệc từ thiện,” Armand nói, tay đưa túi quần áo mới cho cậu

“Vâng” Destin cầm lấy túi đồ. Armand bỏ đi về phòng mình, khi đóng cửa, anh đóng sầm một cái thật mạnh khiến cậu giật mình. “Giờ hiểu sao tớ nói thế chưa?”

“Yeah,” Brian liếc về cái cửa trước khi đứng lên. Cậu xem Destin lấy đồ trong túi ra, cậu nhướn mày nhìn chúng. Một quần da màu đen và cái áo tay dài màu trắng . Không có áo khoác kèm theo, Brian tự hỏi tại sao?

Destin vào phòng tắm thay đồ. Armand không nói chừng nào họ khởi hành nhưng cậu không có cơ chậm chạp, cậu thay đồ nhanh chóng rồi đi ra. Brian đang thu dọn đồ đạc của mình vào túi xách.

“Cậu về à?”

“Ừ , trông cậu tuyệt lắm .”

“Cám ơn ” Destin nói, vuốt vuốt cái áo

“Bỏ nó vô quần đi, Destin.” Armand lên tiếng từ cửa làm hai cậu bé giật mình.

“Bye,” Brian gật đầu chào Armand khi cậu biến ra ngoài. Armand ngó theo cậu một hồi trước khi quay lại Destin, người đang im lặng bỏ áo vào trong quần.

“Được chưa?” cậu hỏi anh, không dự tính giọng mình cộc cằn như thế.

“Tốt rồi, ta đi nào.” Armand rời phòng, Destin theo sau nhìn chăm chăm vào lưng anh. Đến cửa trước tòa nhà, Armand lấy áo khoác cho cậu, Destin nói nhỏ lời cảm ơn anh rồi hai người ra xe.

“ Tiệc từ thiện diễn ra ở đâu ?”

“Ở khách sạn của anh. Nó giúp tiết kiệm được một số .”

“Ờ” Destin đáp thế, rồi họ im lặng. Dựa người vào ghế, cậu nghĩ về công việc mình nên làm, nhưng nhận ra mình thích ở bên cạnh Armand hơn, thậm chí dù hiện tại anh là một tên “Cà chớn”.

“Đi nào” Armand chìa tay cho cậu. Họ bước ra xe limo; Destin nắm tay anh, ngạc nhiên khi thấy anh đặt tay cậu khoác vào tay mình. Họ cùng vào khách sạn đến thang máy

“Chào buổi tối, Armand,” Adam và Angelica đã có mặt trong thang máy.

“Chào,” Armand đáp.

“Hey,” Angelica chào cậu

“Hey,” Destin đáp khi họ vào thang máy. Chuyến đi lên rất im lặng và ngột ngạt, Destin mừng khi thang máy tới nơi và nghĩ rằng Armand sẽ bỏ rơi cậu ở buổi tiệc nhưng ngạc nhiên thay, anh lại kéo cậu theo anh đến trò chuyện với một nhóm người

“Armand, anh đến rồi” một người đàn ông vui cười bắt tay anh và nhìn sang Destin “Vậy đây là Destin ?”

“Vâng,Sullivan, đây là Destin.” Armand cười nhẹ đáp lễ. “Destin, Sullivan Flows. Anh ấy là người tổ chức buổi từ thiện này.”

“Chào ngài ” Destin mỉm cười lịch sự . Cậu đảo mắt qua các nơi trong lúc Armand và Sullivan bắt đầu trò chuyện kinh doanh. Cậu vẫn đứng đó, Armand không thả tay cậu ra dù chỉ một lần. Destin thỉnh thoảng cảm thấy Armand đang nhìn mình chăm chăm

“Em xin lỗi, gì thế ?”

“Em muốn uống chút gì không ?” Armand hỏi, Destin gật đầu . Anh dẫn họ đến quầy bar , cầm một ly rượu và đưa nó cho cậu.

“Thanks,” Destin uống một ngụm nhỏ. Mắt cậu hướng xuống chỗ tay Armand vẫn đang nắm tay cậu. “Một chút sự thể hiện chiếm hữu tối nay à ?”

“Destin,” Armand nói khẽ, ôm cậu vào lòng “Không phải vậy, anh chỉ muốn được bên em tối nay thôi”

“Để đặt em dưới anh ?” Destin hỏi tiếp, khiến Armand chợt dạ. Trước đó anh đã hơi nhích ra để có thể cúi xuống thì thầm vào tai cậu.

“Anh có thể sắp xếp điều đó, em ở dưới anh .” Armand đưa lưỡi liếm nhẹ vành tai cậu. Destin run người, cơ thể cậu trở nên sống động, đáp ứng với lời anh nói “Nhưng sau đó em luôn thích ở trên anh .”

“Armand,” Destin rít khẽ. Hai má ửng đỏ, cậu cúi xuống ly rượu che dấu sự xấu hổ. Cậu ngược lên khi cảm nhận tay anh vuốt nhẹ phía sau cổ, hai mắt họ giao nhau. Và Destin thấy được lời hứa trong mắt anh. Lời hứa rằng tối nay cơ thể cậu sẽ được cực kỳ thỏa mãn , Destin không dấu được nụ cười “Có lẽ ta nên trốn lên phòng anh một chút nhỉ ?”

Armand nhướng mày, một nụ cười thích thú trên gương mặt anh. Destin càng đỏ ửng hơn. Armand gật đầu chào Adam và Angelica trước khi hai người đi ra cửa

“Armand,” Một người đàn ông chặn ngang lối đi của họ

“Hello Roger,” Armand chào ông ta

“Tôi nói chuyện với anh vài phút nhé , một vài nhà đầu tư của tôi có hứng thú với chuỗi khách sạn của anh,” Roger liếc sang Destin trước khi quay lại Armand

“Anh sẽ trở lại ngay.”

Destin gật đầu nhìn người yêu đi đến một nhóm người. Cậu cúi xuống ly rượu trên tay, thấy nó vẫn còn một ít, cậu uống nốt chỗ ấy rồi đi tới quầy bar lấy một ly khác.

Destin rảo bước buồn chán bên một phía phòng tiệc . Armand đã nói sẽ trở lại sau vài phút nhưng bây giờ đã quá 2 giờ. Cậu càng lúc càng ít hy vọng sẽ ra về đúng giờ . Nhìn xuống ly rượu trên tay, Destin không nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu ly.

“Tôi hy vọng cậu không tìm ra câu trả lời trong ly rượu ấy ” một người đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi đến trước mặt Destin nói. Anh ta có mái tóc màu nâu và cặp mắt xanh. Destin phải mất vài phút mới hiểu anh ta muốn nói gì

“Um...không, chỉ là hết rượu thôi,” Destin đưa cái ly cho anh ta xem.

“Tôi thấy rồi” Anh ta mỉm cười với cậu “ Cậu muốn uống thêm một ly nữa không ?”

“Um...Vâng,” Destin cười , tay đón ly rượu mới từ người kia.” Cảm ơn anh”

“Hân hạnh của tôi mà, tôi là Robbie,”

“Destin,” Destin giới thiệu tên mình. Cậu thờ dãi nhìn khắp buổi tiệc ước gì Armand sẽ nhanh lên. Cậu đã mệt mỏi lắm và chỉ muốn về nhà

“Vâng Destin, cậu có muốn đi chỗ nào yên tĩnh hơn không?” Robbie ngỏ lời thấy cậu trai tóc đỏ có vẻ hơi bối rối. Anh ta che giấu nụ cười đắc ý, sẽ rất dễ dàng dụ dỗ người đẹp trước mặt lên phòng của mình đây.

“Yên tĩnh hơn á? Bộ nơi này ồn ào sao ?” Destin hỏi, gần như là thì thầm. Robbie không thể cưỡng lại mà cười đắc ý hơn. Anh ta nâng tay cậu đặt lên đó một nụ hôn. Anh thỉnh thoảng cảm giác chiếc nhẫn trên ngón tay Destin.

“Đây là cái gì thế cưng?” Robbie hỏi nhỏ, Destin nhìn xuống cái nhẫn của mình

“Đó là nhẫn của tôi, người yêu tôi tặng .Anh ấy có thể rất ích kỷ luôn muốn sở hữu ” Destin ngó lên lại khi cảm thấy Robbie hơi nhích gần mình.

“Ồ Tôi chắc là anh ta sẽ không nhớ cậu trong một giờ đâu” Robbie nói, gấp về mặt sưng sốt của Destin

“Anh đang gợi ý rõ điều tôi đã nghĩ về anh sao ?” Destin lùi một bước cảnh giác, nhưng lưng cậu đã chạm ngay bức tường phía sau.

“Và cậu nghĩ tôi đang gợi ý điều gì ?” Robbie tiến thêm , khoá hết đường rút lui của cậu

“Rằng tôi sẽ về phòng anh và quan hệ với anh ?” Destin đáp làm hấn ta gật đầu thích thú “Tôi không nghĩ thế, nếu anh dám đụng tay vào người tôi, tôi sẽ la lên đó.”

“Rồi người yêu bé nhỏ của cậu sẽ đến cứu ?” Robbie cười giễu cợt “Tên thất bại nào là người yêu của cậu vậy, Destin nhỏ bé xinh đẹp?”

“Armand Riesel, và hãy tránh ra, nếu không tôi sẽ cho anh ấy biết anh đang làm gì đấy .” Destin rít to, thấy vẻ mặt hơi sợ sệt của người kia. Tiếng ai đó tăng hăng giọng , Robbie quay lại và gặp Armand đang đứng sau lưng mình.

“Thôi, hẹn lần khác nhé cưng ” Robbie rút nhanh đi chỗ khác . Trước khi Destin kịp nói lời gì, Armand đã nắm chặt cánh tay cậu giật cái ly rượu để sang một bên rồi lôi cậu về phía thang máy.

“Armand,” Destin gọi anh, cánh tay đau vì bị nắm chặt quá

“Không được nói từ gì nữa, em nghe không, không được nói một từ chết tiệt gì nữa .” Armand quát to, giận dữ bấm mạnh vào nút thang máy. Destin đứng yên đó, nước mắt giàn giụa, biết rằng buổi tối cuồng nhiệt của họ đã bị hủy, cậu đã làm Armand giận cậu thêm.

Họ im lặng trong thang máy và cả chuyến đi về, Armand không thả tay cậu ra cho đến khi họ vào xe. Destin đưa tay chùi nước mắt, cậu có thể thấy quai hàm Armand nghiến chặt và sự giận dữ đang bùng cháy trong ánh mắt anh.

“Armand, không phải như anh nghĩ đâu,” Destin cố gắng phân trần.

“Ồ em không quăng mình vào vòng tay hấn à?” Armand chế giễu khiến Destin ngạc nhiên sưng sốt

“Em không quăng mình vào hấn , Armand. Thật sự em đã kêu hấn tránh xa hoặc là em sẽ tố cáo hấn với anh. ” Destin thét lại anh, nước mắt rơi nhiều hơn “Thật sự anh là người duy nhất em muốn gần gũi. Dù em đã có kinh nghiệm trước đây nhưng những cái đụng chạm của người đàn ông khác làm em cực kỳ kinh tởm, nếu không nói là rất đau đớn .”

Armand không đáp lại . Khi anh bước ra tìm cậu, anh chỉ thấy cậu đang dựa vào tường với người đàn ông khác đang gần như là dính chặt vào cậu. Armand đã rất tức giận, Destin không có vẻ phản kháng gì càng làm anh “Sôi máu” hơn. Armand đấu tranh lại nỗi đau và sự tức giận đang phá hủy bên trong anh chực chờ thoát ra, anh mừng vì xe về kịp tới nhà

Destin tự mở cửa xe, chạy ào vào trong nhà. Cậu khóa chặt cửa phòng mình và cánh cửa thông nối phòng Armand. Trút bỏ bộ đồ tiệc tùng này, cậu nằm úp mặt xuống giường khóc.

.....

.....

Destin bước xuống nhà bếp sáng hôm sau, hôm nay cậu có tiết học sớm. Cậu thấy Armand đã ngồi sẵn tại bàn ăn từ bao giờ. Nhận lấy phần ăn sáng Magarette đã chuẩn bị cho mình, cậu ăn lặng lẽ rồi uống café trước khi nhanh chóng đứng lên đi ra cửa chờ Micheal đến. Cậu mừng vì không phải đợi lâu, anh đã tới . Destin vội đi vào xe, cảm ơn Michael

“Trông sắc mặt cậu kém quá , Destin.”

“Em có một đêm tệ mà ” Destin trả lời, nhắm mắt dựa vào ghế . Michael thở dài, không quấy rầy cậu bé . Xe dừng trước cổng trường, Destin bước ra dọn dò Michael “Anh đón em lúc 12h30 nhé .”

“Armand không muốn cậu ở một mình khi ra khỏi nhà ” Michael phản đối

“Em không quan tâm, hoặc là đón em lúc 12h 30 hoặc là em sẽ nhờ Brian chở em về ” Destin nói . “Em không cần chị giữ trẻ và không muốn có .”

“Được rồi ” Michael đành đồng ý. Anh nhìn cậu bé vào tận trong trường anh mới lái xe đi. Destin quay lại xem xe Michael , cậu vào lớp học đầu tiên nhưng không chú tâm lắm vào môn học.

“Hey,” Brian nói. “Cậu không sao chứ ? trông cậu tệ quá .”

“Armand cứ khẳng khẳng là tớ đã dụ dỗ 1 người đàn ông khác tối hôm qua,” Destin lặng lẽ nói, nước mắt sắp chực rơi ra.

“Ồ chúa ơi, cậu ổn chứ ?”

Destin gật đầu “Ổn mà. Hey, tối nay có party phải không ?”

“Ừ”.

“Cậu đến đón tớ nhé, tớ muốn đi .”

Brian mỉm cười gật đầu. Cả buổi học hôm đó diễn ra suôn sẻ với Destin, chỉ ít là đến tiết cuối cùng, tiết nghệ thuật chụp ảnh.

“Destin ta nói chuyện một chút nhé ?” cô Joy yêu cầu.

“Vâng,” Destin tiến đến bàn vị giáo sư

“Tôi ghét phải thông báo cho em điều này. Do những tiết học em vắng và dạo này hay lo ra quá , mà điểm số lần này của em không khả quan ”

“Em xin lỗi, em sẽ cố gắng hơn “ Destin nói nhỏ

“Có chuyện gì sao? Em không giống là em từ lúc trở lại sau nghỉ đông .” Cô quan tâm lo lắng cho cậu. Destin chỉ biết nhún vai im lặng, người phụ nữ này luôn đối xử tốt làm cậu thấy rất áy náy.

“Em không sao đâu, thật đấy .” Cậu mỉm cười yếu ớt . “Em hứa sẽ lấy lại điểm số”

“Được rồi, em về chỗ đi ”

Destin về chỗ ngồi, tiết học này dù cậu cố lắng nghe cô giảng nhưng vẫn không tài nào chú tâm được. Khi tiết học kết thúc, Destin ra ngoài trường thì gặp Gates đến đón mình

“Michael đâu rồi bác ?” Destin hỏi ông, cậu nhất quyết không vào xe cho đến khi ông trả lời câu hỏi của mình.

“MR. Riesel đang đánh giá năng lực cậu ấy.” Gates nói, Destin gật đầu lặng lẽ vào xe

“Armand sẽ sa thải anh ấy à ?” Destin hỏi, thấy ông liếc qua kính chiếu hậu nhìn cậu

“Tôi không biết,” Gate nói nhỏ . Chuyến đi đến văn phòng đầy im lặng. Dù trong đầu Destin không nghĩ nhiều tới công việc nhưng cậu vẫn tươi cười chào hỏi các nhân công khi xuống xe

“Thế ta làm đến đâu rồi ?” Destin hỏi Corey , anh mỉm cười chỉ những cái cây người ta mới cung cấp sáng nay . Destin đến kiểm tra chúng, chúng rất đẹp. “Tốt, ta bắt đầu làm nhé ?”

“Vâng ,”

Họ bắt đầu trồng chúng trên những vị trí đã chọn , Destin sớm hòa mình vào công việc, lúc này cậu rất cần công việc xoa dịu lòng mình. Khi các cây đã được trồng xong, Destin đứng lên lau mồ hôi ngắm nghía công trình của mình

“Thật tuyệt quá ,” Destin cười tươi.

“Vâng,hy vọng ngài Bates thích chúng ” Corey nói

“Anh ấy sẽ yêu nó cho xem ,” một giọng cất lên phía sau họ. Destin quay lại gặp Lincoln ,anh mỉm cười chào cậu

“Hey Linc,.”

“Cậu khỏe không ?” Lincoln thấy nụ cười trên mặt cậu tắt ngấm thay vào đó là nỗi buồn. Nó làm anh lo lắng “Destin?”

“Em không sao , Linc,” Destin nhìn anh “Thế hãy nhận xét cho em nghe anh thích sự phối màu này không?”

“Ừ, rất nhiều ,” Lincoln đáp. Destin quay lại với công việc. Anh đứng đó một lúc, đến khi Allan xuất hiện cạnh anh.

“Hey,” Allan chào khẽ. Lincoln gật đầu rồi tiếp tục chú ý Destin. “Chuyện gì không ổn à ?”

“Em không biết ,” Lincoln nói , họ cùng nhau rời khỏi. Destin nhìn theo cặp đôi , họ sẽ xong sớm việc thiết kế này và sẽ không làm gì cho đến mùa xuân .

“Hey boss?” Corey gọi khi Destin đang đắp thêm đất quanh một cây

“Yeah?”

“Đến lúc nghỉ rồi ,”

Destin gật đầu. Ngày mai họ sẽ dọn dẹp quét rửa khu này, sau đó ngày thứ hai sẽ kiểm tra lại mọi thứ . Chùi tay vào khăn bông, cậu lấy đồ đạc rồi cùng nhân viên mình ra về. Michael đợi cậu sẵn trước cửa

“Em chắc là anh không bị sa thải phải không?” Destin thấy anh lườm cậu, Michael không nói gì chỉ im lặng mở cửa xe cho cậu. Destin đi vào, cậu bắt đầu thấy ghét năm nay “Em có thể nói chuyện với Armand.”

“Tôi nghĩ tốt hơn là cậu đừng nói ,” Michael đáp. Họ lại im lặng trong bầu không khí ngột ngạt cho đến khi Michael dừng xe trước tòa nhà . “Cậu có cần đi đâu nữa không?”

“Không cho đến thứ hai, cảm ơn anh.” Destin xuống xe vào thẳng nhà bếp, cậu chào Magarette rồi tới vỗ vỗ đầu con Dog

“Trường và công việc sao rồi cháu ?” Margaret đưa một gói Snack cho cậu. Destin mỉm cười cầm gói bánh ngồi ăn

“Tốt ạ ” Destin đáp. Chợt có tiếng chuông điện thoại, cậu đi nhấc máy nghe trên đường về phòng mình “Hello?”

“Hey Destin, Nancy và Vivian muốn biết cậu có thích ăn tối chung trước khi tiệc bắt đầu không ?” Brian hỏi

“Um, sure, cho tớ một giờ nhé ok?” Destin cúp máy, cậu thẳng lên lầu tắm rửa thay đồ. Cậu chọn một quần da màu đen và áo màu xanh da trời sậm . Sấy và chải tóc xong, cậu mang giày boots rồi đi xuống

“Trông cháu xinh nhỉ ” Margaret đang mở cửa nhà, sững lại khi thấy Destin khoác áo khoác vào . “Cháu tính đi đâu à ?”

“Ra ngoài ạ ” Destin đáp , Brian bước vào.

“Sẵn sàng chứ ?” Brian hỏi, Destin gật đầu

“Nhưng Armand sẽ về sớm hôm nay” Margaret lên tiếng ,Destin quay lại nhìn bà. “Cháu xin lỗi , cháu có kế hoạch khác rồi ” Destin bỏ đi với Brian. Margaret chỉ biết lặng nhìn hai người . Armand đã gọi bảo bà hãy chuẩn bị đồ thật ngon cho tối nay , nếu anh về mà không có Destin ở nhà anh sẽ rất giận dữ.

Armand treo áo khoác ngay cửa,mắt anh chú ý thấy không có áo khoác của Destin, anh nghĩ chắc cậu bé đang dẫn chó đi dạo. Anh vào nhà bếp chào và hôn lên má Magarete

Ngồi xuống bàn, anh gặp con Dog đang nằm ngủ trong cái giường cho chó cạnh cửa ra vườn. Sững người, anh ngó lên Magarette, người đang chăm chú lo làm bếp “Destin trên lầu hả dì?”

“Không ...um.... Cậu ấy đi ra ngoài rồi .” Margaret ngập ngừng nói.

“Ra ngoài à ?”

“Vâng, cậu ấy đi chơi với Brian và mấy cô gái ” Margaret đáp, Armand gật đầu im lặng . “Cậu ăn tối nhé ?”

“Tôi không đói ” Armand mỉm cười đứng dậy rời nhà bếp. Anh vào văn phòng, mệt mỏi thả người xuống ghế. Anh nhận ra đây là buổi tối đầu tiên không có Destin trong nhà kể từ lúc cậu về sống chung với anh. Dựa người vào ghế, anh cố nghĩ tới những thứ gì đó để đầu óc luôn bận rộn.

Anh quay trở lại đồng giấy tờ và công việc khách sạn. Anh cần thuê một đội ngũ cho kế hoạch Grand hotel của mình. Anh muốn thuê đội xây dựng của Shoe nhưng người đàn ông này đã ở bên ngoài tiểu bang trong lúc anh cần. Mở quyển danh sách các đối tác kinh doanh, anh bắt đầu xem từng người.

“Armand?” Margaret lên tiếng gọi cắt ngang việc anh đang làm

“Yes?” Armand ngược lên, thấy bà mang trà vào cho mình, anh cảm ơn bà

“Tôi đi ngủ trước nhé, có cần gì cậu cứ gọi tôi ”

“Ừ ” Armand quay sang màn hình vi tính khi bà rời khỏi. Đến khi tắt màn hình máy vi tính thì trời đã giữa đêm, anh nhìn đồng hồ lo lắng cho người yêu. Anh tính điện thoại cho cậu nhưng dừng tay lại trước khi bấm số di động của Destin. Bỏ máy xuống, anh ngả người ra ghế

Anh cần phải cho Destin tự do sinh hoạt. Dù điều này khiến anh đau khổ khi để cậu đi nhưng anh phải làm thế. Anh ngẩng lên khi nghe tiếng xe hơi dừng trước cửa. Nghe tiếng Destin chào tạm biệt bạn mình , vài giây sau là tiếng cửa nhà mở.

Anh ngồi yên chờ đợi, vài phút sau là tiếng chân cậu bé lên cầu thang, có vẻ đi về phòng ngủ. Gấp hồ sơ lại, anh tắt đèn rồi đi lên phòng mình. Anh dừng tại vài bậc thang cuối khi thấy Destin đang đứng trên hành lang.

“Chúc anh ngủ ngon ” Destin nói trước khi vào phòng mình . Armand không có cơ hội đáp lại lời chúc của cậu , anh đành vào phòng mình. Anh biết cái cánh cửa thông nối giữa hai phòng đã bị cậu khóa từ tối hôm qua, không biết chừng nào cậu mới mở nó cho anh.

Armand thức dậy sáng hôm sau khá mệt mỏi và cực kỳ xốc xếch. Anh tắm rửa xong thì thay một bộ quần jean vào áo cổ lọ. Rồi phòng mình, xuống nhà bếp, Margaret chào anh với nụ cười ấm áp trên môi.

“Chào Armand,” bà phục vụ 1 tách café nóng cho anh

“Khi nào Destin dậy, dì nhắn cậu ấy xuống tôi muốn nói chuyện một chút nhé.”

“Um, cậu bé đã dậy và ra khỏi nhà rồi” Margaret e ngại thông báo, Armand nhìn bà với ánh mắt sắc lạnh. “Cậu ấy và Corey đã hoàn tất việc thiết kế , giờ họ đang dọn dẹp và lau rửa lại .”

“Ồ,” Armand đứng lên rời nhà bếp, anh đang đi về văn phòng mình thì con Dog vẫy đuôi theo sau anh. “Mày cũng bị bỏ rơi à ?”

“Woof,” Con chó trả lời. Vào văn phòng, Armand thấy nó leo nằm trên một trong các cái ghế. Anh tiếp tục công việc dở dang hôm qua.

“Armand,” Angelica gọi, Anh ngược lên nhìn chị mình vào văn phòng. Anh than thầm trong lòng nhưng không tỏ vẻ gì ra bên ngoài cho chị thấy . Angelica ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn anh.

“Chào Angie,” Armand chào nhỏ nhẹ

“Chị muốn biết chuyện quái gì đang diễn ra, chết tiệt nó .”

Armand nhướng mày trước sự giận dữ của chị “Chuyện gì cơ?” Anh hỏi “Em không biết chị đang nói gì ”

“Chuyện gì xảy ra giữa em và Destin?”

“Chúng em có vài rắc rối nhỏ nhưng đừng lo, chúng em sẽ vượt qua ngay thôi.” Armand cố gắng tỏ vẻ tự tin trong câu trả lời. Và anh có thể thấy ánh mắt không tin tưởng của chị.

“Đừng nói dối chị, Armand. Có chuyện gì đó đã xảy ra” Angelica thấy Armand tránh né ,quay mặt sang chỗ khác “ Thôi nào,chị muốn giúp đỡ mà.”

“Em không nghĩ chị có thể giúp, cậu bé chỉ cần được tự do .Cậu ấy cần được giang rộng cánh và bay đến nơi cậu ta muốn.”

“Armand,” Angelica lắc đầu “Em có biết cậu bé cần em đến thế nào không? Em không thể để cậu ấy nghĩ rằng em không cần cậu ấy.”

“Cậu bé biết em cần cậu ấy , Angie.” Armand dựa người nhìn Angelica. “Tại sao chị ở đây ? Trước đây chị đâu thèm quan tâm đến những người tình của em? Tại sao giờ lại quan tâm Destin?”

“Bởi vì chị thích cậu ấy và mọi người trong nhà này cũng thế. Không ai trong chúng ta muốn cậu bé ra đi.” Angelica đáp. “Lần cuối cùng hai người thân mật là khi nào?”

“Angelica,” Armand nhấn mạnh giọng, không muốn nói đến chủ đề này.

“Chị sẽ không đi cho đến khi nào em chịu nói “

“Tốt thôi, hai ngày sau Christmas,” Armand nói, thấy mắt chị mình mở to .

“Armand, Giờ là tuần thứ hai của tháng giêng rồi đấy.”

“Làm như em không biết điều này vậy? Làm như em không biết chuyện đó đã bao lâu rồi” Armand rít to, nhắm mắt trấn tĩnh lại. “Bộ chị nghĩ em không muốn giải quyết ngay khi biết cách nào hả ?”

“Chị xin lỗi ” Angie im lặng nhìn ra cửa sổ. Phía xa kia là một chiếc xe hơi đang tiến đến trên lối đi . Destin bước xuống xe, vẫy tay chào người bên trong trước khi đi về tòa nhà. Sau khi cánh cửa trước mở và đóng, Angelica nói với Armand. “Chị sẽ đi nói chuyện với cậu ấy.”

“Angie,” Armand ngăn cản nhưng Angie lắc đầu bỏ đi. Kiểm tra nhà bếp không thấy cậu bé, chị đi lên phòng cậu gõ cửa nhẹ vài cái. Có tiếng mời vào, Angie mở cửa ló đầu vào trong

“Hey nhóc,”Chị đi vào, thấy Destin đang làm bài tập trên bàn “Em đang làm gì thế ?”

“Bài tập về nhà ” Destin đáp “Chị cần gì sao?”

“Không có gì, chỉ muốn chúng ta trò chuyện đôi chút thôi,” Angelica ngồi xuống giường ngủ.

“Nếu là về chuyện của em và Armand , em muốn chỉ có hai chúng em giải quyết chuyện đó thôi ” Destin quay trở lại bài tập của mình.

“Destin,”

“Nghe này Angie, hiện tại em không muốn bàn về nó nữa. Em vẫn còn đau vì anh ta dám nghĩ em lảng loạn với một gã khác.” Destin nghe tiếng thở ngạt nhiên sưng sốt của chị, cậu ngược lên.

“Destin, em và Armand không quan hệ nhiều tuần rồi ” Angie thấy Destin lườm chị, mặt cậu đỏ bừng . “Lần cuối cùng hai người ngủ chung với nhau là khi nào?”

“Khi em ngất vào đêm giao thừa” Destin nhún vai. “Chuyện đó không quan trọng, Angie”

“Không đâu Destin. Chuyện đó rất quan trọng . Cả hai em đang tự làm nhau đau khổ, nỗi đau này có thể được tránh nếu như hai người không hành động như những tên cứng đầu nữa.”

“Angie,” Destin nói. “Armand trở nên gia trưởng với em, em không thể đi ra ngoài với bạn mình mà không làm anh ấy đau tim”

“Cậu ấy lo cho em ,Destin. Cậu ấy rất sợ em sẽ bị tổn thương lần nữa .” Angelica nói, Destin quay mặt sang chỗ khác.

“Em sẽ không bỏ anh ấy nhưng em sẽ không để anh ấy bảo bọc em mãi. Em đã cố kéo anh ấy theo em ra ngoài chơi nhưng anh ấy không muốn. Và em chưa bao giờ nói không khi anh ấy dẫn em ra ngoài”

“Chị hiểu điều đó ”

“Em không nghĩ chị hiểu đâu,” Destin đứng lên . “Em mệt mỏi lắm rồi Angie. Em chỉ muốn một lần thôi Armand chấp nhận lời yêu cầu của em mà không giận dữ.”

.....

Armand ngược lên khi Destin vào nhà bếp, Angelica vừa mới về được 15 phút và Armand không muốn cho cậu bé biết anh đã nghe trộm cuộc nói chuyện giữa họ. Anh lo âu khi biết Destin nghĩ anh đã quá bảo bọc cậu đến nghẹt thở

“Hey,” Destin ngồi xuống.

“Evening,” Armand đáp khi Margaret phục vụ ăn tối. Bữa ăn trong im lặng, Armand ngồi nhìn cậu bé đối diện “Anh nghe nói em đã hoàn thành việc thiết kế văn phòng Allan ?”

“Vâng, thứ hai là buổi kiểm tra lần cuối sau đó tụi em sẽ ngưng trong một tháng để ổn định và linh tinh khác...”

“Tốt. Bên anh đang cần một công ty thiết kế phong cảnh cho dự án Grand Hotel .”

“Em chắc anh sẽ tìm được một chỗ tốt ”

“À, anh hy vọng em sẽ làm cho anh “

Destin tròn mắt ngạc nhiên “Thật chứ ?”

“Ừ” Armand mỉm cười gật đầu

“Vây em làm” Destin đứng lên rửa đĩa của mình rồi về phòng ngủ. Armand nhìn dáng cậu bé bước đi mà thở dài tiếc nuối. Anh cũng ăn nhanh phần của mình rồi dọn dẹp lên lầu.

Anh vào phòng , nghĩ tới việc tắm nước nóng sẽ giúp mình bớt căng thẳng và ngủ ngon hơn .Sau 15 phút ngâm mình trong nước nóng và lau khô người, Armand mặc pyjama và mở cửa bước ra. Anh ngạc nhiên khi thấy Destin đang đứng trước mặt anh.

Anh không kịp có cơ hội hỏi cậu thì Destin đã vòng tay quanh cổ và cặp chân dài của cậu quấn quanh eo anh. Armand thở mạnh nhưng đôi môi của Destin đã phủ lấy môi anh. Nụ hôn hơi cầu thả khi Destin đang cố gắng cởi áo anh mà không làm đứt quãng cái hôn.

“Destin,” Armand kêu to.

“Em muốn anh, Armand . Làm ơn .” Destin thì thầm , miệng cậu di xuống phía cổ. Armand nhích họ tới giường ngủ, hai tay anh sờ soạng sau mông cậu bé. Anh ngã xuống giường và chuyển Destin nằm bên dưới anh. Hai chân Destin xiết chặt eo Armand hơn.

“Destin chậm chậm nào ” Armand nói, miệng hôn từ từ xuống cổ cậu. Nhưng Destin thì không, cậu cố gắng kéo nhanh quần anh xuống càng sớm càng tốt. Armand lăn mình, giữ lại tay cậu

“Em muốn anh ngay bây giờ” Destin rít lên “ Ngay bây giờ”

“Chết tiệt, chậm chậm nào. Để anh chuẩn bị em đã chứ .”

Destin đẩy mạnh vai anh ra. “Quên nó đi ” Cậu ngồi dậy bỏ đi trong tiếng giận dữ chỉ chực òa khóc. “Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

“Destin quay lại đây,” Armand la lên, thấy cậu bé đứng lại

“Em muốn anh ngay bây giờ ” Destin nói

“Và chịu đau thể xác khi anh chưa chuẩn bị tốt cho em ?” Armand hỏi ngược cậu, Destin trừng mắt nhìn anh rồi bỏ về phòng mình, cậu đóng mạnh cửa sau lưng.

Armand ngã xuống giường, thở dài mệt mỏi. Tuần này không phải là tuần của anh rồi, có lẽ cả tháng này luôn. Ngồi dậy, anh đến gõ cửa phòng cậu

“Để em yên ,” Destin thét ra

“Qua đây nói chuyện với anh nào ,” Armand gục đầu lên cánh cửa

“Em không muốn trò chuyện , em chỉ muốn sex.” Destin rít lên, theo sau là tiếng nấc. “Bây giờ hãy để em yên trong sự đau khổ một mình đi”

Armand không trả lời, anh quay về giường mình, anh không thể đứng tại đó mà thét lên tranh cãi với cậu. Nhắm mắt, anh nghe tiếng cậu bé khóc ở phòng kế bên. Anh muốn qua an ủi cậu nhưng biết Destin đã khóa cửa

Anh không chắc mình đã nằm đó bao lâu đến khi cơn ngủ ập tới. Khi anh thức giấc sáng hôm sau thì đầu đau như búa bổ. Anh uể oải vùi mặt vào chăn quyết định nằm trên giường cho đến khi cơn đau dịu bớt.

.....

Destin đi dọc theo dãy khu mua sắm với Vivian. Cậu nhận thấy đi mua sắm với cô bạn này giúp ít nhiều giải tỏa phiền muộn chuyện Armand. Hơn nữa nghe cô bạn nói chuyện lú lo cũng khiến cậu không nghĩ tới anh. Cậu liếc Michael phía sau mình. Cậu thở dài, Michael trở thành một vấn đề khác . Không biết Armand đã bảo gì anh ta mà bây giờ người đàn ông này đối xử với cậu như một người chần gia súc, luôn kè kè sát cậu.

“Destin cậu có đang nghe không đó ?” Vivian lay tay bạn

“Gì cơ ?”

“Tớ hỏi cậu có muốn dừng ở cái shop mới mở phía trước không, nó bán nhiều đồ da lắm.”

Destin gật đầu đi theo bạn, mắt cậu ngó lơ dăng xung quanh. Chợt, Destin dừng lại, mắt cậu hướng ngay hình ảnh 1 người tóc vàng quen thuộc. Cậu liếc qua Michael, anh cũng đã thấy hắn ta . Nhưng họ vẫn tiếp tục đi và Destin cũng không chắc Val có thấy họ không

“Destin,” Michael gọi khi họ vào shop.

“Em biết, em đã thấy, nhưng em không nghĩ anh ta cũng thấy mình. “ Destin đáp, cậu hiểu ý nghĩa cái nhìn của anh

“Đây là lần thứ ba trong tuần này ta gặp tên đó ,” Michael dẫn từng tiếng

“Vâng, nhưng tất cả chỉ gặp ở nơi công cộng Michael. Em không nghĩ anh ta làm thế là có chủ đích .” Destin theo Vivian. Michael vẫn bám sát phía sau . Cậu bắt đầu lựa chọn quần áo, cậu lôi ra một quần da màu đỏ.

“Tuyệt lắm đó ” Vivian mỉm cười.

“Cho việc gì ?” Destin hỏi cô bạn, Vivian cười quỷ quyết.

“Tuyệt để biến Armand thành chú mèo con thích làm nũng chứ sao. Cậu chắc biết ý tưởng dây ruy băng của tớ có tác dụng như thế nào mà ?”

“Ừ ,” Destin chau mày khi bạn mình tiếp tục chọn một số món đồ cho cậu “Vivian,”

“Thôi nào, để tớ giúp” Cô đẩy cậu về phía phòng thay đồ và ấn một đồng đồ cho cậu. Vài giây sau, Destin lộ đầu ra giờ cao một bộ quần lót bằng ren thêu

“Cái quái quỷ gì đây ?” Destin hỏi.

“Ồ lót, cậu sẽ rất thanh nhã trong chúng,” Vivian nói tỉnh bơ, Destin có thể nghe tiếng sặc cười của Michael tại nơi anh ngồi.

“Tớ là con trai, tớ không mặc đồ bằng ren,” Destin đóng cửa trước khi cô bạn kịp nói. Cậu bắt đầu thử cái quần da . Nó là quần đấy sẽ.

“Ra cho tụi này xem nào ” Vivian vỗ cửa. Destin bước ra chỉ với mỗi cái quần ấy. ViVian vào trong lấy cái áo sơ mi màu trắng cài nút thấp đưa cho cậu “Đây.”

Destin mặc vào và ngắm mình trước gương. Cậu ngó ra sau khi Vivian đem tiếp một áo khoác màu đỏ. Cậu mặc nó, ViVian cười đắc ý “Trông cậu đẹp lắm.”

“Nhưng...”

Cô lắc đầu không cho cậu phản đối . “Nó hoàn hảo lắm rồi, cậu có thể mặc nó vào lễ Valentines hay những dịp khác”

Destin mỉm cười biết ơn cô bạn. Cậu trở vô thay lại đồ rồi tính tiền sau đó họ đi tiếp. Lần này khi Destin thấy Val , cậu biết người đàn ông đó cũng đã thấy mình.

.....

Destin xem bộ lịch, cái được đặt trên bàn . Cậu không thể tin đã đến tháng hai mà vẫn không có tiến triển gì chuyện của cậu và Armand. Cậu muốn khóc muốn thét vào mặt Armand để anh hiểu anh đã làm gì với cậu. Bực bội, cậu đứng lên vào nhà tắm.Tối nay cậu có cuộc hẹn với Vivian và một số bạn bè nhưng chắc sẽ gọi cáo lỗi với Brian vì cậu không được hứng thú lắm.

Vào nhà tắm, cậu vắn nước và ngồi ngâm trong bồn tắm. Nhìn xuống cái xxx đang biểu tình của mình, không tin nổi chỉ mới vừa nghĩ “Bây” Về Armand mà nó.... Destin bắt đầu tự mình giải quyết “Nó”. Hai tay cậu làm việc , nhưng dù cố gắng đến đâu “Cái xxxx” Vẫn không giảm bớt. Không thể tin nổi “Nó” cứng đầu như thế, chỉ có Armand mới trị được “Nó”.

“Destin,” giọng Armand làm cậu giật mình. Anh thấy cậu bé co hai chân che lại trong khi trừng mắt nhìn anh.

“Gì ?”

Armand quỳ gối cạnh bồn tắm.“Em ổn chứ? Có chuyện gì thế ?”

“Không có gì. Em chỉ đang tắm mà thôi ” Destin tránh mặt sang chỗ khác, cậu không muốn Armand gần mình như thế, nhất là trong lúc tình trạng cậu hiện tại. Chỉ cần ngửi mùi của anh cũng đủ khiến cậu điên lên.

“Destin,” Armand nắm vai cậu, Destin vùng vai ra. Anh ngay lập tức thấy cái rắc rối của cậu và lo lắng khi da Destin ửng đỏ

“Ngưng nhìn em như thế đi ,” Destin nạt khiến anh ngạc nhiên.

“Để anh giúp cho ”

“Không, anh không biết, anh không hiểu đâu.” Destin lớn tiếng. “Anh giống như thuốc độc trong máu em, Armand. Anh có biết nó khó khăn thế nào khi đi vòng quanh với tình trạng nửa cứng hầu hết mọi lúc không ? Nó đau như thế nào khi anh cố mà vẫn không xuất tinh được không ? Vivian đã ôm em hôm trước và thật kinh khủng em lại phản ứng mạnh chỉ với sự tiếp xúc giữa hai cơ thể.”

“Để anh giúp cho ” Armand nói lần nữa và với tay ra, cậu bé lại tránh anh. Mắt Destin mở to kinh ngạc khi Armand đứng lên bắt đầu cởi hết quần áo trên người anh.

“Anh tính làm gì thế?”

“À, Nếu em từ chối đi ra để anh giúp thì anh phải bước vào thôi.” Armand thản nhiên đáp

“Nhưng nó đau lắm ,”

Armand gạt đầu “Anh sẽ giúp nó đỡ đau hơn, nếu em chịu cho anh giúp.” Destin nhìn anh rồi gạt đầu. Armand với tay tắt nước ầm cậu bé lên. Anh đặt cậu trên chiếc giường rộng trong phòng ngủ của mình, tay kéo ngăn tủ lấy chai dầu cất sẵn trong đó.

“Armand,” Destin nhìn anh đổ dầu ra hai ngón tay. Cậu giang rộng chân khi Armand từ từ đút một ngón tay vào. Destin nẩy mình, rên khẽ một tiếng. Armand đưa thêm ngón thứ hai, thấy Destin oằn người dưới anh. “Armand!”

“Destin,” Anh cúi xuống dùng miệng vuốt ve “Cái xxx” đang rắc rối của cậu. Anh làm nó cẩn thận dịu dàng, nghe Destin hét lên và xuất vào miệng anh. Nâng người lên một chút, anh thấy cậu vẫn còn cứng nhưng ít nhất đã đỡ đau hơn. Anh đưa thêm ngón thứ 3 khiến Destin rên lên.

“Armand, oh chúa ơi Armand,” Destin nhắc người chạm vào những ngón tay. Thành linh, cậu bật dậy mở khóa quần Armand và “Chuẩn bị” ngay phần cơ thể đang cương cứng của anh trước khi thả nó ra. Cậu ngã người xuống kéo anh nằm trên mình, hai chân đặt lên vai anh, rướn cong người khi Armand vào trong cậu.

Anh chống tay giữ thẳng bằng trên giường đưa đẩy mạnh. Destin thét lên tham gia cùng anh. Cậu vòng tay quanh cổ Armand kéo anh xuống để có thể mút lấy cổ anh

Armand đổi tư thế, lần này hai chân giữ thẳng bằng và tiếp tục chiếm hữu cậu. Destin rên rĩ, quần quai, hai chân ôm chặt và cậu thét gọi tên anh. Âm thanh ấy như tiếng nhạc ngân trong tai Armand. Cậu bé xiết chặt anh và xuất hết những chất chứa bấy lâu vào ngực và bụng Armand. Armand cũng nhắm mắt cảm nhận Destin đang quán chặt lấy mình, anh đẩy lần cuối cùng trong cậu trước khi lên đỉnh và phóng vào người cậu.

Armand gục ngã xuống giường, nằm bên cạnh cậu bé. Anh nhìn Destin đang từ từ trấn tĩnh, hơi thở trở về bình thường. Armand di chuyển, ngồi dậy lấy khăn lau người cậu. Destin nhìn anh và mỉm cười dịu dàng.

“Cám ơn anh” Destin nằm sấp vươn vai. “Em thấy khỏe hơn rồi.”

“Anh mừng vì điều đó,” Armand lau người anh xong thì nằm xuống cạnh cậu. Anh nhướn mày khi Destin bật dậy. “Ít nhất em có thể ngủ lại đây sau khi làm xong chuyện ấy mà.”

Destin nhìn anh như thể anh bị mất trí. Con giận bùng nổ, cậu chỉ tính đứng lên mặc áo ngủ rồi quay trở lại với anh nhưng sau lời nói vừa rồi thì cậu đã quyết định ngủ một mình. “Tại sao em phải ngủ ở đây chứ? Em đã nhận được thứ em muốn”

“Sao em cứ...đồ cứng đầu chết tiệt....,” Armand hét lên bất lực nhìn Destin rời khỏi phòng anh. Cậu dùng trước cửa, quay lại mỉm cười.

“Có thể nếu anh yêu cầu em bằng giọng dịu dàng thay vì cái giọng thô lỗ bất lịch sự đó, em sẽ ngủ trên giường với anh.” Destin nói. “Thật sự, nơi duy nhất em muốn ngủ tối nay là trong vòng tay anh, nhưng không phải sau những việc vừa rồi”

Armand nhìn cậu. Không bao giờ có chuyện anh năn nỉ người tình ngủ trên giường với anh. Nếu Destin muốn giao cấu như những con thỏ rồi về ngủ trong phòng cậu thì mặc cậu. Nhưng anh có thể nhận thấy cậu bé đang chờ đợi điều gì đó, điều mà Armand từ chối tặng. Không có tiếng trả lời từ anh, Destin bỏ đi về phòng mình, và khóa cửa.

Armand ngã ra giường, mắt anh ngó chăm chăm trần nhà trong khi miệng anh chửi rủa tất cả những ai anh có thể nghĩ tới hiện giờ. Anh chửi anh và Destin. Nhắm mắt, anh biết anh không thể ngủ được trên chiếc giường này, nhất là sau khi quan hệ và mùi của Destin vẫn phản phát quanh đây.

.....

Adam xông thẳng vào văn phòng. Anh dừng trước mặt Armand lấy lại hơi thở trong vài phút trước khi thông báo “Tôi tìm thấy ông ta rồi, tôi tìm thấy Cha của Destin rồi, hay đại loại như thế”

“Ý anh đại loại là sao?” Armand hỏi nhưng không có tâm trạng nghe. Từ buổi tối họ ngủ với nhau đến giờ, tình trạng giữa hai người ngày càng tệ hơn.

“À, Edward đã làm việc trong thị trấn này và có nói ông ta sẽ trở lại khoảng tháng 5”

Armand gật đầu “Như vậy là còn 2 tháng rưỡi nữa”

“Ừ tôi biết. À mà anh vẫn giữ ý tưởng chuẩn bị cho ngày lễ Tình Nhân đó chứ?” Adam hỏi

“Ừ, tôi vẫn còn. Tôi muốn tổ chức nó. Tại sao lại lãng phí cơ hội tốt như thế ? Có lẽ nó sẽ giúp ích được phần nào.”

“Hy vọng thế ”

Adam thu xếp đồ đạc rồi đi ra ngoài. Armand ngồi đó , mắt nhìn cái hộp quà “Be bé” mà anh đã chuẩn bị cho cậu, hy vọng Destin sẽ thích món quà này. Anh nhắc điện thoại lên gọi về nhà

“Hello?” Margaret bắt máy.

“Hey, Margaret, Destin ở nhà phải không?” Armand hỏi

“Vâng, cậu ấy đang chơi dọc tuyết với con Dog.”

“Ok, tôi sẽ về nhà khoảng một tiếng nữa, bảo cậu ấy đợi tôi nhé ?” Armand quay lại công việc, hoàn tất nốt phần còn lại trước khi ra về .

Anh ký chữ ký cuối cùng rồi thu xếp giấy tờ vào bìa cứng, sau đó anh đứng lên ra ngoài đưa hồ sơ cho cô thư ký

“Chúc ngài ngủ ngon, Mr. Riesel.”

“Chúc cô ngủ ngon, cô Tate.” Armand đi xuống thang máy ra xe limo. Gate chở anh dừng trước cửa, anh bước xuống cười và dặn ông . “Tôi sẽ trở lại ngay trong vài phút ”

“Vâng thưa ngài ”

Armand thẳng vào nhà bếp, nơi có Destin đang đứng sẵn trong ấy. Anh lướt qua bộ đồ cậu đang mặc , cười hài lòng với chiếc áo màu đỏ sậm trên người cậu

“Trông em đẹp lắm” Armand khen

“Cám ơn anh ” Destin cười nhẹ đáp. Armand nắm tay cậu dắt ra khỏi bếp. Anh giúp cậu mặc áo khoác rồi họ cùng ra xe. Gates mỉm cười mở cửa cho hai người, Destin vô trước ngồi đối diện với Armand .

“Đây, anh có cái này tặng em ,” Armand đưa hộp quà cho cậu. Destin ngạc nhiên với bất ngờ này, cậu cười tươi đón nhận nó

“Cám ơn anh “ Cậu cũng lấy trong túi áo một món quà và trao cho Armand. “Em không chắc chuyện gì xảy ra nhưng em nghĩ nên mang nó theo .”

“Cám ơn em,” Armand nhìn Destin mở quà của mình. Sau khi mở hết giấy gói quà màu sáng, Destin giờ cao bộ áo khỏi hộp

“Ồ Armand, wow.” Destin không thể tin được . Nó là bộ kimono rất đẹp với một bức tranh con rồng phía sau lưng “Nó đẹp quá .”

“Anh đã đặt người ta làm riêng nó cho em đấy,” Armand thích thú khi thấy Destin hài lòng với món quà anh tặng. Anh quay sang món quà của cậu. Anh mở nó ra . Một sợi dây chuyền nhỏ. Mắt anh trở về với Destin

“Em không mong anh sẽ muốn đeo nó,” Destin mỉm cười nói “Nó là của em, mẹ em tặng nó cho em lúc em làm lễ rửa tội.”

“Anh không biết nói gì” Armand quá xúc động . Nếu trước đây anh từng nghi ngờ Destin muốn chấm dứt quan hệ với anh thì bây giờ anh hoàn toàn phủ định lại sự nghi ngờ đó. “Cám ơn em, anh sẽ luôn trân trọng nó.”

Destin cười, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Cậu hôn nhẹ lên môi anh một cách không chủ đích, nhưng sau đó Armand ôm lấy cậu cho nụ hôn tiến sâu hơn. Destin thở dài một cách hài lòng. Nụ hôn chấm dứt nhanh vì Gate đã mở cửa xe cho họ vào nhà hàng.

Họ ngồi tại một bàn trong góc khuất xa mọi người với ngọn nến lung linh . Armand lắng nghe Destin khoe chuyện công việc được hoàn thành tốt và cách mà cậu bắt kịp chương trình trong lớp học như thế nào. Dĩ nhiên Destin cũng yêu cầu anh kể chuyện công ty anh, kể về dự án Grand Hotels mà cậu sẽ tham gia.

“Ta đi nhảy nhé ?” Armand mời cậu khi họ ra khỏi nhà hàng. Destin ngược lên nhìn anh cười rạng rỡ.

“Đó sẽ tuyệt lắm,” Destin ngã đầu vào anh khi một tay Armand quàng sang vai cậu. Vào xe Limo, Armand hướng dẫn Gates chỗ tiếp theo của họ. Sớm ngay sau đó, âm nhạc và ánh đèn nhẹ dịu dịu bao bọc hai người

“Armand.”

“Hum,” Armand dứt nhẹ môi anh khỏi cậu. Anh nhìn xuống gương mặt mắc cỡ của người yêu, mỉm cười thích thú.

“Em ..um.. “ Destin liếm môi mình, nhìn vào mắt Armand “Em đang..um.”

“Ừ, anh biết. Anh có thể cảm thấy ...” Armand nói, tay di chuyển xuống phía dưới lưng Destin bóp chặt. “Đi nào . Ta khiêu vũ đủ rồi. em nghĩ thế nào về một chuyến đi xe ngựa ?”

“Nhưng trời lạnh lắm ” Destin theo Armand về xe hơi. Anh lại chỉ Gates hướng đến công viên. Lấy một chai rượu vang, 2 cái ly và tấm khăn choàng, anh dẫn Destin đến chỗ xe ngựa đang chờ sẵn.

“Armand.”

“Đi nào, sẽ vui lắm ” Armand mỉm cười với người phu xe khi họ leo lên. Trải tấm khăn ra, anh rót hai ly rượu mời cậu.

“Cám ơn anh ” Destin kéo áo khoác sát cổ hơn. Cậu rúc người sâu vào Armand khi anh quàng tấm khăn quanh hai người. Họ dựa vào ghế nhìn ngắm sao trời.

“Thật tuyệt quá, cám ơn anh .”

“Vinh dự của anh mà ,” Armand hôn lên mái tóc Destin. Destin thở dài, núp sâu hơn nữa vào anh, lúc này cậu rất hạnh phúc. Ngược lên, cậu sờ má Armand trước khi đặt một nụ hôn lên môi anh. Nụ hôn rất ngọt ngào, vũ điệu chậm rãi của hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau . Armand đối tư thế để dẫn sâu nụ hôn, Destin quấn chặt anh. Hơi đẩy nhẹ môi ra , anh mút lấy môi dưới của cậu cho đến khi Destin phải rên lên sung sướng. Nụ hôn chấm dứt , trả lại một Destin thở nặng nhọc , đầu lên ngực anh.

Armand mỉm cười khi họ gần tới bãi đậu xe. Tối hôm nay đã vượt quá mong đợi, và anh đang nghĩ đến cảnh đêm nay được ôm ấp người yêu trên giường ngủ. Xe ngựa dừng , Armand ngó xuống người yêu thì thấy cậu đã ngủ say tự thuở nào .

“Destin?” Armand lay nhẹ cậu, chỉ gặt hái một tiếng ư ử từ cậu . Lắc đầu, anh đưa đồ lật vạt cho Gates , trả tiền và boa hậu hĩ cho người phu rồi bế cậu bé vô xe. Anh ôm cậu trên suốt chặng đường về nhà

Gates mở cửa cho anh bế Destin vào nhà. Khi đặt cậu bé lên giường ngủ, anh nhẹ nhàng cởi hết quần áo trên người Destin. Tháo giày, tháo áo khoác đỏ, cởi áo sơ mi trắng , tay anh đến nút quần da màu đen , chậm chậm cởi nó qua cặp chân thon. Quay lại, Armand dừng mắt trước miếng vải cuối cùng trên người cậu....đồ bằng ren. Anh mỉm cười , tay di nhẹ theo phần lưng quần. Destin nói mở khế trong miệng rồi lăn mình nằm sấp, tạo cơ hội cho anh chiêm ngưỡng cặp mông tròn của cậu.

Destin trở mình, một nụ cười hạnh phúc nở trên mặt khi ngửi thấy mùi của Armand bao quanh mình. Với tay, cậu kéo anh lại gần nhưng mờ mẫn hoài không thấy. Cậu mở mắt nhìn cái giường trống không. Destin vươn vai vặn người.

“Ồ chết thật ” Destin than thầm khi nhận thức mình đang không mảnh vải che thân. Cậu xuống giường , mừng rỡ khi thấy cái áo choàng vắt trên ghế. Mặc nó, cậu vào nhà tắm vệ sinh cá nhân, tắm rửa thay đồ rồi vào nhà bếp chào Margaret.

“Chào buổi sáng, cưng ”

“Chào buổi sáng Maggie,” Destin uống một tách cafe. “Armand đâu rồi đi?”

“Đi làm rồi ” Margaret nói, thấy nụ cười trên mặt Destin biến mất. “Nhưng cậu ấy bảo sẽ về sớm”

“Thật chứ đi ?” nụ cười lại toé toét trên mặt cậu. Destin hí hửng đi gọi điện thoại. Hôm nay cậu không phải làm gì, tại sao không đi dạo một vòng quanh nhà sách nhỉ. Liên lạc số của Michael , cậu nghĩ sốt khi

anh nói không, rằng Armand đã dặn không cho phép Destin ra khỏi nhà trừ những lúc cậu đi học hay đi làm

“Destin?” Margaret e ngại nhìn về mặt cậu bé

“Cháu không thể tin nổi, tên khốn đó.” Destin giận dữ dần mạnh tách cà phê xuống bàn. “Anh ta cấm cả cháu đi ra ngoài, đi có nghe không Maggie, và anh ta bảo Michael rằng cháu chỉ được phép rời nhà vì trường học và công việc. ”

“Destin, đi nghỉ Michael đã hiểu lầm ý cậu ấy rồi.” Margaret thấy những giọt nước mắt rơi xuống, bà tính ôm an ủi cậu nhưng bị vùng ra. Destin chạy về phòng mình. Cậu đang rất giận dữ. Sau tối hôm qua cậu chỉ muốn được ôm ấp trong vòng tay anh, giờ thì hết rồi, cậu chỉ còn sự tức giận.

Destin đi tới đi lui trong phòng, mong chờ giây phút Armand trở về nhà. Khi anh về, cậu muốn nói vài lời với anh, nhưng chúng không phải những lời tốt đẹp. Đứng dựa vào cửa sổ, Destin nhìn cảnh sân vườn bên dưới.

Armand hăm hở bước vào nhà, anh đang chờ thiên thần nhỏ chạy xuống cầu thang chào đón anh. Gặp Destin, anh cười rạng rỡ nhưng về mặt cậu bé lúc này làm nụ cười của anh biến mất.

“Anh, đồ khốn! Anh có biết anh là tên khốn như thế nào không hả?” Destin thét lên

“Um không, nhưng anh nghĩ em sẽ nói cho anh biết.” Armand nói, mắt nhìn Destin bước nhanh xuống cầu thang

“Từ lúc nào tôi trở thành tên tù ở đây? Hum?” Destin dừng trước bậc thang cuối

“Em không phải là tù nhân, Destin,”

Destin cười khinh miệt “Thật chứ. Bởi vì Michael đã nói tôi không được phép rời khỏi đây trừ khi công việc hay đi học. Trong mắt tôi đó là sự giam cầm.” Destin bật khóc tức tưởi. Thật không công bằng, sau tất cả nỗ lực họ đã làm, giờ Armand lại phá tan tành.

“Nó là vì sự an toàn của em. Chúng ta không biết Val sẽ làm gì” Armand giải thích, nghe tiếng cậu cười khinh tiếp.

“Armand, Val cũng sống trong thị trấn này, tất nhiên tình cờ gặp nhau ngoài đường phố là hiển nhiên thôi” Destin bỏ đi. Cậu không muốn nói chuyện với anh nữa, ít nhất là trong lúc này. Cậu về phòng mình khóa cửa.

.....

Destin ngược lên khi thầy giáo gọi cậu. “Destin, có người kiếm em dưới văn phòng.”

“Ok,” Destin dọn tập vở, rời lớp. Cậu thẳng tới văn phòng, đầu cúi xuống không chú ý người xung quanh. Bất thành linh, một cánh tay bịt miệng kéo cậu vào góc khuất trường học.

“Well well, Tôi nhớ cưng lắm, cưng ạ. Và nhìn xem, mặt cưng lành tốt nhỉ.” Val khóa cả hai tay Destin cao trên đầu.

“Anh muốn gì, Val?” Destin rít lên nhưng trong lòng rất sợ hãi

“Chỉ muốn chào hỏi cưng thôi,” Val cạ một móng tay dài trên má Destin đến môi cậu. Destin tính hét lên. “Không cần hét đâu, cưng.”

“Tránh xa tôi ra, Val,” Destin nghiêng đầu tránh ngón tay hằn. Cậu liếc thấy mặt hằn áp sát mình

“Làm cách nào để biết đây là nỗi sợ ánh trong đôi mắt này, hay và sự giận dữ ẩn chứa sau nỗi sợ đó nhỉ?” Val nói, tiến sát để áp môi hằn lên môi cậu. Destin giằng ra cố tránh người đàn ông, trong khi ký ức khủng khiếp trước đây lại hiện về.

“Val! Không” Destin cuối cùng cũng thoát khỏi hằn. Val cười thích thú nhìn Destin nhặt cặp sách và bỏ chạy.

“Tôi sẽ gặp lại cưng sau nhé” Val nói với theo.

Destin vào văn phòng. Mặt cậu vẫn trắng nhợt sau chuyện kinh hoàng vừa rồi, cậu chào cô nhân viên trong đó “Tôi được gọi ra khỏi lớp. Tên Destin Rarry.”

“Vâng, một người tóc vàng muốn gặp cậu” cô nói, Destin chỉ gật đầu . Tiếng chuông hết tiết reng, cậu gặp Brian trên hành lang.

“Hey man, có chuyện gì sao, trông cậu tái quá ?”

Destin chỉ lắc đầu, mắt ngó xung quanh đề phòng.

“Tớ không sao, chỉ mệt thôi .”

Destin vào lớp học kè. Khi buổi học chấm dứt, cậu ra ngoài trường, thấy Brian và đám bạn đang đợi mình “Hey,”

“Hey, Tớ đến đón cậu lúc 7 giờ nhé ?” Brian hỏi, Destin gật đầu chào tạm biệt họ rồi ra xe Michael đang chờ. Khi cậu đi tới xe, cậu lại nhìn thấy Val phía bên kia đường. Thở dài, Destin bước vào. Chuyển đi về im lặng. Cậu nghĩ đến ngày sinh nhật của Armand sắp tới, hy vọng mọi chuyện đến lúc đó đã ổn.

“Cám ơn anh Michael,” Destin chào tạm biệt Michael khi cậu vào nhà. Kiểm tra đồng hồ, chỉ mới 3h chiều . Cậu thả người xuống ghế tính lấy sách ra đọc thì con chó vẫy đuôi chào chủ “Hey nhóc.”

“Woof” Nó đáp lại, nằm im cho cậu vuốt ve. Destin nằm xuống sàn gối với nó sau đó hai chủ tớ ôm nhau ngủ.

.....

“Destin?” Armand mở cửa phòng gọi cậu bé. Anh mỉm cười trước hình ảnh Destin cuộn tròn với con Dog trên ngực cậu . Thật là một bức ảnh dễ thương. Anh nghe tiếng cậu ư hử, anh gọi thêm lần nữa.

“Hum gì thế ?” Destin ngồi dậy ngó đồng hồ, 6g 3’ .

“Em xuống nhà bếp anh có chuyện cần nói”

“Vâng, chờ em một chút ,”

Destin vỗ đầu con chó để đứng lên. Cậu sững lại trước cửa nhà bếp khi gặp thám tử Born đang đứng đó. “Chuyện gì vậy ?”

“Về Val, Michael bảo đã thấy em gặp mặt cậu ta vài lần trong thị trấn này” Armand nói

“À vâng, nhưng chỉ những nơi công cộng. Và thật sự em không thể khẳng định anh ta đã ở đó trước khi tụi em tới hay anh ta đi theo tụi em.” Destin đáp “Nhưng anh ta không có tiếp cận em.” Ok, một lời nói dối nhỏ.

“Tôi vẫn tin hắn ta đang theo dõi cậu” Vị thám tử xác nhận, nghe Destin bật cười

“Ồ, vâng, dĩ nhiên rồi. Tôi không biết trước mình sắp đi đâu và thật thần kỳ thay anh ta đến trước đúng nơi tôi sắp đến nhỉ ?” Destin lắc đầu

“Cậu cần xem chuyện này một cách nghiêm túc. Hãy nhớ lại những gì anh ta đã gây ra cho cậu trước đây xem,” Born đáp lại , Destin lườm ông

“Tôi biết anh ấy đã làm gì tôi. Tôi cũng có mặt ở đó mà. Nhưng thật sự tôi nghĩ anh ta đã biết mình sai và sẽ không đụng đến tôi nữa”

“Bộ cậu đã nói chuyện với hắn ta sau tai nạn hả ?” Born hỏi, Armand nhìn Destin bằng ánh mắt sắc bén

“Không, tôi không dám gặp anh ta đâu. Người đàn ông ấy khiến tôi ghê sợ và thực sự tôi còn muốn quên rằng anh ta vẫn còn sống.” Destin kiểm tra đồng hồ .” Tôi có tiệc tối nay, tôi phải đi đây ”

“Destin,” Armand gọi theo nhưng Destin đã nhanh chân đi mất.

“Cậu ấy đang hoảng sợ, anh thấy rõ điều đó mà, phải không ?” Born liếc sang Armand nói.

“Vâng, tôi có thể thấy nó trong mắt Destin.” Armand lắc đầu . “Có chuyện gì cần tôi giúp không, có vẻ Val không quan tâm đến lệnh yêu cầu tránh xa Destin của tòa ”

“Thực sự là không, nếu hẳn ta quấy rối Destin lần nữa, cậu bé có thể kiện hẳn ra tòa.”

Armand lắc đầu. Anh không biết nên làm gì cho cậu bé. Chắc chắn Destin đã và đang giang rộng đôi cánh của mình nhưng Armand sợ anh sẽ chặt đứt chúng mất

.....

Destin lắc lư người, mắt đảo khắp đám đông các bạn trẻ say rượu ồn ào. Cậu hơi mất thăng bằng, ngã ra sau khi một cô gái té vào ngực cậu. Bản năng đầu tiên là Destin vòng tay quanh cô gái để giữ cho hai người không ngã. Khi cậu thấy mình đã vững, cậu mới nhìn kỹ cô gái

“Destin, cưng ạ. Anh có biết anh quyến rũ đến thế nào không?” cô gái hỏi với giọng nhào nhệch

“Ừ, người yêu tôi cũng hay nhận xét như thế ” Destin đáp, cố đẩy cô gái ra

“Hãy chỉ cho em cô ấy ở đâu, em sẽ đá cô ấy ra” cô tiếp tục cười ve vãn cậu

“Ah thôi đi, anh ta cao hơn 1,9 m và có lẽ nặng gấp đôi cô ấy chứ” Destin thấy cô gái nhìn mình ,một lúc sau cái đầu óc mụ mẫm vì men rượu mới hiểu ý cậu vừa nói

“Anh đồng tính à?”

“Ừ” Destin cười tươi

“Ah thôi nào ” cô dí sát người vào cậu hơn, đôi môi gần như áp vào môi cậu “Người đẹp trai như anh chắc muốn biết cảm giác ân ái với con gái tuyệt như thế nào phải không ? ”

“Tôi đã làm rồi và nó không hay tí nào. Ngoài ra tôi thích Armand nhiều hơn cô, vì thế bye nhé .” Destin đẩy mạnh cô ra khỏi cậu. Với một dáng người nhỏ nhắn như thế, cô ta không nặng như cậu tưởng.

“Ồ thích trai” cô mắng lớn tiếng.

“Ừ, và hãy hỏi Armand xem tôi giỏi việc đó lắm,” Destin bỏ đi. Cậu loạng choạng vấp ngã trước nhà bếp rất may được Brian đỡ lấy

“Chết tiệt, cậu say quá rồi ” Brian nói , tay kéo bạn mình vào trong.” Chắc phen này người đàn ông của cậu nổi sùng lắm đây”

“Armand là một tên khốn ” Destin gục người xuống ghế, giận dữ lớn tiếng. “Cậu có biết đã bao lâu rồi tụi này chưa làm tình không?”

“Không, và tớ thật sự không muốn biết ” Brian đưa một tách cafe cho cậu giải rượu

“Và...tớ...thậm chí....quần lót bằng ren” Destin lăm bắm dưới cái đầu gục xuống.

“Quần lót bằng ren ?” Brian tưởng mình nghe không rõ. Cậu lắc đầu, lần này thì chết cậu rồi, bữa tiệc đã đi quá đà, Destin thì say mềm như vậy và bốc mùi thuốc lá nồng nặc, miệng thì nói mớ về cái đồ ren gì đó. Ôi, tiêu cậu thiệt rồi. Brian giật mình khi Destin thành linh ngồi dậy

“Và cậu có biết điều gì tệ nhất không. Cái ngày anh ta mần tớ đến khi tớ hét lên, nó đã khiến trí óc tớ nổ tung ra đấy .” Brian nghe Destin kể, tự hỏi không biết nó tệ đến mức nào . Cậu liếc thấy Vivian và Nancy, người đang cố cản những người quá say không thể lái xe, tự lái xe về nhà nhà. “ Và anh ta còn ám chỉ nơi tớ nên ngủ nữa, bảo tớ có thể ngủ cùng giường với anh ấy sau chuyện đó. Làm như tớ cần lắm . hey. Tớ đã có thứ mình muốn nên mặc xác anh ta”

Brian nhìn Destin lại rũ người ra tiếp, hai cô bạn cũng lắc đầu bó tay. “Hai người cười cái gì thế, tôi phải dẫn cậu ấy về thôi nếu không Armand sẽ xé xác tôi ra mất, và Destin thì cứ lăm nhăm về cái quần ren gì đó”

Destin uống một tý café thì khóc tiếp “Tớ không biết tại sao anh ấy giữ tớ, tớ không là gì ngoài một thằng lang thang .”

“Destin, uống hết café đi.” Brian ghét thấy cậu bạn mình khóc. Chết tiệt, cậu cũng ghét thấy Nancy khóc luôn. Destin vừa uống vừa khóc, khi cậu uống xong thì nước mắt cũng ngừng chảy. Brian chở cậu về tới nhà thì trời đã 1h khuya.

Brian giúp Destin ra khỏi xe; cậu bé vẫn còn ỉu xiu. Brian phải chống đỡ cho Destin đi, hai người muốn vấp té vài lần. Khi họ đến gần cửa nhà, đèn ăn sáng và Armand mở cửa cho họ.

“Có chuyện gì vậy?” Armand khoanh tay hỏi.

“Cậu ấy hơi say,” Brian thấy Destin ngược lên, thỉnh thoảng cậu giằng ra ngã vào cửa.

“Tớ không say ” Destin trừng mắt nhìn hai người.

“Em thật sự xin lỗi, em không nghĩ cậu ấy lại uống nhiều như thế. Em đã cho cậu ấy uống café nhưng em không biết nó có giúp gì không” Brian giải thích, lòng thầm mong Armand đừng có lườm mình như thế “Tôi thật sự rất tiếc ngày Riesel.”

“Không sao , cảm ơn cậu, Brian. Tôi sẽ dẫn cậu ấy vào từ đây” Armand nắm xốc áo khoác kéo cậu lên.

“Hey, chơi không đẹp, bỏ ra,” Destin cố giật áo lại

“Chúa ơi, em bốc mùi quá,” Armand rít lên, đóng cửa lại. Anh cởi áo khoác giục sang một bên, Destin lầm bầm trong miệng

“Đồ khốn, để tôi yên” cậu mè nheo, cố chống tay lên lan can.

“Ừ, nếu em không say thế này thì anh cũng mặc kệ luôn. Em thậm chí còn chưa đủ tuổi uống rượu ”

“Ôi biết rồi, anh đưa rượu cho người nhỏ tuổi uống thì không sao nhưng em không được phép nhận rượu từ bạn mình vì em còn nhỏ hử.” Destin hét lên . “Anh có nghĩ như thế khi anh ăn nằm với em không?”

“Cái đó thì dính dáng quái gì đến chuyện em say chứ?” Armand lắc đầu, nhìn Destin tự bỏ đi lên cầu thang . Anh theo sau cậu, hai lần với tay đỡ cho cậu không bị té.

Destin vào trong phòng, quay lại nhìn anh “Em đang hứng tình nè ” Destin thu hẹp khoảng cách hai người, môi cậu tham lam vồ lấy môi Armand.

“Em say lắm rồi Destin . Dừng đi .” Armand từ chối , cậu bé bấu môi hờn dỗi

“Em muốn cảm nhận cái nóng tuyệt vời của anh trong em, Armand. Em muốn được bao bọc trong mùi hương của anh, muốn được trườn mình trên giường anh khi anh làm những động tác cực khoái trên người em” Destin quần chân mình quanh eo anh, môi lần xuống cổ, còn tay thì bấu chặt sau dưới hông anh “Em muốn thét gọi tên anh.”

Miệng Armand xâm chiếm ngay miệng cậu dù anh biết anh nên để Destin xuống giường và bắt cậu bé đi ngủ. Nhưng làm sao anh từ chối được khi cơ thể nhỏ bé của Destin đang quần chặt người anh. Anh di chuyển nhanh hai cơ thể tới giường, nằm trên cậu và bắt đầu cởi hết quần áo . Họ nhanh chóng thỏa mãn nhau. Một Destin hoàn toàn trần trụi luôn miệng đòi hỏi anh

...“Armand, oh chúa ơi ”“Chúa ơi Armand,”... “Một lần nữa, Armand. Làm ơn một lần nữa”...“Armand, Armand nữa. Em cần anh trong em.”.....“Ồ chúa ơi Armand, anh tuyệt quá”

Hai người giao cấu với nhau chỉ đơn thuần thỏa mãn dục vọng xác thịt bấy lâu. Destin trong cơn say không biết bản thân mình làm gì, vẫn luôn miệng đòi hỏi cho đến khi cậu hoàn toàn bất tỉnh. Armand lau rửa người cậu cho sạch sẽ rồi anh đi tắm. Sau đó, anh chỉ biết nằm ôm cậu bé vào lòng mà cố gắng ngủ.

Armand không biết thời gian mình cố ngủ là bao lâu, nhưng khi anh đến bên cửa sổ nhìn ngoài trời thì chỉ mới có những vầng sáng màu cam hơi ló dạng phía xa. Làm tình tối nay với Destin là hoàn toàn sai, anh biết điều đó. Nhưng anh không thể từ chối vì anh quá ham muốn cậu bé, anh có thể bất chấp mọi cách để chiếm đoạt cậu . Nhìn về phía giường ngủ, Destin đang cuộn tròn ngủ say sưa. Anh tự hỏi liệu cậu bé có tức giận khi thức dậy sáng nay không, nhưng anh quyết định anh không quan tâm. Hôm nay , anh phải nói chuyện đàng hoàng với cậu và hai người phải giải quyết hết những hiểu lầm giữa họ. Anh không muốn tiếp diễn tình trạng hiện tại. Trở về giường, anh nằm ôm Destin

.....
Destin thức giấc, đầu óc chậm chậm và mụ mẫm. Đập vào mắt cậu là cái trần giường ngủ , cậu xoay người và bất ngờ nhận ra họ đã quan hệ với nhau đêm hôm qua. Cậu ngồi dậy, hơi nhăn mặt vì cơn đau xuyên thấu từ sau lưng lên đầu

“Destin?” Armand ngồi xuống phía cuối giường .

“Chào buổi sáng” chúa ơi, cậu nhức đầu quá.

“Em có nhớ chuyện đêm qua không?” Armand hỏi, thấy cậu bé nhìn anh “Brian đã mang em về nhà trong tình trạng rất say xỉn , em đã bất tỉnh sau đó.”

“Em đã thế à ” Destin cúi đầu . Trong một phút chốc cậu sợ mình đã làm chuyện gì quá lố đến nỗi không sửa chữa được. Chúa ơi, nếu cậu đã phản bội Armand, cậu sẽ chết mất.

“Well không bất tỉnh trước khi em quăng mình vào anh như một con đ* phóng dăng....” Armand rít to, xem vẻ mặt xấu hổ của cậu “...van xin anh hãy làm tình với em, chúa ơi Destin.”

“Em không phải là một con đ* ” Destin lao vào Armand , tát mạnh vào mặt anh trước khi những cú đấm nhỏ đánh vào ngực anh. Armand để yên cho cậu đánh, vài phút sau anh kéo cậu ra “Dù em có làm gì cũng không xóa bỏ sự thật việc hành xử tồi qua của em. Làm sao em có thể ngồi đó và hành động một cách đầy đạo đức trong khi em đã nhận được thứ mà em yêu cầu !”

Nước mắt rơi xuống má cậu bé. Armand đã không thể đếm bao nhiêu lần anh làm Destin khóc. Quay mặt tránh không nhìn cậu, anh lắc đầu “Anh không thể làm được nữa rồi, Destin. Anh không thể. Không! Anh sẽ không ngủ với em lần nữa như tối qua . Nó làm tình cảm chúng ta quá rẻ tiền và nó không phải tính cách của em.”

“Armand,” Giọng Destin đầy sợ hãi. Chuyện giữa họ giờ đã chấm dứt thật sao. Cậu với tay chạm vai Armand, bất ngờ hai tay anh ôm choàng eo cậu, đầu anh gục trên bụng cậu bé

“Anh không muốn cãi vã với em nữa, anh chỉ không biết mình làm cách nào giải quyết nó. Anh đã cố cho em tự do tung cánh nhưng có vẻ em phản nộ vì điều đó. Và khi anh muốn em ở lại, em ghét nó. Anh không biết em muốn gì , việc cãi cọ với em hằng ngày làm anh chết dần chết mòn bên trong .”

“Em chỉ muốn chúng ta giống như trước khi bị Val tấn công thôi, Armand.” Destin nằm xuống, tay vuốt mái đầu của anh . “Em muốn mọi thứ trở về giống lúc anh thấy em hấp dẫn .”

“Anh vẫn thấy em rất hấp dẫn mà, Destin.” Armand dụi vào những cái vuốt ve của cậu.

“Em không hiểu tại sao anh lại nổi giận khi em đi chơi với Brian và các cô gái”

“Anh nổi điên vì anh thấy mình tệ hại khi ghen và giận em ra ngoài chơi.” Anh ghét cái ý nghĩ có ai khác được chạm vào em hay làm tổn thương em”

“Em xin lỗi vì gần đây cứng đầu và hay gây chuyện với anh.” Destin thì thầm, cảm thấy Armand gật đầu chấp nhận .

“Anh cũng xin lỗi vì đã không thể hiện cảm xúc của mình rõ hơn ” Armand nói, nghe Destin bật cười

“Em cũng thế. Chúng ta hãy hứa sau này sẽ nói chuyện thẳng thắn với nhau nhé. Bởi vì em không muốn ngủ một mình nữa.”

Armand ngẩng đầu lên “Hãy dọn vào đây”

“Sao cơ, em đã ở trong nhà này rồi mà .” Destin cười chọc anh.

“Không phải. Di chuyển đồ đạc của em vào trong phòng này nè. Đặt máy vi tính của em, sách vở, và tất cả quần áo đồ dùng cá nhân của em vào trong phòng anh nè.”

“Thật chứ? Biến phòng này thành phòng của chúng ta sao?” Destin cười rạng rỡ hỏi lại anh, Armand gật đầu xác nhận. “Em rất thích”

“Tốt” Armand lại nằm xuống bụng Destin. Sau một đêm dài mất ngủ, và bây giờ sau khi họ đã giải quyết khúc mắt xong, anh cảm thấy rất buồn ngủ. Nhắm mắt anh thở dài thỏa mãn. Được nằm với Destin, được ôm cậu thế này. Anh thấy Destin ngọ nguậy đòi đứng lên . “Không ”

“Ồn mà, em sẽ trở lại ngay. Em cần café và Aspirin sau đó em sẽ dành hết thời gian nghỉ cuối tuần nằm trên giường với anh.” Destin giải thích, anh mới chịu thả cậu ra.

Mỉm cười, cậu ngồi lên, khoác áo choàng ngủ rồi đi xuống nhà bếp. Đến cuối chân cầu thang, cậu nghe tiếng Margaret đang nói chuyện với ai đó tại cửa. Thấy cậu xuống, bà cười tươi nói . “Brian và các cô gái đến đây”

“Ồ hey,” Destin đến chỗ họ, cậu mời các bạn vào phòng khách

“Destin đi lấy chút gì cho cháu nhé ?” Margaret hỏi.

“Vâng, cho cháu Coffee và thuốc aspirins ”

Bà gạt đầu bỏ đi, cậu ngồi tiếp các bạn mình

“Cậu không sao chứ ? Anh ấy rất giận khi tớ chở cậu về tối hôm qua” Brian nói, mắt không bỏ lỡ vết bầm lớn trên cổ Destin

“Tớ không sao, thật đấy, và chuyện giữa chúng tớ đã êm đẹp như xưa rồi.” Destin mỉm cười đón nhận ly café và hai viên thuốc mà Magarette vừa đem vô. “Cám ơn dì Maggie.”

“Không có chi, các bạn cháu có muốn dùng gì không?”

Mọi người lắc đầu cám ơn bà, bà mỉm cười đi vào bếp nhường chỗ cho họ trò chuyện.

“Destin?” Vivian gọi cậu . “Trông cậu tệ quá .”

“Tớ bị nhức đầu vì say rượu ấy mà . Thật sự là mọi chuyện ổn rồi ”

“Ồ” Nancy thốt lên, mắt nhìn ra phía cửa, họ cũng trở mắt nhìn theo. Quay lại, Destin mỉm cười khi thấy Armand đứng tại cửa phòng. Anh chỉ mặc mỗi chiếc quần jean đen và không gì khác. Bước tới, Destin vòng tay quanh eo anh.

“Armand, Anh đã biết Brian rồi, còn đây là Nancy và Vivian.” Destin nói trong khi Armand cầm cái ly café trên tay cậu, hớp một ngụm.

“Chào mọi người ,” Armand đảo mắt qua 3 bạn, anh để ý thấy họ quá căng thẳng đối diện với anh. Anh quay sang Destin “Em sẽ ở đây lâu không ?”

“Không, anh lên trước khi em lên ngay ”

Armand đưa lại tách café cho cậu, anh gạt đầu chào ba người kia rồi rời phòng.

“Ồ chúa ơi ” Vivian nhảy lên xuống . “Cậu không bao giờ nói anh ấy đẹp trai kinh khủng như thế”

“Tại cậu không hỏi mà ” Destin cười

“Này bạn, tớ muốn ngủ với anh ấy cả ngày đấy ” Vivian mơ màng, Destin bật cười

“Brian chở nhỏ này về nhà ngay đi ,”

“Ừ, hẹn gặp lại cậu thứ hai nhé ,” Brian đáp, họ vẫy chào nhau . Đóng cửa nhà, cậu vào nhà bếp hôn lên má Margaret

“Ăn sáng nhé ?” Bà hỏi

“Um...cháu về giường với Armand đây, chúng cháu sẽ xuống trễ , ok ?”

“Ừ” Margaret mỉm cười . Destin lên lầu, hai người cởi hết quần áo rồi nằm ôm nhau trên giường. Armand nằm giữa, gối đầu lên bụng cậu bé. Destin vuốt ve tóc anh

“Anh thích như thế này,” Armand nói nhỏ, giọng hơi buồn ngủ

“Em cũng vậy,” Họ cười, nhắm mắt hài lòng .

.....

Armand ôm một đồng quần áo tính đem chất hết vào tủ, Destin thấy thế hỏi “Anh chắc nó đủ chỗ chứ ?”

“Ừ, anh có một tủ đồ khổng lồ ,Destin. Em đã thấy mà” Armand nói rồi rời phòng. Destin sắp xếp chỗ mới cho mấy bức ảnh của cậu . Cậu mỉm cười khi Michael nhìn mình trước khi tới giúp Armand

Destin cười thích thú lần nữa, cảm giác cậu dọn vào phòng Armand là điều thật tự nhiên

“Cám ơn anh Michael,” Armand nói khi mọi chuyện đã xong. “Thế em có muốn thay đổi chỗ nào nữa không?”

“Thay đổi á ?” Destin đặt hộp trang sức vào tủ “Không, em yêu căn phòng này, em thích cách bài trí hiện giờ của nó”

“Ok,”

“Có ai đói không ” Margaret xuất hiện hỏi mọi người

“Ồ cháu nè ,” Destin cười . Cậu và Armand xuống nhà dưới dùng cơm trưa. Bữa ăn rất đơn giản và tràn ngập tiếng cười, cậu và Armand là hai người cười vui vẻ với Gates và Margaret.

Tối khuya hôm đó, khi Destin nằm trên giường ngủ của Armand , cậu lại cười. Không , bây giờ nó đã là giường của họ. Cậu quay sang ôm anh chặt hơn. Anh khẽ chuyển mình, và con chó thì rên ư ử vì bị làm phiền giấc ngủ. Destin cười lần nữa, ngáp dài một cái rồi dựa đầu trên ngực anh, nhắm mắt thỏa mãn

.....

“Hey, Anh có cái này cho em ” Armand vào thư viện gọi cậu.

“Hey anh đã về ” Destin không nghe tiếng anh bước vào, cậu đón lấy cái bao thư anh đưa, mở nó ra

“Việc thiết kế phong cảnh sẽ vào rộ lên vào mùa xuân này và anh nghĩ em cần có một tòa nhà làm trụ sở. Việc trang trí bài biện trong đó sẽ được hoàn thành sau 2 tuần nữa, em thích không.”

“Armand cái này...chúá ơi, cái này thật tuyệt vời .” Destin vòng qua bàn học chạy tới ôm anh mừng rỡ .

“Anh vui vì em thích nó ” Armand đặt một nụ hôn lên môi cậu bé trước khi gật đầu chào ba người bạn của cậu rồi rời phòng.

“Destin? Chỉ là một tòa nhà thôi mà ” Brian nhìn vào giấy tờ nhà đất.

“Cậu không hiểu đâu, Brian” Destin vừa đi đến chỗ họ vừa cười toe toét. “Tớ đã tìm thấy một đặc điểm di truyền thú vị trong dòng họ nhà Riesel, những người đàn ông nhà Riesel luôn có một điểm chung”

“Và nó là ...?” Nancy hỏi .

“Họ luôn tặng cho vợ mình một ngôi nhà hay một tòa nhà .” Destin nhìn bạn, nói

“Vậy cậu đang ám chỉ” Vivian tiếp lời Destin

“Rằng Armand đang nghĩ đến một sự lâu dài . Ý tớ là tớ biết khi mình chuyển vào phòng anh ấy đã là một bước tiến lớn nhưng việc Armand tặng tòa nhà này nó còn mang nhiều ý nghĩa hơn nữa.” Destin cười rạng rỡ, tim cậu đang đập rất nhanh. Cậu không thể tin được Armand lại tặng nhà cho mình và trên giấy tờ nó chính thức thuộc về cậu.

16. Chương 16

“Destin?” Armand thắc mắc khi Destin vừa cười vừa kéo anh vào phòng tiệc, không biết cậu đang dự tính điều gì.

“Cứ theo em nào”

“Em dành cho anh sự ngạc nhiên nào vậy ?” Armand hỏi, cười trước vẻ mặt ngây thơ của cậu . Destin chỉ nhún vai, cậu và anh vào một phòng tiệc tối thui. Armand tự hỏi có phải cậu bé đã bỏ quên đồ gì không, nhưng tại sao lại là phòng tiệc trong khách sạn?

“Ngạc nhiên nhé ” Nhiều tiếng thét vang lên và đèn phòng bật sáng. Armand tròn mắt hết nhìn cậu đến nhìn mọi người trong phòng

“Ngạc nhiên nhé, happy birthday Armand.” Destin mỉm cười, nhón chân hôn lên môi anh. Họ đang bị bao quanh bởi khách khứa và mọi người đang chúc mừng sinh nhật Armand

“Anh cũng biết chuyện này sao?” Armand hỏi Adam.

“Um, không. Nếu biết tôi đã cảnh báo anh rồi.” Adam cười toe toét

“Đó là lý do tại sao chúng ta không nói cho anh biết, phải không chị Angie?” Destin nháy mắt với chị Armand.

“Đúng ” Angelica cười với chồng mình

“Anh hiểu rồi” Armand khoác vai người yêu mình “Em và Angie đã sắp xếp hết tất cả à?”

“Well, không chính xác lắm. Billy và Trey có giúp đỡ.” Destin nói , thấy cặp ấy đang đến chỗ cậu

.

“Happy birthday Armand,” Billy bắt tay anh. Armand cười gật đầu chào Trey trước khi quay sang Billy. “Chúng tôi tính làm tiệc nhỏ thôi vì biết anh không thích rình rang, nhưng người yêu bé nhỏ của anh lại không, và cậu bé biết thuyết phục người khác lắm .”

“Ừ, tôi biết mà ” Armand xiết Destin chặt hơn. Họ đi vòng quanh phòng, nhận và cảm ơn lời chúc mừng của mọi người, sau đó họ đi tìm 1 chỗ yên tĩnh để anh cảm ơn riêng Destin.

“Armand?” Destin hỏi khi cậu dừng dựa ban công với Armand.

“Anh muốn cảm ơn em,” Armand hôn ngay đôi môi Destin, anh tiến sâu nụ hôn, dùng lưỡi khám phá ngõ ngách trong miệng khiến cậu bé run người rên khẽ

“Thôi nào cả hai, chuyện đó để dành làm sau đi ” Angelica xuất hiện, nắm hai cổ áo hai người lôi vào phòng tiệc. Destin cười khúc khích tránh xa Armand khi cậu gặp Lincoln vào phòng với Allan.

“Hey hai người đến rồi à ” Destin tươi cười chào đón họ

“Sao có thể bỏ lỡ nó chứ ,” Allan nói, đi đến chỗ Armand

“Trông cậu tươi hơn nhỉ ,” Lincoln nhận xét, Destin gật đầu.

“Armand và em đã làm lành với nhau rồi . Em đã dời vào chung phòng với Armand đấy ”

“Thật chứ ? ” Lincoln vui mừng cho cậu bé, nhìn Destin cười hạnh phúc thế kia. Hai người đi đến chỗ người yêu của mình “Happy Birthday Mr. Riesel.”

“Cảm ơn Lincoln, nhưng hãy gọi tôi là Armand thôi .” Armand chào đáp lại rồi quay sang Allan. “Thế tôi nghe nói văn phòng mới sẽ chính thức hoạt động sớm ?”

“Ừ,” Allan cười .

“Tôi không thể chờ được ” Armand nhìn Destin khi cậu vòng tay quanh eo anh

“Trường học sao rồi Destin ?” Allan hỏi cậu bé

“Rất tốt, cảm ơn anh ” Destin đáp, liếc gặp Angelica đang vẫy tay với mìnhcậu xin phép bọn họ đi một chút . Đến chỗ Angelica, chị nói ngay

“Hey, ta bắt đầu tiệc thôi ” Cậu gật đầu, những món ăn buffet được bày ra và mọi người quây quần bên bàn tiệc.

“Em hạnh phúc không, cưng ?” Armand nghiêng người hỏi nhỏ cậu.

“Rất hạnh phúc, còn anh ?”

“Anh cũng thế, đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên mà anh nhớ mình được có ,” Armand cười, thấy nời thật thư giãn thoải mái.

“Tốt, vì chúng ta có những món quà đây.” Destin cười lấp lửng, Armand nhướn mày với bất ngờ tiếp theo của cậu

“Quà à ?” Anh nắm cổ áo cậu nhìn vào bên trong khiến Destin thắc mắc. “Chỉ muốn tìm những sợi ruy băng thôi.”

“Armand,” Destin đỏ mặt . “Em tặng cho anh món quà mà mọi người ai cũng thấy được cơ mà”

“Chà, hơi thất vọng đấy,” Armand giả bộ xịu mặt

“Em đâu có nói đó là món quà duy nhất đâu” Destin cười rời khỏi ghế, anh nhìn theo dáng cậu mà khoái chí trong lòng .

“Em biết không, cậu nhóc bỏ rất nhiều công sức cho món quà này đó,” Angelica tiết lộ cho cậu em trai của mình hay.

“Và em sẽ trả công cực kỳ hậu hĩ cho cậu ấy ,” Armand cười thích thú như một cậu bé tặng được đồ chơi. Angie thấy thế chỉ lắc đầu. Armand vẫn cười khi đèn trong phòng giảm dần độ sáng , Destin đi ra cùng người đầu bếp với một chiếc bánh sinh nhật khổng lồ.

Anh lắng nghe mọi người xung quanh hát bài hát tặng anh. Anh ngược lên khi Destin choàng tay qua vai anh thì thầm “Anh thổi nến đi.”

“Anh thích ...” Armand chưa nói hết câu đã bị Destin chặn tay lên miệng.

“Ngoan và thổi hết nến đi .” Destin bỏ tay ra. Armand cười ,nhìn cậu bé một vài giây rồi thổi một hơi hết các ngọn nến. Tiếng vỗ tay và hoan hô vang khắp phòng. Bánh được cắt ra chia sẻ cho mọi người. Armand kéo cậu bé ngồi vào lòng mình. Anh vừa giữ cậu trong lòng vừa mở những món quà và đút cậu ăn bánh. Anh thích thú liếm hết những vụn bánh và kem còn dính trên môi Destin. Nhiều tiếng cười nhỏ rúc rích . Anh lờ mờ mắt về hướng đó thấy Lincoln and Allan đang cười với họ.

Armand mừng khi đêm đã khuya , anh với Destin được trở về nhà . Họ chào ngủ ngon gia đình Gates . Destin thả cho con Dog ra ngoài chơi rồi cậu trở vô phòng,cởi hết đồ và nằm ngủ trên giường với anh.

“Cảm ơn em”

“Hân hạnh của em mà” Destin vuốt nhẹ má Armand. Anh ôm cậu, chuyển đổi tư thế và bắt đầu chuyện riêng của hai người. Một đêm sinh nhật thật hoàn mỹ.

Destin ngược lên từ bản kế hoạch cậu đang làm việc khi Armand đi vào văn phòng cậu với Byron Swift. Armand mỉm cười với cậu bé, ngồi xuống chiếc ghế đối diện . Destin cười “Em sắp hoàn thành bản kế hoạch rồi.”

“Tốt ” Armand thấy Byron cũng cười. Ông nói “ Vợ và các con tôi rất thích khu vườn cậu sửa lại đấy.”

“Tôi rất vui vì điều đó ” Destin tiếp tục công việc dở dang của mình trong khi hai người kia bàn chuyện kinh doanh với nhau. Một lúc sau, Byron rời khỏi văn phòng, Armand quay lại chú ý Destin

“Em xong chưa ?” Armand hỏi

“Gần xong rồi ” Destin cười, vài phút sau cậu đưa bản kế hoạch cho anh xem. Armand nhìn vào nó, phải thẩm thấu phục tài năng của cậu bé. Anh lấy bút và ký phê chuẩn ngay bản kế hoạch “Anh thậm chí không nhìn vào các khoản chi tiêu”

“Đó ổn mà ” Armand nói, tay không dừng bút. “Em là công ty duy nhất anh muốn ký hợp đồng”

“Anh vẫn còn tập bú huh?” Destin chọc Armand , thấy anh dừng lại để nhìn cậu rồi một nụ cười gian hiện lên trên mặt anh

“Em chưa bao giờ phản nản anh về điều đó, thật sự em còn thét lên vì khoái nữa ấy chứ .” Armand đáp, đắc ý khi mặt Destin đỏ ửng lên

“Anh này kỳ ghê .” Cậu đứng dậy, vươn người cho đỡ mỏi. Khi quay lại , bắt gặp Armand nhìn mình với cặp mắt đầy thèm khát . “Đợi đã, anh đã hứa dẫn em đi ăn mà.”

“Chúng ta có thể đi ăn sau ” Armand bỏ bút xuống, anh đứng lên đi vòng qua bàn đến bên Destin, người đang lùi dần về phía sau để tránh anh

“Không. Anh đã hứa. Không có sex đến khi anh cho em no bụng .” Destin cười đáp

“Và nó nên như thế ” Adam lên tiếng từ cửa văn phòng. Hai người quay lại nhìn anh với hai biểu cảm khác nhau, Armand thì cau có còn Destin thì hớn hờ

“Đúng thế ” Destin vội lấy áo khoác mặc vào. Armand lầm bầm trong miệng, rửa sạch cả hai nhưng anh cũng mặc áo khoác vào. Adam cười thích thú, chúc họ ngủ ngon rồi rời văn phòng. Destin và Armand theo sau cùng đi thang máy xuống tiền sảnh.

“Em muốn ăn ở đâu ?” Armand hỏi khi họ băng ngang khu tiền sảnh.

“Ở đâu cũng được ” Destin đáp, mỉm cười cảm ơn Gates đã mở cửa xe cho họ. Armand chỉ chỗ ăn cho ông đi . Một lúc sau, họ đến một nhà hàng nhỏ. Một người đàn ông chào đón họ

“Welcome Mr. Riesel, bàn cho hai người ?”

“Vâng” Armand theo người đàn ông ấy. Destin nhìn ngó xung quanh, đây tuy là nhà hàng nhỏ nhưng mọi thứ bên trong trông rất sang trọng mắc tiền. Họ ngồi xuống một bàn nằm trong góc khuất, một chỗ riêng tư tránh xa mọi người. Armand rót rượu cho Destin

“Anh tính chuốc cho em say à ?” cậu cười .

“Không, chỉ một ly cho em thôi.” Armand đáp. Họ chọn món ăn trong thực đơn xong thì Armand ngồi yên đó ngắm cậu bé

“Anh lại làm như thế nữa rồi ” Destin nhìn anh qua ly rượu.

“Làm gì?”

“Dòm em chăm chăm ấy ” Destin đặt ly rượu xuống để nhìn thẳng vào mắt Armand. Tim cậu lỡ nhịp khi nụ cười hiện trên mặt Armand

“Đó là bởi vì em trông rất xinh đẹp và ngọt ngào.” Armand làm cậu bé mắc cỡ, ửng đỏ hai má. Armand thấy thế càng muốn găm lên , muốn dẫn ngay cậu đến cái giường nào đầu tiên anh tìm thấy

“Armand,” Destin nhận ra ý định trong ánh mắt của anh

“Anh biết, sẽ không cho đến khi ta ăn xong.” Armand đáp, Destin gật đầu . “Vậy em cho anh biết em có làm gì nữa không?”

“Chỉ có một việc ngoài dự án Grand hotels . Em phải theo Corey đến xem mấy ngôi nhà đang xây ở dưới đường . Nhưng sau đó thì không làm gì cả “

“Còn tòa nhà anh tặng thì sao ?” Armand biết cậu và Corey đã đến xem nó

“Nó đẹp lắm” Destin cười dịu dàng với anh. “Mọi người rất thích ”

“Anh mừng đấy ”

Thức ăn được dọn ra, họ vừa trò chuyện vừa ăn . Destin cố nài nỉ anh phần trắng miệng, cái này giống như 1 sự trừng phạt với Armand khi ngồi ngắm cậu ăn kem. Sớm sau đó, họ lên đường về nhà. “Em có vui không cưng ?”

“Em rất vui,” Destin rúc sâu vào cánh tay anh.

Họ chào tạm biệt Gates và lên lầu. Con Dog hớn hở vẫy đuôi dẫn đường, Armand cười với nó .

“Armand?” Destin gọi khi anh bắt đầu lột trần cậu. Ngã đầu ra sau cho anh rộng chỗ hôn lên cổ, cậu rên khẽ với sự tiếp xúc này.

“Mai em có tính làm gì không?” Anh hỏi, mắt nhìn cậu đầy thèm khát .

“Không, sao thế ?”

“Bởi vì anh sẽ cho em thức suốt đêm nay ” Armand thì thầm, chiếm lấy môi Destin. Anh từ từ dẫn sâu nụ hôn, từ từ đưa cơ thể họ đến giường. Một dòng quần áo rơi vãi trên đường đi phía sau họ....

.....

Armand vào nhà bếp để xem Destin đang làm gì. Anh đi tới tủ lạnh bỏ vài chai nước vào trong giỏ đi picnic. “Destin em đang làm gì thế?”

“Billy và em tặng đồ em bé cho Holly, chị ấy đã sinh vào thứ sáu này. Còn anh tính làm gì thế ?”

“Chuẩn bị bữa trưa cho picnic vì em nói em sẽ ăn trưa với anh.” Armand cười toe toét, tay lấy hết những thức ăn mà Magarette đã chuẩn bị dùm anh cho vào giỏ. Khi làm xong, anh quay lại Destin. Cậu đang vật lộn với giấy bóng dùng gói quà quanh giỏ đựng quà. Cuối cùng, cậu để cho nó thẳng đứng và cột nơ lên đó. Hài lòng với nó, cậu hỏi anh “Khi nào thì bác Gates về ?”

“Khoảng giờ ăn tối, hai vợ chồng chú ấy ra ngoài rồi. Sao thế ? ”

“Gates tính chở em đến nhà Michael .”

“Đi nào, anh sẽ chở em ” Anh nói xong tay cầm giỏ picnic và một tấm khăn lớn. Destin gật đầu, đem theo máy ảnh , huýt sáo gọi con Dog đến để đeo dây vào vòng cổ rồi theo anh ra garage . Khi vào trong đó , cậu gõ ngang trước những hàng xe hơi.

“Wow,” Cậu lắc đầu cho tỉnh rồi ngược nhìn Armand

“Sưu tập xe hơi là sở thích của bố anh và anh. ” Armand đáp, thấy Destin thích thú đi ngắm từng chiếc. “Chọn một chiếc đi, bất cứ chiếc nào em muốn.”

“Thật chứ ?”

Armand gật đầu. Destin hớn hở quan sát từng chiếc một, mắt cậu lướt qua mọi nhãn hiệu, kiểu xe mà mình có thể nghĩ tới. Chợt cậu tròn mắt trước một “Em” , cậu biết nó chỉ vừa mới được rao bán hồi tuần đầu của tháng 4 này , chiếc xe thật là tuyệt “Ta có thể đi chiếc này không ?”

“Xe Ford mui trần à?” Armand lấy chìa khóa và ấn nút mở cửa garage. Destin mở cửa xe chất giỏ quà rồi giúp Armand chất giỏ picnic. Vào xe, anh thấy Destin đã ngồi vào chỗ, con Dog nằm giữa hai người . Anh mỉm cười, lái xe đi, mắt liếc nhìn cậu bé đang thích thú thả tóc bay theo gió. Không lâu sau họ tới nhà Michael. Destin xuống xe gõ cửa

“Hey,” Michael cười chào Destin. “Cậu cần chở đi đâu à ?”

“Không. Em mang quà tới tặng anh nè”

“Ồ,” Michael bước lui cho họ vào. Destin cười, hăm hở chờ Michael dẫn cậu đi xem em bé. “Lối này .”

“Em quá hưng phấn này ” Destin nói khi họ vào một căn phòng xinh đẹp, bên trong là bà mẹ trẻ đang nằm cạnh em bé mới sinh.

“Holly đây là Destin và ngài Riesel.” Michael giới thiệu thấy vợ mình ngạc nhiên, cô vội ngồi dậy ngay ngắn. Destin bước tới đặt giỏ quà lên bàn mỉm cười chào cô

“Chúc mừng chị ”

“Cám ơn cậu ” Holly tròn mắt nhìn giỏ quà to kia .

“Em không biết chị đã có gì, và Billy đã tính mang tặng chị đấy ” Destin nói , Holly mỉm cười thay đổi tư thế em bé trên tay . “Em có thể bế cháu được không?”

“Được chứ”

Destin cẩn thận nhận em bé từ tay cô. Mắt tròn to nhìn sinh vật nhỏ bé mong manh . “Cháu dễ thương quá ” Destin cười “Chị mở quà ra xem đi .”

“Được rồi. ” cô thích thú khoe những món quà cho Michael xem . “Wow, anh nhìn này ”

“Vâng, em biết tụi em hơi tặng quá lố nhưng đáng mà ” Destin nhún vai nói, cậu kêu Armand lại xem em bé

“Destin, được rồi ” Armand không nhúc nhích từ nơi anh đứng.

“Armand, thôi nào, cô bé đáng yêu quá à, đến xem đi anh”

Anh cuối cùng cũng chịu thua cậu. Đến cạnh Destin , anh ngược nhìn qua vai cậu. “Cô bé đáng yêu không anh ?”

“Ừ” Armand ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ tiếp xúc với sinh vật nhỏ như thế này.

“Tôi chụp hình nhé ?” Michael hỏi ý kiến, Destin gật đầu mà thậm chí không ngược lên . Michael lấy máy ảnh của cậu chụp ngay cảnh ấy, anh thấy vẻ ngạc nhiên của Armand, mỉm cười vì biết người đàn ông này đang nghĩ gì

“Tên em bé là gì thế ?” Destin hỏi

“Cara Ann,” Holly đáp , cậu gật đầu mỉm cười

Một lúc sau Armand lên tiếng “Chúng ta đi thôi, để cho hai mẹ con nghỉ ngơi .” Cậu trao lại baby cho mẹ rồi chào tạm biệt hai người.

“Cám ơn vì đã ghé thăm nhé ” Michael tiễn họ ra xe. Cậu chào vẫy tay với anh khi xe chạy đi.

“Giờ chúng ta đi đâu vậy anh?” Destin hỏi, thấy Armand cười gian.

“Đây là 1 sự ngạc nhiên, em sẽ thích nó cho xem ” Họ lái xe trong im lặng. Destin rất thích thời tiết đầu mùa xuân này. Dù ban đêm vẫn còn lạnh nhưng ban ngày trời lại ấm và tuyết cũng dần tan hết. Cậu nhìn quanh thấy Armand rẽ vào một con đường nhỏ. Một lúc sau , anh rẽ tiếp vào con đường đất. Destin ngó xung quanh trước khi nhìn anh hỏi “Anh biết chỗ anh sắp tới chứ?”

“Không phải cưng đang sợ đấy chứ ?” Armand ngó qua kính chiếu hậu

“Em không sợ vào rừng , hay ít ra không phải khi em không biết mình đang ở đâu. ” Destin nhìn những hàng cây bắt đầu đặc dần và sớm sau đó, mọi thứ chìm trong vẻ hoang sơ của cây cối, con đường cũng hẹp dần trước mặt họ.

“Đừng lo, anh biết mình đang đi đâu mà .” Armand với một tay đặt nhẹ lên đùi cậu trấn an. Destin mỉm cười thư giãn lại, chừng nào Armand còn bên cậu, cậu không thấy sợ gì hết. Thành linh, hàng cây mở rộng ra trước mắt , để lộ ra một hồ nước mênh mông .

“Wow,”

Armand dừng xe, cậu bước ra thả dây cho con chó chạy đi chơi rồi ngẩng người ngắm cảnh vật. Armand thì trải khăn và bày đồ picnic bên cạnh bờ hồ. “Cảnh đẹp quá .”

“Anh biết em sẽ mê ngay mà ,”

“Thật tuyệt vời, đúng là một buổi chiều nên như thế này.” Destin nhìn Armand, cậu đón đĩa thức ăn anh đưa và cảm ơn. Họ ngồi đó ăn uống và ngắm cảnh, sau đó dọn dẹp đồ đạc và cho con Dog ăn. Armand mỉm cười ngắm cậu bé với con chó.

“Thật là tuyệt “ Destin ngồi dựa vào anh sau khi cho chó ăn xong. Con Dog làm nũng, rên ư ử dựa đầu lên đùi cậu bé.

“Anh nghĩ em đang làm hư con chó rồi đó ” Armand nói, nghe cậu thở dài hài lòng lấy tay anh che mặt mình . Vài phút sau không thấy hồi âm, anh lay cậu “Em không ngủ đấy chứ, cưng ?”

“Còn tùy thuộc vào ...” Destin nói không nhúc nhích

“Vào gì ?”

“Anh ” Destin lộ đầu dưới cánh tay anh , mỉm cười nhận ra khoảng cách quá gần giữa hai người. Cậu rướng người một chút , môi chạm môi Armand. Họ thay đổi tư thế để hai cơ thể tiếp xúc nhau nhiều hơn. Đến khi Destin dứt ra để thở thì Armand tấn công ngay cổ cậu bé.

“Destin,” Anh thì thầm cảm nhận tay Destin luồn vào trong áo mình. Anh tiến tới nhưng bị sượng lại khi cảm thấy cái gì đó đẩy đẩy vào anh tại nơi họ nằm . Nhích người ra, anh thấy con Dog đang cố gắng chui giữa hai người. Đuôi nó vẫy liên tục và nó liếm mặt họ.

“Nó cảm thấy bị bỏ rơi đó ” Destin cười vang , tay vuốt ve bộ lông mềm của nó. Armand chớp ngay đôi môi cậu ngay trên đầu con thú. Vài phút sau, họ tách ra, Destin nằm ôm con chó trong khi Armand vòng tay ôm cậu. Họ ngồi đó ngắm cảnh tiếp .

,.....

Armand trở người nhìn đồng hồ trên bàn. 0 h 01' khuya. Anh lay cậu bé “Dậy nào, mặc áo choàng vào rồi theo anh.”

“Armand em mệt lắm ,” Destin nũng nịu, hy vọng anh tha cho mình

“Nhưng hôm nay là sinh nhật em ,” Armand dựng cậu ngồi dậy. Destin nhắm mắt nhưng cũng phải mặc áo vào và theo anh . Họ xuống lầu, xuyên qua căn nhà tối đến trước cửa nhà và dừng lại ngay bậc thềm. “Nhìn xem”

“Gì chứ ?” Destin ngáp dài, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh. Cậu há hốc khi thấy một chiếc xe hơi với cái nơ màu đỏ to tướng thất quanh nó . “Anh đùa với em phải không ?”

“Không ,” Armand nói, dẫn cậu ra xe.

“Em không biết lái” Destin ngắm chiếc xe. Nó thật xinh đẹp. trông giống chiếc Barracuda màu xanh đen cổ kính.

“Anh sẽ dạy em ” Armand vòng tay ôm người yêu “Nói anh nghe xem em thích nó chứ ?”

“Em rất thích ,” Destin cười toe toét, quay lại ôm cổ anh “Bây giờ hãy ẵm em về giường và làm tình với em đi.”

“Sinh nhật của em mà ” Armand tuân lệnh , bế cậu thẳng về phòng ngủ....

.....

Destin ngược lên khi Armand vào vườn hồng với nụ cười trên khuôn mặt “Happy birthday, cưng.”

“Cám ơn anh ” Destin quay lại chú ý những búp hồng mới chớm, không dấu nổi nụ cười hạnh phúc. Armand đã tổ chức một buổi tiệc lớn cho cậu và cậu biết chỉ còn vài giờ nữa là quan khách sẽ đến.

“Em trở vô nhà chưa ?” Armand hỏi, nhìn người tình bé nhỏ của mình

“Một phút nữa em đi ngay.” Destin thấy anh đang thu hẹp khoảng cách hai người. Armand ngó qua vai cậu để xem công việc cậu đang làm

“Đẹp quá ” Armand khen, di chuyển những sợi tóc của cậu ra khỏi vai và hôn nhẹ lên cổ . Destin nhắm mắt, nghiêng đầu cho anh có nhiều khoảng trống. Cậu yêu thích cảm giác những nụ hôn mang lại. Tay Armand vòng quanh người cậu.

“Armand,” Destin rên khẽ, hai đầu gối yếu dần khi tay anh vuốt ve phía trước ,chỗ nhạy cảm bên dưới. “Ồ Armand.”

“Hum?” Armand đẩy hai người vào sâu trong vườn hồng, xoay cậu bé đối diện với anh . Họ từ từ ngã xuống đất.

“Không phải ta nên vào nhà sao ?” Destin hỏi khi anh tấn công tiếp cái cổ của mình.

“Một phút nữa ” Anh thả một tay vào trong áo cậu, chuyển người Destin lần nữa trong khi tay kia kéo quần short của cậu xuống.

“Armand,” Anh đã kéo nó ra khỏi cơ thể cậu .

“Anh hứa sẽ cẩn thận “ Armand nói, chỉnh cho cậu quỳ trên hai tay hai chân. Tiến tới, anh đưa một ngón tay vào cậu thăm dò nghe cậu bé rên khẽ, anh mỉm cười. Đẩy thêm một ngón tay đã thấm nước bọt vào tiếp, anh cúi xuống hôn lên đôi gò tròn trịa ấy.

“Chúa ơi Armand ! ” Destin rít lên , đẩy theo tay anh . Một tiếng rên khác lại thoát ra khi tay còn lại của Armand vuốt ve lấy phần nhạy cảm phía trước. Tay và miệng anh làm việc, nghe tiếng cậu bé thở nhanh dần. Anh chợt buông ra làm Destin thất vọng

“Đến đây nào .”

Destin quay lại, thấy Armand đã mở khóa quần ra, Destin mỉm cười giúp anh. Khi đã thoát khỏi sự bó buộc, Destin cúi xuống phục vụ ngay “Cậu bé” Và thích thú khi anh rên khẽ , tay vuốt ve lưng mình.

“Destin, chúa ơi Destin. ”

Khi thấy “Cậu bé” của mình đã lý tưởng , anh ẵm Destin lên và nhẹ nhàng đặt cậu ngồi đúng vị trí. Destin sẵn lòng ôm anh , hai chân vòng quanh eo . Cậu rên rỉ khi anh từ từ vào trong mình. “Chúa ơi , Armand.”

“Chậm chậm thôi em ” Armand rít lên. Khi đã hoàn toàn chìm sâu vào trong cậu, Armand mới dám thở mạnh . Anh vòng hai tay quanh eo cậu và ôm chặt cơ thể này. Destin bắt đầu di chuyển

“Armand,” Destin gọi, miệng hôn lên hàm Armand trong khi tay anh nâng giữ cho nhịp điệu từ từ. Cảm giác thật tuyệt vời, khi mà mọi thứ bên trong cậu trở nên gần như quá nhiều. Vòng tay quanh vai anh, cậu rên lần nữa.

“Cậu bé ngoan” Armand lăm bắm còn tay thì mát-xa đôi mông của cậu

“Armand,” Destin xiết chặt lấy anh, cậu không thể chịu được nữa, không thể chịu được cái cảm giác trong người mình nữa. “Armand, EM YÊU ANH .”

Destin chợt thấy anh sững người lại, cậu buông ra để nhìn mặt anh . Một vẻ kinh hoàng hiện trên mặt Armand, anh xô mạnh cậu ra . “CÚT ĐI”

“Gì cơ ?” Destin không tin vào tai mình

“Gom đồ của em và cút đi.” Armand rít lên, anh đứng dậy và kéo khóa quần lại. Anh nhìn Destin như thể cậu bé hoàn toàn bị mất trí.

“Armand,” Destin mặc vội quần áo lại.

“Làm sao em có thể hành động như vừa rồi được chứ?” Armand nạt lớn, quay đầu đi thẳng về nhà . Destin theo sau, không thực sự muốn cãi nhau với anh

“Em không nói gì sai cả,” Destin thét to, thấy Armand dừng lại và quay mặt nhìn cậu

“Có, em có. Và em sẽ gom đồ cút khỏi đây.” Armand rít lên rồi đi tiếp, anh rẽ theo lối khác vào nhà vì không muốn gặp mặt khách khứa.

“Chết tiệt, Armand.” Destin thét to lần nữa, biết các vị khách ở ngoài hiên có thể nghe tiếng họ. “Anh hành động như thể em vừa nói với anh em đã ngủ với nửa Boston này, thay vì em nói em yêu anh.”

“Câm miệng,” Armand bước nhanh hai bước một lần. Destin theo sau, không để anh rời khỏi mình. Cậu theo anh vào văn phòng, đóng sầm cửa phía sau cậu

“Em sẽ không đi đâu cả ” Destin nói lớn tiếng. “Em sẽ không để anh gạt em ra như thế.”

“Destin,” Armand bắt đầu không dám nhìn thẳng cậu bé . “Anh muốn em thu dọn đồ đạc của em, bất cứ thứ nào em muốn em có thể mang theo. ...Em đã dám nói... Chúa ơi, Destin, sao em lại có thể nói những từ đó chứ...”

“Bởi vì đó là sự thật và em đi khỏi nơi này cũng không thay đổi được sự thật đó.” Destin thấy anh lắc đầu chối bỏ . “Nếu em ra đi, Armand, nó sẽ là cuộc chia tay vĩnh viễn.”

“Sao cơ ?” Armand nhìn cậu.

“Em rời khỏi, em sẽ rời khỏi đây vĩnh viễn. Sẽ không có chuyện Adam tìm cho em một căn nhà hay đại loại như thế. Em sẽ trao công ty lại cho Corey và bỏ tất cả ở lại đây. Sẽ không có chuyện tối tối đến gõ cửa phòng em để đòi quan hệ .”

“Destin.” Armand thấy sợ hãi thật sự.

“Em thậm chí sẽ không ở lại thị trấn này, bởi vì nó rất đau khổ.” Destin gập vế mặt hoảng sợ trên mặt Armand. “Armand , Em đã yêu anh rất lâu rồi. Em không nhớ chính xác mình yêu anh từ khi nào nhưng em biết nó đến trước cả lần quan hệ đầu tiên của hai ta.”

“Nhưng anh không yêu em, anh không thể...” Armand đáp yếu ớt. Destin gật đầu, mặc dù cậu biết trước điều đó, nó vẫn rất đau và choáng váng. “Nhưng anh rất cần em phải không?”

“Ừ, nhưng em yêu anh thì thật không công bằng với em. Vì anh không thể đáp lại tình cảm ấy.” Armand nói, thấy nụ cười buồn trên mặt cậu bé. Cậu tiến đến gần mình

“Không sao đâu anh ” Destin leo lên lòng anh. “Em sẽ không bỏ cuộc đâu. Em sẽ không rời khỏi đây. Anh bị mắc kẹt với em rồi”

“Anh biết ,” Armand khẽ đáp, mắt nhìn thẳng vào mặt cậu . “Em quá ngọt ngào hấp dẫn”

“Em biết “ Destin hôn nhẹ lên môi Armand. Cậu mỉm cười và ôm chặt lấy anh. “Chúng ta nên ra tiệc thôi.”

“Ừ” Armand mỉm cười, nắm tay cậu và để cậu dẫn ra ngoài hiên. Mọi người cùng chúc mừng sinh nhật cậu. Destin không biết họ đã nghe chuyện đến đâu nhưng an tâm khi thấy mọi người làm lơ chuyện cãi vã vừa rồi.

“Happy birthday,” Vivian bắt tay cậu.

“Cám ơn cậu ” Destin bị quay giữa những lời chúc mừng của bạn bè và người quen trong một lúc cho đến khi cậu nhận ra mình đang đứng kế Adam và Angelica.

“Cậu có muốn giải thích cho chúng tôi nghe những lời la hét vừa rồi là gì không?” Adam hỏi

“Adam,” Angelica nhắc nhở chồng mình

“Không sao đâu Angie ” Destin nhìn họ . “Em đã thổ lộ với Armand rằng em yêu anh ấy”

“Em đã... cái gì ?” cả hai giật mình la nhỏ kiềm chế giọng mình lại làm Destin bối rối cúi đầu .

“Em đã nói thế ” Giọng cậu nhỏ như tiếng thì thầm “ rằng em yêu anh ấy và anh ấy sẽ phải chấp nhận điều đó”

“Rồi cậu ấy phản ứng sao?” Adam liếc qua Angelica trước khi quay lại cậu bé

“Bảo em thu dọn đồ đạc và cút đi ” Giọng Destin run run . “ Nhưng khi em bảo em sẽ biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc sống của anh ấy, vì được gặp anh ấy mà không được chạm vào thì rất đau khổ”

“Destin,” Angelica lo lắng e ngại cho cậu .

“Không sao đâu chị. Anh ấy không muốn em đi và anh ấy đã rất hoảng sợ” Destin thấy cả hai gật đầu , cậu xin lỗi và tránh mặt đi chỗ khác.

“Anh không thể tin được cậu ấy dám thổ lộ rằng mình yêu Armand,” Adam vòng tay ôm eo vợ mình

“Tại sao không dám chứ, Destin đã yêu cậu ấy rất thật lòng mà.” Angelica nói, thấy chồng mình nhìn . “Thôi nào Adam , nếu Armand không có tình cảm gì với Destin, cậu ấy sẽ thậm chí không cố gắng tìm cách làm hòa chuyện cãi vã và cũng sẽ không phản ứng mạnh mẽ như vừa rồi đâu.”

“Ừ, có lẽ thế, nhưng nó vẫn...” Adam ngó nơi Armand đang đứng nói chuyện với Gayle “Cậu ấy có vẻ chấp nhận chuyện này tốt hơn anh nghĩ đấy.”

Angelica nhún vai, nhìn Destin đang đi đến chỗ Armand vòng tay quanh eo anh. Chị cũng có thể thấy vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của Armand mà chưa bao giờ mình được thấy. Chị mỉm cười cùng chồng đến chỗ của họ .

“Hôm nay vui thật ” Angelica lên tiếng làm Destin và Armand chú ý mình . “Chị rất mừng là hôm nay thời tiết đẹp để chúng ta làm tổ chức tiệc ngoài trời đấy.”

“Vâng ” Destin dựa đầu lên ngực Armand

“Ồ ta mở quà đi ” Armand cười đề nghị cậu bé, anh kéo cậu đến chỗ đặt quà. Sau đó họ ăn uống và vui vẻ thư giãn một ngày tuyệt vời bên bè bạn và gia đình. Destin như đang ở trên thiên đường, cậu đã nói với Armand tình cảm của mình . Có vẻ cậu đã tìm đúng chỗ nương tựa.

.....

“Destin,” Armand vuốt dọc tay trên tấm thân ướt mồ hôi của cậu, dừng ngay chỗ cong của eo.

“Hum?” Destin ngược nhìn người đàn ông phía trên mình.

“Nói lần nữa đi cưng?” Armand yêu cầu, gục đầu lên vai cậu.

“Em yêu anh,” Destin thì thầm vào tai anh, nghe anh rên lên thích thú và bắt đầu đẩy người vào cậu nhanh hơn.

“Lần nữa đi ” Armand ôm cậu bé chặt hơn, cảm nhận hai chân Destin đang xiết quanh người mình

“Em yêu anh. Em yêu anh .Em yêu anh” Destin thốt ra nhiều lần.

“Anh xin lỗi, anh biết mình ích kỷ nhưng nghe em nói điều này....nó thật lạ đối với anh” Armand 1 tay đỡ lấy thân dưới, 1 tay vuốt ve phần cương cứng của cậu, đẩy nhanh hơn. Destin tiếp tục thốt ra 3 từ kỳ diệu ấy, nhắm mắt hưởng thụ âm thanh của hai người.

“Armand!” cậu thét lên khi cả thế giới của mình bùng nổ . Armand vẫn tiếp tục đẩy ra vô trong cậu, nghe những tiếng rên khoái lạc của người yêu.

“Destin, chúa ơi Destin,” Armand thét lên và trút hết trong cậu. Họ nằm đó, thở hổn hển, vẫn kết nối với nhau cho đến khi nhịp thở cả hai trở về bình thường.

“Chúng ta nên đi tắm thôi ,” Destin nói khi anh cứ ôm chặt mình

“Một phút nữa đi ,” Armand mỉm cười, lấy khăn lau mình cho cậu rồi cúi xuống hôn say đắm lên đôi môi. Một phút sau anh thả ra, mỉm cười nhìn cậu .

“Armand,” Destin thấy mắt mình nặng dần, cậu rất muốn ngủ ngay nhưng lại không muốn sáng ra thức dậy trong mùi hôi và nhớp nháp này.

“Ok chúng ta đi tắm thôi ” Armand đứng lên kéo cậu vào nhà tắm, họ thỏa mãn trong vòng tay nhau.

“Cám ơn anh đã tổ chức buổi tiệc sinh nhật tuyệt vời này. Armand. Nó rất ý nghĩa đối với em.”

“Em là nhất mà ” Armand đáp, ôm cậu vào lòng.

Destin dừng công việc nhớ lại hai tuần vừa qua. Thật là hai tuần bận rộn, tối mất tối mũi với công việc đến nỗi cậu không nhớ lần cuối cùng cậu và Armand được ở bên nhau hơn 1 tiếng đồng hồ là khi nào, trừ khi họ đi ngủ.

“Destin?” Brian gọi

“Gì ?”

“Cậu làm xong rồi hả ?”

“À, xin lỗi, tại tớ mệt quá .” Destin cười già lã

“Sau buổi học này cậu nên về nhà và nghỉ ngơi đi”

“Không thể rồi, công việc trên công ty còn nhiều quá” Destin cố gắng chặn cơn ngáp “Corey và tớ đang cố gắng ổn định văn phòng mới nữa”

“Vậy có lẽ cậu nên bảo với Armand “Kiêng cử” bớt đi.” Brian nói nhỏ thấy bạn mình bật cười . “Tớ cũng hiếm gặp Armand gần đây lắm. Và nếu có thì chúng tớ cũng quá mệt mà nằm ngủ thẳng cẳng ngay chẳng làm gì cả”

“Ồ,” Brian quay lại bài tập không nói gì nữa. Một lúc sau, họ ra về, Destin ngạc nhiên khi gặp Michael đến đón mình.

“Mừng anh đã trở lại ,” Destin mỉm cười chào anh

“Cám ơn cậu. Cậu muốn đi đâu ?”

“Khu xây dựng Grand Hotel , em cần chụp hình .” Destin nói xong thì nhắm mắt tranh thủ nghỉ một chút

“Hey nhóc, chúng ta tới rồi ” Michael lay gọi cậu bé. Destin mở mắt vẫn chưa tỉnh ngủ, tay quờ quạng mở cửa xe.

“Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Holly và tôi đã nói chuyện với nhau và vì chúng tôi không có họ hàng nào là nam cả nên chúng tôi muốn cậu làm cha đỡ đầu cho Cara.” Michael nhìn Destin chờ đợi

Destin cười rạng rỡ “Đó là vinh dự của em. Cám ơn anh.”

“Tuyệt lắm”

Michael nhìn cậu ra xe và đi về phía Corey đang đứng. Họ nói chuyện vài phút sau đó Corey chỉ trở gì đó cho Destin ghi chú lại. Họ đồng ý với nhau vài điều rồi Corey cầm giùm giấy tờ cho cậu chụp hình. Trong lúc chờ đợi, Michael rảo mắt khắp khu vực , chắc chắn không có tên tóc vàng nào lảng vảng quanh đây. Một lúc sau, Destin trở về xe. Anh chở cậu về nhà và chia tay tại đó.

“Maggie cháu về rồi đây ” Destin đi vào nhà bếp gọi to

“Chào cháu, trường học thế nào rồi ?”

“Tuyệt vời ạ. Cháu đã đuổi kịp mọi thứ . Cháu làm bài tập ở trong phòng khách nhé đi.”

“Ừ ” Bà mỉm cười nhìn con chó tò tò theo chủ. Destin thả người xuống bộ ghế sofa, lấy tập vở ra và bật TV xem một tý trước khi làm bài. Cậu sượng lại mỉm cười trước một tin tức. Một nhà máy chế biến rượu vang đã tạo một sản phẩm pha trộn giữa rượu và chocola . Destin ghi chú ngay địa chỉ nhà máy, hy vọng Adam sẽ giúp dẫn cậu đi mua loại rượu này cho ngày kỷ niệm sắp tới của cậu và Armand. Tắt TV cậu bắt đầu làm bài

.....

“Destin, hey Destin.” Armand lắc lắc vai cậu một lần nữa

“Hum?” Destin ngẩng đầu lên khỏi quyển sách được kê. Cậu chỉ tính chớp mắt một phút, ai ngờ... “Xin lỗi, em hơi mệt một tý .”

“Anh thấy mà ” Armand ngồi xuống ghế sofa. Destin dụi mắt nhìn đồng hồ treo tường, cậu rửa thềm trong miệng

“Chết thật, em còn quá nhiều việc phải làm.” Cậu vươn vai và ngáp dài một cái rồi im lặng quay trở lại công việc sau khi liếc qua Armand thấy anh đang xem TV. Destin không biết mình đã làm trong bao lâu , chỉ biết Magarette đã đem bữa tối lên tận nơi cho họ. Cậu vừa làm vừa ăn.

“Em còn làm bao nhiêu nữa ?” Armand hỏi

“Em còn phải hoàn thành kế hoạch đã duyệt của dự án Grand Hotels.”

Armand nhướn mày nhìn cậu . “Không phải những thứ đó phải nằm trên bàn của anh chiều nay rồi sao?”

“À..đúng vậy. Nhưng em còn phải chụp thêm hình và sau đó Corey có đưa ra thêm một vài ý kiến mới ”

“Dù em là người tình của anh , em vẫn phải đảm bảo công việc đúng thời gian chứ.” Giọng Armand nghe hơi phật ý . “Anh cần những bản kế hoạch đó.”

“Em biết, em sẽ đưa chúng vào sáng mai “

“Không ” Armand lắc đầu . “Đây không phải là cách kinh doanh đúng, Destin.”

“Em biết Armand, em xin lỗi, nhưng làm ơn đi mà .” Destin thật sự cũng ghét việc chậm trễ của mình “Tại gần đây em bận quá.”

“Anh rất tiếc,” Armand đứng dậy . “Nhưng công ty em đã bị loại khỏi dự án. Anh sẽ tìm người khác. Người có đủ năng lực để hoàn thành kế hoạch đúng thời gian”

“Armand, không công bằng ” Destin đi theo anh năn nỉ. “ Thôi nào , Armand.”

“Nếu em muốn thảo luận về chuyện này hãy gọi đến văn phòng anh và xin một cuộc hẹn.” Armand thấy cậu dừng lại nhìn anh .“Bây giờ thì ta lên giường nào .”

“Em không lên ” Destin giận dỗi nói lớn tiếng “Sao anh dám sa thải em rồi sau đó bắt em ngủ với anh.”

“Đó là kinh doanh , Destin, nó không liên quan gì đến cuộc sống riêng tư của chúng ta.” Armand giờ tay tính nắm cậu nhưng Destin đã vùng ra.

“Vậy thì em cũng thế ”

“Destin,”

“Nếu anh muốn nói chuyện với em, hãy gọi và hẹn ngày, em đang bận đây” Destin thét lên, bỏ đi . Nhưng Armand đã nhanh chân giữ chặt cánh tay cậu, và lôi lên cầu thang. “Thả tay ra, bỏ em xuống !”

Armand không trả lời, cơn giận đang cháy bùng trong anh . Họ đã có vài tuần hạnh phúc với nhau và bây giờ là thế này đây . Anh bước liền hai bậc một bước , đến nhanh phòng ngủ và đóng sầm cửa lại, thấy Destin lên giường.

“Anh không được đụng vào em ” Destin lồm cồm bò qua phía bên kia giường. Armand cười nắm chân cậu bé kéo lại.

“Sao không được chứ ? Nơi duy nhất chúng ta hòa hợp là trên giường mà” Armand rít lên, cởi hết đồ trên người Destin. Cậu nhắm mắt chống cự nghe anh cười thích thú khi thấy mình mạnh hơn cậu. Nhanh sau đó Destin hoàn toàn trần trụi. “Em thuộc về anh.”

“ Đừng mà, Armand dừng lại .” Destin hơi hoảng sợ khi anh đè mạnh cậu xuống, mắt cậu hơi ướt ướt. Chính lúc đó Armand bắt gặp cặp mắt của cậu và thấy sự hoảng sợ trong chúng, anh vội buông tay ra

“Chúa ơi, anh xin lỗi .” Armand ôm Destin, nghe cậu thở ra nhẹ nhõm

“Anh tính ép buộc em thật sự sao ?” Destin hỏi, giọng vẫn hơi run

“Không, không bao giờ ” Armand hôn lên trán cậu bé. Destin nhẹ lòng, cậu đẩy anh ra và ôm lấy cổ anh, sau đó nhẹ nhàng ôm Armand vào lòng

“Anh rất muốn làm tình với em, muốn dữ lắm. ” Armand thì thầm, nhắm mắt nghe nhịp tim Destin. Anh yêu tiếng đập này, nhất là lúc nó đập nhanh lên khi nghe tiếng thì thầm của anh.

“Vậy anh cứ làm đi ”

Armand nhìn cậu bé để xác định chắc chắn điều cậu vừa nói. Destin ngượng ngùng cắn nhẹ môi dưới, rồi cười e lệ “Anh biết em luôn trao anh tất cả chừng nào em là người tự nguyện làm mà.”

“Ừ, anh biết ” Armand hôn phớt lên môi cậu . “Nhưng có lẽ anh không nên, sau những chuyện đã làm vừa rồi”

“Không Armand, anh thật sự nên làm đi .” Destin lúc lắc dưới người anh. Armand cười khúc khích, cúi xuống, lần này bắt lấy ngay đôi môi. Destin rên khẽ, hai chân vòng quanh eo anh.

“Destin,” Armand thì thầm cố điều hòa nhịp thở khi miệng cậu bé tấn công cổ anh. Hai tay cậu cởi nhanh hàng nút áo và mở tung nó ra để chiếm hữu ngực Armand. Armand rên rỉ, cố giữ thân người mình cho thẳng bằng “Destin, chúa ơi Destin.” Anh đè xuống người cậu, cho phần giữa chân của hai người xoa vào nhau

“Armand, anh cần bỏ quần ra đã .”

“Ok”

Destin thả hai chân mình ra cho Armand ngồi dậy. Anh nhanh chóng tháo hết quần áo trên người rồi đến bên tủ đồ lấy một thứ gì đó trước khi quay lại giường. Anh mỉm cười cúi xuống hôn môi người yêu

“Armand,” Giọng Destin run run với sự đề phòng . Cậu không thấy anh lấy gì nhưng cậu biết nó chắc chắn là thứ sẽ khiến đêm nay thành một đêm đầy nóng bỏng của hai người. Và Armand lại còn cười gian kiêu đó nữa chứ.

Anh bắt cậu quỳ gối, quay lưng lại với anh “Armand?”

“Nhìn kìa cưng ” Armand thì thầm, tay chỉ cái gương trên tủ quần áo đối diện họ. Destin gặp ánh mắt anh qua gương, một nụ cười quỷ quyệt nở trên mặt anh. Cậu nước nướn bọt , hơi căng thẳng, ngã đầu dựa lên vai Armand

“Anh tính hành hạ em hả?” Destin hỏi trong hơi thở nặng nề. Armand chỉ cười khúc khích khoái chí

“Thế em có muốn anh hành hạ không ? ” Armand hỏi lại, tay đưa ra trước chạm một ngón lên đỉnh đầu chỗ nhạy cảm làm Destin rên một tiếng, hai mắt nhắm lại.

“Armand,” Destin rên lần nữa khi anh tiếp tục nhẹ nhàng dùng ngón trở đùa giỡn với “Nó” Và nhìn phản ứng của cậu trong gương. Armand cười thích thú trước vẻ mặt mê mê của cậu.

“Em sẽ kêu la vì anh chứ, cưng ?” Armand thì thầm, thấy Destin gật đầu. Thả tay ra, anh di chuyển nó chậm chậm dọc theo sống lưng, xem cậu nẩy người lên vì khoái cảm. Khi tay anh đến đường cong tiếp xúc của hai gò tròn trịa, Destin phát ra một tiếng kêu giống như âm thanh tán thưởng đối với anh . Hơi thở cậu nhanh và không đều. “Armand,”

Tay Armand tiếp tục chạm vào người cậu, không quá nhẹ để gây nhột cũng không quá mạnh vào da , nó đủ để gây hưng phấn cho Destin . Khi qua gương anh thấy “Chú nhỏ” đã hoàn toàn vươn lên hết mức, anh dừng lại, bắt đầu thoa dầu ra tay và mát-xa lưng Destin. Anh vừa xoa vừa nhìn dầu ánh lên trên làn da tái của cậu bé. Rướn người ra phía trước ,miệng anh cắn nhẹ một bên vai mềm mại . Destin run rẩy rên khẽ, hai tay chống dựa lên hai đùi Armand. Cậu kêu tên anh lần nữa , cảm nhận ngón tay anh đang chọc ghẹo chỗ lồi vào phía sau đến khi cậu tưởng mình sắp hét lên vì không chịu nổi.

“Armand,” Destin van xin , di chuyển cơ thể theo bàn tay phía sau lưng mình.

“Anh đang hành hạ em mà, nhớ không .” Armand thì thầm đầy căm dỗ vào tai cậu. Destin rên lần nữa, cậu muốn quay lại Armand và cọ sát thân mình vào người yêu nhưng anh cứ giữ chặt , bắt cậu nhìn vào gương. “Anh muốn xem em trong gương”

“Armand,”

Thấy cả hai phản chiếu trong gương như thế càng làm Destin bị khuấy động hơn. Cậu nhìn hai tay anh đi ra trước mình, một miếng vải dài được nắm giữ giữa chúng. Ngó lên, thấy mắt anh đang chờ lời cho phép từ cậu, Destin mỉm cười. Armand quấn nó vào phần gốc “Chỗ riêng tư” rồi rồi quấn quanh lên cao hết chiều dài của nó.

“Armand,” Destin cọ người vào ngực anh. Cậu nghe tiếng anh cười nhỏ rồi ngón tay anh lại trở xuống chọc ghẹo phía sau. Cúi ra trước, miệng anh day nhẹ tai cậu trước khi ngậm lấy nó. Bất ngờ Armand đẩy ngón

tay vào trong cậu, Destin mở to mắt giật bắn người lên rồi ngã đầu ra sau. Tay còn lại anh vuốt ve lên xuống bụng Destin, môi di chuyển xuống cổ vào “ăn” nó ngấu nghiến. Mồ hôi Destin túa ra, cậu cắn chặt môi.

“Armand,” Cậu thét lên khi anh đưa thêm ngón thứ hai. Armand mỉm cười ngấm Destin trong gương, thật không thể chịu nổi khi được thấy vẻ mặt đầy khoái lạc của cậu. Armand đổ dầu lên “Công cụ” của mình, bỏ hai ngón tay ra và bắt đầu xâm chiếm cậu. Anh đi vào từ từ. Destin rên lên, hai tay chống tựa trên giường, cảm nhận anh ra vào trong mình, cảm nhận cái nóng và áp lực gia tăng.

“Armand, Ôi chúa ơi Armand,” Destin thét lên

“Thấy tốt không?” Armand cười gian hỏi cậu, Destin gật đầu. “Cần nhiều hơn không?”

“Armand,” Destin gần giọng. Anh để cậu ngồi thẳng lên, 1 tay ôm chặt quanh người cậu, tay kia tiếp tục chầm chậm massage đầu “Chú nhỏ” cho đến khi Destin ngọ nguậy, quằn quại, van xin anh và cuối cùng là chửi anh. Armand cười thích thú, tiếp tục ra vô trong Destin, nghe cậu thở nặng nề và gần như hét lên với mỗi lần đẩy của anh.

Tháo sợi vải ra, anh để cậu quỳ trên hai tay hai chân. Destin quay lại nhìn Armand, lằm bằm trong miệng (có vẻ là đang nguyện rửa anh ^^) trong khi anh vẫn chuyển động đều trong cậu. Destin căng người và phun trào. Armand cười nham nhở, Destin đã là của anh, người tình của anh.

Có điều gì đó gây vỡ trong anh, cảm giác chiếm hữu mạnh mẽ trở dậy và trước khi anh kịp suy nghĩ thêm về nó anh đã với tay lấy cây bút ở cái bàn cạnh giường ngủ. Dứt cái nắp bút ra bằng miệng, anh giữ chặt một bên hông Destin và ký tên mình lên đó. Sau một vài lần đẩy tiếp theo nữa, anh cũng thăng hoa. Họ ngã gục xuống giường, thở hổn hển, thân thể ướt đẫm. Destin nép vào người Armand, hít thở mùi đặc trưng của anh. Mùi cậu bắt gặp 1 mùi lạ.

“Anh có ngửi thấy mùi mực không?”

“Um...Có.” Armand nói, thấy Destin bật dậy nhìn anh. “Anh mới ký tên lên người em”

“Anh đã làm gì?” Destin sững sốt, cảm thấy thú vị, cậu xoay người để nhìn rõ hơn. Cậu đã thấy nó, chữ ký của Armand hơi run run và có lẽ là bút mực lâu phai. “Cái gì đây? Bộ anh thấy cần phải đánh dấu đồ chơi của mình à?”

“Destin,” Armand hơi sợ nhưng thấy cậu cười sau đó anh mới đỡ lo. Anh bật cười khi Destin nhào vào lòng mình, hai người vừa hôn nhau say đắm vừa di chuyển vào nhà tắm.

.....

“Chào buổi sáng” Destin bước vào nhà bếp

“Xin chào,” Michael cười chào cậu bé. Anh ngấm bộ đồ hôm nay cậu mặc: Một quần jean cụt ngắn, cái áo thun chỉ tới ngang rốn. Cậu mỉm cười hôn lên má Magarette trước khi lấy phần ăn sáng “Hôm nay trông cậu vui nhỉ.”

“Em đang rất hạnh phúc.” Destin cười. “Ta đi thôi, hôm nay em muốn đến trường sớm.”

“Ok,”

Họ ra xe và đi đến trường học. Destin hẹn anh hai giờ đến đón mình rồi vào trường thẳng tới nơi bạn mình tụ tập. Destin cười thích thú nghe Vivian kể chuyện hẹn hò của cô bé nhưng nụ cười chợt tắt ngấm khi cậu thấy bóng dáng tên tóc vàng đang mỉm cười vẫy tay chào mình.

“Destin?” Vivian thấy vẻ mặt tái đi của cậu. “Cậu không khỏe hả?”

“Không có gì” Destin lắc đầu quay lại nhìn bạn mình “Cậu đang nói tới đâu rồi?”

“Cậu có thuyết phục được anh bồ đẹp trai chở cậu đến dự tiệc tối nay ở nhà mình không?” Vivian hỏi

Destin cười “Chắc chắn là được” Destin ngoảnh lại xem Val có còn đứng đó nữa không

“Ừ, tớ chắc cậu làm được mà,” Vivian chọc. Destin chỉ biết lắc đầu. Thỉnh thoảng Vivian cũng rất đáng để

Chiều hôm ấy sau khi tan học, Destin hỏi nhỏ Brian tại chỗ tử đồ sinh viên “ Cậu có biết chỗ nào xăm mình đẹp không ?

“Um có, mà sao cậu lại muốn xăm mình nhỉ ?” Brian đóng cửa nhìn bạn mình. Destin nhún vai đáp “Đâu có đâu, tò mò chỉ muốn nhìn trộm cái thôi. Mà chỗ đó có xăm đẹp không?”

“Chắc chắn mà ”

“ Chắc chắn gì vậy ?” Nancy tò mò xen giữa hai người.

“Không có gì ” Destin nhún vai cười thấy Nancy và Vivian nhượng mảy với mình, cậu vội tìm có khác “Tớ cần Brian giúp đỡ một tý ấy mà ”

“Ồ?” Vivian khoanh tay trước ngực nghi ngờ.

“Thiệt mà,” Destin cười, khoác vai Brian kéo ra khỏi các cô gái

“Hẹn gặp các cậu sau nhé ,” Brian gọi lại, họ cùng cười rồi chạy ra xe, nơi Michael đang chờ. Anh chạy xe theo lời chỉ dẫn của Brian, lòng rất ngạc nhiên không hiểu hai người này đến đó làm chi.

Đến tiệm xăm hình, cả ba đều xuống xe vào trong tiệm. Chủ tiệm đang bận xăm cho một vị khách nên họ ngồi đợi, Michael ngồi xuống ghế còn Destin và Brian thì đi ngắm quanh các hình trưng bày.

“Tớ thích hình này, nó có vẻ hợp với cậu đấy.” Brian chỉ cho Destin một tấm hình cậu thích. Destin chỉ cười làm cậu nghi ngờ bạn mình “Tại sao tớ có cảm giác cậu đã biết mình muốn gì trước khi đến đây nhỉ ? “

Destin nhún vai ngó lơ hình khác. Có một vài hình xăm cậu rất thích nhưng nó không làm xoay chuyển dự định ban đầu của cậu. Chủ tiệm thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng cậu.

“ Đẹp chứ hả nhóc ? Lần đầu thấy hình khỏa thân hả ”

“Um không. Tôi đến đây để muốn xăm rõ thêm một chút hình đã vẽ “

“Chúng tôi không xăm cho những cậu bé, hãy quay lại khi nào là người lớn đi nhóc. ” người đàn ông bỏ đi ra sau quầy tính tiền.

“Tôi đến tuổi hợp pháp rồi, tôi đã 19 tuổi.” Destin thấy ông nhìn dáng người nhỏ nhắn của cậu rồi cười

“Đùa hả nhóc ?”.

“Tôi nói thật đấy ” Destin mỉm cười lấy thẻ chứng minh cho ông xem. “Sao nào ?”

“Tại sao lại không chứ?” Ông nhìn cậu lần nữa “ Thế hình xăm thiên thần nhé?”

“Không, hình nào dọc theo những đường này nè ” Destin mặc cỡ cởi nút quần, tụt thấp một bên phải xuống đến khi nó lộ ra chữ ký màu mực đen của Armand. “Làm cho chúng thành vĩnh viễn được không?”

“Cậu muốn tôi xăm tên người đàn ông này á ?” Ông tưởng cậu đùa với mình, nhưng ánh mắt xanh bạc của cậu thì không

“Vâng . Và một đôi cánh thiên thần nhỏ ở phía dưới .”

“Ah tại sao không chứ ,” ông hướng dẫn cậu theo mình vào trong, Michael đứng dậy theo sau . “Anh này là ai ?”

“Chú chó bảo vệ của tôi đấy ” Destin cười chọc anh, ông xăm hình cười nhếch mép . “Tôi hiểu rồi. Để tôi đoán nhé, chủ nhân của chữ ký này phải không ?”

Destin gật đầu cười tiếp. Ông cho họ vào trong, hướng dẫn Destin nằm vào vị trí. Michael ngồi xuống trước mặt cậu bé “Cậu chắc cậu muốn làm chuyện này chứ ?” Anh hỏi lần cuối.

“Dĩ nhiên rồi ” Destin không muốn kể cho anh rằng có điều gì đó trong lòng cậu thúc cậu nên giữ mãi sự đánh dấu này của Armand. “Em không thể giải thích nó, Michael. Nhưng em thật sự rất muốn làm điều này.”

“Được rồi ” Michael im lặng xem người ta bắt đầu xăm cho cậu. Vài phút sau, Destin đứng dậy, hài lòng ngắm hình xăm trong gương. Cậu ngạc nhiên khi ông cũng dùng mực đen đề lên chúng.

.....

Destin trở mình nhìn cặp mắt nâu của người yêu. Ngáp dài một cái, cậu gọi tên anh “Em mừng vì anh đã về.”

“Ah nhớ anh hả cưng.” Armand cúi xuống hôn cậu bé

“Um vâng, rất nhiều đấy. Hôn em lần nữa đi.” Destin vòng tay quanh cổ kéo anh xuống. Cậu rên lên thích thú khi Armand chui vào trong chăn, vuốt tay dọc theo tấm thân trần của cậu.

“Gì thế này ?” Armand hỏi khi tay sờ trúng miếng băng phía sau cậu. Trước khi Destin kịp trả lời, anh đã lật người cậu lại và quăng cái chăn ra chỗ khác để thấy rõ chỗ ấy. Anh nhẹ nhàng gỡ miếng băng ra.

“Armand,” Destin nghe anh nín thở ngạc nhiên

“Em...um...em đã xăm hình này à?” Giọng Armand thì thầm, tay chạm nhẹ lên dòng chữ. Đã 4 ngày kể từ đêm hôm ấy và anh không mong đợi nó vẫn chưa phai “Tại sao thế?”

“Bởi vì anh đã đánh dấu em như là của anh và em muốn giữ nó mãi mãi.” Destin xoay người lại nhìn anh “Bởi vì em yêu anh”

“Ồ, nó có đau không?” Armand sờ lên nó

“Không ” Destin thì thầm, rên khẽ khi lưỡi Armand nhẹ nhàng chạy dọc lên nó. “Anh thích chứ?”

“Ừ, rất thích đấy ” Armand nằm xuống bên cậu, vẫn giữ phần hình xăm ấy trong tầm mắt mình “Và anh sẽ cho em thấy anh thích nó như thế nào”

Destin rên khẽ, nhắm mắt chờ đợi điều sắp đến. Cậu biết khi Armand tỏ ra hài lòng như vậy, anh thường làm cho thế giới cậu “Rung chuyển”.

.....

“Destin?” Adam vào văn phòng cậu

“Hey, em muốn anh giúp em làm việc này,” Destin cười, di chuyển đến chỗ anh. Adam chú ý thấy cậu bé đi đứng hơi khó khăn ; anh nhường mày hiểu ra chuyện. Destin thấy thế đỏ cả mặt.

“Và em muốn anh giúp gì ” Adam nhìn xuống danh sách cậu đưa cho mình

“Em cần đi đến đó ”

Adam nhìn nó lần nữa trước khi hỏi lại cậu. “Em muốn đi Wisconsin? Tại sao ”

“Nhà máy rượu vang này, nó chế biến rượu với socola. Em muốn mua đem về tặng Armand cho ngày kỷ niệm 1 năm sắp tới .”

“Anh hiểu . Có lẽ ta nên đi trực thăng thẳng tới đó. Hôm nay Armand hợp nguyên ngày nên nếu may mắn ta có thể về nhà trước giờ ăn tối. ”

“Thật chứ ?” Destin hỏi, Adam gật đầu, anh đi đến điện thoại gọi trực thăng. Sau đó anh chở cậu ra sân bay và bay thẳng tới nhà máy. Destin rất ấn tượng trước nhà máy. Cậu đã mua thêm vài loại rượu khác và nó tốn một khoản tiền kha khá. Nhưng cậu bé rất hài lòng, cậu biết Armand sẽ rất thích chúng. Adam lại đưa cậu về nhà, họ đến nơi trước giờ Armand về. Adam giúp Destin cất giấu chúng đi.

“Cám ơn anh lần nữa, Adam.” Destin vẫy tay chào tạm biệt anh rồi trở vô thực hiện tiếp kế hoạch của mình.

.....

“Sau đó thì sao ?” Armand hỏi, thấy Adam ngược lên nhìn anh

“Ông ấy trở về và làm việc tại chỗ làm cũ.” Adam đáp.

Armand gật đầu “Tôi muốn ông ta đến đây trước ngày kỷ niệm của tôi và Destin,”

“Tôi sẽ đáp chuyến bay mới nhất đến đó. Nhưng anh chắc việc này chứ?”

“Chắc, tôi muốn ít nhất Destin được gặp cha ruột của mình.” Armand nhìn Adam hỏi nhỏ. “Anh biết chuyện cậu bé có hình xăm chứ?”

“Destin á?” Adam ngạc nhiên, anh nào có thấy hình gì trên người cậu lúc họ đi Wisconsin. Armand mỉm cười đắc ý

“Tôi đã ký tên lên móng cậu ấy”

“Tại sao?” Adam thấy Armand cúi đầu, anh thề là anh chàng này đang mắc cỡ đỏ mặt.

“Bởi vì cậu ấy rất đẹp lúc đến đỉnh khoái lạc. Tôi phải đánh dấu cậu ấy” Armand không dám nhìn vào mắt Adam. “Và thay vì để nó phai đi, cậu bé đã xuống thị trấn xăm nó.”

“Ồ,” Adam không chắc nên nói gì. Anh bất chợt mỉm cười với Armand khi nhận ra người đàn ông này đã thay đổi nhiều như thế nào từ lúc cậu bé bước vào cuộc sống của anh.

“Gì thế?” Armand hỏi.

“Không có gì. Tôi chỉ mừng là hai người được hạnh phúc.”

Armand cười toe toét “Ừ, chúng tôi đang rất hạnh phúc.” Armand rời phòng. Adam chỉ biết lắc đầu, anh chuẩn bị mọi thứ cho chuyến bay đi gặp cha Destin.

.....

“Cậu có hồi hộp về lễ tốt nghiệp cuối khóa sắp tới không?” Vivian hỏi Destin, hai người đang ngồi uống nước trò chuyện với nhau

“Có chứ, và cả ngày kỷ niệm 1 năm quen nhau của tớ và Armand nữa. Ai mà ngờ đã một năm trôi qua rồi.” Destin mỉm cười nhưng nhanh chóng tắt đi vì cậu lại thấy Val không xa chỗ họ. Chỉ cách nhau một vài bàn, hẳn ta đang ngồi cùng một người đàn ông khác, nhưng Destin biết hẳn ta đang nhìn mình.

“Cậu không sao chứ?” Vivian thấy vẻ mặt biến sắc của bạn mình

“Không,” Destin nhún vai. Hôm nay Michael xin nghỉ phép và cậu muốn trải qua một ngày một mình đi mua sắm với Vivian. Cậu cần mua vài thứ gây ngạc nhiên cho Armand, nhưng tên Val kia cứ ẩn hiện trước mắt cậu làm cậu mất cả hứng.

“Cậu không ổn tí nào, cậu đang nhìn người tóc vàng kia như thể anh ta bị bệnh truyền nhiễm nguy hiểm ấy”

“Đó là người tình cũ của Armand” Destin nói cho cô bạn hay. Cô nhìn kỹ lại người ấy lần nữa, không thấy có Armand đi chung và trông anh ta ẻo lả giống con gái quá. Cô quay lại Destin

“Bộ anh ta làm phiền cậu hả?” cô hỏi, sẵn sàng thủ thế đá bất cứ tên nào dám quấy rối bạn mình

“Có vẻ thế thôi. Anh ta xuất hiện trùng nơi chúng ta đến và anh ta vào được cả trường học của mình.” Destin không kể cho bạn nghe về việc bị lôi vào góc vắng trong trường, những cái nắm tay dần mặt... Và cô bé cũng không biết việc cậu bị tấn công trước đây. Dĩ nhiên cậu cũng không kể cho Armand hay, không phải vì cậu sợ, cậu chỉ không muốn Armand lo lắng nhất là lúc này Val chỉ muốn dọa cho cậu sợ, chưa dám làm gì cả.

“Cậu muốn tớ đá đít hắn đi không?” cô hỏi, thấy Destin thành linh sợ hãi ra mặt.

“Không, chúa ơi không. Dù anh ta nhìn có vẻ yếu đuối như con gái thế nhưng anh ta thật sự rất giỏi đánh nhau đấy.”

“Thôi nào, tớ sẽ đưa cậu về tận nhà” Họ đứng lên rời khỏi chỗ đó. Destin mừng vì không chuyện gì xảy ra. Cậu tính về nhà hoàn thành nốt những công việc chuẩn bị cho lễ kỷ niệm, sau đó tắm nước nước thư giãn và một giấc ngủ ngon.

Adam tiến tới người đàn ông đang đào đất với một cái xẻng, mắt anh nhìn lên mái tóc đỏ của ông. “Edward Page?”

“Vâng, tôi đang gặp ai đây ?” Edward ngược lên hỏi .

“Tôi là Adam Sharp,” Adam chìa ra tấm hình của Destin, đưa nó cho ông. Edward nhìn nó, mắt tròn trợn trước khi ngồi sụp xuống đồng đất phía sau lưng.

“Ồ chúa ơi ” Edward nói.

“VẬY ông nhận ra đây là con trai ông” Adam thấy ông mở to mắt nhìn mình

“Rosie đã nói cô ấy không có thai và sau đó tôi không còn liên lạc với cô ấy nữa.” Edward vuốt nhẹ tay lên tấm hình, nói nhỏ nhẹ “Cô ấy gửi ông tìm tôi à?”

“Um không. Cô ấy đã qua đời rồi. ” Adam thấy Edward nhìn mình đầy sửng sốt, mắt ông rất giống màu mắt Destin. Ông gật đầu, nhìn lại tấm hình. “Ông chưa bao giờ biết về con trai mình sao ?”

“Không, tôi đã rời khỏi ngay sau khi chúng tôi...” Edward cười buồn bã . “Anh phải hiểu, Rosie là người rất bền bỉ và cô ấy có một sức hút luôn lôi kéo người khác về mình.”

“Tôi có thể hiểu” Giờ thì anh đã biết sự cuốn hút của Destin di truyền từ ai “Ông muốn đi gặp con trai mình không, ông Page?”

“Rất muốn.” Edward nói, giọng khàn khàn, ông đứng lên và đi đến chỗ một người khác. Ông đưa bức hình Destin cho người đó coi rồi nói gì đấy với ông ta vài phút. Với sự gật đầu đồng ý của người đó, Edward bước trở lại chỗ Adam.

“Ông có cần thu dọn đồ đạc gì không ?” Adam hỏi, dẫn đường ra xe limo

“Um có, tôi đang ở một khách sạn nhỏ ven đường.” Edward im lặng một lúc rồi hỏi Adam. “ Cậu bé tên gì?”

“Destin,”

“Rosie mất khi nào vậy ?” Ông hỏi nhỏ, nhìn lên thấy Adam không trả lời ngay. Một lúc sau anh đáp. “Khi Destin 12 tuổi ”

Ông lại nhìn vào bức hình. Nó là tấm hình cũ của Destin, không diễn tả hết cậu bé bây giờ, anh thấy tội nghiệp cho ông. Móc tay vào túi áo anh lấy ra một xấp hình của Destin, trong đó có vài tấm chụp với con Dog. “Đây này.”

“Cám ơn” Edward nhìn vào chúng, một vài tấm chụp 1 cậu bé nhỏ nhắn, một vài tấm với con chó và một nhóm người lạ. “Cậu bé rất giống Rosie.”

“Vâng”

Xe dừng trước khách sạn rồi tiếp tục hướng ra sân bay. Adam im lặng cố đọc suy nghĩ của người đàn ông này. Nhưng Edward có vẻ rất trầm tĩnh và không biết nên hành xử thế nào .

“ Ông bao nhiêu tuổi thì cha mẹ ông mất ?” Adam hỏi khi họ đã yên vị trên máy bay.

“6 tuổi, và sau đó năm 10 tuổi thì ông bà tôi cũng qua đời. Tôi bắt đầu được đẩy qua lại giữa các hộ hàng, tôi rất mừng là Destin không phải chịu cảnh như thế .”

“Ừ ” Adam đã không kể cho ông hay con trai ông lớn lên như thế nào.

“VẬY anh làm việc cho con tôi ? Anh không giống type người tìm người thân để kiếm tiền.”

“Không, cả hai đều không phải. Tôi làm việc cho tập đoàn Riesel .”

“Ồ,” Edward không hỏi gì nữa, Adam cũng không kể tỉ mỉ hơn. Khi máy bay hạ cánh và họ ra xe, Adam móc điện thoại ra gọi cho Armand.

“Vâng, chúng tôi đang về.... Được rồi, chúng tôi sẽ gặp anh tại nhà.”

“Destin phải không ?” Edward hỏi thấy Adam lắc đầu không. Anh không muốn nói cho Edward hay rằng Destin sẽ rất giận dữ với Armand khi biết anh truy tìm ông. Nhưng đây là quà tặng Armand dành cho cậu nhân ngày kỷ niệm của họ nên phải chấp nhận thôi.

.....

.....

....

Destin bước ra ngoài hiên, con Dog đang sửa bên cạnh cậu để đòi chia sẻ miếng sandwich trên tay. Mỉm cười, Destin nói không với nó . Đặt giấy tờ công việc và sandwich lên bàn, Destin nhìn xuống con chó con ngày nào giờ đã to cỡ trung bình đang ngồi vẫy đuôi háo hức với chủ.

“Đi nào Dog, tao biết Maggie có mua thức ăn đặc biệt cho mày . “ Cậu dẫn nó vào nhà và lấy đồ ăn đút vào miệng nó rồi lấy một miếng khác bỏ vào chén thức ăn của con vật. Chùi tay vào quần jean, Destin bước ra hiên. Mọi thứ thật tuyệt vời. Chỉ hai ngày nữa là đến ngày kỷ niệm một năm họ quen nhau.

Destin giật mình mở to mắt khi một người tóc vàng bước ra từ trong nhà. Val mỉm cười. Một nụ cười hiểm ác hứa hẹn hấn ta đến đây để gây nguy hiểm cho cậu. Destin lùi lại tính chạy trốn nhưng Val đã di chuyển nhanh khóa đường thoát thân của cậu.

“Coi nào , coi nào, Destin bé bỏng dễ thương . Trốn không được đâu nhé.”

“Tránh xa tôi ra Val hoặc là tôi sẽ la lên đó. ” Destin nuốt nước bọt một cách khó khăn , sự sợ hãi tràn ngập trong cậu

“Và ai sẽ ra cứu cưng ? Tất cả họ đã đi rồi, Destin. Gates, Margaret, Armand, và Michael. Mọi người đã đi vắng hết rồi.” Val di chuyển đến gần cậu bé. Hấn ta có thể thấy nỗi sợ trong mắt Destin , biết rằng cậu bé đang trên bờ hoảng loạn.

“Họ sẽ về sớm ngay thôi,” Destin thấy Val tiến tới, cậu tính né sang một bên nhưng ngạc nhiên khi người to lớn hơn bắt kịp mình. Cậu thét lên khi tay Val nắm lấy tóc cậu kéo giật lại.

“Mày thật sự nghĩ tao sẽ dễ dàng để cho mày có được anh ta hả ?” Val hỏi, nghe Destin kêu lên đau đớn, hấn không ngờ cậu quay người đánh một cú vào mặt hấn. Val hơi vấp một tý nhưng giữ thăng bằng ngay, hấn mỉm cười.

“Đi ra, anh nghe tôi không. Đi ra khỏi nhà tôi ngay.” Destin trừng mắt nhìn hấn.

“Nhà mày à ? Đây sẽ không bao giờ là nhà của mày, không bao giờ.” Val tiến tới, Destin bỏ chạy vì biết mình không thể địch lại hấn ta. Cậu hét lên khi Val bắt được cậu, hấn đẩy cậu té chúi nhủi trước khi kịp vào nhà. Val nắm đầu Destin đập mạnh xuống nền gạch. Cười thích thú khi nghe cậu rên đau đớn. Hấn lôi cậu dậy, đánh thêm một cú vào ngay giữa mặt khiến cậu té nhào ra đất. Destin đau đớn la lên nhưng cậu sẽ không để Val thắng, không bao giờ. Cậu quay lại vừa lúc Val giơ chân đá một cú vào mạn sườn. Lần này Destin khó đứng lên nổi. Cậu nghe thấp thoảng có tiếng chó sủa. Quỳ gối, Destin thấy Val rút con dao trong người ra nhìn cậu bằng con mắt cực kỳ căm ghét.

Val giơ cao con dao, mắt Destin mở to vài giây trước khi ánh chớp trắng lóe lên và Val hét to .

“Đồ chó lai ngu ngốc ” Val gầm gừ dữ quăng con chó vừa nhảy lên cứu chủ sang một bên.

“Không, Dog” Destin thấy con dao đã ghim sâu vào một bên mình con chó . Cậu lồm cồm bò tới con vật, nước mắt giàn giụa.

“Tao không nghĩ thế đâu” Val nắm chân cậu bé giật lại

“Thả tôi ra ” Destin cố đá chân vào mặt Val. Khi thoát ra được, cậu đến bên con Dog thấy nó đã không còn cử động. “Không. Ồi chúa ơi, không Dog? Làm ơn không sao đi.”

“Con chó ngu ngốc của mày đã chết rồi “ Val nắm tóc Destin dựng dậy. Cậu vùng vẫy, không còn quan tâm đầu mình đang đau như thế nào. Val sẽ phải trả giá cho cái chết của Dog. Cậu cố gắng chống cự đánh lại hấn nhưng chỉ càng làm hấn thêm khoái chí . Hấn cười to giật mạnh cậu về phía mình, Destin hét lên hy vọng có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của cậu.

“Để tao xem mày bơi giỏi như thế nào ” Val đẩy Destin vào phần sâu nhất của hồ bơi. Destin sợ hãi vùng vẫy cố bám víu vào bờ hồ bơi. Val nhảy xuống phía sau cậu kéo Destin ra khỏi bờ trở lại với nước.

Destin vật lộn cố trở vào, cậu cào cào tên khốn đang dự tính chìm chết mình. Cậu ngoi lên mặt nước cố hít thở chỉ càng khiến nước chảy vô hòng nhiều hơn. Cậu cố gắng giữ hơi thở nhưng nhanh chóng thấy mệt ngay sau đó và tầm nhìn mờ dần trước mắt... Mọi thứ tối đen ...

Val thét lên khi cảm thấy ai đó nắm tóc mình kéo lên. Hắn nghe tiếng Armand gào giận dữ , Armand đẩy hắn về phía một người khác. Hắn mỉm cười hả hê trước vẻ mặt cực kỳ đau đớn của Armand

“Destin ” Armand nhảy xuống hồ bơi, lặn nhanh đến nơi cậu bé chìm xuống. Sự sợ hãi tràn ngập trong tim. Anh ôm lấy thân hình mềm mại của Destin ngoi lên mặt nước, kéo cậu lên bờ.

“Armand?” Margaret lo lắng lên tiếng từ cửa hiên nhà

“Gọi 9-1-1 đi ” Armand hét vào bà rồi quay lại với Destin. Anh cúi xuống, Destin không còn thở, anh thấy rõ điều đó . Anh nhìn lên về phía Adam. “Chúa ơi, Adam . Giúp tôi !”

Adam quỳ xuống nhanh bên cạnh Destin, anh ấn ngực trong khi Armand hô hấp nhân tạo cho cậu bé. Anh không biết họ đã làm thế bao lâu nhưng nó dài như hàng tiếng đồng hồ. Sờ lên trán cậu bé, Armand cúi xuống thì thào

“Em không được chết đâu , em đã hứa với anh rồi mà .”

“Cho chúng tôi qua nào ” Một nhân viên y tế đẩy Armand ra. Anh lùi lại cho họ làm việc. Mắt ngó thấy Val đang bị Michael bắt giữ, anh gầm lên lao về phía hắn, tay nắm tóc hắn trước khi tay kia đập thẳng vào mặt Val

“Tao đã bảo với mày, tao sẽ bẻ gãy cổ mày ra .”

“Armand, chúa ơi, Armand dừng lại đi .” Margaret kêu to trong nước mắt trong khi Adam và Michael cố kéo anh ra khỏi Val. Armand chống cự đến khi mắt anh đập vào thân thể con Dog, thấy một vũng máu lớn bên cạnh xác nó . Anh khụy xuống, nhìn Gates đang đến kiểm tra con chó

“Gates?” Armand hỏi, thấy ông im lặng không nói gì.

“Nó chết rồi” Gates quay lưng lại khi họ nghe tiếng ho sặc. Armand lao đến ngay chỗ người yêu

“Destin,” Armand gọi. Các nhân viên y tế đang nhẹ nhàng đặt cậu lên cán cứu thương. Họ nhắc cậu đưa vào xe cứu thương đang đậu trên bãi cỏ. Armand theo sau, anh sẽ đi theo họ cho dù họ có thích hay không . Đặt Destin vào trong xe xong, một người quay ra nhìn Armand.

“Anh đi theo à ?” anh ta hỏi thấy Armand gật đầu. Anh vào ngồi kế bên nắm chặt tay Destin , anh ghét cái màu da tái và lạnh lẽo của cậu quá.

Adam nhìn xe cảnh sát đến sau xe cứu thương. Họ đang tổng Val vào xe. Một người quay ra hỏi “ Có ai biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Không ” Adam đáp, mấy người còn lại cũng lắc đầu

“Vậy sao anh không kể cho tôi nghe anh đã thấy gì ?” Viên cảnh sát hỏi

“Chúng tôi về đến nhà và thấy Val ...” Adam chỉ người đang bị bắt trong xe “...đang chìm chết Destin trong hồ bơi”

“Ok, chúng tôi sẽ tới bệnh viện sau để xem tình hình thế nào. Chúng tôi sẽ cử người tới đây để giữ nguyên hiện trường.”

“Vâng ” Adam nhìn ông vào xe cảnh sát và lái đi. Anh quay lại người đàn ông đang đi theo mình này giờ. Anh có thể thấy mặt ông đỏ lựng như thể sắp nôn ra

“ Ta đi thôi ” Adam xua ông và Margaret vào xe . Gates theo sau, nước mắt chảy trên mặt người đàn ông luôn trầm tĩnh này. Họ im lặng khi ông lái xe đến bệnh viện. Adam thì gọi vài cuộc điện thoại. Đến bệnh viện, Adam phải tranh cãi với cô ý tá một lúc cô mới cho biết hiện giờ Destin đang ở đâu . Anh dẫn lối đi, thấy Armand đang ngồi trên dây ghế sắt tường trong một căn phòng lớn, mắt đờ đẫn nhìn về phía giường Destin. Destin đang bị vây quanh với bao nhiêu là máy móc, 1 ống giúp thở đút sâu vào trong hòng của cậu, một bác sĩ đang kiểm tra dấu hiệu sinh tồn.

“Armand?” Adam thấy anh ngược lên

“Bác sĩ bảo phải chờ ” Armand nói nhỏ, vị bác sĩ kia quay lại gập đầu chào anh rồi đi ra. Armand nhìn người đàn ông xa lạ tóc đỏ đến bên giường Destin với đôi mắt xanh ngăm cậu bé.

“Đây là cha của Destin ” Adam nói, Armand gập đầu

“ Ừ tôi có thể hình dung ra. ” Armand đi đến bên giường , mắt nhìn ông.

“Tôi... um...” Edward bối rối, không biết phải nói sao “Tôi thậm chí không biết mình có một đứa con trai cho đến khi Adam xuất hiện ”

“Tôi xin lỗi vì đã không thể cho ông thấy dáng vẻ bình thường của cậu bé” Armand nói, nghe tiếng thang máy “Dinh” báo hiệu có người lên, anh quay lại thấy Angelica tiến đến chỗ họ. Armand thấy chị đã khóc rất nhiều trước khi đến đây, anh ôm chị.

“Armand,” Angelica lại khóc tiếp . Hai chị em ôm chặt nhau an ủi.

“Shush không sao đâu mà ” Armand vuốt nhẹ lưng chị, ngược lên thấy Adam vòng tay ôm cả hai. Một vài phút sau họ thả nhau ra, Angelica đến giường cầm tay Destin, chị ngồi xuống cạnh cậu bé.

Angelica không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt tay Destin. Chị ngẩng lên nhìn Armand và Adam. “Dog ?”

“Nó chết rồi ” Adam nói nhỏ . Angelica gập đầu quay lại với cậu bé. Một vài phút sau, cô mới chú ý người đàn ông kia.

“Ông chắc là Edward. Xin lỗi vì cuộc đoàn tụ của ông và Destin không diễn ra vui vẻ hơn ”

“Vâng,” Edward cũng nắm một tay còn lại của cậu “Cậu bé trong rất giống Rosie.”

Armand di chuyển đến bên cạnh chị mình, mắt nhìn Destin. Bác sĩ nói họ cần đợi các kết quả xét nghiệm. Lúc nhịp tim của Destin đã ổn định họ di chuyển cậu bé lên căn phòng hiện giờ.

Một giờ sau, mọi người bắt đầu kéo tới. Armand thấy có Gayle, Corey và Pete xuất hiện trước tiên. Tin tai nạn của Destin lan nhanh như lửa cháy và mọi người rất quan tâm lo lắng cho cậu bé. Anh ngẩng lên khi José vào phòng, mắt ông đảo khắp một lượt người có mặt trong phòng

“Cảnh sát đã đến điều tra xong hiện trường...” Ông báo cáo với Armand “ ... và tôi cũng đã chăm sóc cho con Dog.”

“Cám ơn José,”

Ông gập đầu rồi bước tới nói chuyện với nhân viên trong công ty Destin. Armand lại ngược lên khi bác sĩ xuất hiện, ông nhìn khắp mọi người tìm thân nhân người bệnh.

“Bác sĩ ” Armand xuyên qua họ đến gặp ông

“Ngài Riesel,” bác sĩ bắt tay Armand trước khi nhìn vào bệnh án trên tay. “Hai giờ kết tiếp là thời gian vàng và những ngày sau đó là ngày quyết định. Với lượng oxy bị thiếu nhiều như thế mà cậu bé lại không tự thở được và thời gian thiếu lại lâu nên rất khó để nói chính xác”

“Ông muốn nói gì ?” Edward hỏi, thấy vị bác sĩ nhìn mình

“Như tôi đã nói, vài ngày tiếp theo là ngày quyết định. Nếu cậu bé tự thở được , chúng tôi sẽ rút ống thở ra.”

“Được rồi ” Armand nói, bác sĩ gập đầu và đi ra. Về lại giường, Armand ngồi xuống nhẹ nhàng nắm tay người yêu.

“Ngài Riesel,” Edward gọi

“Làm ơn chỉ gọi là Armand thôi ” Armand đáp, Edward gập đầu.

“Anh là ai và anh là gì của con trai tôi ?”

Armand mỉm cười “Tôi là người yêu của cậu ấy ”

Ông ngạc nhiên “Ừ, tôi cũng ngờ ngợ như thế ” Edward ngó xuống nơi hai tay họ đang nắm. Armand chỉ gập đầu rồi quay lại với cậu bé . Anh nhắm mắt thở dài. Anh muốn la lên. Anh muốn thét, muốn khóc, muốn kêu gào, muốn đánh tay thật mạnh vào tường.

“Armand?” Edward gọi, thấy anh mở mắt ra nhìn mình. “Anh muốn uống chút café không?”

“Không, cảm ơn.” Armand ngồi thẳng dậy từ cái ghế đệm nhẵn nhúm ngó quanh . Anh đứng lên đặt tay cậu bé trở lại giường . “Adam đâu rồi ?”

“Anh ấy về nhà thay đồ rồi.” Angelica lên tiếng. “Em cũng nên về thay đi ”

“Em sẽ không rời Destin .” Armand lắc đầu

“Đã hai ngày rồi, Armand. Em nên dẫn ông Edward về khách sạn và thay đồ luôn đi.” Angelica thấy anh lắc đầu lần nữa. “Armand.”

“Nếu cậu ấy chết thì sao Angie? Nến lỡ em đi cậu ấy chết thì sao?” Armand thì thào, giọng khàn đặc.

“Cậu ấy sẽ không sao đâu Armand, cậu bé sẽ tỉnh lại.” Angelica nói trong nước mắt.

“Chúa ơi, Angie đừng khóc, làm ơn đừng khóc.” Armand ôm chị mình vào lòng, anh ghét nhìn Angelica khóc; chị của anh luôn là chỗ dựa vững chắc cho anh

“Vậy hãy về tắm rửa và ăn chút gì đi.” Lần này thì Armand đành gập đầu. “Và hãy dẫn Edward theo luôn, chú ấy cũng cần tắm rửa và thay đồ.”

“Được rồi ”

Angelica đến bên giường cầm tay Destin. Armand ngược lên gặp ánh mắt Edward, anh quay đi ra cửa . Đến thang máy, anh nhấn nút và đứng đợi Edward. Họ cùng nhau đi xuống.

“Hãy kể cho tôi nghe cậu bé như thế nào ” Edward hỏi nhỏ, theo anh ra bãi đỗ xe.

“Cậu ấy như thiên đường ” Armand cười nhẹ. “Cậu ấy là sự hiện diện của mọi thứ, ánh sáng và hạnh phúc. Tôi không nghĩ tôi sẽ gặp một người nào khác yêu cuộc sống như cậu ấy.”

“Destin đang làm trong công ty thiết kế phong cảnh phải không?” Edward hỏi khi vào xe Adam. Armand mỉm cười bắt đầu lái xe.

“Cậu bé rất thích ngoài trời. Chúa ơi, cậu ấy đã rất yêu vùng biển Caribê.”

“Biển Caribê?”

“Chúng tôi đã đi du thuyền đến đó, Destin rất thích chuyến đi này. Và khi chúng tôi trở về, cậu ấy bắt đầu đi học và sẽ tốt nghiệp trong vòng vài tháng nữa.”

“Ồ, thế hai người đã sống với nhau bao lâu?”

“Hôm nay là đúng 1 năm,” Armand thì thầm, cho xe vào bãi đỗ của khách sạn

“Tôi rất tiếc”

Armand dừng xe và họ đi vào khách sạn. Anh lên phòng, chỉ một cánh cửa cho ông “Phòng tắm ở đó, tôi sẽ gọi quần áo sạch và thức ăn lên.”

“Ok,” Edward vào phòng tắm, ông vặn nước và nhìn vào gương. Thật không công bằng, ông vừa mới tìm thấy con trai mình thì cậu đã....Lắc đầu với ý nghĩ xấu ấy, ông cởi bộ đồ đã mặc 3 ngày của mình và bước vào bồn tắm. Khi tắm xong, ông lau khô người rồi quần khăn tắm đi ra. Armand đang ngồi thần thờ bên một giỏ quà với dây ruy băng màu xanh bạc quấn quanh nó.

“Armand?”

Anh nhìn ông. “Destin chắc đã chuẩn bị kỹ cho ngày kỷ niệm của chúng tôi,” Anh chỉ đồ cho ông thay. “Quần áo ở đằng kia.”

“Cám ơn” Edward lấy quần áo rồi trở lại phòng tắm. Một vài phút sau ông quay ra thấy Armand đã sang 1 phòng khác để thay đồ, ông lại nhìn vào cái giỏ mà anh mới xem khi nãy. Nó chứa nhiều chai rượu vang pha chocolate và dầu.

“Edward?” nghe tiếng Armand gọi, ông quay lại bối rối “Xin lỗi ” Edward đặt chai rượu đang xem trên tay vào giỏ xách.

“Không sao” Nghe tiếng gõ cửa, Armand đến mở . Đó là người phục vụ. Armand để anh ta vào rồi xoa xoa bày thức ăn xong.

“Tôi rất tiếc, thưa ngài Riesel, vì những chuyện đã xảy ra cho Destin, chúng tôi hy vọng cậu ấy sẽ không sao.” Anh ta nói, thấy nụ cười buồn của ông chủ mình.

“Cám ơn anh, Nick”

Nick rời phòng để lại hai người ngồi im lặng bên bàn ăn. Armand biết Edward có hàng tá câu hỏi thắc mắc trong đầu nhưng ông không dám hỏi. Họ ăn xong thì quay trở lại bệnh viện.

“Hey,” Angelica chào đón khi họ ra khỏi thang máy

“Có tiến triển gì không ? ” Edward hỏi, trong khi Armand băng qua phòng đến nói chuyện với một vài người khác. Có khoảng tá người trong phòng hay gần như thế.

“Không, nhưng họ có mang cậu ấy đi làm thêm vài xét nghiệm trong lúc Armand vắng mặt.” Angelica đáp, thấy em mình lại quay về giường Destin , nắm tay cậu bé.

.....

.....

.....

Armand ngược lên nhìn quanh căn phòng tối và yên tĩnh. Đã nửa đêm, Angelica và Adam đã về nhà ngủ cách đây vài giờ, những người khác cũng từ từ cáo lui, giờ chỉ còn lại anh , Edward với cậu bé. Mắt anh nhìn cha của Destin, ông đang nằm ngủ trên ghế sofa.

Armand đứng dậy, chậm chậm dời ghế đến bên cạnh giường người yêu. Anh khẽ vuốt tóc khỏi mặt cậu bé. Anh ghét hình dạng xanh xao tái nhợt hiện giờ của cậu, nhất là sự bất động của cậu càng khiến anh đau lòng thêm. Destin của anh luôn luôn cử động hoạt bát, thậm chí cả khi ngủ cũng không nằm yên một chỗ.

“Hãy trở về với anh đi em yêu .” Armand thì thầm, đặt nhẹ nhàng một nụ hôn lên trán cậu. Anh ngấm gương mặt người yêu , thở dài anh gục đầu lên trán cậu. Anh bật cười nhỏ khi ngửi thấy mùi hương ngọt ngào quen thuộc của cậu. “Em vẫn thơm như hoa hồng tự nhiên ấy. Thậm chí trong lúc này em vẫn thơm như thiên đường của anh”

Armand ngược lên khi anh nghe tiếng động, Edward đã ngồi dậy. “Xin lỗi, tôi không có ý muốn xen ngang nhưng tại tôi nghe tiếng nói nên tỉnh dậy.”

“Vâng, không sao ” Armand quay lại với Destin.

“Hãy kể tôi nghe nhiều về con trai tôi , làm ơn. ” Edward khấn khoản yêu cầu, anh cười nhạt rồi nói . “Ông muốn biết về chuyện gì?” Armand giơ tay chạm vào cậu, anh thật sự cần chạm vào cậu . Chùng nào tìm Destin còn đập dưới tay anh thì anh vẫn ổn. Chùng nào anh có chứng cứ rõ cậu bé còn thở chùng đó anh mới có thể tiếp tục sống tiếp.

“Nó sống có khó khăn không ? Lớn lên bên ông bà có khó khăn với nó lắm không ?” Edward hỏi, thấy Armand nhìn ông gay gắt

“Destin không lớn lên bên ông bà, thực sự cậu bé còn không biết họ là ai.” Thấy Edward ngạc nhiên sững sốt , anh nói tiếp . “Sau khi Rosalie và Tom chết, họ gửi Destin và các em gái vào trại trẻ mồ côi.”

“Trại trẻ mồ côi ư ?” Edward cất giọng đau khổ. “Họ cho baby của tôi vào trại mồ côi ư ?”

“Không, là baby của tôi bị họ đưa vào trại mồ côi.” Armand gần giọng khẳng định sự sở hữu của mình với Destin làm Edward to mắt kinh ngạc. “Xin lỗi, đó là vấn đề nhạy cảm đối với chúng tôi “.Armand nhận thấy sự hơi quá của mình

“Cậu bé ở trong đó bao lâu ?”

“Đến khi cậu bé gần 18 tuổi, họ đã cậu ra ngoài đường và Destin sống lang thang trên đường phố trong 6 tháng cho đến khi tôi gặp và nhặt cậu ấy về nhà. ” Armand thấy mắt Edward nheo lại. “Đừng có nói điều đó ra, nếu ông gán cho ý nghĩ cậu ấy đã bán thân, tôi sẽ xé miệng ông ra.”

“Tôi không định nói thế ” Edward đáp, thấy anh quay lại Destin

“Tôi là người đầu tiên của cậu ấy. Tôi đã lấy sự trinh trắng của Destin .” Armand cười buồn, vuốt nhẹ má cậu

“Tôi không cần biết chuyện đó ” Edward khẳng định lại.

“Sao cũng được” Armand tiếp tục. “Chúng tôi đã 1 lần rất hiểu lầm nhau nhưng giờ nó đã kết thúc. Tôi tặng cậu ấy một chiếc xe vào ngày sinh nhật dù Destin không biết chạy xe. Và cậu bé đã bảo tôi hãy yêu cậu ấy.”

“Anh có yêu nó không ?” Edward hỏi, thấy Armand nhìn Destin chăm chú. Anh nhún vai không chắc nên nói gì với cha Destin.

“Tôi quan tâm cậu ấy hơn bất cứ ai .” Armand thì thầm. Edward chỉ gật đầu không biết nên nói lời gì. Armand đã thể hiện nhiều bộ mặt trong mấy ngày qua, từ sợ hãi cho đến sự chiếm hữu đáng sợ. Nhưng khi anh nhìn cậu bé, mắt anh lại chan chứa yêu thương .

“Anh nói cậu bé còn có em gái ?”

“2, Anna và Leah,” Armand gật đầu đáp. “Nhưng cậu ấy không gặp chúng khi chúng 3 và 4 tuổi.”

“Khi tất cả chúng đều vào trại trẻ mồ côi sao? Tôi ước gì tôi biết có nó, tôi sẽ không để nó vào trại mồ côi đâu.”

“Quá trễ để hối tiếc bây giờ ”

“Vâng,” Edwards đáp rồi họ lại im lặng.

.....

.....

.....

“Ngài Riesel,” Bác sĩ ái ngại nhìn anh và cha của Destin “Những kết quả kiểm tra cuối cùng không được tốt lắm”

“Chúng ta đang nói chuyện gì ở đây, thưa bác sĩ?” Armand hỏi, liếc qua Adam và Angelica.

“ Những hình ảnh não đồ cho thấy hoạt động trên não của bệnh nhân rất chậm, gần như không tồn tại.” Bác sĩ lắc đầu. “Và cơ thể bệnh nhân đang bắt đầu ngừng hoạt động cho đến khi cậu ấy hoàn toàn ra đi.”

“Vậy ý ông là chúng tôi chỉ còn cách ngồi nhìn cậu bé từ từ chết đi sao?” Armand hỏi lần nữa trong khi Edward có vẻ rất khó thở trước tin ấy

“Tôi rất tiếc, ngài Riesel. Nhưng sẽ là chuyện kỳ diệu nếu cậu ấy tỉnh dậy” Bác sĩ nhỏ nhẹ nói.

“Được rồi” Armand gật đầu . Vị bác sĩ nhìn anh một phút rồi quay lưng rời khỏi phòng. Ông thấy vài người bật khóc. Angelica gục khóc trên ngực Adam. Armand bước đến giường nắm tay Destin. Anh không còn biết nói gì nữa, phải nói gì đây khi tất cả tiền bạc bạn sở hữu không thể giúp bạn?

“Armand?” Angelica đặt tay lên vai anh lo ngại. Anh hất tay chị ra, mắt anh không rời khỏi gương mặt người yêu. Anh nhẹ nhàng vuốt má Destin , đặt tay cậu trở lại giường rồi quay lưng bước thẳng ra thang máy, nhanh chóng biến mất vào đó.

“Hắn ta đi đâu thế ?” Edward hét to giận dữ . “Hắn không thể bỏ Destin ở đây , không phải như thế này, thật không công bằng.”

“Edward,” Angelica trấn tĩnh ông

“Không, đồ khốn đó ” Edward rít lên, nước mắt chảy dài trên mặt

“Cậu ấy sẽ quay trở lại, tôi biết em trai mình mà. Armand sẽ quay trở lại.” Angelica vừa khóc vừa khẳng định lời nói trong khi Adam vòng tay ôm chị an ủi “Tôi biết cậu ấy sẽ trở lại, cậu ấy rất yêu Destin, cậu ấy sẽ trở lại .”

.....

.....

Armand đứng trong vườn hồng, những ngày ở bệnh viện hoa hồng đã nở rộ khắp nơi. Bây giờ vườn hồng rực rỡ khoe đủ sắc màu và hương thơm. Nhắm mắt, anh hít thở sâu tìm kiếm mùi hương hoa nào giống mùi hương của Destin, mùi nào gợi về mùi làn da cậu bé. Nhưng khi Armand mở mắt, anh nhận thấy nó là cả vườn hồng, cả cái hồ nhỏ kia cũng phản phát mùi đặc trưng của cậu.

“Ngài Riesel?” José dừng cách anh vài bước chân

“Hãy gọi là Armand thôi, José. Sau bao nhiêu năm trong nhà này, ông nên gọi tôi như thế. ” Armand nói , mắt không rời khỏi vườn hồng.

“Tôi đã lấy những cây kéo cắt hoa đây” Ông bước lại gần đưa chúng cho Armand . Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt người làm vườn già cả khi ông nhìn anh từ từ đưa kéo lên cắt rơi từng bông hồng một cách không thương tiếc. José lặng lẽ theo sau ông chủ mình, nhận ra anh đã hoàn toàn thay đổi. Từ lúc cậu trai ấy bước vào cuộc sống Armand , ông thấy anh hay cười hơn thậm chí còn cười to rất vui vẻ. Thật không công bằng khi chúa bắt Destin phải chết , nhất là sau những chuyện họ đã trải qua cùng nhau.

Angelica ngược lên nhìn thang máy mở cửa, Armand vào phòng với một thùng lớn trên tay và José bước sau anh cũng mang một thùng to như thế. Họ xuyên qua đám đông đang đứng trong phòng cậu, hầu như những người Destin quen biết đều đã tụ tập về đây.

José đặt cái thùng kế giường Destin rồi đứng lui về phía những nhân viên làm vườn đang đứng. Họ im lặng nhìn Armand ngồi xuống cuối giường, chậm rãi mở cái thùng của anh , cái hiện giờ đang được đặt trên ghế sát giường.

“Anh đã dành suốt cuộc đời của mình..” Armand bắt đầu vuốt nhẹ ngón tay lên cánh hoa. “ .. tranh đấu với những gì cha bắt anh phải theo, và anh vẫn chưa hoàn toàn trở thành người ông mong muốn, ít nhất là gần như chưa.”

Armand đặt 1 bông hồng lên ngực Destin rồi từng bông từng bông kế tiếp quanh cậu trước khi anh nói tiếp. “Cha anh đã bảo với anh, nếu cứ tiếp tục tiến theo con đường anh đã chọn thay vì tìm một người phụ nữ tốt làm vợ và sinh con đẻ cái, anh sẽ khổ khổ cả cuộc đời mình.”

“Anh đã rất sợ, đây là do sự ảnh hưởng của ông, rằng sẽ có một thế lực nào đó sẽ bắt em rời xa anh vì những việc anh đã làm liên lụy tới em.” Armand đặt tiếp những bông hồng lên giường Destin. “Bởi vì anh đã tìm thấy hạnh phúc với em, bởi vì em đã chỉ anh thế nào là được yêu thương.”

Armand im lặng, anh hoàn toàn tách rời khỏi những người có mặt trong phòng. Anh không quan tâm họ có đang nhìn mình hay không, anh cần phải nói những lời này trước khi anh bị mất thiên đường của mình. Khi cái thùng thứ nhất đã hết, anh lấy tiếp thùng thứ hai, tiếp tục đặt hoa hồng xung quanh Destn.

“Anh biết em rất yêu vườn hồng và rất háo hức mong đợi ngày chúng nở hoa. Vì em không có mặt tại nhà nên anh đem chúng đến cho em . Anh luôn tự hỏi mùi hương loại hoa nào gần gũi với mùi hương của em, giờ thì anh biết đó là tất cả chúng...” Armand dừng lại, ngửi một bông trên tay. Anh không nhận ra mình đang khóc. “Em thơm tự nhiên như thiên đường vậy.”

Armand nhìn xuống cái thùng thứ hai giờ cũng đã trống không. Anh quay sang José, người đang giữ một bông hồng trên tay. Armand lấy nó rồi quay lại giường cậu bé; chúa ơi anh sẵn sàng đánh đổi tất cả tiền

bạc gia tài của mình để Destin được tỉnh dậy. Nhìn bông hồng trên tay, nó rất giống Destin, màu đồng đỏ sậm pha lẫn chút ánh vàng, cánh hoa màu xanh bạc như màu mắt cậu bé.

“Họ nói sẽ là điều thần kỳ nếu em tỉnh dậy” Armand cầm bàn tay nhỏ bé tái lạnh đặt bông hồng vào đó, anh gấp chúng quanh bông hoa và hai tay mình nắm chặt tay cậu. Anh gục đầu lên Destin. “Anh sợ yêu cầu điều thần kỳ, vì đã quá kỳ diệu khi em bước vào cuộc đời anh, vì em đã yêu anh.”

“Armand,” Armand giật mình, mắt mở to. Tại anh không lừa gạt anh phải không, vì anh thề là anh vừa nghe tiếng Destin gọi mình. Nhưng sau đó anh nghe lại lần nữa. “Ar...Armand.”

“Destin,” Armand với tay sờ mặt cậu bé

“Anh...anh có biết...tại sao em...đã sống trong con hẻm... đó không ??” Destin thì thào khó khăn, cổ họng cậu đau rát vì không được sử dụng.

“Không” Armand nói, nước mắt đầm đìa.

“Mẹ em...” Destin dừng để lấy hơi. “Mẹ em...dù có điên dại cỡ nào... em nghĩ mẹ đã từng nói với em.... rằng nếu em sống cực khổ tận cùng... sau này em sẽ tìm thấy thiên đường của mình.”

Armand gật đầu, anh không dám nói nữa vì anh muốn nghe thêm nhiều tiếng của cậu. Anh không nhận ra mình nhớ giọng cậu bé đến nhường nào. Anh mừng khi cuối cùng Destin cũng mở mắt, nước mắt rơi dài trên hai gò má tái nhợt của cậu khi cậu giơ tay chạm vào hàng nước mắt trên mặt Armand.

“Bà...đã nói với em rằng khi em tìm thấy thiên đường ...em sẽ gặp thiên thần của mình.” Destin mỉm cười, tay vuốt mặt người yêu. “Bà đã đúng...em đã ngược lên và gặp thiên thần của em, đó là anh.”

“Destin,” Armand thấy đau quặn ngực.

“Armand, anh có chịu tặng em một điều ước nhỏ không ?” Destin hỏi, một mắt nhắm lại lần nữa.

“Bất cứ điều gì anh cũng chịu, thậm chí thiêu hết người trong khách sạn xuống với em anh cũng làm.”

Cậu cố gượng cười, mở mắt ra nhìn anh “Hãy trao cho em trái tim của anh”

“Anh không thể” Armand cúi xuống vuốt mái tóc trên trán cậu. Những tiếng thở hắt sững sốt kinh hoàng vang khắp phòng nhưng anh chỉ chú ý đến Destin. Trông cậu rất buồn bã “Anh không thể bởi vì nó đã là của em từ lúc anh gặp em. Destin, anh yêu em.”

“Hãy hôn em lần cuối đi, Armand.” Destin thì thào, giơ tay ôm lấy vai anh. Armand nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cậu bé, cậu thở dài mãn nguyện. Ngay vài giây sau đó, tiếng máy đo nhịp tim bắt đầu kêu những tiếng beep beep liên tục. Armand lắc đầu ôm chặt người yêu không thả ra trong khi tiếng beep càng lúc càng kêu lớn.

17. Chương 17

“Tôi muốn đưa cậu ấy về nhà, thưa bác sĩ.” Armand nói, mắt nhìn ông bác sĩ và cậu bé đang nằm trên giường bệnh. Tuần vừa rồi, kể từ hôm Destin tỉnh dậy cậu bé rơi vào trạng thái mà người ta gọi là suy nhược thần kinh, trầm uất. Cậu không nói chuyện và chẳng buồn ăn uống.

“Tôi không chắc đây là ý kiến hay đâu, ngài Armand”

“Ông đã bảo nơi này không thể làm gì thêm được cho cậu ấy nữa, tôi nghĩ về nhà sẽ giúp Destin sớm bình phục hơn”

“Được rồi, tôi sẽ làm hồ sơ ra viện, có lẽ sẽ mất khoảng vài tiếng.” Ông dành đồng ý gật đầu chào Armand rồi ra ngoài. Anh quay trở lại bên cậu bé.

“Destin,” Anh ngồi xuống cuối giường, Destin nhìn anh với cặp mắt vô hồn. “Anh sẽ đưa em về nhà”

Destin tiếp tục nhìn anh , sự trống rỗng vẫn không thay đổi trên khuôn mặt. Anh từ từ giơ tay ra vuốt nhẹ má cậu, Destin không tránh cũng không tỏ vẻ gì. Thở dài, Armand quay mặt đi chỗ khác và rút điện thoại gọi về nhà. Margaret nhắc máy ngay tiếng chuông đầu tiên vì bà đang trông mong cuộc gọi của anh.

“Di nhờ Adam đem quần áo cho Destin thay, tôi sẽ đưa cậu ấy về nhà hôm nay.”

“Vâng,”

Armand cúp máy, anh quay lại Destin, cậu đang nhìn ra cửa sổ. Anh làm cậu chú ý mình lần nữa, anh thậm chí không biết chắc cậu bé có nhận ra anh là ai không. Nhưng Destin đã cử động, cậu dựa đầu lên vai Armand, Destin vẫn còn nhớ . Anh ước gì Destin nói chuyện hay tỏ vẻ gì cũng được nhưng đừng nhìn anh bằng cặp mắt trống rỗng ấy. Họ ngồi im lặng như thế đến khi bác sĩ trở lại với giấy tờ xuất viện. Armand ký tên xác nhận đồng ý xuất viện xong thì Adam cũng vừa đến. Anh đi vào đưa túi đồ cho Armand. “Cậu bé có nói chuyện gì chưa?”

“Chưa ” Armand đáp, tay nhận lấy đồ đạc từ Adam và từ vị bác sĩ. Ông bảo với họ một y tá sẽ đưa họ ra về. Bước đến giường Destin, anh thay quần cho cậu ,để ý thấy Destin quan sát việc anh làm với một ít hứng thú. Anh hôn lên môi cậu bé một cái trước mặc tiếp chiếc áo thun vào người cậu.

“Nhà cửa đã dọn dẹp xong hết chưa?” Armand hỏi Adam , người đang đứng chờ cạnh cửa ra vào.

“Xong rồi, hồ bơi đã được lấp đầy xi măng và họ đã xây hàng rào quanh khu đất của tòa nhà .”

Armand gật đầu. Vài phút sau, cô y tá đi vào với chiếc xe lăn.

“Tôi sẽ chuyển tất cả hoa và đồ đạc trong phòng về nhà cho ngài.” Cô hướng dẫn vài người đàn ông vào phòng thu dọn hoa và quà cáp của Destin. Đưa xe lăn đến cạnh giường, cô giúp cậu ngồi xuống nó.

“Cám ơn cô,” Armand đáp, họ theo cô y tá xuống dưới tiền sảnh bệnh viện và ra xe limo. Đặt cậu bé ngồi ngay ngắn trên ghế sau xong Armand cảm ơn cô y tá một lần nữa rồi anh và Adam vào xe. Adam ngồi đối diện hai người; anh có đủ thời gian để ngắm kỹ Destin, nhìn cậu bé vô hồn như thế anh thấy đau lòng quá. Chuyển xe đi im lặng. Armand liếc xuống Destin thấy người cậu đang run lên dù trong xe không lạnh lắm, anh lấy một khăn choàng nhỏ trong ngăn tủ quần quanh người cậu. Destin xiết khăn chặt quanh người, dựa đầu vào Armand. Vài giây sau có vẻ như cậu đã ngủ, Armand choàng tay qua vai cậu. “Vẫn còn nhiều người tập trung ở nhà lắm phải không?”

“Ừ. Họ muốn có mặt tại đó khi cậu bé xuất viện.” Adam đáp

“Tôi không chắc cậu bé thích đông người đâu ” Armand nói nhỏ, Adam gật đầu đồng tình. Khi xe dừng trước tòa nhà, Armand khẽ nhích người thấy Destin mở mắt, vẫn đôi mắt vô tri vô giác ấy. Anh giúp cậu bé xuống xe, Destin đứng sững trước tòa nhà. “Đi nào cưng.”

Cậu nhìn anh , để anh nắm tay mình dẫn vào trong. Destin đi chuyển chậm chạp, mỗi bước đi dường như rất gượng cứng. Nhưng Armand vẫn kiên nhẫn dìu cậu đi. Mọi người xúm lại quanh Destin, cậu núp ngay vào Armand

“Nào mọi người, đừng bu đông lại chứ ” Armand dẫn Destin vào phòng khách lớn, nơi mọi người tụ tập. Anh thấy Edward tiến đến chỗ họ. Người đàn ông này đã trải qua nhiều giờ cố gắng trò chuyện với Destin nhưng cậu luôn luôn quanh mặt đi chỗ khác.

“Destin,” Edward gọi, cậu ngược lên nhìn ông. Ông tính ôm chầm lấy cậu nhưng chỉ càng khiến Destin rúc sâu vào Armand. Edward dừng lại, không giấu được tổn thương trong ánh mắt

“Edward,” Armand ái ngại cho ông khi Destin lặng lẽ rời phòng một mình.

“Không sao, cậu bé cần thời gian hồi phục mà.” Edward lắc đầu. Armand cáo lỗi mọi người rồi chạy theo người yêu. Anh vào nhà bếp, ra ngoài hiên, ra chỗ hồ bơi tìm cậu, anh tự hỏi xi măng có kịp khô chưa. Không thấy Destin, anh lắc đầu lên phòng ngủ của cậu. Destin đang cuộn tròn giữa giường với con hổ bông và con gấu teddy ôm cứng trong lòng. Armand ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc Destin.

“Mau khỏe lên em nhé, anh cần em ở đây.”

Armand thở dài lặng lẽ xuống nhà bếp. Margaret pha trà cho anh.

“Cậu bé đâu rồi?” Bà hỏi

“Đang ngủ “. Armand đón tách trà cảm ơn bà

“Cậu ấy có nói được gì chưa?”

Armand lắc đầu một cái. Bà an ủi anh “Cậu ấy không phản ứng với ai khác ngoài anh .”

“Tôi không biết nói gì nữa,” Armand đáp, thấy Adam và Angelica vào nhà bếp theo sau là Edward.

“Mọi người đã về hết rồi nhưng họ muốn được cập nhật tình hình Destin thường xuyên.” Adam thông báo . Armand gật đầu , anh rất mệt mỏi, cả người anh như muốn ngừng hoạt động, hai mắt anh díp lại.

“Armand. Đi ngủ đi.” Angelica ra lệnh cho em mình “ Đi ôm cậu bé và ngủ đi.”

“Vâng ” Armand nghe lời chị, anh lên phòng cởi bỏ bộ quần áo nặng nề trên người, anh ôm Destin vào lòng và nhắm mắt.

“Em đang nghĩ gì thế ?” Adam hỏi vợ mình. Anh vẫn chưa quên được cảnh Armand thổ lộ tình yêu với Destin và hình ảnh sóng điện tim trở nên bằng phẳng. Thật kinh khủng. Một đội ngũ bác sĩ đã chạy vào cố gắng kéo cậu bé trở về với cuộc sống trong khi Armand la hét kêu gào Destin đừng bỏ anh.

“Em nghĩ cả hai đã kiệt sức rồi, cần được nghỉ ngơi.” Angelica đáp, trông chị cũng như vừa trải qua ngưỡng xúc động. “Bác sĩ bảo não cậu bé đã hoạt động trở lại và hiện giờ có vẻ nó không bị tổn thương”

“Nhưng phổi cậu bé thì có ” Edward lên tiếng, thấy hai người nhìn mình. Ông muốn khóc lần nữa, ông vừa trải qua hoàn cảnh đứng nhìn con trai mình qua đời dù cậu bé đã kịp thời quay trở lại trước khi quá trễ .

“Nó sẽ lành, dù chậm nhưng chắc chắn sẽ lành lại.” Angelica an ủi ông

“Nhưng tâm hồn nó đã bị tổn thương đến bao nhiêu rồi ?” Edward thì thào, bỏ ra ngoài hiên. Adam nhìn theo ông ,lắc đầu .

“Anh ước gì mọi chuyện không xảy ra với họ ”

“Cả hai người đều rất kiên cường,” Margaret nói .

“Nhưng liệu họ có đủ kiên cường không ,” Adam nói rồi cũng bỏ đi. Angelica quay sang Margaret, thấy nước mắt giàn giụa trên mặt bà

“Tôi nghĩ là họ đủ kiên cường .” Chị nói nhỏ, Margaret gật đầu đồng ý.

.....

Armand chậm chậm nhận thức mọi thứ xung quanh. Đầu tiên là cậu bé đang trong lòng anh. Sau đó là mùi của bệnh viện đã biến mất ,kế tiếp là anh đang rất nóng. Cố mở mắt, anh nhìn xuống cơ thể kẻ bên mình, cậu bé vẫn còn ngủ say. Anh ôm cậu chặt hơn và khóc.

Armand ngừng khóc khi cảm nhận những ngón tay đang vuốt tóc mình. Đẩy người ra , anh thấy mắt Destin vẫn nhắm , hơi thở vẫn sâu và đều. “Anh yêu em, Destin. Yêu rất nhiều đến nỗi làm anh sợ .”

Destin mở mắt, và Armand lại chỉ gặp sự trống rỗng không cảm xúc trong đó. Destin tiếp tục luồn tay mình trong tóc anh ,cố gắng xoa dịu người đàn ông . Armand không biết cậu làm thế là có chủ đích hay chỉ vô thức nhưng anh ngoan ngoãn nằm vùi đầu vào cổ cậu bé .

“Anh muốn tất cả con người em trở lại như trước kia” Armand thì thầm . Anh nằm đó không biết thời gian trôi qua bao nhiêu cho đến khi tay Destin dừng lại và cậu bé ngủ thiếp đi. Rồi khỏi giường, anh thay đồ xuống nhà bếp.

“Hey Maggie,” Armand chào bà.

“Anh đói chưa ?” Bà dọn cho anh một phần súp nóng với bánh mì.

“Cảm ơn dì ” Armand bắt đầu ăn, ăn xong anh tự đem đĩa đến chỗ máy rửa đĩa.

“Anh biết đấy, anh không cần làm như thế đâu.”

Anh gật đầu đến ôm lấy bà. “Cám ơn dì về mọi thứ dì đã làm cho tôi và gia đình tôi.”

“Anh không cần phải cám ơn tôi , Armand. Anh biết mà ”

Anh đẩy người ra , gật đầu rời rời nhà bếp đến khu mộ của gia đình. Anh đứng trước ngôi mộ của mẹ kế anh.

“Con không biết phải bắt đầu như thế nào...” Armand nói khẽ, giọng đầy đau khổ . “...sau bao nhiêu năm mẹ chăm sóc, bảo vệ con khỏi cha. Bây giờ con cần mẹ bảo vệ trái tim và linh hồn con vì cậu ấy đang lạc lối, con lại dường như không thể giúp cậu ấy tìm được đường về.”

Armand rơi vào im lặng, mắt nhắm chặt. Tất cả anh cần bây giờ là Destin xuất hiện trước mặt anh , mỉm cười và nói rằng cậu đã không sao. Mở mắt ra, anh nhìn khu mộ, mắt dừng trước mộ mẹ ruột anh. Anh tự hỏi trông bà như thế nào nhưng nhận ra anh cũng không bao giờ thật sự muốn biết.

“Armand?” Armand quay lại thấy Adam đang đứng sau lưng mình.

“Hey Adam,” Armand nói nhỏ

“Anh không sao chứ, có dồn nén nhiều quá không ?”

“Tôi không sao, tôi nghĩ là thế. Thật tốt khi có cậu bé trở về nhà ” Adam gật đầu đồng ý , Armand tiếp “Tôi xin lỗi Adam, vì đã làm phiền anh trong hai tuần vừa qua.”

“Đừng. Tất cả chúng ta đều mong muốn Destin sẽ khỏe hơn mà. Và chúng tôi hy vọng được thấy hai người cười lần nữa.”

“Chúng ta làm gì với Edward đây ?” Armand hỏi, thấy Adam nhìn anh không hiểu “Tôi bảo ông ấy có thể ở lại nhưng có vẻ Destin không muốn dính gì với ông ấy ”

“Cho họ thời gian đi. Cậu bé đã trải qua nhiều chuyện . Tôi thậm chí nghi ngờ cậu ấy không biết ông ta là cha của mình nữa .”

“Thật sự là thế” Armand quay trở về nhà. Adam bước cùng anh, họ im lặng đi . Đến gần hiên nhà, họ thấy Edward đang ngồi trầm tư .

“Chúc ngủ ngon ,Armand,” Adam đi thẳng vào trong nhà ,trong khi Armand đến bên Edward. Anh nhìn ông “Tôi rất tiếc, Edward,”

“Tôi biết, tôi cũng thế. Tôi ước gì mình đã trở lại sớm hơn, có lẽ sẽ tránh được chuyện này.” Edward lắc đầu. “Tôi cũng biết đã quá trễ để hối hận.”

“Vâng ” Armand đáp. Hai người ngồi đó im lặng.

.....

Armand trở mình mò mẫm thấy cái giường trống không. Anh vội bật dậy sợ hãi tìm kiếm khắp căn phòng, anh để ý thấy không có áo của Destin, anh ra ngoài tìm cậu bé.

“Destin?” Armand vào căn phòng dành cho trẻ con, cậu đang ngồi im lặng bên cửa sổ lớn. Anh bước đến ngồi kế bên Destin, cậu vẫn ngó khu vườn bên dưới.

“Em có lạnh không cưng?”

Destin quay lại Armand. Anh nhẹ nhàng sờ lên má cậu. Mặt Destin vẫn còn vài dấu vết hôm tấn công đang chờ lành dần. Thở nhẹ một tiếng, anh ôm cậu vào lòng trước khi bế cậu lên đi đến ghế bập bênh cùng ngồi với nhau. Con thổn thức được cậu ôm chặt trong tay mình.

“Anh thành thật xin lỗi, cực kỳ xin lỗi cưng ạ.” Armand thì thầm, tay vuốt nhẹ tóc Destin. “Anh sẽ làm tất cả để quá khứ biến mất, anh muốn em trở về.”

Armand nhắm mắt, sớm sau đó cậu bé cũng nằm ngủ im trong tay anh. Anh đưa Destin về lại giường và chỉ biết ôm cậu. Anh chỉ biết cố gắng để Destin cảm thấy mình được an toàn, hy vọng vì thế cậu sẽ chịu trở về với anh.

Armand thức dậy sáng hôm sau trong khi Destin vẫn đang say ngủ. Anh tắm rửa thay đồ đi làm, hôm nay anh cần đến công ty một lúc. Đến bên giường cậu bé, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán và thì thầm “Anh sẽ về nhanh, cưng ạ. Anh yêu em”

Armand đứng lên nhìn cậu bé lần cuối rồi rời phòng. Anh chào Margaret , đến ngồi xuống bàn ăn nơi có Edward đã ngồi sẵn.

“Tôi không thể ngủ được ” Edward nói

“Không sao đâu,tôi cũng ngủ không ngon .”

“Anh đi làm à ?” Edward hỏi

“Chỉ đi một lúc thôi . Maggie, khi Destin dậy dì hãy ép cậu ấy ăn chút gì nhé?”

“Dĩ nhiên rồi. Nhưng nếu cậu bé từ chối thì sao ?”

“Vậy thì dì hãy gọi cho tôi ” Armand đứng lên hôn tạm biệt bà rồi ra xe. Edward nhìn anh đi trước khi quay lại hỏi bà.

“Anh ta để mặc Destin ở nhà một mình thế sao ?”

“Cậu ấy còn có ông và tôi mà. Ngoài ra Armand không đi lâu đâu”

Ông đành gật đầu ngồi im lặng với món điểm tâm sáng. Ông không còn lòng dạ nào muốn ăn, ông chỉ ngồi đó không biết bao lâu cho đến khi Destin bước vào nhà bếp.

“Chào buổi sáng, Destin” Edward thấy cậu bé ngó ông tích tắc rồi đến ngồi xuống bàn ăn. Magarette đặt đĩa trái cây và trà xuống cho cậu. Destin ăn trái cây, không thèm ngó lấy Edward khi ông đến bên chỗ cậu . “Con thấy trong người sao rồi ?”

Destin nhìn ông rồi lại tiếp tục ăn . Edward thở dài, ông rất muốn được tiếp xúc với con trai mình nhưng cậu bé cứ một mực im lặng. Ông biết sẽ còn rất lâu cậu mới chịu chấp nhận ông.

.....

“Armand ? Cậu ấy sao rồi ?” Adam vào văn phòng Armand hỏi thăm tin tức Destin.

“Um ...tôi không biết chắc .” Armand dựa người vào ghế.” Cậu ấy về nhà đã hơn một tuần nay mà cứ như một bóng ma .”

“Vẫn không nói chuyện huh ?”

“Cậu ấy cũng không ngủ nhiều và ăn rất ít.” Armand lắc đầu chán chường, anh không biết làm gì bây giờ nữa, anh chỉ muốn Destin khỏe lên .

“Đợi một thời gian đi , Armand. Đó là tất cả việc anh có thể làm bây giờ.”

“Tôi biết, nhưng tôi cứ cảm thấy mình chẳng làm được gì cả ngoài việc trút giận vào tường.” Armand lắc đầu nhìn Adam. “Dù vậy cũng cảm ơn anh và tất cả những gì anh và chị Angie đã làm”

“Anh không cần khách khí như thế, chuyện đương nhiên mà .” Adam đưa tập hồ sơ anh đang cầm cho Armand.

“Cảm ơn anh” Armand cầm hồ sơ mở ra xem. “Dự án Grand hotels chỉ còn một ít vấn đề nhỏ, tôi nghĩ không cần tôi quan tâm đến nữa .”

“Tôi biết, nhưng họ muốn gặp anh trong tháng này ngày nào cũng được.”

Armand gật đầu mở lịch hẹn ra xem. “Ok, lúc nào cũng được, tôi sẽ bảo cô Tate lên lịch hẹn.” Armand ấn nút nói chuyện với cô thư ký sau đó anh quay sang Adam “Adam?”

“Có lẽ anh nên về nhà đi, trông anh xanh xao quá” Adam hiểu ý anh, Armand cười buồn rồi chào cáo từ Adam.

.....

Armand về đến nhà, vào thẳng ngay nhà bếp gặp Magarette. “Anh về rồi à, Armand.”

“Chào dì, cậu ấy sao rồi?”

“Ngồi ở ngoài hiên sau ấy,”

Armand gật đầu ra sau tìm Destin. Anh thấy cậu đang ngồi trên ghế xích đu, khoác 1 khăn choàng quanh người. Ngồi xuống kế bên cậu, anh thấy Destin nhìn anh.

“Chào cưng” Armand nhẹ nhàng vuốt má Destin. Cậu nhúc nhích, dựa đầu lên vai anh. Họ chậm chậm đứng đưa ghế, không biết đã bao lâu cho đến khi Magarette gọi họ vào ăn tối.

“Armand?” Margaret gọi nhỏ “Cậu bé có thức không?”

“Tôi nghĩ là thức rồi” Armand lay nhẹ Destin thấy cậu mở mắt. Anh giúp cậu đứng dậy và đi vào ăn tối. Edward không có mặt tại bàn “Maggie, Edward đâu rồi?”

“Tôi không biết, không thấy ông ấy cả ngày hôm nay.”

Armand lắc đầu, quay sang Destin thấy cậu bé chăm chú nhìn mặt bàn.

“Cưng ơi?” Armand gọi, cậu ngược lên nhìn anh. “Em có lo cho cha mình không?”

Armand có thể thấy ánh mắt cậu trống rỗng một lần nữa, anh tự hỏi liệu cậu có biết Edward là ai không. Thở dài, anh lại vuốt má Destin trước khi quay sang thức ăn Magarette đã dọn trên bàn. Destin nhìn xuống thức ăn không nhúc nhích.

“Ngoan nào cưng, em cần phải ăn.”

Destin ngược lên im lặng. Cậu từ từ cắn vài miếng nhỏ trước khi đẩy đĩa ra xa và đứng lên rời khỏi phòng. Armand thở dài, anh không biết phải làm gì.

.....

Edward đi chậm dọc theo những ngôi mộ. Ông đã tìm thấy ngôi mộ mình cần tìm mà không tốn nhiều thời gian. Ông dừng lại, quỳ xuống đặt 1 bó hoa trước tấm bia đề tên ‘Rosalie Rarry Davenport, ngày sinh, ngày chết...’

“Rosie, tại sao em không nói với anh, anh ước gì anh biết chuyện, anh sẽ về ngay để chăm sóc cho hai mẹ con em.”

Edward đã không biết gì về họ ngoài những chuyện Armand kể cho ông nghe, cũng là những chuyện Destin kể cho Armand. Rằng cô đã từ bỏ cuộc sống mà bỏ lại các con mình.

“Chúa ơi, Rosie. Anh không biết anh có nên giận dữ với em hay là buồn đây.” Edward thở dài. “Em rất ích kỷ khi bỏ rơi bọn trẻ như thế, nhưng có lẽ em còn có suy nghĩ khác.”

Ông ngồi xuống thở dài và bật khóc khi nghĩ tới con trai mình. Ông cần tìm hiểu Destin, nhưng nếu cậu bé cứ tránh ông như hiện giờ thì ông không thể có cơ hội. “Anh muốn biết con trai chúng ta, Rosie, nhưng nó đi lạc mất rồi, anh cần em giúp tìm nó về.”

Lấy tay chùi nước mắt trên mặt, ông ngó qua bia mộ kế bên đề tên Tom Davenport, người đàn ông mà Rosie đã kết hôn. Lắc đầu, ông phủi quần đứng dậy đi về.

Edward trở về nhà Armand, ông vào bếp gật đầu chào Margaret.

“Anh đói chưa, Edward?”

“Không, thực sự không đói lắm. Destin đâu rồi?”

“Cậu ấy ngủ rồi.”

“Ồ đúng vậy, trong căn phòng bị hạn chế ra vào ấy” Edward nói với giọng hằn học khó chịu

“Đó là nơi cậu ấy muốn riêng tư đấy” Armand lên tiếng từ cửa vào.

“Đúng , nhưng anh lại vô xem xét nó như thế nào ” Edward liếc Armand, ông rất giận anh, mà không chỉ anh , ông giận dữ với tất cả mọi người.

“Đó là phòng của chúng tôi ” Armand quay lưng bỏ đi, ông liền đi theo anh, ông đã rất mệt vì cứ bị làm ngơ như thế này .

“Nghe tôi này Armand,” Edward to tiếng . “Cậu bé là con trai tôi, cậu bé cần giúp đỡ.”

“Bộ ông nghĩ tôi không biết sao” Armand rít to quay lại nhìn ông. “Tôi không quan tâm ông là ai, cậu ấy là người yêu của tôi ông nghe không, cậu ấy là của tôi . Ông đừng nghĩ có thể cướp Destin ra khỏi tôi.”

“Tôi hiểu anh yêu nó. Và tôi không định tách cậu bé ra khỏi anh, chúa ơi hãy nghe lời tôi một lần thôi, tôi muốn tìm hiểu con trai tôi.”

“Tôi cũng muốn ông hiểu rõ con trai mình lắm, Edward. Nhưng bây giờ thì cậu ấy chưa sẵn sàng” Armand dừng lại lựa chọn lời nói . “Cậu ấy chưa lấy lại tinh thần.”

“Tôi biết” Edward lắc đầu . “Nhưng cứ để nó vất vưởng trong cái nhà này là không đúng.”

“Tôi đã cố hết sức rồi, Edward thực sự tôi đã cố gắng....” Armand dịu giọng . “Tôi không biết cách”

“Armand,” Edward tính nói thì dừng lại vì thấy Destin đang đi về phía họ, nhưng cậu có ý vượt qua họ đi tiếp nên Edward chặn ngang trước mặt cậu. “Destin”.

Destin tránh ông khi ông muốn chạm vào mình, mắt cậu hơi nheo lại. Edward thở dài, ông cố thêm lần nữa chỉ làm Destin thụt lui ra sau đến khi cậu đụng trúng Armand, anh giơ tay đỡ cho cậu khỏi té. Edward nhẹ nhàng vuốt má Destin

“Cha muốn biết về con, Destin.Tất cả điều cha cần là con cho cha một cơ hội.” Edward thấy một sự thay đổi thoáng qua trong ánh mắt cậu nhưng chúng ngay lập tức trở về trống rỗng. Destin quay lưng trùm cái chăn mỏng mà cậu đem theo qua khỏi đầu, vùi mặt vào ngực Armand,.

“Destin,” Armand gọi, ái ngại nhìn Edward trước khi kéo cái chăn xuống. Khi anh nâng mặt cậu lên nhìn mình, Destin vòng tay ôm chặt eo anh. Armand thở dài ngó Edward lần nữa.

“Không sao đâu.” Edward chạm nhẹ vai con mình lần cuối rồi bỏ đi.

“Thôi nào cưng, em cần cho ông ấy một cơ hội.” Destin ngược lên nhìn anh, cậu giơ tay vòng qua cổ anh, nhón chân cho mặt mình được vùi vào cổ Armand. Anh bế cậu lên mang về phòng ngủ. Anh không biết chắc cậu muốn đi đâu nhưng bây giờ Destin cần ngủ. Anh đặt cậu xuống giường, ngạc nhiên khi Destin không chịu buông anh . Armand cố đẩy cậu ra để nhìn vào mắt cậu.

Destin kéo anh xuống cho môi hai người chạm nhau; Armand không biết phản ứng sao nhưng từ từ anh hôn cậu, một tay sờ dịu dàng trên mặt Destin. Khi anh tiến sâu nụ hôn ,Destin đẩy anh ra. Armand nhìn vào mắt cậu bé dò hỏi. Destin sững vài giây trước khi kéo anh xuống lần nữa , anh đã hiểu cậu chỉ muốn có sự tiếp xúc với nhau. Anh di chuyển tư thế, tay vuốt ve cơ thể cậu nhưng Destin đã cản tay anh trước khi nó tiến quá xa. Anh thở dài nhìn cậu “Anh yêu em, cưng à, em biết điều đó phải không ?”

Armand sững sờ , anh muốn nhảy lên hò hét khi thấy Destin gật đầu nhẹ. Nếu anh không chăm chú nhìn cậu này giờ anh sẽ không phát hiện cái gật đầu nhẹ ấy. Anh ôm chặt lấy cậu. Đây là một sự tiến triển, đúng không ? Destin đã trả lời câu hỏi của anh, đây là một sự tiến triển mới.

Vài phút sau, Destin ngọ nguậy giăng ra khỏi tay anh đ, cậu ngáp dài và kéo chăn nhắm mắt ngủ. Armand mỉm cười, nằm kế bên cậu. Anh cũng nhắm mắt ôm cậu ngủ, vui mừng vì Destin rúc vào người anh.

.....

Armand thức giấc , nghe tiếng Destin ú ớ trong giấc ngủ . Anh chạm vào cậu thấy cậu bình tĩnh dần. Destin nửa tỉnh nửa mê gục đầu lên ngực Armand. “Dog...Dog.”

“Destin,” Armand nghe tiếng thì thầm kêu tên con chó sau đó là tiếng nấc. Anh vòng tay an ủi cậu. Một lúc sau, Destin có vẻ đã bình tâm, người cũng bớt run run.

Armand nhắm mắt, anh rất nóng. Destin đã mặc rất nhiều đồ trên người nhưng dường như cậu bé không bớt lạnh chút nào. Thậm chí hiện giờ họ đã nằm trong chăn hàng tiếng đồng hồ, da Destin vẫn lạnh như đá. Cậu đã như thế từ lúc bị Val tấn công.

Anh thức dậy sáng hôm sau thấy cái giường trống không. Có tiếng nước chảy trong nhà tắm, anh đi vào xem, dựa lưng vào bộ rửa mặt ngắm Destin qua tấm kính phòng tắm. Anh biết anh nên cho cậu sự riêng tư nhưng anh không thể cất bước. Anh đưa mắt xuống chỗ hình xăm và mỉm cười.

Ngẩng đầu lên khi tiếng nước tắt, anh thấy cậu bước ra, người run run. Anh đưa khăn cho cậu, Destin nhìn anh vài giây trước khi lấy khăn quấn quanh người. Armand giơ tay, ngạc nhiên khi Destin tránh xa nó. Anh lắc đầu nhìn cậu ra ngoài, đây là một sự mới mẻ. Thường thì cậu bé không từ bỏ cơ hội nào để vùi vào người anh.

Tắm rửa cho mình xong, Armand thay đồ ra ngoài không thấy Destin, anh xuống nhà dưới gặp cậu đang đứng lặng bên lồng chim.

“Destin,” Armand gọi, cậu nhìn anh. “Baby, em không sao chứ?”

Destin không trả lời, cậu bỏ đi đến bàn ngồi xuống. Anh cũng theo sau ngồi đối diện để có thể ngắm cậu. Margaret im lặng dọn bữa sáng cho hai người. Destin lại chỉ ăn mấy miếng rồi thôi làm anh rất muốn ép buộc cậu ăn nhiều thêm.

“Thôi nào cưng, làm ơn ăn nhiều một chút đi” Armand năn nỉ, Destin ngược lên, chợt thấy Edward đi vào nhà bếp cậu đứng dậy tránh xa ông

“Chuyện này còn diễn ra bao lâu nữa,” Edward ngồi xuống hỏi, mà đó cũng không thực sự là câu hỏi. Ông ngồi xuống cái ghế của Destin.

“Hôm qua cậu ấy đã nói chuyện. Trong giấc ngủ, cậu ấy đã gọi tên con Dog”

“Chỉ thế thôi à?” Edward hỏi, anh gật đầu

“Nhưng cậu bé đã gật đầu khi tôi hỏi cậu ấy có biết tôi yêu cậu ấy không.” Armand đáp và đứng lên. “Tôi phải đi đây, gặp lại ông sau nhé”

“Chào anh,” Edward nhìn Armand rời khỏi phòng, ông quay sang Margaret. “Chúng ta phải ép cậu bé ra khỏi tình trạng này.”

“Tôi nghĩ anh nên thận trọng đó, cậu bé đã gặp đủ ám ảnh rồi. Sau lần tấn công đầu tiên, Destin phải mất một thời gian mới ...”

“Nó đã bị tấn công trước đây sao?” Edward bật dậy nhìn thẳng mặt bà. Margaret gật đầu tránh mặt ông. “Làm ơn hãy kể cho tôi nghe đi.”

“Val đã cố cưỡng hiếp cậu ấy, đập mặt cậu xuống sàn nhà và bạo lực với cậu. Tất cả Destin làm là khóc.” Margaret khóc khi kể lại, giọng run run.

“Tên khốn đó phải chết” Edward hét to giận dữ.

“Edward,” Bà giạt mình cản ông

“Thế hẳn có hành động gì để cản lại tên khốn đó không?” Edward rít to hỏi bà.

“Dĩ nhiên là Armand có, cậu ấy bắt Destin thừa ra tòa nhưng cậu bé đã không đồng ý và tôi biết Armand đã đi gặp riêng Val.” Margaret nói. “Bộ ông nghĩ Armand không làm hết sức để bảo vệ Destin sao? Cậu ấy yêu Destin.”

“Nếu làm tốt thì đã không có chuyện tên đó suýt chìm chết con tôi” Edward thét lên rồi sững lại nhìn bà. “Tôi xin lỗi, tôi không nên to tiếng với bà như thế, chỉ là tôi quá căng thẳng và giận dữ”

“Tôi biết. Chúng tôi không bao giờ ngờ Val có thể hành động trong căn nhà này.”

“Tôi cần đi dạo một chút,” Edward cáo lỗi với bà rồi ra ngoài vườn. Ông cần một nơi làm dịu đầu óc lại. Ông đi dọc theo bãi cỏ đến vườn hồng mà Destin yêu quý. Ông ngồi xuống bể nước, thở dài. Một lần nữa

ông lại muốn thời gian quay trở về như xưa, dù chỉ mới 18 tuổi ông cũng sẽ bảo bọc Rosie như ông đã hứa .Chúa ơi giờ đã quá trễ để hối hận.

.....

Armand thức giấc, thở dài ngồi dậy khi không thấy Destin trên giường một lần nữa. 4 ngày vừa qua, cậu bé tránh né mọi người nhiều hơn cả lúc trước và ăn cũng ít hơn, chỉ ăn có một lần trong ngày đến nỗi anh phải ép buộc cậu ăn .

“Destin,” Armand vào phòng em bé tìm Destin, cậu đang ngồi bên cửa sổ nhìn xuống dưới sân, Edward thì đang nằm ngủ trên ghế dài .Anh đến ngồi kế bên cậu, thấy cậu co người ôm gối chặt hơn . “Làm ơn trở lại giường ngủ chút ít nữa đi cưng ”

Destin nhìn anh, tay ôm con thỏ bông và kéo tấm chăn sát vào người nhiều hơn. Armand đau lòng khi cậu biểu hiện xa lạ như thế, anh không biết làm cách nào , mỗi lần anh muốn chạm vào cậu thì Destin lại tránh xa anh.

“Cậu bé không chịu đâu, tôi đã cố thử rồi.” Edward lên tiếng từ nơi ông đang ngồi. Armand nhìn người đàn ông gật đầu hiểu ý. Anh đứng dậy đi đến kệ sách lục tìm thứ gì đó khiến Edward tò mò ngó theo và nó cũng thu hút sự chú ý của Destin. “Anh tìm gì thế ?”

“Cái này ” Armand giơ một cuốn sách cho ông xem rồi đi ra ngoài cửa “Chúc ngủ ngon Edward, Destin.”

“Cái gì...” Edward không biết diễn tả sao sự sững sốt này nhưng ông ngạc nhiên khi thấy Destin đứng lên đi theo anh. Armand leo lên giường, bật đèn ngủ và chờ cậu leo lên nằm kế bên anh. Destin tuy mắt ngó anh cảnh giác nhưng cũng nằm rúc vào người anh. Mở quyển sách, Armand bắt đầu đọc cho đến khi anh liếc qua thì cậu đã nhắm mắt và thở đều đều. Anh bỏ sách xuống biết rằng mình sẽ không ngủ thêm được bao nhiêu nữa.

Armand thức giấc khi một lực nặng đè lên ngực anh, anh mở mắt ngó xuống cái đầu đỏ đang nằm ngon lành. Anh bỗng nhận thức hình như cậu không mặc bộ pajamas hằng ngày , thật sự anh nghĩ cậu đang không mặc gì trên người.

“Destin?” Armand gọi, tay kéo cái chăn xuống thấp từ từ. Cậu bé tạo một âm thanh nhỏ trong miệng, đánh tay anh ra để kéo cái chăn lên vào giữ nó chặt sát người hơn. Cậu nhích người một chút cho đầu dựa vào cổ anh. Armand nhẹ nhàng sờ lưng cậu chỉ khiến Destin nhút nhát tránh xa sự tiếp xúc ấy. Thở dài, anh thả tay xuống. “Tại sao anh không thể đụng vào em?”

“Dog,” Một tiếng trả lời nhỏ bực tức vọng lên.

“Anh rất tiếc về chuyện con Dog, anh ước mình có thể làm được chút gì đó.” Armand thì thầm , Destin gật đầu tay ôm vòng quanh cổ anh. Họ nằm như thế một lúc đến khi cậu bật dậy rời khỏi giường. Cậu mặc quần jean, áo thun , tay ôm con thỏ bông và tấm chăn rồi bỏ đi.

Armand nhanh chóng mặc đồ chạy đuổi theo, bắt kịp cậu trước khi cậu ra khỏi nhà. Năm hai vai Destin, anh ấn cậu đến bàn ăn và ngồi vào ghế. Anh ra hiệu cho Magarette dọn thức ăn sáng . Destin dòm xuống đồ ăn trước mặt rồi ngước lên nhìn Armand.

“Em không được rời khỏi bàn cho đến khi em ăn xong, em còn sụt cân hơn cả lúc em mới về đây ở.” Armand nói, thấy cậu cúi mặt nhưng vẫn chưa đụng gì đến thức ăn. Một vài phút sau Edward bước vào phòng, Destin tỉnh đứng lên nhưng Armand đã nắm cánh tay cậu “Ngồi xuống và ăn đi Destin.”

Edward hơi ngạc nhiên khi thấy Armand chặn cậu bé, ông ngồi xuống quan sát hai người. Cuối cùng Destin thở dài một tiếng và bắt đầu ăn nhưng cũng chỉ ăn cầm chừng đĩa của mình. Một lúc sau Adam đến.

“Armand chúng ta có một cuộc họp hôm nay,” Adam để ý thấy Destin không chú ý anh có mặt tại đây.

“Anh phải đi sao?” Edward hỏi Armand. “Ý tôi là hôm qua cậu bé đã thể hiện chút phản ứng thích thú”

“Chỉ với quyển sách tôi đọc thôi,” Armand lắc đầu. “Ngoài ra tôi còn một công ty đang điều hành.”

“Ừ, phải rồi, anh phải đi làm việc trong khi con trai tôi thì bị bỏ rơi ở đây,” Edward tức giận bỏ đi. Armand nhìn theo ông rồi anh cũng đứng lên rời phòng. Margaret ngó qua cậu bé, Destin đang cúi mặt xuống đĩa của mình nhưng lần đầu tiên cậu đã thanh toán hết đồ ăn trong đĩa.

“Hey cưng,” Margaret ngồi đối diện cậu bé. Destin ngược lên nhìn bà, cặp mắt buồn bã như sắp ngấn nước. “Đi lấy chút gì cho cháu nhé .Cà phê? Trà hay sữa? ”

Destin im lặng nhìn bà một vài phút rồi cậu bỏ đi ra ngoài. Magarette thở dài chỉ biết lặng lẽ dọn dẹp.

.....

“Tôi đang nói đây, Armand,” Byron lớn tiếng từ phía cuối bàn . “Đã đến lúc cậu phải bắt đầu điều hành lại cái công ty này rồi đó.”

“Không phải tôi đang ở đây sao ?” Armand lườm ông.

“Chỉ nhắc cậu biết việc gì cần ưu tiên thôi.” Byron quay lại đề tài đang thảo luận trong cuộc họp. Armand ngó ông, anh nhớ lại những chuyện trong một tháng qua. Anh gần như xém bị mất tình yêu trong cuộc sống , anh chỉ nhận được cậu về nhờ lòng bao dung của chúa. Và bây giờ anh chỉ biết ngồi nhìn cậu bé đang lãng phí từng ngày , cậu như từ bỏ tất cả mọi thứ. Anh bây giờ đã biết cảm giác của Destin như thế nào khi đứng trước mẹ cậu . Thở dài, anh quan sát những người đang có mặt trong phòng . Hầu hết tất cả họ đều lớn tuổi, ít nhất một lần trong đời họ đã làm việc với cha anh. Thành linh, Armand cảm thấy sợ hãi, sợ phải đối mặt với tình cảnh cha anh đã từng bị, sợ anh phải mất đi người anh yêu duy nhất trong đời.

“Ông biết gì không ” Armand đứng lên, cười to khô khan. “Mặc xác nó, tôi nghỉ đây.”

“Cậu, Cái gì !” Byron đứng lên giận dữ.

“Tôi từ bỏ, tôi không làm nữa .” Armand ném mạnh hồ sơ xuống bàn làm giấy tờ bay tung tóe.

“Armand tôi hiểu cậu đang đau buồn, tôi cũng yêu thằng bé lắm. Nhưng cậu không thể bỏ mặc công ty của mình được .” Byron nói, Armand lắc đầu mặc kệ ông.

“Tôi có thể và tôi sẽ bỏ. Đừng có nói với tôi chuyện gì tôi nên làm chuyện gì không nên. ” Armand gằn to giọng. “Tôi sẽ không ngồi ở đây trong khi người tôi yêu đang lạc lối vì tôi không thể có mặt ở đó để giúp cậu ấy. Vì thế tôi nghỉ việc.”

“Armand,” Byron hét lên thấy Armand dừng bước

“Đừng có giảng đạo với tôi, Byron” Armand lớn tiếng lại với ông. “Ông có mặt bên cạnh Victoria được mấy tháng ? Thậm chí sau khi bác sĩ đã nói với ông cô ấy đã bị chết não, Ông đã ngồi ở đó bao lâu trong khi cha tôi bỏ đi đằng điểm với người đàn bà khác bên ngoài ?”

“Đó không giống nhau ” Byron nghẹn lời. “Victoria là con gái của tôi, con gái ruột thịt máu mủ của tôi.”

“Và cô ấy cũng là mẹ của tôi, người mẹ duy nhất tôi có trong 12 năm, còn ông thì ép cô ấy kết hôn với người đàn ông không hề yêu mình.” Armand bước tới gần bàn ông .“Ông nhốt cô ấy trong một đám cưới có lợi cho việc kinh doanh của mình ,vậy thì đừng có giảng dạy tôi về chuyện gì quan trọng hơn.”

Dứt lời, Armand quay lưng bỏ đi , anh biết Adam đang nhìn mình và theo anh cùng về văn phòng.

“Armand,”

“Đừng lên tiếng , đừng có bảo tôi đang làm sai mọi thứ ” Armand nói,nghe tiếng cười nhỏ phía sau mình.

“Tôi nghĩ anh đã lựa chọn đúng đó,”

“Tốt, vì tôi sẽ trao công ty này cho anh quản lý cho đến khi Destin tốt hơn” Armand ngồi xuống bàn , lấy một số đồ vật cần thiết.

“Chúc anh may mắn, Armand.”

“Cám ơn anh, Adam”

.....

Edward ngồi xuống kén con trai, Destin đang ngồi bên hồ nước trong vườn. Ông lướt mắt từ mái tóc dài màu đỏ của con mình đến đường nét khuôn mặt xanh tái của cậu bé, đến cặp mắt màu xanh bạc. “Con có cặp mắt giống mẹ con lắm, cũng màu xanh bạc.”

Destin không trả lời, thậm chí cậu còn không tỏ rõ sự nhận thức rằng có ông ở đây. Edward thở dài. Ông đưa tay vuốt má Destin, ngạc nhiên khi cậu đánh mạnh tay ông ra.

“Thôi nào, ta có quyền được biết về con trai mình chứ.” Edward nói, bất ngờ Destin quay lại nhìn ông

“Ông đừng có... Ông đừng có...” Destin cúi sát vào mắt cha mình. “Đừng có nói với tôi là ông có quyền, ông đã bỏ rơi tôi và mẹ tôi vì thế ông không có quyền đó đâu.”

Edward bàng hoàng; Giọng Destin thấp và giận dữ. “Ta yêu con. Con là con trai của ta mà”

“Tôi không phải con trai ông” Destin gằn giọng, ngồi trở lại. “Ông bao nhiêu tuổi, Edward?”

“33,” Edward đáp nhỏ

“Ông không có quyền quan hệ với một cô bé 15 tuổi, còn không có gì bảo vệ nữa chứ.” Destin nói, bị hụt hơi một chút.

“Ta đã không biết cô ấy có thai” Edward ngược lên thấy Armand đang tiến về phía họ. Ông chạm vào cậu bé một lần nữa “Ta chỉ muốn có cơ hội được tìm hiểu con, con là con trai của ta, ta nghĩ thế là công bằng.”

“Nó không đúng đâu” Destin hét to, gạt tay ông ra. “Ông đã từ bỏ cơ hội của mình, tôi không muốn dính líu gì đến ông, người cha tôi quan tâm duy nhất đã qua đời rồi. Còn ông thì hãy quay về và sống mục nát ở nơi của ông đi!”

“Destin,” Armand đến bên cậu bé.

“Armand,” Destin ngã vào vòng tay anh, thỉnh thoảng một cơn kích động đột ngột đến. Cậu không thể thở; nó giống như cậu bị chìm dưới hồ bơi, mỗi hơi thở đều làm cậu đau đớn.

“Bình tĩnh nào cưng, hít thở sâu vào. Hít thở sâu vào và bình tĩnh nào.” Armand vuốt nhẹ người cậu vỗ về. Cuối cùng Destin cũng thở lại bình thường, Armand bắn tia nhìn giận dữ về Edward. Anh cúi xuống cậu “Em thấy đỡ hơn chưa?”

“Nhà” Destin thì thảo gục người vào ngực Armand “Mệt”

“Ừ,” Armand ẵm cậu lên bế về nhà, anh nghe từng tiếng khò khè nhỏ mỗi lần cậu hít thở, nó làm anh lo lắng. Vào trong nhà, anh thấy Gates và Margaret nhìn anh lo lắng. “Em muốn đi ngủ không cưng?”

“Làm ơn” Destin thì thảo, nặng nề dựa vào người anh. Ngực cậu đau lắm, giống như cậu đã chạy một đoạn đường rất xa và không kịp thở. Cậu không di chuyển gì khi Armand đặt lên giường. Anh giúp cậu cởi bớt đồ và giày trên người.

“Làm ơn hãy nói với anh em đã trở lại, rằng em không sao đi.” Armand thì thầm không ngược lên. Khi anh băng qua khu vườn, anh đã nghe tiếng cậu bé nói chuyện. Destin không đáp lại, anh ngược lên thấy cậu đang nhìn mình. “Anh yêu em rất nhiều, cưng ạ. Làm ơn hãy nói gì đi.”

“Buồn ngủ” Destin lặn người, nhắm mắt. Anh cũng tháo bỏ quần áo nằm lên giường với cậu. Anh ôm cậu chặt trong lòng, sớm sau đó hai người cùng rơi vào giấc ngủ.

Armand bị đánh thức khi Destin đang chống cự trong tay anh. Mở mắt, anh kéo cậu lại với mình nhưng chỉ làm mọi thứ tồi tệ hơn. “Destin?”

Destin mở choàng mắt khi nghe tiếng gọi. “Armand.”

“Ừ, anh đây,” Armand cúi hôn nhẹ lên trán cậu. “Em thấy thế nào?”

Destin không đáp, chỉ dựa đầu vào ngực anh. Cậu nằm đó cho Armand vuốt ve lưng mình, cho cơn ác mộng ban này từ từ biến mất. Nhưng đầu đó trong đầu cậu nói rằng đó không phải là cơn ác mộng. Nhắm mắt, cậu hít thở sâu.

“Dog đâu?” cuối cùng Destin cũng lên tiếng

“Anh xin lỗi cưng,”

“Chết rồi sao ?” Destin thì thầm giọng sợ hãi. Armand đẩy cậu ra để nhìn vào mắt cậu

“Em đã nhớ lại mọi chuyện?” Anh hỏi, thấy cậu im lặng nhìn anh vài phút rồi gật đầu. Cậu vùng ra, tìm kiếm con gấu và con thỏ bông rồi kéo chăn nằm ôm chúng. Armand thở dài, cho cậu chút riêng tư, anh nằm đó ngược mắt nhìn trần nhà.

.....

Armand đi xuống nhà bếp tìm Destin. Anh đã lơ ngơ quên và khi thức dậy thì không thấy Destin đâu. Vào nhà bếp anh hỏi Margaret và Gates.

“Đang ngồi uống trà ngoài hiên ấy ” Margaret đáp.

Anh hỏi tiếp “Cậu ấy có trò chuyện với hai người không?” nhưng họ đã lắc đầu không

“Có lẽ thằng bé cần thêm thời gian ”.Margarette đáp

“Chắc là thế, còn Edward đâu ?” Armand tìm ông vì anh cần nói chuyện nghiêm túc với ông về ngày hôm qua.

“Trong thư viện ” . Armand gật đầu đi thẳng vào thư viện thấy Edward đang ngồi trong một góc, nhìn chăm chăm vô hư không. “Edward?”

“Tôi không bao giờ nghĩ thằng bé lại bảo không muốn biết về tôi.” Edward ngược lên nói với giọng chua chát. “Tôi thực sự cứ tưởng nó rất vui mừng muốn gặp tôi ”

“Tôi cũng hy vọng cậu bé sẽ thế ” Armand ngồi xuống một ghế khác, anh thấy ông nhăn trán nhìn mình.

“Anh đã biết thằng bé sẽ phản ứng thế này sao?”

“À, lúc biết tin ông bà mình còn sống, cậu bé cũng không phản ứng mạnh mẽ như thế này.”

“Vậy tại sao anh lại mang tôi đến đây ?” Edward hỏi, lắc đầu “Chúa ơi, anh có thể để mặc tôi , anh có thể để tôi quên lãng chuyện này mà”

“Bởi vì ông là cha của cậu bé, ít nhất ông cũng có quyền được biết mình có 1 đứa con trai.”

“Một đứa con trai không muốn dính líu gì với cha nó. Nếu tôi trở về lúc 18 tuổi, lúc thằng bé chỉ mới 4 tuổi, có thể nó sẽ tha thứ cho tôi.”

“Destin không có tuổi thơ hạnh phúc, Edward. Rosalie chỉ là một đứa trẻ nuôi lớn một đứa trẻ khác. Khi Destin 10 tuổi, cậu bé phải đánh thức mẹ mình dậy để đi làm và chăm sóc hai em gái nhỏ. Cậu ấy đã trưởng thành sớm trước tuổi rất nhanh; lúc vào trại trẻ mồ côi, cậu ấy đã chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn khác.”

“Và sau đó họ đã nó ra ngoài đường, nơi nó lang thang 6 tháng trời. Chúa ơi, nơi mọi chuyện xấu đều có thể xảy ra.” Edward nói

“Vâng, chúng có thể nhưng chúng đã chưa. Và bây giờ có vẻ Destin đang trên đường bình phục lại.”

“Hy vọng là thế ” Edward đáp ,Armand đứng lên.

“Ta đi nào, bữa tối chắc đã sẵn sàng ” Armand dẫn đường về nhà bếp

“Mùi thơm lắm , Maggie.”

“Cám ơn anh ” Bà mỉm cười.

“Chúng ta ra ngoài hiên ăn nhé, 5 người chúng ta ?” Armand đề nghị, bà nhìn anh cười gật đầu.

“Tốt” Armand mang đĩa ra dọn trên bàn ngoài hiên gần chỗ Destin đang ngồi khoác tấm chăn. “Chào cưng.”

Anh đặt đĩa xuống bàn rồi hôn lên trán Destin. Thấy cậu nhìn mình, anh mỉm cười. Cười thêm lần nữa, anh lấy con thỏ bông ra khỏi tay cậu rồi kéo cậu đứng lên , dẫn về phía bàn . “Ta đi ăn nào ”

Destin có vẻ miễn cưỡng nhưng vẫn để Armand kéo mình đi. Cậu ngồi xuống ghế giữa Armand và Margaret. Khi bữa tối bắt đầu, cậu chỉ ngó vào đĩa của mình, Armand đặt một đĩa đầy trước mặt cậu “Ăn đi em.”

Destin bắt đầu ăn nhưng cậu không thấy đói lắm. Cậu cũng ít chú ý nghe cuộc trò chuyện xung quanh. Tiếng ồn trong đầu cậu đã quá nhiều. Thở dài, cậu đẩy đĩa ra xa làm Armand cũng thở dài. Cậu ngước lên nhìn anh trước khi ôm con thỏ và đi về phòng ngủ.

.....

Armand dừng công việc đang làm trên bàn, anh đẩy nó qua một bên quyết định đã đến giờ đi ngủ. Trở về phòng anh thấy cậu bé vẫn đang nằm trên giường. Cởi bớt quần áo trên người anh lên giường nằm kế bên cậu, ngạc nhiên khi Destin chủ động nép sâu vào người anh.

“Hãy lấp đầy em bằng sức nóng của anh đi, thiên thần của em.” Destin thì thầm, tay ôm cổ Armand.

“Destin,” Armand muốn đẩy cậu ra nhưng môi Destin đã đặt lên môi anh.

“Làm ơn mà, Armand. Em rất lạnh bên trong. Tất cả em cần là sức nóng của anh trong em.” Destin thì thầm lần nữa. Cậu di lưỡi dọc theo môi Armand làm anh bị kích thích.

“Em cần khỏe hơn đã” Armand cố gắng tách cậu bé ra khỏi mình.

“Em đã khỏe rồi ” Destin đáp, tay vuốt ve làn da trần trên cơ thể Armand. Armand nhắm chặt mắt đấu tranh trước khi hoàn toàn chịu thua. Tay Destin rất lạnh trên da anh cũng như cơ thể cậu rất lạnh dưới bàn tay anh.

“Anh yêu em” Armand hôn ngẫu nhiên dọc theo cổ Destin nghe cậu bé thở mạnh. Cậu ngã đầu ra sau nhắm mắt hưởng thụ, tay luồn trong tóc Armand. Cậu ngạc nhiên khi anh thỉnh thoảng thả mình ra nhưng không lâu, anh chỉ với tay lấy chai dầu trong tủ rồi sau đó cởi hết đồ trên người Destin. Mắt hai người nhìn nhau. Ngay khi thanh toán xong cái áo, Armand đã cúi xuống hôn làn da trần mới được bộc lộ khiến Destin rên khẽ, nẩy người cao hơn. Cậu nhắc hông, phụ Armand tháo nốt cái quần của mình.

Một tiếng rên nữa thoát ra khi miệng anh bắt đầu đi dọc cơ thể cậu. Da Destin ẩm dần và hồng hào. Anh ngước lên chiếm hữu môi cậu bằng nụ hôn đầy đòi hỏi đam mê và Destin đáp trả rất nhiệt tình. Cậu rướng người nhẹ khi anh đưa một ngón tay vào trong cậu, rên rỉ. Nhích người xuống dưới, Armand tìm kiếm một núm vú để phục vụ, tay phía dưới đưa thêm một ngón vào trong khiến cậu thở hắt một hơi bất ngờ. Anh từ từ khởi động giúp cậu làm quen trước.

Destin mềm nhũn người, nhắm mắt oằn oại dưới tay Armand. Cậu mở mắt khi anh lấy tay ra, nhìn anh thoa dầu lên phần cơ thể đang “Biểu tình” Trước khi đặt nó tại lối vào và sẵn sàng hành động. Anh nhìn vào mặt cậu lần cuối dò hỏi, thấy Destin mỉm cười.

“Em chắc chứ ?” Armand hỏi, cậu bé gật đầu. Anh vào trong cậu, ngấm biểu hiện của Destin. Cậu nhắm chặt mắt rên khẽ một tiếng. Khi đã hoàn toàn xâm chiếm cậu, Armand dừng lại giữ nguyên như thế cho đến khi Destin mở mắt ra. Cậu ôm lấy cổ anh, hai chân quấn quanh eo Armand và tự đẩy người về phía trước. Armand mỉm cười, bắt đầu di chuyển chậm chậm trong cơ thể người yêu. Destin thở mạnh, cảm giác thật tuyệt vời khi có Armand bên trong mình.

“Armand,” Cậu rên rỉ, ôm chặt anh. Một tiếng la thoát ra khi Armand nắm một chân cậu đặt lên vai anh, tay vuốt ve “Cậu nhỏ” hòa nhịp cùng mỗi đẩy đưa đẩy của anh. Destin ngửa đầu ra sau, oằn oại, rên to hơn.

“Destin,” Armand gọi tên cậu khi một tay Destin sờ nhẹ mặt anh. Cậu rướng người hôn người yêu phía trên, tay kia lùa vào tóc Armand. Anh đáp trả lại ngay khiến đỉnh điểm khoái lạc của cậu đến và Destin hét to trút hết ra ngoài. Cậu kêu tên người yêu, cảm nhận vài giây sau anh cũng phóng hết trong cậu. Destin la lớn một lần nữa, ôm chặt Armand, nhắm mắt hít thở sâu mùi quen thuộc của anh.

“Destin,” Armand nhích người ra để nhìn cậu.

“Buồn ngủ ”

“Chúng ta cần tắm rửa đã. ” Armand xuống giường bế cậu theo. Anh mở vòi nước và ngắm cậu bé đang dựa vào ngực mình. “Cảm ơn em”

Destin uể oải mở cặp mắt buồn ngủ nhìn Armand. “Vì chuyện gì ?”

“Vì đã trở lại với anh ”

Cậu cười khê rồi nhắm mắt lại. Khi họ tắm xong, Destin về giường chờ anh nằm xuống cạnh mình. Cậu đặt đầu lên ngực Armand lắng nghe nhịp tim anh đập và hài lòng đi vào giấc ngủ.

.....

Armand mò mẫm tay tìm kiếm Destin trên giường nhưng lại thất bại một lần nữa khi không có người yêu. Anh ngồi dậy nhìn khắp phòng. Trống không. Anh thay đồ , đi xuống nhà bếp thấy Destin đã ngồi tại đó với quần jean áo thun và lần đầu tiên cậu không còn khoác tấm chăn như thường ngày nữa.

“Chào em ” Armand lên tiếng chào, cậu quay qua mỉm cười với anh. Anh ngồi kế bên cậu , nhìn những người đã có mặt : Adam, Angie, và Edward. Anh quay trở lại Destin, người đang cầm ăn một miếng bánh nướng xốp. “Em ngủ ngon không cưng?”

“Vâng, rất ngon.” Destin trả lời, nhìn anh rồi thỉnh thoảng đứng lên xoay anh đối diện với mình. Hai tay sờ mặt Armand trước khi hôn anh thật cuồng nhiệt. Armand không phản đối trước cách thể hiện sự sở hữu của cậu. Cậu không thêm để ý nhiều đến mọi người xung quanh, tất cả sự tập trung của cậu đều dồn vào Armand. Thả môi Armand ra, cậu nắm tay anh dắt đi khỏi nhà bếp.

“Destin?” Armand bất ngờ khi cậu ôm chặt mình.

“Em muốn anh, Armand. Em muốn anh chiếm hữu em,” Destin dụi dụi đầu vào cổ anh. “Em muốn anh hòa lẫn cảm giác đau và sung sướng bên trong em, muốn em được kêu la trong cảm giác hoàn toàn mê mê, em muốn con quái vật bên trong anh.”

“Destin,” Armand cố gắng cho cậu bình tĩnh lại .

“Không, em cần anh mà ” Destin giơ tay mở khóa cửa phòng ngủ sau lưng họ. “Em quá lạnh rồi, em cần cảm nhận được anh.”

“Ừ ” Armand không thể từ chối cậu bé, người yêu suốt đời của mình . Anh nhìn cậu bằng cặp mắt đầy đam mê . “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh,” Destin rướn người phía trước cắn vào môi dưới Armand. Anh thốt ra một tiếng kêu vừa đau vừa thích thú , hai bàn tay nắm chặt phía sau hông cậu. Destin nhanh chóng cởi áo anh, đẩy Armand dựa vào tường .

“Chúa ơi ” Armand rít lên khi Destin cắn một bên vai mình. Anh di chuyển hai người đến giường, quần áo rơi vãi trên đường họ đi. Khi họ tới sát giường ngủ, anh quay người cậu bé cho phần cơ thể phía trên của cậu nằm lên nệm. . Một tay mò xuống phía dưới đặt lên đôi gò tròn trĩnh.

“Armand,” Destin rên khê khi cảm thấy người đàn ông sau lưng mình dừng lại. Cậu biết anh đang ngắm mình, người cậu run lên.

“Em xanh quá “ Tay anh vuốt ve lưng cậu.

“Tốt như thế là được rồi Armand, em cần nhiều hơn nữa” Destin nhắm mắt chờ đợi. Cậu mở mắt ra khi cảm giác phần cơ thể căng cứng của anh dựa sát ngay vị trí lõi vào. Anh cúi xuống liếm dọc lưng cậu

“Nhiều hơn à ?”

“Vâng ”

“Em chắc chứ ? Em muốn anh sở hữu em ư ?” Armand hỏi, thấy Destin chống khuỷu tay quay lại nhìn anh.

“Em muốn anh ngự trị em ngay,Armand. Hãy làm em không cảm nhận được gì ngoài anh.” Destin nói, chân gang rộng ra. Cậu thấy anh cúi xuống nhìn chỗ tiếp xúc của hai người, cậu đưa đẩy người nhẹ , biết con

quái vật trong anh đã sống chuồng. Anh cúi xuống, kéo mạnh cậu bé cho hai môi chạm vào nhau hôn ngẫu nhiên, hai bàn tay sờ soạng khao khát, móng tay bấm chặt da nhau.

Anh thấy cậu hoàn toàn nằm trên giường, hôn tiếp trên lưng trong khi 1 tay anh giữ chặt hai tay Destin, gờ cao trên đầu. Anh cắn lên làn da mềm của cậu khiến Destin rú lên đau đớn trước khi dùng lưỡi liếm nhẹ dấu cắn ấy. Destin rên rỉ, oằn người vì những cái vuốt ve sờ soạng và tiếp tục kêu la vì những vết cắn.

Thả tay cậu ra, anh cho cậu nằm ngửa trở lại. Lưỡi liếm quanh khu vực rốn của cậu. Anh với tay lấy chai dầu vẫn còn nằm trên giường từ hôm qua thoa lên “Nó” Trước khi đặt hai chân Destin đưa lên vai mình. Họ bắt đầu cuộc ân ái thật mãnh liệt. Destin không muốn anh dành nhiều thời gian chuẩn bị cho cậu, muốn anh vào ngay trong mình. Và khi hai người hòa lẫn vào nhau, không ai kiềm chế được bản năng ham muốn của mình. Armand cố cảm nhận thật sâu càng xa càng tốt vào bên trong cậu trong khi Destin luôn miệng kêu anh nhanh hơn, mạnh hơn, sâu hơn. Tay họ di chuyển, lưỡi họ di chuyển, răng họ cắn nhau, sức nóng lan tỏa xung quanh, nhiệt độ tăng dần. Một vài giọt máu trên ngực Destin nhưng cậu không quan tâm, cậu cũng có vài vết cắn chảy máu trên người anh. Người này không muốn người kia dừng lại, Armand không cho cậu nghỉ ngơi, cậu cũng không cho anh nghỉ mệt. Mỗi lần đi vào trong người Destin, anh dùng tất cả sức lực như muốn xé đôi cậu ra. Cuối cùng cả hai hai mệt mỏi gục xuống. Anh kéo cậu ôm vào lòng, mặc cho tiếng phản đối nhỏ trong tay anh. Nằm nghỉ một lúc, anh đẩy cậu ra để nhìn vào mắt. Destin cười, hoàn toàn hài lòng.

“Em có ê ẩm lắm không?” Armand hỏi khi thấy cậu nhắm mắt khi cử động.

“Vâng, nhưng cảm giác tuyệt lắm.” Destin duỗi người cười, ngắm thân hình Armand “Em chắc mình cũng làm anh ê ẩm không kém.”

“Không sao, anh cũng để lại nhiều vết trên người em.” Armand lắc đầu đáp, anh thấy đau lòng sau những gì họ vừa làm. “Tại sao Destin? Tại sao lại là sự đau đớn?”

“Bởi vì...” Destin ngồi trong lòng anh, hai tay choàng quanh cổ anh. “...nó làm em cảm thấy mình được sống lại. Cảm giác anh trong em khiến em quặn quại vì đau và cái khoái cảm khiến em như đang bay bổng”

Armand nhìn cậu không biết nói gì. Nhưng sâu trong lòng anh biết có điều gì đó đã sai lầm với người yêu bé nhỏ của mình. Ánh mắt cậu cho thấy cậu đã thích cảm giác đau đớn của thể xác. Anh nhắm mắt cho trấn tĩnh lại rồi mở mắt ra kéo cậu vào phòng tắm.

Edward đã rất sửng sốt ngồi đó nhìn cậu con trai có vẻ khá ngây thơ của mình nhảy xổ vào Armand và kéo anh đi. Không ai trong số họ lên tiếng về chuyện đó; Margaret vẫn tiếp tục chuẩn bị bữa sáng như thường ngày cho mọi người. Nhưng khi Edward nghe tiếng kêu thét của Destin, ông đã giận sôi máu và Adam phải can ông lại.

“Thả tôi ra” Edward quát to.

“Không, Armand sẽ không làm cậu bé bị thương đâu” Adam giữ chặt tay Edward

“Người ta sẽ không kêu thét như thế nếu không có chuyện gì xảy ra với họ.” Edward rít lên. Mặt Adam trở nên giận dữ. Anh hiểu Edward là cha Destin, nhưng Armand là người yêu và người chăm sóc Destin.

“Vâng, tôi biết Armand đang làm gì cậu bé” Adam cũng quát lại. “Gần như là khiến cậu bé quên cả chính mình”

“Dừng” Edward vùng ra

“Dừng cái gì? Chỉ bởi vì Destin và Armand không thân mật trong tháng qua ông tin là không có chuyện gì xảy ra giữa họ sao?” Adam lượn tròn qua chặn ông

“Không phải thế, nhưng...”

“Armand hạnh phúc với Destin và Destin hạnh phúc ở đây. Cậu bé đã muốn ở lại ngôi nhà này và chết tiệt, ông không được hủy hoại nó” Adam mất bình tĩnh hét lên

“Adam anh yêu ” Angelica gọi chồng mình, ra hiệu cho anh nhìn ra cửa. Armand đang đứng ở đó . Anh bước vào. Họ thấy anh mặc quần jean đen, áo không cài nút, môi dưới của anh bị sưng và trầy nhẹ, dọc theo cằm là một vài vết cắn.

“Tôi cần nói chuyện với anh ” Armand nói với Adam , hai người họ đi ra ngoài nhà. Adam để ý nghe giọng bạn mình rất buồn.

“Armand?” Adam theo anh hướng về khu nghĩa trang gia đình. Armand không nói một câu nào hay dừng lại cho đến khi hai người đứng trước hàng rào song sắt.

“Hãy nhìn cậu bé đã làm gì với tôi này.” Armand cởi cái áo ra, mắt Adam mở to kinh ngạc.“ Đây là chưa thấm vào đâu đâu Adam, anh phải xem tôi đã làm gì cậu bé kia.”

“Nhưng,” Adam liếc những vết cào và vết cắn trên người anh .”Tại sao?”

“Bởi vì cậu ấy nói cơn đau làm cậu ấy cảm thấy như được sống lại.” Armand thốt lên với giọng run rẩy . “Chúa ơi Adam, tôi muốn cậu ấy trở lại như xưa, dù có vào địa ngục tôi cũng sẽ đi ”

“Nhưng ?”

“Nhưng ” Armand quay mặt về những ngôi mộ “Tôi không biết phải làm gì vì cậu ấy đã bị tổn hại , tôi không thể sửa lại được.”

“Armand,” Adam thấy anh quay lại nhìn mình, một giọt nước mắt rơi trên má anh

“Tôi không thể làm như thế này được, Adam, không thể như cách này . Tôi yêu cậu ấy, nhưng...” Armand dừng nữa chừng, anh nhắm mắt hít thở sâu trước khi tâm sự tiếp. Còn trong nhà, Edward chờ đợi khoảng 5 phút không thấy ai về, ông lầm rầm trong miệng khó chịu và bỏ đi mặc cho sự phản đối của hai người phụ nữ. Ông không ngu ngốc, ông đã thấy những dấu vết trên ngực Armand. Ông phải đi gặp con trai mình hỏi cho ra lẽ. Đến phòng ngủ của họ, ông mở cửa bước vào, quần áo nằm vương vãi trên sàn nhà.

“Destin?” Ông gọi, thấy cậu bé nhúc nhích trên giường ngủ. Nhìn cái lưng đầy những vết cắn, vết cào và dấu hôn của cậu, ông giận dữ gầm to.

“Ra ngoài đi Edward, tôi đang rất thỏa mãn và choáng váng, không thể tiếp chuyện với ông .” Destin nói một cách nhẹ nhàng .

“Chúa ơi, hãy nhìn hấn ta đã làm gì con này ”

Destin lăn người , nằm chống tay cười thích thú. “Anh ấy làm tôi rên la trong khoái lạc ”

Edward mở to mắt kinh ngạc . “Hấn đã làm hại con đó ”

Destin thở dài chán nản, cậu bỏ chăn ra bước xuống giường cho ông ngắm nguyên cơ thể trần trụi của cậu. Mắt ông lại càng to hơn khi nhìn những dấu vết anh để lại trên mông, trên bụng và trên lưng cậu. Ông thấy cả cái hình xăm . “Chúa ơi, hấn còn dám xăm chữ ký của mình lên người con nữa hả?”

“Không, tôi đã tự đi xăm đấy chứ ” Destin mặc quần áo trên sàn vào. Cái quần bị đứt nút và dây kéo bị sút ra, cậu lắc đầu quăng nó vào thùng rác rồi đến tủ đồ thay cái khác.

“Con không quan tâm hấn đã làm gì với con sao ?” Edward lắc đầu không tin nổi. Chúa ơi, thằng bé này bị làm sao thế, có gì đó không đúng ở đây.

“Anh ấy cũng bị tôi làm như thế không kém hơn đâu ” Destin rời phòng , dù cậu vẫn còn mệt nhưng cậu cần ra ngoài.

“Chuyện này không đúng Destin. Cha sẽ không cho phép con trai mình vướng vào mối quan hệ bạo lực .” Edward nắm chặt cánh tay cậu .

“Không phải chuyện do ông quyết định, mà là tôi ” Destin đáp.

“Con sẽ không được ở đây ” Edward vừa dứt lời, ông tròn mắt khi cậu vùng tay ông ra và đánh ông một đấm vào mặt. Cú đấm không làm tay ông thả tay cậu, cậu đánh ông thêm lần nữa.

“Ông không hiểu sao, tôi cóc cần nghe lời ông, tôi yêu Armand và tôi sẽ ở đây ” Destin hét lên.

“Chuyện này không đúng ” Edward xoa xoa cái cằm ê ẩm của mình, tránh cú đâm kể tiếp của cậu. “Con là con trai của ta, ta chỉ muốn mình được một cơ hội.”

“Ông đã từ bỏ nó lâu rồi, tôi phải nói rõ điều này đến bao nhiêu lần đây !”

“Ta không biết cô ấy mang thai, tên nhóc cứng đầu ả. Cô ấy ngưng liên lạc với ta thì làm quái gì ta biết được !” Edward hét lại. “Tốt thôi, con không muốn nhìn nhận ta, tốt thôi. Bởi vì ta cũng không cần nhìn nhận thằng con hỗn láo chết tiệt đã không cho cha ruột nó một cơ hội tìm hiểu .”

Mắt Destin mở to nhìn cha mình đang quát nạt lại . Thật sự cậu đã giật mình, cậu bắt đầu cười to. Dĩ nhiên điều đó làm Edward nhìn cậu như thể cậu bị mất trí và những người khác chạy vào phòng thì không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra.

“Destin?” Armand hỏi

“Ông ấy muốn em rời khỏi anh,” Destin nói, vẫn cười . “Và sau đó ông ấy quát nạt em, ông ấy trông rất giống em lúc em giận dữ.”

“Và chuyện đó buồn cười ?” Armand hỏi tiếp.

“Đúng và không ” Destin đáp khi anh tiến về phía cậu. Anh cũng để ý thấy vết bầm trên mặt Edward

“Em đã đánh ông ấy sao ?” Armand hỏi nhỏ.

“Khi ông ấy bảo em không được ở lại đây, em đã đẩy. Thật sự là 2 lần và có thể là 3 nếu ông ấy không né kíp.” Destin lắc đầu bước đi khỏi chỗ mọi người “Em mệt rồi, thật sự không thể tiếp chuyện mọi người thêm được nữa.”

.....

Destin ngẩng lên khi Armand vào thư viện . “Hey.”

“Hey,” Armand ngẩng người yêu. Đã 4 ngày kể từ lúc Destin quay trở lại, cậu bé không còn ngọt ngào mà trở nên thích sự quan hệ bạo lực “Em đang làm gì thế ?”

“Um, chỉ xem xét công việc thôi .” Destin dừng việc đang làm vòng qua bàn đến ôm cánh tay Armand “Anh muốn làm gì sao?”

“Um không, anh chỉ hỏi thăm thôi vì em im lặng cả ngày nay.” Armand khoác vai cậu dẫn ra ngoài thư viện. “Và Maggie nói em chưa ăn trưa, buổi sáng cũng ăn rất ít.”

“Ah, thế nên họ mới nhờ anh đi dẫn cậu bé tội nghiệp đến bàn ăn chứ gì ?” Destin cười đáp lại.

“Ừ, đại loại như thế ”

Trên đại sảnh họ gặp Edward, người có vẻ căng thẳng khi thấy họ. Nhưng ngay sau đó cánh cửa nhà mở tung, Destin và Armand trông rất ngạc nhiên

“Chúa ơi Destin,” Lincoln hét to, nước mắt giàn giụa từ cặp mắt đỏ sưng vù vì khóc.

“Linc?” Destin sững sốt nói . “Anh lại làm chuyện quái gì nữa vậy Allan?”

“Ồ đừng đổ lỗi cho tôi hoài chứ ” Allan lắc đầu chối khi người yêu anh đến ôm chầm lấy cậu bé. Allan từ từ đi tới, tay chìa tờ báo cho Armand xem, người cũng đang nhìn anh nghi ngờ . Trên đó có tựa đề ghi người yêu của Armand Riesel đã chết

“Ah tôi hiểu ” Armand gật gù.

“Armand?” Destin bắt đầu hơi hoảng sợ “Armand làm ơn tách anh ta ra đi.”

“Lincoln, thôi nào cưng, thả cậu bé ra ” Allan kéo Linc nhưng anh vẫn nắm hai tay Destin.

“Anh cứ tưởng em đã chết, chúa ơi. Anh bắt Allan tìm ngay một máy bay chở anh về đây đây.” Lincoln thốt lên thấy cậu bé cười khê .

“Em vẫn còn sống mà ” Destin ôm Lincoln vỗ về.

“Thôi Allan, cho hai người chút riêng tư đi” Armand dẫn Allan vào văn phòng trong khi Destin dẫn Linc lên lầu.

“Hãy kể anh nghe chuyện gì đã xảy ra thế ?” Lincoln hỏi ngay khi họ vừa ngồi xuống ghế.

“Val đã cố dìm em chết chìm trong hồ bơi, em thật sự không muốn nói về nó nữa , Linc.”

“Destin,” Lincoln nắm tay cậu nắn nỉ nhưng gặp ánh mắt cương quyết của cậu , anh đành từ bỏ . “Được rồi, anh không hỏi nữa.”

“Cám ơn anh. Thế hai người đang ở đâu khi nghe tin này vậy?”

“Nước anh , Allan đang giúp giải quyết một vấn đề của anh. “

“Mọi chuyện giữa hai người đã ổn cả chưa ?”

“Nó cũng đang tốt hơn ” Lincoln nhún vai đáp, anh vuốt mặt Destin. “Anh đã rất sợ khi tưởng em đã chết .”

“Thực sự em đã chết ” Destin nắm tay Linc “Ít nhất mọi người nói em đã chết , lúc đầu là tại hồ bơi, sau đó trên đường đi, và một lần tại bệnh viện.”

“Chúa ơi, thật sao ?” Lincoln cụng trán hai người với nhau

“Armand đã nói anh ấy yêu em ”

“Thật hả ?” Lincoln nhìn cậu, cậu gật đầu nhưng cười buồn “Nhưng ?”

“Nhưng thỉnh thoảng em nghĩ thế vẫn chưa đủ ” Destin lại dựa trán hai người với nhau.

“Sẽ sớm đủ thôi .” Lincoln hôn nhẹ cậu một cái, sau đó hai người cùng ngồi im lặng bên nhau nhìn ra ngoài trời.

Edward tìm kiếm trong vườn, Margaret đã nói với ông Destin đang đâu đó bên ngoài. Ông thở dài , trí óc ông cứ nghĩ về những ngày đã trải qua ở đây. Nhưng một lần nữa ông tự hỏi mình đã biết được gì. Ông thậm chí còn không biết mình có một đứa con và cũng chưa bao giờ mong đợi con trai mình là gay.

“Destin?” Edward gọi, cậu ngược lên nhìn từ vị trí đang ngồi.

“Hey,” Destin chào, cậu đã tạm “Đình chiến” Với ông vài ngày qua. Khi họ tạm phân chia ranh giới , mọi chuyện có vẻ đã tiến triển hơn.

“Cha có những tấm ảnh về gia đình, con có muốn xem không ?” Edward hỏi thấy cậu gật đầu, ông ngồi xuống ghế cuốn album thứ nhất ra.

“Hiện giờ bên gia đình ông có biết tôi không ?” Destin hỏi, hơi nhích người lại gần Edward.

“Họ biết cha có một đứa con trai nhưng không biết tên con và nơi con sống. Cha nghĩ đây là điều tối thiểu cha muốn bù đắp cho con vì khi biết họ sẽ xúm lại xâu xé con .”

“Ah,” Destin thấy ông xoay quyển album cho cậu dễ nhìn.

“Đây là cha mẹ của ta, ông bà nội con đó .” (Destin cười nhẹ) “Con có mái tóc và màu mắt của mẹ con.”

“Tôi biết ” Destin nhích thêm chút ít chạm vào chân ông. “Cha ông cao to thật .”

“Ừ ” Edward mở sang trang khác. “Và em gái của cha, cô ấy đã qua đời cùng với cha mẹ.”

“Tôi rất tiếc ”

Edward cười “Không sao đâu . Đây là ông bà của cha, ông chết vì bị đau tim và bà đã không thể tiếp tục sống”

“Thật sao ?” Destin ngược lên nhìn ông

“Bà đã quá già, Destin. Họ có rất nhiều con, mẹ của cha là con gái út. Bà qua đời lúc bà đã 90 tuổi.”

“Ồ,” Destin nhích gần thêm chút nữa. Edward cử động, vòng tay qua vai con trai mình ; ông im lặng và nín thở chờ đợi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm khi Destin thoải mái dựa ông.

“Đây là người cậu lớn nhất của cha .” Edward nói tiếp . “Ông ta là người họ hàng đầu tiên cha tới sống chung, ông ta là người tệ nhất trong số họ.”

“Ông ấy đánh ông à ?”

Edward gật đầu, vẫn chú tâm vô quyển hình , ông chỉ tay vào những đứa nhóc.

“Anh em họ của cha, họ rất dễ thương. Cha chỉ sống chung với họ 6 tháng rồi sau đó bị đẩy sang cho họ hàng khác nuôi”

“Điều đó có khó chịu lắm không?” Destin di chuyển lần nữa, lần này cậu ngồi hẳn vào lòng cha mình, quyển album được đặt trên đùi cậu. Destin không muốn nói gì, hy vọng ông cũng đừng hỏi cậu. Dù cậu yêu Armand và rất thích được anh ôm ấp nhưng bất ngờ cậu nhận ra mình cũng rất muốn được cha ôm ấp .

“Ừ, chuyện đó diễn ra nhiều lần lắm, không ai muốn nuôi cha cả.” Edward nói, dựa đầu lên vai cậu.

“Tôi biết cảm giác ấy như thế nào ” Destin lật tiếp một trang. “Ai đây?”

“Em gái duy nhất của mẹ cha. Dì ấy sống ở đây, một người phụ nữ tuyệt vời nhưng chồng dì ấy lại là một tên vũ phu, đánh đập dì ấy rất nhiều.”

“Ồ,” Destin lật tiếp vài trang đến khi gặp bức hình của cha mẹ cậu, cậu dừng lại. Cười buồn, tay cậu chạm lên bức hình “Trông mẹ hạnh phúc quá .”

“Cô ấy không sống hạnh phúc với con sao?”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi, còn lại thì mẹ khóc vì đã mất tất cả chỉ vì có tôi. Tôi đã từng giận dữ và hét lại bà, tôi từng ước gì mình có một người mẹ khác”

“Cha xin lỗi ” Edward nói khẽ nghe tiếng khịt mũi nhẹ từ cậu, Destin chỉ nhún vai lật sang trang khác.

“Chẳng có chuyện gì to tát cả, cuối cùng bà cũng bỏ chúng tôi mà đi . Bà thật sự không yêu Tom, không yêu theo cách một người phụ nữ sẽ yêu người đàn ông họ cưới. Bà chỉ quá cô đơn và muốn có ai đó chăm sóc mình, tôi lại không phải là người đó. Tôi chỉ là một chú bé.”

“Tom là người cha tốt chứ ?” Edward hỏi, ghét phải nghĩ đến cảnh người đàn ông đó làm tổn thương con mình.

“Tốt. Khi về nhà ông ấy rất tốt, thường dẫn chúng tôi đi xem phim và ăn kem. Armand đã tìm ra giấy tờ nhận nuôi tôi của ông ấy.”

“Con không biết ông ấy là cha nuôi sao ?”

“Mẹ không bao giờ kể về chuyện đó , mẹ cũng không nói cho tôi biết tên của ông. Mẹ chỉ bảo một thiên thần từ trời xuống đem tôi tặng cho mẹ.” Destin khép cuốn album lại, dựa đầu lên ngực Edward .

“Cha không phải là thiên thần ” Edward tựa người vào cái cây sau lưng họ.

“Tôi biết nhưng điều đó không sao cả .” Giọng Destin nhỏ dần như sắp đi vào giấc ngủ . “Tôi đã có một thiên thần của riêng mình.”

“Ồ,” Edward ngạc nhiên khi Destin ngủ trong lòng ông. Ông ngược lên gặp Armand đang đứng gần đó mỉm cười “Cậu bé ngủ rồi.”

“Vâng, tôi thấy ” Armand ngồi xuống kế bên ông “Trước đây Destin từng nói với tôi cậu bé chỉ ngủ với những người cậu tin tưởng .”

“Ồ,” Edward ngó xuống cậu bé đang dựa vào ngực ông. Destin trông vẫn còn trẻ con quá, ông lại càng thấy đau xót .

“Tôi mừng vì chuyện hai người đã êm đẹp ,” Armand nói, mắt vẫn nhìn người yêu.

“Tôi cũng thế, tôi luôn muốn có những đứa con nhưng chưa tìm được người phụ nữ tôi thực sự muốn sống chung”

“Ồ,”

“Tôi chỉ mong muốn được sống với thằng bé trước khi nó 19 tuổi”

Armand gật đầu hiểu. Hai người ngồi đó, im lặng nhìn ra bờ hồ. Cả hai đều theo đuổi những suy nghĩ riêng. Một lúc sau, Edward quay sang Armand “Thế anh tính chừng nào đi làm lại?”

“Tôi vẫn chưa quyết định, tôi còn rất lo cho Destin. Những việc cậu ấy làm chưa chứng tỏ được đã hoàn toàn bình phục.”

“Bộ chúng khác xa trước đây lắm sao?”

“Không, ý tôi là chúng tôi có hơi bạo lực hơn trước nhưng chúa ơi, không phải là như vậy.” Armand giơ cánh tay đầy vết cào cho ông xem. “Dù cậu ấy luôn là người đòi hỏi.”

“Ồ” Edward đáp có vẻ thờ ơ, ông không muốn quan tâm về chuyện đời sống tình dục của con trai ông. Destin cục cựa mình thay đổi tư thế, cậu mắt nhắm mắt mở nhìn hai người.

“Xin lỗi,” Cậu ngáp dài một cái trước khi cười với Armand.

“Không sao, con ngủ ngon không?” Edward hỏi, cậu ngược lên nhìn ông rồi gật đầu

“Cám ơn vì để tôi ngủ trên mình ông” Destin nghe tiếng ông cười nhẹ, cậu ngồi dậy quay sang ôm Armand. “Em nhớ anh lắm, anh về lúc nào vậy?”

“Cách đây không lâu” Armand vòng tay ôm người yêu, cậu dụi đầu vào cổ anh “Thế em và Edward đang làm gì ở đây thế?”

“Xem albums gia đình” Destin ngược lên đón nhận 1 nụ hôn từ Armand, anh cố gắng chống cự ham muốn dẫn sâu nụ hôn vì biết Edward đang nhìn hai người, ông vẫn khó chịu trước cảnh thân mật của họ.

“Vâng, tôi có vài album, tôi nghĩ Destin muốn xem chúng” Edward nói rồi quay đi chỗ khác. Ông chưa quen nhìn họ cùng nhau như thế này, dù sao ông cũng hy vọng con trai ông được hạnh phúc.

“Còn gia đình ông thì sao?” Armand hỏi

“Họ không biết. Dì tôi giữ những cuốn này dùm tôi. Ngoài việc cho biết tôi có một cậu con trai, tôi thật sự không muốn họ gặp mặt thằng bé.” Edward nói, nhìn thẳng vào mắt Armand; Destin thì có vẻ đã ngủ tiếp trong tay Armand vì cậu đã vùi mặt vào sâu trong cổ anh. Một vài phút sau, Armand đột ngột hét lên

“Xin lỗi” Destin liếm môi cười với anh. Nhìn vào mắt cậu, anh hiểu cậu bé đang muốn làm gì.

“Destin, cha em đang ngồi cách chúng ta hai bước chân thôi đó” Armand liếc qua Edward.

“Thì sao chứ? Em chắc ông ấy sẽ đi khỏi đây nếu ta yêu cầu” Destin đáp, hôn tiếp lên cổ anh cho đến khi miệng cậu lên đến tai anh “Có nhớ lần cuối chúng ta quan hệ tại bờ hồ không?”

“Destin,” Armand gần nhỏ giọng. Điều cuối cùng anh muốn nghĩ tới là khoảnh khắc họ ân ái tại đây. Anh nắm tay cậu cẩn lại. “Không được”

“Armand à” Cậu bé mè nheo.

“Không được, chết tiệt nó, dừng lại.” Armand quát to khiến Destin bất ngờ, mắt cậu mở lớn giận dữ.

“Được thôi”. cậu tính đứng lên bỏ đi nhưng Armand đã nắm tay giữ lại “Bỏ em ra.”

“Destin,” Armand đứng lên theo khi Destin cố chống cự giằng tay khỏi anh.

“Không, xin lỗi vì em đã yêu cầu nhé” cuối cùng tay cũng được tự do, cậu bỏ đi thẳng vào nhà không muốn cãi vã với anh về chuyện quan hệ nữa.

“Destin, chết tiệt, nghe anh nè” Armand chạy theo giải thích, từ dáng đi nhanh vội vã như thể anh biết Destin đang rất giận dữ.

“Em xin lỗi nhé Armand, em thật sự không nghĩ mình chiếm mất nhiều thời gian của anh ” cậu hét to, không thềm dừng bước

“Em không có, nhưng chúa ơi Destin , anh chịu đựng đủ rồi đó ” Armand theo cậu đến hiên nhà, Destin cười to khô khan đi vào bếp

“Ừ, anh chịu đủ rồi mà, xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cuộc sống của anh nhé.” Destin quay lại đối mặt với Armand . “Có lẽ anh nên để em ra đi”

“Anh yêu em Destin” Armand cực kỳ ngạc nhiên, anh không tin Destin vừa mới thốt ra những lời chia tay đó. Thực sự thì từ lúc cậu tỉnh lại đến giờ, cậu chỉ nói yêu anh có một lần.

“Vâng, em cũng đã nói yêu anh một lần nhưng tình yêu không thì chưa đủ “Destin lắc đầu

“Nhưng chuyện em đang làm là không đúng .” Armand với tay chạm cậu bé . “Em đang tự làm tổn thương em và anh, anh không thể để nó tiếp tục.”

“Ồ xin lỗi nhé, nhưng có bao giờ anh thử hiểu xem cảm giác của em thế nào không Armand?” Destin hét to . “Chính người tình cũ khốn khiếp của anh đã cố dìm em chết đuối trong hồ bơi. Chính người tình cũ của anh đã gần như cưỡng hiếp em , thế nên đừng có bảo em là chúng ta nên suy xét đến tình cảm của ai.”

“Destin,” Armand giữ tay giữ cậu bé lần nữa, chỉ khiến cậu phẫn uất đâm mạnh vào ngực anh.

“Anh không biết bị dè xuống và bị bạo lực là như thế nào đâu , chúa ơi, anh không biết cảm giác thế nào khi có ai đó ghét anh đến nỗi muốn giết chết anh, và tại sao chứ ? Chỉ vì họ muốn có được người đang sống chung với anh.” Destin vừa khóc vừa đánh vào ngực Armand.Chợt cậu khụy xuống, cảm thấy cơn đau ngực áp đảo lần nữa , cậu không thể thở cũng chẳng thể nhìn thấy gì.

“Destin,” Armand hốt hoảng giữ cánh tay cậu bé. Anh có thể thấy rõ mặt Destin đang tái xanh dần và mắt cậu mở to hoảng sợ không tập trung , giống như cậu đang vũng vầy dưới hồ bơi . “Bình tĩnh nào cưng, thở sâu vào, bình tĩnh lại. Maggie, lấy cho tôi cái túi giấy mau.”

“Vâng ” người phụ nữ tìm kiếm nhanh túi giấy đưa cho anh. Anh đưa nó bịt lên mũi và miệng cậu bé nhưng Destin lại cố tránh xa túi giấy .

“Đừng cãi anh, hít thở trong túi giấy mau.” Armand vòng tay qua lưng ôm cậu vỗ về. Nước mắt chảy đầy mặt Destin, hai tay cậu run rẩy. Armand đang sẵn sàng kêu Maggie gọi 911 nếu tình thế không giảm đi, nhưng Destin bắt đầu từ từ thở lại bình thường.

Một vài phút sau, cậu bỏ túi giấy ra và gục đầu lên ngực anh. Cậu thở nông nhẹ nhẹ, không dám hít thở mạnh vì mỗi lần như thế rất khó chịu , đầu và dạ dày cậu cũng đang rất đau.

“Em có trách anh vì chuyện đã xảy ra không?” Armand hỏi nhỏ, ôm chặt cậu bé. Anh nhắm mắt khi Destin không trả lời ngay . Chúa ơi, chính anh còn đang trách bản thân mình thì tại sao cậu lại không chứ .

“Không, em không trách anh ” Destin cuối cùng cũng nói được . “Lúc đầu em cũng rất muốn nhưng nếu em chịu làm theo lời anh yêu cầu, chuyện này đã không xảy ra.”

“Ừ ” Armand vuốt khuôn mặt cậu . “Anh muốn em đi gặp một người, người này có thể sẽ giúp được em.”

“Anh muốn em gặp bác sĩ tâm lý à ?” Destin hỏi thấy Armand gật đầu. Chính cậu cũng đã biết những việc mình làm gần đây cho cậu và Armand đang hủy hoại họ. cậu cũng hy vọng bác sĩ sẽ giúp được mình.

“Ok.”

“Tốt lắm” Armand đứng lên kéo Destin theo. Anh dẫn cậu vào phòng khách nơi anh gọi nhắc điện thoại đặt một cuộc hẹn với bác sĩ.

.....

Destin liếc qua Armand khi người phụ nữ gọi tên mình, cậu nhận ra mình chẳng muốn đi vào gặp bác sĩ chút nào nhưng nhìn ánh mắt áp ứ hy vọng của Armand cậu đành phải bước vô.

“Destin phải không, mời cậu ngồi ” Ông bác sĩ thấy cậu đi đến cạnh cửa sổ và đứng nhấp nha nhấp nhồm tại đó không chịu ngồi.

“Tôi đứng đây được không ?” Destin hỏi, tay phải cậu bồn chồn ngo ngoáy ngón đeo nhẫn của tay phải. Bệnh viện đã tháo cái nhẫn trao lại cho Armand ngay ngày đầu nhập viện và cậu vẫn chưa có can đảm yêu cầu anh trao lại cho mình.

“Được chứ. Xin giới thiệu tôi là bác sĩ Lane.”

“Chào ông” Destin đáp mà không nhìn ông. Cậu đang thật sự rất căng thẳng và không muốn có một cơn đau ngực nào khác.

“Armand có kể sơ qua cho tôi nghe về chuyện của cậu” Bác sĩ thấy Destin sững lại nhìn ông. Cậu bước đến ghế sofa ngồi kế ông, dĩ nhiên là cách xa ông tận đầu kia của ghế. “Anh ấy nói cậu đang gặp một số khó khăn về những chuyện đã xảy ra .”

“Người yêu cũ của anh ấy cố dìm tôi chết trong hồ bơi, tôi nghĩ mình có thể tự giải quyết chuyện đó khá dễ dàng.”

Bác sĩ gật đầu. “Vậy sao cậu không kể tôi nghe tại sao cậu đến đây?”

Destin nhìn ông một lát rồi cúi đầu xuống mân mê hai tay. “Đó là về tình dục ” Destin đỏ mặt khi đề cập đề tài này. “ý tôi là ...có được không khi nói về nó?”

“Dĩ nhiên là được chứ. Chuyện đó sao nào?”

“Um... Nó hơi bạo lực và tôi nghĩ nó làm anh ấy sợ.” Destin cúi mặt chú ý quần jean của mình. Khi không nghe bác sĩ bình luận gì, cậu ngước lên. “Nó không giống trước khi tai nạn xảy ra nhưng dường như tôi không kiểm soát được. Tôi không hiểu tại sao nhưng cơn đau làm tôi thấy như mình được sống . Nó khiến tôi có cảm giác thật sự về bản thân ”

“Ok. Kể tôi nghe về tai nạn đi.”

“Tôi không thích ”

“Được rồi, vậy cậu muốn bắt đầu từ đâu ?”

“Tôi thật sự không biết. Tôi không muốn đến đây nhưng Armand nghĩ tôi bị bệnh. ” Destin nói nhỏ, giọng điệu có một chút sự phản bội với lời nói.

“Và cậu không bệnh sao ?” Lane quan sát cậu bé .

“Tôi chỉ suy sụp bên trong tâm hồn thôi.”

“Đó là lý do tại sao cậu không nói chuyện khi tỉnh dậy phải không ?”

“Tôi đã chết sau khi tôi tỉnh dậy,” Destin nhìn ông và khóc. “Tôi bảo với Armand anh ấy là thiên thần của tôi, và sau đó tôi đã chết.”

“Nhưng cậu đã trở lại ,” Destin gật đầu lấy tay lau nước mắt. Bác sĩ chỉ im lặng nhìn cậu bé đang tự đấu tranh với bản thân.

“Tôi... um...Tôi nhớ gương mặt Armand, anh ấy đang khóc. Từng từ từng chữ anh ấy thổ lộ với tôi về vườn hồng, về cách tôi làm anh ấy hạnh phúc như thế nào. Tôi nhớ cả mùi hương của hoa hồng. Nhưng nó đau lắm, đau đến nỗi tôi chỉ muốn ra đi.”

“Và cậu đã ?” Lane hỏi, cậu bé gật đầu .

“Tôi nhớ nghe thấy giọng Armand gào thét kêu tôi đừng bỏ anh ấy, rằng anh yêu tôi. Trước đây, tôi chưa bao giờ nghe anh la hét sợ hãi như thế và tôi hầu như làm ngơ nó.” Destin cầm cái khăn giấy bác sĩ đưa cho mình, cậu cảm ơn và kể tiếp. “Sau khi quay trở lại hay đại loại như thế, tôi đã bị tê liệt, nhưng giọng nói trong đầu tôi rất ồn ào và những cái tiếp xúc của mọi người đều rất đau. Lúc đầu, chỉ có sự tiếp xúc của Armand là không sao nhưng sau đó nó cũng đau lắm . Tôi rất lạnh, mọi người thì cứ nói chuyện và âm thanh vào đầu tôi rất ồn ào.”

“Và Armand đã buộc mọi người tránh xa cậu?”

“Vâng, anh ấy yêu cầu không quá nhiều người ở lại trong nhà, ngoại trừ Edward ở đó suốt luôn, ông ấy cứ hay quần lầy tôi.”

“Edward là ai ?”

“Cha tôi,”

“Thế mọi thứ có khác đi sau khi cậu thức dậy sáng hôm sau không?” Lane quan sát kỹ cậu bé. Destin có biểu hiện của sự trầm uất nhưng nhìn lại khoảng thời gian 6 tháng vừa qua thì điều đó cũng dễ hiểu.

“Cha tôi, người tôi chưa bao giờ gặp mặt lại ở đó, còn con chó của tôi thì đã chết. Armand luôn miệng nói anh ấy yêu tôi,” Destin cười khô khốc.

“Kể tôi nghe về cha cậu đi ” . Destin lắc đầu từ chối “Destin.”

“Tôi biết, tôi biết tôi nên nói để ông có thể giúp tôi. Nhưng tôi không biết cách nào xây dựng lại tâm hồn mình. Nó ...”

“Nó sao?”

“Tôi yêu Armand. Và cũng biết trước đây anh ấy rất cần nhưng không yêu tôi, nhưng điều đó không sao” Destin thấy ông nhìn cậu một cách sững sốt. “Mọi người đều bảo anh ấy không bao giờ yêu những người tình của mình, đó là tính cách của anh ấy, nhưng bây giờ Armand đã yêu tôi. Nhưng mẹ tôi cũng bảo mẹ yêu tôi và bà ấy đã rời bỏ tôi. Những em gái yêu tôi nhưng họ cũng ra đi nên bây giờ dù anh ấy có yêu tôi thì một ngày nào đó anh ấy cũng sẽ rời bỏ tôi như họ.”

“Cậu nghĩ như thế sao, bởi vì anh ta yêu cậu nên anh ta sẽ bỏ rơi cậu ?”

“Tôi không biết. Tôi đã tự nhủ nếu mình dùng bạo lực trong lúc quan hệ để hủy hoại tình cảm này , để khiến Armand ghét tôi. nhiều lần tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu anh ấy để tôi ra đi.”

“Nhưng đó không phải là điều cậu muốn mà .”

Destin cười nhẹ “Không nó không phải, tôi muốn anh ấy ôm chặt lấy mình, nói rằng anh yêu tôi. Nhưng tôi cũng rất sợ ý nghĩa của từ đó. Nó là ý nghĩa cuộc sống của chúng tôi.”

Lane gật đầu, họ im lặng vài phút trong khi ông ghi chú gì đó ra giấy. “Destin nói tôi nghe về mẹ cậu đi.”

“Không,”

“Ok, vậy kể tôi nghe về vụ suýt bị Val cưỡng hiếp đi .”

Cậu nhìn ông một hồi rồi nói “Hắn ta chặn tôi trong nhà WC, đập mặt tôi xuống sàn và chọc tay vào chỗ không hẳn nên “

“Nó khiến cậu thấy thế nào ?”

“Ông nghĩ nó sẽ thấy quái gì chứ , nó làm tôi thấy mình dơ bẩn. Khiến tôi thấy thật kinh tởm. Sau lần đó tôi đã không thể ngủ với Armand vì sợ hãi , mỗi lần anh ấy chạm vào người tôi là tôi lại liên tưởng đến bàn tay của hắn..... Nhưng Armand đã giúp tôi xóa những suy nghĩ đó, giúp tôi có cảm giác yêu đương một lần nữa “

“Có phải đây là điều cậu đang mong đợi ? Bây giờ trong quan hệ bạo lực ?”

Destin cười, tay nắm quần jean . “ Nó sẽ xuất hiện sao , hử ? Cái bạo lực mà tôi đã tự gây ra cho mình, cái bạo lực mà tôi giáng cho Armand. Tôi muốn dùng nó nhưng nếu không có đau đớn thì sự khoái cảm sẽ lẫn át mạnh mẽ và sẽ khiến tôi nổ tung lên mất.”

“Cậu có tâm sự với Armand không ? Về vụ tấn công và những việc khác ?” .

Destin lắc đầu. “Tôi có bị bệnh không ?”

“Cậu chỉ quá sợ hãi thôi, cậu đã trải qua nỗi ám ảnh , có lẽ là nhiều lần . Và tôi nghĩ cậu có một số vấn đề trong quá khứ .”

“Ừ, mẹ tôi đã bỏ tôi rồi sau đó một người đàn ông xa lạ xuất hiện giới thiệu ông ấy là bố tôi.” Destin bật cười dù chẳng có gì đáng cười ở đây

“Mẹ cậu đã chết vì tai nạn mà, Destin.”

“Mẹ tôi đã tự tử” lần đầu tiên Destin thừa nhận sự thật về việc mẹ mình làm. “Bà ấy tự làm mình bị bệnh, điều đó cũng không quan trọng vì cuối cùng bà cũng chọn cái chết kết thúc đời mình.”

“Và việc đó đã khiến cậu giận và tổn thương.”

“Dĩ nhiên rồi. Bà ấy đã bỏ rơi đứa con trai mới 12 tuổi và hai đứa con gái còn nhỏ xíu. Dù tôi có đấu tranh thế nào cũng không thể giữ lại 2 em mình.”

“Cậu có liên lạc gì với gia đình mình ngoại trừ cha cậu sau khi mẹ cậu chết không?” . Destin lắc đầu không.

“Tôi biết ông bà ngoại cậu vẫn còn sống, cậu có nghĩ đã đến lúc đôi bên gặp mặt giải quyết quá khứ không ?”

“Tha thứ và lãng quên?”

“Không, tha thứ và tiếp tục tiến về phía trước. Giận dữ là điều bình thường thôi Destin nhưng nó không tốt cho sức khỏe đâu. Cậu nên chủ động đến trước mặt ông bà mình nói rõ cho họ biết họ đã tổn thương cậu như thế nào và sau đó tha thứ cho họ.” Lane thấy cậu bé nhìn mình. “Đôi khi điều khó khăn nhất là chúng ta dám vượt qua tổn thương, nhưng chúng ta cần làm như thế.”

“Còn Armand, tôi đang làm gì với Armand?”

“Cậu đang thử thách tình yêu của anh ấy. Cậu muốn xem thử mình có thể dồn nén anh ấy đến mức nào và anh ấy vẫn yêu cậu không”

“Ồ,”

“Chúng ta có nên cho Armand vào không?” Lane thấy Destin suy nghĩ vài phút rồi gật đầu. Đứng dậy ông mở cửa gọi anh vào.

.....

“Em chắc mình muốn làm chuyện này chứ?” Armand hỏi, cậu gật đầu mắt liếc qua cha mình đang ngồi cạnh bên.

“Em phải làm. Bác sĩ Lane nói em phải bắt đầu tự hàn gắn vết thương và đây là cách nên làm.” Destin nói một cách cương quyết, bước ra khỏi xe. Armand theo sau, nhìn người yêu và Edward đang tiến về viện dưỡng lão. Sau cuộc gặp với bác sĩ, cậu bé đã kiểm chế không quan hệ với anh và tính tình cậu cũng bình tĩnh hơn. Thật sự họ đã ngồi tâm sự với nhau được chút ít.

Adam đón họ trước bãi đậu xe, “Hey.”

“Hey,” Armand chào. Họ cùng nhau vào trong.

“Destin phải không? ” Bác sĩ Jones chào cậu.

“Tôi muốn gặp ông bà mình ”

“Được, nhưng tình trạng họ không tốt lắm đâu, họ đang bệnh.”

“Tôi biết,” Destin đáp và theo ông. Họ di chuyển im lặng vào một căn phòng, nơi có cặp ông bà già mà Destin không thể nhận ra họ là ai.

“Eleanor, John?” Jones gọi, họ ngược lên nhìn ông sau đó dừng mắt trước Destin.

“Có phải đó là cháu tôi không ?” John hỏi khẽ, cậu gật đầu tiến từ từ về họ.

“Cháu là Destin,” cậu quan sát hai người, bà ngoại trông rất giống mẹ.

“Mẹ con đã bảo chúng ta sẽ không bao giờ được gặp mặt cháu mình” Eleanor nói một cách buồn bã. “Bởi vì chúng ta đã nghĩ nó còn quá trẻ để có con.”

“Nên hai người đã đuổi mẹ đi ?” Destin hỏi, không nghĩ lại đau lòng như thế này khi nghe từ chính miệng họ đã đuổi mẹ con cậu đi.

“Không ” John nói. “Chúng ta đã muốn nó phá thai, nhưng nó từ chối, rồi chúng ta bắt nó sinh con xong thì đem cho người khác nuôi.”

“Đó là sự thật nhưng nó đã bỏ nhà đi , chúng ta cố tìm cách khuyên nhủ nó về nhà nhưng nó từ chối, nó bảo tốt hơn là để mặc hai mẹ con sống một mình.” Eleanor ngược lên nhìn cậu . “Nhưng giờ đã là quá khứ rồi Destin, mẹ con đã chết. Chúng ta rất hối hận vì gây ra nỗi đau cho hai mẹ con.”

“Nhưng mẹ kể rằng hai người không muốn có bất cứ liên lạc gì với mẹ nữa.” Destin đứng chôn chân tại chỗ, nước mắt sắp trào ra và cậu cố nén lại, cậu không thể khóc bây giờ .

“Chúng ta có làm thế,” John đáp. “Nhưng vì nó đã bảo nó sẽ cao bay xa chạy với Eddie và sống hạnh phúc .”

“Ồ chúa ơi” Destin quay qua nhìn cha mình. Cậu cười, một nụ-cười-không-thể-tin-được bởi vì cậu không thể tin mẹ mình lại làm thế với chính bản thân mình. Bà đã nói dối họ vì một lý do nào đó mà họ sẽ không bao giờ biết.

“Destin?” Armand lên tiếng lo lắng nhưng Destin chỉ lắc đầu quay lại ông bà mình.

“Mẹ không bao giờ chạy trốn với Eddie, mẹ đã tự nuôi con tận đến khi con 8 tuổi.” Destin nói, thấy bà ngoại đưa tay ra muốn chạm vào cậu. Cậu bước tới và quỳ xuống trước mặt bà.

“Ta muốn con tha thứ cho chúng ta vì đã không cố gắng hơn, vì đã để con một mình.” Eleanor dịu dàng vuốt mặt Destin. “ Và cả mẹ con nữa, vì nó luôn luôn mong muốn một cuộc sống và đám cưới như truyện cổ tích, nó quá cứng đầu để nhận biết rằng cuộc sống không như mong đợi.”

Destin gật đầu, nước mắt trào ra. Cậu không thể trả lời. cậu chỉ vùi mặt vào lòng bà mình và khóc. Eleanor vuốt tóc cậu trong khi John vỗ về lưng cháu mình.

“Ông có nghĩ họ sẽ khá hơn không ?” Adam hỏi bác sĩ, người đã đứng quan sát tự nãy giờ

“Rất khó nói, không có sự tội lỗi họ sẽ chấp nhận chuyện xảy ra tốt hơn nhưng có lẽ sẽ không bao giờ được như trước nữa .”

Armand và Adam cáo lui, họ để Destin và Edward trò chuyện với 2 ông bà già. Armand đã vui mừng , ít nhất theo một cách nào đó.

Buổi chiều họ trở về nhà bất ngờ trước một bữa tiệc lớn được tổ chức cho cậu bé. Và Armand phải thừa nhận lần đầu tiên sau một thời gian dài anh mới gặp lại nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Destin. Anh nhìn cậu đi vòng quanh ôm hôn bạn bè và giới thiệu cha mình với mọi người.

“Cậu thấy sao rồi ?” Vivian hỏi nhỏ, Destin ngược lên nhìn cô

“Tốt hơn rồi. Tớ đã khóc rất nhiều. Nhưng tớ nghĩ mình đang trên đường hồi phục. “ Vivian mỉm cười. Brian và Nancy cũng ở đó. Cậu rất vui vì sự có mặt của họ . “Cám ơn các cậu nhé vì luôn gần bó với tớ.”

“Hey, thế bạn bè để làm gì chứ ” Brian cười toe toét khoác vai Destin. “Chúng tớ sẽ dính chặt cậu hơn nữa, dường như người đàn ông của cậu hơi sở hữu quá đấy.”

“Ừ, tớ biết ” Destin cười . “Và tớ cũng không có nhiều bạn bè lắm.”

“Ừ ,” Brian phải thừa nhận mọi người rất buồn khi thấy Destin như mất hồn trong thời gian dài . Bây giờ Destin đã cười, họ rất vui, cậu đã trở về đoàn tụ quanh gia đình và bạn bè. Một lúc sau, Destin đứng kế Billy và Trey.

“Thế là anh thắng rồi nhé , em đã cá Armand sẽ không bao giờ nói ra những từ đó.” Trey cười lớn.

“Thật sự là thế mà, nhưng sau khi gặp Destin em nghĩ chuyện đó có thể sẽ xảy ra.” Billy đáp.

“Ừ, anh cũng đã mém khóc khi thấy cảnh anh ta sắp mất cậu bé,” Trey thừa nhận, ôm người yêu vào lòng
“Em biết, em mừng vì chúng ta không bị mất Destin, cậu bé quá dễ thương.”

“Ừ và đừng quên nhé, anh đã thắng.” Trey nhắc lần nữa.

“Thắng gì thế?” Destin lên tiếng khiến cả hai giật mình quay lại. Họ ấp úng một cách tội lỗi. “Đừng nói với em hai người đã đánh cược chuyện em và Armand đấy nhé?”

“Chỉ cược con quái vật trong anh ta thôi cưng ạ” Billy cuối cùng cũng mở miệng, Destin bật cười thích thú
“Con quái vật á?”

“Ừ, con người mà cậu đã thuần hóa được ấy.” Trey trả lời càng khiến cậu cười to hơn, lắc đầu Destin di chuyển khỏi hai người. Liếc thấy Adam đang đứng một mình, cậu tới bắt chuyện với anh.

“Hey,” Destin chào. Adam gật đầu rồi lại chú ý đám đông. “Em xin lỗi, Adam, không phải vì yêu Armand mà vì đã khiến anh bị đau tim nhiều lần.”

“Không sao, tôi cũng rất mừng vì cậu đã ở đây. Và tôi cũng rất mừng khi Armand tìm được người anh ấy thật lòng yêu thương và đã yêu lại anh ấy.” Adam quay sang Destin, anh thấy cậu đang mân mê hai tay.
“Chứng nào thì cậu mới chịu kêu Armand trả lại nhẫn cho mình?”

“Em không biết em có xứng đáng với nó không, Adam. Em đã gây quá nhiều đau khổ cho anh ấy; thỉnh thoảng em sợ khi đối mặt, anh ấy sẽ bảo mọi chuyện đã kết thúc.” Destin cười nhẹ thấy Armand đang tiến về phía họ; Armand nắm tay cậu kéo về phía anh.

“Anh cần hỏi em một chuyện,” Armand nói dịu dàng, Destin ngược lên mỉm cười vòng tay qua người anh.

“Anh hỏi đi” Destin khẽ nhướn mày khi Armand vùi mặt vào cổ cậu.

“Anh muốn em lấy anh” Armand ngỏ lời cầu hôn, thấy người cậu bé đông cứng. Anh im lặng chờ đợi câu trả lời.

“Anh nghiêm túc chứ?” Destin thì thầm hỏi

“Nghiêm túc. Anh muốn em trọn đời bên anh.” Destin hét lên, anh đẩy cậu ra để nhìn vào khuôn mặt đang rạng rỡ hạnh phúc. “Có phải nó là từ “Đồng ý” Không?”

“Chúa ơi, vâng” Destin ôm chầm anh cười to. Armand lấy chiếc nhẫn trong túi ra. Nó vẫn là chiếc nhẫn cũ anh đã tặng cho cậu nhưng có thêm một vòng nữa với 3 viên kim cương đính lên trên.

“Em đang run đấy” Armand nói khi anh nắm tay Destin để trao nhẫn. Khi đã đeo nhẫn xong, anh nhìn lên cặp mắt xanh bạc của cậu

“Em yêu anh” Destin thì thầm.

“Anh cũng yêu em” Armand ôm cậu. Tiếng reo hò vỗ tay chúc mừng vang khắp phòng. Armand giữ chặt Destin suốt buổi tiệc tối hôm đó, không sẵn sàng để cậu vượt khỏi tầm mắt mình.

“Armand,” Destin lên tiếng gọi khi họ về phòng ngủ lúc tiệc tàn.

“Hum?”

“Chúng ta có thể ân ái tối nay không?” Destin vòng tay quanh người yêu. Những vết cào vết thương họ gây cho nhau đã lành và có vẻ như đã lâu lắm rồi họ không quan hệ với nhau. “Em hứa sẽ không có đau đớn, em chỉ muốn được cảm nhận anh như trước kia.”

“Như trước kia?” Armand hỏi, tay lần xuống tháo từng chiếc nút trên áo Destin.

“Vâng, như trong cơn mưa dầm ấy. Em muốn chúng ta yêu nhau từ từ và dịu dàng.” Destin vừa nói vừa giúp anh cởi bỏ quần áo mình cũng như của anh “Em muốn đêm nay là tình yêu, là sự tha thứ và là sự khởi đầu mới...”

“Dĩ nhiên rồi” Armand mỉm cười ôm cậu. Họ cùng diu nhau đến giường ngủ.

Những đôi môi di chuyển từ từ.

Những vuốt ve nhẹ nhàng chậm chậm âu yếm nhau.

Không ai vội vã.

Với nụ cười và lời yêu thương tình tứ, họ cùng nhau tìm thấy thiên đường của chính mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-kiem-thien-duong>